DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AŞİ ÇAKILTAŞI

VI. PERDE

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

DOKUZ

KAKTUSUN

ASİ ÇAKILTAŞI

O benim kalbimi taşıyan damardı.

Karan'ın tüm hayatını ve inançlarını değiştirecek büyük sır, tam da Asi ile aralarındaki aşkın alevleri her yanı sardığında, Asi'nin birdenbire kaçırılması ile ortaya çıkacaktır. Şimdi Karan'ı koruma ve iyileştirme sırası Asi'dedir ve Asi çıktığı kozanın içinde büyüttüğü güçlü kanatlarını açarak sevdiği adamı kanatlarının içine alır. Birlikte beklemedikleri bir sağanağa tutulurlar. Bu yağmur, şimdiye dek ıslandıkları en kuvvetli yağmur olacaktır.

Karan Ali Çakıl'ın benim için cennetten gönderildiği günü hatırlıyordum. Cehennemdeki cezam işte tam da o gün sona ermişti. *"Gece dışarıda kapkaranlık, sen nasıl bu yatakta güneş gibi doğuyorsun?"* diye sordu yavaşça, sesini taşıyarak yüzüme akan sıcak nefesini hissettim. Bakışları hızlıca yüzümün her noktasında dolaştı. *"Gözlerindeki gamzeler de güneşin bile silemediği yıldızların mı?"*

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI

KAKTUSUN

AŞİ ÇAKILTAŞI

Onun ellerini tuttuğum ilk günü hatırlıyordum. Parmaklarının parmaklarıma dolanışını, nabzının nabzım oluşunu, damarlarındaki canlılığın ruhumdaki ölümü dirilterek beni yeniden doğuruşunu…
Karan Ali Çakıl'ın benim için cennetten gönderildiği günü hatırlıyordum. Cehennemdeki cezam işte tam da o gün sona ermişti.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI

ASİ ÇAKILTAŞI - VI. PERDE
Kalbin Asılı Olduğu Damar
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
İllüstrasyon R. Gaye Önel

1. Baskı Ocak 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-92-7

BASKI VE CİLT
Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Çiftehavuzlar Yolu Acar San. Sit. No: 4
Davutpaşa, Zeytinburnu/İstanbul
0212 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 45099

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AŞI ÇAKILTAŞI

KALBİN ASILI OLDUĞU DAMAR

DOKUZ

Canım Aycan, her zaman, her ânımda benimleydin.
Her ânım ve her anım seninleydi.
Öyle olmaya devam edecek.
Bu kitap senin için.

6. PERDE

PROLOG

Babacığım, canım çok yanıyor.

Babamın boynundaki atardamarda bir tünel olduğunu, o tünelde yaşamın değil, ölümün saklandığını düşünürdüm. Yaşam, uzun yıllar önce arkasına bile bakmadan koşarak uzaklaşmış, tünelin sonundaki yangının kollarına kendini atarak yerini ölüme bırakmıştı.

O zamandan beri babamın atardamarında bir Azrail nöbet tutuyor, damarlarında ise kan değil, mürekkep dolaşıyordu.

O mürekkep bizim kaderimizi yazan kalemin kanıydı, o kalem kaderimizin sayfasını asla silinmeyeceğini bildiğim tonlarca hatalı kelimeyle doldurmuştu.

Şimdi babamın kalemiyle yanlış yazılan kaderimin sayfalarını kendim bir bir çeviriyor, parmaklarımın arasında duran koyu gri mürekkepli kalemle her sayfanın üzerine birer çarpı atarak gözyaşlarımın yanaklarımdan yuvarlanmasına izin veriyordum.

Babamı ilk kez bir kedinin başını okşarken gördüğümde altı yaşındaydım. Babamın boynundaki atardamarda bu kez yaşam saklanıyordu.

Büyük avucunu kedinin küçük başına bastırdığında, kara kedi kulaklarını arkaya yatırarak, büyük yeşil gözlerini babamın kahverengi gözlerine sabitledi. Babamın dudaklarında leke gibi bir tebessüm belirdi; bu tebessümde geçmişin darbeleri vardı ve rengi, teni önce morartan, ardından oraya kan gibi oturan, sonralarında çürüyerek gri bir şekilde solan yaranın rengine benziyordu.

Kapı aralığından onu izlerken kalbimin sesi o kadar yoğundu ki, sanki kulaklarımın olması gereken yerde iki tane kalbim vardı ve ben tüm sesleri kalbimle duyuyordum. Beni görmedi.

Bir dizini yere bastırmıştı, kedinin iri yeşil gözlerinde güveni gördüm; ben daha önce babama bakarken bu kadar güvende hissettiğimi belli eden bir ifadeye bürünmemiştim. Kedi yavrusu ise babama gerçekten güveniyor gibi bakıyordu.

"Üşüdün mü sen?" diye sordu babam yavru kediye ilgiyle bakarken. Kalbimi parçalayan o şefkatli sesin elinde bir balyoz vardı, göğüs kafesim temeli çürümüş bir bina gibi sallanıyordu ve babam sesinin balyozuyla göğüs kafesimi göçürüyordu. Kara kedi yavaşça patisini kaldırdı, patilerinden bir tanesini yere tam olarak basamıyordu. Babamın gözleri kedinin patisine takılı kaldı. "Canın mı yanıyor?"

Bir an bir patim olmasını, üzerine basamamayı ve babamın patimi fark edip gözlerimin içine bakarak bu soruyu bana sormasını diledim.

Dizim acıyordu.

O gün, babamın acıyan yerle değil, yanan yerle ilgilendiğini düşündüğüm için dizimi, küçük dayımın gizli gizli içtiği sigaranın paketinin içinden aşırdığım çakmakla yakmaya çalışmıştım.

Canım çok yanıyor baba.

tg: @kaktusunx

1. SAHNE

Mumdan bir yatağın içinde, alevden kâbuslar görürdüm.

Yatak eridikçe içeri doğru çöktü, beni içine yuttu, tabutum oldu. Kâbuslarım daha da alevlendi, içinde piştiğim cehennem oldu. Yakıldığım zamanın içinden, tabutun alttan açılan kapağıyla birlikte hızla cehenneme doğru düşmeye başladım. Yakılan bir sürü insanın çığlıklarını duydum, çok iblis tanıdım, kanatları koparılmış ve ateşe atılmış, haleleri sökülmüş, ayaklarından zincirlenmiş onlarca melek gördüm.

Sonunda şeytanı buldum. Uykumdan uyandım.

O gece beni ateşlerden korumak için sırtından sökülüp koparılmış kara kanatlarıyla beni örttü. O gece bir şeytan vardı, bir de ben vardım.

Mumdan yatağımda uyuduğumu sanırdım, aslında uyuyamadığımı, o gece o şeytanın pas kokulu yanık kanatlarının altında gerçekten uyuduğumda anladım.

En güzel rüyaları cehennemde uyurken gördüm, en şefkatli battaniye babamın elinde tuttuğu örtü değil, şeytanın sırtından köklenmiş kanatlar oldu, o gece çocuktum ama aslında bir kadındım, büyüyen alevler cehennemi kollarının arasına alıp sararken gözlerim aralandı. Şeytan oradaydı, sırtı bana dönük hemen önümde oturuyordu. Sırtındaki kocaman yarıkları mumların donmuş cesetlerini yara bandı yapıp örtmüştü.

O gece bir şeytan vardı, girmesi gereken kâbustan çıkıp, uyumamı sağlamıştı.

Usulca yere yattı. O gece bir şeytan vardı, girmesi gereken kâbusu uykularımdan kovup, yanıma uzandı.

Şimdi önünde durduğum cennet bile o gece içinde uyuduğum cehennemin verdiği güveni bana vermiyordu.

Avucumun içindeki kalemi daha sıkı kavradım ve önümde gelecek gibi uzanan yola baktım. Cip, okul bahçesinin dışında park hâlinde duruyordu. Geleceğim için önemli bir adım atmıştım, işaretlediğim her bir şık belki de geleceğe tuttuğum fenerden dışarı uzanan bir ışık parçasıydı. Ne kadar doğru şık seçtiysem, ışığım o kadar kuvvetli ve gür olacaktı. Doğrularım birleşecek ve güneş gibi avucumda doğacaktı.

Kendimi iyi hissediyordum çünkü beklediğimden daha iyi geçmişti. Sonuçtan ümitliydim. Cipin içinde beni bekleyen adamın da tıpkı sınava girerken avuçları heyecandan terleyen benim gibi avuçları hâlâ terli halde beni beklediğini biliyordum. Güneş tenime dokunuyor, sıcaklığını bana hissettiriyor ve içimde o bulutları, yağmurları, soğukları seven küçük kızın kısık gözlerini kaldırarak ona bakmasını sağlıyordu

Cipin kapısını açıp içeri girdiğimde, kuzguni siyahı bakışlarını panik ve beklentiyle bana doğru çevirdi. Koltuğa oturmamı beklemeden, "Nasıldı?" diye sordu, sesindeki heyecan duraksamama neden oldu. Koltuğa oturdum ve dudaklarımda sahte bir çizgiyle ona umudunu kaybetmiş gibi gösterdiğim kahverengi gözlerimdeki bakışlardan bir parça verdim. "Sorun değil," dedi beni iyi etmek istiyormuş gibi. "Seneye tekrar..."

Ona aniden sarılmamı beklemiyordu. Kollarımı elimde tuttuğum kalemle onun boynuna bir idam ipi gibi sardığımda, bu beklenmedik atağıma başta karşılık veremese de bir süre sonra büyük kollarının arasına aldığı belimi kıracakmış gibi sıkıca kavradı.

"Harikaydı," diye fısıldadım. Beni tutuşu daha da sıkılaşınca dudaklarımda meydana gelen büyük gülümseme gözlerimin kısılmasına neden oldu. "Çok güzel geçti, gerçekten!"

"İşte benim kızım!" dedi, beni daha sıkı kavramıştı ve gülüyordu, gülerken boğazından dökülen o ses benim mabedimdi.

"Senin kızın!" dedim neşeyle, mutlu olduğumda aralanan dudaklarımdan dökülenler onun yaralarını kaşıyordu. "Ama hemen havalanmamam gerekiyor. Daha önümde bir sınav daha var."

"Üç ay var daha, onu şimdiden kafana takma ve ânın tadını çıkar." Beni serbest bırakıp yüzümü avuçlarının içine aldı. "Başaramayacağın

hiçbir şey olmadığını bana kanıtlayıp durmaya bayılıyorsun, değil mi? Ama bunu kanıtlamana gerek yok, ben zaten başaramayacağın bir şey olmadığını biliyorum."

Utanarak, "Henüz bir şey başarmış sayılmam," diye fısıldadım.

"Sen hiçbir zaman emin olmadığın bir şey için harikaydı demezsin. Kendini küçümsemeyi bırak, başardığını sen de biliyorsun." Yanaklarımı okşarken dudaklarını alnıma bastırdı. Düşüncelerimi öpüyormuş gibi hissettiren dudakları gülümsememin daha da genişlemesine öncülük etmişti.

İlerleyen saatlerde sınavın stresi de heyecanı da bedenimi suyun alıp götürdüğü kir gibi terk edip yerini sakinliğe devretti. Alkollü bir gece mekânına gideceğimizi onun yaptığı telefon görüşmelerine kulak misafiri olduğum sırada öğrenmiştim. Alkol almayacağını biliyordum ama sanırım bu geceye özel bana bir kıyak geçmeye karar vermişti. Yani bir şeyler içmeme izin vereceğini düşünüyordum. Diğer Merve'nin gülerek, *"Daha çok beklersin,"* dediğini duydum ama onu duymazdan geldim; bu onu hiç alakadar etmezdi.

Akşam, günün üstüne kara bir gölge gibi düştüğünde, güneş artık silik bir yara izi gibiydi gökyüzünde. Karan odaya girip elbise dolabına doğru ilerledi, o sırada camın önünde durmuş havuzda dans eden ışık yansımalarını izliyordum.

"Yavrum," dedi boğazdan gelen erkeksi sesiyle. Hafif bir ses çıkararak, "Hım?" diye mırıldandım.

"Hazırlan, birazdan çıkacağız," dedi.

Saçlarım birkaç saat evvel duş almış olmama rağmen hâlâ nemliydi. Saç diplerimdeki suların varlığını hissedebiliyordum; kelimelerim, sular altında kalmış ve sonra da o suların içinde yüzmeyi öğrenmişlerdi. Düşünceler zihnimin kıyılarına doğru ilerledi ve kelimeler attıkları kulaçların seslerini bana duyurdu.

"Aslında buna gerek yoktu," dedim Karan'a doğru dönerek. Elbise dolabından siyah bir gömlek çıkardı, üstünde hiçbir şey yoktu ve geniş sırtındaki kasların dizilişini izliyordum. Her bir hareketi, o kasları dansa kaldıran kavalyeler gibiydi.

Sertçe yutkundum. Kelimeler şimdi düşüncelerimde değil, kasıklarımda ilerliyorlardı. Gözlerimi kaslarının eşsiz dizilişinden uzaklaştırdım.

"Neye gerek yoktu, anlamadım?" dedi, sesi bile dikkat dağıtıcıyken, bedeni de buna eklenince insan aklını kaçıracağını sanabiliyordu.

"Dışarı çıkmaya, kutlama yapmaya falan."

"Kafan dağılır," dedi Karan. "Fena mı?"

"Eğlence kaldırabilecek ruh hâlinde olduğunu düşünmüyorum," dedim açıkça. "Bizim için buna katlanmana gerek yok."

"Fikir benden çıktı Çakıltaşı."

"Ona bir şey dediğim yok..." Bakışlarım yatağın üstünde dolandı. "Sadece yemek yeseydik de kutlamış sayılırdık."

"Çok konuşuyorsun," dedi erkeksi sesiyle. "Hazırlan yavrum."

"Konuşsam kızıyorsun, konuşmasam kızıyorsun," diye homurdandığımda bu onu güldürdü, gülüşünün sesi odaya mürekkepten akan kelimeler gibi dağıldı ve bir anlığına içinde bulunduğumuz oda bir roman sayfasına dönüştü.

"Konuşman gereken yerlerde dilsiz, konuşmaman gereken yerlerde papağan olduğun için olabilir mi acaba?" Gömleği esmer tenine geçirince ona bakmadan edemedim. Gömleğin düğmelerini hızlıca iliklerken büyük ellerine kilitlenmiştim. "Kara papağan seni."

"Gerçekten kendimi hayvanat bahçesindeki tek ırkmışım da bu yüzden küçük çocuğuna benim her türlü hayvan olduğuma inandırmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum." Gözlerimi ellerinden çekmeden homurdandım. "Bana su aygırı bile demiştin."

"Kelebek de dedim, jaguar da dedim, kedi yavrusu da dedim, akrep de dedim, civciv de dedim." Gömleğinin son düğmesini de iliklediği. Gözleri üzerimdeydi. "Pantersin de." Burnunu kırıştırarak güldü. "Bir de filsin."

"Fil miyim?" Ona kocaman olmuş gözlerle baktım. "Ben mi?"

"Evet, uzun bacakların da hortumun..."

"İki tane mi hortumum var benim?" diye söylendim.

"İki bacağını birleştirsek bir filin hortumundan daha ince Asi..."

"Kendin fil kadar olduğun için, çevrendeki her şeyi küçük, ince, minik, ufacık görmen çok normal," dedim kaşlarımı çatarak. "Değilim ben ince."

"Sadece ince misin sence? Küçüksün de, miniksin de..." Bana doğru yürüyünce kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ufacıksın..."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Benden uzun olması bana kendimi babasının önünde duran küçük bir kız çocuğuymuşum gibi hissetti-

riyordu. Beni tüm kötülüklerden boyunun yarattığı gölgenin altında saklayabilirmiş gibi hissediyordum. Aslında bu sadece kalbimi ısıtan bir his değildi, bu doğru olandı.

"Kabul et," dedi gözlerini indirmiş yüzümü seyrederken. "Karşımda küçücük olmayı seviyorsun." Elini boynuma koydu, dokunuşu karnımın içinde ılık bir hissin kasıklarıma damlamasına neden oldu. "Sadece yaşımın değil, bedenimin büyük olması da hoşuna gidiyor."

Yalanlamamın mümkün olmadığını biliyordu, ben de yalanlayamayacak kadar etkisi altındaydım. Küçük ölü balıklar gibi suyun yüzeyinde sırtüstü yüzmeye başlayan kelimeler geri çekilerek sessizliği dudaklarıma dokundurdu. Kulağıma doğru eğilip fısıldadı:

"Altımda kalmak istediğini biliyorum."

Bu sözleri önce bir ok olup iki göğsümün arasına saplanarak kalbimi teğet geçirdi, acısını göğsümde hissetmem gerekirken sızısını kasıklarımda hissettim. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilememenin telaşı, bedenimdeki tepkisizlik kılıfının altına saklanmıştı. Nefesimin hızlanmasından korkarak nefesimi tuttum, arzu içimde boğulmaya başladığında, dudaklarımı aralasam ağzımdan kelimeler değil, tutku dökülecekti sanki.

Kulağıma sıcak nefesini vererek muzip bir biçimde güldü, sonra da benden uzaklaştı. Kalbimdeki bombardımandan haberdar olduğuna emindim. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya bayılıyordu.

Yetim'in miyavlama sesini duyunca panikten yanan gözlerimi kapıya çevirdim. Yetim'i eve ben sınava girmeden önceki akşam geri getirmişti Karan. Yetim son gördüğümden bu yana daha da büyümüş görünüyordu. Karan pantolonunun kemerini kemer halkalarına geçirdi, kemerini bağlamadan Yetim'e doğru ilerleyerek eğildi ve Yetim'in başının üstünü okşadı. "N'aber lan, pezevenk?" diye sordu keyifli bir sesle. Yetim miyavladı. "Bende durumlar aynı, sağ olasın, eyvallah," dedi gülerek. Bu manzara az önceki heyecanın kıyıyı döven dalga gibi kasıklarımı dövüp geri çekilmesine, göğsümde büyüyen bir huzurun beni içine çekmesine neden oldu.

Yetim bu kez bana doğru bakıp miyavlayınca, Karan, "Oğlum o senin yengen yengen," dedi, bir an duraksadım. Ardından ara sıra izlediğim o meşhur dizideki replik aklıma gelince kıkırdadım. Karan da gülerek, "Yaşar Çakıl var ya Yaşar Çakıl, tam bir Aşk-ı Memnu fanıydı. Beni de kendine uydurur, akşamları çekirdek çıtlayarak Aşk-ı Memnu

izletirdi." Kederli bir şekilde gülümsedim. "Neyse Yetim Bey, çıkıyorsunuz şimdi odadan. Benim kara kedi kürkünü değiştirsin."

Karan eğildi ve Yetim'i kucağına alıp odadan çıkardı. Başımı iki yana sallayarak kapısını açık bıraktığı elbise dolabına doğru yürürken hâlâ gülüyordum. Karan değişik bir adamdı. Değişik bir adamın yanında büyüdüğü için mi böyleydi yoksa onun mayası gerçekten bu muydu bilmiyordum ama fazlasıyla değişikti.

Elbise dolabından içinde rahat edebileceğim parçalar çıkarıp yatağın üstüne serdim. Siyah bir crop, üstüne de siyah bir blazer ceket giymiştim. Açıkta kalan karnımı biraz olsun örtmesi için giydiğim yüksek bel siyah kotu siyah bir kemerle iyice daraltıp belime tam oturmasını sağlamıştım. Tek kat fondöteni sadece yüzümün rengini oturtmak için tenime yedirdikten sonra gözlerimdeki sınav yorgunluğunun silinmesi için gözlerime siyah bir makyaj uyguladım. Dudaklarımı boş bırakmamıştım ama dokundurduğum nemlendirici şeffaftı. Ayağıma siyah bootielerimi giyip fermuarlarını çektikten sonra saçlarımı taradım. Saçlarım elektriklendiği için kabarık görünüyordu ama sırtımı ikinci bir deri gibi saran ceketimin kumaşına serilerek kumaşı örtmüşlerdi.

Odadan çıkarken boynuma ve bileklerime hafifçe sıktığım kokunun notaları beni takip eden bir ezgi gibiydi. Süet, zincirli küçük çantamın içinde param ve cep telefonum, bir de kimliğim vardı. Karan beklediğimden daha spor görünüyordu. Siyah kotu, siyah gömleğiyle benim beni tamamlayan diğer parçammış gibi görünüyordu ama siyah spor ayakkabıları görüntüsünü daha da gençleştirmişti. Arka cebine cüzdanını koymuştu, cep telefonu ve arabanın uzaktan kumandasını elinde tutuyordu.

Gömleğini dirseklerine kadar sıvadığı için damarlı bileklerinin dirseklere kadar uzanan yolunu görebiliyordum. Damarları öyle belirgin, öyle şişkindi ki... Masmaviydiler. Evden çıkıp araca atlayana ve evin olduğu sokaktan ayrılana kadar onun damarlarını düşünmeye devam ettim. Müzik, ilerlediğimiz şehrin içinde akıyordu sanki. Yanıp sönen ışıkları, şehri mahşer yerine döndüren araç farlarını izlerken başım daha kanıma bir damla alkol bile karışmadığı halde dönmeye başlamıştı.

Mekân çok kalabalık değildi. Henüz saat erken olduğundan böyle olabileceği düşüncesi zihnimin içinde kendine bir yer açmıştı. Bu mekân, o gece Enis'i gördüğüm mekândı, kapıda iri bir bodyguard

bekliyordu. İçerisi yeşil ve elektrik mavisi ışıklarla aydınlatılmış olsa da aslında karanlıktı ve göz gözü zor seçiyordu.

Biz oraya geldiğimizde Bedirhanlar çoktan bir masa bulmuş, orada eğlenmeye başlamışlardı bile. Bedirhan spor, beyaz bir gömlek ve buz mavisi kot giymişti, onu gören üniversite öğrencisi olduğunu düşünebilirdi. Hem çok genç hem de çok yakışıklı görünüyordu. Billur, Bedirhan'ın aksine kıpkırmızı bir tulum giymişti, tulumun kolları açıktı. Bedirhan ile yan yana durduklarında şanlı bayrağın renklerinin uyumunu yakalıyorlardı.

Sergen'i bazı günler yine hapsolduğu takımların içinde görmeye devam etsem de şu an o da tıpkı ortamdaki herkes gibi rahat giyinmişti. Siyah blazer ceketinin içinde yuvarlak yaka beyaz bir tişört vardı ve altındaki koyu lacivert kot pantolonunu da ayağına giydiği kahverengi süet botlar ile tamamlamıştı.

Ve ablam yine klasik ablamdı. Ne kadar büyürse büyüsün, karmaşa hâline getirerek kullandığı renklerden asla vazgeçmeyecekti. Mekândaki tek gökkuşağının ablam olduğunu düşündüm. Turuncu, boyundan bağlamalı bluzunun altına beyaz kot giymişti, spor ayakkabıları beyazdı ama bağcıklarının koyu yeşil olduğuna yemin edebilirdim. Deri ceketini yanında dikildiği uzun sandalyenin sırtına asmıştı ve kollarında da üç dört tane farklı renklerde bileklikler vardı. Ona biraz daha yaklaşınca dudaklarındaki rujun kiremit rengi olduğunu fark ettim, gözlerine Tanrı'ya şükür ki far sürmemişti ama halka küpelerinin yeşil olduğunu gördüğümde, keşke yeşil far sürseydi diye düşünmeden edememiştim.

Yine de o böyleyken güzel görünüyordu, sıradan bir insanın giydiğinde içinde belki de kötü görüneceği şeyleri, o üzerindeyken güzel parçalara dönüştürebiliyor ve kendisine yakışmasını sağlayabiliyordu.

Ablamın kalbi rengârenkti. Her duygusuna bir renk veriyor olmalıydı. Belki de tek bir duygusu bile gökkuşağı rengindeydi.

Karan'ın bir filin hortumu kadar güçlü olan kolu belime dolandığında, gözlerimi ablamdan uzaklaştırıp Karan'a çevirdim. Saniyelere sığmayacak bir hızla yanıp sönen ışığın altında gözleri her zamankinden daha parlak ama aynı zamanda daha da karanlık görünüyordu.

"Bu gece içmek istediğin her şeyi içebilirsin," dediğinde ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Bedirhan şık sunuma sahip bir kokteyl yudumluyordu, bardağı bile acayip fiyakalı görünen kokteylini izlediğimi görünce bana ima dolu gözlerle baktı.

"Ne o? Yudumumda mı gözün var mandalina kabuğundan sütyen yapan kız?"

Gözlerimi devirerek, "Ne içtiğini merak ettim," dedim.

"Senin içemeyeceğin kadar iddialı bir kokteyl." Kokteyl bardağını havaya kaldırıp, bardakla beni işaret etti ve ardından bir yudum daha aldı. "İki yudumdan sonra dününü, bugününü, şu anını hatırlamayacağın hâle getirir seni."

"Seni de o hâle getiriyor sanırım?" dedi Billur sorar gibi.

Bedirhan ona imalı bir bakış attı ve "Ben alkole dayanıklıyımdır sidikli," diye fısıldadı. Gözleri tekrar beni buldu. "Unut bunu memestim. Sana göre değil bu."

"Memestim ne be?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Astımın bir benzeri," dedi, ona anlamayan gözlerle bakmaya devam ediyordum. "Meme eksikliği çekenler için tıp dünyasına kazandırdığım yeni terim."

"Sevimsiz," diye homurdandım.

"Ay ben miyim sevimsiz?" Bedirhan bir anda yükseldi. "Ben miymişim sevimsiz? Sen hiç baktın mı kendine aynada? Rahatsız!"

"Bıdı bıdı," diye homurdandım.

"Kız bana bak..." Bedirhan elini masaya sertçe koydu. "O ağzını öyle kaydırarak bıdı bıdı yapma bana, masanın üstüne mum diye dikerim seni. İnce uzun bir şeysin zaten. Adak mumu seni!"

"Bıdı bıdı."

"Kız sen beni kâle almıyor musun şu an?"

"Bıdı bıdı."

"Memestim hastası, eksik parçalı. 65 yaş üstü hastalardan sonra hastanelerde önceliği olan diğer ikinci insan. Meme fakiri, tek sütyenden çift sütyen yapan pinti vileda sopası! Ciddiye al beni!"

"Bedirhan," dedi Karan uyarıcı bir tonlamayla.

"Şu an incitilip hor görülüyorum, ben mi suçlu oluyorum?" diye sordu Bedirhan, kokteylinin pipetini ağzına dayayıp içine çekerken garip sesler çıkarıyordu. Omuz silkti. "Susayım ben, gideyim öleyim ben, köşede öleyim o zaman ben..."

"Ya git nerede ölürsen öl, sessiz öl," diye takıldım ona. "Çok gürültü yapıyorsun."

"Vay be!" Bedirhan dudaklarını içeri doğru çekerek, dudaklarını küçültebildiği kadar küçülttü. Başını yavaşça sallarken gözlerini yumdu. "Vaay be!" Ellerini saçlarına götürüp gözlerini açtığında, yine karşımızda o star ışığıyla duruyordu. "Bebeğim benim ölümüm Michael Jackson'ın ölümünden sonra en çok ses getiren ikinci ölüm olur. Bebeğim beni var ya, beni omuzlarında taşırlarken bir yandan da arka planda plakta Zeki Müren, Böyle Bir Kara Sevda çalarlar. Ağlayarak herkes Zeki Beyciğime eşlik eder. Tabutun içinde yatan nadide bedenimi cennetten izleyen ruhum, şarkının ritmiyle bulutlarda nahifçe dans eder." Bedirhan kokteyli bırakıp kollarını havaya kaldırdı. "Böyle bir kara sevda, kara toprakta biter..." İnsanlar bize bakıyordu. Bedirhan ekledi: "Sanma güzelliğim bu ipek saçlarıma düşecek olan aklarla biter... Böyle bir sanatkâr, ölse bile dilden dile destan olur sürer gider..."

Defne dehşet içinde Bedirhan'a bakıyordu. Billur, yüzünü buruşturdu. "Sarhoş bu," dedi ifadesini bozmadan.

"Böyle bir Bedirhan Özoğlu..." diyordu ki, Karan önümüzde duran çerez tabağındaki patlamış mısırları avuçlayıp Bedirhan'a fırlattı. "Adamakıllı dur lan," dedi uyarıcı bir sesle. "Tipe bak, rahatsız."

"Öpüyorum sizleri. Var olun, efendim, hürmetlerim sonsuz, efendim. Lütfen kabul edin... Saygım sonsuzdur, efendim. Bunu sizler de biliyorsunuz, efendim. Ben de sevgilerinizden eminim, efendim. Bana güç veren de budur, efendim. Sayelerinizde yaşıyorum, efendim, sağ olun, efendim... Allahaısmarladık, efendim..." Bedirhan bunları tıpkı Zeki Müren edasıyla söylemişti.

Bedirhan aniden kalabalığa doğru dönüp yürümeye başladığında, Karan'ın gözleri iri iri açıldı: "Lan Sergen, git al şunu, lan gidiyor bu!" diye bağırdı. "Lan Bedirhan! Aptal herif! Ne içti lan bu?"

"Alayım o zaman onu ben." Sergen, Bedirhan'ın arkasından koşarak gittikçe artan kalabalığa karıştı.

"Al o zaman," dedi Defne, Sergen'in arkasından şaşkın şaşkın bakarken.

"Neden o kadar içti o, saat daha erken?" diye sordu Karan, Billur'a.

"Normalde alkol almaz pek," dedi Billur. "Hatta neredeyse hiç almaz. Şaşırdım ben de."

"Rahmetli Zeki Müren'e bağlamış herif," dedi Karan dilini şaklatırken. "Neyse, siz ne içiyorsunuz?"

"Bir zemzemini alırız, ihtiyar," dedi Billur kahkahayı basarak.

"Yine asla komik değilsin, tilki suratlı," dedi Karan. Bu beni güldürdü. "Bedirhan'a dönmeyin de sonra başıma... Ne hâliniz varsa görün."

Sergen, Bedirhan'ı masaya geri getirdiğinde, genç bir garson siparişleri alıyordu. Bedirhan, genç garsonun kısa saçlarına saldırıp, çocuğun saçlarını yolmaya başladığında gerçekten şoka girmiş gibi olduğum yerde donup kalmıştım.

"Abi, ne yapıyorsun?" diye bağırmıştı çocuk dehşet içinde.

"Şu saçlara bak, kel!" diye bağırıyordu Bedirhan da. Gülmek ve şaşırmak arasındaki çizgideydim.

"Oğlum sen rahatsız mısın? Ne yapıyorsun ulan?" diye bağırdı Karan. Bedirhan'ı kollarından tutup çekerken, garson çocuğa, "Abicim, kusura bakma," diyor, bir yandan da "Lan bıraksana adamı!" diye bağırmaya devam ediyordu.

"Saçını kim kesmiş bunun ya?" Bedirhan aniden sakinleşince, Karan şaşkın şaşkın ona baktı. Saçlarını düzeltip masaya kollarını koydu. "Kötü kesim yani."

"Hayret bir şey ya!" diye homurdandı garson çocuk.

"Saça bak, saçsız," dedi Bedirhan sakince. "Homurdanma bana oradan. Salonuma uğra, kaynak falan yapacağım sana bedavaya. Afro örgüsü de yaparız, saçını başını yolması daha kolay olur öyle."

Sergen, garson çocuğun omzuna vurup, "Kusura bakma kardeşim," dedi çocuğu yatıştırmak ister gibi. "O biraz değişiktir."

"Diyene bak. Babür," diye homurdandı Bedirhan.

Genç garson masadan ayrıldığında bir daha geri gelmeyeceğini biliyordum. Düşündüğüm gibi olmuş, siparişlerimizi başka bir garson getirmişti. Buz gibi kokteylimden bir yudum aldım. Mekânın içinde zonklayan müzik şimdi daha hızlıydı, ateşli bir kadın gibi çıplak vücudunu sergileyerek büyük bir hızla duvarlara çarpıyordu. Kokteylimin neyden oluştuğunu bilmesem de içindeki oryantal tadın arasına saklanmış yakıcı votka aromasını alabiliyordum.

Düşüncelerim sonunda bir duvara çarpmış, sonra da hızını kaybetmenin ağrısıyla zihnimde bir yere yığılıp kalmışlardı. Olduğum yerde hafifçe sallanarak dans ediyordum, alkol kanımın içindeydi ama ruhumu ele geçirememişti ve bedenimde de izleri henüz çok silikti.

Ablamın içtiğini görüyordum, Billur ve Bedirhan da ona eşlik ediyorlardı. Sergen ve Karan sadece soda içiyorlar, konunun ne olduğunu algılayamadığım bir sohbetin belini kırıyorlardı. Bir ara dans edenlerin arasında tanıdık bir yüz görür gibi oldum ama sonra bunun sadece benim hayal gücümden ibaret olduğunu düşünerek önüme dönüp kokteylimi yudumlamaya devam ettim.

Kokteylimin bittiğini gördüğümde, aslında içtiğimin üçüncü kokteylim olduğunu yeni fark ediyordum. Damarlarımın içindeki kanı bile kokusuyla sersemleştiren alkolü, artık damarlarımın içinde, kanıma karışmış şekilde yüzerken hissedebiliyordum. Bir ara Karan'ın güçlü kolları bedenimi sardı, sonra o kollardan ayrıldım ve kalabalığın içinde, elimde boş kokteyl bardağıyla ilerlemeye başladım.

Bir kokteyl daha içecektim, sonra da buna bir son verecektim çünkü artık ayık olmadığımın, yavaş yavaş sarhoş olmaya başladığımın farkındaydım. Tepede yanıp sönen ışığın yüzüme çizdiği renkler, yüzümün sayfasını dolduran kelimeler gibiydi ve ben altında durduğum ışığın içinde yanıyormuşum gibi hissediyordum. Güzel bir histi ama bir yandan da tehlikeli ve ıssız hissettiriyordu; rengârenkti ama aslında griydi.

Sırtını ışıkların içinde yıkanan şişelere yaslamış bar tezgâhının önüne kara zorla gelmiştim. Sanki asırlardır yürüyormuşum hissi veren o kalabalık o kadar yoğundu ki, bir ara insanları itip kendimi yere atmak ve orada öylece uyumaya başlamak istemiştim. Elimdeki boş kokteyl bardağını bar tezgâhının ahşap yüzeyine bırakıp gözlerimi hemen bar tezgâhının arkasında duran sarışın barmene çevirdim.

Bar tezgâhının önüne koyulmuş yüksek sandalyelerde birkaç kişi oturuyordu ama onlara bakmıyordum. Sarışın barmenin sırtı bana dönüktü, elinde de bir viski şişesi vardı. Bir süre sabırla onun bana doğru dönmesini bekledim.

Sonunda bana döndüğünde, "Aynısından mı?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle ama aslında bu gülümseme sıcak falan değildi, ısıtıp ısıtıp önümüze sunulan aynı, bayat bir gülümsemeydi. Aldırış etmeden başımı salladım. "Karan abi sıkıntı çıkarmasın?"

"Haberi var," dedim hoşnutsuz bir sesle. "Hem ne sıkıntısı? Ben yirmi yaşındayım."

"Vay, büyük kız," diye dalga geçti ama ona aldırış etmedim. Önümdeki boş bardağı alıp bana sırtını döndü, bu birinin bakışlarının profilime bıçak gibi saplandığı andı. O rahatsız edici bakışların ağırlığını

yüzümü içinde taşıyan okyanusun dalgalarıyla boğuşan bir gemiymiş gibi hissedebiliyordum.

"Pardon," dedi tanıdık bir ses. Geçmişin içinde yaşayan bir ses gibiydi ama benim geleceğim bu sesi tanımazdan geliyordu. Çatık kaşlarla gözlerimi barmenin sırtından ayırmadan bekledim. "Ateşiniz var mı?" diye sordu aynı sesin sahibi.

Dirseğini ahşap tezgâha bastırıp bana doğru döndüğünü hissettim. Ağzından dökülen alkol ve sigara kokusunu soluyabiliyordum. Gözlerimi usulca o tanıdık sesin sahibi olan yabancı bedene çevirdiğimde, aslında o bedenin geçmişimde yaşayan canavarlardan birine ait olduğunu anladım. Onu tanıyordum. O Arda'nın ta kendisiydi.

Öfke, alkolden daha hızlı bir şekilde kanıma karışıp, zihnimdeki canavarların gölgelerinin kelimelerimin üzerine düşmesine neden oldu. Ona şaşkınlığı sonraya erteleyen, öfkeden daha da kararmış kömür gibi gözlerimle baktım. Su yeşili gözleri hafızamda yaşamaya devam eden anıların içinde gördüğümden daha zehirli bakıyordu. Dudaklarında zifiri gecenin içinde yeryüzüne alçalan zehirli bir sisi anımsatan o gülümseme vardı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum, alkol kelimelerimi berraklaştırmama engel olur sanmıştım ama öfke tüm berraklığıyla kelimeleri işleyen kalem gibiydi.

"Eğlenmeye geldim," dedi ukala bir sesle. "Burası seninkine ait değil bildiğim kadarıyla, hım?"

Dünyanın en sinir bozucu insanı karşımdaydı. Kanımda şeytanın ayak izleri gibi beliren alkol, damarlarımda bir cehennemin yanmaya başlamasına neden olmuştu. Barmen kokteyli önüme bıraktı ama ben Arda'nın su yeşili gözlerine kitlendiğim için barmene bakamamıştım.

"Olmaman gereken bir yerdesin," dedim tehlikenin çan gibi çalmaya başladığı gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Karan seni gördü mü?"

"Karan beni görse ne olacak ki ufak kız?" diye sordu. Ona yumruk atıp neler olacağını göstermeye önce ben başlamak istiyordum ama sadece kötü kötü bakmakla yetindim. Karan'a açtığı yaralar vardı ve ben, onu o yaraların içinde biriken irinli sularda boğmak istiyordum.

"Görmesini istemezsin," dedim kupkuru bir sesle. O kadar kuruydu ki bu ses, bana ateşi uzattığı an alev alıp önce onu yakardı. "Sen kabul edemesen de Karan'dan Tanrı'dan korkman gerektiğinden daha fazla korkuyorsun."

"Korksam ona istediğim hasarı verebilir miydim?"

"Seninki şeytanın yaptığına benziyor," dediğimde bana garip garip baktı. "Tanrı'ya hayransın ama Tanrı'ya savaş açıyorsun. Tanrı gibi olmak istiyorsun ama insanlara Tanrı'dan uzaklaşmaları için bir sürü oyun oynuyorsun. Olmak istediğin insanı yerle bir etmeye çalışıyorsun ama asıl yerle bir olacak olan sensin çünkü sen en başından beri sadece o olmak istiyorsun. Arda değil, bir başkası değil, şeytan ya da melek değil. Sen Karan Ali Çakıl olmak istiyorsun."

Bana onun dünyası bir çölden ibaretmiş, ben o çöle kızgın kumlar yağdıran bulutlarmışım, çölündeki serap hayallerini bile kumlarımla doldurup sularını elinden almışım gibi baktı.

"Boyundan büyük laflar ediyorsun, bu güzel," dedi sonunda toparlamayı başarabildiğinde. Oysa gözlerinde hâlâ aynı öfkenin, aynı şaşkınlığın, aynı galibiyetin tohumları filiz veriyordu. Gözlerinde gördüğüm koskoca bir şehri içine çekebilecek kadar büyük ve gri bir hortumdu ama o, o hortuma hükmetmeyi bilmediği için hortuma sadece kendini kaptırmıştı. "Ama içi boş," diye fısıldadı. Bana biraz daha yaklaştı, dudaklarından dökülen kelimelerin beraberinde dışarı taşıdığı koku bir viski şişesinde yaşayan alkolün kokusuydu. Belki de kelimeleri de onun gibi sarhoştu. Kelimeleri bile alkol kokuyordu.

"İçi boş konuşmadığımı suratına dikkatle bakan herkes anlar, biliyor musun?" Alayla güldüm. Gözleri gözlerimden ayrıldı, dudaklarıma dokundu, orada çok oyalanmadı ve tekrar gözlerimin içine gömdüğüm yara kabuklarına çevrildi.

Ben onun gözünde bir bilmeceydim, bir labirenttim, çıkışında ışık olmadığını düşündüğü bir tünelin sonuydum. Aklını karıştırıyordum ve bundan zevk alıyordum.

"Sana böyle beylik laflar etmeyi o herif mi öğretiyor?" Alayla gülüp biraz daha eğildi, yüzü yüzüme çok yakın duruyordu. Ona nefretle baktım. İlk kez bir insana içimde saklayamadığım o nefreti açığa çıkararak baktım. "Ne yalan söyleyeyim, ağzına yakışıyor ama bunları sana onun öğrettiğini bildiğim için etkilenmiyorum."

"Eğer bu dünyada sadece sen ve ben kalsaydık, ya seni ya da kendimi öldürürdüm, yine de seninle yalnız kalmak istemezdim." Önüme döndüm. "Şimdi yerinde olsam uzaklaşırdım."

"Buraya senin için geldiğimi düşünecek kadar kendini beğenmiş olamazsın? Ya da Karan için?" Güldüğünü duysam da kâle almadım.

Kokteylimden bir yudum aldım. "Hem dünyada sadece ikimiz kalsak ya ölmeyi ya da öldürmeyi seçecek kadar çok mu korkuyorsun benden? Seni korkutacak bir şey yaptığımı hatırlamıyorum." Durup düşündü, sonra da güldü. "Kayseri'deki düğünde tir tir titremene neden olmam dışında."

Kafam gerçekten birkaç dakika öncesi önüme koyulduğunda çok daha bulanıktı. İnsanlar sarhoş olduğunda nasıl kafasının iyi olduğunu söylüyorlardı anlamıyordum, çünkü şu an benim kafam iyi falan değildi, bulanıktı; dibindeki kiri atılan tek bir taşla yukarı kaldıran o nehir gibiydim.

"Yakında daha büyük bir bomba avuçlarımın içindeyken size doğru yürümeye başlayacağım," diye fısıldadı bir sırdan bahsediyormuş gibi. Boynumun kabardığını, boynumu saran damarların genişlediğini hissettim. "O kadar hızlı yürüyeceğim ki, ufak kız, tam önünüze geldiğimde tüm dünyanız ayaklarımın altında parçalara ayrılacak."

"Bomba elindeyse önce sen parçalanırsın," dedim umursamaz bir sesle. Sonra bir ağaçtan koparılmış kuru dal rengindeki koyu gözlerimi yüzüne çevirdim. "Ama doğru, sen o olmak istiyorsun."

Gözleri gözlerimde bir süre bekledi. Su yeşili gözleri boynuma doğru iner gibi olduğunda, bir an duraksadı, bu duraksama yüzünü oluşturan arazinin saniyeler içinde yanıp saniyeler içinde sönmesine neden olmuştu.

"Yirmi altı," dedi söylediğimi duymamış gibi. Açık yaradan sızan iltihaplı kan rengindeki gözlerini gözlerime yerleştirdi. "Ne anlama geliyor?"

"Sana ne?" Tam kokteylime uzanıp onu alacaktım ki, tekrar konuştu: "Onunla mı ilgili?"

"Tekrar sana ne?"

"Saçma sapan sevgilicilik oynamaktan ne zaman vazgeçeceksiniz? Sevişmediğinize o kadar eminim ki. Sana baktığımda bir bakire görüyorum." Kokteyl bardağını kıracakmışım gibi sıkıca kavradım. Gecemi zehretmesine izin vermeyecektim. Konuşmaya devam etti. "Daha yatakta nasıl olduğunu bilmediğin bir adamla ilgili bir dövmeyi tam boğazının ortasına yaptırmanın manası ne? Sen tam bir çocuksun."

"Ne bilebilirsin ki?" diye sorarak ilk atağımı yaptım. "Karan'ın onun koynunda uyumadan yalnızca birkaç saat öncesinde bana neler yaptığını, sen nereden bilebilirsin?" Dişlerimi göstererek gülümsememi

beklemiyor gibiydi. "Onun yatakta nasıl olduğunu şu âna kadar seks yaptığı hiçbir kadının bilemeyeceği kadar iyi biliyorum. Ve sen, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ama bilmek için canını bile verirdin. Karan bir kumar olsaydı, sen o kumara kendini yatırırdın."

"Bana aleni aleni onun seni becerdiğini söylemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu zehir gibi bir sesle.

"Senin duymak istediğin ne?" Bardağı onun kafasına geçirmek istesem bile bunu yapmadım. Oturduğum yerden kalktım. "Eğer bir kadın olsaydın, seni becermesi için ağlardın. Şu an bile seni bunun için ağlatabileceğine o kadar eminim ki." Diğer Merve çaldığı ıslıkların arasına karıştırdığı kahkahalarla bana zafer dolu bir bakış attı. İstediği buydu. Benim alkolün arkasına sakladığım tüm kelimeler bir silaha dönüşmeli, ben o silahlarla karşımda beni yaralamak için duran insanları acımasızca yaralamalıydım.

"Çok acımasız konuşuyorsun," dediğini duydum. "Ya da sadece öyle konuştuğunu sanıyorsun."

Aldırış etmedim. Ona bakmadan kalabalığa karışacakken, karşımda ikinci bir öfke doğumuna neden olacağım insanı görmeyi beklemiyordum. Funda, kalabalığın içini yararak bize doğru ilerliyordu. Beni görmemişti, beni gördüğünde ise gözlerini önce kan rengi sarmaşıklar sardı, sonra o sarmaşıklar kuruyarak ölümü hatırlatan tabutlara dönüştü. Gözlerini arkamda oturan Arda'ya dokundurdu, Arda'yı kısaca ziyaret eden bakışları tekrar beni kıskacı altına aldı. Saç rengini daha da açtığını fark etmiştim, dalgalı saçlarının içine yerleştirilmiş postişler saçlarının daha gür görünmesine neden oluyordu ama doğal değildi, kendi saçları boyanmaktan yanmış ve azalmıştı. Bedenini ikinci bir deri misali saran pudra rengi elbisesi vücudunun tüm hatlarının daha da belirginleşmesini sağlamıştı.

Çiğ beyaz ojelerle boyanmış takma tırnaklarını elbisesinin kumaşında gezdirip, elbisesinin yukarı çıkan kumaşını biraz aşağı çekti. Şimdi tam önümde duruyordu. Önüme yığılmış duyguları parmaklarımla ayrıştırarak kendime en uygun olanını aramaya başladım.

"Vay canına," dedi yapmacık bir tonlamayla. İnce, kavisli ve açık renk olan kaşları da bu yapmacık tonlamasına ayak uydurarak havaya dikilmişlerdi. "Ufaklık, seni buraya alıyorlar mıydı?"

"Hiç değişmemişsin Funda," dedim gülerek. "Hâlâ bomboşsun."

Simetrisi bozuk duygularını her zaman o estetik müdahalelerle değiştirilmiş suratından kazıyarak koparırdım. Yine öyle olmuştu. O duygu oradaydı. Öfke duygusu, belki kıskançlık, belki de daha fazlası... Ondan daha fazlasıymışım gibi bakıyordu bana. Bir parçasıydım ve beni düşürmüştü, Karan o düşen parçayı istiyordu ama ve o parça bendim; belki de o da ben olmak istiyordu.

"Sen de hiç değişmemişsin," dedi gülmeye çalışarak ama bunu becerebildiği söylenemezdi. "Hâlâ bir sokak kedisi gibisin. Tek fark, biraz büyümüş görünüyorsun ama ruhun hâlâ çocuk. Bedenin seni bir kadın yapmaz."

"Bunu Karan'a sormak gerek," diye fısıldadım, zehirli sözcüklerim onun kalbini hedef alan, yılan zehrini içinde taşıyan oklar gibiydi.

"Ne yani?" Kaşlarını kaldırıp bana acıyormuş gibi bakmaya çalıştı ama şu an bana değil, böyle hissettiği için kendine acıyor olmalıydı. "Seni nasıl becerdiğini de anlatacak mısın yoksa?"

"Ben onun benim içimi nasıl doldurduğunu sana anlatmam ama eğer o seni becerseydi eminim burada durup bana bunu saatlerce anlatmak isterdin." Kokteyl bardağını ona doğru uzattım. "Seninle aramızdaki fark bu Funda. Seninle seks yapardı, ki onu bile yapmamış ama benim içimi kendisiyle dolduruyor." Ona doğru bir adım atınca, aramızda duran kokteyl bardağını saran elim iki göğsünün arasına dokundu. "Tam gözlerimin içine bakarak. Siyah gözlerinin içinde karanlık bir sokakta çırılçıplak hissetmemi sağlayarak. Adımı fısıldayarak." Funda'nın gözlerinde renk değiştiren duyguları keyifle izlerken fısıldadım: "Damarlarında akan kanı bile sanki benim damarlarıma aitmiş gibi bana hissettirerek."

"Sen küçük bir şırfıntısın."

Yüzüne yaklaştım. "Ve o bana deli oluyor."

"Adi," diye fısıldadı Funda. "Paçavra."

"Daha sesli söylemeye gücünün yetmediği kelimeleri fısıldarsan, kazanmış sayılmazsın." Buz gibi bardağı göğsünün arasında hissetmesini sağladım. "Sadece ses çıkarmış sayılırsın. Başardığını sanırsın, başarını ilan etmeye çalışırsın ama sonra bir bakarsın..." Gülümsedim. "Yendiğini sandığın kadının elinde yenilgini gösteren o zafer bayrağını görürsün." Bardağı geri çektim. "Şimdi zırla."

"Sen!" Üzerime yürüyecek gibi olunca, Arda ayağa kalkıp onu belinden tuttu ve benden uzaklaştırmaya çalıştı. "Korkunç birisin kızım sen!"

"Bu saatten sonra anca zırlarsın Funda."

İçimdeki dağda volkan gibi yükselen alkol beni her zamankinden daha cesur bir savaşçıya dönüştürmüştü. Elimde zafer bayrağı gibi tuttuğum içki bardağıyla kalabalığa karıştım. Arda'nın neyden bahsettiğini bilmiyordum, aslına bakılacak olursa o şeyi merak ettiğim için içime gömülen şüphe duygusu, ayıldığımda dallara ayrılarak tüm bedenimi saracakmış gibi hissediyordum. Daha ne yapabilirdi ki? Karan'ın yaptığı telefon görüşmesini hatırlayınca bardağı daha sıkı kavradım. Kalabalığı sıyıran gözlerim onu görmeyi diledi; onu görmeye ihtiyacım vardı.

Oradaydı. Bedirhan'ın arkasında duruyordu. Boyu Bedirhan'dan biraz daha uzun olduğu için onu ânında görebilmiştim. Birkaç kişi dansın getirdiği hırçınlıkla bedenlerini bedenime çarptı ama umursamadım, onlar da bunu umursamadan danslarına kaldıkları yerden devam ettiler. Bedirhan'ı ittiğimde, Bedirhan bana şaşkın şaşkın baktı ama kafası pek yerinde olmadığı için hiçbir şey söylemedi. Gerçekten sarhoş olmalıydı. Karan siyah gözlerini bana doğru indirdi, Bedirhan'ı itip ona doğru sokulduğumu görünce kaşları havalandı ama yüzündeki o sabit ifade yerini terk etmedi.

Elimdeki kokteyl bardağını sertçe Bedirhan'ın eline ittim. Bedirhan, "Ay bana mı? Çok teşekkürler kelebenkim," dedi ama onu duymamış gibi davrandım. Boş ellerimi kaldırıp yorgun kollarımı onun boynuna sardığımda, Karan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. O da büyük ellerini belime koyup bana sarıldı. Parmak uçlarımda yükseldim. Yüzümü onun sıcak, kendi kokusuyla parfümünün kokusunun birbirine zincirlendiği esrarengiz kokuyu içime çektim. Karnımın içindeki hisler, bambaşka duyguların gözlerinden dökülmeye başlayan ilk gözyaşları gibiydi. O duyguların boğazından aşağı inen ilk nefesin ciğerlerini yaktığı gibi karnımı yakan bir şey kasıklarıma kadar dallanıp budaklanmıştı.

"Küçük ayyaş," dedi keyifli sesini bana hazinesini sunuyormuş gibi sunarak. Ama o hazine benimdi, onun değildi. Artık gerçekten sarhoş olduğumun bilincindeydim. Bulutların üstünde yürüyordum ama adımlarım yağmurların içine düşüyordu.

Parmaklarımı saçlarının içinde tıpkı nehrin içini yararak ilerleyen küçük bir kayık gibi gezdirmeye başladım. Dudaklarım sıcak boynunun yumuşak derisine dokunduğunda, Karan'ın hırıltılı nefesinin zihnime doluşunu dinledim. Kimsenin bizi görmesinin imkânı yoktu, saçlarım yüzümün etrafını kafes gibi örtmüştü ve onun boynunu da bu

kafesin parmaklarının arasına gömmüştü. Ölüler tabutların kapaklarına vururken ben dişlerimi onun boynuna sürttüm, kalbim de şimdi o ölülerin tabutlara vurduğu gibi göğsüme vuruyordu.

"Yavrum," dedi boğuk bir sesle. Sesini bedenimin içine hapsetmek istiyordum. Onu içinde saklayan bir kafes olma düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Dişlerimi tenine batırdım. Meleğin kanı ağzımın içine aksın da beni tüm günahlarımdan arındırsın istiyordum. Ona bu kadar yakın olma düşüncesi beni daha da sarhoş ediyordu. Üstünde durduğum bulutlar fırtına bulutlarıydı sanki.

Ellerimi teninin altına gömülmüş masmavi damarlarına ait beyaz bulutlarmış gibi hissediyordum; damarları gökyüzüydü. Nefesi tenimi yakan bir dua gibiydi, şeytanın dudaklarından dökülüyor ve ateşler tenimi dağlıyordu. Dişlerimin arasına sıkışan tenini hafifçe ısırıp geri bıraktım, bu onu inletmişti. Çevremizdeki insanların ikimizin arasında şimşek gibi çakan duyguların yoğunluğundan bihaber olduğunu biliyordum. Bu duygular öylesine yoğundu ki, mekânın tavanı zeminine çökecek, zemini tavan gibi başımıza dikilecekti sanki.

Ona daha fazla dokunmak için delirebilirdim. Onu daha fazla tatmak için hiç düşünmeden ölebilirdim.

Parmaklarını belime bastırdı, açık tenime mum gibi dikilen parmaklarının sıcaklığını içen tenim şimdi ateş içinde uyuyan bir canavara ait gibiydi. Bedenimi benden alan canavar, bedenime benim veremeyeceğimi bildiği her şeyi Karan'dan almak istiyordu.

"Yapmamalısın," dedi boğuk, alçak bir sesle. "Yalnız değiliz."

"Yalnız olsak?" Dudaklarım onun boynunun derisine dokunurken yukarı kıvrıldılar. Gülümsediğimi tenine düşürdüğüm gölgeden, teninde yarattığım depremden anlamış olmalıydı.

"Yalnız olsaydık gözlerinden yaşları, küçük kadınlığından da zevkleri akıtırdım."

Kanımda denizi ayaklandıran dalgalar gibi bedenimi dalgalandıran dozda alkol taşıdığımı fark ettiğimde, şimdi onun bedenin her bir köşesine kendimden izler ekmek istiyordum. Arda ve Funda'nın bu mekânda olduğunu bilmediğine emindim, ruhuna öfkenin çökmesini hiç istemediğim için onu buradan uzaklaştırma isteğiyle ona daha da sokuluyordum. Ondan önce ne kadar kapalı bir kapıysam, şimdi ondan sonrasının içindeydim ve açık kapımdan içeri gecenin soğuğu doluyordu.

"Dans et benimle Ali," diye fısıldadım alçak, isteklerle yanmaya başlamış bir sesle. "Küçük kızının kollarının ninnisine ihtiyacı var."

"Küçük kızımın bedenimin sahnesine ihtiyacı var," dedi muzip bir sesle. Beni belimden daha sert kavrayınca tüm dünya şimdi toz zerreciklerine dönüşecek sandım ve biz de o toz zerreciklerinin içinde onunla birbirimize dokunmaya devam edecektik. Dünyanın yok oluşunu gökyüzünün üstünde birbirine bağlı iki kukla gibi izleyecektik.

Çalan müziğin ruhuna, hızına, yaşattığı hislere savaş açmışız gibi, asla o müziğe ait olmayan bir ritimle dans etmeye başlamıştık. İnsanlar yanımızdan gelip geçiyordu, kaybolup gidiyorlardı, biz ışık tenimize yağmur gibi yağarken yalnızca dans ediyorduk.

Kollarımı az evvel dudaklarımı dokundurduğum, dişlerimi sapladığım boynuna doladım. İdamı kabul eden bir suçlu gibi kollarımın arasında duran boynuyla bana baktı; kara gözlerinin üstündeki gür, siyah kaşlarına verdiği şekil bana kalbimin yerini sorgulatıyordu. Belime sardığı kollarını sıkılaştırdı; boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırdım.

Belki de yıllardır birbirimize duyduğumuz ihtiyacı birbirimizi yeni bulduğumuz için bir anda harcamaktan korkmuştuk ama hayır, bu ihtiyaç o kadar kuvvetliydi ki, birbirimize birbirimizi bile versek, birbirimize muhtaç kalmaya devam ederdik.

Bedirhan çaprazımızda Billur'u önüne almış, göğsünü Billur'un sırtına bastırıp kollarını arkadaşımın karnına sarmıştı ve hafif bir ritimle sallanarak dans ediyorlardı. Ablam da elinde içeceği ile dans pistindeydi, yabancılar gelip geçerken ona çarpıyor, Sergen ablama etten bir duvar örerek ona çarpan yabancı bedenlerin sahiplerine pek dost canlısı olmayan bakışlarını dokunduruyordu.

Karan'ın dudaklarını alnımda hissedince kirpiklerimi taşıyamayan gözlerimi kara zorla açıp ona baktım.

"Eğlenmeni istemiştim, zil zurna sarhoş olmanı değil," dedi anlayışlı bir sesle. Dudağının bir kenarında oluşan o gülümsemede şefkatin çizdiği gölgeler vardı. "Ama görünen o ki, zil zurna sarhoş olmuşsun, küçücüğüm."

"Olmadım," dedim dudaklarımı büzerek. "Karan, gidelim mi?"

Kaşlarını çattı. "Henüz erken değil mi?"

"Olsun," diye mırıldandım kollarım onun boynunda, olduğum yerde sallanırken. "Gitmiş olmak için gideriz."

Dudaklarını saran gülümseme genişledi, kaşları çatıldı. "Başın mı ağrıdı yoksa?" diye sordu bu kez.

Arda ile karşılaşmasını istemiyordum sadece. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum, tahmin de edemiyordum. Öfke, dev bir dalga gibi kabarıp okyanusun içinde aniden var olan depremle şehri darmadağın edecek olan o tsunamiye dönüşebilirdi. Bilincimi kıyılara çağırdım, biraz daha derine gidecek olursa yüzme bilmediği için boğulabilirdi.

İnsan öleceği zaman, kıyıda da ölebilirdi. Peki ya bilinç? Bilinç kıyıda yaşayabilir miydi?

"Gidelim," dedim ona biraz daha sokulup, yanağımı göğsüne bastırarak. "Ev daha sıcak."

Şaşkın bir sesle, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Üşüyorsam, beni ısıtır mısın?" diye mırıldandım, dilimde yuvarlanan kelimeleri oluşturan harfler bile birbirlerine çarparak yalpalıyorlardı.

"Daima," dedi erkeksi sesiyle. Bedenimi en uç noktasından en dip noktasına kadar saran damarlar, onun bana verdiğin hislerin ruhumu ördüğü sarmaşıkları gibiydi. Damarımın içinde çırpınan duyguları hissediyordum. "Sergen'e söyleyeyim, onlar eğlenmeye devam etsin. Biz gidelim."

Tedirginlik kanımda yüzgeçlerini hareket ettiren yırtıcı bir balık gibi ilerlese de "Tamam," diyebildim.

Karan beni orada bırakıp Sergen'in yanına gitmişti. Artık ayakta durabilmek benim için biraz daha zorlaşmış olsa da etrafta olup bitenlere karşı olan dikkatim dağılmıyordu. Karan ile birlikte mekândan çıktığımızda artık içim daha rahattı. Mekânın olduğu sokak tıpkı bir bilekteki iki damar gibi tek bir noktadan ikiye ayrılıyordu. Sokağın biri kapkaranlıkken, diğeri ışıl ışıldı. Birinde yalnızlık kol geziyorken, diğerinde ise kalabalıklar vardı.

Karan elimi tuttu. "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu bana. Omzumun üstünden yüzüne baktım. Kendi içimde yaşadığım karmaşanın çizdiği resim ifademi oluşturmadan hemen önce, "Olur," diye fısıldadım. Funda ve Arda'dan gidebildiğimiz kadar uzağa gidelim istiyordum. Belki arabaya atlayıp evin yolunu tutmak daha mantıklı olacaktı ama onunla gecenin serin rüzgârının içinde yürümeyi seviyordum. Mart ayı baharın ilk ayı olmasına rağmen gündüzleri oldukça

ılık oluyordu hava, fakat geceleri soğuk şehrin içinde bir Azrail gibi ilerlemeye devam ediyor ve tüm sokakları üşütüyordu.

"Başın dönüyor mu?" diye sordu yürümem için elimi sıkıca tutarken. Başımı iki yana salladığımda, onun avucunun içindeki elimin titrediğini yeni fark ediyordum.

Diğer Merve'nin öldüğünü, artık olmadığını düşündüğüm gün kendimi hem acılar içinde hem de özgür hissetmiştim; şimdi diğer Merve buradaydı, zihnimin merkezinde durmuştu ve onun yokluğunun bana verdiği acıyı izliyordu, ellerinde de özgürlüğüme vuracağı zincirleri tutuyordu.

"Miden ne durumda peki Arsız Kelebek?"

Yutkunup, "Ben arsız bir kelebek miyim?" diye sordum merakla, sesim çatlamıştı, bunu alkolün kelimelerime vurduğu kırbaç darbelerine borçluydum.

"Hem de çok arsız bir kelebeksin," diye onayladı beni.

"Bedenimde seni ağırlamak istediğim için mi?" Burnumdan derin bir nefes alırken gözlerimi yumdum. "Bu yüzden mi?"

Bunun ona ne hissettirdiğini bilmiyordum ama, "Hayır," dediğinde sesi sakindi. "Eğer öyle olsaydı, senin arsızlığın benimkinin yanında solda sıfır kalırdı."

"Aslında orada kalıp sabaha kadar dans edebilirdim," diye mırıldandım. "Ama seninle yalnız kalmayı istedim."

Şimdi kordonun olduğu caddeye çıkmıştık. Hemen karşıda uzanan iskeleyi, kordon boyunu ve kordon boyunun sırtını yasladığı kafeleri görebiliyordum.

"Aslında orada kalmak istiyordun," diye onayladı beni. "Biliyorum. Ama onlar orada olduğu için beni oradan çıkarmak istedin. Çünkü her zaman olduğu gibi kendini değil, beni düşündün."

Beni ulaştırdığı gerçek bir anlığına donup kalmama neden oldu. Caddenin ortasında duruyordum. Karan elimi çekerek beni karşıya geçirmeye çalışsa da olduğum yerde kıpırdamadan durup ona bakmaya devam ettim.

"Yürü," dedi sakince, bir süre bekledi, bu süre zarfında yürümemiş olmam onun sesinin tonunu sertleştirdi: "Yürü artık."

"Onların orada olduğunu biliyor muydun?" Gözlerimi dikip ona baktım. "Anlamıyorum."

Gözlerini yüzüme sabitledi, gözlerinin arkasında kıvranan duyguları görebiliyordum. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum ama yalnız değildi, arkasında ona benzemeyen ama onun ordusunda olan başka duygular da vardı. Ama en güçlü, lider olan duygunun öfke olduğunu görebiliyordum. Bu duygu, benim ona verdiğim bir duygu değildi, bu yüzden rahatlamam gerekirdi ama rahatlamamıştım.

"Evet," dedi bana doğru dönerek, başımı iki yana sallayarak onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Anlayamıyorum," diye tekrar ettim. "Onların orada olduğunu bildiğin halde neden orada eğleniyormuş gibi davranmaya devam ettin?"

"Karşıya geçsek iyi olacak," dedi Karan. Bakışlarımı Karan'dan çekmeden birkaç adım attım ama kaldırıma çıkmadım, yolun kenarında duruyordum. Gözlerini yüzüme dikip sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı.

"Anlayamıyorum," dedim bir kez daha.

"Eğleniyor gibi davranmadım, eğleniyordum." Sesinde yankılar vardı. Binlerce kelimenin tekrarı, binlerce anının tekrarı, binlerce takvim yaprağı vardı. "Onların orada olacağını bilmiyordum. Orada olduklarının haberi kulağıma geldiğinde sen çok eğleniyordun, başta o piç kurusunun orada olduğunu bilmek beni öfkeden deliye döndürse de senin eğlendiğini görmek beni sakinleştirdi. Hiçbir şey yokmuş gibi davranabildim. Bunun öneminin farkında mısın? Şimdi durmuşsun hesap sorar gibi suratıma bakıyorsun."

"Onlar senin bu gece burada olacağını bildikleri için geldiler," dedim kesin bir dille. Dudaklarımdan dökülen harflerin bir suratı varmış, binlerce mimiğe bulanıyormuş gibi dudaklarıma bakıyordu Karan. Kelimelerin mimiklerinden hislerimi görebileceğini umuyordu. Oysa kelimelerim zaten kendimi anlatmam için ortaya serdiğim hazinelerimdi ama sandıkların içinde oldukları için bazen anlaşılmıyorlardı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Böyle düşünmüyorum, böyle olduğunu biliyorum," dedim inatla. "O beş para etmez piç kurusunun kafasında bir şeyler dönüyor."

"Bunun ben de farkındayım," dedi, o sırada caddede diğer Merve dikiliyor, gelip geçen araçlar ona her seferinde daha sert vurup onu yerden yere çarpıyordu. Beni sertçe çekip kaldırıma çıkardığında, "Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi de beni tutup çektiği andaki gibi sertti. "Onunla mı konuştun?"

Kanıma hızını veren alkole güvenerek, "Evet," dedim korkusuzca. "Onunla konuştum. Barda."

Gözlerini saran siyah zincirlerin seslerini duydum, o zincirler büyük bir gürültüyle ifadeleri onun gözlerine sardı, sıkıca bağladı ve mühürledi. Kolumu dirseğimin altından tutup, "Seninle ne konuştu?" diye sordu bana, sesi hâlâ sertti. Gözlerimdeki boşluğun nedeni sadece fazla gevşemiş olmamdan kaynaklı olmalıydı.

"Bana ateşim olup olmadığını sordu," derken bakışlarımı Karan'ın kurum siyahı gözlerinden çekmemiştim. Aniden kolumu bırakmasıyla düştüğüm boşluğun içinden ona şaşkın gözlerle bakakaldım. Çenemi kavrayarak kafamı kaldırmamı sağladı. Şimdi gözlerimiz bir ipin üstünde iki cambazdı.

"Ateşin olup olmadığını sordu?" Kaşlarını zihninde ölüm ağı ören o zehirli örümceğin kavisli bacakları gibi kaldırdı. "Peki sen ne dedin?"

"Bilmem?" Ona tıpkı onun bana baktığı gibi baktım. Meydan okuyarak. "Ne dedim?"

"Oyun oynama, kız çocuğu. Ne konuştunuz?"

"Onunla bir şey konuşmadım," dedim kuru bir sesle. Çenemi parmaklarından kurtardım. Ona doğru sokulup yanağımı göğsüne bastırdım. "Saçma sapan laflar etti, ben de onun ağzının payını verdim."

Bir elini saçlarımın örttüğü enseme bastırdı, diğer elini belime koydu, gamzeli çenesini başımın üstüne yerleştirdi. Bir süre kaldırımda öylece dikildik. Gözlerimi uyku yokluyordu. Ensemi avucunun içine alınca, saçlarım diplerinden çekildi ve bu kafamdaki derinin acıyla sızlamasına neden oldu. Sesimi çıkarmadım. Avucunun sıcak baskısını saçlarımın örttüğü ensemin derisinde hissettim. Bu dokunuşu daha da uykumu getiriyordu ama beynimin bir köşesi hâlâ aktifti, hâlâ duymak istedikleri vardı, hâlâ yaşamak istediği anlar vardı, hâlâ şu anın içinde olmanın heyecanı içerisindeydi.

"Dünyanın en hastalıklı duygusu, biliyorum ama sesini bile duysunlar istemiyorum." Fısıltısı kafamın içindeki cehennemi serinletiyordu. "Belki sana ne söylediği daha önemli ama ben sadece seninle konuşmuş olmasına takılıp kalıyorum. Ben önceden böyle değildim. Olabileceğime de hiç ihtimal vermezdim. Ben hasta bir adamım küçük kızım. Ben gerçekten çok hasta bir adamım."

Parmaklarım onun soğuk gömleğinin ucundaki kumaşı kavradı, soğuğa dokunmanın verdiği hazla gömleğin kumaşını avucumun içine aldım ve sıktım.

"Ben de küçük, hasta bir kız çocuğuyum," diye mırıldandım. "Unutma, sana geldiğimde sen sağlıklıydın, ben hastaydım. Benim yaralarımı sen sardın. İyi ettin beni. Değiştirdin. Mutlu ettin. Mutlu olmayı senden öğrendim. Beni o kadar çok iyi ettin ki..." Dudaklarımdan dökülenler sarhoşluğun bedenime yerleşmek için gelirken arkasından sürüklediği kelimeler değildi. Gerçeklerdi. "Sonunda birlikte hasta olduk."

"Sonunda birlikte hasta olduk çocuk suratlı kızım."

"Çocuk suratlı mıyım ben?" diye sordum yanağımı gömleğine iyice bastırıp yutkunurken.

"Hem de küçücük çocuk suratlısın."

"Ben kimsenin sana zarar vermesine izin vermem," diye fısıldadım, burnumu çektiğimde burnumun ucunun kızardığına emindim, burnum akıyor olmalıydı. "Ben seni korurum."

Güldü. "Hadi oradan. Beni koruyacakmış, tipe bak."

"Korurum." Kaşlarımı çattım. "Hepsini korkuturum."

"Küçücük çocuk suratınla insanları mı korkutacaksın?"

"İnanmıyor musun bana Ali?" diye sorup çenemi gömleğine sürterek kafamı kaldırdım. Çenemi iki göğsünün arasına bastırdım, onun gözlerinin tam içine baktım. Benden uzun olduğu için kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım ve bu, avucunun altında kalan saçlarımın daha da yolunmasına neden olmuştu.

Koyu renk gözlerinde bir ışık gördüm. Bir güneş...

"İnanıyorum, çocuk suratlı," dedi o güneş gibi parlayan gözlerinde beliren şefkati saklayamadan. "Bir sana inanıyorum ben. Sen benim inandığım, güvendiğim tek kadınsın. Hoş, kadın da değilsin. Şu surata bak. Çocuk suratlı."

Dilimi çıkarınca, bu onu güldürdü. Beni de güldürdü. Başını iki yana sallayarak belimde duran elini de yukarı kaydırdı ve büyük, güçlü kollarını boynuma sararak beni kendine iyice bastırdı.

"Koparırım o dilini," dedi keyifli bir sesle. "Tipsiz."

Korkarak ağzımı sıkı sıkı kapattım, şimdi daha neşeli bakıyordu ve dudaklarında da onu esir alan o tebessüm vardı; büyüyordu.

"Hadi," dedi gülmeye devam ederken. "Eve gidelim."

"Eve gitmek istemiyorum." Kalbimin içini dolduran sıcaklığı onunla paylaşmak istiyordum. Sarhoşluğum geçtiğinde, kelimeler ayılıp kendilerini daha düzgün bir sıraya soktuğunda, nefesim şu an olduğundan daha düzenli dökülmeye başladığında şu anın aynısı olan bir an daha yaşamayacaktık. Belki bir sürü anımız olacaktı ama bu, şu an olduğumuz son andı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Yüzüme doğru eğilince sıcak nefesi tenimi yaladı.

Hislerimin en tepesine koyduğum duygunun adını artık biliyordum. Ona bu duygudan bahsetmek istiyordum. Uzun uzun anlatmak... Birlikte geride bıraktığımız ayların içine saklanan günleri, o günlerin içine kazıdığımız anları hatırlamak istiyordum. Gülümsemek... İçimin ısınmasını istiyordum. Acı anları hatırlamak, ağlamak... Gözlerinin içine bakarak ağlamak istiyordum. Tüm bunları gözlerime baktığı an gördüğünü biliyordum. Beni tanıdığı gerçeğinden artık saklanamıyordum.

"Çocuk parkına," dedim bu kez anıların beni içinde kaybetmesine izin vererek. İlk önüme çıkan anının elimi tutup beni içine doğru sürüklemesine izin vermiştim.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece elimi tuttu, yürümeme yardımcı oldu ve beni onunla gittiğimiz ilk çocuk parkına götürdü. Şehit Fethi Bey Heykeli'ni kalbinde taşıyan çocuk parkına... Boş parkın içinde yaşayan sadece ölmüş çocukların ruhlarıydı, bir de bizim el ele bizden kaçarak, bizden saklanan ruhlarımız... İleride duran salıncak, gecenin içinde üstünde hiçbir şey taşımadan öylece sallanıyordu. Diğer salıncak durgundu, artık onu sadece biri iterse sallanacaktı. Bir insan, bir rüzgâr... Herhangi bir şey.

Öyle geceler vardı ki, insan hayatı boyunca aynaya bir kez bakmamış bile olsa, karşısında duran kendisiyle konuşuyormuş gibi kendisiyle yüzleşirdi. Sallanan salıncağı elimle durdurup yavaşça üstüne oturdum. Soğuk zincirlerine tutundum. Kafamı kaldırıp önümde duran adama bakım. Sıcak nefesi dudaklarından her dökülüşünde, beyaz bulutlar dudaklarının gökyüzünü terk ediyordu.

Kendimle yeniden yüzleştiğim bir geceydi.

"Sen de otursana," dedim gözlerim yüzünde dolaşırken.

"Salıncağa mı?" Bana garip garip baktı.

"Evet," dedim. "Mars'a uçak kaldır demiyorum, salıncağa otur diyorum. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Eğer öyle bir şey isteseydin daha az şaşırırdım."

"Hadi oradan," diyerek onu taklit ettim. "Makarena dansı yaptın ama salıncağa oturamıyorsun, öyle mi?"

Salıncağımın zincirlerinin üst kısmını tutunca hafifçe sallanmak zorunda kaldım. Bana üstünlük taslayan bakışlarını yüzüme mum gibi dikerek baktı. "Bunu yüzüme vurup duracak mısın yoksa, çocuk suratlı?" diye sordu.

"Bana çocuk suratlı demeye devam edersen sana kafa bile atarım."

Kaşlarını alayla kaldırıp başını aşağı indirdi. "Sen içince gerçekten çok cesur oluyorsun ama bu cesaret seni öldürür," dedi uyarıcı bir sesle. "Dikkat et bence."

"Atamam mı sanıyorsun?" diye diklendim.

"O küçük kafanı kırdığınla kalırsın."

"Kırılmaz bir kere," diye söylenip gözlerimi yumdum. "Karan, ben yazın gelmesini hiç istemiyorum."

"Farkındayım," dedi. "Ama mevsimleri gökyüzünden silemeyiz."

"Güneşi silseydik, yazı da silebilirdik." Gözlerimi açtım. "Acaba melekler ağlamaktan vazgeçince mi yaz geliyor?"

"Nasıl?" Bana tuhaf bir şeye bakıyormuş gibi baktı. "Aç biraz."

"Yağmur meleklerin gözyaşlarıdır belki?"

"Peki melekler ne o zaman?"

"Bulutlar," dedim. "Ağlamayı bırakınca da gökyüzündeler. Bulutlar melektir belki?"

"O küçük kafanın içini öyle çok merak ediyorum ki..." Bir elini indirip avucunu başımın üstüne koydu, saçlarımı hafifçe okşadı. Bir damla önce yanağıma düştü. Bir an için ağladığımı sandım ama hayır, ağlamıyordum ki. Başımı kaldırıp Karan'a baktım. O mu ağlıyordu? Bana kara elmaslar gibi parlayan koyu renk gözleriyle bakıyordu. O da ağlamıyordu. Bir damla daha gözüme düşünce panikle gözlerimi yumdum. Sonra o damlalar gitgide daha da artarak yüzüme, sonra da parkın içine düşmeye başladılar.

Melekler ağlıyordu.

"Demek ki melekler yazı bekledikleri baharı yaşarken de ağlayabiliyormuş," dedi Karan kafasını kaldırıp gökyüzüne bakarak. "Küçük ço-

cukların duaları geri çevrilmezmiş. Nasıl içten bir dua ettin de yıldızlı havada yağmuru getirdin Asi Çakıltaşı?"

Dualarımı duyan meleklere bakmak için kafamı kaldırdım. Yağmurlar yüzüme yağıyordu. "Bahar yağmuru," diye fısıldadım çocuksu heyecanımı saklayamadan.

"İçten istediğin şeyler olurmuş," dedi Karan. "Sen beni de çok içten istedin bence."

Dudaklarımı büzerek ona baktım. "En çok seni," dedim açıkça.

"Hadi ya?" Eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı. "Çıkar bakalım yağmurun tadını, belki uzunca bir süre daha görüşemezsiniz. Ben onun aksine her gün burnunun dibinde olacağım nasılsa."

"Olacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Daima."

"O zaman salıncağa bin," dedim çocuk gibi. "Benimle sallan."

"Saçmalama." Alayla güldü ama ona çok ciddi baktığımı fark edince duraksadı. "Sen ciddi misin?"

"Evet, daha önce hiç binmedin sanki," diye huysuzlandım, sonra da gözlerine ısrarla baktım. "Birlikte sallanalım işte."

"Kızım bir gören olur," dedi. "Bu saatlerde parklarda alkol alanlar oluyor diye zabıtalar falan geziyor. Beni salıncağın üstünde görürlerse hem gece gece azar yeriz hem de rezil oluruz."

"İyi de ben de koskoca kızım ama bindim buna," dedim inatla.

"Lan senin neren koca? Suratına bakan senin kocaman olduğuna inanır mı? Tipe bak, çocuğa benziyorsun."

"Bedenim benzemiyor ama..."

"Gelişmiş çocuksun sen, hormonlu veletsin."

"Çok gıcıksın."

"Öyleyimdir," dedi. "Hem de yakışıklı, seksi, karizmatik, mükemmel, espritüel, zeki olduğum kadar."

"Kendini beğenmiş."

"Beğenilmeyecek gibi miyim sence?"

"Beğenilmeyecek gibi değilsin," diye fısıldadım. "Gözünün altındaki dikiş izi bile çok yakışıyor."

Duraksadığını görür gibi oldum. "Dikiş izini beğeniyor musun?"

"Evet," diye onayladım onu. "Sana yakışıyor."

Şaşırdığını fark ettim. Onun gözlerine yerleşen duyguları izlemeye başladım. Dikiş izini beğenmeme neden bu kadar çok şaşırmıştı anla-

mıyordum. Geçmişin onda bıraktığı bir his vardı, ona ne zaman dokunsa onu paramparça ediyordu. Ona ne zaman baksam, o geçmişin ona bıraktığı izleri ve hisleri görüyordum.

Yağmur damlaları kar küresinin içinde ağır ağır yağan yapay karlar gibi yeryüzüne düşmeye devam ediyordu.

"İzleri sevdiğini biliyordum ama..." dedi sonunda konuştuğunda. Devamını getirmedi.

"Senin gözünün altındaki izi de seviyorum," diyerek onu onayladım. Sarhoş olduğumu düşünüp öylesine konuştuğumu sanmasın diye kelimeleri dilimden itmeye devam ettim: "Sanki öyle doğmuşsun, doğuştanmış, sana bunu melekler armağan etmiş, kanlar içinde söküldüğün rahimden o iz gözünün altındayken ayrılmışsın." Yutkundum. "Belki de cennette o kadar çok vakit geçirdin ki, cennetin nasıl göründüğünü hatırlamaman gerektiğini düşünüp gözünün altındaki anıları diktiler."

"Bazen çok derin düşünüyorsun," dedi söylediklerimin zerre kadar doğruluk payı olmadığını düşündüğü gözlerine dağılan karanlık bulutlardan belliydi. "Ama bu iz benimle doğmadı. Ben yaşarken bana verildi. Tıpkı göğsün içinde atmayı kesen bir kalbi göğsünden çıkarıp almışlar da yerine başkasına ait olan o sağlıklı kalbi takmışlar gibi. Artık sana ait ama biliyorsun, bir zamanlar senin değildi. Artık senin göğsünün altında atıyor ama bir zamanlar elindi. Bu iz benimle birlikte yaşıyor, var olmadan önce başkasına ait miydi bilmiyorum ama tenime yerleştiğinde beraberinde kendine ait anıları da benimmiş gibi bana emanet etmişti."

Yağmur damlalarının yaşlar çizdiği yanağına dokundum. O kadar kutsal bir görüntüydü ki bu... Sanki ağlıyordu. Eşsiz bir tabloyu izliyormuşum gibi baktığım kara gözlerinde, gökyüzünde hareket eden bulutlar gibi hareket eden duyguları görüyordum.

"Bu iz nasıl oldu?" diye sordum, konuşmam gerekenleri bir köşeye itmeyi bırakmıştım; sormam gerekenler bu gece benim dostumdu.

Bana doğru cümleyi kurmak için tüm sokakların ışıklarının kapanmasının gerektiğini hissettiren gözleriyle bakmaya başladığında, sorduğum soru dilimin ucunda şehri ateşe veren bir pişmanlığa dönüştü.

"Babam yaptı," dedi bir anda. İşte bunu beklemiyordum. Donup kaldım. "Annemin öldüğü günün gecesi bitiyor, şafak söküyordu."

"Ne?"

"Sevdiğim kadını aldın, diye bağırıyordu," dedi Karan dalgın bir sesle. *"Sevildiğim kadını da aldın, diye bağırdı."*

Bir an anlayamadım. Karan'ın gözlerinde iki büyük dolunay vardı, ikisi de karanlıktı. Küçük bir erkek çocuğu parkın içinde, yağmurun altında koşturuyordu. Kaydıraktan kayıyor, kumların içine dizlerinin üstünde düşüyor, karşımdaki boş salıncağa oturup hızla sallanırken bağıra bağıra ağlıyordu.

"Zaten o gece şafak sökerken, onu gördüğüm son geceydi. Sonra kaybolup gitti." Yanımdaki boş salıncağa oturdu. Bakışlarımı ona çeviremedim. Parkın içinde ilerleyen kara gözlü, siyah saçlı, küçük ve güzel erkek çocuğunu izliyordum. Gözyaşlarını kollarına siliyor, bana bakıyordu.

"Dinle," diyordu erkek çocuğu. *"Dinle, ben sana söylediğim zaman kaçmadın, beni alıp kaçsaydın belki özgür kalırdım."*

Kendisiyle verdiği mücadele elleri ayakları olan bir anı gibi parkın içinde dolanıyordu.

"Babamdan yediğim ilk ve son dayaktı, önceden yediysem de hiç hatırlamıyorum. Bunu da hatırlamazdım ama o gün aldığım nefesin bile ciğerime nasıl dolduğunu hatırladığım için, o dayağı da unutamadım. Eğer annem kurtulsaydı..." Karan durdu, cebinden sigara paketini çıkardığını gördüm. Annesinin yaşama ihtimali... Bu ihtimal ona bir sigara yaktırdı.

Yağmur taneleri hassas bir kız çocuğunun gözlerinden düşen yaşlar gibiydi. Yavaş ve lirikti. Sakin ve ıssızdı. Mum alevi gibiydi. Aydınlatan ama titreyen, yanan ama yakmayan.

"Canını çok yaktı mı?" diye sordum bıçağın bile açamayacağı ağzımı onun acısına açarak.

"Hayır," dedi. "Canım zaten çok yanıyordu. Daha fazla yakamazdı."

İçimde Ferit Çakıl yüzünden büyüyen öfkeyle, "Peki gözüne nasıl bunu..." diye soracaktım ki, "Annemi canlı gören son insan olduğum için gözümü oymak istedi," dedi sakince. "Makasla."

Ona dehşetle irileşen gözlerimi çevirdiğimde karşımda tüm bu olanlara rağmen sakince boşluğu izleyen Karan'ı bulmayı beklemiyordum.

İçimde harıl harıl akan nefretin beslediği şelale ağzına kadar kin ile dolmuştu. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıp, "Onu biraz da bu yüzden mi affedemiyorsun?" diye sordum.

"Hayır," derken dudakları canımı yakan bir hüzünle yukarı kıvrılır gibi oldu. "Eğer gitmeseydi, o şafak vakti beni kör etmiş olsaydı bile hayatım boyunca ona sarılmaya devam ederdim."

"Çünkü," diye fısıldadım dalgın bir sesle. "Çocuklar öldürülüp toprağa tek başlarına gömülene dek, katilleri babaları bile olsa, babaları onlara sarılmaya devam ettiği sürece babalarına küsmezler. Ne zaman babaları kucağında toprağa bırakıp üstlerini yalnızlığın topraklarıyla örter, çocuklar o gün büyür, o gün küser."

"Öyle," dedi sadece.

"O izi hâlâ seviyorum." Bunu söylememi beklemiyordu. "Hâlâ güzel buluyorum."

"Sen güzel buluyorsan, güzeldir," dedi sanki o izin ona verdiği acıları artık hatırlamıyormuş gibi.

Zaman, yaralarının üzerine dikilmiş bıçaklar gibiydi. Dışarıya karşı ne kadar güçlü bir görüntü çiziyorsa, içeride o kadar çok kendini tüketiyordu. O izin gözünün altında olması değildi sorun, sorun o izin ona verildiği an hissettikleriydi. Küçücük bir çocuk için çok büyük bir travma olduğuna emindim. Ne hissetmişti? Eminim Işık Çakıl'ın ölümünü izlerken hissettiği kadar kötü ve korkunç hissetmemişti.

"İnsan her şeye alışıyor," dedi konuştuğunda. "Geçmişe de alışıyor, izlere de alışıyor. Her şeye alışıyor."

Ayrıntıları bilmek istemiyordum. O gün, o şafak vaktinde, babasına nasıl baktığını, babasının ona nasıl vurduğunu, babasının onun gözüne zarar vermeye çalışırken kestiği gözünün altını, onun o acıyla çarpan yüreğini... Hiçbirini bilmek istemiyordum. Eminim o da benim bilmemi istemiyordu. Hayallerimi daha farklı şekilde süslemek istiyordu. Bu şekilde değil.

Ormanın kalbine gömülmüş taş evin duvarları kadar sessizdi. Karanlıktaydı. Uzaktaydı. O evin kapısının girişinde duruyordum, içeri attığım adımın yankısı tüm duvarlara dokunuyor ve duvarlara baharın renkleri bulaşıyordu.

Yağmur dindi.

Cep telefonunun melodisi oluşan sessizliğin içinde çınlamaya başladığında, salıncağın üstünde hafifçe hareket ederek ileriyi izliyordum. Karan'ın telefonu açıp kulağına götürdüğünü fark ettim. "Evet?" dedi karşı tarafa. Aniden salıncaktan kalkmasıyla, salıncağın zincirlerinin şangırdaması bir oldu. Kafamı kaldırıp pek de net göremeyen gözle-

rimi ona çevirdim. "Eh be oğlum be!" diye bağırarak ellerini saçlarına götürdü. "Yakınlardayım. Hemen geliyorum."

"Ne oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Kalk Çakıltaşı. Bedirhan mekânın amına koyuyor şu an."

"Ha?"

O an nefret, bir beden sahibi olsaydı, nefretin bedeni bu adam olurdu.

Kalabalığın içinde gölge gibi ilerleyen sadakat duygusu, arkasında ihanetin erimeye başlayan kanatlarını taşıyordu ve alevi, kanatların mum gibi eriyerek sırtına yapışmasına neden oluyordu.

Hayatı boyunca sevdiği insanlara verilen zararları izledi; hayatı boyunca, sevdiği insanlara zarar verilen insan olarak gösterildi.

Şimdi karşısında duran bu adamın, onu o bataklıktan çekip kurtaran adama karşı yaptıklarını bilmenin verdiği duyguyla olduğu yerde dişlerini sıkıyordu. Genç kadın, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, yüzüne çizilmiş endişe çizgileriyle genç adamı izliyordu. Onu tutsa tutabilirdi ama gerçekten tutabilir miydi? Endişeli gözlerini hemen yanında duran Sergen'e çevirdi.

"Bu o mu?" diye sordu tedirgin sesiyle.

İçerideki müzik insanların duygularının iplerini kukla sanatçısı gibi oynatarak insanların bedenlerini kullanıyordu.

"Evet," dedi Sergen, ardından Bedirhan'ın omzuna dokunup, "Hava mı alsak biz, birader?" diye sordu.

"İyi de onu nereden tanıyor?" Billur'un sesindeki şüphe bir anlığına Sergen'i duraksattı ve Sergen, Billur'a baktı. "Bedirhan'ın işlettiği salona birliktelik yaşadığı kadınları getirirdi," dedi düz bir sesle. "Bedirhan bu camiadaki herkesi tanır."

"Elini kolunu çek, birader," dedi Bedirhan omzunu silkip, Sergen'in elinin omzundan düşmesini sağlayarak. "Dokunup durma."

"Birader, kanında olması gerektiğinden daha fazla alkol var. Hadi gidelim."

"Sergen, uzatma."

"Adama bu şekilde bakmayı kes." Sergen dişlerini gıcırdattı. Aynı öfke onun içinde de alev almış olsa da o kendisine her zaman dur diyebilen bir adam olmuştu. Bunu geçmişine, bunu yetiştiriliş tarzına, bunu yarattığı benliğine borçluydu.

Arda'nın yeşil gözleri kalabalığı eleğinden geçirirken, ona bakan bir çift gözün varlığı dikkatini çekmiş olacak ki, gözlerini Bedirhan'a çevirdi. O an, Bedirhan'ın dudaklarını ona bakarak kıpırdattığı andı: "Annesini siktiğim."

Arda'nın kaşları bir anda çatıldı. Başını omzuna yatırıp soru işareti dolu gözlerle Bedirhan'a baktı. Defne, "Kavga çıkacak," dedi korku dolu gözlerle Billur'a bakarak.

"Bedirhan," diye fısıldadı Billur, tam Bedirhan'ın koluna dokunacaktı ki, Bedirhan ışık hızıyla geri çekilerek, "Ne bakıyorsun yolunu yordamını siktiğimin çocuğu?" diye bağırdı ve Arda'ya doğru yürümeye başladı. Müzik hâlâ duvarları yalıyor olsa da sanki tüm sesler susmuştu; tüm gözler Bedirhan'ın üzerindeydi.

"Bedirhan!" diye çığlık attı Billur, panikle arkasından koşmaya başlamıştı. Arda, dirseğini yasladığı masadan geri çekilerek, "Ne oluyor?" diye sordu sakince. Ama bu soru, onun dudaklarından döküldüğü anın hemen sonrasında, yüzüne yediği yumruk sarsılmasına neden olmuştu. Bedirhan bileğinde uyuttuğu tüm gücü parmak uçlarında alevlendirip bu volkanı Arda'nın yüzünde patlatmıştı. Arda aldığı darbeyle geriye doğru sendeledi, ardından yığılıp yere düştü. Funda'nın çığlıkları mekânın içinde dolaşan müziğin kollarında tuttuğu farklı bir ritim gibiydi; insanlar bir halka oluşturup ortalarında yarattıkları alana Bedirhan ve Arda'yı almışlardı. Herkes şaşkındı. Arda da.

Öfkeli olan tek kişi Bedirhan'dı.

Arda düştüğü yerde bir süre boşluğa bakarak bekledi. Eli kanayan burnundaydı, kaşları çatılmıştı; kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Şaşkınlığı öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Funda eğilip Arda'nın koluna dokununca, Arda bir yırtıcının çıkardığı hırıltıyı çıkararak genç kadını itti.

"Dokunma!" diye bağırdı öfkeyle. Gözlerini Bedirhan'a çevirdi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Özoğlu?"

"Sen alışmışsın Batı dayağına, seni Doğu dayağıyla tanıştırmayı düşünüyorum, gavat!" Bedirhan eğildi. Sergen'in onu tutmasına bir an olsun izin vermeden Arda'yı yakalarından tutup ayağa kaldırdı. Arda bir hamle yapsa belki şansı olabilirdi ama sadece şaşkın gözlerle Bedirhan'a bakıyordu. Beklemediği bir darbe almıştı. Beklemediği insandan.

O, bu gece ona saldıracak olan kişinin Sergen Atmaca olmasını bekliyordu, bu gece Sergen ile kapışıp onu bir gece bile olsa nezarete tıkmalı

ve Karan'ı öfkeden deliye döndürmeliydi ama düşündüğü olmamıştı. Ona saldıran kişi beklenmedik bir şekilde Bedirhan Özoğlu olmuştu.

Oysa ona saldıran kişi Sergen Atmaca olmalıydı. Böylece suçu Karan Ali Çakıl'a yıkmak da kolay olurdu. Sergen'in onun adamı olduğunu, Karan tarafından bir süredir tehditler aldığını söylerdi ve ortalığı karıştırırdı. Ortalık karışıkken de yarattığı kaosun içine elindeki bombayı bırakırdı. Bu bomba Karan'ın canını umduğundan daha çok yakacağına inandığı bir şeydi, böylece o acıyla ona saldıran Karan Ali Çakıl, suçlamaların asılsız olmadığını gösterir ve kendi başını yakardı. Neden işler düşündüğü gibi gitmiyordu?

Bedirhan tüm müdahalelere rağmen kuvvetle onu masalara doğru itince, masalara çarparak yere düşen Arda'nın üzerine devrilen birkaç masa, çevredeki genç kadınların korkuyla çığlık atmalarına neden oldu. Arda daha ne olduğunu anlayamadan ve beklediğini alamamanın verdiği histen kurtulamadan Bedirhan onu bir kez daha yakalarından tutup havaya kaldırdı. Yüzünde Bedirhan'ın alnını hissetti, burnundan yükselen o korkunç ses çene kemiğine kadar indirdiği yankısını tüm bedeninde acı olarak hissetmesine neden oldu.

Mekândaki güvenlik görevlileri Bedirhan'ı omuzlarından tutup ayırmaya çalıştığı sırada, Arda'nın gözleri onu ifadesiz gözlerle izleyen Sergen'e kaydı. Sergen'in dudaklarındaki o duygusuz kıvrımı gördüğünde, burnundan şarıl şarıl akan kanın tadını dilinin ucunda hissediyordu.

"Polis çağırın!" diye bağırdı orta yaşlarda gömlekli bir adam, kolunun altında kendisinden yirmi yaş küçük sevgilisiyle olayı izliyordu.

"Polis falan yok," dedi Arda nefes nefese. Burnundan ağzına kadar akan kızıl kıvrımları elinin tersiyle sildi. "Sorun yok. Polis falan yok."

"Ekip otosunun içinde sikerim seni, şekilsiz orospu çocuğu!" diye bağırdı Bedirhan öfkeyle. Kollarının içlerinden tutarak onu geri çekmeye çalışan iki bodyguard bile onu tutmak konusunda zorluk çekiyorlardı. Şaşkındılar. Böyle şık giyimli, bakımlı bir adamın içinden böyle bir canavarın çıkmasını kimse beklemiyordu. Canavar öfkeliydi, yerde gördüğü kanlı et parçalarını izliyormuş gibi sabırsızdı.

"Karan Bey'i aradım," dedi garsonlardan biri panikle. "Polis yok. Karan Bey halledecektir."

"Polise gerek yok," dedi Arda gözlerini Bedirhan'dan çekmeden. "Ben iyiyim, küçük bir kavgayı büyütmenin gereği yok."

"Kavga mı? Ben seninle burada dövüşmeyi değil, porno çekmeyi düşünüyordum piç kurusu!"

"Neden polis yok?" Sergen kalabalığı yararak Arda'ya doğru yürürken kurduğu bu soru cümlesi, Arda'nın gözlerini ona çevirmesine neden olmuştu. "Çünkü Bedirhan herkes tarafından tanınıyor. Ne kadar sakin, kibar bir adam olduğu biliniyor." Sergen bunları sadece Arda'nın duyabileceği bir tonda söylemişti. "Polisler bile bu kavgada seni suçlar. Neden biliyor musun? Karanlık işlerinden haberleri olduğu için ve Bedirhan'ın nasıl bir adam olduğunu bildikleri için. Zararlı kim çıkar Arda?" Gözlerini Arda'nın gözlerine alev alev yanan o mum gibi dikip aynı gülümsemeyle ona baktı. "Neyi planladığını seni burada gördüğüm ilk andan beri biliyorum. Şimdi polisi arayıp Bedirhan'ı onun salonunu kundaklatmakla tehdit ettiğini söylersem ne olur? Üstelik kundaklama meselelerinden adına açılmış tonlarca soruşturma varken ve hiçbir dosya henüz kapanmamışken..."

"Sen..."

"Eminim Arda," diye fısıldadı Sergen yamuk gülümsemesiyle gözlerinin içine bakmaya devam ederken. "Kemiklerini kırsaydım, şu an gözlerine bakarken aldığım hazzı alamazdım."

"Siz eşkıyasınız!" diye bağırdı Funda kalabalığın içinde. "Sevgilime ne yaptığını gördünüz mü? Buradaki herkes buna şahit!"

"Kes lan, düdüklü tencere!" diye bağırdı Billur. "Bir dayak yiyen de sen olma şimdi!"

"Sen mi dövecekmişsin beni?"

"Yalnız döverse hatırım kalır, koca karı!" diye bağırdı Defne, Billur'u arkasına alarak.

"Sen bana mı dedin onu?"

"Sana dedim, estetikzede!"

"O ne be?" diye sordu Billur şaşkınlıkla.

Defne, "Estetik kurbanı gibi bir şey ya," dedi yüzünü buruşturarak. "Bedirhan'dan öğreniyorum bunları. Kullanıyorum lazım olunca."

"Ha..."

"Siz nerenin delisisiniz be?" diye bağırdı Funda.

"Lan bir beni bırakır mısınız amına koyayım!" Bedirhan çırpınıp bodyguardların elinden kurtulmaya çalıştı. "İşim bitmedi benim bu tekerlekle!"

"Beyefendi, lütfen sakin olun." Kel bodyguardın bu söylediği Bedirhan'ı daha da öfkelendirmişti. Yılan gibi kıvrılıp adamın elinden kurtuldu. İki

bodyguard da bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadıkları için şaşkın şaşkın birbirlerine bakakalmışlardı. Bedirhan'ın içindeki öfke geceyi aydınlatan yıldızlar gibiydi, biri sönse bile diğerleri yanıp duracaktı sanki.

Billur, Bedirhan'ın önüne geçip avuçlarını onun göğsünün üstüne kapattı. "Yeter," diye fısıldadı. "Haksız konuma düşeceksin."

"Çekil."

"Hayır," dedi Billur. "Çekilmem."

"Bir iki tane daha geçirmeden onu hiçbir yere salmıyorum bu gece!" Bedirhan, Billur'un yüzüne doğru bağırınca, Billur irkilerek gözlerinin içine baktı ama geri çekilmedi. Bedirhan burnunu genç kadının burnuna sürtüp, "Çekil," diye fısıldadı. "Söndürme beni."

"Daha da yakarım, söndürmem hiç." Billur alnını alnına bastırdı. "Ama yeter."

"Çekil."

Billur, beklenmedik bir hamleyle Bedirhan'ın dudaklarına yapıştı. Başta herkesin gözlerinin iri iri açılmasına neden olacak bu öpücük, gitgide derinleşti, yoğunlaştı, tüm ânı kapladı; Bedirhan şimdi öfkeyle yanan kalbinin içinden akan duyguları önüne katarak Billur'u belinden sertçe kavramış, kızın onu öpüşüne açlıkla karşılık vermeye başlamıştı.

Onların birbirlerini sakinleştirme yöntemleriydi bu.

Öpüşleri, birbirlerini yaşamlarını ağırlaştıran, nabızlarını yavaşlatan oyunları gibiydi; bu oyunu oynamayı birlikte keşfetmişlerdi, bu oyunu oynarken hissettiklerini birbirlerine anlatmasalar bile bu oyunu oynamaktan vazgeçmemişlerdi.

Arda sendeleyerek yürümeye başladığında, insanların gözleri hâlâ birbirini öpen bu iki genç insandaydı. Gözlerini ikisine dokundurmadan omzuyla Sergen'in omzuna hafifçe vurdu ve şunları fısıldadı: "Bu yaz onun için çok sıcak geçsin çünkü sonbaharı göstermeden kışı yaşatacağım ona."

Sergen ifadesiz gözlerini Arda'ya indirdi, yüzünde dal oynamasa da içinde bir merak rüzgârı esmeye başlamıştı.

"Eylül," dedi. "Eylül ayında onun güneşini söndüreceğim."

Bu cümle, altı boş bir cümle değildi. Bunun öyle olmadığını Sergen de biliyordu. Bunun öyle olmadığını bulutların üstünde avuçlarındaki gözyaşlarını yeryüzüne bırakan gözleri kör melekler de biliyordu.

Bunu, o gecenin sabahında doğacak olan güneş bile biliyordu.

Onun güven dolu kollarının içinde mutluluğu toplarken, bir yanım hep geleceğin bulanıklığının korkusuyla ağrırdı. Karanlık odaya onun kollarında taşındığım an, takvim yaprağının içine gömülmüş sayının kalbinin atmaya başladığı andı.

Sayının kalbi olur muydu?

Boğazımdaki sayının bir kalbi vardı.

Nabzı boynumdaki damarda çarpıyordu, nefesi benim boşluğuma doluyordu, kalbi kıvrımlarıydı ve benim kalbimle aynı anda atıyordu.

Bilincin kıyılarımdan çekilmeye başladığı o gece, güzelliklerin de kötülüklerin de ikimizin ekildiği tarlada büyüdüğü gecelerden biriydi. Bedirhan'ın öfkesini hatırlıyordum, öfkesi öfkemdi; Billur'un ona bakarkenki heyecanını hatırlıyordum, heyecanı heyecanımdı; Sergen'in gözlerine saklanmış tedirginliği hatırlıyordum, tedirginliği tedirginliğimdi; Defne'nin gözlerindeki parıltıları hatırlıyordum, parıltıları parıltılarımdı.

Karan bedenimi yavaşça yatağın üstüne bıraktı. Siyah yorganın siyah bir okyanus gibi beni içine çektiğini fark ettim. Acı hissettirmeyen bir bıçağın üstünde yatıyormuşum gibi hissediyordum. Karan'ın elini tuttum, onun yataktan kalkmasına engel oldum.

"Karan," diye fısıldadım geceden çaldığım sesle. Damarlarımın içinde ninni gibi dolaşan kanını hissediyordum. Oysa bu benim kanımdı. "Bedirhan seni çok seviyor olmalı."

Karan burnundan sert bir nefes vererek güldü: "Ben de bu gece anladım," dedi kısık bir sesle.

Parmaklarımı Karan'ın bileğine dolayıp parmak uçlarımı bileğindeki nabzına bastırdığımda, gözlerimi yumdum ve gülümsedim. O nabzın attığı damardım, o damarın dolandığı kalptim, o kalbin içini dolduran kandım.

Karan'ın damarına dokunuyordum; damarı damarımdı. Karan'ın kalbini hissediyordum; kalbi kalbimdi. Karan'ın içinde akıyordum; kanı kanımdı. Varlığım ve yokluğumdu, çokluğum ve azlığımdı, uykularım ve uyanışlarım, kâbuslarım ve rüyalarım, gerçeklerim ve hayallerimdi.

"Yanıma uzansana," diye fısıldadım gözlerim kapalı gülümserken. Elimi bırakmadan yanımdaki küçük boşluğa koca bedenini sığdırmaya çalıştı. Gözlerimi aralayıp tavandaki gölgelere baktım, ardından gözle-

rimi ona doğru çevirip yanağımı soğuk yastığa bastırdım. Çocukluğum ve kadınlığımdı.

"İnsanlar bizim sevişmediğimize inanıyor mudur?" diye sordum, bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bir an bocalayarak baktı bana. Siyah gözlerinde her daim yakaladığım oyunbaz bir çocuğun gölgesi vardı, o çocuk bana kendisini göstermezdi ama beni oyuna çağırıp dururdu.

"Bilmem," dedi kaskatı sesiyle. "Kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz."

"Ne kadar zamandır buradayım?" Bu sorumu anlayamadığını gözlerimle gördüm. "Burada," dedim tekrar.

"Nerede?"

"Yanında, kollarında."

"Çok uzun zamandır."

Gözlerimi yüzünden çekmedim. "Bu süre zarfında hiç... Bir kadın oldu mu?"

Duraksadığını gördüm. "Ne?"

"Bilirsin..." Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniye bekledim. Kuracağım cümleye saklanmış olay ve kişiler canımı acıtıyordu. Hayali bile. Onu başkasıyla düşününce damarlarım sızlıyordu. "Bir kadınla tensel bir şeyler yaşadın mı?"

"Neden bunu soruyorsun?"

"Sonuçta başlarda bu kadar yakın değildik," dedim pürüzlü bir sesle.

"Bedirhan ve o götoş hakkında konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi konuyu saptırmaya çalışarak.

"Bunun hakkında konuşmak istiyorum," dedim, istemesem de.

"İstediğine emin misin?" Bana tedirgin siyah gözlerle baktığını gördüm. Başımı yavaşça salladım.

"Evet."

"Bir kadınla yatıp yatmadığımı mı merak ediyorsun?"

Ona sinir bozucu gözlerle bakıp, "Tekrar etmene gerek yoktu," dedim. "Evet."

"Aramızda bir şeylerin olduğunu fark ettiğimden beri hayır," dedi, duraksadım.

"Ne zaman anladın peki?"

"Bilmem," diye açık uçlu bir cevap verdi. Biri karnıma bıçak batırıp duruyor gibi hissediyordum. Elimi karnıma götürmek, çocuk gibi

kıvrılmak ve gözlerimi yumup sessizce beklemek istiyordum. Belki de kalkıp komodinin üstünde duran abajuru kafasına geçirmeliydim?

"Bu bir cevap değil Ali," diye homurdandım.

"Cevabını verdim."

"Yattın mı yoksa yatmadın mı?" diye bağırdım birden. "Adamakıllı cevap ver."

"Aramızda bir şeyler yokken," dedi, bu cevabı kalbime saplanmış bir makas gibiydi. Ona öylece bakakaldım. Ama sonra devam etti: "Denedim."

"Denedin mi?"

"Evet. Ama bir şey oldu..." Gözlerini benden uzaklaştırıp kolunu başının altına aldı, genişleyen pazusuna bakıp yutkundum. "Sinir bozucuydu."

Çatık kaşlarla, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Kadın altımdaydı," dedi, elimi kalbime koyduğumu o ana kadar fark edememiştim. "Çıplaktı, hazırdı, ben de hazırdım." Elimi tamamen kalbime bastırdım. Kalbim bir mum gibi göğsümün içinde yanarak eriyordu. "Ama sonra bir şey oldu, yapamadım."

"Ne oldu?" Elimi kalbime iyice bastırdım. "Söyle şunu."

"Senin yüzünü gördüm," dedi. Parmaklarımı farkında olmadan göğsüme iyice bastırdım, tırnaklarımı derimde hissettim. "Senin sesini duydum. Altımda o değil, sen vardın." Kaşlarını çatıp gözlerini yumdu. "O an, o kadınla birlikte olsaydım, hayatım boyunca almadığım bir zevk alacağımı düşündüm, bunun sebebi de seni hayal etmiş olmam olacaktı. Bu hem kadına yapılacak bir terbiyesizlik olurdu hem de sen..." Derin bir nefes aldı. "Sen o tür hayallere uygun değildin. Benim senden uzak durmam gerekiyordu. Kaçabildiğim kadar uzağa kaçmam gerekiyordu ama çekiliyordum sana. Çekildiğim için de seninle ilgili kirli düşünmemem gerektiğini kafama sokmaya çalıştım. O günden sonra da biriyle birlikte olma ihtiyacı duymadım; duysam bile erteledim çünkü yine aynısının yaşanacağını biliyordum."

"Peki ya beni tanıdığında o tür hayallere uygun olsaydım?" diye sordum, kalbim sanki ağzımdaydı ve ben her an kalbimi kusacakmış gibi hissediyordum. Gözlerini açıp bir an tavana bakıp kaldı, âdem elmasının boğazında ilerleyen bir sandal gibi dalgalara göğüs gererek hareket ettiğini gördüm. Dudaklarını yalayıp ıslattı.

"Hayal etmezdim," dedi, kaşlarım daha da çatılmıştı. "Seni altıma alırdım."

"Ne?"

"Beni durduran, ehlileştiren seninle olduğumuz konumdu. Yoksa dedim ya, ben normal bir adam değilim. Seninle yatardım, seni çok pis..." Bana bakıp yutkundu. "Yapardım yani."

"Ben istemediğim sürece yapamazdın," diye fısıldadım.

"İstemeni sağlardım."

İçimde deniz dalgası gibi yükselen heyecanla, "Sağlayamazdın," diye mırıldandım.

"Kasıklarını ağrıtırdım," dedi. "Bana bakarken karnın kasılırdı. Kasılan sadece karnın da olmazdı." Gözleri dudaklarıma kaydı, şimdi kalbim her zamankinden daha patavatsız hareket ediyordu. "Bana teslim olman için çok uğraşmazdım, senin şifreni çözmem çok zor olmazdı, beni deliler gibi isteyip benim için ıslanmanı sağlardım." Elini yüzüme uzatınca gözlerim kısıldı. Alnımdaki saçı geriye doğru itti. "Seninle yatardım. Bunu sadece zevk almak için değil, sana zevk vermek için yapardım."

Anın getirdiği cesaretle, "Peki şimdi yapar mısın?" diye sordum, sesim sandığımdan daha gür çıkmıştı.

Dudaklarını içeri doğru çekip gözlerini yumdu, sabır dileniyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini tekrar açıp yüzüme dik dik bakmaya başladı. "Zonklattın," dedi erkeksi bir sesle.

Sertçe yutkundum. "Neyi?"

"Bacaklarımın arasındaki canavarı."

Gözlerimden kar taneleri gibi dökülen duyguları görüyor muydu? Bu gece görmesini diliyordum. Bu cesaret belki de sabah uyandığımda parçaladığı utancımın cesedini önüme fırlatacaktı.

"Bacaklarının arasındaki canavarın bir ismi yok mu?" diye sordum yutkunarak.

"Duymak seni azdırır mıydı?" Dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "İçindeyken seninle o şekilde konuşmamı mı istiyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırıp, "Ne şekilde?" diye fısıldadım, kafamın içi uyuşmuştu. Kasıklarıma saplanmış çıraların uçları alevlerle aydınlatılmıştı.

"En açık şekilde," dedi, gözlerini yüzümde gezdiriyordu.

"Açık olmanı seviyorum," dediğimde, bana biraz daha sokulduğunu fark ettim. Burnunun ucu burnuma dokunuyordu.

"Peki," diye fısıldadı yüzüme doğru. "Seni canavarıma alıştırıp onun adını sana söylediğimde, o canavarı köküne kadar alabilir misin?" Nutkum tutulmuştu. Yatakta buz gibi, hareketsiz uzanıyordum. Nefesini çeneme verdi. "Alamazsın, sığmaz."

"Kasılıyor," dedim kendimi tutamayarak. Bedenimdeki o garip ilerleyişi, garip hissi o kadar net alıyordum ki. Farkında olmadan Karan'ın bileğini sıktım, yüzümü boynuna soktum. "Çok kasılıyor."

"Ne kasılıyor?" Yutkunduğunu duydum, sesindeki fısıltı beni günaha davet ediyordu, yasağa çağırıyordu. Kalbimin atış sesleri onun sesini duymama engel olmaya başlamıştı. "Söyle."

"Sus," diyebildim, sesim titriyordu.

"Söyle çocuk suratlı kızım."

Alt dudağımı ısırıp gözlerimi yumdum. "Hayır."

Sertçe yutkunarak beni kollarının arasına çekti. Bana sıkıca sarılıp, "Kız çocuğu..." diye hayıflandı. "Bu gidişle bu ev bize ya mezar olacak içine gömüleceğiz ya da ben senin içine gömüleceğim." Saçlarımı okşadı. "Sakin ol, geçecek." Dudaklarını saçlarıma sürttü. "Başta çok zorlar, uykuya dalana kadar kasılmaya devam edecek." Gülümsediğini hissettim. "Rüyana gelirim belki..."

"Ne?"

Tekrar gülüp saçlarımın üstünü öptü. "LYS'ye girene kadar Bedirhan'ın yanında kal, ablanla," dedi beklenmedik bir şekilde. Bir an duraksasam da geri çekilmedim. "Yoksa ben bedenini açıp onun üstünde o kadar fazla çalışacağım ki, sen test kitaplarını açıp çalışamayacaksın." Bedenimle eriyen hislerle ona tutunup küçük bir homurtu çıkardım. "Sınavdan kurtulunca..." Derin bir nefes aldı. "Bakarız."

"Neye?"

Burnunu saçlarıma sürttü. "Uyu kız çocuğu."

2. SAHNE

Zihin, hiç susmayan bir sese sahiptir.

Damar, yaralanmaktan ibaret olmayan kanın bankasıdır.

Kendi zihnimin içinde ilerliyordum. Kendi zihnimin içinde ilerlerken bulduklarım terk edilmiş bir eve ait eşyalar gibiydi; hepsine benim kokum, benim parmak izlerim, benim yansımam sinmişti ama hepsi bir yabancıya aitti. Hepsinin bir zamanlar çıkış noktası bendim. Şimdi ise onlara baktığımda sadece pas kokusu alıyordum. Değiştiğimi tüm damarlarımda hissedebiliyordum.

Şimdi zemheri soğuğu bana özleten bir yaz gecesinin içinde, önümdeki bilgisayara tüm umutlarımı toplamış şekilde dikkatle bakıyordum. Arkamda Karan, Karan'ın yanında da tüm arkadaşlarım vardı. LYS sınavına girene kadar Karan'ın dediğini yapmış, Bedirhan'ın evinde kalmıştım.

Her gün görüşüyor olsak da yakınlaşma fırsatı bulamamıştık ve bu benim açımdan bir bakıma iyi olmuştu. Sınava daha iyi bir şekilde hazırlanabildiğimi düşünüyordum. Tercihlerimi yapacağım zaman onun yanına, eve dönmüştüm ve tercihlerimin geneli veterinerlik bölümünden yana olmuştu. Birkaç yüksek puanlı bölümü de Karan'ın zoruyla listeye eklemiştim. Kötü bölümler değildi ama benim onlardan yana hiç umudum olduğu söylenemezdi.

"Şu sayfa ne zaman yüklenecek yahu?" Bedirhan sabırsız bir homurtu daha çıkardı.

"Yüklendi mi sayfa Merve?" diye sordu Sergen odaya girdiğinde. Elindeki kahve fincanını önüme koydu, diğer fincanı da Defne'ye uzattı. "Şimdi en yoğun olduğu saatlerdir. Herkes yüklenmiştir sayfaya. Biraz bekleyin isterseniz."

Karan'ın güçlü parmaklarını belimde hissettim. Defalarca kırılıp, kaynamaktan vazgeçmiş bir kemik gibi sızlayan bedenim, onun dokunuşuyla acılarına deva bulmuş gibi gevşedi. Gözlerimi siyah gözlerine çevirdim. Yüzünün ortasında karanlıkta kalmış bir çocuk parkı gibi görünen gözlerine baktım.

"Hadi bakalım," dedi, gözlerim dudaklarının hareketinde oyalanıp kalmıştı. Onu özlediğimi hissediyordum. Ara sıra Bedirhan'ın salonunda onun kollarında uyuyakalmış olsam da aylardır onunla aynı yatağı paylaşmıyordum ve bu yüzden teninden yayılan sıcaklığı bile elimde bir mumla arar olmuştum.

Yine de bana verdiği kaçamak öpücüklerin yarattığı hisleri hâlâ hafızamda yaşatıyordum. Heyecan vericiydi...

Terleyen parmaklarımı şortuma silerek, "Sen bakar mısın?" diye sordum.

Gözleri dudaklarıma kaydı. O garip heyecan tekrar bedenimde dolaşmaya başlamıştı. Artık bedenimizin takati kalmamış olmalıydı. Birbirlerine o kadar çok çekiliyorlardı ki, biz her seferinde onları birbirlerinden ayırırken bir öncekinden daha da çok zorlanıyorduk. Çünkü güçlenmişlerdi. Çünkü artık birbirlerini geri dönülemez, durdurulamaz, ehlileştirilemez, dizginlenemez şekilde çok istiyorlardı.

Karan beni kaldırıp sandalyeye oturdu. Beni dizine oturttuğunda çevremizdeki insanları umursamamayı öğrendiğimi fark etmiştim. Şortumun açıkta bıraktığı bacaklarım onun eşofmanının kumaşına sürtündükçe içimde garip bir his yumru gibi büyüyerek bedenimde yuvarlanıyordu. Karan kollarını belimin iki yanından geçirerek bilgisayara doğru eğildi, parmakları klavyenin üzerinde gezinmeye başladı. Ben ona bilgilerimi söylerken o güçlü parmaklarıyla bilgilerimi ekrandaki kutuya giriyordu.

Dudakları askılı bluzumun açıkta bıraktığı çıplak omzuma dokununca karnımdan kasığıma damlayan o hissin bana verdiği panikle gözlerimi yumdum. Son zamanlarda neden böyle hissediyordum? Bu geçen günler boyunca test kitaplarının beyaz sayfalarında bile onun yü-

zünü görmüştüm. Gözlerimin gezindiği soruları oluşturan kelimeleri onun sesinden dinlemiştim. Oysa o anlarda yanımda bile değildi.

Gözlerimi aralayıp bakışlarımı onun güzel yüzüne sabitledim. O ekrana bakıyordu, ekranın beyaz ışığı yüzünü aydınlıklara boğmuştu. Siyah gözlerinin koyuluklarında ışıkların sandalları yüzüyordu. Güzel burnuna ne zaman baksam o burnu ısırma isteğiyle doluyordum.

Burnundaki o hafif kemeri seviyordum, o kemere rağmen düzgün ve kalkık görüntüye sahip olan burnu yüzü için biçilmiş kaftan gibiydi. İki dudağının da aynı kalınlıkta olmasını seviyordum. Birini daha az öpmem gerekmiyordu böylece. İkisini de eşit öpebiliyordum. Dudaklarım ne kadar dolgun olsa bile onun dudaklarını öperken dudaklarım sanki yok oluyormuş gibi hissederdim. Bu hissin hiç geçmemesini dilerdim.

Gür kaşlarının altında yanan meşaleler gibi dimdik duran koyu renk kirpikleri kısıldı. Ekrandan yansıyan ışığın yüzünden usulca silindiğini gördüm. Duraksadı. Siyah gözleri benim gözlerime doğru yönlenip bakışları benim bakışlarımı belinden kavradığında, ılık nefesim yüzünü yalıyordu.

O gece, karanlığın kalbine gömülmüş çocuk parkında oynayan çocuktum. İnsanlar onun gözlerinde canavarları, geceleri, soğuğu, kıyameti belki de yangını görürdü ama onun gözlerinde sallanan salıncaklardan, ucu kırılmış mavi kaydıraktan, bir ucu havada asılı kalmış tahterevalliden haberleri yoktu. Hepsini ben görüyordum.

Oyunlar oynuyordum gözlerinde. Muzip gözlerinde oyunlar vardı. Beni içeri çağırır, onunla oynamam için bana hep dikkatle bakardı. O parkın içinde bir de küçük bir erkek çocuğu vardı. O küçük erkek çocuğu gözlerinin içindeki karanlık çocuk parkında bana seslenirdi, beni yanına çağırırdı, benimle oyunlar oynamak ister, benimle oyunlar oynardı.

"Asi," diye fısıldadı, gözlerim dudaklarına dokunup tekrar gözlerine taşındı. Saniyeler kalbimin içinde akıyormuş gibi hissederken, "Başardın," demesiyle kucağında donup kalmam bir oldu.

"Ne?"

"Benim çocuk suratlı kızım," dedi beni belimden kavrayarak. Gözlerindeki çocuk parkının ışıkları yanmıştı. Salıncakta olduğum küçük kız ve o küçük erkek çocuğu birlikte sallanıyor, küçük erkek çocuğu

kaydıraktan kayıyor, olduğum küçük kız ve o erkek çocuğu tahtereval-lide birbirlerini göğe ulaştırıp yere batırıyorlardı. "Başardın."

Gözlerimde kar küresinin içindeki o huzurlu fırtına gibi büyüyen duygularla ona bakakalmıştım. Tutulup kalmıştım.

"Antalya Akdeniz Üniversitesi," dediğinde gözlerim dudaklarına düştü. Kalbim göğsümün içinde sabun gibi kaymaya başladı. Başımın içindeki sesler sustu, zihnimdeki defterlerin sayfaları çevrilmeye başladı, kalemin ucundan damlayan mürekkepler defterlerdeki sayfaları boyadı, geçmişteki kelimeleri gelecekten sakladı. "Edebiyat Fakültesi," dediğinde duraksadım, gözlerim usulca gözlerine taşındı. "Psikoloji."

Karan'ın yazdırdığı bölümlerden biri. Yüksek puanlı bölümlerden biri. Bir zamanlar zihnime birkaç kez bile olsa dokunmuş bölümlerden biri. Titreyen dudaklarımı sımsıkı kapatıp titreyen ellerimi onun omzuna koyarak söylediği şeyi hazmetmeye çalıştım. Oysa yazdığım veterinerlik bölümlerinin en düşük puanla alanlarının bile beni kabul etmeyeceğini düşünecek kadar karamsardım.

Sınavım iyi geçmiş olsa da, hatta puanım yüksek olsa da bir aksilik çıkacağına emindim oysa. Ama aksilik falan çıkmamıştı. Parmaklarımı onun omzuna bastırarak sadece ona bakmaya devam ettim. O bana bakarken gülümsüyordu. Gözlerinin içi bile gülüyordu.

"Psikoloji kazanmış!" diye bağırdı ablam aniden. Onun sesini duysam da, sesi zihnimde resimler çizse de, susturduğum gözlerimi Karan'a duyuruyordum. Saçlarının önleri uzadığı için daha kıvırcık görünüyordu, bir an o saç yığınının içine parmaklarımı sokmak, parmaklarımı saç diplerine bastırırken ona sıkıca sarılmak ve ağlamak istedim.

Mutluluktan ağlamak. Mutlu muydum? Ayşenur'un kurtuluşundan sonra bu ikinci mutlu oluşumdu belki de. İçimde hep o enkazla yaşadığım için gelip geçici mutlulukların bile değerini bilirdim ama bu başkaydı, bu gerçekten mutluluk olarak zihnime işlediğim nadide anlardandı.

"Heyt be Çantaka!" diye bağırdı Bedirhan neşeyle. "Psikoloji kazanmış kara keçi!"

"Tebrik ederim," diyordu Sergen. Ben sadece başımı sallıyordum, gözlerim Karan'ın siyah gözlerinden kopamıyordu.

"Buzlar Kraliçesi, insanları daha da delirtmek için mi psikolojiye el atma kararı verdin..." Billur'un güldüğünü duydum. "Bebeğim, daha

aşağısını senden beklemek imkânsızdı. Biraz daha asılsan tıp kazanırdın benden demesi."

"Ay sen sus, bilgisiz camış," dedi Bedirhan. "Sen neden girmedin hem sınava? Bir şansını deneseydin."

"Ben sisteme ve okumaya karşıyım," dedi Billur.

"Konuştu kara cahil." Bedirhan bunu Billur'u ezikleyerek söylemişti.

"Sen okudun da ne oldun?" diye sordu Billur. "Kuaför?"

Gözlerimi Karan'ın koyu gözlerinden koparıp telaşla etrafta gezdirirken Bedirhan dikkatimi çekti. Bedirhan şok olmuş gözlerle, "Kendine gel, ben sanatçıyım," dedi Billur'a.

"Sanatçı mı? Hayır, kuaför?"

"Tez kellesi koparıla." Bedirhan, Billur'un kızıl saçlarını tutup çekiştirerek Billur'un eğilmesini sağladı. Bunu izlerken Karan'a sokulup yüzümü onun boynuna soktum, kollarımı bedeninin etrafına sarıp yutkundum. "Ya bıraksana be saçımı, Bayır Gülü bak fena olacak ama ha! Ya bırak şunu!" diye bağırdı Billur, çırpınıyordu. "Kökledi saçımı, Allah'ın belası!"

"Kız senin kafan yağlı!"

"Ya bırak şunu!"

"Ay bitli köpek bitlisi!"

"Bırak şunu bak!" Billur kollarını kaldırıp Bedirhan'a vurmaya çalıştı. Bedirhan onu kendi etrafında döndürdü. "Lan zaten karnım aç, midem bulanıyor açlıktan, döndürme!"

"Sen ne zaman toksun ki? Aç köpek açı!"

Dudaklarımda titreyen bir tebessümle burnumu Karan'ın boynuna bastırdım. "Ben bu gürültüden hiç hoşlanmadım," diye fısıldadığını duydum kulağıma doğru. "Daha iyi bir fikrim var Psikolog Hanım."

Bana böyle seslenmesi yanaklarıma hızla kan oturmasına sebep olmuştu. Damarlarımın içine ekilmiş tohumlar çatlayarak içlerindeki çiçekleri dışarı bıraktı ve damarlarıma çiçeklerden sarmaşıklar ördü. Beni kucaklamasını beklemiyordum.

Her zamanki gibi onun kucağında olmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi kollarımı onun boynuna, bacaklarımı da beline sardım. Çıplak ayaklarım kalçasının üstünde birbirlerine bileklerinden sabitlenmiş şekilde duruyorlardı.

Bedirhan'ın bile duraksayıp bize bakakaldığını hissettim ama kafamı gömdüğüm boynunun mezarından geri çıkararak çevreme dizilmiş

nefes sahiplerine bakmadım. Onların bana baktığını bilmek yanaklarımın içinde kalp gibi çarpan utanç duygusunu güçlendiriyordu.

Beni kucağında geçmişini taşıyan bir hayalet gibi taşıyordu. Holü gerimizde bırakıp salona girdik, salonun karanlık duvarları tenimin üstüne yıkılsa da o karanlıkta ezilmedim çünkü ben zaten onun şefkatli karanlığının içindeydim.

İçimde rıhtımı alaşağı eden fırtına gibi içimi altüst eden bir heyecan duygusuyla savaşıyordum. Ama elimde silah yoktu, hareket etmiyordum, düşünmüyordum, plan yapmıyordum, belki de ben savaşmadan sadece o heyecanın bana saldırıp beni darmaduman etmesine göz yumuyordum.

Cam kapıyı açtığını fark ettim. Kollarımı boynuna biraz daha sıkı sardığımda bu onu gülümsetmişti. "Yaz çabuk geçti," dedi bir süre sonra. Şimdi sokağın esintisi içeriyi dolduruyordu ama çok soğuk değildi, tenimi ürpertmemişti bile rahatlatıcı bir serinlikti, hepsi buydu. "Ağustos ayını sever misin Asi?"

"Yazın son ayı olduğu için, evet," diye fısıldadım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bu defa.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı kaldırarak yüzüne baktığımda, o güzel gözleri gecenin içinde duruyor, dibinde yaşattığı ışıkları etrafa yayan derin havuzu izliyordu. Havuzun dibindeki mavi ışık onun siyah gözlerinin içindeydi.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum," dedim, heyecan en derinlerime bir meşale gibi dikilmişti ve yanından geçen her duygu, o meşalenin üstünde yanan ateş ile aydınlanacaktı. Öyle bir heyecandı ki bu, tüm duygularımı yeni baştan şekillendirebilecek kadar güçlüydü.

"Psikoloji istemiyor muydun?"

"Veteriner olmak istiyordum," diye mırıldandım, huzur uyku olup tenime çökmüştü.

"Sen veteriner olmayı Ayşenur için istiyordun," dediğinde bir an ona hak verecek gibi olsam da yorum yapmadım. Kulağıma doğru eğildi, ılık nefesi tenime akarak beni lavların içinde yüzüyormuşum gibi kavurmuştu. Kulağımda onun güçlü köklere sahip sakallarını hissettim ve bu yutkunmam konusunda beni dürten duyguya önayak oldu. "Sana seçenekleri sunduğumda, hiç düşünmeden Psikoloji demiştin. Seçim yaparken."

Beni nasıl oluyordu da benden daha iyi tanıyabiliyordu ki?

Ona, "Belki," dedim. Beni kucağında taşıyarak dışarı çıkardı. Gecenin içinde dolaşan böceklerin söylediği şarkıları duyabiliyordum.

"Ayşenur çok iyi bir veteriner olacaktır," dediğinde, yanıtım, "Kuşkusuz," olmuştu.

"Ama sen psikoloji konusunda daha başarılı olacaksın, buna eminim."

Ayaklarımı birbirine bastırıp onun kalçasına iyice yerleştirdim. Tebeşir teninde dolanmış bir isteka gibi beni kendine bastırdığında, tenim devireceği tüm toplara çarpmadan önce onu tutan ellerde şekil almış o istekadan farksızdı.

"Bu yaz bir yerlere gidemedik," dedi fısıltıyı andıran erkeksi sesiyle. "İşler birikmişti. Senin çalışmaların, sonuçları beklemen, seçim yapman derken hiçbir şeye fırsat bulmadık. Daha gidip üniversiteden diplomanı bile almadık." Hiçbir şey derken kastettiği şey sanki aramızda duran bir ateşti. "Dedemin arkasında bıraktığı bir dünya var, o dünyanın ayakta kalması için bana ihtiyacı var." Bu dünya şirket ve işler olmalıydı. Başımı uysalca salladım. "Son zamanlarda bölük pörçük uyudum," dedi tekrar konuşunca. "Sadece yanına uğradığım zamanlarda uyuyabildim."

Sertçe yutkunup, "Ben de," dedim.

"Bugünden sonra her gün beraber uyuyabiliriz," dedi içinde bulunduğum hislere gözleriyle çakılarak.

İhtiyaç duygusuyla başımı salladım ama cevap vermedim. Uykuya dalmadan birkaç dakika öncesi dökülen gözyaşları gibiydi hissettiklerim. Beni rahatlatıyordu. Dudaklarını çenemdeki çukurda hissetmek gözlerimi yummama neden oldu. Birkaç saniyesini çenemdeki çukura dudaklarıyla yatırdıktan sonra beni kucağından indirdi.

Çıplak ayaklarım fayansın soğukluğuyla ânında kızardı. Parmak uçlarımda yükselip bu soğuğun dinmesini sağladım ama sonra o soğuğu isteyen tarafıma meydan okuyamayıp ayaklarımı tekrar fayansa bastım. Karan eşofmanının cebinden cep telefonunu çıkardı, rehberindeki bir isme tıkladıktan sonra çalmaya başlayan telefonu kulağına koydu. Siyah gözler usulca bana çevrildi.

"Sergen," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Kimseyi salonun olduğu tarafa yollama. Evin salona bakan tarafındaki pencerelere bile yaklaştırma." Gözleri gözlerimden yağmur damlası gibi kayarak dudaklarıma düştü. "Havuzun olduğu bahçeye birinin gözleri dokunacak

olursa, o kişi yerine gözlerini bana vermeyi göze almış olan kişi sen olursun."

Sergen'in vereceği cevabı beklemeden telefonu kapatıp hemen cam kenarının çaprazındaki hasır koltuğa bıraktı. Üstündeki kısa kollu siyah tişörtü yakasından tutup kaldırarak yukarı çekti, bedeninden bir deriyi söküyormuş gibi söküp köşeye fırlattı. Gözlerim göğsünü saran tüylere kaydı, tüylerin altında kasılan kaslarını görebiliyordum.

Bedeni şiir gibiydi. Okunmayı bekleyen bir şiir. Tanrı'nın yazdığı bir şiir.

Gözleri dudaklarımdan tırmanarak gözlerime yükseldi.

"Şortunu ve tişörtünü çıkar," dedi, kalbim hızla çarpıyordu. İçimi alevlendiren heyecan şimdi usul usul beni söndürmeye başlamıştı ve bu heyecanın geride bıraktığı küller, tutkunun yanmış bedenine ait olacaktı.

Askılı bluzumun kumaşını ucundan kavrayıp yukarı çektim. Önce karnım, sonra göğüs kafesim, sonra da gerdanım onun gözlerinin önünde ellerimde can bulan bir resim gibi çizilmişti. Sadece siyah sütyenimle karşısında öylece kaldığımda, gözleri saplandığı gözlerimden ayrılıp dudaklarıma damladı; o siyah damla dudaklarımdan kayarak çeneme, çenemden düşerek göğüslerime aktı.

Altındaki eşofmanı sıyırıp bacaklarından düşmesine izin verdi, uzun bacaklarını bana göstererek eşofmanın içinden çıktı. Siyah boxerı bedenini öyle güzel sarmıştı ki, aklım almıyordu.

Çenesiyle şortumu gösterip, "Onu da," dedi erkeksi bir sesle.

Çekingen bir tavırla uzun tırnaklarımı şortumun kenarındaki lastiklere sürttüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şortu indirip içinden çıktıktan sonra gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan beklemeye başladım.

"İçmeden sarhoş olmuş gibi görünüyorsun," dedi alayla ama bu olayın odağı ben değildim, başka bir şeydi sanki. "Seni ayıltmanın yolunu biliyorum."

"Yüzecek miyiz?" diye sordum.

"Yanıyor gibi görünüyorsun," dedi bu defa sorduğum soruyu es geçerek. "Seni söndürmenin yolunu biliyorum." Güldü. "Kaşlarını çatma." Kaşlarımın çatıldığını o ana kadar fark etmemiştim. "Erken yaşta kırışacaksın, küçücüğüm."

"Yüzecek miyiz?" diye sordum bir defa daha.

"Hayır," dedi, o an ne olduğunu kavrayamamanın sancısıyla ona bakıyordum. Bana yaklaştığı saniyeler, çakmaktan fırlayan ateşin sigaranın ucuna dokunarak yukarı doğru tırmanmaya başladığı ana ait gibiydi. Kahverengi tütün, gözlerim gibiydi; sonra ateş, yani o bana dokunuyordu ve benim gözlerim tupturuncu bir alev olup yanmaya başlıyordu.

Bana dokundu. Çıplak kollarını çıplak belimde ete saplanmış saat gibi hissettim. Artık zaman derimin içinde akıyordu. Beni yana doğru çekmesiyle hemen havuzun ucunda durduğumuzu fark etmem bir oldu. Sonra şunu duydum:

"Boğulacağız."

Bir nabız sesi duydum. Bileklerimden yükseliyordu. Bir nefes sesi duydum. Benim ciğerlerime aitti. Suyun bedenime çarparken çıkardığı ses, kulaklarımın duyduğu son ses olmuştu. Gözlerimi sıkıca yumup nefesimi tuttum, burnumun etrafının baloncuklarla dolduğunu hissettim. Karan'ın kolları hâlâ belimdeydi. Parmaklarını etime gömdüğünü hissedince gözlerimi zorla araladım ve havuzun içinin bir okyanus kadar esrarengiz göründüğünü fark ettim.

Zamanın içinde yayılmaya başlayan anılar gibi suyun içinde yayılarak yüzmeye başladık.

Ellerini belimden ayırdı ama şimdi el eleydik. Bacaklarımızı hareket ettirerek suyun dibinden yüzeyine doğru döne döne yüzmeye başladık. Saçlarım bazen yüzümü örtse de sonra suya yayılarak yüzümden uzaklaşıyordu. Karan'a bakıyordum. Suya ait bir ateş gibi görünüyordu; suyun içinde bile yanıyordu. Ne suyu kurutuyordu ne de suyun içinde olduğu için kendisi sönüyordu.

Birbirimizin ellerini bir an olsun bırakmadan, sadece bacaklarımızı kullanarak suyun yüzeyine çıktık. Göğsümü dolduran nefesi dışarı bıraktım. Su damlaları yüzümden gözyaşı taneleri gibi akıyordu. Siyah kirpikleri ıslandığı için çok daha yoğun görünüyordu. Elleri suyun içindeki bedenimi sarınca ona çekildim. Göğsüm göğsüne yapışana kadar beni kendine doğru çekti. Nefesi yüzümü yalamaya başladığında, ıslak yüzüm artık yanıyordu.

"Karan," dedim nefes nefese.

Gözleri yüzümün her köşesinde gezindikten hemen sonra, "Hım?" dedi sorar gibi.

"Artık kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim," deyince, bana anlamadığını belli eden gözlerinin üstüne çatı gibi dikilmiş çatık kaşlarıyla baktı. "Üniversite için ev tutmak istiyorum. Şu an bankadaki param beni de ablamı da uzun süre idare edebilir."

"Tutarız," dedi dudaklarından dökülen damlalarla.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Kendim tutmak istiyorum."

"İçinde ben olmayacak mıyım?" diye sordu, şaşırmış görünüyordu.

"Olacaksın," dedim hemen. "Sadece ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Bunu kendime kanıtlamak istiyorum. Aylardır..." Durdum, kaşları iyiden iyiye çatılmıştı. "Yani aylardır bu şekilde..."

"Ne şekilde?"

"Yanlış anlama," dedim, çenem suyun içine gömülmüştü. "Sana yük olmadığımı biliyorum ama şu his..."

"Ne hissi?" Sinirlendiğini fark edince ona yatıştırıcı gözlerle baktım. "Öyle bakma kız çocuğu. Söyle. Ne hissi?" diye sordu.

"Kendi ayaklarımın üzerine basmak istiyorum. İmkânım varken bunu yapmalıyım."

Burnundan soluyordu. Gözlerini yumup birkaç saniye bekledi, kendine zaman tanıdığını fark ettiğim için sessizce yüzünü izliyordum. Gür kirpiklerinin altında saklanan gözlerini açıp bana sunduğunda, "Öyle bakma," dedim sitemkâr bir sesle. "Seni itmiyorum. Sana kötü bir şey demiyorum. Olması gerekenleri söylüyorum. Sana bel bağlayarak yaşamaya devam edemem."

"Saçmalıyorsun," dedi, parmaklarının tenime tamamen gömülmesiyle hafifçe inledim. Duraksayıp parmaklarındaki gücü geri çekerek azalttı, tutuşunu hafifletti. "Bana bel bağladığın filan yok."

"Biliyorum," dedim kupkuru bir sesle. "Ama yine de bunu istiyorum. Hayatı öğrenmek istiyorum."

"Sen hayatı çok uzun zaman önce öğrendin," dedi bana anılarımdan bir dizeyi seslendiriyormuş gibi.

"Beni bir kenara bırak, ablam da bu durumdan rahatsız. Ben senin yanındayken şartlar nasıl olursa olsun halledebiliyorum, kafamın içinde uzaklara itip sorun yokmuş gibi davranabiliyorum. Evet, son senesi ama kendini kötü hissediyor."

"Ablan burada veya istediği herhangi bir yerde dilediği gibi yaşayabilir, buna bir şey demiyorum ki," dedi.

"Ama benim de buna hakkım yok mu?"

Gözleri gözlerimde takılı kaldı. "Var," dedi gönülsüzce.

"Varsa?"

"Kanatlarımın altından mı sıkıldın?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Ona iyice sokulup kollarımı sırtına koydum, sarılabildiğim kadar sıkı sarılıp gülümsedim. "Ben ayaklarımın üzerindeyken de o kanatların altında uyumaya devam edeceğim," dedim. "Delirdin mi?"

"Şu an kendimi kandırılmış hissediyorum..."

Gevşediğini fark etmiştim. Gülümsemem biraz daha genişledi. "Kandırmıyorum ben seni," diye mırıldandım.

"Basbayağı çocuk kandırır gibi kandırıyorsun sen beni şu an..." Parmakları belimde dolaştı, suyun içinde olmamıza rağmen dokunduğu yere ateş bırakıyordu. "Tamam lan, sırıtma şöyle pişmiş kelle gibi." Dişlerimi gösterdim. "Tipe bak, çocuksun çocuk."

"Öyleysem öyleyim, ne olmuş?" Ona daha sıkı sarılıp suyun içine gömülmesini sağladığımda çırpınarak suyun yüzeyine geri çıktı.

"Yavaş ulan çocuğum, ne yapıyorsun, öldürecek misin beni şu an?"

"Çocuğum mu?" Homurdandım. "Çocuğun muyum ben senin?"

"Çocuğumsun icabında..." Göz kırptı.

"Hem hani boğulacaktık?" diye sordum dudaklarımı büzerek.

"Boğuluruz icabında..." Beni aniden suyun derinlerine çekti. Bunu beklemediğim için nefesimi de doğru dürüst ciğerlerime depo edememiştim.

Gözlerim iri iri açıldı, suyun içinde yüzen saçlarımın ortasında duran şaşkın suratımla ona bakakalmıştım. Suyun içinde gülümsediğini gördüm. Beni bıraktı.

Tam yüzeye doğru yüzecektim ki, belimin etrafında kıvrılarak yüzüp etrafımda bir çember çizdiğini fark ettim. İki bacağımın arasından geçti, suyun derinlerine daldı ve sonra yavaşça yukarı tırmanarak belime dokundu. Yüzü göğüslerimin arasına denk düşmüştü. Nefes alma ihtiyacıyla sinyal gönderen bedenime aldırış etmeden onun dalgalı, üstleri kıvırcık saçlarına dokunup yavaşça kıvrıldım. Bedenimiz suyun içinde asılı kaldı.

Burası bir okyanustu. İçinde onu saklayan bir su damlası bile bir okyanus sayılırdı.

3. SAHNE

Eylül.

Sonbaharın ilk günü. Takvim yapraklarını zamanın günlüğünün sayfaları gibi düşünürdüm. Zaman tüm anılarını takvim yapraklarına işliyor, insanlar zamanın anılarının içinde kendilerine ait rolleri toplayarak oyuna başlıyorlardı.

Dalgalarla şekillendirilmiş uzun, siyah saçlarım bembeyaz omuzlarımın üstüne çökmüş kara gölgeler gibiydi. Dudaklarımdaki koyu mor ruju tamamlayan koyu renk göz makyajım yüzümün olduğundan daha olgun görünmesini sağlamıştı. Üzerimdeki gri, saten kumaştan olan uzun, ince askılı elbisenin sırtında derin bir dekolte vardı, dekoltenin bittiği yerde kumaş toparlanmış şekilde aşağı sarkıyordu. Gümüş grisi elbisemin kuyruğu vardı, siyah bantlı önü açık topuklu ayakkabılarımın görünmesine engel olacak kadar uzun bir elbiseydi.

Kulaklarıma küçük inci küpeler takmıştım, incilerin rengi tam olarak beyaz değildi, kırık beyaz tonlarında ve ufaklardı. Tırnaklarım elbiseme dokunduğumda ellerimi daha belirgin kılmak ister gibi siyaha boyanmışlardı. Tıpkı ellerim gibi ayak tırnaklarımda da siyah ojeler vardı.

Kep atma törenine katılmamıştım, diplomamı bile en son alan kişi bendim ama bu baloya katılacaktım, bu baloya katılmak isteyip istemediğim konusunda tam emin olmasam da arkadaşlarım katılmam gerektiğini düşünüyorlardı. Karan da öyle. Karan'a göre ben bunu istiyordum, bu anıyı geçmişime yerleştirip, geleceğin içine döndüğüm

zaman kafamı çevirip bu anıyı geçmişimin içinde görmeliydim. Üniversite diplomamı elime alır almaz annemin mezarını ziyaret etmiştim, benimle gurur duysun istemiştim. Elimde olsaydı onun mezarını yatağımın yanına dikerdim.

Dalgalı saçımı kulağımın arkasına itip karşımda duran boy aynasındaki yansımamı izlemeye başladım. Elbise, ince bedenimi öyle iyi sarmıştı ki, bir an için aynada gördüğüm yansımadaki kadını gerçekten beğenmiştim. Bir elimi aynaya bastırınca kürek kemiklerimin dışarı doğru vurgu kazanıp birbirlerine sokulduklarını hissettim. Odanın kapısı açılınca bakışlarım toprak gibi bakan gözlerimden ayrılıp kapıya doğru döndü.

Simsiyah takımının içindeki gömlek bile siyahtı. Yine kravat takmamıştı, sanırım kravatı hayatı boyunca sevmemeye devam edecekti. İlk iki düğmesi açık olan gömleğiyle aynı renk olan ceketi bedeninin en güzel hatlarını ortaya serercesine onu sıkıca kavramıştı. Siyah pantolonuyla bacaklarının uzun oluşunun gösterişini yapıyor gibiydi. Tepeden tırnağa asil görünüyordu. Kirli sakalı uzamış, yüzündeki karanlık ormanı güçlü ağaçlarla doldurmuştu. Gömleğinin manşetlerini düzeltirken gözleri bedenimi baştan aşağı turladı, bakışları bir süreliğine omuzlarımda, sonra da yüzümde asılı kaldı.

Büyük bir gürültünün içinde kaybettiği kelimeleri gözlerimde arıyordu.

Makyajım, belki de görüntüm onu bir anlığına huzursuz eder diye düşünmüştüm ama bu kez düşündüğüm olmamıştı. Gözlerinde karanlık gibi büyüyen kıskançlığa, paylaşmayı reddeden hisse rağmen dudaklarında hayranlığın kıvrımı oluştu.

"Kabul," dedi beklemediğim bir anda. "Zamanı şaşırtıp ters yöne akmasına neden olacak bir güzelliğe sahipsin."

Yanaklarımın içini ısırıp gözlerimi aynaya çevirdim. Okulumun açılmasına iki haftadan fazla zaman vardı, balodan önce onunla birlikte Antalya'ya gitmiştik. Antalya'da kirası uygun iki oda, bir oturma alanına sahip olan bir ev tutmuştum. İlk kirasını kendim verdiğim için mutluydum. Karan ev için yeni eşyalar almak istemişti, başkasının üstünde yaşadığı eşyaları kullanmamı istemiyordu ama sonra evdeki eşyaların sıfır olduğunu öğrenince onu bu düşünceden vazgeçirebilmiştim.

Bana doğru yaklaştığını fark edince damarlarımı saran heyecan hissiyle ona doğru döndüm. Tam karşımda duruyordu.

"Boynunda mücevherini taşıyorsun," dedi kalbimi örten bir sesle. Parmakları nefes boşluğumdaki dövmede dolandı. Sonra elini bir anda aşağı indirip bileğimi kavradı, bileğimi kaldırdı ve iç tarafını dudaklarıyla birleştirirken tam gözlerimin içine baktı. "Ama damarlarının üstü boş kalmış."

Diğer elini ceketinin iç cebine götürdüğünü gördüm. Sabırsız kahverengi gözlerim onun her bir hareketini sindire sindire izlerken, Karan cebinden uzun, ince, siyah kadife bir kutu çıkardı. İçimde bekçiliğine devam eden hislerimin etrafımı suçlunun etrafını saran polis ekipleri gibi sardığını hissettim. Kutuyu parmağıyla kolayca açınca gözlerim kutunun içinde parlayan şeye kaydı. Bu ince, zarif bir bileklikti. Ucunda su damlası şeklinde bir pırlanta tanesi vardı.

Benden o kadar çok şey almıştı ki, bazen kalan son mutluluğumu da benden alacağını sanırdım. Acılarımı koparıp avuçlarının içinde ezdiği zamanlar bile avucumda kalan son mutluluğu ondan saklamaya çalışmıştım çünkü her şeyi aldığı gibi onu da alır sanmıştım. Şimdi ellerinde bambaşka mutluluklarla bana geliyordu. Tanıdığım kimseye benzemiyordu. Benden alacağını sandığım asıl şeyi bana verip, alma zorunluluğu olmadığı her şeyi benden alarak beni kendi topraklarıyla yeniden var ediyordu.

Bilekliği zarif bir şekilde kutunun içinden çıkardı, dudaklarını bastırıp hızlandırdığı damarlarımın üstünde bilekliğin soğukluğunu hissedince ürperdim. Bilekliği büyük bir dikkatle bileğime taktıktan sonra elimi kaldırıp parmaklarımı parmaklarının üzerine aldı. Parmak uçlarımı öptü ve "Gidelim mi?" diye sordu.

Onunla nereye istese giderdim. Biliyor muydu?

Bana teşekkür etmem için fırsat vermedi. Ağzımı açmama bile izin vermemişti aslında. Evden çıkıp balonun olacağı otele doğru yola çıktığımızda omuzlarımda siyah bir şal vardı. Gecenin ilerleyen saatlerinin soğuğu getirme ihtimalini göz önünde bulundurup bu şalı yanıma almıştım.

Otele geldiğimizde kafamın içi daha sakindi. Araçtan inip otelin girişine doğru ilerlemeye başladık. Ayağımdaki topuklu ayakkabının üzerinde ilerlemek benim için çok zor değildi ama elbisem gereğinden fazla uzun olduğundan kumaş bacaklarıma dolanıyordu. Adımlarımı daha dikkatli atmam gerektiğini düşündüm.

Balonun otelin havuzunun kenarında olacağını biliyordum. Çalan müziğin sesi otelin lobisine kadar duyuluyordu. Altın rengi lobide ilerlerken başımı kaldırarak Karan'ın yüzüne baktım. Bugün kavalyem olarak bana eşlik edecek olması beni çok rahatlatıyordu.

İnsanların gözleri bize dönecekti, bunu biliyordum ama umurumda değildi, o yanımdayken kendimi her zaman olduğumdan daha rahat hissedeceğime emindim. Siyah gözlerini yüzüme indirdi, lobideki büyük kristal avizeden yayılan ışıkların gözlerine düşürdüğü sarı parıltılara uzun uzun baktım.

"Gergin misin?" diye sordu tereddütte kalmış bir sesle.

"Neden gergin olayım?" Sesim sakindi.

"Fakültede dedikodular yayılmıştı," dedi, nereden bildiğini bilmiyordum. "Şimdi beni senin yanında görmeleri tüm dedikoduları doğrulamış olacak."

"Ee?" Ona ifadesiz gözlerle baktım. "Doğrulansın, ne olacak? Ben artık o üniversitenin öğrencisi değilim, oradan mezun olmuş yetişkin bir kadınım."

"Yetişkin kadına da bakın..." Dudaklarını yalayarak ıslatınca gözlerim ıslak dudaklarında takılı kaldı. "Benim için zaten sorun yok," dedi kalın sesiyle. "Sadece senin rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Eğer yanımda olmasaydın rahatsız olurdum," dedim anın getirdiği cesaretle. Benim bu ani çıkışlarım, beklenmedik ataklarım onun da hoşuna gidiyordu. Yüzüne yayılan ifadeden anlayabiliyordum bunu.

Bir an gözlerimin içine bakıp kaldı. "Aptal."

Dudaklarımı birbirine bastırıp onun elini tuttum. Birlikte otelin havuzuna açılan büyük, çift kanatlı kapıdan geçtik. Kalabalık önüme serilmeye başladığında ben daha yüzüme yayılan ifadenin rengini kendim çözemeden Karan elimi daha sıkı kavrayarak bana cesaret vermeye çalıştı. Çiçekler ve ışıklar kullanarak yapılmış kapı şeklindeki süsün altından geçtiğimiz sırada birkaç gözün bize doğru döndüğünü fark ettim.

Kahverengi gözlerim bana dokunan gözleri bulmak için insanlara çevrildiğinde, ilk önce sınıftan tanıdığım ama adını bile hatırlamadığım o gözlüklü kızı gördüm. Pembe bir elbisenin içindeydi, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı ve yanındaki arkadaşının kolunu dürtüyordu. Ona baktığımı fark eder etmez gözlerini hızla bizden ayırıp başını utançla önüne eğdi. Sonra Damla'yı gördüm. Giydiği boyundan bağlamalı mini elbisesinin eteğini düzeltiyor, bir yandan da bize bakıyordu.

Dudaklarında anlık bir tebessüm görür gibi oldum, sonra beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi gözlerini yavaşça bizden ayırarak yanındaki zayıf çocuğa çevirdi.

Artık havuzun bandında yürüyorduk, tüm gözlerin bir kez olsun bize saplandığını hissedebiliyordum. Ne düşündüklerini umursamıyordum. Dedikodulara kulak tıkadığımı, hiçbir şeyi umursamadığımı bu gece onun elini tutarak buraya gelmiş ve herkese kanıtlamıştım.

Gözlerim Büşra'yı aramaya başladı. Uzun masaların birinin önünde durduğumuzda ellerimiz birbirinden ayrılmamıştı ama bakışlarımız farklı noktalara yayılmıştı.

Sonra onu gördüm. Büşra bana el sallayarak dans eden kalabalığı elleriyle attığı kulaçlar yardımıyla denizi yarar gibi yarıyor, bana doğru yürüyordu. Giydiği koyu yeşil elbise onun kavruk tenine çok yakışmıştı, bu yaz iyi güneşlenmiş olmalıydı.

Kollarını boynuma sarıp, "Merve!" dedi heyecanla. Elim hâlâ Karan'ın elinin içinde olduğu için kollarımı arkadaşımın bedenine saramamıştım ama tek kolumu onun omzuna koyup ona gülümsemiştim. "Vay canına! Karşımda bir psikoloji öğrencisi mi duruyor yani? Beni bile ikinci kez sınava girmeye heveslendirdin ama yeniden okumaya hiç niyetim yok sanırım..."

"Kısmen bir psikolojisi öğrencisi," dedim gülümsememi yüzümden silmeden.

"Senin adına çok mutluyum. Daha iyisini hak ediyordun ve alacaksın." Gözleri Karan'a kaydı, çekingen bir gülümsemeyle başını salladı. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Karan sadece.

Büşra gözlerini gözlerime çevirip, "Gelmemenden çok korktum," dedi. "Bu geceyi kaçırsaydın üzülürdün. Kep atmaya da gelmedin."

"Buraya geldim işte, bu benim için yeterli," dedim keyifsizce.

"Yaşlı kadınlar gibi konuşuyorsun, sadece yirmi yaşındasın," dediğinde bir an duraksadım. Büşra sırıtıp Karan'a baktı. "Merak etme enişte, sen sadece yirmi yedi yaşındasın. Yaşlı kategorisine alınmana daha koskoca üç sene var."

"Büşra," diye fısıldadım şok içinde.

"Ama sen üç sene sonra benim gözümde şu an olduğun gibi çocuk olmaya devam edeceksin," dedi Karan aniden. İrileşen gözlerimi Karan'a çevirdim, alayla güldüğünü görünce biraz olsun rahatlamıştım.

Büşra dudaklarını büzerek bana baktı. "O çok gaddar..."

"Az önce bana üç sene sonra artık yaşlı bir adam olacağımı söyledi," diye homurdandı bana bakarak. "Kim gaddar?"

Büşra dudaklarını büzerek bana bakmaya devam ediyordu. Bir ara yüzündeki ifadenin donduğunu hissettim, kısaca Karan'a baktıktan sonra bana biraz daha yaklaştı. "Enis de burada," dedi, sesi tedirgin yükselmişti.

Karan'ın Büşra'nın söylediği şeyi duymadığından emin olmak için bir süre çehresini izledim. O süre zarfında Büşra yanımızdan ayrılıp kalabalığın içine karışmıştı. Karan sonunda bakışlarımın odağında olduğunun farkına varmış olacak ki, siyah gözlerini benim gözlerime çevirdi.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu, sesine sobadan yayılan is gibi yayılan şaşkınlığı soludum.

"Seni izliyordum," dedim sadece.

"Mükemmel derecede yakışıklı olduğum için mi?" Bana alay dolu bir bakış atarak söylediği bu cümle, ona küçümseyici gözlerle bakmama neden oldu. "Ne? Yalan mı? Buradaki veletlerin hepsine on basarım. Onların yaşlarındayken de onlara on basardım, şimdi de on basarım."

"Öz güvene bak..." Gülerek önüme döndüm. "Fazla öz güvenlisin Karan Ali Çakıl."

"İçi boş bir öz güven değil, aynaya baktığımda ne kadar haklı olduğumu kavrıyorum."

"Buradakileri de yabana atma," dedim onu çıldırtma isteğiyle. "Aralarında hiç de fena olmayanlar var."

"Ne?"

Ona yandan bir bakış fırlattım. "Diyorum ki, hepsine on basacak değilsin."

"Hepsi benden kısa," dediğinde ona yüzümü buruşturarak, "Çünkü sen iki metreye son beş kala sonunda uzamayı bıraktığın için olabilir mi?" diye sordum.

"Hepsinin kolları benim bileğim kadar," dedi, sonra siyah kayışlı saatinin dolandığı kalın bileğini gösterdi. "Pardon, bileğim daha kalınmış."

"Her şey bilek mi?" diye sordum sinsi sinsi.

"Evet," dedi beni şaşırtmayarak. "Hem sadece bilek mi sanıyorsun?" Yüzüme doğru eğildi. "Gözlerimin ne kadar güzel olduğunu, gözlerime bakınca dizlerinin titrediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Yutkunarak, "Hiç de bile," diye fısıldadım.

"Kalın dudaklarım aklını başından almıyor mu yani?" Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ya da çenemdeki gamzeyi izlerken ellerini koyacak yer bulamayıp, salak saçma oynatıp durman da çenemdeki gamzeden dolayı değil mi yani?"

Gözlerim çenesine mezar gibi oyulmuş gamzeye takılıp kalınca söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anladım. Beni kendisiyle yüzleştirmesine gerek yoktu, ben zaten onun bana ne hissettirdiğini biliyordum. Gözlerimi çenesinin altına, boynuna indirdim ve bir süre dövmesine bakıp gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim.

"Falan filan," diye fısıldadım sessizce.

Bana biraz daha yaklaşınca birkaç gözün bizi hapsine aldığını hissetsem de yerimden kıpırdamadan bekledim. Kollarımın üzerinde asılı duran şal, onun bana sokulmasıyla yavaşça kayarak omuzlarımdan aşağı düştü.

Karan dudaklarını kulağıma sürterek fısıldadı: "Eminim benimki onların kollarından daha kalındır." Donup kaldım.

Elimi göğsüne bastırıp onu hafifçe iterken, "Sen çok terbiyesiz bir adamsın," dedim soluk soluğa.

"Fesat olan sensindir belki," diyerek omuz silkti. Masanın üstündeki alkolsüz kokteyli eline aldı. "Benimki dediğimde aklına neyim geliyorsa artık..."

"Edepsiz ayı," diye homurdandım.

"Sen de haklısın, sınıfındaki oğlanlara bakınca tüysüz olmaları sana normal geliyor, kıllı erkek görünce onu ayı sanıyorsun..."

"Ayısın," diye homurdandım.

"Ayı abini sinirlendiriyorsun..." Ona cins cins baktım. Bana göz kırptı. "Kaşlarını çatma, fondötenin çizgilerine dolacak..." Köpek dişlerinin görünmesine neden olan gülümsemesini izlerken yutkunma gereksinimi duymuştum.

"Ağdayı sakalına bir yapıştırırsam var ya..."

Bir anda gözlerindeki muzip ifadenin dağılarak yerinin donuk bir ifadeye bırakışına şahit oldum. Yüzünü buruşturup, "Acısını hissettim," dedi, sesinde sanki o acıyı yaşamış gibi bir tedirginlik vardı. "Ne biçim hayallerin var senin benim üzerimde?"

"Sadece sakalına yapıştırsam iyi," diye huysuzlandım.

"Lan başka nereme yapıştıracaksın, cani?"

"Göğsüne mesela?"

"Ben kışın üşümemek için almıyorum göğsümü," deyince ona şok içinde baktım. "Ne var? Yorgan görevi görüyor, bakma öyle. Sizde olsa, siz de almazdınız."

"Yapanlar var," dedim yüzümü buruşturarak.

"Ne?" Bana dumura uğramış gibi baktı. "Lan sizin döşünüzde kıl mı var?"

"Hayır." Sinirlerim bozulduğu için gülüyordum. "Bacaklar falan."

"Ne?" Bana garip garip bakıp kaşlarını kaldırdı. "Bu bilgiyi benimle paylaşmasaydın keşke."

"Soran sendin?" Gözlerimi devirdim. "Döşünüzde kıl mı var, diye sordu, adama bak ya... Hem tercih meselesi Karancığım. Kimin neresinde kıl olduğu kimseyi ilgilendirmez yani."

"Evet, ilgilendirmez. Yalnız bacak mantıklı. Termal tayt gibi oluyordur ha, sen de alma bence kışın, üşümezsin hem."

"Ne diyorsun Karan?" Ona utancımı saklamak için şok olmuş gibi bakıyordum.

"Ne? Ben senin üşümemenden yanayım."

"Deli mi ne ya..."

"İstersen bıyık bile bırakabilirsin. Benim berberde birlikte tıraş olduğumuzu düşünsene," dedi beklemediğim bir anda. "Usturayla. Önce köpüklüyorlar bizi. Karşımızdaki küçük tüplü televizyonda at yarışı oynuyor..."

"Ya ne diyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Hayallere bak ya."

"Ne var? Hem bıyık bence doğal bir ruj olur, böyle mor mor rujlar sürüp benim şizofren gibi sinirden kendimi komalık etmeme gerek kalmaz."

"Sen gerçekten normal değilsin bu aralar," dedim sonunda gülerek. "Aptal ya."

Saçlarımı tutunca ona garip garip baktım. Saçlarımı ince bir şekilde tellerine ayırdı, ardından öne doğru alarak dudağımın üstüne koydu ve bana kendi saçlarımdan bıyık yaptı.

"Asi usta, erkek olsan giderin varmış," dedi, insanların bize baktığını biliyordum ama ne konuştuğumuzu bilmedikleri için rahattım. Onun eline vurdum.

"Peki," dedim gözlerimi kısarak. "Erkek olsam yine böyle beğenecek miydin beni?"

Bana donmuş gözlerle bakarken, "Tövbe estağfurullah," dedi abartılı bir sesle.

"Ne oldu? Beğenmeyecektin yani?"

"Ha şu an çok beğeniyorum yani seni ben?" diyerek konuyu saptırdı, muzip gözlerini gözlerime dikmişti. Dudaklarındaki alaycı kıvrıma burnumu kırıştırıp homurdanarak baktım.

"Ha beğenmiyorsun yani?"

"Bacaklarınızla ilgili sırrı bana verene kadar gözümde Victoria Secret meleklerinin başıydın, şimdi hacısın..." Ona düz düz bakmam onu durdurmadı. Sertçe omzuna vurunca, "Ama bak bacı demedim, hacı dedim, bacı deseydim daha kötü olmaz mıydı?" diye kendini savundu.

"Sen bacılarını öpüyor musun Karan?" diye homurdandım.

"Ben hacılarımı yaladığımı da düşünmek istemiyorum Asi şu an..."

"Sessiz konuş!" diye bağırdım, bu kez insanlar sesimi net bir şekilde duymuş olacaklar ki bize baktılar. Etrafıma bakınıp, "Sessiz," diye fısıldadım.

"Gerçekten de sessiz konuşmayan ben miyim şu an ya..."

"Git hacılarınla konuş." Önüme dönüp gözlerimi havuza diktim. Suyun üstünde yüzen plastik çiçekleri izlerken dişlerimi birbirine sürtüyordum.

"Tamam işte, konuşuyoruz ya..."

"Konuşamam şu an karşıdaki yakışıklı çocuğa bakıyorum," dedim gözlerimi plastik çiçekten çekmeden.

"Ağdayı gözüne mi yaptın, görme yetini mi çekip aldın?" Ellerini belime koyup beni kendine doğru çekti. "Yavrum senin gözlerin bozulmuş."

"Dua et kalabalığın içindeyiz," dedim uyarı dolu bir sesle.

"Çok korktum, şimdi gidip Hello Kittyli yorganıma sarılıp korkudan zırıl zırıl ağlayacağım..." dedi alayla. Beni kendine doğru çevirdi.

Arka fonda çalan hoş tınıya sahip müziğin notalarını gözlerindeki duygulardan dinlerken, "Bugün sana bir şey olmuş," diye mırıldandım. "Çocuk gibisin."

"Çocukların içine girdim, çocuk oldum," diye dalga geçti. Sonra birden ciddileşti. "Eğlenmeni istiyorum."

Gözlerindeki çocuk parkına çöken gecenin içinde bir ateş yanıyordu; evsiz çocuklar oradaydı, o ateşin etrafına toplanmışlardı... Onun gözleri evsiz bir çocuğun ısındığı, uyuduğu, uyandığı, oyunlar oynadı-

ğı, büyüdüğü yerdi. O evsiz çocuğun sığınağı, çocuk parkıydı. Beni o kadar çok düşünüyordu ki, bazen kendini düşünmeyi unuttuğunu düşünürdüm. Ki öyleydi. Kendini düşünmeyi unutuyordu. Hayattaki tek gayesi bendim sanki. Bana öyle hissettiriyordu. Üşürsem ısıtanım oluyordu, uyuyacağım zaman beni yorgan gibi sarıp kucağına uzanmamı sağlıyordu, uyandığımda yanımda duruyordu, oyunlar oynuyordu benimle, büyütüyordu beni. Küçülüyordu da benimle. Çocuk oluyordu.

Etrafımdaki insanlara aldırış etmeden parmağımı burnunun ucuna sürttüm. "Bana hacı dersen eğlenmem."

"Tamam reis," dedi bu defa. Gözlerimi devirip gülümsedim.

"Yok, usta," diye alay ettim. "Böyle şeyler söyleyince eline ne geçiyor ya?"

"Bu seni hiç alakadar etmez..."

"Ha?" dedim ona alık alık bakarak.

"Usta dedin aklıma Memati geldi, ondan..."

"Ya anlamadım ki dumandan mı etkilendin diyeceğim etrafta duman da yok..." Elimi alnına koydum. "Ateşin de yok..."

"Öf nasıl ateşim var biliyor musun, yanıyorum da söndürmüyorsun hiç," diye alay etti. "Ayrıca ne dumanı, bu veletlerin liseden beri bildiği tek kafa bulma yolu 404 UHU koklamak... Üniversitedeyken de arka masalara geçip kokluyorlardı kesin."

"Denedin galiba?"

"El işi dersinde tiner kokluyordum ben, 404 kesmiyordu."

Avucumu ağzıma kapatıp gülmeye başladım. Gerçekten gevşemiş hissediyordum kendimi. Bıçak üstünde yürüyerek girdiğim alanda şimdi bulutların üstünde yalınayakmışım gibi rahat hissediyordum.

"İşte şimdi eğlenmeye başladın." Karan'ın sesi şimdi alaydan çok uzaktaydı. Cep telefonu çalmaya başlayınca gözlerimiz birbirinde takılı kaldı. Gülümsemem yüzümden silinmemişti. "Telefon görüşmesi yapıp geliyorum, eğlenmene bak," dedi göz kırparak. Masadan uzaklaştığı ânı izledim. İzlerken elimdeki alkolsüz kokteylin bardağından dışarı uzanan yeşil süs şemsiyesiyle oynuyordum.

"O Merve ve iş adamı sevgilisi değil mi?" diye sorduğunu duydum yabancı bir kızın, aslında yabancı değildi, iki yıl boyunca aynı derslere girmiştik ama adını sorsalar söyleyemezdim. Müziğin içinde dolaşan sesleri dinlerken onun kurduğu soru cümlesinin içinde olduğumu fark edip oraya odaklanmıştım. "Kaç yaşında adam?"

Yanındaki çizgili elbiseli kızın, "Yirmi yedi, yirmi sekiz falandır," dediğini duydum. "İlk duyduğumda şok olmuştum çünkü adam bildiğim kadarıyla olgun kadınlarla ismi duyulan birisiydi, ihtimal vermemiştim ama ikisini yan yana görünce fikrim değişti. Bence şirin görünüyorlar."

Duraksadığımı fark ettiğimde şaşkınlık bedenimi alarma geçirmişti. Karan havuzun diğer ucunda, sırtı bana dönük şekilde bir eli cebinde, diğer elinde tuttuğu telefonla konuşuyordu. "Aynen," dedi soruyu yönelten kız. "İnsanlar öyle bir anlatmıştı ikisinin ilişkisinin saçma olduğunu bile düşünmüştüm. Yaygaracılar işte. Ama adam çok eğlenceli birine benziyor, hiç de para babası ağır abi bir tip değil. Hatta iki senedir bir kez olsun gülümserken görmediğim Merve'yi, son bir saattir hep gülerken gördüm."

"Ben hep ciddi bir tip sanıyordum Merve'yi, o yüzden kendinden büyük bir adamı kendine uygun bulduğunu düşünmüştüm ama bence çok eğlenceliler." Şimdi konuşan farklı bir kızdı. Masalarımız çok yakın olmasa da onların konuşmalarını net bir şekilde duymak bir an beni rahatsız etmişti. Duyduklarım kötü şeyler olmadığından bir yanım onları duymaktan memnundu. "Adam sıkıcı birine benzemiyor."

"Boş dedikoduymuş işte," diye söylendi çizgili elbiseli kız. "Gayet mutlular, aralarında olandan kime ne zaten? Üstelik kıza para avcısı bile dediler ama bu para avcısı dedikleri kız üniversiteyi bitirmesine rağmen tekrar sınava girip bir de üzerine psikoloji kazanmış."

"Bence evlenirler." Kızlardan birinin kıkırdadığını duydum. "Neredeyse bir yıl olacak, adamın konferansa geldiği günü hatırlıyorum. Merve adamı küçük düşürmek ister gibi bir soru sormuştu, adam da rahat rahat yanıtlamıştı. Film gibi, değil mi? Ah, keşke ondan sonra konferansa gelen adamlar yetmiş yaşındaki profesörler olmasaydı da biz de şöyle bir aşk yaşasaydık..."

Evlilik mi? Diğer Merve'nin karanlığın içinden uzattığı bakışları dikkatimi çekti. Kahverengi gözlerinde yara gibi duran merakla bana bakıyordu. Evlilik hakkında ne düşündüğümü mü merak ediyordu? Yoksa kızların söylediği şeyler onu ürkütmüş müydü? Yaralarını karanlığa saklamaya devam ederken sadece gözlerimin içine baktı. Sonra geri çekildi, karanlığın içinde kayboldu.

"Kız okula doğru düzgün gelmediği halde bölümü iyi bir dereceyle bitirmiş. Üstüne tekrar sınava girip psikoloji bölümünü kazanmış. Yani

bu adam onun hayatına köstek olacağına destek olmuş bence. İnsanlar evliyken de okuyabiliyor, bence çok geçmeden nikâh masasına otururlar."

Nikâh masası mı? Mavi ekran veren bir bilgisayar gibi olduğum yerde kilitlenip kalmıştım. Şu âna kadar onunla ilgili düşüncelerim hep sadece onunla ilgiliydi. O düşüncelere kendimi katıp, ikimizi yan yana getirerek düşünmemiştim. Eğer düşünseydim evlilik aklımın ucundan geçer miydi bilmiyordum. Şimdi birkaç yabancıdan bu sözleri duymak beni ikimizi yan yana düşünmeye itmişti. Kendimi gelinliğin içinde, onu da damatlıklar içinde düşünemiyordum, bir masada gelecek için attığımız imzaların bizi bağlamasına izin verirken düşünemiyordum, bizi aynı evin içinde düşünebiliyordum ama aynı evin içinde aynı soyadı taşıyan iki insan olarak düşünemiyordum.

"Ne yalan söyleyeyim, Enis'in Merve'ye olan ilgisini duyduğumda, eninde sonunda Enis ile birlikte olacağını düşünmüştüm," dedi aralarından bir tanesi. "Tamam, adam yakışıklı, zengin ve esrarengizdi ama sonuçta denk değillerdi. Adamı öyle bir lanse ettiler ki, kendisinden bile yaşlı kadınlarla çıkıyor sanıyordum. Merve'ye iki yıl boyunca hep soğuk ve sevimsiz biri dedim ama bence güzel gülümsüyor. Onunla arkadaş olmak isterdim."

Elimdeki kokteyl bardağını masaya bıraktım. Yere düşen şalımı kaldırıp masanın kenarına koyduktan sonra kızların söylediklerine daha fazla kitlenmemek için oradan ayrıldım. Karan hâlâ kadrajımdaydı, telefonla görüşmeye devam ediyordu. Havuz kenarındaki bantta yürümeye başladığımda, kalabalığın içinden bana doğru yürüyen kişiyi görmüştüm ama yine de aldırış etmeden yürümeye devam etmiştim. Enis krem rengi spor bir gömlek, siyah bir kot pantolon giymişti, saçları her zaman olduğundan daha kısa kesilmişti ve halkası dışındaki tüm piercinglerini çıkarmıştı.

Tam önümde durunca atacak adımım kalmadığı için durup kafamı kaldırdım, ona baktım. "Selam," dedi. Zihnimin içinde ilerleyen düşüncelerden bir tanesi durdu, diğer düşünceler önünde yürümeye devam ederken ondan uzaklaşan düşünceleri izlemeye başladı. Başımı olumlu şekilde salladım.

"Gelir demişlerdi ama yine de gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Ben de zaten gelmeyecektim," dedim. "Ama getirildim."

"O mu getirdi?" Gözleri havuzun diğer ucunda sırtı bize dönük olan Karan'ı buldu. "Keyifli görünüyordun."

"Evet," dedim her iki sorusunu da baz alarak.

"Babana olanları öğrendim," dedi Enis kaşlarını çatarak, gözlerindeki tedirginliği gördüm. "Uzun zaman geçti ama yine de çok geçmiş olsun."

Bir söz verdim zihnime, sonra o sözü tutmadım; tutmamam için verdiğim bir sözdü bu zihnime, zihnim sözümü içinde tuttu. Bir balon şeklini alan gerçek, geçmişin açık kapısından çıkıp bana doğru uçmuş ve sonunda geleceğin arkasında iz gibi duran şimdinin içinde, yani benim önümde duruyordu. Uzun tırnaklarımı o balona dokundursam, balon patlayacak ve içinden kelimeler tenime yağacaktı. Her biri bana ait, benim arkamda bıraktığım, benim var ettiğim kelimeler olacaktı.

"Teşekkür ederim," dedim kuru bir sesle. Ne düşündüğünü bilmiyordum, düşündüğü şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordum. Biri gözüme baktığında yaptıklarımı görebilir miydi? O balonu patlatmadım, sessizce izlemeye başladım ama eğer gözlerimin elleri olsaydı, o balonu gözlerim patlatırdı.

"Psikoloji okuyacakmışsın."

Boğumları beyazlayana kadar elbisenin kumaşına bastırdığım parmaklarımı kumaşın üstünden çektim. "Evet," dedim.

"Müthiş."

"O zaman sonra görüşürüz," dedim, bir daha asla görüşmeyecekmişiz gibi hissetmeme rağmen.

"Bunu inanarak söylemedin," dedi.

"Neyi?"

"Sonra görüşmeyeceğiz." Gergin bir şekilde yüzüne bakarken ne demem gerektiğini bilmiyordum. "Artık mezun oldum. Ankara'ya gidip işlerin başına geçeceğim, artık Fethiye'ye geri dönmeyeceğim."

"Anladım."

"Artık seni bir daha görmeyeceğimi bilmeme güvenerek sana bir şey söyleyeceğim."

Ne söyleyecekti? Kurduğu cümlenin gölgesi, karanlıktan korkan bir çocuğun ışıkları babası tarafından söndürülmüş odasındaki duvarlarda büyüyen canavarın gölgesi gibi hissettirmişti. Diğer Merve ayağının altındaki siyah balonlardan birinin üstüne basıp, cansız gözlerini karanlığın içinde saklayarak bana doğru çevirdi. Balona biraz daha kuvvetli

bastı. Gözlerini benden çekmiyordu. Bana tıpkı bir ölü gibi bakıyordu, bunu biliyordum ama ben onu göremiyordum. O ise benim her hareketimi izliyor, görüyor, biliyordu.

"Seni gördüğüm günden beri aklımdan tek bir an olsun çıkaramadım," dedi. Huzursuz bir ruhun kanı havuzun içindeki suyla yer değiştirmiş, havuzu ağzına kadar kan doldurmuştu ve yüzen plastik çiçekler de o ruhun cesedinden çıkarılmış kemiklerdi. "Denedim ama olmadı, geçer sandım ama geçmedi, biter sandım ama bitmedi. Ben anladım. Sana yenildiğimi."

Geceyi örtü gibi saran bulutların arkasında yanan yıldızların alevleri bulutlara dokunuyor, bulutları yakıyordu. Enis gözlerimin içine bir cevap bekliyormuş gibi baktı.

"Bunu bu gece söylemeseydin keşke," diye fısıldadım.

"Daha önce söylemeyi de denedim, beni dinlemiyordun, ciddiye almıyordun."

Zamanın kaburgalarının arasında saklanıyordum. Zaman bir insan olsaydı, ben zamanın kalbi olurdum. Zamanın kaburgalarına rakamlar, sayılar, kelimeler, anlar, anılar, insanlar bulaşırdı. Şimdi karşımda bayrak gibi tuttuğu itirafıyla bana bakıyordu. Elinde tuttuğu bayrak zafer değil, barış bayrağıydı, onu sallayarak olduğu yerden çıkmıştı. Vereceğim cevap ne olursa olsun, o bayrağı indirmeyecekti.

"Sana karşı hiçbir zaman bir insana hissedebileceklerimden fazlasını hissetmedim," dedim açıkça. Bu bir yöntem değildi, bu gerçeklerdi. Onu kırmak değil, onu bilmeden yatırdığım o uykudan uyandırmaktı amacım.

"Bir insana hissedebileceklerinden fazlasını o adama hissediyor musun peki?" diye sordu, cevabını biliyordu ama yarasını kendi deşip duruyordu. Kendisinin deşmeye alıştığı bir yarayı ben kanatırsam daha az acıyacağını düşündüğü için o yarayı kendisi deşip duruyordu belki de.

Ben onun yarası olmak istemiyordum. Ben bu hayatta kimsenin yarası olması derdinde değildim, hiç olmamıştım.

"Evet," dedim dürüstçe. "Ben kimseye hissedemediklerimi ona hissediyorum."

Enis'in yüzündeki sahneye çıkan ifadelerin giyindikleri kostümleri izlerken kendini her ihtimale hazırlamış olduğunu fark ettim. Enis zaten bu cevaba hazırlıklıydı. Zaten bildiği bir şeydi. Sadece duymaya ihtiyacı vardı. Çünkü bazen bilmek yetmezdi, insan duymak isterdi.

Duymaya ihtiyaç duyardı. Bir yalanın yalan olduğunu bilmek gibi, yine de o yalanı söyleyen kişinin bunun yalan olduğunu sana kendisinin söylemesini beklemek gibi...

Bazı anlar çok çaresizdi.

"Ona karşı olan hislerine saygı duyuyorum," dedi başını sallayarak. "Artık eskisi kadar bencil düşünmüyorum Atarlı."

Yakın geçmişin içinden bana sesleniyormuş gibi hissettiren kelimesi içimde buruk bir hissin doğmasına neden olmuştu. Sonuç ne olursa olsun bu sonuçtan etkilenen ben değildim, oydu. Bu yüzden ne söylemem gerektiğini bilemedim ve yalnızca sustum.

"Önceleri onun seni hak etmediğini söyleyip duruyordum," dedi konuşmayacağımı anlayınca. "Ama aslında bunu yalnızca öyle olmasını dilediğim için dillendirip durduğumu anladım. Aslında onun sana iyi gelmesini istemediğim için bunu söyleyip duruyordum. Uzun süre aynı yalanı söylersen, o yalana sen bile inanmaya başlarsın. Benimki de bu hesaptı."

Diğer Merve, ayağının altında duran siyah balonu ayağıyla ezerek patlattı. Balonun patlarken etrafa yaydığı ses, zihnimin içini aniden aydınlatmaya başlayan bir ışık gibiydi. Artık diğer Merve'yi görebiliyordum. Başını soğuk cama yaslamış, ayağının altında öldürdüğü balonun cesediyle beni izliyordu.

"Böyle hissetmen için hiçbir şey yapmadım," dedim kupkuru bir sesle, içimdeki kuru dallara benzeyen kelimeleri önümde duran aleve tutuyordum ama kelimelerim yanmıyordu.

"Elbette yapmadın," dedi alayla gülerek. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım, ne diyeceğini merak ediyordum. Bir şey yapmadıysam... Öyleyse neden böyle hissediyordu? "O adam sen ona karşı bir şeyler hisset diye bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedim, aslında yapmıştı ama biliyordum ki, onun yaptıklarını bir başkası yapsaydı yine de şu an hissettiklerimin sahibi olamazdı. Çünkü Karan'da başka bir şey vardı; bana vermediklerini bile veriyormuş gibi hissettiren bir şey. Hissettiklerim sadece Karan'a özeldi.

"Sen de bir şey yapmadın."

"Anladım." Sessizliği giyindim bu kez. Dilimin üzerini örten sessizlik, boğazımdan aşağı su damlaları gibi düşen kelimelerin kalbime yığılmalarına neden oldu.

"Artık seni rahatsız etmeyeceğim," dedi kendinden emin bir sesle. "Yoluna çıkma ihtimallerimi de tükettim. Bu şehirden gidiyorum."

"Umarım gittiğin yerde mutluluğu bulursun Enis," diye mırıldandım. Kahverengi gözlerime uzun süre baktı, bakışları bana hiçbir şey hissettirmez sanıyordum ama üzülmüştüm, üzüntüyü kalbimin derinliklerine sinmeye başladığı an tanıyıp şaşkınlıkla karşılamıştım.

"Umarım," dedi. "Sanırım biraz büyümeli, sonra da bir iş adamı olup bir konferansa gitmeliyim ve senin gibi bir fıstıkla atışmalıyım."

Yüzümü buruşturdum. "Kendi hikâyeni yarat..."

"Bir kızın kafasına kaynar kahve dökersem bana âşık olur belki," dedi gülerek, bu beni de gülümsetti.

"Öyle bir şey olsaydı, Damla bana sırılsıklam âşık olurdu..."

"Seninle o kadar çok uğraşıyordu ki, bence bunu bir düşün derim..." Sırıtıp saçlarını karıştırdı. "Damla daha güçsüz bir rakip olurdu aslında. Tüh..."

"Artık aramızda sorun yok," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Yani Damla'yla."

"Biliyorum biliyorum," dedi başını sallayarak. "Barıştığınızı herkese söylemiş. Sana haksızlık ettiğini düşündüğünü duymuştum birkaç kız arkadaşımdan. Üzülüyordu."

"Ben de ona fiziksel zarar verdiğim için üzgünüm, kendimden de utanıyorum," dedim dürüstçe. "Ne olursa olsun bunu yapmamalıydım."

"Bence iyi bir şeye vesile oldun, üzülme," dedi tekrar alayla. "Burnu şimdi eskisine oranla daha iyi görünüyor..."

Yüzümü buruşturarak güldüm. "Öyle söyleme..."

"İyilik meleğine mi dönüştün?" Parmağıyla beni işaret etti. "Sen o kızı sosis gibi haşlamıştın."

"O zamanlar olanlar hakkında konuşmama hakkımı kullanıyorum." Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Ardından bakışlarım kalabalığın içinde bana saplandığını hissettiğim bıçak gibi gözlere kaydı. Karan, havuzun diğer ucunda bize doğru dönmüş, gözlerini yüzüme dikmiş beni izliyordu. Yüzünden hiçbir şeyi çözemesem de gözlerinde bir şeyler sakladığına emindim ama gözleri, onları göremeyeceğim kadar uzağımdaydı. "Her neyse. Gitsem iyi olacak," dedim kuru bir sesle. Bunu Karan'a bakarak söylediğim için şimdi Enis de Karan'a bakıyordu. Tekrar ona baktım. Enis ona baktığımı fark edince gözlerini

Karan'dan ayırıp tekrar bana baktı. "Dürüst ve cesur davrandığın için teşekkür ederim Enis."

"Ben de sana teşekkür ederim," dedi anlayışla. "Gitsen gerçekten iyi olacak, ondan bir yumruk daha yersem bu hayata tutunabileceğimi düşünmüyorum. Herifin elinde Tanrı var, çarpınca yamultuyor."

Sessiz kalsam da aslında gülmek üzereydim, yine de gülmedim. Karan'ın ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. Bana bakışı pek sağlıklı gelmemişti gözüme. Enis'i arkamda bırakıp havuzun bandının üstünde ilerlemeye başladım. Gözlerinin bedenimde, bende olduğunu biliyordum. Onun yanına varana kadar ona bakmadım, yine de bakışlarının farkındaydım.

Havuzun yansımalarının dalga gibi yükseldiği siyah gözlerine bakmaya başladığımda tam karşısında duruyordum. Zırhım elimin altındaydı ama onu bedenime örterek kendimi ondan korumaya çalışmıyordum. Siyah gözleri uzun süre gözlerimde bekledi. Sanki ona bir şeyler söylememi bekliyordu, kelimeleri vermemi... Vermedim. Sadece ona baktım.

Sonunda dudakları aralandığında, "Dans et benimle," diye fısıldadı şeytani bir sesle. Hislerim altüst olmuş halde ona bakarken başımı sallayarak bu teklifini sessizce kabul ettim.

Elimi tutup beni dans pistine kadar sakince yürüttü. Elbisemin kuyruğu bir bayrak gibi savrularak bizi takip ediyordu. Tüm gözlerin bize döndüğünü hissettim, belki de gece başladığından beri bu gözler tek bir an olsun bizden ayrılmamıştı. İçimde kabaran bir deniz misali yükselerek beni dalgalandıran hislerime gem vurup ona doğru döndüm. Bir elim onun eliyle birleşip havada asılı durdu, bulut gibiydiler, diğer elim onun omzuna dokundu, elim orada yağan bir yağmurdu; onun eli benim belimi kavradı, eli orada toprak gibiydi.

Gözlerini gözlerime bir yemin gibi mühürledi.

Müzik, tıpkı sürekli değişen duygularım gibi değişti. Bir ayağımı öne doğru attığımda, Karan bir ayağını geri attı ve dansımız başladı. Oldukça yavaş, her figürü bir kelimeyi altında uyutacak kadar derindi. Belimi sıkıca kavrıyor, parmaklarını tenime gömüyor, elbisemin kuyruğu bir rüzgâra kapılmış gibi usul usul uçuşurken beni dünyasının içine bir kafesin içine hapsedilmiş kuş gibi hapsediyordu.

Tüm gözler üstündeyken, olmak istediğin gözlerin içinde olmak saklanmana yetmiyordu.

Müziğin nefesine sığdırdığı kelimelerini benimle paylaştı: "Ona gülümsüyor muydun?"

Sorusu ucu ateş ile yakılmış bir makasın sıcak ucu gibi göğsüme battı, makasın diğer ucu onun göğsünde gömülü duruyordu. Sorusu bile canımı acıtmışken, soruyu soran kişi olarak o nasıl hissediyordu?

Makasın bir ucu göğsüme battığı an kaburgam yanmaya başlamıştı, o ise makasın ucunu bana batırırken zaten makasın diğer ucunu kaburgasında hissediyordu.

"Ona gülümsedin mi?" diye sordu bu defa, alamadığı cevap onu daha da asileştirmişe benziyordu.

Parmaklarını tenimin içindeymiş gibi hissedince dudaklarımı ısırdım ama dansa ara vermeden ona uyum sağlamaya devam ettim. Beni kendi etrafımda döndürdü, eteğimin kuyruğu iki yana açılan gri kanatlar gibi açılıp onun bacaklarını içine çekti, ardından tüm alt bedenini içine aldı; beni hafifçe kolunun üstüne yatırdı, bir bacağımı içeri doğru kırarak uzandığımda saçlarım yere dökülmüştü. Beni doğrulttuğu an, kanatlar geri çekilerek onu serbest bıraktı.

"Sana bir şey sordum." Gözlerimin içine bakıyordu. Avucumu omzuna bastırıp onu sıkıca kavradım. Bacaklarımın arasında bacağını hissettim, dizini iki bacağımın arasına hafifçe sürttü ama kimseye renk vermeden onu geri çekti. "Ona mı gülümsedin?"

"Öyle ya da değil." Gözlerinin içine bakarken topuklu ayakkabımın tabanı ve topuğunu eşit şekilde yere sürterek bir bacağımı onun iki bacağının arasına soktum. Elbisenin kumaşının altında saklanan dizimi iki bacak arasına bastırıp onu hissettim; ona kendimi hissettirdim. "Şu an kimin kollarındayım?"

"Benim." Beni elimi sıkıca tutarak bir kez daha döndürünce bu kez başım döndü. Nefesim zamanın içine yayılırken insanların meraklı gözlerindeki hayranlığın gitgide daha da fazla büyümeye başladığını hissedebiliyordum. "Gülümsedin mi?"

"Ne fark eder?"

Yüzünü saçlarımın arasında, sırtımı onun güçlü göğsünde hissettim. Beni belimden sıkıca tutup kendine yapıştırdı, ardından hiç beklemeden tekrar çevirip kendi etrafımda döndürdü ve bu kez yüzlerimiz birbirine dönükken beni kendine çekerek bedenlerimizi tekrar birbirine yapıştırdı.

"Yüzüne gülümsemeler çizdin," dediğinde ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyordum, bedenim ise bu oyunun farkındaymış gibi o oyuna karşılık veriyordu. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Hastalıklı düşünüyorsun," dedim nefes nefese, terlemeye başlamıştım.

"Çünkü sana dedim," diye fısıldadı, nefesi yüzümü yalayıp geçerken yaralarımı sızlattı. "Ben hasta bir adamım, dedim." Belime sıkıca sarıldı, şimdi bir bütün şeklinde hareket ediyorduk; tek parça gibiydik. "Ona gülümsedin mi?"

"Gülümsedim," dedim ne kadar ileri gidebileceğini merak ederek. "Ona gülümsedim."

Beni öyle sert kendine bastırdı ki, alevler ayaklarımızın altından yükselerek tüm bedenimizi kapladı zannettim.

Dudakları bir anda dudaklarımın üzerine kapandı. Kelimeler sırtüstü düştükleri dilimin üstünde kaya kaya boğazıma indiler, nefes boşluğumdan geçip kalbime geldiler. Gözlerdeki şaşkınlık yağmur gibi üzerimize yağarken, beni öyle sert öpmeye başlamıştı ki. Kendimi onunla öpüşürken bulmayı beklemiyordum. Dudaklarımdan hıncını alırcasına bana verdiği öpücüklerinin her birinde tehlike, her birinde uyarı, her birinde öfke, her birinde kıskançlık vardı.

"Burası alev alev gençler!" diye bağırdığını duydum bir yabancının. "Patlatıyor muyuz havai fişekleri?"

Bir gürültü koptu. Her bir ağızdan ıslık, neşe dolu haykırışlar yükseliyordu. Dudaklarım onun dudaklarına emanetken dinlediğim sesler, parmaklarımı onun omuzlarına gömmeme neden olmuştu. Bir ışığın güneş gibi tepemizde doğduğunu, tenimize döküldüğünü hissettim. Havai fişeklerin ışıklarıydı. Gürültüleri kalbimden geliyormuş gibi hissettirmişti. Çünkü kalbim, tepemizde patlayan havai fişekler kadar gürültülü çarpıyordu.

Dudakları dudaklarımdan ateşi almış şeytan gibi ayrıldığında, gözlerimde havai fişeklerin yansımalarıyla ona baktım. Siyah gözlerinin içinde volkan gibi patlayan ışık selini izledim. Alnını alnıma bastırdı.

"Bir daha birine öyle gülümseyecek olursan, söyle de o kişiyi öldüreyim, cesedinin karşısında istediğin kadar gülümsersin."

"Takıntılı," diye fısıldadım nefes nefese.

"Hem de nasıl," dedi alnıyla alnımı okşarken.

Dudaklarımda oluşan sessizlik, bir süre daha orada asılı kaldı. Ortam iyiden iyiye alevlenmeye başlamıştı. Yüzünü, yalnızca kafamı kaldırıp gözlerimi sınıfın içinde gezdirdiğim zamanlar gördüğüm arkadaşlarım çılgınca dans ediyorlar, eğlencenin dibine vuruyorlardı. Bir ara gürültünün dozu daha da arttı, bu gürültüde Karan'ın çalmaya başlayan telefonunun melodisini zor da olsa duymuştum.

"Telefonun çalıyor," dedim gözlerimi yüzüne çevirerek.

Bana sunduğu bakışlarını yüzümden çekmeden elini cebine attı, telefonunu geri çıkarıp ekrana baktı. "Defne," dedi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Karan telefonu açıp kulağına dayadı. "Defne?" Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Ortamdaki gürültüden dolayı yüzünü buruşturuyordu. "Veriyorum." Telefonu bana uzattı. "Seni istiyor, biraz ileride konuş. Burada onu duyabilmenin imkânı yok."

Telefonu elinden alıp başımı salladım. Kalabalığın içinde dikkatli adımlarla yürümeye başladığımda telefon artık benim kulağımdaydı. "Abla?" dedim, yükselen seslerden dolayı onun sesini alamayınca adımlarım biraz daha hızlandı. "Abla, duyuyor musun beni?"

"Hele şükür!" diye bağırdığını duydum. "Nasıl geçiyor gecen?"

"Güzel," dedim, gözlerim ilerideki ağaçlık alana takılı kaldı. Orası ıssız görünüyordu, orada konuşmanın daha doğru bir karar olacağını düşünerek ağaçlık alana doğru ilerlemeye başladım.

"Bir sürü fotoğraf çektir. Tüh, keşke seninle gelseydim!"

"Sergen yanında mı şu an?"

"Evet."

"Hmmmm," diye mırıldandım uzun uzun.

"Ne hmmlıyorsun ya?" Kızardığını görmesem de biliyordum. "Bedirhan ve Billur da yanımda."

"Hmm..."

"Bu akşam oturup düşündüm ve bir ev tutmaya karar verdim."

"Yalnız başına mı?" diye sordum. "Billur'la mı?"

"Billur, Bedirhan ile yaşamaya devam edecek."

Ağaçların arasında bir hışırtı sesi duysam da buna aldırış etmedim. Gözlerim ileride ateşböceği gibi parlayan ışıkların altında eğlenen insanlarda dolaştı. Karanlığın içine saklandığım için beni görmeleri imkânsızdı ama ben onları izleyebiliyordum.

Her zaman görünmeden izleyen o kız olmuştum.

"O evde yalnız sıkılmayacak mısın?" diye sordum sonunda konuştuğumda. Ben yalnızlığa alışkındım, idare edebilmenin yolunu bilirdim ama Defne için bu daha zordu. En acılı dönemlerini bile yalnızlıktan kaçıp insanlara sığınarak atlatmıştı.

"Yalnız olmayacağım ki," dedi, sesindeki çekingenlik duraksayıp düşüncelerin kanıyla boğulmama neden oldu. Kaşlarımı kaldırdım.

"Nasıl yani?"

"Sergen hep yanımda olacakmış," dedi, aslında bunu bekliyordum, benim için sürpriz olmamıştı. Bu gelişme sanırım hiç kimse için sürpriz niteliği taşımayacaktı çünkü herkesin bir şeyler olduğunun farkında olduğundan emindim.

Onu utandırmaktan çekindiğim için gülmeden, "Senin adına sevindim," diye fısıldadım.

Güldüğünü duydum. "Hadi, eğlenmene kaldığın yerden devam et!"

"Etsin tabii etsin!" diye bağırdı Bedirhan. "Fotoğraf çekip atsın bize!"

Yüzümü buruşturdum. Üzerimdeki elbiseyi Bedirhan benim için seçmişti. Başta bu elbisenin sırt dekoltesi yüzünden Karan'ın aklını kaçıracak gibi baktığını hatırlıyordum ama giydiğim zaman beklediğimden daha yumuşak bir tepki vermişti. Sanırım bu gecenin özelliğinin bilincindeydi, beni daraltmak istemiyordu.

"Bedirhan'ı duydun, fotoğrafını istiyoruz!" dedi Defne gülerek.

"Kesinlikle, o güzel askıyı göster bize bebek!" diye bağırdığını duydum Billur'un.

"O sigarayı burnunda söndürürüm senin, ucuz nikotinli sarma sigaranla beni zehirleme hakkını sana kim veriyor!" diye bağırdı Bedirhan, Billur'a bağırdığı belliydi. Gülerek başımı iki yana salladığımda o sesi duydum.

"Gülümseyebildiğini bilmiyordum."

Bu ses, tüm şehri altına alan fırtına bulutlarının içinden yükselen şimşeğin sesi gibiydi.

Defne'nin, "Merve?" dediğini duydum ama olduğum yerde donup kalmıştım. Sırtımda onun gözlerini, saçlarımın arasında onun nefesini hissettim. Ağır parfümünün kokusu ciğerlerimin içini içi havayla dolmuş balonlar gibi doldurdu, nefesimi dışarı verdiğim an ciğerlerim patlayacakmış gibi hissetmiştim.

Ağzımın üstüne kapanan avucun içindeki ıslak mendilin nemini dudaklarımda hissettim. Ne olduğunu biliyordum. Eter. Soluduğum

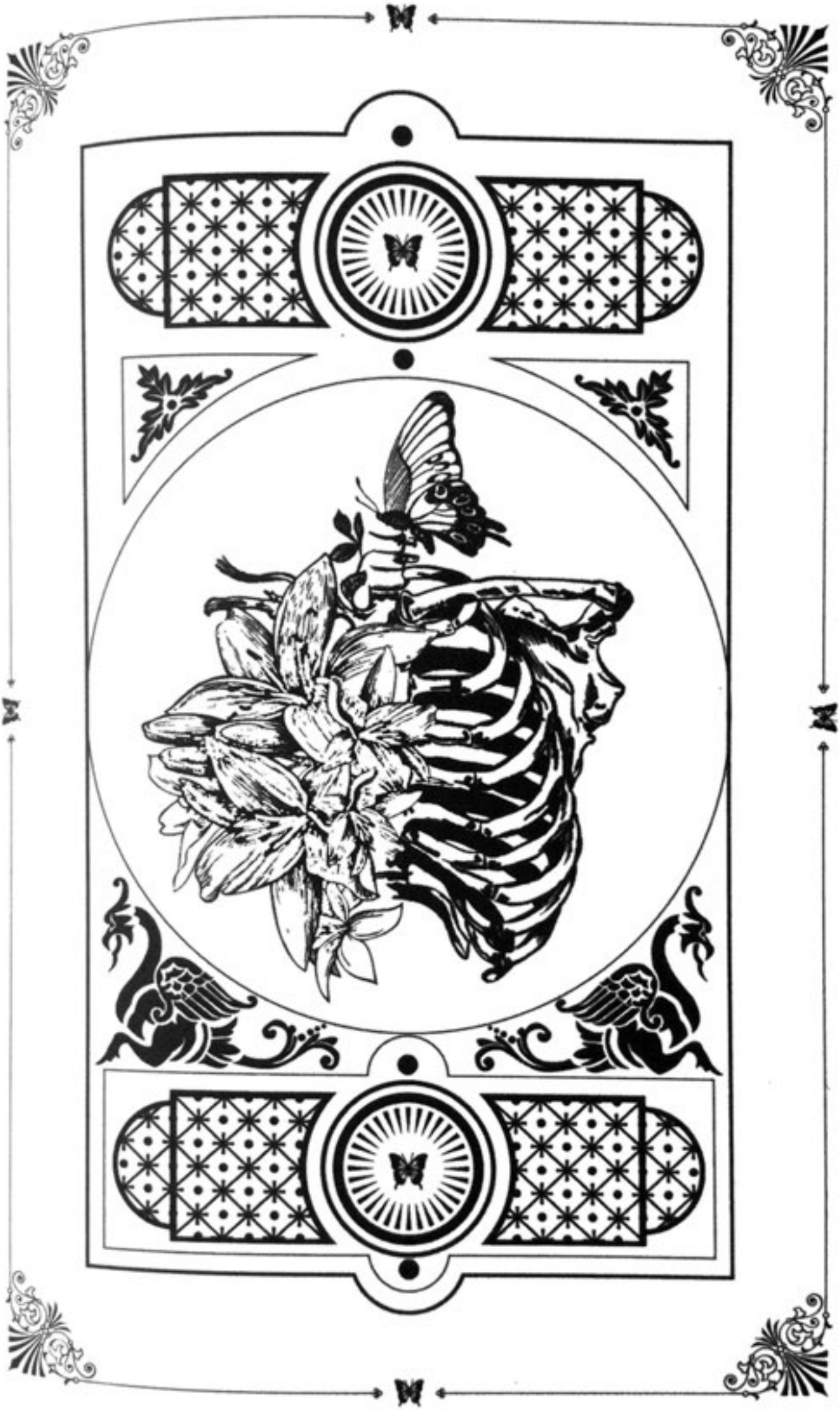
an bilincim uçurumdan aşağı yuvarlanacak, bedenim kayalıklara sürüklenecekti. Gözlerim endişeyle aralanırken nefes almamak için kendimi tuttum. Telefonu sımsıkı tutmaya devam ediyordum.

"Merve?" Defne'nin çıkardığı patırtıları duydum. "Bir erkek sesi duydum, Karan'a ait değil!" diye bağırıyordu panikle. "Sergen, kız kardeşim cevap vermiyor! Bir şeyler oluyor! Merve!"

Nefesimi daha fazla tutamayacağımı anladığımda, ciğerlerimin hainliğiyle yüzleşmek zorunda kaldım; nefesimi dışarı bıraktım, şimdi geri nefes almam gerekiyordu ama aldığım an her şey darmaduman olacaktı. Dirseğimi onun boşluğuna sertçe geçirip onu geri itmeye çalıştım ama o çok güçlüydü, benimse alamadığım her nefes bedenimin daha da güçsüz düşmesine neden oluyordu.

Sonunda nefes almak zorunda kaldım. "Çırpınma," diye fısıldadı. "Yol bitti."

Bilincim saniyeler içinde şiddetle uçurumdan aşağı çakıldı.

4. SAHNE

Bir kitabın sayfasının çevrilirken çıkardığı ses.
O kitabın sayfasında bir kelimeydim.
Düş.
O kitabın sayfasında bir cümleydim.
Düşüyordu kendi düşlerinin içinden.
O kitabın sayfasında bir şiirdim.

Düşüyordu kendi düşlerinin içinden.
Düş mü, düşüş mü?
Düş diye mi emrediyor ona sayfaların sahibi,
Yoksa gerçekten bahsediliyor mu uykularındaki düşten?
Düş kız çocuğu, bir düşsün sen.
Dizlerinin üstüne düş, hayallerimin içinden.

O kitabın sayfasının üstünde yazan kitabın adıydım.

O kitabın yan sayfasındaki üst köşede adı yazan kadının gördüğü düştüm.

O kadının düşünden düştüm.

Sayfaya düştüm.

Burnumun içini yakan koku beynimin içine bir ahtapotun yapışkan kolları gibi düşüncelerime yapışarak yayılıyordu. Başımın içini dolduran sızıyı hissettim. Burnumun deliklerinden kanlar boşalacak-

mış gibi geliyordu, burnumu çekiyordum ama burnum kupkuruydu; kanlar geri çekilmiş akmak için gözlerimi açmamı bekliyordu.

Bedenimdeki rahatsızlık hissi, aldığım kokunun önüne barikat ördü. Gözlerimi dudaklarımdan dökülen ağrılı iniltiyle eş zamanlı olarak kara zorla da olsa aralamayı başardım.

İlk gördüğüm şey karanlıktı.

Sonra bir ışık gözlerimin içini yaktı.

Fotoğrafın çekilirken çıkardığı deklanşör sesi zihnimin içinde şimşek sesleri gibi yankılandı.

Işık yavaşça söndü.

"Mükemmel çıktın," dedi tanıdık ses. Karman çorman olan kafamda bir düşünce sürüsü ayaklarında yapışkan kanlar olan böcekler gibi yürüdü. Oturuyordum, kollarım sırtımı yasladığım sandalyenin arkasında bileklerimden birbirine yapıştırılmış ve bir ip ile sıkıca bağlanmıştı. Bileğimdeki bileklik şu an canımı acıtıyordu. Saçım başım dağınıktı, gözlerimden bir tanesi önüme düşen saç yığınının altında kalmıştı. Saçların yarattığı parmaklıktan onu görmeye çalıştım. Karanlığa gizlenmişti.

Bana doğru yürüdüğünü yeri inleten adım seslerini duyduğumda anladım.

"Karan'ın telefonunun şifresini biliyor musun?" diye sordu, kaşlarımı çattım. "Fotoğraf albümlerinden bir tanesini şifrelemiş, bir de seninle olan mesajlar şifreli. Diğer her şeyi kabak çiçeği gibi açık bırakmış. Fotoğraflarını çekebiliyorum, galeriye de giriyorum ama bir fotoğraf dosyası kısmı var, orayı bir türlü açamadım. Ne tür fotoğraflar var ki orada? Bulanık bir kapak fotoğrafı var albümde, o bulanık görüntüdeki kişi sana benziyor." Güldüğünü duydum Arda'nın. "Ne tür fotoğraflarını çekiyor da bunu şifreleme gereği duymuş? Heyecanlanmadım desem yalan olur."

"Sen ruh hastasısın," diye inledim. "Nereye getirdin beni?"

"Dur kıpırdama sakın." Işık bir kez daha yüzümü yalayınca, yanan gözlerimi yumdum. Anlık kör olmuşum hissi beynimi uyuşturdu. "Kes şunu," dediğimde deklanşörün yankı sesi olduğum yerin duvarlarında inledi. "Ne yapıyorsun?"

"Fotoğraflarını çekiyorum," dedi keyifli bir sesle. "Sen eğlenmiyor musun yoksa?"

"Akıl hastasısın sen."

"Bu fotoğrafları Karan gördüğünde nasıl hisseder?" diye sordu söylediğimi yok sayarak.

"Seni yatırır siker," dedim kaba bir sesle. "Çöz beni."

"Sana yaptığı gibi mi?" diye sordu, ardından o sinir bozucu gülüşünün sesini bana dinletti. "Yalan atma, bakiresin, biliyorum. Kanının kokusunu alabiliyorum."

"Burnundan gelecek olan kanların kokusudur o."

"Çok acımasız konuşuyorsun, bence Karan en çok buna tav oldu." Gülerek odanın içinde yürümeye başladı ama ortam öyle karanlıktı ki, onun nerede olduğunu kestiremediğim için gözlerimi yavaşça odanın karanlığı içinde dolaştırıyordum.

"Aptalsın," dedim kuru bir sesle. "Ne zamandan beri buradayım bilmiyorum ama Karan çoktan yola koyulmuş, geliyordur."

"Hadi canım, şaka yapıyorsun," dedi.

"Ablam telefonda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı, elinde tuttuğun da büyük ihtimalle Karan'ın telefonu, şimdiye yerini beş yüz kez bulmuştur." Acı acı güldüm. "Şakam seni eğlendirdi mi?"

"Yeni ayılmış, her yeri bağlı bir insan için fazla konuşuyorsun. Amacım Karan'ın buraya gelmesini sağlamak zaten Bayan Çıldırtan Zekâ."

"Böyle saçma sapan şeyler yapacağına onun karşısına çıksaydın," dedim yorgun bir sesle. Zihnimin içi ağrıyordu, zihnimin içine yatırdığım ruhum ağrıyordu.

"Bizi bulması öyle kolay olmayacak, merak etme," dedi bu kez. "Kaldığınız evin hemen iki sokak arkasındayız." Bir an donup kaldım ama sesimi çıkarmadım. "Şaşkınlığının kokusunu alıyorum, ufaklık ve bu beni besliyor."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Karan kimsenin seni onun burnunun dibine getireceğini akıl edemez. Normal şartlarda eder, evet ama söz konusu senken edemez. Seni en uzak yerde arayacak. Bunun bir oyun olduğunu düşünecek." Güldü. "Son çare, sinyalin geldiği yere, yani bu evin yakınlarına gelip seni aramaya başlayacak. O zamana kadar benimlesin. İyi anlaşalım."

Aklına getirdiği bu şey, şeytanın bile bir insanın zihnine fısıldadığı kötülüklerin renginin beyaza dönüşmesine neden olacak kadar karanlıktı. Yine de Karan'ın bu numarayı hemen yemeyeceğini, yese bile Arda'nın sandığı kadar uzun sürmeyeceğini düşündüm.

"Karanlığı sever misin Asi?" diye sordu kısık bir sesle. "Bildiğim kadarıyla seversin."

"Sesini duymak istemiyorum," dedim yalnızca.

"Neden bağırıp çağırmıyorsun?"

"Bunu yapmam için korkmam gerek," dedim cevabı tokat gibi yapıştırarak.

"Sen sadece kendin için korkusuzsun. Söz konusu Karan olunca seni altına işetebilecek kadar çok korkutabileceğimi biliyorum." Sesi acımasızdı. Ona cevap vermedim çünkü söylediği şeyin ne denli doğru olduğunun bilincindeydim. Acıyan bileklerimi birbirine bastırıp iki damarımın birbirine yaslanarak birbirlerine güç vermelerini sağladım. "Seni öldüreceğimi söylesem bana seni öldürmemem için yalvarmazsın ama sana Karan'ı mahvedeceğimi söylesem, nasıl mahvedeceğimi sana göstersem, onu mahvetmemem için ayaklarıma kapanırsın."

"Sadece laf yapıyorsun."

"Sadece laftan ibaret olmadığımın kanıtı sensin, şu an karşımdasın, bir sandalyeye bağlısın ve benim yanımdasın."

"Evet, sadece laf yaptığını buradan bile anlayabiliyorum. Adam olsaydın beni buraya bağlar mıydın? Sen benden bile korkuyorsun, bunun için gidip zırlaman gerek çünkü yirmi yaşında bir kadın seni korkutuyor. Hem de onu bağlamana neden olacak kadar çok korkutuyor."

"Yakında yirmi bir olmayacak mısın?" diye sordu beni şaşırtarak. "İki ay falan kalmış olmalı."

Ona bunu nereden bildiğini soracaktım ama sonra bundan vazgeçip, "Aptalın tekisin," dedim.

"Her neyse," dedi. Şimdi adımları daha yakından duyuluyordu. Gözlerim karanlığı eleğinden geçirerek ona ulaşmaya çalıştı. "Seni de diğer rehinelerden ayıran bu özelliğin demek ki."

"Diğer rehineler mi?" diye sordum elimde olmadan. Başkaları da mı vardı?

"Aynen, diğer odada beş altı tane daha var, durmadıkları için onları bayılttım..."

Benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan içeri derin bir nefes doldurdum. O kadar bitkin hissediyordum ki onunla çene yarıştırmak bile istemiyordum. Bana zarar vermeyeceğine emindim ama kafasının içinde dolaşan tilkilerin pençelerinin içi hangi oyunun kanıyla dolmuştu hiçbir fikrim yoktu.

"Başkası olsa bağırıp çağırır, bir şeyler yapmaya çalışırdı ama sende bu yok," dedi tekrar konuştuğunda. "Bunun çok sıkıcı olduğunu düşünmüştüm ama yok, enteresanmış aslında."

"Düşün seni ne kadar ciddiye almıyorum," dedim kuru bir sesle.

"Umarım büyük sevgilin gerçekten sandığın kadar güçlü ve zekidir, telefonu evin yakınlarına atıp seni uzaklara kaçırdığımı düşünmez... Klişe bir düşünce çünkü."

"Senin gibi aklını kaçırmış bir deli olmadığı için normal şeyler düşüneceğine eminim. Hastalıklı düşüncelerinle daha ne kadar yaşarsın hiç bilmiyorum, bu dünyada önce senin gibi hasta beyinliler ölüyor çünkü."

"O zaman sen benden önce öleceksin," dedi, bu beni biraz olsun etkilemedi. Sonra asıl bombayı önüme koydu ve patlamasını bekledi: "Annen benden daha hastaymış sanırım."

Çığlıklarımın arasına onlarca küfür, lanet, hakaret sıralayabilirdim, onu zehirleyecek kadar güçlü kelimeler sarf edip onu olduğu yere çivi misali çakabilirdim ama yapmadım. O zaten düşük bir insandı gözümde. Hangi insan karşısındaki insanın yarasına parmak sokup, parmağına bulaşan kanı yine karşısındaki insana yalatmaya çalışırdı ki? Parmağında bana uzattığı benim yaramın içinde hâlâ sıcak duran kandı, ben o kanı yalasam bile canım artık ilk yandığı kadar çok yanmazdı.

"Cevap yok mu?" diye sordu, şaşkınlığının odanın içinde dolaşan bir ruh gibi uğursuzluğu peşinde sürüklediğini düşündüm. Bir süre bekledi, yine cevap alamayınca, "Ağlıyor olabilir misin?" diye sordu bu defa keyifle.

Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. O an, odanın içi yeşil ve sarı küçük led lambalardan yayılan ışıkla aydınlandı. Kafamı kaldırıp ışığın yayıldığı yere baktım. Duvara sarmaşık gibi asılmış yılbaşında kullanılan küçük lambaları gördüm. Işıkların altında, etrafında bir sürü fotoğraf, resimler vardı. Onları incelemedim. Arda ağır adımlarla yürüyerek tam karşıma dikildi. Işıkları arkasına aldığı için yüzü hâlâ karanlık bir gölge gibi görünüyordu. Yine de kaşlarını çattığını hissedebilmiştim.

"Ağlamıyorsun, öyle mi?" diye sordu, işte şimdi gerçekten şaşkındı.

"Neden ağlayayım? Zırlak bir çocuğa mı benziyorum?"

"Zırlak değilsin, doğru ama çocuksun," dediğinde kaşlarımı kaldırıp ona acıyan gözlerle baktım. "Garip bir çocuksun."

"Sen büyük bir adamsın," dediğimde, "Adam olmadığımı düşünmüyorsun yani?" dedi gülerek.

"Hayır," diye fısıldadım. "Adamsın. Zavallı bir adamsın."

Yüzünü tam olarak seçemesem de gözlerinin yüzüme sabitli durduğunu bildiğimden ona güçlü bir duruşla baktım. O benim yüzümü

çok net görüyor olmalıydı, ışıklar direkt yüzümü yalıyor ve çehremi aydınlığa boğuyordu.

"Bakalım bu gücün ne zaman zayıflamaya başlayacak," dedi ifadesiz sesini bir savunma mekanizmasına dönüştürerek. "Merakla bekliyor olacağım."

Arda odadan çıktı. Gözlerimi bekleyişin içine kurduğum sakinlik çadırının içine ruhumu saklayarak yavaşça yumdum.

Oda kare şeklinde, küçük ama yeni ve havadar duvarlara sahipti. Karşımdaki duvara asılmış farklı boyutlardaki görseller kalın bir kâğıttandı ve şeffaf bantlarla duvara sabitlenmişti. Odanın tam ortasında, evin kalbinin attığı noktada bir sandalyede oturuyordum. Ellerim, sandalyenin sırtında bileklerimden birbirine sabitlenmiş ve kalın bir ip ile bağlanmıştı. Ayaklarımda daha kalın bir ip vardı, ayağa kalktığım an düşeceğime emindim.

Uzun, gri elbisemin etekleri yere bir beden gibi serilmişti. Elbisemin ince askıları omuzlarımı jilet misali kesecekti sanki, acıtmaya başlamıştı. Yorgun, yoğun siyah bir makyajla ifadelere kavuşturulmuş koyu kahverengi gözlerimi duvara yapıştırılmış resimlerin üstüne asılmış küçük ışıklara diktim. Işıklar yanıp söndükçe başımdaki ağrının daha da şiddetlenmeye başladığını hissediyordum.

Ağzımda yarım kalmış acı bir tatla yutkunduğumda, içinde durduğum odanın kapısı açıldı ve holde yanan beyaz ışık bir anlığına içinde durduğum odanın duvarlarını aydınlattı. Arda içeri girdi, kapıyı kapattı ve içeri kollarını uzatan ışığın kolları kesildi; ölü kollar yerlere gölge gibi çöreklendi.

"Rahat mısın Küçük Hanım?" diye sordu, bu sorusuna gözlerim küçük ışıklarda oyalanırken yanıt vermedim. Bana doğru yürüdüğünü hissettim. "Karnın aç mı?"

Yüzüne tükürmek istesem de sessizce tırnaklarımla avucumun içine yeni bir çentik daha attım. Ne zamandan beri buradaydım? Yirmi dört saat? Yirmi altı saat? Belki de otuz saat olmuştu. Aynı pozisyonda oturmaktan bedenim uyuşmuş hâle gelmişti.

"Ağzının bu kadar sıkı olmadığına eminim," dediğinde kafamı ona doğru çevirdim ve bir ruhun çoktan terk ettiği o ölü bedenin açık gözleriyle gözlerinin içine baktım. Yeşil gözlerinden geçen duyguların içinde şaşkınlık daha yoğun ve sislerle kaplıydı. "Konuşmayacak mısın?

Senin ağzını kapatmadım. Neden biliyor musun?" Tam önüme geçip, resimlerle dolu duvarı arkasına aldı. "Ellerin hiçbir şeye uzanamayacak, ayakların seni istediğin yere götüremeyecek. Gözlerin ve dilin özgür kalacak, sen de bana dilindekileri verip, gözlerindekileri bana göstereceksin. Gideceğin yere seni götürecek olan o ayakların olmadığında, tutunacak ellerin olmadığında, gözlerin ve dilin senin silahın oluyor." Eğilince ona öfke dolu gözlerle baktım. "Ve ben senin silahlarını istiyorum."

"Şerefsiz piç kurusu," dedim kısık bir sesle.

Bir anlığına da olsa onu duraksamaya hapseden kelimelerim, bir süre sonra yüzünde ezbere çizilmiş bir gülümsemenin dallarına ayrılmasına neden oldu. Ona, bu hayattaki en iğrenç şeye bakıyormuşum gibi bakıyordum ama aynı zamanda hiçbir şeye bakmıyormuş gibiydim; hiçbir şey olduğunu ona iliklerine kadar hissettiriyordum.

"Ağzın açılmaya başladı," dediğinde gözlerimi gözlerine düğümlemiştim. "Benden nefret mi ediyorsun? Niye? Sana söyleyeceklerimin seni yaralamasından korktuğun için mi?" Yüzüme doğru biraz daha eğilince huzursuz bir hisle dişlerimi gıcırdattım. "Seni yaralamamdan mı korkuyorsun? Yoksa Karan'ın yeni bir yarasıyla daha tanışmaktan mı korkuyorsun?"

"Kes sesini."

"Seni o yarayla bizzat ben tanıştıracağım," dedi gaddarca. "Ben."

"Senin istediğin bu," dedim. Bana anlamayan gözlerle baktı. "Sen bu hayatta bir şey olmak istiyorsun. Sen bu hayatta o kadar hiçbir şeysin ki, bir zavallı olmaya bile razı geliyorsun."

Eğer tam kalbinin üstüne, onun kalbinin sesini kesebilecek kadar kuvvetli bir yumruk atsaydım, onu bu kadar sarsamazdım. Bana, yeşil gözlerine bulaşan kin, öfke, hırs ve paramparça olmuş bir egoyla baktı.

"Gözünde acılarını taç gibi kafasında taşıyan sahte bir kral o, sen onu tahtında oturmuş, koskoca bir dünyaya hükmediyor sanıyorsun. Oysa o bir evsiz, o bir kimsesiz. Acıları da onun tacı değil, üstündeki yırtık pırtık eski püskü paltosu. Eğer esen rüzgârlara biraz olsun direnci varsa, o palto sayesinde. Ama o palto çok eskidi, ufaklık. Elimde, tam avucumun içinde öyle kuvvetli bir rüzgâr, öyle korkunç bir fırtına saklıyorum ki... Bıraktığım an, Karan'ın üzerindeki palto her yerinden sökülüp yırtılacak, Karan Çakıl yıkılacak."

"Beni buraya kapatman en büyük ikinci hatandı," dedim. "Birinci hatan, onu yıkabileceğini, onu yenebileceğini, onu yere serebileceğini sanman."

"Ne sanıyorsun, onu yenilmez bir savaşçı olduğunu mu?" Alayla güldü. "Öyle olsa bile her savaşçıyı yenecek bir başka savaşçı yok mudur, ufaklık?"

"O savaşçının sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Kuru dudaklarımda oluşan acımasız gülümsemenin içinde boğulmasını sağladım. "Dünyada son bir savaşçı kaldığında, o savaşçı yenilmez olacak. Sen savaşmadan ölenlerdensin, Karan savaşın sonunu görebilecek kadar güçlü."

Yeşil gözlerini gözlerime dikerek, "Çok etkilendim," diye fısıldadı.

"Siktir git."

"Senin savaşçı da pek bir zekiymiş, yirmi dört saati aşkındır buradasın ama ondan hâlâ ses soluk yok." Eğilip elini hafifçe salladı. "Delirmiştir şimdi."

"Stratejik davranmayı sever," dedim bomboş gözlerle Arda'ya bakarken.

"Bu gidişle bulamayacak. Onun bir an evvel buraya gelmesini istiyorum." Elinde Karan'ın telefonunu tuttuğunu fark edince gerildim. "Ablacığına çektiğim fotoğraflarından birini göndereyim mi?"

"Bunu yapma," diye fısıldadım. "Ablamı bu işin içine katma."

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı. "Sen Karan'ın en büyük saplantısıyken, senin de en büyük zaafın ablan mı yoksa?"

"Karan'dan sonra beni de mi yenilmesi gereken düşman olarak görmeye başladın?" diye sordum ifadesizce.

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Kendini beğenmiş çocuk."

"En azından bir zavallı değilim," dedim.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun gerçekten?" Bağlı olduğum sandalyenin etrafında tam üç tur attı, bu turları atarken gözleri bendeydi ama ben boşluğa bakıyordum, ona değil. "Öyle olmasaydın babanı mı bıçaklardın?"

İçimde cehennem alevleri gibi yükselen öfkeye rağmen sakin kalmayı başarmanın yolunu bulmuştum. Kendimi tükettiğimi, içeriden hasar gördüğümü bilsem de dışarıdan o kadar sağlamdım ki, onun gibi bir ifrit bile benim içeride ruhumun altında kalmasına neden olan bir enkaz taşıdığımı bilmezdi.

"Sendin," dedim kendimden emin bir sesle. "Beni sen ihbar ettin."

"Bingo!" Kıkırdadı, sinirlerimi öyle çok bozuyordu ki. Dişlerimi onun tenine batırıp kanının bedenini terk edeceği ânı bir kaplan gibi izlemek istiyordum. "Cidden sen Karan'dan daha zekisin bence."

"Orada durup öylece bizi mi izliyordun?" diye sordum bir süre bekledikten sonra. "Hiç düşünmedin mi? Babasına bunu yapan, bana neler yapmaz diye?"

"Sen yalnızca sevdiğin insanı bıçaklarsın," dediğinde duraksadım. Yanağını yanağıma yasladı, bu donup kalmama neden olmuştu. Sakalları tenime hafifçe battı. "Ben senin seveceğin son insan bile olmayacağım, bu yüzden senden korkmuyorum. Ama beni sevseydin..." Durdu, bu düşünce ona da garip gelmişti. Aniden geri çekildi. "Senden korkardım."

"Sevdiklerime zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?" Bu soruyu gerçekten içimden koparıp ona uzatmıştım. Gözlerini yüzümde hissedince kafamı kaldırarak ona baktım. Merak ediyordum, ben gerçekten yalnızca sevdiklerime mi zarar veriyordum?

"Evet," dedi gaddarca. "Sen aslında kendini sevmiyorsun yalanı sana o kadar çok söylenmiş ki, aslında kendini çılgınlar gibi sevdiğini, sırf bu yüzden en büyük zararı kendine verdiğini görmüyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Ne bilebilirsin ki?"

"Karan'ı da seviyorsun." Bana sırtını dönüp duvara doğru yürüdü. Işıkların içinde yanıp söndüğü minyatür lambalardan birine dokundu, bu lambanın içinden yayılan ışık başta sarı olarak doğuyor, ardından kızıla dönüşüyordu. Derisinin içine sinip parmağını rengine boyayan kızıl ışığı izledim. "Ona çok büyük zararlar veriyorsun. Karan'ın bağışıklık sistemi sensin. Ve sen kendin çöktükçe, Karan'ın bağışıklığını da çökerttiğini fark etmiyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sana kendini yenebileceğin öğretilmiş küçük kız," diye fısıldadı, gözleri parmağının altında yanıp sönen ışıktaydı. "Ama insan yalnızca kendisine yenilir. Çünkü yenmek istediğin sensen, yenilen de sen olmak zorundasın."

"Sana bunu sen mi öğrettin yoksa zaman mı sana bunu beynine vura vura öğretti?" diye sordum dalgın bir sesle.

"Zaman biziz," dedi. "Biz kendimizin en gerçek zamanıyız." Gözlerini bana doğru çevirdi. "Öldüğümüz gün bizim için zaman durmuş olacak, o zaman biz kendimizin zamanıyız?"

Derin bir nefes alarak, "Kendi zamanını neden kendin için harcamıyorsun? Karan'ı kafana o kadar çok takmışsın ki, kendini harcıyorsun. Neden?" diye sordum, sesim çok yorgun gelmişti kulağıma. "Karan'dan ne istiyorsun?"

"Bu senin gibi bir çocuğun anlayabileceği bir şey değil."

"Anlamıyorum, Funda onu seviyor diye mi kinlisin bu kadar?"

Yüzünü buruşturarak güldü. "Funda mı? O ne kadar umurumda ki?"

"Değil mi?"

"Değil. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"O zaman neden Karan'a karşı bu kadar öfkelisin?"

"Bunu sana açıklamak zorunda olduğumu düşünmüyorum," dedi. "Karnın aç mı?"

Karnım gerçekten aç olsa da midem bulanıyordu, gerçi midem bulanmasa bile onun elinden bir şey yiyeceğime açlıktan ölürdüm daha iyiydi.

"Karan'a bir şeyler mi söyleyeceksin yoksa bir şeyler mi yapacaksın?" Bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Aç olup olmadığını sordum."

"Ben de sana ne yapacağını sordum."

"Onu öldürmemden falan korkuyorsan, ben katil değilim, kızım," dedi alay dolu sesiyle beni küçümseyerek. "Ama eminim bir katil olmamı tercih ederdin."

"Ne biliyorsun?" Bu sorunun cevabından o kadar çok korkuyordum ki. Yine de ona korkusuz gözlerle bakmaya devam ettim.

"Karan'ın canına benzin döküp üstüne ateş atsam, eminim daha az yakacak türden bir şey biliyorum," dedi. Sonra ekledi: "Bir şeyler."

"Ne bildiğini söylemeyecek misin?"

"Sen de Karan ile birlikte öğrenirsin," dedi umursamadan. Gözlerimin kahverengisi kahvenin dibine çöken telve gibiydi. En uğursuz şekilleri gözlerimle çizerdim, en güzel haberleri gözlerim bir fincanın içinden bir insana verirdi.

Gözlerimdeki telvelerin verdiği şekilleri Arda'ya göstermek istiyormuş gibi ona pürdikkat bakmaya başladım. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu rahatsız olduğunu belli eden sesini benden gizleyemeyerek.

"Ona geçen sefer söylediğin şey yeterince ağırdı ama yine de eline hiçbir şey geçmedi. Bunu neden yapıyorsun?"

"Keyfimden."

"Bir sebebi olmalı. Bu kadar acımasız olmanın bir sebebi mutlaka olmalı."

"Ona kendi babası acımamış, ben mi acıyacağım?" diye sordu geçmişe ait bir tokadı yüzümün tam ortasına gaddarca çarparak.

Sessizce yüzünü izlemeye başladım. Odanın ortasında oturmuş altı yaşlarında bir kız çocuğu vardı, duvarda yanıp sönen ışıkları hipnoz olmuş gibi izliyordu; bu çocuğu yalnızca ben görebiliyordum ama küçük kız çocuğu bazen kafasını kaldırıp Arda'nın nefretini anlamlandıramayarak masum masum onu izlemeye başlıyordu.

Arda, "Sanırım şifreyi çözdüm," deyince kaşlarımı sertçe çattım. "Bu adam çocuk falan mı? 2617 yapmış şifresini." Tek kaşını kaldırdı. "Boğazınıza kazıdığınız sayıları her yerde kullanıyor sanırım. Bir hırsız olsaydım onu çok kolay soyardım, eminim kart ve kasa şifreleri de seninle alakalıdır."

Söylediğini yok sayarak, "Dünden beri o telefonu arayan kimse olmadı mı?" diye sordum. Konuyu dağıtmak istiyordum.

"Ben de şaşkınım aslında, iş için arayan bile olmadı. Kendisi bile aramadı." Kaşlarını çattı. "Kötü kokular alıyorum. Ya da senden vazgeçmiştir..."

"İş için arayan insanlar da mı benden vazgeçti yani Arda?" diye sordum alayla.

Ağzına tuhaf bir şekil vererek, "Zeki kız," diye söylendi. "Her neyse, şu albümü karıştıracağım. Bakmak ister misin? Seninle ilgili gibi görünüyor."

İçimi kurcalayan o acayip hisle, "Onun telefonunu karıştırma," diye uyarıda bulundum. "Bu yaptığın çok saygısızca."

"Sevdiği kadını alıkoymam çok mu saygılı?" Gülüyordu. Yine.

Sevdiği kadın demesine takılı kalamamıştım bile. Gözleri ekranda duruyordu, ekranın ışığı onun yüzünü aydınlatıyor, yeşil gözlerinin çok daha açık renk görünmesine neden oluyordu. İçten içe çürüdüğümü hissettiren duygu yine oradaydı, tam kalbimin merkezinde beni canlı tutan şeymiş gibi çarpıyordu.

Arda'nın bakışlarından, kalemin ucundan sayfaya damlayan mürekkep gibi tüm ifadesine damlayan şaşkınlığın suretine yayılışını izledim. Gözlerinden akan şaşkınlık saniyeler içinde yüzünün sayfasını şaşkınlığı anlatan kelimelerle doldurmuştu.

"Bu adam kesinlikle saplantılı," diye fısıldadı. "Akıl işi değil."

Diğer Merve zihnimin içindeki o siyah balonların arasında uyuyordu. Şimdi zihnimde tek başıma ilerleyen kişi bendim, bir odayı doldurmuş eşyalar gibi zihnimi dolduran düşünceleri gözden geçiriyordum.

Parmakları telefonun ekranında kaymaya başladı. "Düşündüğümden daha boktan halde." Bu cümlesi ona daha büyük bir dikkatle bakmama neden oldu. "Bu çok boktan bir duygu, anlayamıyorum."

"Neyi anlayamıyorsun?"

"Sefil halde," dediğinde kaşlarım daha derin çatıldı. "Bu çok saçma, bir adamın bu hâle kendi isteğiyle gelmesi çok korkunç." Kafasını kaldırıp bana bakınca göz göze geldik. "Bana diyorsun ama bu herife en büyük kötülüğü kendisi yapıyor zaten lan."

"Ne?"

"Bu adamın bir sapık olma ihtimali var, yani umarım sapıktır. Diğer türlü bu halde olduğu için ona ben bile acıyıp yardım etmek isteyeceğim."

"Saçmalamayı bırak," dedim huzursuzca.

"Ona istediğin her şeyi yaptırabildiğine eminim." Telefonu bana doğru çevirince gözlerim bir an ışığı kabul etmedi. Bakışlarımı ekrana yavaşça sabitlediğimde, damarlarımın içinde iğneler yüzüyordu sanki.

Arda'nın bu kadar korkmasına neden olan şey bana ait bir fotoğraf karesiydi. Fotoğraf karesinde kameranın merceğinde olduğumdan kesinlikle bihaberdim, önümdeki test kitabına çatık kaşlarla bakıyordum. Elimde tuttuğum kalemin başındaki düğmeye bastırdığım parmağım biraz bulanık çıkmıştı, saçım yüzümün yarısını örtmüştü. Arda parmağıyla fotoğrafı yana kaydırdı. Yine aynı yerde, aynı gün içinde çekilmiş bir fotoğraf karesiyle daha karşılaşmayı beklemiyordum. Kalemin başı dudaklarımın arasındaydı, yüzümü buruşturmuştum. Gerçekten kötü görünüyordum.

Arda birkaç kez daha parmağını kaydırınca, aynı dakikalar içinde bir sürü aynı fotoğrafın farklı açılardan çekilmiş hallerinin olduğunu gördüm. Sonraki fotoğraflarda Bedirhan'ın havuzunun önünde yere çökmüş oturuyordum, elimde bir dal vardı ve dal ile havuzun içini deşiyor, oluşan halka şeklindeki dalgaları izliyordum. Bir diğer karede Bedirhan'ın evinin bahçesindeydim, kollarımı bedenime sarmıştım, gökyüzüne bakıyordum. Bunlar çekildiğinde Karan'ın Bedirhan'ın evinde olmadığına emindim. Ya da ben öyle sanıyordum... Bunlar dışarıdan, bahçenin dışından çekilmiş fotoğraflara benziyorlardı.

"Her hâlini fotoğraflamış, bunu hep yapar mı?" diye sordu ama ben onun sorusuna odaklanamadım. O parmağını hareket ettirdikçe, bana ait başka bir fotoğraf karesiyle göz göze geliyordum.

Fotoğraflardan birinde sırtım ona dönüktü, makyaj masasının önünde oturuyordum. Makyaj aynasına düşen yansımamdaki yüzüme baktım, yorgun görünüyordu, makyajım akmıştı; Karan da yatağın üzerindeydi, telefon elindeydi, onun da aynadaki yansıması kameranın kadrajına dahil olmuştu.

Fotoğrafların çoğunluğu ben Bedirhan'ın evinde kalırken çekilmişti. Sınava orada hazırlandığım zamanlara aitti. Yani Karan beni etkilememek için benden uzak duruyordu ama o süre zarfında hep beni mi izliyordu?

"Sana bir soru sordum," dedi Arda telefonun ekranının kararmasını sağlayarak. "Büyülenmiş gibi bakıyorsun. Salyan aktı."

Çatık kaşlarımın yumuşadığını o böyle söyleyene dek fark edememiştim. Gözlerimi kararan ekrandan ayırıp onun yüzüne çevirdim. Yanıtsız bıraktığım sorusu kaşlarının derince çatılmasına neden olmuştu. Evet, Karan önceden de fotoğraflarımı çekiyordu ama onda bu kadar fazla fotoğrafım olduğunu bilmiyordum.

"Siz var ya," dedi Arda yüzünü buruşturarak. "İkiniz de hastasınız."

Bir telefon melodisi duvarlarda büyüyerek odanın içinde yükselmeye başladı. Arda, Karan'ın cep telefonunu köşedeki boş masaya bıraktıktan sonra cebinden kendi telefonunu çıkardı. Birkaç saniye ekrana bakıp telefonu açtı ve kulağına yasladı.

"Başlıyor muyuz?" diye sordu donuk bir sesle. Karşı tarafı dinledi. İçim kuşku deniziyle dolup boğulmaya başladığında, gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. "Güzel. Ferit Çakıl'ın bizi bulmasına izin ver. Onu aynı yerde bekliyorum."

Ferit Çakıl mı? Neler oluyordu? Ferit Çakıl buraya mı gelecekti? Akvaryumdaki balıkları izleyen bir kedi gibi hissediyordum. Balıkları benim öldüreceğim düşünülse de aslında o akvaryuma girdiğimde ölen ben olacaktım. Akvaryum zihnim, balıklar düşüncelerimdi. Beni yavaşça boğan bir akvaryum, beni usul usul yiyen küçük balıklar...

Telefonu kapattığı an, "Neler oluyor?" diye sordum gözlerimi gözlerinden koparmadan. "Ferit Çakıl mı geliyor?" Bu sorum üzerine kaşları çatılır gibi oldu.

"Evet," diye yanıtlasa da sesi başka herhangi bir ipucu vermiyordu. "Yakında Karan da burada olur. Kurtulmana son birkaç saat kaldı. Keyfine bak küçük kız."

"Ne yapacaksın? Yine babasıyla mı vuracaksın onu?" diye bağırdım aniden, yükselen öfkemin önüne geçememiştim.

Arda bana buz gibi gözlerle bakıp, "Hayır," dedi yaradan akan kan gibi oluk oluk nefret akan bir sesle. "Annesiyle."

İçimde yangınlar gibi büyümeye başlayan korku saniyeler içinde dallara ayrılarak büyük bir ağacın gövdesi gibi hissetmeme neden oldu. Olayın sonunda dediği çıkan anneler gibi hissediyordum kendimi. Haklı olan bendim ama karşımda üzülen çocuğumdu sanki, sırf bu yüzden haklı olmanın acısını yaşıyordum. Eğer bir anne olsaydım, haklı olmak istemezdim. Belki de anneme benziyordum, belki de annem de benim gibi düşünmüştü.

Paniğin birbirine katarak ilerlediği düşüncelerim durmadan birbirlerine çarparak yere yığılıyorlardı. Dudaklarımdan dökülen hakaret dolu bağırışlarla Arda'nın arkasından bakakaldım. Odadan çıkmıştı.

Şimdi ne olacaktı? Yine neler olacaktı? Gözlerimden boşalmak için an kollayan yaşları gözlerimin arkasına ittim. Artık ondan elini çeksin istiyordum herkes. Artık ona dokunmasınlar istiyordum. Artık ona dokunması gereken tek şeyin zaman olduğunu biliyordum. Zaman ise Karan'ın ta kendisiydi. Ona zamandan sonra dokunacak tek kişi bendim. Keşke bunu insanlara anlatabilseydim.

Birkaç saat olduğum odanın içinde alevlerin arasında oturuyormuşum gibi oturdum, ateşlerin içinde yanıyormuşum gibi yandım, cehennemde yaşamaya alışmışım gibi söndüm.

İçinde durduğum odanın kapısı açılınca, akvaryumun camları kırıldı ve su, kedinin yüzüne akmaya başladı. Balıklar kedinin yüzüne saldırdı, yüzünü yemeye başladılar. Bedenim sanki birinin içeri girmesini bekliyormuş gibi çırpınmaya başladı. Oturduğum yerden kalkmaya çalıştım, bileklerimi sımsıkı saran ip bileklerimi kesmiş olmalıydı; canım yanıyordu.

"İyi misin?" dedi kalın sesin sahibi. Gözlerim onu bulup içine aldı. Bu kişi Ferit Çakıl'dı. Onu gördüğümde hissettiklerimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım ama duygular çoktan gözlerime yayılmaya başlamışlardı. Ellerindeki siyah eldivenler yine dikkatimi çekmişti, hep böyle eldivenler takıyordu, deri eldivenler... Bana doğru yaklaştığını fark edince sırtımı sandalyeye bastırıp onun hareketlerini izlemeye başla-

dım. "Karan burada," demesini beklemiyordum. Gözlerimi saran merak duygusuyla ona baktım. "Her şey yoluna girecek."

Hiçbir şeyin yoluna girdiği yoktu. Ona cevap vermedim.

Önümde durdu. Bedeninden soğuğun kokusunu alıyordum, soğuğu hafif hafif soludum. Üzerine ekose bir palto giymişti, dışarısı soğuk olmalıydı. Benden bir şeylerin cevabını bekliyormuş gibi yüzüme baktı, cevap alamayınca da eğilip elindeki eldivenleri çıkardı. Gözlerim sol elinin üzerini saran yanık izlerine takıldığında, bocalayarak duraksadım. Sol elinin üzerinde neden yanık izleri vardı?

Kar küresinin içindeki sessizliği hatırlatan sessizliği diline tıpkı bir deri gibi giydirmişti. Taşıdığı sırlar gözlerinin içindeki çukurun dibinde çözülmeyi bekliyordu ama kimse o çukurların etrafına adım atabilecek kadar cesur değildi. Ayak bileklerimi saran ipi hiç uğraşmadan çözdü. Ayaklarımın uyuştuğunu, ayaklarım özgür kalana dek anlayamamıştım.

Parmaklarımı kıpırdatıp o garip hissin kaybolmasını bekledim. Koyu renk saçlarının üzerine kar yağmış gibi duran beyazları olmasaydı, onun tıpkı Karan'a benzediğini düşünürdüm. Yüz hatları birbirinin aynısı olmasa da birbirinin oldukça yakınıydı. Dikkatli baktığımda Ferit'in gözlerinin daha açık renk olduğunu fark ettim. Bu ayrıntıyı onu ilk gördüğümde atlamış mıydım?

"Ellerini çözelim," dedi doğrularak. Arkama geçti. Ben sessizce beklerken o benim ellerimi çözüp beni özgürlüğüme teslim etti.

"Teşekkür ederim," dedim donuk bir sesle.

"Hadi, çıkalım buradan."

Kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Hâlâ sandalyede oturuyordum. Kara zorla ayağa kalkıp, bir ölüyü omuzlarına bağladıkları ipleri yukarıdan çekerek yürütmeye çalışıyorlarmış gibi görünen cansız adımlarımla Ferit Çakıl'ı takip etmeye başladım.

Tam kapıdan çıkacakken, "Ferit Bey," diye fısıldayıp durmasını sağladım. "Neden buradasınız?"

"Karan'a açıklamak için," dedi. "Arda durmayacak. Karan öğrenene kadar durmayacak."

"Neyi, Ferit Bey?"

Ferit Çakıl bana bakmadı. "Çıkalım buradan," dedi. "Hadi, kızım."

Tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırıp masadan Karan'ın cep telefonunu aldım ve Ferit Çakıl'ın arkasından yürüdüm. Bir hole çıkmıştık, dar ve uzun bir holdü, birbirine yakın şekilde karşılıklı duran du-

varlara sıralanmış kapıları izleyerek yürürken Ferit Çakıl'ın adımlarını takip ediyordum.

"Ortalık mahşer yerine dönecek," dedi, sesi son derece soğukkanlı yükselmiş olsa da sesinin altındaki soğuk yatakta uyuttuğu bir korku ateşi yanıyordu.

"Karan nerede?" diye sordum, gözlerim etrafta dolaştı. "Arda'nın yanında mı? Eğer bunu yapanın Arda olduğunu biliyorsa onu öldürür."

"Karan bunu yapanın Arda olduğunu en başından beri biliyor, birkaç saat sonra kayboluşunun ikinci gününe girmiş olacak, aklını yitirecekti, mantığını kaybetmişti."

"Siz tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Onun her hareketinden haberim var," dedi. "Babam öldüğünden beri."

Yaşar amcanın acısı aynı yerde sızlasa da, "Karan sizin burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordum, sesim çatlak çıkmıştı. Dudaklarım kupkuruydu. Bir damla suya muhtaç hissediyordum ama bir yanım da hemen buradan çıkıp Karan'ı bulmak istiyordu.

"Hayır," dedi sakince. "Arda'nın oyununu fark edemeyecek kadar kendini kaybetmiş olduğunu görünce duruma el atmak zorunda kaldım. Ama sonra aslında onun da bir oyun oynadığını anladım."

Holün sonuna geldiğimiz sırada, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Karan'ın telefonu bir kez bile çalmadı, değil mi?"

"Evet."

Ferit Çakıl güldü. "Oğlum aklını yitirmiş gibi hissettiği zamanlar bile çok zeki olabiliyor."

Ona oğlum demeye hakkı yokmuş gibi hissediyordum. Buna hakkı yoktu. Ona verdiği acıdan başka ne olmuştu ki? Yine de buna değinmedim. "Durumu yalnızca ben mi anlamıyorum?"

"Telefonu bir kez bile çaldırmadı, kimsenin aramasına izin vermedi çünkü eğer düşündüğü gibi telefon hâlâ Arda'daysa, Arda bundan şüphelenip diğer atakları göz önünde bulundurmadan yalnızca buna kilitlenecekti. Öyle de oldu. Arda burada oyun oynarken, dışarıda her şeyini kaybetti. Sadece iki gün içinde."

Karman çorman olmuş bir haldeydim. "Anlamıyorum."

"Arda'nın tüm mal varlığı ipotek edildi." Derin bir nefes aldı. "Ayrıca vergi kaçırmaktan aranıyor. Haberi olmasa da."

"Yani Karan başından beri burada olduğumu biliyor muydu?"

"Emin değildi sanırım, bunun bir yem olup olmadığını anlamak için o da yem atıyordu. Arda kendi tuzağına düştü."

Holün sonundaki duvarda asılı duran aynaya baktım. Dudaklarımdaki koyu mor ruj, dudaklarımın yarıklarına dolarak silinmiş, sadece dudaklarımın yarıklarına renk vererek garip, yara gibi bir görüntü oluşturmuştu. Saçlarımdaki dalgalar sönmüştü, elbise üzerimde gecelik gibi duruyordu.

Ferit Çakıl büyük kapıyı açtığı an, bu kapının bahçeye açıldığını fark ettim. Dışarısı karanlıktı, havuzun içinden gelen mavi ışık bahçenin belli bir kısmını aydınlatıyordu. Sokak lambası yanmıyordu. O an, kapının dışından içeri önce buz gibi soğuk daldı, ardından da bağırış çağırış sesleri. Gözlerim iri iri açıldı. Ferit Çakıl'ı resmen iterek önüne geçtim, hızla dışarı çıktım. Ayağımdaki topuklu ayakkabılara, elbisemin kuyruğunun uzunluğuna aldırış etmeden koşar adımlarla bahçede ilerlemeye başladım. Çimler ıslaktı, ayakkabılarımın topukları çimlerin içine gömülüyordu.

Karan'ı gördüğümde kalbim âdeta yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı. Sırtı bana dönüktü, önünde Arda'nın dikildiğini görünce adımlarım yavaşladı. Arda'nın arkasında Sergen vardı, o ne zaman dönmüştü? Sergen, Arda'nın boynuna kalın kolunu bir yılan gibi sarmış, Arda'yı etkisiz hâle getirmişti. Karan'ın elinde kırılmış cam bir şişe olduğunu fark edince gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Arda'nın ağzından, burnundan kanlar boşalıyordu.

Karan, cam şişenin kırık ucunu Arda'nın boynuna yasladı.

"Sen, onun senin bu hâlini görmesini istemedin ama o tam arkanda bana yaptıklarını izliyor," dedi Arda, öksürünce ağzından boşalan kanlar onun ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. Tam dizlerinin üzerine düşecekken Sergen onu daha sıkı kavrayarak doğrulttu.

Karan, Arda'yı dinlemedi. Şişenin kırık ucunu Arda'nın boğazına daha sert bastırdığı sırada, "Abi," dedi Sergen donuk bir sesle. Sergen şimdi gözlerimin içine bakıyordu.

Karan, şişenin kırık ucunu biraz daha bastırdı, şişenin kırık ucu Arda'nın boynuna hafifçe saplandığı sırada, "Karan!" diye bağırdım, sonra ekledim: "Ali!"

Karan'ın irkildiğini gördüm. Bedeni sarsılmıştı resmen. Bakışları usulca omzunun üstünden bana doğru döndü, siyah gözlerinde yerlere serilen hislerle bana bakmaya başladı. Elindeki cam şişeyi daha sıkı kavramıştı.

"Merve," dedi, kalbim yangın yeriymiş gibi yanmaya başlamıştı.

Elimde tuttuğum telefonu yere düştü. Ayağımdaki topuklu ayakkabıların üstünde dik durmak bile artık zorken, bedenim uyuşmuş ve bu denli yorgunken, ben tüm yorgunluğu bir köşeye iterek ona doğru koşmaya başladım. Ayağım aksıyordu ama yine de ona doğru koştuğum için mi bilmiyordum, canım hiç acımıyordu. Bana doğru döndü. Onun kollarının arasına, onun bedenine deprem gibi çarparak girdim. Elindeki ucu kırık şişeyi bırakmadı belki, evet ama beni de bırakmadı, bana sıkıca sarıldı.

"Yapma Canım Adam," dedim kısık bir sesle. "Değmez." Kollarımı onun boynuna sımsıkı dolayıp gözlerimi sıkıca yumdum. "Cezasını bulacak zaten."

"Küçücüğüm," dedi bana daha sıkı sarılarak. "Aklımı kaçıracaktım, kafayı yiyorum sandım, delirdim sandım! Sikeyim!"

"Buradayım," diye fısıldadım tıpkı onun bana sarıldığı gibi ona sıkıca sarılarak.

"Benim her şeyimi almışsın, iyi, güzel," diye fısıldadı Arda, acı çekiyor gibi çıkan sesinin temelinde Karan'ın ona vurduğu yumrukların sızısı olmalıydı.

"Hâlâ sesin çıkıyor, eğer şurada boynunu kırmıyorsam, seninle birlikte nezarete götürülmek istemediğimden," dedi Sergen. "Rahat dur."

"Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun, Atmaca?" diye sordu Arda, Sergen'e. "Eylül ayıyla ilgili."

"Ağzını bile açacak olursan, boynunu kırarım. Bunu yaparım." Sergen'in sesi çok netti, hiçbir pürüz yoktu. Bunu yapabilecek kadar gözünü karartmış olduğuna inanmıştım.

"Ağzını açacak olursa, canını ben alacağım," dedi Karan beni kollarının arasından bırakmadan.

"Yerinde olsam, ağzımı açmadan hemen önce beni öldürürdüm Karan," dedi Arda, ses tonundaki pişkinlik beni deliye döndürüyordu. Karan beni kollarının arasından usulca serbest bırakıp, gözlerini Arda'ya çevirdi. Yüzünden yağmur gibi yağan kanları izlemeye başladım, kan ilk kez akarken içime dokunmuyordu.

"Seni neden öldürmüyorum, biliyor musun?" Karan elindeki ucu kırık cam şişeyi aşağı indirdi ama bırakmadı. "Çünkü istediğin bu. Sen ölmek istiyorsun."

"Senin ufaklık bana sen olmak istediğimi söylemişti." Arda pişkin pişkin güldü.

Karan da bu gülüşe buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen benim hayatta olduğumu mu sanıyorsun?"

"Sen hayatta mısın, değil misin bilemem." Arda, dişlerinin arasına sızmış kanları görmemi sağlayacak şekilde ağır ağır sırıttı. Sokağın içinde bir polis sireni sesi yükseldi. Ekip otosunun ışıkları sokağın karanlığını delip geçti. "Seninle ilgili bildiğim tek şey, bir orospunun çocuğu olduğun."

Sergen'in gözlerine ateş gibi düşen öfke, kalbimin içine aniden dağılan alevler gibiydi. Bir an için ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Karan'ın elindeki şişeyi kaldırdığını gördüm, hiç düşünmeden o şişeyi Arda'nın boğazına saplayabilecek kadar kararttığı gözlerine korkuyla baktığım saniyeler, zamanın kollarından kayarak geçmişin içine düşmeye başladığımız saniyelerdi.

"Hayır!" diye bağırarak kolunun altına girdim, elimi nasıl o kadar hızlı kaldırdım bilmiyordum ama onun bileğini kavrayan parmaklarım, onun gücünü taşıyamayıp kırılacaklar sandım. Sergen aniden Arda'yı geri çekerek yere yatırdı, öyle büyük bir öfkeyle tekmelemeye başlamıştı ki, aklım almıyordu. Karan'ın bileğini daha sıkı tuttum. Bana değil, yere düşen Arda'ya bakıyordu.

Gözlerinde ilk kez ölümü görüyordum.

"Karan!" diye bağırdı ileriden Ferit Çakıl. Bileğini daha sert kavrayarak, kaldırdığım gözlerimi Karan'ın yüzünden tek bir an olsun çekmeden, yüreğimde yanan bir ateşle ona bakmaya devam ettim. Artık parmaklarım kopup yere düşecekmiş gibi hissediyordum. Elim, onun eliyle birlikte havada asılı duruyordu.

Polis sireninin sesine, göğü ikiye ayıran şimşeğin sesi karıştı. Hava yıldızlarla doluyken, nasıl oluyordu da bulutların çığlıkları yeryüzünden duyuluyordu?

"Ne olursa olsun!" diye bağırdı Ferit Çakıl bu defa. "Ne olursa olsun, o piç kurusunu dinleme!" Karan gözlerinde kendisiyle baş başa kaldığında kendine sapladığı o ölüm makasıyla Arda'ya bakıyordu. Ölüm, zihninin onun gözlerine armağan ettiği bir müzik kutusu gibiydi; şimdi bir cenazenin melodisi onun kirpiklerinden yere düşmeye başlayacak, yerde bir mezar kazacak ve içine Arda'yı alacaktı.

Arda yerde acımasızca tekmelenirken ağzını açmaya çalışıyordu ama kelimeler dudaklarını terk edemiyordu, o kelimeler dudaklarında kan ile birleşerek acı dolu iniltilere dönüşüyordu. Karan'ın bileğindeki

damarın avucumun içinde çarptığını hissedebiliyordum. Öyle bir hisli ki şu an onun içindeki, ne kadar yaşarsa yaşasın bitip tükenmeyecekti.

Polis ekiplerinin bahçeyi karanlık gölgeler gibi sarmaya başladığını fark ettiğimde, bileği hâlâ avucumun içindeydi.

"İndir elini, ne olursun," diye fısıldadım titreyen sesimle. Annesi böyle bir hakareti hak etmiyordu, annesine böyle bir kadın yaftalaması yapılmamalıydı, şu an onu öldürse belki de haklıydı ama elindekini indirmek zorundaydı. "Başını belaya sokacak, ne olursun."

"Benim annem..." diye fısıldadı gözlerini Arda'dan çekmeden. "... orospu değil." Elimin içinden kurtardığı bileğine bakakaldım. Tam elindeki şişeyi Arda'ya saplamak için harekete geçiyordu ki, Ferit Çakıl, Karan'ı belinden yakalayarak yere düşürdü. Çığlık atarak geri çekildim. Polis ekipleri, Arda'yı Sergen'in elinden kurtarırken, yerde babasının altında öylece uzanan Karan'a baktım.

Bir şimşek daha çaktı.

"Karan!" diye bağırdı Ferit Çakıl.

"Hanımefendi, iyi misiniz? İfadenizi almamız gerekecek," dedi polis memurlarından biri. "Arda Dağhan sizi alıkoydu mu?"

Polis memuruna bakmıyordum bile. Arda'yı kollarından tutup sürükleyerek ekip otosuna götürürlerken, polis memurlarından bir tanesi benimle konuşmaya çalışıyordu.

Sergen, "Ben onu ifade için karakola getireceğim, şu an değil, lütfen," dedi.

"Sergen Bey..." Polis memurunun gözleri tıpkı benim gibi yerde uzanan Karan'ı buldu. "Sanırım sizin de ifadenizi almam gerekebilir."

"Biz ifadelik bir şey yapmadık Memur Bey."

"Ama..."

"Oğlum hiçbir yere gitmiyor!" Bu Ferit Çakıl'ın kükremesiydi. Bir an tüm gözler ona doğru çevrildi. Arda'nın kahkahası sokağı inletiyordu. Ferit Çakıl, ellerini Karan'ın bileklerine bastırarak Karan'ın gözlerinin içine baktı. Karan'ın üzerinde duruyor, hareketlerini engelliyordu. "Oğlum hiçbir yere gitmiyor."

Karan donuk gözlerle babasına bakıyordu, tam gözlerinin içine... O gözlerde ne arıyordu? Neyi merak ediyordu? İçi acıyor muydu? İçim acıyordu.

O küçük, kara gözlü erkek çocuğu üst rafa konmuş geçmişin içinde yazılı olduğu kitaba bakıyor, zıplıyor ama boyu yetmediği için o kitaba uzanamıyordu.

Gözlerim açık bahçe kapısının önünde duran ekip otosuna kaydı. Arda'yı ekip otosunun kaputuna yüzüstü yatırmışlardı. Bir polis memuru onun yanağını kaputa bastırırken, bir diğer polis memuru da ellerini kelepçeliyordu.

"Ona anlat Ferit Çakıl!" diye bağırdı Arda. Polis memurlarından biri onun yanağını kaputa daha sert bastırıp, "Kes sesini!" dedi öfkeyle. "Bu defa götünü kurtarabilecek misin bakalım?"

Karan yalnızca babasının gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

Küçük, kara gözlü erkek çocuğu bir kez daha zıpladı, raflara tutundu ve kitaba büyük bir istekle baktı.

"Karan!" Arda kahkaha atıyordu. "Ali!"

Ferit Çakıl, oğlunun üstünden kalkmadı, bileğine kelepçe gibi bastırdığı ellerini geri çekmeden oğlunun siyah gözlerinin içine bakıyordu. Karan neden bu kadar sakindi? Ya da sakin miydi? Geçmiş, gökyüzünü yavaş yavaş doldurmaya ve gökyüzüne yayılarak yıldızları gizlemeye başlayan gri bulutlar gibiydi.

Erkek çocuğu, raflara tutundu. Kara gözlerindeki beklenti büyüdükçe büyüyordu.

"Ali!" diye bağırdı tekrar Arda, yanağı ekip otosuna bastırılınca gülümsedi, ağzının içinde biriken kanlar ekip otosunun beyaz kaputuna geçmişin mürekkebi gibi yayılmaya başlamıştı. "Fahişeleri sever misin Ali?"

"Sus piç kurusu," diye fısıldadı Ferit Çakıl. Karan şimdi babasının gözlerinin içine daha derin bakıyordu. "Sus."

Sonra Arda bir şey yaptı.

Geçmişin içine kapatıldığı odanın kapısını açtı.

"Ali, annen yaşıyor." Kahkahası yeri göğü inletti.

Raf, üstündeki diğer kitaplarla birlikte erkek çocuğunun üzerine devrildi.

Erkek çocuğu, rafın altında kaldı.

5. SAHNE

İçini sıcak tutabilmek için kendini yakmıştı.

Sırtında palto gibi taşıdığı dünyanın içinden çırılçıplak geçiyordu. Bir yangınla yaşamaya alışan insanı cehennemle korkutamazdınız, ateşi içmiş bir insan için cehennem sadece gidilecek yeni bir şehir, yerleşilecek yeni bir ev olurdu; hepsi buydu.

Damarlarında kan değil, ateş akmaya başladığı gün insan, bir daha hiçbir kötülüğe aynı masum gözlerle bakmazdı. Kötülük kötülüktü; rengi yoktu, dini yoktu, ırkı yoktu, kökeninde bir meleğin de bir şeytanın da damarlarını taşıyordu.

Damarlarında bazen iyiliğe bile rastlanabiliyordu. Üzerine yıkılan rafların altında hâlâ nefes alıp verebiliyordu. Nefesinin onu terk etmesine çok az zaman kalmış gibiydi. Yıkılmış rafın havaya kaldırdığı tozu izlerken elim kolum bağlıydı, uzanıp onu rafın altından alamıyordum, sadece izliyordum ve bazen sadece izlemek, rafın altında kalmaktan daha zordu.

Işık Çakıl'ın yaşama ihtimali, benim yeniden altı yaşında olma ihtimalimden bile çok daha imkânsız geliyordu kulağa. Polis ekipleri, Arda'nın daha fazla konuşmasına izin vermeden onu ekip otosuna bindirip olay yerinden uzaklaştırmaya başladılar. Aracın ışıklarını uzatarak sokağa çizdiği renkler yavaşça sönüp kaybolurken, karanlık tekrardan sahnedeydi.

Her 10 Kasım sabahı kalbimin atış seslerini değiştiren o siren sesi, zihnimin içinde devamlı olarak yankı bulmaya başlamıştı. Bugün 10

Kasım değildi ama o siren sesi yine içimi yakıyor, kalp atışlarımı yavaşlatıyordu. Benden başkası bu sirenin sesini duyabiliyor muydu? Karan, kendi kalbinin sesinden başka hiçbir şeyi duymuyor olsa gerekti.

Ferit Çakıl hâlâ oğlunun üzerinde duruyordu. Aslında oğlunu tutmasını gerektiren hiçbir şey yoktu çünkü oğlu zaten duruyordu. Zaman bile olan her şeye rağmen tüm hızıyla akıyordu ama Karan artık durmuştu. Siyah gözlerine gömdüğü ifadelerin hepsi gömüldükleri yerde ölü bulunmuştu.

Işık yoktu, hareket yoktu, gözlerinin nabzını bile duyan yoktu. Belki de artık o gözlerdeki nabız bile durmuştu.

Ama zaman hâlâ akıyordu.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedi Ferit Çakıl. Bir silahın ağzından kurşun gibi dışarı fırlayan kelimeler, önce Karan'ı hedef alıp onu delip geçti, ardından da hepimize dokunup hepimiz de büyük yaralar açtı. Bu cümlenin altında saklanan diğer cümleler bir pasaj oluşturacak, ardından bir sayfayı dolduracaktı ve o sayfa, romanın yanan sayfası olacaktı.

Karan hiçbir şey söylemeden babasına bakmaya devam ediyordu. Zaman hâlâ akıyordu.

Ferit Çakıl, sonunda oğlunun sakinliğini fark edip onun üzerinden kalktı. Gözlerini oğlundan çekmeden elini oğluna uzattı. Karan ona uzanan ele bakmadı, gözleri babasının gözlerindeydi ama sanki baktığı yerde gördüğü kişi babası değildi.

"Kalk," dedi babası, sesindeki emir Karan'ın yüzündeki buzların çözülmesine yetmedi. Ferit Çakıl elini geri çekmeden ona doğru uzatmaya devam ediyordu.

"Annem hakkında böyle konuşmasına nasıl izin verebilirsin?" diye sordu Karan, sonunda konuştuğunda kuracağı soru cümlesinin bu olmasını beklemiyordum. Ses tonu tüm duygularını zihninin içindeki mantık mezarına gömmüştü. Onun gözlerine bakan, gözlerinde yalnızca mezarın toprağını görürdü.

"Sana tüm olup bitenleri anlatacağım, şimdi elimi tut," dedi babası inatla, gözlerini oğlunun gözlerinden tek bir an olsun ayırmıyordu. Karan bir silah çıkarsa, babasını çekip çıkardığı silahla vursa, babası kanlar kalbinin etrafından akarken elini ona uzatmaya devam edecekti sanki. "Ve kalk."

"Onu son gören ben olduğum için mi onun öldüğünü reddediyorsun?" Karan'ın bu sorusu karnıma saplanmış bir kılıç gibiydi, ucu içimde yan yatarak sırtımdan çıkmıştı.

"Onu son gören sensin," dedi Ferit Çakıl. "Ama sadece onu."

Vazonun içinde capcanlı duran beyaz güllerin boyunları büküldü, yaprakları bir kalbi saklayan kaburga kemikleri gibi içe doğru çöküp kalplerini içine gömdü. Güllerin yaprakları bir kadının beyaz teni gibiydi, kadın ölmüştü; güllerin yaprakları kadının beyaz teni gibi çürüyordu. Güllerin kokusu ölümün kokusu gibi etrafa dağılmaya başladı.

"Karan," dedi Ferit Çakıl, oğlundan cevap alamayacağını anlamıştı. Saniyeler yağmur damlaları gibi saatin içini dolduruyor, saatin içinde bir deniz yükseliyor, sayılar birbirinden ayrılarak yalnızlaşan rakamlara dönüşüyor, denizin içinde boğuluyorlardı. "Annen yaşıyor."

Allak bullak olmuştum. Gözlerim Karan'ın gözlerine tutunup kaldı ama o değil beni, önünde duran babasını bile görmüyordu şu an.

"Ne diyorsun lan sen?" diye bağırdı aniden olduğu yerden doğrulup ayağa kalkarken. Babasını iterek üzerine yürüdü. "Ne diyorsun oğlum sen?" Babasını bir kez daha itince aralarındaki köprülerin tamamen yıkıldığını gördüm. "Beni morgun önüne sen getirdin, morgun kapısına sen bırakıp gittin, içerinin doğumhane olduğuna mı inandırmaya çalışıyorsun lan sen şimdi beni? Morgda mı doğurdu lan annem beni? Sen beni doğumhanede mi öldürmek istiyorsun? Manyak mısınız lan siz? Rahat bırakın lan benim annemi!"

Ferit Çakıl, gözlerinde büyüyen boşluklarla oğlunun onun yakalarını kavrayan ellerini tutup oğlunu geriye doğru itti.

"Seni morgda doğurmadı!" diye bağırdı. Ekose paltosunun iç cebinden sarı bir zarf çıkardığını gördüm, yüreğim ağzımda çarpıyordu. Zarfı salladı. "Bana inanmıyorsan aç oku, aç oku lan!"

"Kes lan sesini!" Karan babasının üzerine yürüdü. "Siktir git lan buradan!"

"Gitmiyorum bir yere! Yüzleşeceksin bununla, anladın mı?" Ferit Çakıl'ı ilk kez böyle bağırırken, bir şeyleri kanıtlamaya çalışırken görüyordum. "Senin annen yaşıyor!"

Karan ellerini saçlarının arasına sokup saçlarının önündeki kıvırcık tutamları sıktı. "Benim annem gözlerimin önünde parçalara ayrıldı, ben annemin kanının çekilişini izledim, sen benden daha ne istiyor-

sun?" Karan yumruğunu sıktı, babasına vurmamak için kendini sıkıyor gibi görünüyordu. "Gözlerimi mi istiyorsun benden?"

Sergen tam aralarına girecekken, Sergen'in kolunu tutup çatık kaşlarla onlara bakmaya başladım. Buna ihtiyaçları vardı. Bu, şehrin uzaktan parlayan ışıkları gibiydi, uzaktaydı ama parıltılarını görebiliyordun, orada bir şehir olduğunu biliyordun; onlara baktığımda bu yüzleşmeye ihtiyaç duyduklarını görebiliyordum.

"Affet!" diye bağırdı Ferit. "Cahildim, affet!"

Karan'ın donup kaldığını gördüm. Yumruğu havada asılı duruyordu.

"Sen benim iki gözümsün, ben kendi gözlerimi oymak istedim, affet!"

Karan bir süre yalnızca babasının gözlerinin içine baktı. Duygular sokağın her yerindeydi, duygular şehrin göğsüne yayılmış kalabalığın içindeydi, duygular sıkışmış trafiğin uzaktan mahşer alanına benzeyen görüntüsünde gizliydi, duygular bulutlara toplanan yağmurlar gibiydi.

"Siktir git lan," diye fısıldadı güçsüz düşmüş bir sesle. "İki gözüymüş. Kör ettin lan sen beni."

"Ben kendimi de kör ettim."

"İyi." Karan kaşlarını çattı. "Siktir git."

"Bu zarfı al," diye ısrar etti. "Annenle ilgili her şey burada."

"Siktir git, tımarhaneye yatırırım seni."

"Merve," dedi Sergen dişlerini sıkarak. "Bırak, resmen oynuyor onunla."

"Dur," diye fısıldadım. "Bu oyuna benzemiyor."

"Annen yaşıyor!" Ferit, Karan'a yaklaşmak isteyince, Karan onu tekrar iterek, "Uzak dur benden!" diye bağırdı. "Yemin ederim damarımda kanı var demem, alırım canını."

"Yapma," dedi Ferit Çakıl çaresizlikler içinde.

"Gözümün önünde parçalanan kadının parçalarını toplayıp önüme getirdin, birleştir mi diyorsun? Ben annemi nasıl yaşatayım? Sen ne istiyorsun biliyor musun, şerefsiz? Sen benim aklımı yememi istiyorsun, delirmemi istiyorsun!"

"Işık değil..." Karan'ın duraksaması, Ferit Çakıl'ın sesinin biraz daha kısılmasına yol açtı. "Işık annen değil."

Zaman şimdi ateş hattıydı.

Karan'ın omuzlarının düştüğünü, dudaklarında hüzünlü bir kıvrımın gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. "Onu da mı alacaksın benden?" diye sordu sakin bir sesle.

"Elimde olsa her şeyi sana verir, ben giderdim." Ferit Çakıl'ın söyledikleri bedenime arka arkası kesilmeden sıkılan kurşunlar gibi saplanıyordu. Kan kaybediyordum. "Karan, oku." Zarfı uzattı. "Ne olur, oku."

Zarfın içinde ne vardı bilmiyordum ama her şeyi ya mahvedecekti ya da her şeyin aydınlanmasını sağlayacaktı. Zarfın içinde ya gecenin en soğuk saati saklanıyordu ya da Karan'ı kasıp kavuracak kadar sıcak bir güneş.

Karan'ın gözlerinden tedirginliğin yıllanmış şarabını içtim. Aslında yirmi yedi yıldır orada, gözlerinin kadehinde durulmuş bir şekilde bekliyordu o şarap. İçileceği günün bir gün geleceğini biliyordu.

Karan başını iki yana salladı, bir süre omzunun üstünden sokağın sonunda yeni yanmaya başlamış sokak lambasının yaydığı ışığa baktı. Işığın altında bir kedi oturuyordu, kedi de Karan'a bakıyordu. Sonra kedi ışığın altından çekilip karanlığa karıştı, belki de karanlığa saklanarak Karan'ı izlemeye devam etti, bilmiyordum. Karan sonunda babasına bakmadan zarfa uzanıp onu babasının elinden aldı. Gözlerini zarfa indirdiğinde duraksadığını gördüm.

"Bu zarfı bana sen mi göndermiştin?" diye sordu donuk bir sesle.

"Hayır," dedi Ferit, sakindi sesi. "Arda göndermişti. Okumadan yaktığını biliyorum." Derin bir nefes aldı. "O gün, sen onu okumadan yaktığın için içim rahatlamıştı. Ama artık bununla yaşayamıyorum."

"Bana bir oyun mu oynuyorsun?" Karan gözlerini kaldırıp babasına baktı. "Neyin intikamını almaya çalışıyorsun? Sevdiğin kadının ölümünü izlememin intikamını mı?"

"Senden hiçbir şeyin intikamını aldığım yok, evlat," dedi Ferit yorgun bir sesle, ellerini ekose paltosunun derin ceplerine sokmuştu. "Işık senin annen değil."

"Sesini kes," diye hırladı Karan dudaklarının arasından. "Kendini böyle mi tatmin ediyorsun? Beni altı yaşında mı sanıyorsun?" Gözlerini zarftan çekmeden bekledi, ardından zarfı tek seferde avını pençeleriyle öldüren bir kaplan gibi büyük parmaklarıyla parçalayarak yırttı.

O zarfın içindeki şey, Ferit Çakıl'ın söylediğini onaylayan bir şey miydi? Bir kanıt mıydı? Işık Çakıl hakkında söylediği şeye inanmıyordum, inanmak istemiyordum. Gerçekten Karan'a acı vermeye çalışıyor

olabilir miydi? Bir baba bu kadar gaddar olabilir miydi? Bir baba... Bir baba isterse çok merhametsiz olabilirdi.

Karan zarftan çıkan üç kâğıdı sırt sırta getirip, en üste koyduğu kâğıda bakmaya başladı. Sonra o kâğıdı okudu. Gözleri satırlarda dolaştıkça, bakışlarındaki değişimin farkına varabiliyordum. Avuçlarımın içi saniyeler içinde cehennemin kazanına girip çıkmış gibi kan ter içinde ve alev alev olmuştu.

Gördüm. Bunu Ferit Çakıl da gördü.

Onun ne hissedeceğini en iyi o biliyordu ama durmamıştı. Cümlelerden biri tornavidasını Karan'ın gözlerinden birine sokmuş, çevirmeye başlamıştı; bir diğer cümle ise elindeki makası onun göğsüne saplamıştı, makasın ucuyla göğsünü deşiyordu; diğer cümle ise gerdiği oku onun ciğerlerine saplamıştı.

Karan'ın ayakta durmak konusunda güçlük çektiğini gördüğümde ona doğru bir adım attım. Titreyen ellerimi bedenine uzatmak, ona uzanmak istedim ama yapamadım. Gözlerinde gördüklerim bana öyle ağır gelmişti ki...

Çocuk parkı için yıkım emri gelmişti.

Gözlerindeki çocuk parkının önünde kepçeler, gözlerindeki çocuk parkının önünde dozerler vardı. Hepsi yıkmak istedikleri çocuk parkına bakıyordu. Kelimeler... Kelimeler bir cümleye dönüştüğü zaman en büyük yıkımın sebebi olabiliyorlardı. Kelimeler yalnızken ne kadar güzelse, çoğalıp bir bütüne dönüştürüldüğünde o kadar tehlikeli bir şeye dönüşüyordu.

Karan'ın kirpiklerinin titrediğini, nefesinin hızlandığını gördüm. Kâğıdı tutan parmağı titriyordu, kâğıdın da ucu titriyordu. Bilmeden yapılmış bir kötülük değildi bu, belki o zaman affı olurdu ama babası onun ne hâle geleceğini bile bile bunu ona yapmıştı.

Karan dizlerinin üstüne kendini taşıyamayan bir dağ gibi çöktü.

Kelimelerin verdiği umudu, kelimelerin var ettiği bir cümle yıkabiliyordu bazen.

Onu o halde görmenin getirisi gözlerimi yakan gözyaşlarıydı. Gücümün çekildiğini hissettim ve hemen önünde dizlerimin üzerine çöküp onun yüzüne dikkatle bakmaya başladım. Titreyen elimi omzuna uzattığımda, Karan diğer kâğıtlara bakmadan kafasını havaya kaldırdı, gökyüzüne bakarken yüzünde içimi dağlayan bir ifade belirmişti. Her şeyin suçlusu oymuş gibi bakıyordu ama aynı zamanda aslında her şe-

yin altında kalandı o. Kâğıdı tutan ellerini gerilmiş dizlerinin üstüne koyunca gözlerim açık duran kâğıda kaydı.

Bu hastaneden alınmış bir belgeydi. 1986 senesine ait bir belgeydi, henüz Karan doğmadan iki sene öncesine ait bir belge. Belgedeki hasta adının hemen karşısında Işık Çakıl yazdığını görünce donup kaldım. Bu bir kısırlık testi belgesiydi, gözlerim satırlarda dolaşırken artık elimde olmadan ağlamaya başlamıştım. Gözyaşlarım sessizliğimden beslenerek usulca yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

Işık Çakıl'ın tüp bebek yöntemi ile bile çocuk sahibi olması imkânsız görünüyordu. Negatif. Hormon testlerinin hepsi, onun bir bebek taşımak için uygun olmadığını söylüyordu. Oysa bir kadın, neden bir bebeği taşımak için uygun olmasındı ki?

Vajinal salgı gözlemlenmesi, vücut ısısı testi, hormon testleri... Hepsinin sonucu aynı şeyi gösteriyordu.

Işık Çakıl'ın Karan'ın biyolojik annesi olmasının imkânı yoktu.

O zaman Ferit Çakıl da Karan'ın öz babası değil miydi? Karman çorman olmuş hislerim, ormanda yolunu kaybetmiş o ceylanın, aslanın dişlerinin arasındaki kopmuş kanlı boynu gibiydi.

Sonra canımı ezen sesini duydum. Ağlıyor gibi haykırıyordu ama gözlerinden yaş akmıyordu.

Ona sokulup titreyen ellerimi omuzlarına koydum, ardından dayanamayıp kollarımı bedenine sardım. Yüzümü boynuna bastırdığımda, onun sesi beni yavaşça tüketen o zaman gibiydi. Beni yavaşça kesen bir makas...

Acı, ruhumu zehirli bir sarmaşık gibi sarmaya başlamıştı.

"Sadece o kalmıştı!" dedi haykırışlarının arasına sığdırdığı kelimeleri babasının önüne parmaklıklar gibi dikerken. "Elimde sadece o kalmıştı!" Ona daha sıkı sarıldım, gözlerimden akan yaşların biri çeneme kadar inmeden, diğeri yarı yolda onu yakalayarak ona karışıyor, daha büyük bir gözyaşı damlasına dönüşüyordu. "Sen onu da aldın benden!"

İçime acının var ettiği gölgeler yayılırken, "Sen benim oğlumsun," dediğini duydum Ferit Çakıl'ın, sesi parça parça olduğunun kanıtı gibiydi ama umursamadım. Benim canımın canını yakmıştı. "Sen benim öz oğlumsun." Durup düşünme fırsatım olmadığı için söylediğini yok sayıp Karan'a daha sıkı sarıldım. Ağlamıyordu ya da ağlayamıyordu, belki ağlasa... Ağlasa... Ağlamasını istemiyordum.

"Yalan bu!" diye bağırdı, felâketimi başlatan haykırışı ona daha sıkı sarılıp kendimi sıkmama neden oldu. "Yalan atıyorsun sen, oyun oynuyorsun, oyun bu!"

"Karan..." Ferit'in bize yaklaştığını hissedince, "Yaklaşma!" diye bağırdım onu korumak ister gibi ona daha fazla sarılarak. "Yaklaşma ona!"

"Elimde sadece o kalmıştı." Kelimeleri kalbime dikilen makaslar gibiydi. "Elimde yalnızca o kalmıştı."

"Yalan değil, yemin ederim. Sana bu acıyı neden vermek isteyeyim?" Ferit Çakıl'ın bunu gözyaşlarının arasından söylediğinin farkındaydım. Sesi titriyordu. Onun da dünyası tıpkı Karan'ın dünyası gibi titriyor muydu? Karan'ın dünyası artık titremiyordu, yıkılmıştı.

"Annem o benim," diye fısıldadı Karan, sesi kocamandı, sesi ufacıktı. Sesi çok güçlüydü, sesi yerle bir olmuştu. Hisler su birikintisi gibiydi, onun içinde bir okyanusa dönüşmüştü. Ruhunu kendi içinde boğmaya başlayan bir okyanusa...

"Annen," diyebildim.

"Her yaptığının faturasını bu adam mı ödeyecek?" diye bağırdı sonunda Sergen, sesindeki öfke bir anda dallanıp budaklanarak koskoca bir ağaca dönüşmüştü. "Varlığın zehirli senin."

"Defol git," diyebildim, sesim titriyordu. "Git."

"Annem o benim," dedi Karan, ağlamıyordu, lanet olsun ki ağlayamıyordu. Ama öyle çok sızlanıyordu ki, sanki bedeninde binlerce ateş yanmış tek bir tanesi bile sönmemişti.

"Karan, dinle beni..."

"Git!" diye bağırdı Sergen. "Elimden bir kaza çıkaracaksın!"

"Oğlumla konuşmak zorundayım Sergen. Oğlumla..."

"Annemdi o benim!" Karan'ın aniden öfkeyle seslendirdiği bu cümle, göğü saran meleklerin ellerini kalplerine bastırıp gözlerini yummalarına neden oldu.

"Defol git!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Şimdi ona, kaburgalarının altında taşıdığı kalbinden daha yakındım. "Ne olursun, git!"

"Ben..." Ferit Çakıl'ın hıçkırıklarını duymaya başladığımda, gözlerimden akan yaşlar Karan'ın boynunu yağmurun şekiller çizdiği pencerenin soğuk camı gibi ıslatıyordu. "Karan, ben..."

"Annemdi o benim!" Karan bana öyle sıkı sarıldı ki, bütün kemiklerim onun ellerinde toplanan acıların altında kalacak, ezilecek, kopacak, un ufak olacak sandım. "Gitsin Merve, gitsin!"

Güneş kalbimin içinde bir sigara gibi sönüyordu. Onun acısı benim yüreğimi delip geçmişken, kendi yüreğine kaç yara açmıştı bilmiyordum.

Acı içinde yaşarken değil, dışarı atıldığında insanı darmaduman ediyordu. Çünkü acı, içerideyken yaktığı yangını, dışarı taşıdığı an artık yanan yalnızca kalp olmuyordu.

Alev alıyordun.

Acıyı içinden atmak, içinde taşımaktan daha zordu.

"Gidecek," diye fısıldadım. Herkes gidecekti, bir gece, bir de biz kalacaktık onunla. "Onu duydun Sergen, uzaklaştır onu buradan."

Sergen'in Ferit Çakıl'ı uzaklaştırdığı an zihnimde yoktu, silinmişti. Zamanın içinde durmuş, zamanı siliyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadığımda artık yalnız olduğumuzu biliyordum. "Ben zamanı durduramadığım için çok özür dilerim."

"Yalan," dediğini duydum, bana biraz daha sokulunca göğsündeki boşluğu kendi kalbimle doldurdum. "O benim annem, bu kâğıt parçasına inanmıyorsun, değil mi?"

Buna cevap veremedim. Bir ayna çatlamıştı içimde, aynanın çatlaklarından geçmişin mürekkebi akmaya başlamıştı, parçalanan aynada binlerce yüzümle karşılaşmıştım, hepsinin ifadesi farklıydı, hepsi başka bakıyordu gözlerimin içine. Bazıları öfkeliydi bana, bazıları kırgın, bazıları özlemişti beni, bazıları benden korkuyordu, bazıları beni öldürmek istiyordu. Beni öldürmek isteyen yansımamın gözlerinde o kâğıtta yazan gerçekler vardı. Kendime zamanı durduramadığım için mi düşmandım?

"Oyun oynuyorlar," diye fısıldadı, güçlü parmaklarını belime bastırınca, elbisemin dekoltesinin açıkta bıraktığı tenimin sızladığını hissettim. Gözlerimden sicim gibi inen yaşları durdurmaya çalışmıyordum artık. "Bu gerçek olamaz."

Tanrı içimdeki ruhu ateşe vermişti.

"Diğer kâğıtları okudun mu?" diye fısıldadım. "Belki... Bir açıklaması..."

"*Annen değil,* dedi!" diye bağırdı bana, öfkelenmişti. "*Annen değil,* dedi, siktiğimin seksen altı senesine ait belgesini koydu önüme, ona inanmamı bekledi. *Annen değil,* dedi, neyin açıklaması? Neden annem olmadığının açıklaması mı? Neyin açıklaması?"

"Karan..." Altında uyuduğumuz bembeyaz çarşafın kumaşı kan lekeleriyle doluyor, uyuduğumuz uykular o çarşafın üzerinde ölü bu-

lunuyordu. Şimdi buradaydık. Elinde tuttuğu beyaz kâğıtlar, altında uyuduğumuz beyaz çarşaflardan daha kanlıydı. Gerçekler, bu kâğıtlara mürekkeple değil, kanla yazılmıştı.

Benden limanı terk eden bir gemi gibi ayrıldığında, gözlerim gözlerine medreselerde öğretilen dua gibi usulca tutundu. Sertçe yutkununca âdem elması boğazında ruhuma yapılan işkenceye bir kırbaç darbesi daha vuruyormuşçasına hareket etti. Gözlerim yüzünün her yerindeydi ama en çok gözlerindeydi. Bana bakmıyordu. Gözlerini yaraları derisinin altına gizleyen ellerine indirdi. Ellerinde tuttuğu kâğıda kaşlarının ortasında bir yangın çukuru, gözlerinde sobelenme korkusuyla baktı.

Altta kalan iki kâğıdı bana uzatıp, "Oku," dedi sadece.

Pare pare hissederken benden o satırları okumamı nasıl isteyebiliyordu? Titreyen ellerimle kâğıtları elinden aldım. Bir tanesi düzgün bir el yazısıyla kâğıda işlenmiş bir mektuptu, diğerinin ne olduğunu henüz görmemiştim. Mektubu okuyarak başlamak istiyordum. Birkaç saniye mektuba öylece baktıktan sonra bu mektubun Işık Çakıl'a ait olduğunu fark ettim. Onun yazdığı bir mektuptu.

"Sesli oku," dedi üstünü örttüğü izden ayrılıp düşmüş bir yara kabuğu gibi.

"Yapamam," diye fısıldadım kırgın bir sesle, kırgınlığım ona değil, elimde tuttuğum mektubaydı. Belki mektuba da değildi, mektuba satırları döşeyen kadınaydı.

"Oku," dedi. "Eğer okuyacakların zehirse, senin sesin şifası olacak."

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silip kızaran burnumu çektim. Mektubu tutan elim titriyor, mektup da elimle birlikte deprem yaşıyor gibi titriyordu ve gözlerim bulanık görüyordu. Kelimelere onları yan yana görmenin acısıyla baktım. Sanki sevdiğim adamı başka bir kadının yanında görüyormuşum gibiydi, hissedilmesi en leş duygulardan bir tanesi olsa gerekti.

Titreyen sesimle, "Güzel Ali'm," diye fısıldadım, bu bir yangın sayılırdı. Karan'ın sertçe yutkunduğunu duydum. Hâlâ ellerine bakıyordu. "Bugün, o gün, oğlum." Gözlerimden bir damla yaş aktı, titreyen sesimden nefret ediyordum. "Güneş mi var gökyüzünde, yoksa ay ışığının altında mısın? Belki bulutlar altına almıştır seni ya da yağıyordur çocukken izlemeyi çok sevdiğin o yağmur." Burnumu çektim. "Ali, ben çok düşündüm, sen büyürken gözümün önünde, ben hep çok düşündüm."

Karan'ın yutkunduğunu duydum.

"Bazı anlar kendime yalan söyledim, bazı anlar seni benim sandım, bazı anlar seni suçlamaktan ölesiye korktuğum için senden kaçtım. Bazı anlar o kadar korkunçtu ki Ali, ben ben olmaktan çıktım. Sana baktığımda küçük oğlumu görmek istediğim için, sana baktığımda yüreğimde hâlâ o derin, bizi birbirimize bağlayan sevgiyi hissetmek için gitmem gerektiğini anladım. Seni lekeleyerek sevmekten korkuyorum Ali. Kalbindeki, belki ruhundaki, o güzel kara gözlerinin içindeki kara leke olmaktan çok korkuyorum Ali."

Göğsüm acıyla yükselince hıçkırıp gözlerimden yaşların dökülmesine izin verdim. Bir an tüm yazılar bulandı. Bekledim.

"Babanın seni kucağıma verdiği ilk günü hatırlıyorum. Büyük, bilye kadar parlak kara gözlerinle bana bakıyordun. Bir bebeğin, yeni doğmuş bir bebeğin öyle bakabileceğine inanmazdım. Seni görene, senin kara gözlerini görene kadar. Keşke ben seni taşısaydım içimde, keşke sen benim rahmimin bana getirdiği o şölen olsaymışsın. Keşke o ninnileri sana söylerken, 'annem' dediğimde ve sen bana tek dişini göstererek güldüğünde, zaman o an dursaymış." Gözlerimden bir kez daha yaşlar boşaldı. "Ali, sen benim rahmimin değilsin."

Karan'ın o ağlamaktan uzak ama bir o kadar da ağlamaya yakın iniltisi nefes boşluğumu dağladı.

"Senin başkasına ait olduğunu biliyordum da... Babana ait olduğunu bilmiyordum, oğlum. Bilseydim, belki en başından bilseydim, yine dayanamaz seni bağrıma basardım ama gözlerimin önünde bir yalanın büyüyüşünü izledim. O yalan bana anne diyordu, o yalan kollarımda uyuyordu, o yalan gözlerimin içine bakıyordu, o yalan beni seviyordu. Ben o yalanın annesiydim, ben o yalanı kollarımda uyutuyordum, ben o yalanın gözlerinin içine bakıyordum. Ali, ben o yalanı canımdan çok seviyordum."

Hıçkırdım. "Ali, ben o yalanı son nefesimi verene kadar ve verdikten sonra da sevmeye devam edeceğim. Sen kimin yalanı olursan ol, benim oğlumsun. Seni severken bir yalanı sevdiğimi öğrenmiştim, yine de seni sevmiştim. Sen benim de yalanımsın. Sen benim kendime söylediğim yalanımsın. Benim küçük yalanım, seni çok seviyorum Ali."

Titreyen çenemle hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Bu nasıl bir yangındı böyle? Cehennemi avuçlarımın içinde tutuyordum, yangınları kelimelerden mi izliyordum ben?

"Gözlerinin benim gözlerimle aynı renk olmasını çocuk gibi isteyerek hıçkıra hıçkıra ağladığım gece, annenin gözlerini gördüğüm geceydi. Ali, sen bana edilen ihanetin gözlerini taşıyordun. Oğlum, sen annenin ihanetiydin ama annen seni çok seviyordu, yavrum. Bir süre daha bu azapla, bu yangınla, bu acıyla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Sana iyi bir anne olamamaktan çok korkuyorum. Canım pahasına seni benden koruyacağım Ali. Sevgim öfkemden ağır, biliyorum ama insan terazisi şaşar beşer Ali'm, öfkem bir gün sevgime ağır basmasın diye gidiyorum."

Bir elimi ağzıma götürdüm, burnumu çekip gözlerimi yumdum. Bekledim. Karan'a bakamıyordum. Baksam ne görecektim, bilmiyordum. Görmek istemiyordum.

"Anne," diye fısıldadı Karan, sesi enkazdı.

"Gidiyorum ama sanma ki senden vazgeçiyorum, ben senin için kendimden geçiyorum, hayatımdan vazgeçiyorum. Bir gün öğrendiğinde yüreğin tıpkı benim yüreğim gibi kordanmış, alevdenmiş, hâlâ yanan bir kömür parçasıymış gibi hissedeceksin. Öfke mi bu Ali'm? Acı mı? Kara gözlü oğlum, kimseye kızma, ya da kız herkese. Tek suçsuz, tek masum sensin. Sadece kendine kızma. Seni mahvettik biz, oğlum. Baban..." Yutkundum. "Baban beni sevdi ama bana âşık değildi. Baban büyüten anneni sevdi, doğuran annene âşıktı. Âşığa nasıl kızayım ben Ali? İhanet etti diye mi? Kızamıyorum. Affedemiyorum ama kızamıyorum da işte. Salağım ben, benimle büyüdün, bana benzeme Ali. Baban seni bana bir ailenin bakamayacağı için vazgeçtiği Kara'sı olarak getirdi, baban 'o vazgeçildiği yerin Kara'sıydı, artık bizim Karan'ımız,' demişti. Vazgeçilen bir çocuğa verilen isim diye sana kendim de bir isim koymak istedim. Ali... Durum öyle değilmiş. Baban senin öz babanmış, annenden seni alıp bana getirmiş. Ben birkaç sene bunu anlamadım. Senin doğum lekeni fark edene kadar. Hani şu kasığında, babanınkiyle aynı olan doğum leken. O senin kim olduğunu söyledi bana Ali. Sonra gördüm annenin resmini, güzel kadın, gözlerin, kirpiklerin nasıl da benziyordu ona... Kıskandım Ali."

Güneş dövmesinin olduğu yer, diye düşündüm içimden, gözyaşlarım gözlerimden akmaya devam ediyordu. Babasıyla aynı izi taşımamak için o dövmeyi yaptırıp, doğum lekesini kapatmış olmalıydı.

"Bugün her şey bitecek Ali. Şu an öyle neşelisin ki, etrafımda pervane gibi dönüp sevgi dileniyorsun benden. Dokunsam sana ateşsin ama

nasıl susamışım sana, duramıyorum dokunmadan. Sen bardak bardak ateş ol, ben içimi eriteceğini bilsem de içerim seni ama bencilliğin sırası değil hiç. Anneni bul, ona kızma, suç onun değil. Şu an kaç yaşındasın bilmiyorum. Koca adam olmuşsundur, birine âşık olduysan o kızın yüzünü avuçlarının arasına al ve ona şöyle söyle Ali: *'Eksiğim bak ben, sen de eksiltme beni.'* Eminim o, seni bırakmaz. Şu an, şimdi sen gelip o ufacık ellerinin arasına alsan yüzümü, bunu desen bana, ben gidemezdim Ali. Annenin bilgilerini, bir de fotoğrafını mektubun olduğu zarfa bırakacağım. Öpüyorum ağlatacağımı bildiğim gözlerinden, öpüyorum kıracağımı bildiğim kalbinden. Öpüyorum çocuk, eksikliklerinden. Hoşça kal Ali. Hoşça kal, benim esmer oğlum. Esmer Ali'm. Hoşça kal."

Mektubu dizlerimin üstüne koyup, yaş dolu gözlerle Karan'a baktım. Bir şeyler görmeyi bekledim. Belki bu kez gerçekten ağlamasını, bağırıp çağırmasını, bana sokulup sessizce sarılmasını... Sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Sonra bana doğru uzanıp, gözyaşlarının yıkadığı yüzümü avuçlarının içine alıp, geceden siyah, yıkılmış bir çocuk parkı gibi görünen gözleriyle gözlerimin içine baktı. Tam içine. Tam içime.

"Eksiğim bak ben," dedi, sesi Tanrı'nın elleri gibiydi. "Sen de eksiltme beni."

O an, ilk kez bir çocuk gibi dudaklarımı büke büke ağlamaya başladığım andı.

Sonbaharın ilk yağmuru da gözlerimden düşen yağmurlara ayak uydurup, yeryüzüne dökülmeye başladı. Gözyaşlarımın renginin tüm yüzümü ifadelere boyadığını biliyordum. Ne hissediyordu? Bu nasıl bir acıydı? Bu acıdan daha fazlası hissedilebilir miydi? Şimdi bu nasıl geçecekti? Gözlerimden akan yaşlarla onun gözlerinin içine öyle derin bakıyordum ki, hissettiği tüm ağrıları da alıp o derinliğin içine atlıyor ve o kuyulara kendini gömüyordu.

Şaşkınlığı etrafımızda dolaşan bir erkek çocuğu gibiydi. Bir kazanın içinden sağ çıkmayı başaran tek kişi bu erkek çocuğuydu, panikle etrafına bakıyor, bedenini saran yaralara rağmen ağlamadan yardım çağırmaya çalışıyordu. Oysa canı öyle çok yanıyor olmalıydı ki, koskoca bir adam bile o kadar yaraya katlanamaz hüngür hüngür ağlardı. Erkek çocuğu arabanın içinde ölenlere ağlıyordu, canının acısını umursamı-

yordu, belki de canı tam içinden yandığı için dışının acısını henüz içeri kabul etmiyordu.

Ellerimi yanaklarıma koyduğu ellerinin üstüne koyup, avuçlarımı ellerine iyice bastırdım. "Özür dilerim," dedim çenem titrerken. "O gün orada olmadığım için, o gün dünyada olmadığım için, o gün senin canın yanarken nefes bile almadığım için özür dilerim."

Gözlerini yumup, uzun, siyah kirpiklerinin gözlerinin altındaki çukurlara yayılmasına izin vererek bir süre öylece durup, zamanın içinde asılı duran bir sayı gibi sessizce bekledi.

Ellerini geri çektiğinde, artık geçmişin içinde ilerleyen o trendeki iki yolcu olduğumuzu biliyordum. Tren hiç bilmediğimiz şehirlerin içinden anıları o şehirlere dağıtarak geçip gidecekti; her şehir, zamanda biraz daha geriye ulaşmamızı sağlayan sayılar gibiydi.

"Hazır hissetmiyorsan bakma," diye fısıldadım.

"Artık bir şeylere hazırlanmama gerek mi var?" Dudaklarını yaladı, yüzünde ölülerin içinde uyuduğu topraklar vardı. "Ben artık neyin içindeyim, bilmiyorum." Nasıl hâlâ bu kadar sağlam, sapasağlam olabiliyordu? Ne öğrendiğinin farkında mıydı? Bu öğrenilen şey, beni bile bir mezarın dibine diri diri gömmüşken, ona ne yapmıştı? Ona neler yapmazdı ki?

Alttaki kâğıdı dizimin üzerinden çekip alınca, kâğıtların arasına sıkışmış eski bir fotoğraf karesi yere düştü. Yağmur damlaları kâğıtları ıslatıyordu. Karan aceleyle Işık Çakıl'ın mektubunu siyah pantolonunun cebine soktu. Eli fotoğraf karesine gidecekken, "Önce oku," diye uyardım onu. Görmeden önce kim olduğunu bilmesi gerekmez miydi?

"Eğer okursam onun kim olduğunu bilirim, eğer önce onu görürsem..." Karan gözlerimin içine baktı. "Eğer onu önce görürsem, devamında kim olduğunu bilmemin bir önemi kalmaz."

Fotoğrafa uzandı. Göğsümün içinde bir çiçek doğdu, çiçeğin yaprakları zehirliydi, gölgesinde bir yılan uyuyordu, akrepler o çiçeğin dikenlerine âşık oluyordu. Fotoğraf karesine düşen gözlerini takip ederken, gözlerimin üzerine devrilen derinlere gömülmüş geçmişin ağırlığını ruhumda hissettim.

"Çocuk bu," dedi Karan kaşlarını çatıp, yüzünde paramparça bir ifadeyle fotoğrafa bakarken. "Çocuk."

Gözlerim fotoğraf karesine indi. Eski bir fotoğraftı, renkli değildi, fotoğraftaki kadının hamile olduğunu fark ettim. Ayakta duruyordu,

açık renk elbisesinin rengini tahmin etmesi güçtü ama mavi ya da gümüş rengi olsa gerekti. Belirgin karnını tutuyordu. Siyah, koyu saçları omzunun üzerindeydi. Kadının yüzü bir an bana çok tanıdık gelse de o an içinde bulunduğum his bu tanıdık görüntüyü zihnimden silerek yerine acıları taşıdı. Kadının gözleri o kadar siyah görünüyordu ki, gözlerine uzun süre bakamadığımı hissettim.

"Çocuk," dedi Karan fotoğrafı daha sıkı kavrayıp avucunun içinde küçülterek. "Çocukmuş daha."

Bu kadın Karan'ı içinde taşıyan, doğuran kadın mıydı yani? Gözlerimi Karan'a sabitledim. "Onu daha önce görmüşüm gibi," dediğinde sesi kırgındı. Hatta bayağı da dalgındı. "Ama bir o kadar da yabancı görünüyor gözüme."

"Adı neymiş?" Bu soruyu sormak bana çok dokunmuş olsa da kendimi mecbur hissettiğim için sormuştum.

Karan fotoğrafın arkasını çevirince, "Güneş," dedi, sonra ikimiz de aynı anda donup kaldık. Yaşar amcanın anlattıklarını hatırlayınca midemde kızgın sular dökülmüş gibi hissetmiştim. "Sadece Güneş yazıyor."

Gözlerim altta kalan kâğıda kaydı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Yağmur damlaları sanki kadına ait gözyaşlarıymış gibi Güneş'in fotoğrafına damlarken, Karan kâğıdı kaldırıp gözlerini kâğıda sabitledi. Yüzünde bir şeylerin değişmesini beklesem de değişmemişti. Sanki her şeyi benim göremeyeceğim bir yere saklamıştı.

"Pavyonda çalışıyormuş." Bunu bomboş bir sesle söylemişti. "İzmir'de. Beni İzmir'de doğurmuş." Karan duraksadı. Gözlerini tekrar fotoğrafa indirdi. Bir süre fotoğrafa baktıktan sonra, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır." Çöktüğü yerden bir fırtına kadar hızlı, kuvvetli ve etkili kalktı. "Hayır." Başını iki yana sallıyordu. "Hayır!"

"Karan..." Panikle ayağa kalktım. Yağmurun altında ona sokulup koluna dokunarak, "Neler oluyor?" diye sordum korkuyla.

"Bu o..." Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır."

"Karan..."

"Hayır!" Ellerini saçlarına götürüp aniden yeri tekmeledi. "Sikeyim, hayır!"

"Karan, neler oluyor? Korkuyorum!"

"Bu o!" Karan bir anda yüzüme doğru bağırınca birkaç adım gerileyerek ona korku dolu gözlerle baktım. "Güneş Karayazgı. Bu o kadın."

Zaman durdu.

Gökhan abinin anlattıkları bir filmin dönmeye başlayan bobinleri gibi kafamın içinde dönmeye başladığında, gözlerimi terk eden yaşlar şimdi yine yanaklarımdaydılar.

"Gözümün önünde miydi?" Bana çıldırmış gibi bakıyordu. "Bunu nasıl açıklayabilirsiniz ulan?" Saçlarını karıştırdı. "Gözümün önünde miydi lan?"

"Karan, emin misin?"

"Bu o kadın, gözlerini hatırlıyorum. Bana nasıl baktığını..." Dişlerini sıktı. "Tüm bunları yaşadı mı?" Gözleri boşluğa düştü, orada ne görüyordu? "Bu nasıl bir yazgı lan?"

"Karan..."

"Gidelim," dedi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan sırtını dönmüştü. "Ablan deliye dönmüştür."

Dünyanın en acı verici gerçeklerinden birini öğrenmemiş gibi davranması, içimdeki korkunun ve sancının daha da dallanıp budaklanarak beni tamamen sarmasına neden olmuştu. Yıkıma ait iki farklı doğal afet gibi yavaşça olduğumuz yeri terk ettik. Evin önüne geldiğimde artık ayaklarımdaki topuklu ayakkabıları çıkarmıştım, çiseleyen yağmurun altında yalınayaktım.

"Kimseye bir şey söyleme," dedi cansız bir sesle. Sırtını bahçedeki demir korkuluklara yaslamıştı. "Ben birazdan içeri gireceğim. Hiçbir şey olmamış gibi davran."

Güneş... Güneş'in yaşadıkları... Zihnim hiç durmuyordu.

Kâğıtların ucunu cebinde görebiliyordum. Başımı hafifçe iki yana salladım. "Yanında olmak istiyorum."

"Zaten öylesin," dedi. Kimden neyi saklayacağımızı bilmemenin getirdiği inatla, "Şu an," diye üsteledim. Gözlerim yanıyordu.

"Geleceğim," dedi. "Buradayım zaten."

Sesine maske bile giydirme gereği duymadığını fark etmiştim. O kadar yılmıştı ki, artık dümdüz olmanın sakıncası yoktu onun için.

"Benden seni burada böylece bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evdekiler bir şey olduğunu anlasın istemiyorum," dedi sertçe. Sonra duruldu: "Hem ablan çok korkmuştu Asi. Hadi yavrum."

"Şu an senden başka birini nasıl düşünürüm ben?"

Burnundan sert bir nefes verip güldü ama zoraki bir gülücük olduğuna adım gibi emindim. "Yavrum, daha kötülerini de gördüm."

"Yalan söylüyorsun, bu en kötüsüydü." Çatık kaşlarla ona bakıyordum.

"Evet," dedi, sonra ekledi: "Ama bunla yarışacak şeyler gördüm." Yanağıma buz gibi olmuş büyük elleriyle dokundu. "Şimdi git, rahatlatman gereken bir kız var, onu rahatlat. Ben buradayım."

Boynumu büktüm. Biliyordum, boynumu bükmemden nefret ediyordu. İçimde gitgide daha da büyüyen bir hissin beni silgiyle silerek yerime kendini çizmeye başladığını fark etmiştim. Bahçenin içinde gri elbisesinin içinde bir zamanlar yaşadığı yeri ziyarete gelmiş bir ölü gibi ilerliyordum. Gözlerimin kan çanağına döndüğüne emindim, ablama ne diyeceğimi bilmiyordum, büyük ihtimalle başta benden bir açıklama beklemeyecekti. Güneş'in fotoğrafı zihnimin ortasında asılı duruyordu.

Onun Karan'ın önünde fenalaştığı ânı unutamıyordum. O gün, onun Karan'ın annesi olduğunu bilseydim ne yapardım?

Düşünceler beni dibe çekerken kapının önünde beni bekleyen ablamın yüzünü görmeden hemen öncesinde onun sesini duydum. "Çok şükür!" Beni kollarının arasına çekince gözlerim iri iri açıldı. Kapının diğer ucunda, ablamın arkasında Sergen'i gördüm. Ela gözlerinin etrafına sinmiş kahverengiler, uğursuz hislerin gözlerinde toplanıp valse başlaması gibiydi. O gözler topraklarımdan bir şeyler almaya çalıştı ama beni çok zorlamadı. Ölü gibi baktık birbirimize.

"İyi misin?" Ablam bana daha sıkı sarıldı. "O pislik gününü görecek!"

Hemen iki sokak ötede olduğumuzu, polis ekiplerinin oraya geldiğini, başımıza neler geldiğini... Hiçbirini bilmiyordu. Bir an Defne'nin masumiyeti, saflığı bir çığ oldu, üzerime düşüp beni ezerek tüm kemiklerimi kırdı.

"Ödümüz koptu!" Bu sesin sahibi Billur'du. Sergen'e çarparak yanından geçti. Sergen sessizce beni izlemeye devam ediyordu. "Sana zarar verdi mi Asi? Sana bir şey yaptı mı?"

"Ay ben lokma döktüm!" Bu sesin sahibi de Bedirhan'dı. Elinde kepçeyle mutfaktan çıktığını gördüm, başında komik bir aşçı şapkası vardı, bir şapkadan çok kubbeye benziyordu. Gözlerimiz birbirini bulduğunda, Bedirhan'ın yüzündeki o berrak ifade saniyeler içinde bulanıklaştı. Donuk gözlerini gözlerimden çekmeden kaşlarını kaldırdı, bana soru işareti dolu gözlerle bakınca gözlerimi onun gözlerinden koparıp uzağa kaçırdım.

"Karan nerede? Neler oldu?" Bu iki soru da Billur'a aitti, cevapları ise bende yoktu.

Birkaç saati ağzımdan laf almaya çalışarak geçirmişlerdi. Saatin aslında çok da geç olmadığını o zaman anlamıştım. Aklım fikrim ondaydı ama o yoktu. Duş alıp hızla giyinmiştim, bir şeyler yememiştim, yiyememiştim. Bedirhan'ın bir şeyler olduğunu anladığının farkındaydım, kızlar dışında Karan'ın nerede olduğunu soran yoktu ve dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu.

Bir gerçeği içinde taşımak, o gerçekten bihaber olmak kadar kolay olsaydı keşke.

Kapüşonlumun fermuarıyla oynarken, ablamın sonunda salondaki koltukta uyuyakaldığını görmüştüm. Sergen, ablamın üzerini tüylü bir battaniyeyle örttükten sonra gözlerini bana doğru çevirdi.

"Abim nerede?"

"Dışarıda."

Bana kuşkulu gözlerle baktı. "Ne öğrendiniz Merve?"

"Onun yanında olmam gerek," diye fısıldadım, etrafıma bakındım. "İdare et."

"İfade vermen gerekecek."

"Şimdi değil," diye üsteledim. "Şu an onun yanında olmam gerek."

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı. Evden tabutsuz bir cenaze gibi çıktım. Kendi ayaklarıyla mezarına doğru yürüyen bir cenaze gibi. Karanlığın içinde saklandığını fark ettiğimde, onu burada bulabildiğim için kendimi rahatlamış hissediyordum. Beni fark edince, sanki burada durmuş beni bekliyormuş gibi yavaşça karanlıktan ayrıldı. Bahçe kapısından çıktı ve birlikte gecenin içinde, yağmurun altında yürümeye başladık.

Dudaklarımda eskimiş kelimelerin dışarıya çıkamadıkları için verdikleri hasarı taşıyordum. Bazı kelimeler, duygulardan daha kuvvetliydi ve korkak duygular, bu kelimelerin içine kazdıkları kuyunun dibine kendilerini yerleştirip tüm suçu kelimelere yüklerdi.

Duygularım, boğazımı ağrıtıyordu. Duygularım, dudaklarımı kanatıyordu. Duygularım, kelimelerimi öldürmek istiyordu. Duygularım, var olmak için beni yok etmek zorundaydı. Kelimelerin altında ezildikçe, daha da kin duyuyordu hepsi bana.

Şimdi acılarımı beslediğim bu sokakta, bambaşka bir kadının kimliğini cüzdanımda, ruhunu içimde taşıyarak ilerliyordum. Kaldırımı

ıslatan yağmur damlaları, kaldırımdan önce benim yüzüme çarpıyor, kimliği ve ruhu değişse de kılıfı değişmemiş olan yüzümün derisine sahte gözyaşları çiziyordu.

Canımı bu kadar yaktığı için eskiden olduğum küçük kıza kızgındım, Karan'ın canını yaktıkları için ise tüm dünyaya kızgındım. Benim canımı tek bir kişi, tek bir silahla yakmışken; onun sırtında, kollarında, yüzünde, yüreğinde, omuzlarında, ellerinde, dizlerinde ve ayaklarında bambaşka insanların bıraktığı büyük izler, yaralar vardı.

Bir insanın en kolay kendi canını yaktığı, yine bir insanın canını yakabilecek olan en büyük şeyin kendisi olduğunu düşünürdüm. Onu tanıyana dek, bu hep böyleydi. Sonra onu tanımıştım, bir insanın yaralarının kimliği değil de pasaportu olduğunu anlamıştım. Karan, yaraları olmadan başka bir ülkeye bile gidemezdi.

Önümde ayakları olan bir dağ gibi ilerliyordu. Bir enkazdı, biliyordum ama hâlâ çok güçlü görünüyordu. Ona imreniyordum. Onunla gurur duyuyordum. Ona hayranlık besliyordum. Bu hisler, ömrümün hiçbir döneminde beni terk etmeyecek olan duygularımdı ve kelimelerimin altında gizleniyorlardı.

Bedenini saran ince, siyah gömlek yağmurun dokunuşlarıyla sırılsıklam olmuş, kusursuz bedenine ikinci bir deri gibi dolanarak onu sarmıştı. Siyah saçları ıslanıp ağırlaşmıştı. Ellerim siyah kapüşonlumun ceplerinde sessizce onu takip ediyordum. Altımda askılı siyah bir badi vardı, havanın ellerine bulaşmış zemheri soğuğunu kapüşonlunun içinde, çıplak tenimin üzerinde hissediyordum.

Sessizce, yağmur ve gecenin içinde onu takip etmeye devam ettim. Turuncu ışığını zeminin tenine seren sokak lambasının ışığının altında durdu. Kafamı kaldırıp ışığın çizdiği rengin içinden dimdik düşen bıçaklara benzeyen yağmur damlalarına baktım; uzun ve sivriydiler.

"Beni takip etmeye devam mı edeceksin?" diye sordu, sesi, yıkılmış bir evin yere serilmiş duvarı gibiydi.

"Sonuna kadar," diye mırıldandım.

"Sonu yok."

"O zaman yolun bitene kadar."

"Anlamıyorum," dediğinde gerçekten anlamadığını iliklerime kadar hissettirdi. Bir araç tam yanımızdan geçip gitti, yağmur biraz daha hızlı yağmaya başlamıştı. Şimdi duyduğum yalnızca yağmurun yeryüzüne düşerken çıkardığı fısıltı sesiydi. "Ben anlamıyorum bu kez, biliyor

musun?" diye fısıldadı bana bir sır veriyormuş ve bu sır onu durmadan tökezletip dizlerinin üzerine düşürüyormuş gibi.

Bu öyle bir sırdı ki, arkasından yaklaşıp dizlerinin arka tarafına vuruyor, onu öne doğru dizlerinin üzerine düşürüyordu. Dudaklarımı ıslatan yağmurun tadını dilimin ucunda hissederken, "Biliyorum," diye fısıldadım. Ben de bilmemeyi dilerdim ama ne yazık ki, biliyordum.

Güçlü, tüm yükleri zorlanmadan taşıyabileceğini düşündüğüm omuzları bir serzenişle yükseldi, aşağı doğru geri inerken verdiği nefesin buharı sokağın karanlık tenine bir kadının tenini ıslatan zevk sıvıları gibi dağıldı. Kapüşonlunun derin ceplerinde sakladığım ellerimi onun görmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla yumruk yaptım; uzun, siyaha boyanmış tırnaklarım avuçlarımdaki kader çizgilerinin içine gömülerek derimi sızlattı. Sessizce sırtına bakmaya devam ettim.

Kolunun diğer tarafında deniz, diğer tarafında araçların üstünü çiğnediği yol vardı. Bir araç daha hızla yanımızdan geçip gidince tekerleklerin oyduğu su, yarıklardan yükselerek bize doğru sıçradı. Karan derin bir nefes alırken o araç çoktan uzaklaşıp gözden kaybolmuştu. Hemen ileride, birkaç adım atıp karşıya geçtikten sonra onun atölyesine ulaşacaktık ama gerçekten oraya mı gidiyorduk yoksa öylece karanlığa mı yürüyorduk bilmiyordum. Sonra durduğumuzu fark ettim. Karanlığın içinde, ışığın altında, denizin kıyısında, araçların çiğnediği yolun kenarında...

Sadece duruyorduk.

"İçim ne kadar burkulursa burkulsun, kelimelerim hiç topallamadı benim, biliyor musun?" diye sordu bana bakmadan. Sesi, yeryüzüne kavuşmak için göğü ikiye bölen yağmurdan daha hüzünlüydü.

"Biliyorum," dedim çaresizce.

"Şimdi değil tek kelime etmek, tek bir nefes versem, o nefesin kollarının altında koltuk değnekleri olacakmış gibi geliyor bana Çakıltaşı."

Ona doğru bir adım attım ama aramızdaki mesafeyi kapatmadım. Çok kısa bir an için, aramıza şu âna dek örülen tüm duvarların onun tek bir nefesiyle yerle bir olduğunu düşündüm. Oysa o, o nefesin ayakta durabilmek için koltuk değneklerine ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu.

"Sokakta ilerleyen öylesine bir insan, beni hayatının hiçbir döneminde, hiçbir yerinde bir kez olsun görmemiş, bana rastlamamış bir insan..." Durdu, nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "...şimdi görse

gözlerimi, sanki gözlerimde tüm geçmişimi, yaşadıklarımı, sakladıklarımı ve benden saklananları görecekmiş gibi hissediyorum."

"Karan."

"Bu gece gözlerimin içine bakma Asi."

İçimde parçalanmış canlarla, "Ben gözlerine en çok bu gece bakmak istiyorum," diye mırıldandım, sesimin kemikleri olsaydı, hiçbir alçı o kemikleri bir daha aynı şekilde kaynatamazdı; paramparçaydım. Ama o, paramparça değildi artık; o, un ufaktı.

"Aynı şeyleri senin gözlerinde yaşamak istemiyorum," dedi. Işığın altından ayrılırken gözlerim de çukurlarından ayrılarak onunla ilerlemeye başlamıştı. Ben, gözlerimin aksine bir süre olduğum yerde sadece durup onun benden uzaklaştığı ânı izledim. Acıların onu ıskalamasını öyle çok dilemiştim ki.

Dileklerim, ilk dileğim kendini astığı gün orada onunla birlikte ölmüşlerdi.

Atölyesinin önüne kadar yürüdü, cam duvarların içine ördüğü cennet ile aralarında sadece bir yol vardı. Bir araç daha geçip gitti, ardından yol sessizleşti; yağmur artık göğü değil yeri yarıyordu. Bir zamanlar acıların başladığı ânı tam olarak seçememiştim ama mutluluğun bittiğini yüreğimin derinlerine kadar hissetmiştim.

Şimdi önüm, Karan'ın ilerlediği yol kadar karanlıktı ve ben, bu karanlığın sonunda beni bekleyenin ne olduğunu göremiyordum. Sanki kördüm, avuçlarımın içinde gözlerimi taşıyordum; baktığım yerde hiçbir şeyi, avuçlarımda kader çizgilerimi görüyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda artık aramızda aşılması çok zor olmasa da uzun bir mesafe vardı; o mesafenin arasına tren rayları öremezdin ama derinliğinin içine bir okyanus doldurabilirdin.

"Bilmiyorum," dedi sadece. Bilmiyordu.

"Gözlerini de mi götüreceksin?" diye sordum, yüzüme çizilen yağmurun gözyaşları mıydı yoksa artık ben mi ağlıyordum bilmiyordum; ayırt edemiyordum.

"Mümkün olsaydı, bu gece gözlerimi annemin yanına gömerdim."

Annem... Gerçekler, yüreğimin altını mezarı bilen cesetlerin ağızlarından düşen kan pıhtısı kelimeler gibiydi. Karan'ın acısını ruhumda, yüreğimde, gözlerimde, bedenimi saran derimde, damarlarımda hissettim.

"Gözlerini göm," diye fısıldadım. "Damarların bu gece benimle kalsın."

Sessizce yolun ortasına indi. Yol bomboş ve karanlıktı, yağmur onun bedeninin sahnesinde dil ısırtan, yürek burkan, göz dolduran bir oyuna başlamıştı; bu gösteri, gözyaşlarının silindiği mendillerdeki verem renginde kan lekeleriydi. Kaldırımdan inip yola, onun yanına gittim. Onun ıslak omzuna dokunduğumda bir elim hâlâ kapüşonlunun cebindeydi ama diğer elim, yağmurun gözyaşlarıyla ıslanırken ona dokunmanın yolunu nihayet bulmuştu.

Bana bakmasını istedim, bunu diledim; bir dileğim daha darağacına asıldı.

Karan bana bakmadı.

Biri göğsümün içinden kalbimi söküp almış, ekmek kırıklarıyla dolu bir ekmek bezinin içine sarmış ve karanlığın içinde kucağında ekmek bezine sarılı, ekmek kırıklarının battığı kalbimle kaybolmaya başlamıştı.

Ellerimi kaldırıp iki göğsünün üzerine koydum, gözlerimden boşalan gözyaşlarının yağmur damlaları olduğunu düşünmesini dilerken onun gözlerinin içindeki boyu derinliğindeki kuyulara baktım. Kapkara kuyulara... Kalbimi göğsüme asan damarıma baktım. Canım dediğim adamın, canımın içinde yanan canına baktım. Bana bitmiş, tükenmiş, sönmüş, ölmüş gibi bakıyordu ama buradaydı, yaşıyordu ve kalbi avucumun altında çarpıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, dudaklarım titrediği için kelimeler denizin üstünde savrulan balıkçı kayıkları gibi bir o yana bir bu yana sürüklenmişti.

Karan'ın gözlerinde parlayan gözyaşının aynasında kendi yüzümü gördüğümde, sanki bana bir daha göstermeyeceği o yaranın yerini göstermişti. Sonra o yarayı bir daha asla göremeyeceğim bir yere sakladı ve dudakları dudaklarımın üzerini dilimin ucunda can çekişen kelimeleri örten toprak gibi örttü.

Artık yanaklarımı ıslatan yağmur değildi, biliyordum ama zihnimin içindeki kelimelerin bile yanaklarımı ıslatan şeyin ne olduğunu bana fısıldamasına izin vermiyordum. Zihnim bile yanaklarımı ıslatan bu kara yağmurun ne olduğunu asla bilsin istemiyordum.

Dudakları dudaklarımda kendi ölümünün nöbetini tutan bir asker gibiydi. Ilık nefesi ağzımın içinden zihnime akın ediyor, yağmur

tenimizi bizi ayırmaya gücü yetmeyen bir kadının uzun tırnakları gibi yoluyordu.

Aramızda her an biraz daha azalarak yok olan mesafenin verdiği güvenle, avuçlarımı bastırdığım kalbinden yavaşça uzaklaştırıp omuzlarına kadar taşıdım. Kaşlarını çattığını hissedebiliyordum, dudaklarından dudaklarıma ılık kan gibi akan bir ısrar ve aynı zamanda da yolunu arayan bir adamın kaybolmuşluk hissi vardı. Tüm bunlar birleşip enseme saplanmış, soluk boşluğumdan dışarı fırlayarak onun nefes boşluğuna girmişti.

Dudaklarından ayrılmak kafesin açık duran kapısından dışarı bakmak gibiydi; dudaklarında kalmak hataydı. Hissettiklerini içimde sanki bana ait duygularmış gibi hissetmem hataydı. Bir an tüm duygularımı sırtlanmak ve onu da alıp buradan kaçıp gitmek istedim.

Omuzlarına dokunan parmaklarım her ne kadar güçsüz olsa da tırnaklarım o gömleği yarıp içeri girmek istiyormuş gibi onun tenine battı. Büyük eli belime indi, beni belimden kavrayarak kendine bastırdı ve toprağın altına gömmek istediği gözleri aralandı. O an, benim de gözlerim açıktı ve artık birbirimizin dudaklarında birbirimizi izliyorduk.

Karan, kapkara boyalarla çizilmiş, geceye ait bir gölge gibi görünüyordu. Karanlık, ait olduğu yer, ona ait olan yer onu içine saklamıştı.

"Keşke damarlarını bileklerime gömebilsem," diye fısıldadığımda dudakları dudaklarımdaydı ve kelimelerim benim dilimden fırlayarak onun dilinin üzerine yığılmışlardı. "Keşke bize dokunan zamanın içinden seni alıp, içinden geçtiğimiz tüm zamanların kalbini deşerek seni ondan kaçırabilsem."

Parmaklarını belime biraz daha batırınca, gözlerinde gördüğüm karanlığın içinde uçmaya başlamış kopuk, parçalanmış kanatlarında yanık izleri olan o siyah kelebek gibi hissetmiştim. Kanatlarımı zar zor aralıyordum, her defasında göğün yedi kat üstünü görebilmek istiyormuş gibi onun karanlığının içinde yukarı doğru uçuyordum; yerin yedi kat dibinden bana adımı fısıldıyordu.

"Keşke sana ait tüm yaraları senden çalıp kendi sırtıma çizebilsem," diye mırıldandım, dudaklarım dudaklarına kelimeleri çizdi, siyah gözlerinin kapandığını gördüm.

Zamanın damarlarında akan siyah kan gibiydik.

"Gözlerini yağmurdan mı saklıyorsun Canım Adam?" diye sordum. Gözyaşlarım, gözyaşlarımın içinden akıyordu. Gözyaşlarım da ağlıyordu.

"Ben bunu gözlerimden nasıl sileceğim?" diye sordu bana. Bu sorusu bir an öyle ağır geldi ki, her harf etimden kopan bir parçaymış gibi acılarla yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

Titreyen ellerimi onun yanaklarına yerleştirdim, ıslak yüzünü avuçlarımın içine aldığımda hemen yanımızdan geçip giden aracın farları kısa süreliğine bedenimizi ışık ile durulamıştı. Yolun ortasındaydık, alkollü bir sürücünün kurbanı olmak için açık davetiye bastırıp bedenimize asmıştık.

Can çekişiyormuş gibi hissettiğim için ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Gözlerinde görülmesini istemediğin ne varsa, hepsinin üzerine beni çiz," diye fısıldadım, belki bu dünyanın en saçma cümlesiydi, belki en anlamsız isteğiydi ama dudaklarımı bu kelimelerin altına yatırırken daha fazla bekleyemezdim. Kendimi dünyanın en bencil insanıymışım gibi hissediyordum. Onun canı böylesine yanarken bile ben kendim için bir şeyler istiyordum. Oysa kendim için istediğim her şeyin temelinde sadece onun acılarını hafifletme isteği uyuyordu.

Karan öylece gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözlerinde gördüklerim, görmemek için dua ettiklerimin tamamı, hatta fazlasıydı. Damarımın içinde kıpırdanan nabzımın kuyusunda yaşayan yaşam küresi bomboştu. Dudaklarına kuru bir öpücük bıraktım, oysa bu öpücük yağmur ve gözyaşlarıyla yıkanmıştı ama söylenemeyen kelimelerin ateşinde kavrulduğu için kuruydu.

"Bu gece," dedi kısık, çaresizlikle perçinlenmiş sesiyle. "Bu gece damarlarımı benden alıp senin yapsana."

Sadece başımı hızlı hızlı sallayarak ona onay verdim. Dudaklarımız önü alınamaz bir çarpışmanın kollarından sıyrılarak birbirlerine mühürlendiğinde, gözlerim bu mühürlenmenin etkisiyle kapandı ve yağmurun sesi, kör olmuş duyularımın içinde ilerleyerek düşüncelerimin üzerini örtmeye başladı.

Karan'ın büyük elleri sırtımdaki kanatların üzerinden su gibi aktı, şimşeğin ışığı önce yüzümü aydınlattı, ardından kalbimin içinden yükseldiğine inandığım o gümbürdeme sesi tüm gökyüzünü sararak Tanrı'nın çığlığına dönüştü. Bulutlar, gözyaşlarını yeryüzünün mendillerine dökerek ağıt yakmaya başladılar.

Bir araç daha tam yanımızdan geçip gitti, az daha birbirine kök olmuş bedenlerimize çarpacaktı, kornasına delice basmış olmasına rağ-

men olduğumuz yerden biraz bile hareket etmeden birbirimizi öpmeye devam etmiştik. Siyah gözlerinin içine gömdüğü hisleri görmek istiyordum ama dudaklarından ayrılmak benim felâketim olurdu; böyle hissettiriyordu. Beni aniden kucağına aldığında artık hem acıdan, hem birbirini takip eden duyguların yoğunluğundan, hem de onun kollarında olmanın getirdiği güvenden başım dönüyordu.

Ellerimi yüzüne iyice bastırıp, avuç içime çizilen kader çizgilerimi yanağında hissetmesini sağladım. Yüzünde yeni yeşermeye başlayan sakalların izleri vardı, kader çizgilerimin içini dolduruyordu. Büyük ellerini kalçalarımda hissettim, düşmemem için beni sıkı sıkı tutuyordu. Güçsüzce tuttuğum yanakları dışında dengemi sağlayabilmek adına tutunabileceğim hiçbir yer yoktu ve beni bıraktığı an düşeceğimi biliyordum.

Bir adamın sizi bıraktığı an düşeceğinizi bilmeniz, düşmekten daha korkunçtu.

Diğer Merve'nin gözlerinde kurumuş yaşlarla sokağın diğer ucunda, yağmurun altında durmuş, karanlıkta bizi izlediğini düşünüyordum. Karan, sanki kucağında yokmuşum, hiçbir ağırlık teşkil etmiyormuşum, zaten dünyanın yükünü taşıdığından artık kucağındaki hiçbir yükü hissedemezmiş gibi beni kolayca taşımaya başladığında, gözlerimi aralar gibi oldum ama yüzü karanlıktı, artık onu göremiyordum; yalnızca yürüdüğümüzü biliyordum. Kucağında, dudakları dudaklarımda, bir an olsun ayağı tek bir taşa bile takılmadan beni karşıdan karşıya geçirdi.

Kollarımı onun boynuna sarıp, parmaklarımı ensesine bastırdım. Eğer onun yüzünü göğsümün içine sokabilme ihtimalim olsaydı, şu an bunu hiç düşünmeden, tek bir an olsun duraksamadan yapardım. Atölyesinin bahçesinden içeri girdiğimizi fark ettim. Bir an ayağı takılacak sandım ama güçlü bir manevrayla toparlamıştı. Parmakları kapüşonlumdan içeri girerek tenime dokunduğunda, parmak uçlarındaki yağmur damlaları ve gecenin soğuğunu tenimin nevresiminde hissettim.

Dudaklarımı çenesine indirdim, çenesine dokundurduğum dudaklarıma bulaşan yağmur damlaları gözlerimin sımsıkı kapanmasına neden oldu. İçine uzanacağım derinlikte bir mezar gibi içime açılan o üzüntüyü damarlarımın her kıvrımında hissediyordum. Dudaklarından dudaklarıma miras kalan öpüşleri zihnimde bir vadinin belirmesine neden oluyordu. Bu vadinin göğsünü ve sırtını oluşturan kayalıklara

asılmış binlerce ayna vardı; aynada uzayan çatlaklar görüntüleri ikiye yarıyordu. İki tarafa da aynı görüntü düşse de, bakıldığında her iki tarafta da çok farklı manzaralar görünüyordu.

Tenimin toprakları, onun dokunuşlarında bulduğu ganimetleri kendi rahminde çocukları olarak yetiştiriyordu. Dudaklarımda eskimiş bir iniltiyle onun dudaklarının içine söylenmemiş harfleri akıttım; o harfler birleşerek bambaşka kelimeler oluşturacak, o kelimeler birbirlerine yaslanarak anlamlarının bizi yansıttığı cümlelere dönüşecekti.

Beni atölyesinin arka bahçesindeki cam duvara yasladığında gözlerim açıldı. Şimdi havadaydım, onun kollarında, sırtım cam bir duvarda...

Dudakları dudaklarımdan öpücükler değil de kelimeler almak istiyormuş gibi ayrılınca, yüzümü ıslatan yağmur damlalarının izin verdiği kadar gözlerimi aralayıp onun karanlık gölgesine baktım. Alnını alnıma bastırdı, parmaklarım onun gömleğinin düğmelerine kaydı ve açık duran ilk düğmesinin altında bağlı duran düğmeyi yavaşça çözdüm. Dudakları dudaklarıma bir kez daha tıpkı denizi alabora eden o dalga gibi çarptı, kayalıklarla köpüklerini ve soğuk izlerini bıraktı. Dudakları dudaklarıma sürtünerek çeneme indiğinde, şimdi parmaklarım üçüncü düğmesini çözüyor, sırtım cam duvarı kıracak gibi büyük bir baskıyla cam duvara yaslı duruyordu.

"Keşke seni kendime damarlarımla bağlayabilsem," dediğinde sesi boğuktu, dişlerini çeneme bastırdı. Yutkunup tırnaklarımı ensesinde gezdirdim. "Seni bu hayatın ortasına koyup, gitmene izin vermediğim için beni affet," diye fısıldadı. Çenemi ısırınca, söylediklerinin acısıyla mı yoksa dişlerinin verdiği acıyla mı bilmiyorum gözlerimde yaşlarla inledim. "Seni alıp bu hayatın ortasından çekip, gidemediğim için de beni affet."

"Senin suçun değil," dedim yalnızca. Parmaklarım bir düğmeyi daha usulca çözdü. Soğuk parmaklarıma gömleğin açıkta bıraktığı dipdiri teni sürtünmüştü.

"Artık çıkışı bulamıyorum," diye fısıldadı, gözlerimi yumup tenine dokundum. "Dönüşü kaybettim. İlerlemeye devam etmek zorundayım çünkü elimi tutmuşsun bekliyorsun, ben yürümezsem sen de durursun, seni yürütebilmem için benim de ilerleyebilmem gerek." Burnundan sert bir nefes verdi. "Ve ben, nereye gittiğimizi bilmiyorum."

"Damarlarını avuç içlerimde istiyorum," dedim yalnızca.

"Seni nereye götürdüğümü bilmiyorum."

"Damarlarını bileklerimde istiyorum."

"Sen benim damarlarımın içinde kaybolmayı göze almışsın," dedi sertçe. Kaşlarımı çattım. "Ben seni damarlarımın içinde kaybetmeyi göze alamıyorum."

"Damarlarını içimde istiyorum," dedim sertçe.

Gözlerimin içine baktı ve baktığı her yeri yaktı.

Bir otobüsün, sondan bir önceki terminale bıraktığı yolcu gibiydim; peronun önünde dikiliyordum ve otobüs, içinde başkalarıyla usulca perondan ayrılıp benden uzaklaşmaya başlıyordu. Ayaklarımın dibinde iki valiz, elimde indiğim otobüs için kestirdiğim o eski bilet ve bir valiz kuponuyla öylece boş perona bakıyordum.

Sonra aynı perona bir otobüs daha yaklaşıyordu; otobüsün içinden inen ilk yolcu, Karan Ali Çakıl'dı.

Dudakları dudaklarımı, ihtiyacı olan tüm ilaçları içinde taşıyan dolapmışım da o bir hastaymış gibi araladı. Üzerimdeki kapüşonlunun fermuarını aşağı indirirken beni tamamen cam duvara yaslamıştı; altında durduğum cam saçak, artık yağmurun bana vurmasını az da olsa engelleyebiliyordu. Karan, siyah kotunun cebinden bir anahtar çıkardı, beni cama iyice bastırıp yavaşça eğildi. Cam duvarın kenarında duran camdan kapının kilidini açtı.

Burayı biliyordum, daha önce içine girme şansım olmamıştı, sadece incelemiştim. Bu, atölyesine ait camdan bir seraydı, hatta bahçe... Bazı çizimlerini burada, ayakları toprağa, gözleri yıldızlara dokunurken yapardı; bu odanın özelliği, dışarıyı içeriden görebilmek mümkün olmasıydı ama dışarıda olan biri, içeride ne olup bittiğini göremezdi.

Beni kucağında oraya soktuğunda, başımızın üzerinde bir tavan olmadığı için yağmur damlaları bedenimize kıyıya vuran dalgalar gibi vurmaya devam ediyordu. Parmaklarımı ensesine bastırdım ve dudaklarına açlıkla sokulup, istekle dokundum. Dilinin sıcak baskısını iki dudağımın arasında hissedince gözlerim aralandı. Kirpiklerime çarpan yağmur damlaları, gözlerimi tam olarak açmama engel oluyordu. Zemini döşeyen toprak, ıslanmanın etkisiyle güzel kokusunu etrafa yaymıştı ama hiçbir koku, Karan'ın teninden yükselen acı çikolata kokusunun önüne duvar öremiyordu.

O, benim hayatım boyunca kokladığım en güzel insandı.

Karan, toprağın içine düşen adımlarıyla beni küçük odanın diğer ucundaki cama doğru götürdü, sırtımı duvara bastırdı. Kafamı kaldır-

dığımda, yüzüme yağan yağmurun annesi olan gökyüzünü gördüm; sonra yeryüzüne baktım ve yağmurun, babası olan toprağa kavuştuğu ânı izledim.

Yağmur damlalarının bir nehirde ellerimi yıkamışım gibi buruşturduğu parmaklarımı onun tenine sürterek derin bir nefes aldım. Yaşadığı tüm olumsuzlukların, kötü anıların yok olup gitmesini diledim. Ondan her şeyi alıp, hiçbir şeyi almamışım gibi yaşamayı istiyordum; hiçbir şeyi almadığımı o düşünmeliydi, ben tüm bunları sessizce kendi içimde yaşardım. Artık onun acı çekmesine seyirci kalmak istemiyordum.

Karan'ın siyah gömleğinin yakalarını tutup bir deriyi soyuyormuşum gibi usulca onun omuzlarından aşağı dökülmesini sağladım. Omuzları açığa çıktı. Yağmur damlaları, kabarmış küçük gözyaşları gibi onun omuzlarına konuyor, orada oluşan görüntü kalbimin mümkünmüş gibi biraz daha panikle göğsüme savrulmasına neden oluyordu.

"Ben, damarlarım artık senin içinde filizlesin istiyorum," diye fısıldadı, karanlık ve erkeksi sesi, göğü ikiye ayıran yıldırım gibiydi ve ilk önce ruhuma, sonra kalbime, sonra da bedenime düşerek beni ateşe vermişti.

"Önce damarlarını içime ekmen gerek," dedim, gözlerim duygularla yanıyordu.

Kasıklarını kasıklarıma bastırınca, baskıyla duvara daha fazla yapıştım. Karan ellerini bedenimden çekti, gömleğinin ilikli kalan düğmelerini umursamadan gömleği tutup iki yana çekince, ilikli kalan düğmeler patlayarak etrafa saçıldı ve Karan, bedenine ikinci bir deri misali yapışan gömleği çıkarıp yere fırlattı. Şimdi onun güçlü kollarının arasında, heybetli vücudunun askısındaydım.

Gözlerinin içinde büyüttüğü volkanlar, acının taşlaşan kayalıklarında usulca akmaya başlayan tutku ateşiydi. Beni kalçalarımdan kavrayarak camdan uzaklaştırdı, kapüşonlu ceketimin bedenimden kayıp yere düşmesine izin verdim ve şimdi onun kollarında, üzerimde askılı, dar bir tişörtleydim. Göğsümün üstünde yaşayan kıpırtının bir mum gibi eriyerek kasıklarımın üzerine aktığını, orada donup kalıplaşmaya başladığını hissettim.

Dudaklarıyla dudaklarımı örtmeden saniyeler öncesinde, "Keşke bu dünya üzerinde beni yenen tek kişi sen olarak kalsaydın," diye fısıldadı; sızı bir cemre gibi göğsümün ekvatoruna düşüp bedenimi sarstı ama dudaklarım dudaklarına tutunurken gözlerim bunun için bir kez daha ağlamadı.

Şimdi onun tek yenilgisi değildim, en kuvvetli yenilgisi de değildim, belki de artık onun yenilgisi bile değildim. O, iki kadına yenilmişti; iki kadın da ben değildim.

Güneş ve Işık, bir olup karanlığın içini oymuşlardı.

Işık, Güneş'in aydınlığını ve sıcaklığını çalmıştı; Güneş, buz tutup sönmüş, gökyüzünde ölmüştü.

"Söyle," dedi ağzımın içine doğru. Tırnaklarım bilincim dışında sırtını kurtaran kanatlarında dolaştı. Simsiyah kanatlar sanki içeri doğru kapanmış, kısılıp kendilerini dünyadan saklamıştı; oysa o kanatların altında ben dünyadan saklanırdım. "Bir fahişenin kalbi bakire midir?"

"Sadece fahişelerin kalbi bakiredir," diye mırıldandım.

"Bir fahişe sessizce sevebilir mi?" diye sordu, dudakları boynuma sürtününce, ona yer açmak adına başımı havaya diktim; bulutların gözyaşları yüzüme dökülüyordu.

"Sadece fahişeler sessizce sevebilir," diye fısıldadım, yutkundum, dudakları yutkunuşumun üzerinde su gibi aktı. Dövmemin olduğu yere geldi, iki kemiğin arasında duran, damarımın bağlandığı soluk boşluğumu öptü.

"Babam o gece bizi öldürdü," dedi. "Fahişeyi ve piçi değil. Anneyi ve oğlunu."

Gökhan abinin anlattıkları zihnimde şekillenmeye başladı. Saçlarını kavrayıp, onu susturma isteğiyle acı dolu bir iniltiyi dudaklarımdan dışarı bıraktım. Dudakları dövmeyi oluşturan rakamlarda dolaştı. Yutkunuş sesini duydum, bir bebeğin ılık boğazından dökülen ilk feryat sesi gibiydi ve arkasından bebeğin süt kokan yanaklarından gözyaşları dökülmeye başlıyordu.

"Bana kendi annemin sütünü zehretti," dediğinde kalbimdeki yangınlarla tırnaklarımı sırtına batırdım. "Beni bir fahişenin göğüslerinden değil, annemin göğüslerinden koparıp eline gelen yarım yamalak parçayla geceye karışıp gitti."

Burnunu damarıma sürterken fısıldadı: "Ben babamın annemin karnından çaldığı o yarım yamalağım."

"Karan."

"Ben kimim?" diye sorunca içim cız etti. "Ben Işık'ın Ali'si, Güneş'in Kara'sıyım. Ferit'in Karan'ıyım. Ben aslında üç kişiyim ama üçü de değilim."

"Sus," diye fısıldadım.

"Madem damarlarım artık senin bileklerine dolanacak, orada atacak, sen koy adımı, ben artık ne Ali olabilirim, ne Kara ne de Karan."

"Canımsın sen benim," diye fısıldadığımda, sesim de titriyordu, ortasında yalnız bırakıldığım dünyamda. "İnsan canına, canımdan başka isim der mi?"

"Asi ben yirmi yedi yaşındayım, bu yirmi yedi senenin yirmi altı senesi hiç kimseymişim, bunu anladım biliyor musun?"

"Ben bundan sonraki tüm yirmi altı senelerin herkesiyim o zaman, olur mu?" Yüzünü avuçlarımın arasına alıp kafasını kaldırmasını sağladım. "Herkesim ben. Sen de hiç kimse değilsin artık. Seni inandığın, sığındığın o güzel Tanrı yarattı. Sen onunsun. Ne canını yakanlarınsın ne de başkasınınsın. Sen benim bile değilsin. Sen onunsun. Ve o, kendine ait olan seni benimle paylaştı. Çünkü biliyor, ben bundan sonraki tüm yirmi altı senelerin herkesiyim. Ben ona ait olanın, bundan sonrasıyım."

Duraksadı, başını hafif bir açıyla yana doğru yatırınca yanağı avucuma yaslandı. Kaşları çatıldı, kara gözlerinde dünya büyüdü; o dünyanın içinde seksek oynuyordum, düşüyor ve sonra kalkıp yürüyordum, koşuyor ve bir duvara çarpıyordum, sonra da büyüyordum. Ben tüm bunları yaşarken, o bir köşede oturmuş beni izliyor, beni bekliyordu.

"İçim, içimden yok olacak kadar çok değil Karan," dediğimde donup kaldı. "İçim, içimi yok edecek kadar çok seviyorum seni."

Yağmurun sesi, ikimizin sessizliğinden beslendi.

"İçimi içimden yok ettin sen," dedi sertçe, bunu söylerken başını aşağı yukarı sallayarak kendini onaylamıştı. Boğazıma dizilen kelimeleri, dudaklarının dudaklarıma çarpmasıyla içimde yerle bir oldular. Kollarımı onun boynuna sımsıkı sardım, başını sağa sola yatırıp beni duvara bastırarak deliler gibi öperken, artık ben de ona uymuştum ve ona her seferinde daha sıkı sarılarak öpüşüne açlıkla karşılık veriyordum.

Damarlarını içime ekmesini istiyordum. Bizim büsbütün, darmadağın, içi içinden silinmiş hâle gelmemiz gerekiyordu. Parmakları derimi etimden sıyırıyormuş gibi tenimi kazıyarak tişörtü yukarı kadar çekti. Dudaklarımız kısaca ayrıldı, o aralıkta tişörtü başımdan çekip çıkardı ve yere fırlatıp beni duvara tamamen bastırdı. Siyah sütyenim ve altımdaki siyah tayttan başka hiçbir şeyim yoktu; onun da altında siyah kotu vardı.

Yağmurun altında birbirine doğru uçan iki kelebek gibiydik; onun kanatları büyük ve görkemli, benim kanatlarım kopuk ve yanıktı.

Elleri sırtıma doğru kaydı, duvar ile arama girerek sütyenimin klipsine ulaştı. Karanlığın bizi çarşaf gibi örttüğü, yağmurun bedenimizi beslediği, toprağın ayağımızın altında ceset yiyen bir mezar değil de çiçek veren bir araziye dönüştüğü bu saniyelerde artık ondan kaçışın bile onun yollarına serilişimin resmi olacağını biliyordum.

Sütyenin klipsini açmasıyla, sütyenin omuzlarımdan kayması bir oldu. Göğüslerim, soğuğun dokunuşlarıyla dirileştiler. Göğüs uçlarım, onun çıplak göğsüne baskı uyguladığında o benim çıplak tenime değil, boynumda çarpan damara bakıyordu.

Beni yavaşça duvardan ayırınca çıplak göğüslerim tenine diken gibi battı. Kollarının arasında sımsıkı tuttuğu bedenimi ortaya kadar taşıdı, ardından yavaşça dizlerinin üzerine çökünce uzun, siyah saçlarım arkaya doğru düşerek yere salındılar. Gözlerimi kaldırıp yüzümün üstünde duran yüzüne baktım. Artık yağmur, tenime bıçak gibi saplanıyordu.

Beni yere bırakınca, ıslak toprak önce saçlarımı içine aldı, kokusu ciğerlerimi doldurdu. Ardından önce elini toprağa bastırdı, sonrasında da elinin kavradığı belim toprak ile buluştu. Toprak soğuktu, bedenim irkilerek bu soğuğu başta reddetti ama sonra bu soğuğa ihtiyacı varmış gibi gevşeyerek soğuğu keşfetti.

Ellerini belimin altından çekip, yüzümün iki yanından geçirmek suretiyle avuçlarını toprağın içine bastırdı ve bana üstten üstten bakmaya başladı. Yüzünü tam olarak seçemiyordum, sokağın sonunda yanan sokak lambasının turuncu ışığı cam duvarların dışından içeri girmeyi başarsa da ortam karanlıktı. Yağmur artık yüzümü ıslatmıyordu, çünkü yüzümün önüne kendini bir kanat gibi germiş o adam tam üzerimde duruyor, bana bakıyordu.

"Benim artık kendimi durdurmam, nefesimin durmasından daha acı olur," diye fısıldadı, sesi gaddar bir fırtına habercisi olan o rüzgâr gibiydi, içinde kökünden kopardığı evlerin duvarlarından yükselen çığlıkları taşıyordu.

"Ben artık senin durmandansa, kendi nefesimin durmasını tercih ederim," diye fısıldadım. Yanaklarımda oluşan dalgaların altında korlar yüzüyordu. Uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu, dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yumdum.

"Yağmur başlattı her şeyi."

"Yağmur devam ettirecek," diye tamamladım onu ve bir kolumu ensesine sarıp bedenimi hafifçe yükselttim. Karan, bacaklarımı saran

siyah taytı lastiğinden tutarak üzerimden kalkmadan yavaşça aşağı doğru çekti. Taytın paçaları dar olduğundan, tayt çıkarken ayağımdaki ayakkabılar ve çorabım da ayaklarımdan kopup gitmişlerdi. Ayaklarımı toprağa bastırıp soğuğu tabanlarımda hissettim.

Karan bir elini aramıza soktu, kemerinin tokasından gelen o demir sesini dinledim, ardından kemeri belinden sıyrılırken bir kırbacın çıkardığı sesi de beraberinde çıkarmıştı. Karan, kemeri bir köşeye bıraktı ve üzerimden kalkmadan, yüzü yüzüme yakınken pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi.

Kollarımı beline sardım, ardından yavaş bir şekilde aşağı indirip onun çözdüğü pantolonunun kemer giriş halkalarından tutarak pantolonunu aşağı doğru sıyırdım. Boxerı da bu baskıyla aşağı doğru sıyrıldı. Karan, bacaklarını hareket ettirip pantolonunun ve boxerının içinden çıktı ama üzerimden kalkmadı. Şimdi kasıklarındaki sıcaklığı, yalnızca bir bez parçasının örttüğü sıcaklığımda hissedebiliyordum. Yağan yağmurun, çarpan soğuğun, topraktaki ıslaklığın gücü yetmiyordu aramızdaki ateşin derecesini aşağılara çekmeye.

"Bütün doğruları yanlış, yanlışları da doğru yapmak gibi garip huylarım var, biliyorsundur," derken sesi titriyordu. "Eğer bu yanlışsa, en doğru şekilde olmasını sağlarım ama zaten doğru olan buysa, yanlış yapmaktan korkmuyor değilim."

Bir şeyler söylemek istesem de dudaklarımı aralayamadım bile. Avuçlarımı onun beline koyup, parmaklarımı bel boşluğuna bastırarak sessizce beklemeye başladım. Bilincim parçalanmaya başlamıştı. Karan, bir elini iki bacak arama koyup, bacağımın arasındaki hassas noktaya dokundu. Bedenim kasıldı. Bacağımın iç kısmında dolaşan parmakları ölümü hatırlatan bir soğuğu uçlarında taşıyordu. Onun ellerinde ölüm bile güzeldi.

Parmaklarını, ölümün notalarında dolaşan bir piyanistin piyanosuna dokunduğu gibi orada dolaştırmaya başladığında, dudaklarımdan dökülen her bir nefes, farklı bir notanın sesiyle renklenmişti.

"Dokun bana," dedi tüm zaaflarıma yenik düşmeme neden olan erkeksi sesiyle.

Başta anlayamadım, bu yüzden onun sırtına dokunup onun sırtını yavaşça çizerek okşadım. Karan, tüm keyifsizliğine, içini kaplayan koyu dumanlara rağmen burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Nereye dokunman gerektiğini dürtülerin de mi söylemiyor?" diye sordu, alaycı ve boğuk sesi yanaklarımdaki alevlerin harlanmasına neden olmuştu.

Yanaklarımın içini ısırarak, "Sana dokunuyorum," diye mırıldandım, burnundan verdiği o sert nefes yüzümün surlarını ateşe verdi. Parmaklarım belinden kayarak karnına geldi, o an elime çarpan sıcaklık gözlerimin kısılmasına neden olmuştu. Onun bedeni benim için hazırdı, bu konu hakkında bilgi sahibi olmasam da içimde yaşayan tüm dürtüler bunun bu yönde olduğunu onaylıyordu.

"Dokun," diye fısıldadı, sesinin rüzgârının altında kalan kelimeler de tıpkı bedenim gibi yanıyordu.

Parmaklarım adonis kaslarında dolaştı, elime sıcaklığını veren varlığının orada benim için hazır olduğunu bilmek, içimde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyordu. Onun kasık çizgisinde dolaşan parmaklarım, Karan'ın her defasında biraz daha kasılarak kendini bana bastırmasını sağlıyordu.

Avucumu açıp, içimde beni yöneten isteğin fısıltılarına uyarak onun etrafına sardım. Karan'ın boğazından yükselen inilti sesi, yüzyıllardır toprağın altında yaşayan o kadının gözlerini aralamasına neden olmuştu; şimdi o kadın, toprağın değil, benim tenimin altındaydı ve beni yönetmeye başlamıştı.

"Sık," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım ama yüzünü net olarak seçemiyordum, yanaklarımın içini dişleyerek dediğini yaptım. Karan dişlerini sıkarak erkeksi bir homurtu çıkardı. Göğsümü pata küte tekmeleyen kalbim canıma okuyordu.

Dudakları dudaklarımla buluştu, parmaklarını bez parçasının kenarından içeri doğru yönlendirince bedenim bıçağın üzerindeymişim gibi kasıldı. Sırtımı toprağa bastırdım, yağmur şimdi ayaklarımın üzerine yağıyor, ayaklarıma bıçak gibi saplanıyordu. Onu en hassas noktamda hissettiğimde gözlerim kısıldı.

İçimde birikenler bir dağ boyutunu almaya başlamıştı. Parmakları soğuktu, oradaki her hareketi, eklemlerine sinen soğuğu tüm benliğimde hissetmemi sağlıyordu. Bedenim ürperiyor, avucumun içindeki varlığı fark etmeden daha sıkı kavrıyordum.

Parmakları, en hassas noktamın kanat gibi kapalı duran aralığından içeri süzülüp, oradaki kalbi okşamaya başladığında, başımı toprağın

içine gömmek ister gibi kafamı toprağa bastırdım ve dudaklarımdan dua misali dökülen ismini ona bahşettim: "Karan!"

"Hayır," dediğini duydum, gözlerimi açamıyordum. "Canın."

Belim yukarı doğru kavislendi, farkında olmadan çıplak vücudumu tekrar toprak ile birleştirdim ve soğuğu iliğimin içinde hissettim. "Canım," diye fısıldadım, çok güçsüz hissediyordum; yenilmiş ve bitmiş durumdaydım.

"Benim kızım," dediğini duydum, sesine karışan renkler beni kör ediyordu. "Benim güçlü, güzel kızım."

"Küçük," diye fısıldadım güçsüzce.

Oraya biraz daha bastırdı, kalp onun parmak ucunda ezildi. Gözlerim kaydı ve dişlerimi sıkarak inledim. "Küçücük," dedi, bu beni gülümsetecek sandım ama bedenim kilitlenmiş gibi tek bir şeye odaklıydım.

Parmaklarımı oradan uzaklaştırıp onu avucumun içinden azat ettiğimde, başta ne olduğunu kavrayamasa da o, parmağını iki kanadın ortasında duran kalpten ayırmadı. İçimde dört dönen hislere engel olamıyordum. Bedenim bir tabutun içindeydi ama kefene sarılı değildim; kanatlarıma sarılmış yatıyordum. Kanatlarım simsiyahtı. Tabutumu toprağa değil, bulutlara gömüyorlardı, yağmurlar üzerimi örtüyordu.

Ona dokunduğum elimi aramıza soktuğumda bana baktığını hissedebiliyordum. Anlık vahşi bir dürtüyle avucumun içini dilimle ıslattım. Karan'ın nutku tutulmuş gibi bana bakakaldığını hissettim ama ben ona bakmadan elimi tekrar kasıklarına indirdim ve dilimle ıslattığım avucumu tekrar ona sardım. Şimdi avucumun içinde bir nabızdı, atıyordu; bir kalpti, çarpıyordu; bir damardı, avucumun içine dolanmış içinde benim için kan kaynatıyordu.

"Siktir," diye fısıldadığını duydum. "Bu da neydi böyle?"

Yutkunarak, "Yeterince ıslak değildi," dedim, sesim öyle güçsüzdü ki, sadece dudaklarımı kıpırdatmıştım ama beni duyduğuna adım kadar emindim.

"Sen de onu dilinle ıslattın, öyle mi?" diye sordu.

"Onu dilimle ıslatmadım daha, sadece avucumu dilimle ıslattım."

"Daha mı?" Yutkunduğunu duydum, onu avucumun içine sertçe itince gözlerimi kırpıştırdım. "Demek onu dilinle ıslatmadın daha."

"Evet," diye fısıldadım.

"Seni bu yağmur bile söndüremez," deyince ona baktım. "İçine öyle bir dolarım ki, defalarca dibine bile yağsam, o ateş aynı yerde yanmaya devam eder."

Gözlerimi kaçırmakla, onun tam gözlerinin içine bakmak arasında duruyordum. Onu avucumun içinde daha sıkı kavrayıp, avucumdaki ıslaklıkla kaymasına göz yumdum. Bir an, avucumun içinde hareket eden gövdesinin avucuma yapıştıkça çıkardığı o ses, yağmurun sesini gölgeleyerek zihnimin içini doldurdu. Şimdi o iki kanadın içinde taşıdığım kalp, yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi, sabırsız, burnundan verdiği nefeslerle baş döndüren öpücüğünü dudaklarıma leke gibi bırakmaya başladı. Parmakları beni keşfederken kafamın içindeki zihin artık bulanıktı. Ne düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Onun parmaklarının etrafında dağılmak üzere olan bir karahindiba gibi hissediyordum. Nefesini verse parçalanacak ve şehrin bambaşka noktalarına dağılacaktım.

Diğer elini elimin üzerine koyunca gözlerim iri iri açıldı. Onu elimden aldı, ardından altımdaki külotu bir tarafından tutarak aşağı çekti. Başta kalçamı kaldırmadığım için külotu sadece yarıya kadar indirmiş olsa da ben kalçamı kaldırınca ikinci darbeyle külotu bacaklarımdan çekip çıkardı. İki bacağımın arasındaki yerini aldı. Varlığının iri başını, ikiye ayrılan bacaklarımın arasında duran kanatların üzerinde hissettiğimde dudaklarımı ısırıyordum.

Bu his, beni öldürmek üzereydi.

Karan, ıslaklığımı kanatlarımın arasından alarak kanatlarımın etrafına dağıttı. Kalbim, göğsümü parçalayacak kuvvetle çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi kasıklarına indirdim, sonra tekrar yukarı çıkardım ve onun yüzüne baktım. Şimdi, gece karası gözlerini gördüğüm anın içindeydik ve bu an, hiçbir takvim yaprağına hapsolmayı hak etmeyecek kadar derindi.

Gözlerimde gece çıkmazı bir istekle sadece onun üzerime düşen gölgesini izlerken, artık her şeye hazırdım. Onun damarlarımı içime ekmesine, onun damarlarını içimde büyütmeye, onun damarlarını içimde yaşatmaya... Hepsine hazırdım.

İki kanadı kendisiyle okşadı. Onun tüm varlığını, nabzını, bana ekeceği damarlarını kanatlarımın arasında hissediyordum. Akla man-

tığa mümkün gelmeyecek bir istekle tırnaklarımı onun kollarına bastırdım.

Karan, gitgide çoğalan nehrimin derinliklerini keşfetmek isteyen bir yabancı gibiydi.

Gözlerinde, nehrime susamışlığı görüyordum.

"Şimdi sen, hep istediğin o ben olacaksın," dediğinde onun gözlerinin içine baktım ve bu kimliği kabullendim. İçimde garip bir sızı hissettim, sonra bu sızıyı sevdiğimi düşündüm. Kanatlarım aralandı, kalbim bir yumru hâline geldiğinde artık o iki kanadın içindeki kapıdan içeri girmişti. O, ilk kez benim kanatlarımın içindeydi. "Ve sonra..." derken sesi de titriyordu, başımın iki yanında duran kolları da. Gözlerimi hissettiğim acı hissiyle yumup geri açtım. "Benden hiç kurtulamayacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp hissettiğim sızıyı yutmaya çalıştım. Karan, içime yavaşça gömüldü ama kendini tamamen içeri itmedi. Şimdi damarlarımda bir sancı vardı, başımın içinde bir bulantı...

Düşünceleri dudaklarımdan kusacak gibi hissediyordum. Yüzümü buruşturdum, o sırada hareketsizce yüzüme bakıyordu ve hafif bir ıslaklık ikimizi de usulca sarıyordu. Yağmur, onun sırtına bıçaklarını saplarken gözlerini gözlerimden ayırmadan bana parlayan gözlerle bakıyordu.

"Artık sen bensin," dediğinde içimdeki hareketini tüm organlarımın etrafında hissettim. "Ben de senim."

Eğer bütün olmak dedikleri şey buysa, daha önce onunla hiç bütün olamadığımızın acıları mıydı kasıklarımdan ateş gibi çıkan?

Yağmurun cennetten düşürdüğü gözyaşları serinletmiyor, toprağın cehennemden çaldığı sıcak bedenimi kavuruyordu. Hem bu kadar soğuk, hem bu kadar ıslak, hem bu kadar sıcak, hem de bu kadar terli olmayı nasıl başardığımızı bilmiyordum. İçimi oyan o acı, bir süre sonra bedenime ikinci bir deri gibi gerilip beni saran garip bir duyguya dönüştü. Karan'ın dudakları alnım boyunca turladı; iki kaşımın ortasında oluşan düşünce yarıklarının oluşturduğu göçüğü öptü.

Elleri ellerimin içine kaydı, avuçlarımız tıpkı sık sık birbirini dileyen dudaklarımız gibi birbirine yapışıp yaslandı. Ellerimiz, birbirine sırt yaslamış iki insan gibiydi. Parmakları, parmaklarımın yarattığı aralıklardan içeri kalbin etrafını saran damarlar gibi dolanarak girdi. Ben parmak uçlarımı onun eklemlerine bastırdığımda, şimdi onun parmak

uçları da benim eklemlerimin üzerinde duruyordu. Karan'ın dudaklarından dökülen o sert nefesin içine saklanan kelimeleri kalbimin içinde taşıyormuşum gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım. Açamadım. Orada duruyordu, bana bakıyordu, bedenini bedenime yaslamıştı ve bana ait bir boşluğu, dolması gereken ona ait ama bana kaynayan bir parçayla dolduruyordu.

Ellerimin dış tarafını toprağa bastırınca, avucuma yaslı duran avucunun baskısını daha şiddetli hissettim. "İyi misin, küçücüğüm?" diye sorduğunda, iyi olup olmadığımı bile düşünemememe neden olan, kurduğu soru cümlesindeki özneydi. Benden tüm acılarımı alan, bana damarlarından yaşam eken kelimeydi bu. Küçücüğüm.

Dudaklarımda kelimelerin belirginleştirdiği ısrarla başımı salladım; dudakları alnımın ortasına sürtündü. Gözlerimi kaldırıp onun karanlığın içinde, bulutların arasında gölgesi görünen dolunaya benzeyen siyah gözlerine baktım.

"Damarlarını hissediyorum," diye fısıldadım, şimdi bulutlardan düşen ucu ıslak bıçaklar onun ellerinin üzerine düşüyor, ellerinin içinden geçerek benim ellerime saplanıyordu. Bizi birbirimize bağlıyordu.

"Damarlarımın etrafında akan yaşamını, damarlarının içinden damarlarımın etrafına akan kanını hissediyorum," diye fısıldadı, kelimeleri bir piyanonun tuşlarından dökülen melodiler gibiydi; hem okşuyor, hem dokunuyor, hem huzurla dolduruyor, hem de bir damla gözyaşını uğruna feda ettiriyordu.

"Damarlarımdan damarlarına akan yaşamı hissediyorsun," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Damarlarımın damarlarına dolanışını, nabzını hissediyorum," dedi, nefesi hırıltılı, sesi bir ninni gibiydi.

"Bana gözlerini göster," dedim, bu duraksamasına neden oldu. Bedenimiz sırılsıklam ve soğuktu ama tenimiz, bedenimize ait bir kılıf değilmiş gibi terli ve ateşler içindeydi.

Avuçlarını avuçlarıma biraz daha bastırınca, içimdeki varlığını hatırladım ve dudaklarım, benden almadığı bir komutla aralanıp amansız kelimelerin yırtarak incelttiği sesimi dışarı bıraktı. Bu bir iniltiydi; içinde acı vardı, içinde beklenti vardı, bulanık bir his ve önü alınamaz bir duygu vardı. Hepsi benden Karan'a gitmek için sesimi kullanıyordu; hepsi benden Karan'ı istediği için bedenimi kullanıyordu.

Bende olmayan bir şeyi benden istiyorlardı. Karan çoktandır bendeydi, şimdi fark ediyordum.

O zaten hep o evin önünde, kapının arkasında, parmakları kapının kulpunda bekliyordu ama ben kapıyı açıp, onu içeri, eve alana kadar sadece beklemişti; onu diğerlerinden ayıran buydu. Karan beklemeyi çok küçük yaşlarda bir kadından öğrenmişti; bu yüzden, şimdi başka bir kadını beklerken bu kadar zorlanmıyor olmalıydı. Onun mayasında beklemek vardı.

Gözleri gözlerime güneşin üstünü kendi ceketiyle örten soğuk bir kış gecesi gibi örttüğünde, ben o soğuk gecenin içinde çırılçıplaktım; bileklerimden aşağı damarlarım sarkıyor, damarlarımın uçları yanıyordu; ben yürüyordum, takılıp düşüyordum, kalkıp koşuyordum, durup nefesleniyordum ve damarlarımdaki o ateş hiç sönmüyor, karanlığın yuttuğu şehirde bir ben görünüyordum. Geçtiğim her yer bir anlığına aydınlanıyor, ben uzaklaştığım an tekrar karanlığa gömülüyordu.

Bana bu bakışında, çözemediğim tüm düğümleri kesmem için önüme koyduğu bir makas vardı. O makas, onun gözlerindeki siyah masanın üzerinde duruyordu. Tıpkı gözleri gibi o makasın sapı da siyahtı ve makasın ağzı aynadandı; o makası elime aldığım an, gördüğüm yine kendim oluyordum.

Onun hayatındaydım, hayatının dokunduğu her noktada yanan bir ışık ya da güneş değil; bir ateştim. Hayatından geçip gidersem o yine karanlığa gömülecekti; bense yanarak ilerlemeye devam edecektim.

Belki de bu yüzden, yanacaksam onun hayatında yanmam bana daha mantıklı, daha doyurucu bir düşünce gibi geliyordu. Ondan gitme düşüncesi artık zihnimin limanına uğramayan batmış bir gemi gibiydi.

Karan'ın boğazında acıyla biriken zevk, yükselip bir dalga gibi büyüdü. Bu dalga, aniden bedenime çarpmasıyla suyun köpürmesine yol açtı. İçimde hissettiğim baskı, parmak uçlarımı eklemlerine iyice bastırmama neden oldu ve uzun, siyaha boyanmış tırnaklarım onun eklemlerini kaplayan kalın deriden içeri girerek onun tenine saplandı. Hırıltılı nefesini duydum, dudakları dudaklarıma doğru indi, dudakları dudaklarımla buluştu, dudakları dudaklarıma dolandı.

Kendini geri çekmeden, her seferinde biraz daha ileri gelerek beni tamamen kendisiyle doldurmak istiyor gibiydi ama onu durduran benim bedenim değil, onun bana olan zaaflarıydı. Kendini durduru-

yordu. Sadece belli ölçüde içimdeydi, yine de damarlarındaki yaşamı benim buz tutmuş duvarlarımda hissediyordum; o yaşam, sarmaşıklara dönüşerek buzdan duvarımı sarmaya başlıyor ve duvarımdaki buzlar yavaşça eriyerek çözülmeye başlıyordu.

Ağzının içine doğru, "Gözlerini bağlıyorsun," diye fısıldadım, nefesim belli belirsiz bir hararetle göğsümün içinde yanıp sönüyordu. "Ve damarlarını."

Dudakları dudaklarımda turladı, kendini hafifçe bana bastırınca, onun zonklayan damarlarını hissettim. Bu nefesimi kesecek sandım. Acı eşiği yüksek bir insandım, bunu en iyi o biliyordu; acıyı içimde yaşamayı, saklamayı, kabullenmeyi seviyordum ve o, bunu da biliyordu. Bu yüzden canımın yandığına ve buna rağmen sessiz kaldığıma emindi; kendince böyle bir çözüm üretmiş, aklınca beni kendinden koruyordu.

Oysa benim bedenimin bu depreme, bu felâkete, bu kıyamete ihtiyacı vardı.

"Çöz gözlerini," diye inledim. "Ve damarlarını."

"Gözlerimi al," dedi, gözlerini gözlerimin yakınına indirdi. Yıldızlar, gözlerinin gecesine serilmiş binlerce duyguydu. Altında olduğumuz yağmur onun gözlerine ait değildi; altında ıslandığımız yağmur Tanrı'nın, onun gözlerindeki yıldızlar ise yalnızca benimdi. "Ve damarlarımı."

İçimde kalınlaştığını, köklerinin içimde ilerlemeye başladığını, damarlarının bana karıştığını hissetmeye başladım. Onun iri bedeninin sahip olduğu tüm uzuvlar iriydi, bu düşünce yanaklarımın alev almasına neden olsa da şu an alevler içinde olan tek yer yanaklarım değildi. Kasıklarını iki kanadın ortasında çarparak kanatların içinden dışarı çıkmak ister gibi şişen kalbe bastırınca, kalp aldığı baskıyla uyarıldı ve daha hızlı çarpmaya başladı.

Bedenimde anlam veremediğim bir haz dalgası dolanıyordu.

Hızlı trene binmek gibi olabilirdi ama hiç hızlı trene binmemiştim; belki de bu yıldızlara ulaşmak ve bulutların üzerinde oturup yıldızlara dokunmak gibiydi. Bilmiyordum.

"Beni içinde öyle sıkı kavrıyorsun ki, sanki biraz daha derinlerine gelsem, bir kaşığı bile dolduramayacak olan o sıcak suyunda boğulacağım," dedi sertçe, nefesi yüzümü çizen bir kalem gibiydi ve ben onun altında uzanmış bir tabloydum; bir resim...

Tırnaklarımı eklemlerine biraz daha batırıp, içimi kasırga gibi sarak altüst etmeye başlayan duygunun uzaklaşmaya başlamasını bekledim. Uzaklaşmadı.

Karan, "Seni aklına gelmeyecek her yerde altıma almayı düşünüp bu düşüncenin kasıklarımda yarattığı sızının geçmesini çok defa beklemiştim ama seni yağmurun altında, toprağın üstünde altıma alacağımı hiç düşünmemiştim," diyerek inledi.

Gözlerimi kırpıştırıp dudaklarımı şehvetle birbirine bastırdım. Kendini bana hafifçe itince, hissettiğim büyüklük gözlerimin acıyla aralanmasına neden oldu. Sonra o acı aniden çok güzel bir hisse dönüşüp kirpiklerimin titremeye başlamasına neden oldu.

"Seni altına alan benim," dediğinde tırnaklarımı eklemlerine bastırıp inledim. "Ama sen hâlâ her şeyin en üstündesin." Kanatların kasıldığını, kalbin yerinden çıkacak gibi çarptığını hissettim. Delirmiş gibi hissediyordum, bana dokunması gerekiyordu, beni ezip bitirmesine ihtiyaç duyuyordum ve bu lanet his, korkunçtu.

"Her şeyin," diye fısıldayarak onu tekrarladım.

İnledi, âdem elmasının boğazındaki o kıvrak kayışını izledim. Saçlarından yüzüme dökülen yağmur damlaları gözlerimi yummama neden oldu.

"İçin cehennem gibi, cehennemi unutturur," dedi sertçe, sesi bir an için o kadar erkeksi ve seksi geldi ki, sadece ses tonu bile yüksek sesle inlememe neden oldu. "Hoşuna mı gidiyor?" diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek. Yüzü, kulağıma yakın olduğu için artık gökyüzünün altındaydım ve yağmur damlaları yüzüme düşmeye başlamıştı. "Damarlarımı içine almak hoşuna mı gidiyor?

Ellerim toprak ile onun avucu arasında sıkışırken tırnaklarımı eklemlerine iyice saplayarak, "Damarlarını içime almam hoşuna mı gidiyor?" diye sordum kendimi dizginleyemeyerek.

Boğazından yükselen o vahşi inleme sesiyle, kendini bana biraz daha bastırması bir oldu. Sanki içim bir yakaydı, tam ortasından tutularak ikiye ayrılmıştı; sanki içim bir denizdi, kutsal bir el ortasına dokunmuş ve deniz ikiye yarılmıştı. Dudaklarımın arasından dışarı fırlayan çığlık, yağmurun toprak ile buluşurken çıkardığı sese karışarak birbirlerine ait bir müziğe dönüştü.

"Damarları, kökü yeri yarıp çıkan ağacın kökleri gibi," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağıma dökülüyordu. Gözlerimi aralamaya çalıştım

ama yağmur damlaları buna engel oldu. "Köklerimi hissediyor musun? Hoşuma gitmese, senin ıslak toprağının içinde bu kadar sert olur muydu köklerim?" Sesi karanlıktı. Kulak mememi dudaklarının arasına alınca, kasılan kanatların içinde daha da sıkıştığını hissettim. O da inledi. "Asi, durdur beni ya da bırak, hayalarıma kadar içine gireyim."

Bu kez ben onun boynuna sokuldum, tırnaklarım eklemini kaplayan o deriyi sıyırır gibi deşerken, kulağına doğru fısıldadım: "Sana meydan okuyorum Çakıl. Her zamanki gibi."

Kasıldı. İçimdeki varlığı da içimde kasıldı.

Dudaklarım kulak memesine dokunurken şunları fısıldadım: "Kökle."

İçimdeki nabzı durdu, damarlarımdaki nabzım durdu.

Başını yavaşça kaldırdı, yüzlerimizi aynı hizaya getirdiğinde gözlerinden gözlerime kıyamet kopup düşmeye başlamıştı. O kuzguni karası gözlerde hatırladığım son bakıştı bu. Kendini aniden bana doğru itti, bedenimiz birbiriyle buluştuğu an, içimde bir uçurum kendi içine yıkıldı. Dudaklarım aralandı, nefesim kesilirken gözlerine bakakaldım.

Gördüğüm o son bakış orada, karşımdaydı. Ben ise burada değildim, bir okyanusun dibinde, yangının ortasında, cehennemin dibinde, cennetin ırmaklarındaydım. Ağzım açık kaldı. Dudakları dudaklarıma sertçe çarptı. Ağzım kapanmadı, dudakları ağzıma kapandı.

Nabzı, içimde atmaya başladı. Nabzım, etrafında atmaya başladı.

Bir hortum dönerek içinde saklandığım eve doğru yaklaşıyordu. Sırtımı ağladığım, güldüğüm, yaslandığım, altında kalıp öldüğüm duvarın soğuk yüzeyine yaslamış, arkamda uğuldayarak eve yaklaşan hortumun ayak seslerini dinliyordum. Öyle bir duyguydu. Hortum evi yerinden söküp götürecek diye korkmuyordum, hortum duvarı yerinden söküp götürecek diye korkuyordum.

"Ahh!" diye bağırdığımı fark ettiğim sırada, açık ağzım onun dudaklarının içinde hâlâ açık duruyordu. İniltim onun damaklarına yayılarak içine girdi, tüm bedenini benim çınlamalarımla doldurdum. O da beni kendisiyle doldurdu.

Bütün olmak bir savaştı, bütün olan iki insan birbirinin düşmanıydı. Bütün olmak, son silah patlayana, son kurşun asıl sahibine saplanana kadar süren bir düelloydu ve ben patlayan son silahın ağzından fırlayan o kurşunun önünde duran taraftım.

Düşmanın bayrağı benim toprağıma saplanmış, surlarımda dalgalanmaya başlamıştı. Sınırlarım artık benim değildi, onundu. Onun bayrağını bedenimde, onun kalbini göğsümde taşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Siktir," diye fısıldadığını duydum, sonra aynı şekilde daha gür bir inilti çıkardı: "Siktir!"

Elimi altında ezdiği toprak artık çamurdu, saçlarım o bataklığın içine çekiliyor ve bataklık saçlarımı bir mezar gibi yutuyordu. Bacaklarımın kasıldığını hissediyordum, adelelerim parçalanıyor, bağlarım kopuyordu sanki ama inanılmaz bir histi bu, sanki bu hissi kaybettiğim an, önünde durduğum o uçurumdan aşağı düşüp, kaynayan denizin içinde eriyerek öleceğim an olacaktı.

Biraz sonra, yağmur suyunun ıslattığı hayalarını, onunla ıslanan ve onunla kanayan yarama çarpmaya başlamıştı. Orası artık bana ait bir yaraydı ama bu yarayı açan oydu; benim bedenimdeki ilk yaranın sahibi oydu.

"Karan," diye fısıldadım, sonra dilimi ısırıp, "Canım," dedim, içim içimden koparcasına. Ellerimi bırakmasına ihtiyaç duyuyordum. Ellerimi bırakmalıydı ve ben kollarımı onun boynuna bir idam ipi gibi sarmalıydım; tırnaklarımı boynuna, tırnaklarımı omuzlarına, tırnaklarımı sırtına saplamalıydım.

O bana ne zaman çarpsa, yağmurun ve onun ıslattığı yerler birbirlerine dokunuyor, bir kırbacın çıkardığı o sesten daha baş döndürücü bir ses yankılanıyordu.

Garip bir hazla, "Ellerimi bırak," dedim, ağlayacakmış gibi hissediyordum. Bitmek üzere olan son dal sigara, kadehte kalan içkinin son yudumu, paketin içindeki son yara bandıydım.

"Ben geçtiğim hiçbir ateşin içinde böyle yanmamıştım," dedi, kelimeleri pusluydu, sesi iniltiden farksızdı ve artık titriyordu. Bana tekrar çarpınca, çarpışmanın doğurduğu o ses, kasıklarımda bir uğultuya dönüştü. Gözlerimin benden izin almadan geriye doğru kaymaya başladığını fark ettim.

"Bırak," dedim. "Ellerimi bırak."

"Al," dedi buna karşılık olarak. "Beni alabildiğin son yere kadar içeri al."

Ellerimi iyice bastırınca, çamurlaşan toprak bileklerime kadar dokunarak bileklerimi kendi rengine boyadı. Parmaklarımız terliydi, san-

ki onun parmakları benim, benim parmaklarım da onundu; öyle bir uyuşmuşlardı ki, hangisi benim tam olarak anlayamıyordum.

Karan, hayalarının kalçama çarpmaya başlamasını sağladı. Bacaklarımı arsız bir istekle kaldırıp, adalelerimdeki yangınla onun beline sardığımda, şimdi toprağın izlerini taşıyan ayaklarım onun kalçasının biraz üzerinde duruyor ve o içimi bir bıçak gibi oydukça, ayaklarım kalçasına çarpıyordu.

"Dar," dedi inleyerek. "Çok dar." Elimde olmadan kalçamı havaya itip onu karşılamaya çalıştım ve o bıçak, tekrar yaramı oydu. Gözlerim kaydı, dudaklarım acıyla aralandı, zevkle kapandı. Bana kendini bir kez daha itince, hayalarının kalçalarıma çarpma sesini dinledim, sonra onun ıslanan hayalarının tenime emanet ettiği dokuyu hissettim. Gözlerimin etrafından zevkin doğurduğu gözyaşları damlamaya başlamıştı ve bu, benim elimde olan bir şey değildi.

"Sen..." diyebildim, dilimde biriken kelimelerin hepsi, aldığım zevkin uşakları gibiydi. "Senin..."

"Söyle," dedi nefes nefese, kendini içeri itince, o iri kalıbının hakkını veren uzvunu derinlerimde hissettim. İçimde bir sürü cam patlamış gibi hissettirse de cam kırıklarının saplandığı yerden zevkin bileklerinde yaşayan damarların gözyaşları akıyordu.

"Senin damarlarının içimde atışını hissediyorum," dedim, kekeleyerek, duraksayarak, kan ter içinde kurduğum bu cümleyle, onun içimde seğirdiğini hissetmem bir oldu. Karan, iki kanadın ortasında duran kalbin ezilmesini sağladı. Bunu kasıklarını oraya bastırarak yapmıştı. "Senin damarların benim içimde şişiyor, sönüyor ve tekrar şişiyor. Senin damarların benim içimde atıyor. Senin damarların benim içimde yaşıyor." Gözlerim kaydı, dudaklarını çenemde hissettim; mezar çukurunu dişleriyle kazıdı. "İliğini istiyorum."

"İliğime kadar akıtacağım içine," diye fısıldadığını duydum; daha önce duymadığım kadar tehlikeli bir ses tonuyla söylemişti bunu.

"Ali," diye fısıldadım. Bir anda elleri ellerimden ayrılınca, yanlış bir şey mi söyledim düşüncesi bedenimi titretse de doldurduğu oyuktan dışarı çıkmaması beni rahatlatmıştı. Karan, büyük ve ıslak ellerini belimin iki yanına koyunca, içimdeki varlığı bir an için canımı yaktı ve yüzümü buruşturup alt dudağımı ısırarak inledim.

Karan'ın yüzüme baktığını hissettim, ona bakma kuvvetini kaburgalarımın altındaki kalbin içinden dışarı yükseltemediğimden, ona bakmamıştım.

Beni belimden tutup havaya kaldırmasıyla, onun hacimli varlığının üzerine oturduğumu hissetmem bir oldu. Bir an gözlerim yuvalarını terk ederek çıplak göğüslerimin üzerine düşecek, oradan da yuvarlanarak Karan'ın kasıklarına uzanacaklar sandım. Uyuşmuş parmaklarımı onun çıplak, güçlü omuzlarına koyup, hissettiğim yoğun duygular ve doluluk hissiyle acı acı inledim. Uzun, gür saçlarım yağmurun dokunuşlarıyla sırılsıklam olup yanaklarıma yapışmış olmalarına rağmen hâlâ gür görünüyorlardı.

Büyük elleri belim boyunca kaydı, yağmurun dokunuşları ve parmaklarının dokunuşları aynı anda, aynı yerden kayıp giderken ruhum da bedenimi terk edip gidecek gibiydi. Büyük ellerini kalçalarıma koyunca irkildim. İçimdeki doluluk beni huzursuz etmiyordu, sanki yıllardır boş kalan bir köşem vardı da artık olması gerektiği gibi doluydu ve ben tamamlanmıştım. Kalçalarımı tutup yavaşça avuçlayınca, kalçalarım bu baskıyla aralandı. Onu içeri kabul eden kuytu köşemin daralıp gerildiğini hissettim. Gözlerim iri iri açıldı. Onun omuzlarına tırnaklarımı batırdım.

Gözleri gözlerimle buluştu. Yıldızlar, yani duygular, karanlık gökyüzüne, yani kara gözlerine kelimeleri çizmeye başladı. "Merve," diye fısıldadı. Kendini yukarı itince kucağındaki bedenim titredi, onu biraz daha derinimde ağırladım. Bu, beni isteğim dışında haykırır gibi inlemeye mecbur etmişti.

Kollarımı onun boynuna bir idam ipi misali sardım. O da buna kalçalarımı bırakıp belime bir yılan gibi dolanarak karşılık verdi. Yüzünü göğsüme yakın bir yere bastırdım, ıslak saçlarını okşarken artık onun kucağında kendi isteğimle ileri geri hareket ediyor, bazen yavaşça oturup kalkıyordum.

Yağmur bizi, biz birbirimizi sarıyorduk. Tenim teninin üzerinde bir kırbaç gibi şakıyordu. Bedenim hem acıyor hem de iyileşiyordu; hem yaralanıyor hem de sarılıyordu.

"Dol benimle," dediğinde parmaklarını belimdeki boşluklara bastırdı, bana daha sıkı sarılınca göğsüm onun bedenine yapıştı. Alnını boynumdaki dövmeye sürttü, yüzünü aşağı indirip göğsümün biraz üstünü öptü. Kalbimi, göğsüme vuruşundan öptü.

"Doldur beni," diye inledim, saçlarını avuçlayıp onu göğsüme, bağrıma iyice bastım ve zevk, deniz gibi kabararak büyük bir dalga oluşturdu, o dalga gitgide daha da büyüyerek kıyıya doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Bana muhtaçmış gibi daha sıkı sarıldığında, artık onun kalp gibi atan organının içimde parçalanacağını düşünmeye başlamıştım. Her seferinde içime büyük bir hızla kayıyor, beni depreme maruz kalmış duvarlar gibi sarsıyor, kırıp döküyor, ardından mahvederek geri çıkıyor ve sonrasında da çok daha büyük bir kudretle tekrar içime salınıyordu. Onun canlılığını büyüttüğü kadınlığım daha da sert atmaya başladı. Birbirinin yanından geçen iki farklı damar gibiydik; birbirimize dokundukça, içimizdeki kan daha coşkulu akıyordu.

"Sikeyim," diye hırladığını duydum. "Geleceğim."

Kadın olduğumu hissettiren noktam, toprak gibi bedenimden kaymaya başladı. Sanki birazdan benden ayrılacaktı. Delirmiş gibi hissetmeme neden olan bu duygu, oradan gözyaşı gibi akan sıvının daha da çoğalmasına neden olmuştu. Bir an, çok kısa bir an için hayat ile olan tüm bağlantım kesildi; hayat ile bağlandığımız damar koptu ve o damar, Karan ile bağlandı.

Nefesim kesildi; gözlerimin önünde çakan bembeyaz ışıkların bir ateş olduğuna emindim. Bembeyaz korlar tenime dökülmeye başlamıştı.

Bedenim, kendi ekseni etrafında ölen bir gezegen gibi sarsılmaya başladığında, sanki ben bir duvarın kavlayan boyasıydım; pul pul dökülmeye başlamıştım. Bedenim, epilepsi krizinin ortasında durmuş bir hasta gibi, nöbetin sonunu göremeyeceği düşünülen o beden gibiydi. Karan beni iyice kendine bastırdı. Göğün ışığı önce bedenimizi aydınlattı, ardından o ışık patlayarak çığlıklarını dört bir yana ulaştırdı.

Titreye titreye onun nabzının etrafında akmaya başladım ve o an, Karan'ın bana, "İçim içine Merve" diye fısıldadığı andı.

Karan'ın nabzı şimdi her yerdeydi. En çok da içimdeydi.

Güçsüzce onun kucağına yığılırken, "İçin içimde Ali," diye fısıldadım.

Karan, damarın içinde ilerleyen kan gibi içimde ilerlemeye başladı.

Karan, bulutlardan akan yağmurlar gibi içime yağmaya başladı.

Karan, içime akmaya başladı.

Bu, denizin ortasında su alan bir geminin güvertesinde öleceğin anı beklerken, ufukta beliren küçük bir kayığın sana doğru yaklaştığını

görmek gibiydi. Güvertenin içi su ile dolmaya başlamıştı ama artık ölmeyeceğini biliyordun. Artık onunla iki insanın azıydık; birdik.

O benim devamım değildi, ben onun kalanı değildim; büsbütündük ve bu bütünlük sonradan eksilmişliğin baştan tamamlanmasıyla oluşmamıştı aslında. Bu bütünlük, zaten eksik doğmuş, eksik yaşamış, eksik görüp, eksik büyümüş yanımızın birbirine dokunduğu an sonradan kırılan bir kemik değil de bebeğin yerine oturan kemikleri gibi kaynayarak bütünleşmesi gibi birbiriyle bütünleşmesiydi. Onun dudaklarını yavaşlattığı nabzımın üzerinde hissettim.

Bir süre o yağmurun altında birbirimize sıkıca sarılmaya devam ettik. Bana sadece sıkıca sarılmıyordu, zamanın içinden su damlaları gibi akan her saniye, onun bana daha da düğümlenmesine neden oluyordu. Artık düzene girmeye başlamış nefeslerini sadece nabzımın attığı damarın üstünde değil, tüm bedenimde hissedebiliyordum.

Soğuğu, nefesiyle yakıyordu.

Kaybettiklerimin yerini kazandıklarımla doldurmuştum.

Güçsüz bedenimi kucağından indirmeden ayağa kalktı. Artık yerin ve göğün yerini değiştiren yağmur yerde yağıyor, toprak gökte uzanıyordu. İkimiz de anadan doğmaydık, ikimiz de doğduğumuz gün olduğumuz gibi çırılçıplaktık. İkimiz de artık aramızdaki şeyin farkındaydık.

Beni kucağında oradan çıkardığında, bahçeyi saran karanlıkta ilerlerken bizi kimsenin görmeyecek olmasını bilmeme rağmen kollarımı onun boynuna daha sıkı sararak gözlerimi yumdum. Yağmur yavaşlamış, Karan'ın adımları atölyenin kapısına doğru yaklaştıkça, yavaşlayan yağmur bulutların teninden çekilerek dinmeye başlamıştı. Bir süre sonra bulutlar ağlamayı bıraktı ve artık bedenim daha sıcak bir ortamda, hâlâ onun kucağındaydı.

Burnumda hâlâ daha varlığını koruyan toprak ve yağmurun kokusunu, portakal çiçeğinin kokusu dokunuşlarıyla etrafa dağıttığında gözlerimi araladım. Atölyenin taş duvarlardan oluşan koridorunda ilerliyorduk; ortam karanlıktı. Karan'ın teninden daha önce almadığım kadar yoğun, erkeksi bir koku alıyordum. Acı çikolata, diye düşündüm. Ateşin üstünden yeni inmiş, hâlâ fokurdayan, kaynamaya devam eden acı bir çikolata...

Karan yavaş adımlarla geçtiği koridorun içinde beni taşımaya devam etti. Bedenim sızlıyordu ama nefes seslerim sakindi, birazdan

derin bir uykuya dalacakmışım gibi sakin hissediyordum kendimi. Açmak için uzandığı kapı yüzünden omzumun altında duran elini benimden uzaklaştırmıştı, dizlerimin altındaki eli hâlâ oradaydı; onun boynuna daha sıkı tutunup yüzümü çenesinin altına soktum. Banyoya girdiğimizi fark ettim. Banyodaki duvarların karanlığı tenimi içine saklamış olmalıydı.

Gözlerimi araladığımda, banyonun küçük penceresinden içeri sızan sokak lambasının turuncu ışığının bir şerit şeklinde banyonun zemininde uzandığını gördüm. İçerisi çok loştu, eğer Karan kafasını eğip bana baksa, o benim yüzümü belki görebilirdi ama ben onun yüzünü tam olarak seçebileceğimi sanmıyordum.

"Vazgeçtim," diye fısıldamasıyla, kalbimin göğsümün içinde yükselerek damardan kollarını boğazıma sarması bir oldu. Gözlerimi kaldırıp, ağır kirpiklerimin altında saklanan kahverengi gözlerimle onun yüzüne baktım. "Suyun ne beni ne de seni temizlemesini istemiyorum," dedi, bu beklenmedik cümlesi ona bakakalmama neden oldu. Siyah gözlerini indirip bana bakınca, o gözlerde daha önce göremediklerimi artık çok net bir biçimde gördüğümü anladım. "Biz kirli değiliz Çakıltaşı," dedi. "Biz bu gece, doğduğumuz gün bile olamadığımız kadar temiziz."

"Ben senin kokunun üzerimden silinmesini istemiyorum," diye fısıldadım güçsüzce.

Dudakları yukarı kıvrıldı ama bu çok küçük, silik bir kıvrımdı; onu kimse benim kadar dikkatli incelemeyeceği için kimse bu kıvrımı benim kadar net göremezdi. Ben görüyordum. Bu kıvrımı gördüğüm için kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

"Artık sen, bu kokuyu teninde taşımamayı dilediğin zamanlar bile bu kokuyla yaşamak zorunda kalacaksın," dedi, sesi şefkatli ama sertti, bu beni gülümsetti.

"Çok konuşuyorsun," diyebildim. "Neden beni yatağa taşımıyorsun?"

Bir an birbirimize bakakaldık. Aslında bu, çok yadırgayacağım bir şey değil gibiydi ama öyle gibiydi de. Yanaklarımın içini dişleyip, gözlerimi kaçırarak yüzümü onun boynuna sakladım.

"Yani..." diye fısıldadım. "Uyumak için."

"Başka bir şey için olduğunu düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu, sesi kapana sıkışmış gibiydi.

"Yok," diye mırıldandım.

Bir şey diyecek sandım. Nefesi, arkasında bir kelimeyi saklıyormuş gibi yükselmişti çünkü. Ama o bundan vazgeçti ya da söylemek istemedi. Beni banyodan tenime suyun dokunmasına izin vermeden çıkardı.

Yatak odası karanlıktı. Bir duvarı komple cam kaplama olan duvardan içeri karşımızda uzanan denizin üzerinde sim gibi parlayan ışıklar ve uzakta yanan sokak lambasının ışığı giriyordu. Karan, bedenimi saran toprak ve yağmura önem vermeden beni yatağın üzerine bıraktı. Siyah, yumuşak ve tüylü örtünün içine yerleşen bedenimdeki ağrı bir an kendini göstererek yüzümü buruşturmama neden oldu ama Karan bana bakmadığı için yüzüme resim gibi çizilen acının hatlarını görememişti.

Bunu görmemesi benim açımdan iyiydi. Endişe duymasını ya da daha farklı, hoşlanmayacağım duygular içerisine girmesin istemiyordum. Yatağın ucuna oturdu, sonra yavaşça yanıma uzandı ve beni karnımdan tutarak yan dönmemi sağladı. Sırtımı ona dönmek zorunda kaldığımda, şimdi o da benim arkamda yan dönmüş, güçlü göğsünü sırtıma bastırarak ona yaslanmamı sağlamıştı. Ona yaslanan ben gibi görünüyordum ama aslında şu an bana yaslı duran oydu.

Yaşamın içinde ilerlerken başıma gelmesinden en çok korktuğum şey başıma gelmişti. Yenilmiştim. Birine. Yaşamın içinde ilerlerken daima istediğim, olması gerektiğini düşündüğüm şey başıma gelmişti. Yenmiştim. Birini.

Karan dudaklarını çıplak ve hâlâ nemli olan omzuma sürttü. Sakallarının yeni yeşeren o sert dokusunu hissedince, içimde uyuduğunu sandığım o duygu tekrar uyanıp, bedenimi ürpertti. Yutkundum.

Şimdi köşeye geçip bizi izleyen acı, yine adımlarını bize doğrultmuş, üstünde yattığımız yatağın üzerindeki bedenimizi bir çarşaf gibi örtmüştü. Saklanan acının saklandığı yerden bu kadar kolay çıkabilmesi beni yaralıyordu. Karan, büyük elini karnıma koydu ve ben de elimi onun elinin üzerine koyarak kirpiklerimi gözlerimin üstüne örttüm.

Onun kalbindeki kırığın röntgenini ruhumla çekmiştim.

"Yağmurun hayatımızdaki yerinin farkında mısın?" diye sordu, sesi kısık ve sakindi; ne hissettiğini merak ediyor, bir yandan da ne hissettiğini biliyordum.

Düşündüm. Önümdeki romanın sararmış sayfalarını çeviriyormuş gibi, düşünceleri de zihnimde çevirdim. Yağmur bir büyü gibiydi, bizim için Tanrı'nın elleriyle yazılmış bir tılsım... İçinde güzel olan

hislerin yazılı olduğu bir muska... Onu yağmurlu bir günde tanımıştım, onunla yağmurun altında sırılsıklam olduğum bir anda tanışmıştım, beni ilk kez yanına aldığında yine yağmurun altındaydım... Beni yağmurun altında bulurdu hep. Beni ilk kez öptüğünde de yağmurun altındaydım; yağmurun altındaydık. En büyük acımı da yağmurun altında, onun kollarında yaşamıştım.

Şimdi yağmurun altında bir olmuştuk, tek olmuştuk, bütün olmuştuk; var olmuştuk.

"Yağmurlu günleri hep sevdim," diye fısıldadım, bedenimdeki değişikliği çok net hissediyordum. Karan çenesini omzuma sürttü. "Ablam yağmurdan kaçtığı için şaşırırdım. Şemsiye kullanmayı sevmezdim, Defne'nin bana zorla şemsiye verdiği günleri dün gibi hatırlıyorum. Açmazdım şemsiyeyi, kullanmazdım, hep bir yerlerde unuttuğum yalanını söyler ve sokaklarda yağmurun beni ıslatmasına izin vererek dolaşırdım."

"Şemsiye benim için yalnızca bir aksesuardı. Yağmurlu günlerde kullanılan, açılmadan sadece taşınan bir aksesuar," dedi. Onu hayal ettim. Benim olmadığım zamanların birinin içinde...

Siyah takımı ve elinde kapalı duran siyah şemsiyesiyle şirketinden çıkıyor, aracına doğru ilerliyordu. Herkesin şemsiyeleri açıktı, herkes yağmurdan sanki bir hastalıktan kaçıyormuş gibi kaçıyordu. Onun adımları yavaş, bakışları her zaman olduğu gibi derindi. Yağmurun altında ıslanarak aracının önüne kadar geliyor, kafasını kaldırıp gökyüzüne bakıyordu.

O da yağmuru tıpkı benim gibi seviyordu. Kapalı havaları, gözyaşlarını içinde saklayan bulutların sonunda kendilerini tutamayıp haykırarak ağlamaya başlamasını, gökyüzünün yeryüzü ile bir olduğu o anda yükselen hüzünlü melodiyi nasıl olurdu da sevmezlerdi?

"Yağmur seni bana getirdi," diye fısıldadım, uyku artık yakınlarımdaydı ama haldır haldır içime akan hisler, gözlerimi uykuya yummama engel oluyordu.

"Yağmur benim doğduğum andan itibaren beni bırakmayan kaderimdi." Yutkundu. "Yağmurlu bir günde doğmuşum."

"Kendine karşı çok acımazsın," dedim yutkunarak.

"Ben bu hayatta bir tek sana karşı acımasız olamadım," dedi, bu içimi acıtan bir cümleydi. "Olamıyorum."

"Artık kendine karşı da acımasız olma." Karnımdaki elini okşadım. "Buna artık hiç gerek yok."

"Çocuk," diye fısıldadı.

"Keşke canın artık yanmasa." Parmaklarım parmaklarının yüzeyinde dolandı. "Keşke bir uykuya yatsak, o uykunun içinde gördüğümüz bir kâbusun içine tüm acılarımızı bırakıp, o uykudan birbirimiz dışında hiçbir şeyi hatırlamadan uyansak."

"Gökhan'ın anlattıkları..." Durdu, bir süre konuşmadan bekledi. Sonra kaldığı yerden devam etti. "Kötü şeyler."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sindiremedim henüz," dedi, bunu bana belli etmese bile böyle olduğunu ben zaten biliyordum.

"Sana bu konu hakkında sorular sormamalıyım." Gözlerimi sıkıntıyla yumdum. "Henüz yalnızca birkaç saat oldu, biliyorum."

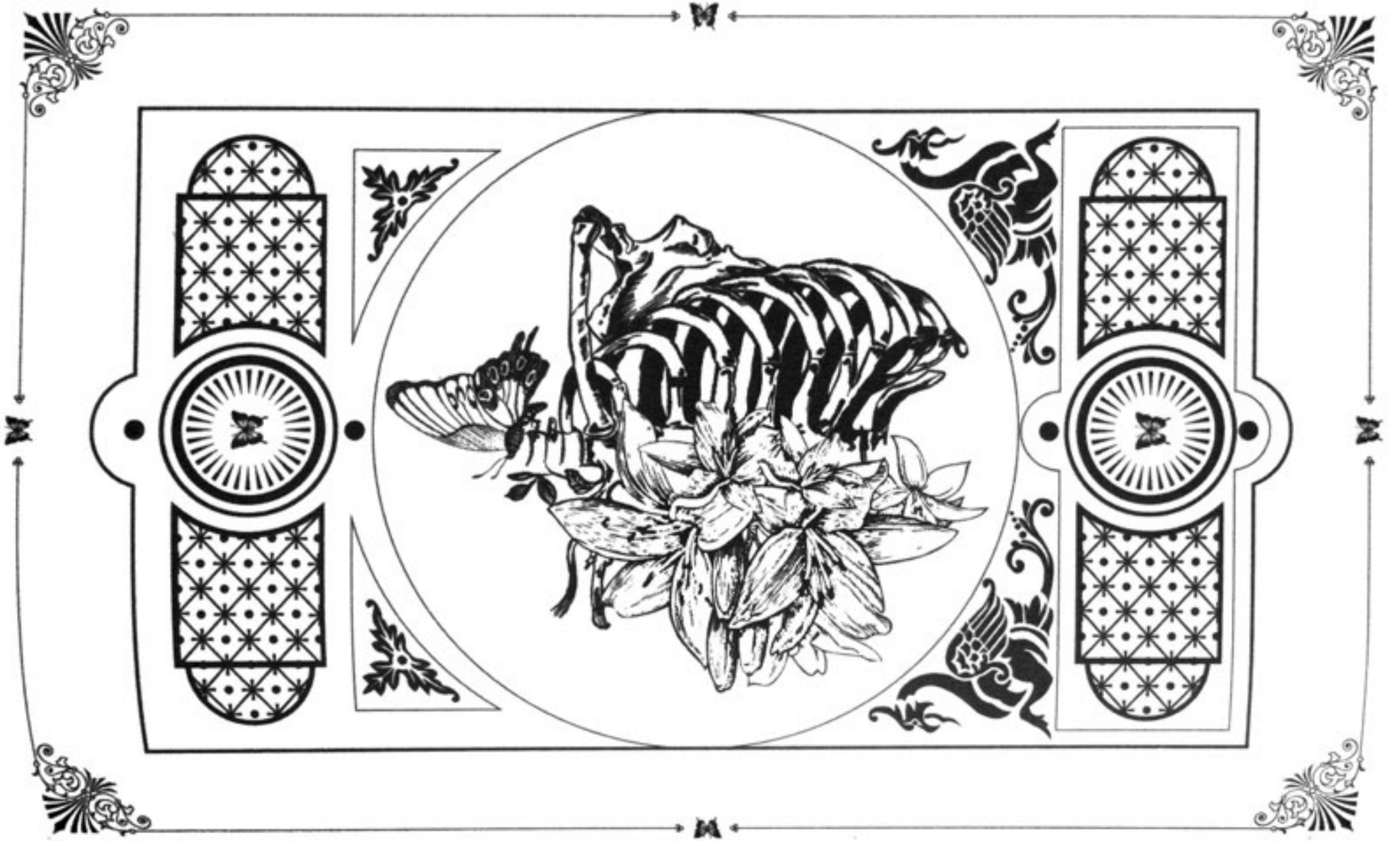
"Sadece susalım," dedi yavaşça.

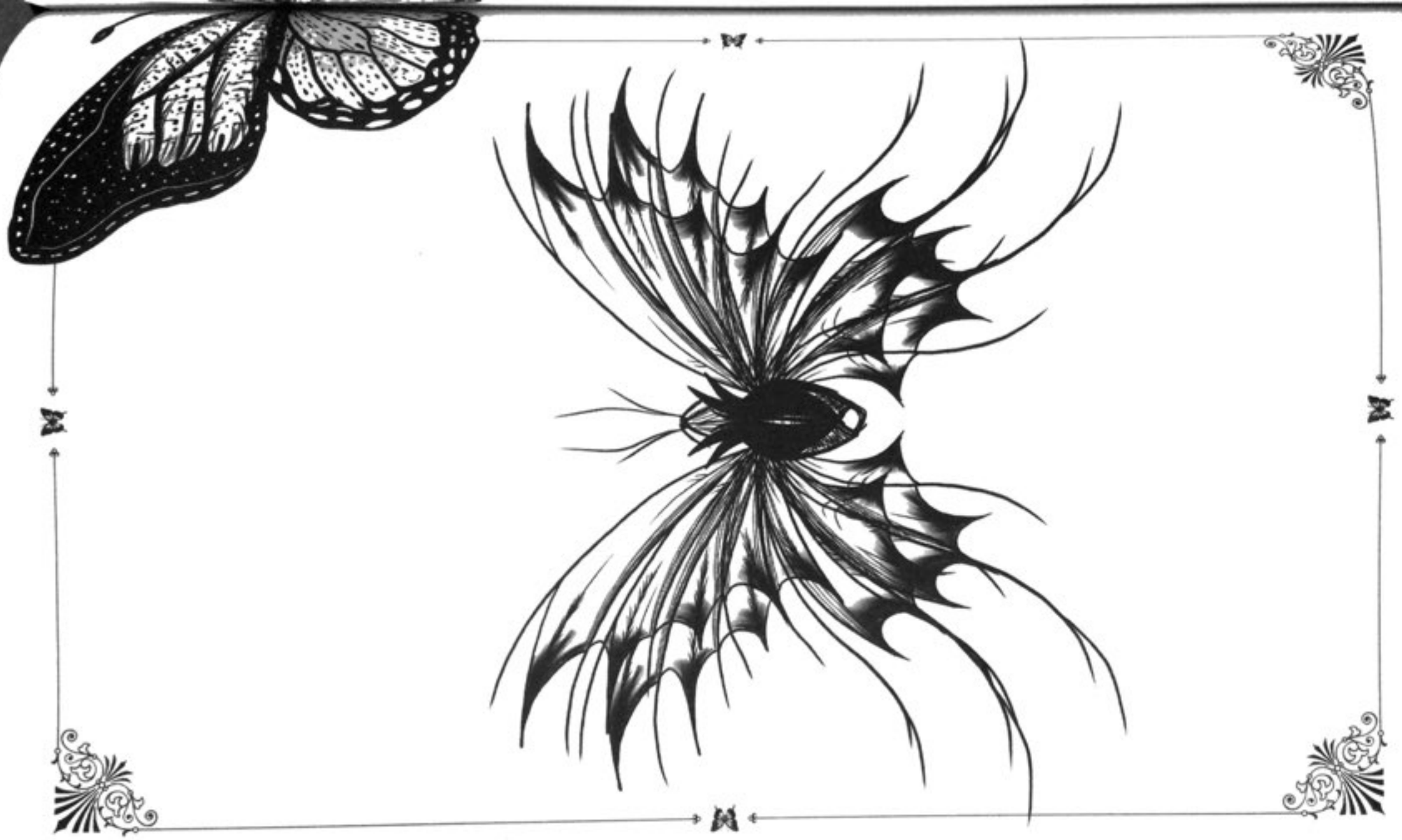
"Susalım."

"Damarlarımız konuşsun."

"Hıhım, damarlarımız konuşsun."

Çektiği tüm acılara rağmen biz olma düşüncesiyle gözlerini yummuştu. Ruhumun ucunu ruhuna düğümlediğim adama artık bedenimle de düğümlüydüm. Yaşadığı, hissettiği acıların hepsini ondan almayı isterdim. Alamayacağımı biliyordum ama belki hafifletmenin bir yolunu bulabilirdim.

6. SAHNE

Keman sesi...

Bir kapının önünde durmuş, o kapıyı açmanın yolunu arıyordum. Tuhaf olan şuydu ki, ne zaman bir kapı açsam, o kapının önünde bir başka kapı yüzüme kapanıyordu. Uykunun içinden rüyalara ait bir gölgeymiş gibi çekildiğimde, gözlerim perdeleri çekilmiş bir evin pencereleri gibiydi. Perde açılıp ışık içeriyi doldurduğu an pencereleri saran camlar hissettiği ısıyla, soğuktan aldıkları buharları gözyaşlarına çevirdi.

Uykudan ne zaman uyansam gözlerim yanar ve yaşarırdı.

Kemanın sesi uzaklardan geliyordu ama müziğin kalbi bu odada atıyordu. İçinde uzandığım odada.

Şafak sökmüştü, bunu karşımda duran cam duvardan içeri sızan soluk mavi ışıktan anlayabilmiştim ama gökyüzünün kalbi gri bulutlarla doluydu ve bulutlar içlerinde yağmurları taşıyordu. Bir an bu görüntü bana bir tabloya bakıyormuşum gibi hissettirdi. Yıpranmış ellerin resmettiği bir tabloya... Mavi ve grinin birbirine karışıp tek renkmiş gibi göründüğü, göz oyunu yapan güzel bir tabloya...

Dün gece yaşananları hatırlamak önce vücut ısımın artmasına, ardından da yanaklarımın yanmasına neden oldu. Sonra kalan anılar da zihnimdeki yerini aldı; şimdi kalbim de bedenim gibi yanıyordu ama sebebi beni allak bullak eden hisler değildi, sebebi onunla ilgili öğrendiklerimdi.

Kemanın sesi, bir katilin elinde tuttuğu kan leş içindeki makasın ağzı açılıp kapanırken çıkardığı sese benziyordu. Katil devamlı olarak

makasın ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor ve sonra tekrar kapatıyordu. Katil atölyenin koridorundaki mavi ışığın içinde ilerliyor, makasın ağzını açıp kapattıkça makasın ucundan kan damlaları yere düşerek zeminde kırmızı bir mum damlası gibi donuyordu.

Yorganı bacaklarımla iterken bedenimdeki sızının yankısını göğüs kafesimde bile hissetmiştim.

Yanımda değildi.

Çırılçıplak bedenim yorganın içindeyken, kaburgaların arasında kalp taşıyan bir insana benzeyen yatağın üstünde otururak bir süre kemanın sesini dinledim. Notalarda öyle korkunç bir acı vardı ki, melodi ağlamaya başlamıştı.

Katil şimdi elindeki makasın ağzını kapatmıyor, makasın ağzı açık halde koridorun başında dikiliyordu. Makasın ucundan artık kan değil, gözyaşı damlıyordu. Gözyaşları düştükleri zeminde erimiş beyaz mum damlaları gibi donup kalsalar da aslında içleri şeffaftı ve içlerinde bir adamın keman çalarkenki görüntüsü dönüp duruyordu.

Sonunda göğüslerimin üstüne sardığım yorganla yataktan kalktım. Bedenim yorganın altında, kollarım ve omuzlarım yorganın dışındaydı. Birkaç saniye odanın ortasında üzerimde kâbusların ördüğü siyah bir gelinliğe benzeyen o yorganla öylece dikildim. Kemanın telleri kalbimin damarlarıydı da Karan yayıyla, yani elleriyle kalbime dokunup hislerimin ses çıkarmasını sağlıyordu. Öyle hissetmiştim.

Bu çok ağır bir histi.

Yorgan arkamda gelinliğin kuyruğu gibi beni takip etmeye başladığında şimdi odanın içinde değil, dışındaydım; koridorun iki kemiğinin arasında duran damar gibiydim. Bir süre sonra adımlarım o damarın içinde akan kan gibi akarak sesin geldiği yöne doğru düşmeye başladı.

Koridorun sonundaki odadan geliyordu kemanın sesi. Yorgana biraz daha sıkı sarılıp odanın hafif aralık duran kapısını omzumla itip açtım. Cam duvarın önünde, sırtı kapıya dönük şekilde duruyordu. Bedenini saran bol, beyaz kısa kollu bir tişört vardı, tişörtün kısa kollarındaki sökükler ve tişörtün her yanını sarmış boya lekeleri dikkatimi çekmişti.

Siyah boya lekeleri...

Bir süre sonra çıplak ayaklarının dibinde duran paleti, siyah boyayla lekelediği fırçayı batırdığı, rengi bulanmış içi su dolu cam bardağı ve fırçaları gördüm. Kemanın yayını tutan eli de boyalıydı, çenesi ile

omzu arasına aldığı kemanı çok sıkı kavramıştı. Altındaki bol eşofman her an bedeninden sıyrılıp yere düşecekmiş gibi görünüyordu.

Cam duvarın önünde yan durmuş bir de tuval vardı. Tuvalin üzerinde durduğu siyaha boyanmış ahşap şövalenin boyu uzundu, bembeyaz tuvalin üzerine siyah boya ile işlenmiş şekillere baktım. Kemanın sesi şimdi tuvalin içinden duyuluyordu.

Bir süre sonra tuvale işlenen bu şeklin aslında bir makas olduğunu anladım. Karan yayı bir yaraya tuz basıyormuş gibi kemanın tellerine bastırınca acı bir ses duyuldu. Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi Karan'ın sırtına çevirdim. Varlığımın farkında olduğunu biliyordum. Öyle dikkatliydi ki, arkasında attığım adımın bile nereye düştüğünü bilir, ayak izimi rahatlıkla bulabilirdi.

Bedenimi bir gelinlik gibi saran ağır yorganı arkamda sürüyerek odaya girdim. İçeride ilerlemeye başladım. Kemanın fısıltısı nahif bir hâl almıştı, şimdi yalnızca hüzünlü bir şeyler fısıldıyordu. Ben ona yaklaştıkça o fısıltı daha da kısılarak sessiz gözyaşlarına dönüşmeye başlamıştı.

Avucumu onun iki kanadının ortasındaki boşluğa bastırınca, yayı bir anda tellere sertçe bastırıp içimi ağrıtan bir ses çıkmasına neden oldu. Ne olduğunu kendi bile bilemiyordu, belki biliyordu ama artık kendine bile anlatamayacak kadar yorgundu. Artık ona her zamankinden daha bağlı hissediyordum. Sanki Tanrı bizi ortamızdan birbirimize dikmişti.

Sırtına dokunduğumda izlerine dokunuyormuşum gibi hissetmek, kendimi zamana çarpıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Zaman bedenin her bir noktasındaydı.

Zaman onun izlerindeydi.

"Güzel Ali," diye fısıldadım sırların içinden çıkıp gelen en gerçek sesimle.

Yutkunduğunda bir dağ denizin içine gömülüyordu, okyanusun zemininde depremler oluyordu. Yutkundu. Kalbim göğüs kafesimdeki kan denizinin içine gömüldü, köprücük kemiklerimin üstünü kaplayan derinin altında depremler oldu. "Canım Ali," dedim bu defa. Avucumu sırtına tamamen bastırıp gülümsedim. Kalbimi göğsümün içine asan damarımdı, cenazem ve ölümlerimdi, boyuyla aynı derinliğe sahip olan o düştüğüm kuyuydu. Ona bunları söylediğimde ne hissediyordu?

Kemanı hâlâ aynı nahif dokunuşlarla çalmaya devam ediyordu. Masal sayfalarının yırtıldığı, hayal dünyalarının yıkıldığı bir filmin

müziği gibiydi. O masal sayfalarını canı gerçekten yananlar yırtıyor, hayal dünyalarını ise hayalleri başına yıkılanlar yıkıyordu. Karan ise bu ayaklanmanın müziğini yapıyordu.

Avucumu biraz aşağı kaydırdım, alnımı iki kanadının ortasındaki mezarın içini anımsatan boşluğa gömdüm. Bir süre onun kalbinden gelen müziğin sesini dinledim. Sonra tüm sesler sustu, havada duran kolu usulca aşağı indi, duruşu dikleşti.

Ona ne zaman yaslansam kendini dimdik durmak zorunda mı hissediyordu?

"Hiç eğilip bükülmezsin sanırdım," dediğimde irkildiğini hissettim ama sesini çıkarmadı. "Oysa seni tanıdığımdan beri senin belin hep kırıkmış. Kırılmış beliyle de dimdik duran bir adam tanıdım. Her yıl aynı yerlerinden budanıp durduğu halde meyve veren, gölgesinin altında serinleten o ağaç gibisin Ali. Dalını koparan rüzgârın bile hızını yalnızca sen önünde dimdik durarak kesebiliyorsun. Senin arkanda duran, önündeki rüzgârdan korkmaz. Senin arkanda saklanan birine rüzgâr hiç dokunamaz."

O dimdik duran adamın belinin hafifçe büküldüğünü hissedince dudaklarım sızlayarak yukarı kıvrıldı. Uzun süre o şekilde bekledik. Güneş doğuncaya dek... Ama o sabah güneş doğmadı. Bulutların arkasında Karan'dan saklandı.

Sonunda bana doğru döndüğünde, kemanı tutan ellerini bedenime sarıp beni kollarının arasına çekmişti. Yanağımı onun boyalı tişörtünün altında kalan göğsüne bastırıp gözlerimi yumdum.

"Yorgan gelinlik gibi duruyor," diye fısıldadığını fark ettim. Dudaklarımı ısırıp kaşlarımı çattım, bunu hissetmiş gibi bir eliyle çenemi kavrayıp başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Siyah gözlerine baktım, gözlerinde gördüklerimden kaçmak istesem de gözlerine bakmaya devam ettim. "Benden utanıyor musun?"

Teni ve tenimin bir bütün olduğunu hatırlayınca yanaklarımın içinin karıncalandığını hissettim. "Pek sayılmaz," dedim kaşlarımı çatmaya devam ederek.

"Utanmadın mı?"

"Pek sayılmaz," dedim tekrardan.

Çenemi biraz daha sıkı tutup ona daha dikkatli bakmamı ister gibi gözlerimin içine bakmaya başladı. Ne dememi bekliyordu? Gözlerim-

de onun bile çözemeyeceği anlamlar, düğümler hâline gelerek ifademi örmeye başlamıştı.

"Daha farklı bir zamanda, daha güzel bir anda olmasını isterdim," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Bedenin ağrıyor mu?"

Kaşlarım daha da sert çatıldı. "Hayır," diye mırıldandım, aslında bedenim ağrıyordu ama onun bunu bilmesine gerek duymuyordum. Utansam da, "Böyle düşünme, belki de bu en doğru zamandı," dedim çekine çekine.

"Akılsız," dedi. Bir eli sırtımdan belime doğru kaydı, yorganın üstünden belime baskı uygulayınca ısınan yanaklarımla ona bakmaya devam ettim. "Ya kendimi tutamayıp seni mahvetseydim?"

"Kendini tuttun mu?" Ona soru dolu gözlerle baktım.

"Konu sen olunca kendimi hep tutuyorum."

Bir an duraksadım ve sadece gözlerinin içine baktım. Neden böyle düşünüyordu? Bana ne yapabilirdi ki? Akşam mahvolmuş olan oydu. Hayatı mahvedilmiş olan da oydu. Neden karşımda durmuş, beni kollarının arasına alarak sadece benim iyi olup olmadığımı merak ediyordu? Sanki hiçbir şey öğrenmemiş gibi davranmasının nedeni büyük bir travma yaşamış olmasından mı kaynaklıydı, yoksa kendini yok sayıp tamamen ben odaklı yaşamaya mı başlamıştı?

Yaşadığı sarsıntıya rağmen nasıl oluyordu da böyle durabiliyordu? Parmaklarımı kollarına gömüp onun koyu renk gözlerinden bir şeyleri almaya çalıştım. Gözümün önüne akşamki hâli gelince dişlerimi sıktım. Karan parmağını çenemdeki gamzeye bastırdı.

"Ben iyiyim," demesini beklemiyordum. "Beni sorun etme. Okuluna ne kaldı şunun şurasında..."

"Okul mu?" Yüzümü buruşturup ona iyice sokuldum. "Saçmalıyorsun."

"Saçmalamıyorum." Çenemi parmağıyla okşadı. Parmağındaki kuru boyanın verdiği sert his çeneme gömüldü. Öğrendiği şeyin ağırlığıyla kendini değil beni yüzleştirmekten korkuyor olması aslında benim canımı daha fazla yakıyordu.

"Sadece birkaç saat önce..." diyecektim ki, parmağını bu defa dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Sadece birkaç saat önce senin içindeydim," deyince gözlerim iri iri açıldı. Buz kesmiş ellerimi göğsünün üzerine koyup ne diyeceğimi

bilemez halde ona bakakaldım. "Kafamdan bir türlü atamadığım o sahneleri birebir yaşıyordum. Birkaç saat önce."

Utancın tenime gömdüğü hislerle gözlerimi ondan kaçırıp boşluğa baktım. Tekrar ona bakmamı sağlayarak çenemi tutup başımı havaya dikmemi sağladığında, siyah gözlerinde anlayışlı bir ifade gördüm.

"Utanma benden," dedi yangının içinde olmasına rağmen serin bir sesle.

Sadece susmak istiyordum. Onunla sevişmiştik, bunca zaman birçok kez onun önünde öylece savunmasız durmuştum ve bana dokunmamıştı ama bu gece durumlar çok farklıyken birbirimize ait olmuştuk. Parmaklarını çenemden uzaklaştırınca ona sokulup yanağımı göğsüne bastırdım. Beni kollarının arasına aldı, bedenime sıkıca sarıldı.

Oradan ayrılacağımızda kıyafetlerim kullanılmaz halde olduğundan bana önemsemeden kendine ait ince, uzun bir kazak vermişti. İç çamaşırlarımın içler acısı hâlini görmezden gelerek yine de onları geri giymiştim, taytımı da bacaklarımdan geçirmiştim ama içinde huzursuzdum, hâlâ nemli olduğunu hissedebiliyordum.

Karan'ın ince, uzun kazağı kalçalarımı örtüyordu. Bedenimdeki sızıya rağmen bunu ona tek bir an olsun hissettirmemeye çalışarak hareket ediyordum. Taksiye atlamayı teklif etse de bunu reddetmiştim, eve kadar yürüyebileceğimi söylemiştim ama eve kadar yürümek en az yarım saatimizi alacaktı ve ben yürüdükçe, bedenim daha da acıyordu.

Deniz kıyısından ilerlemeye başladığımızda, sokağın çok da kalabalık olmadığını fark etmiştim. Zihnimde öğrendiklerimin, bedenimde yaşadığımız gecenin ağırlığıyla onun hemen yanından ilerliyordum. Eli elime kaydığında yatların bağlı durduğu marinanın önünden geçiyorduk. Parmakları parmaklarımı suçlunun bileğini saran soğuk kelepçe gibi sardı, eksik parçası eksik yanına yerleştirilmiş yapboz gibi tamamlandık.

Attığım her adımda sızlayan bacak aramın yüzüme çizdiği renkleri görmemesi için gözlerimi denize çevirip duruyordum ama onun kaçamak siyah bakışlarını yüzümün sınırlarında öyle yoğun hissediyordum ki, elimde olmadan ben de ona bakıyordum ve her defasında birbirimize yakalanıyorduk.

Onun attığı bir adım, benim attığım dört, beş adıma bedel olduğundan yürürken canımın daha çok yanacağını düşünmüştüm ama öyle olmamıştı, Karan sanki sessiz sessiz acı çektiğimi anlıyormuş gibi

adımlarının hızını en düşük seviyeye indirmişti. Bana kolaylık sağlamaya çalıştığını anladığımda, bu beni daha da utandırdı ve yaptığımız şeyin bilincine varmamı sağladı.

Üşümüyor muydu? Üzerinde yalnızca beyaz, boyalı tişörtü ve altında da ona gerçekten oldukça büyük gelen bol eşofmanı vardı. Eylül ayında Fethiye sıcak olurdu, güneş gökyüzünün gerdanında bir mücevher gibi parlardı ama bugün hava bozuktu, dün yağan yağmurun gösterisinin gökyüzünün sahnesinde bugün de devamını getireceğine emindim. Deniz dalgalıydı, gökyüzünün gri rengi denize de dokunmuş ve denizi kül rengine boyamıştı.

Uçlara doğru kıvırcık duran, karman çorman olmuş koyu renk saçlarına baktım, saçları diplerine doğru daha dalgalı görünse de uzayan kısımları kıvır kıvırdı. Giyimine bakan biri onun yirmi yedi yaşında olduğuna asla inanmazdı, taş çatlasın yirmi bir, yirmi iki yaşlarında gibi görünüyordu. Oysa yaşadığı, içinde taşıdığı şeyler onu olduğu yaştan bile daha yaşlı bir hâle getirmişti. Ne kadar yirmi yedi yaşında olsa da Karan aslında kırk yaşında bir adamdan daha olgundu.

Saçlarına baktığımı fark edince kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Kıvırcık," diye fısıldadım gözlerimi saçlarından çekmeden. "Bu kadar kıvırcık olduğunu bilmiyordum."

"Dalgalı aslında." İyi gibi görünmeye çalıştığını fark ettim. "Ama küçükken çok kıvırcıkmış. Dedem onları hep kısacık kestirdiği için belli olmuyor çoğu çocukluk fotoğrafımda."

"Dağınık ama güzel." Gözleri dudaklarıma kayınca, yanaklarım alarm vererek ânında kıpkırmızı kesildiler. Gözlerimi kaçırıp denize baktım. "Yani saçların. Dağınık ve güzel."

"Kestirmeyeyim mi?" Sorusuna verecek cevap bulamadım. "Parmakların daha derine gömülür böyle."

Söylediği şey boynumun yanmaya başlamasına neden olmuştu. Kasıklarımda çığ gibi büyüyen hisler yuvarlanarak iki bacak aramın içine düşüp oraya yığıldılar. Bedenim sızlıyordu sızlamasına ama yalnızca acıdan mı sızlıyordu, işte orasını gerçekten bilmiyordum.

Hiç gitmediğim, içine girmediğim, içinde beni ne beklediğini bilmediğim bir sokağı keşfetmiştim. Şimdi o hissin ne olduğunu biliyordum ama hâlâ tam olarak tanımıyordum.

Konuyla ilgili konuşmadığını gördüğüm için o konuya odaklanmamaya çalışıyordum ama içim içimi yemiyor desem yalan olurdu. İki farklı hissi tek geceye sığdırmanın bedelini tam şu anda çok ağır ödüyordum. Karan ne düşünüyordu? Bencil bir tarafım onun kafasındaki her şeyi bilme mücadelesi veriyordu, diğer tarafımsa o kadar korkaktı ki, onun düşüncelerinin kalbini kırmasından çekiniyor, onun düşüncelerinden köşe bucak kaçıyordu.

Güneş Karayazgı... Acaba tam şu an o kadın ne düşünüyor, ne hissediyor, ne yapıyordu? Damarlarında oldukça ağır ilaçlar dolaşıyor, zihninde boş bir beşiğin önünde oturmuş o boş beşiği sallıyordu belki de. İçimin acıdığını hissedince bir girdap gibi beni içine çeken o düşünceden uzaklaşmaya çalıştım.

Evin kapısının önüne geldiğimizde ve Karan anahtarlarının olmadığını fark ettiğinde kapının ziline basmıştı. Olduğum yerde bedenimdeki değişikliğe ayak uydurmaya çalışarak beklerken gözlerim sık sık onun çehresine dokunuyor, ardından yavaşça ondan uzaklaşarak boşluğa düşüyordu.

Kapıyı açan kişinin ablam olmasını beklemiyordum. Öyle bir an yaşadım ki, sanki ablamın gözlerine baksam, bedenimdeki değişimi de, gece yaşananları da, hepsini sadece gözlerime bakarak görecekmiş gibi panikledim.

Ablamın gözleri Karan'ın tişörtündeki boya lekelerine takıldı, kaşlarını kaldırarak, "Hoş geldiniz," diye mırıldandı, sesinin şaşkın yükselmesi içimdeki paniğin daha da dallanıp budaklanmasına yol açmıştı. Oysa hiçbir şeyi bilmiyordu. Kimse kimsenin gözlerine bakınca o kişinin ne yaşadığını bilemezdi.

Karan öyle soğukkanlı bir şekilde tebessüm etti ki, o an dayanamayıp elimi kalbimin üzerine bastıracağımı sandım. Profesyonel bir ifadeyle, "Günaydın," dedi ablama. Ardından ablamın yanından geçip içeri girdi, içeri girdiği sırada gözleri gözlerime dokunmuş, ikimiz de bir anlığına duraksamış ve ardından hızla gözlerimizi birbirimizden uzaklaştırmıştık.

Karan, yazarın silgisiyle sayfadan silindiğinde, gözlerim ablamın benimkinin aksine açık renk olan gözlerine kanca gibi takıldı. Kaşlarını çatarak, "Kaçırıldın, dün serbest bırakıldın ve bugün hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun," dedi. "Neler olduğunu bana söyleyecek misin yoksa fazla dizi izlediğimi söyleyip beni susturacak mısın?"

"Tam üzerine bastın var ya..." Ona yorgun bir şekilde gülümsedim. "Çok dizi izlemekten bunlar..."

Kaşları daha da derin çatıldı. "İfade verecekmişsin bugün. Sergen emniyet müdürüyle görüştü, senin kötü hissettiğini ve karakola gelemeyeceğini söyledi. Rica etti, ifadeni evde alacaklar." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bir şey yok, değil mi?"

Anlaşılan henüz kimse hiçbir şeyi bilmiyordu. "Hayır, ne olabilir ki?"

"O kadar çok şey oldu ki, bir şey oldu dersek doğru olmaz," dedi diğer Merve yorgun argın bir sesle. Zihnimde biten yabani otların arasında uzanırken fısıldamıştı bunları.

"Arda konusunda..." Ablamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden içeri girdim. Arkamdan bakakaldığını hissetsem de durmadım, duramadım. Laf yetiştirecek ruh hâlinde hissetmiyordum kendimi. Kapana kısılmış gibiydim, ne olacağını bilmemenin getirdiği uğursuzluğu ruhumun yakasında bir bronş gibi taşıyordum.

Tam merdivenlere yöneliyordum ki, garip bir müzik sesinin dalga dalga yayıldığı salona kaydı gözlerim. O ana kadar belki de her şey normaldi, donup kaldım. Bedirhan turuncu bol bir şalvar, şalvarın kumaşından turuncu uzun kollu bir üst, turuncu bir pagdi* ile salonun ortasında yere bağdaş kurarak oturmuş meditasyon yapıyordu. Etrafındaki tütsüleri, mumları görünce kaşlarımı kaldırıp ona garip garip baktım.

Gözleri kapalıydı, elleri dizlerinin üstünde açık şekilde duruyordu. Yüzümü buruşturup merdivenlere doğru döndüğüm sırada, "Oooom!" diye bağırdı yüksek sesle. "Sakın merdivenden yukarı çıkmıyooon, orada beni bekliyooon!"

Omzumun üstünden ona baktığımda, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm ama bir parmağıyla beni işaret ediyordu. "Ne yapıyorsun ya?" diye fısıldadım yorgun bir sesle. Gerçekten çekilecek dert değildi.

Bedirhan birkaç dakika daha o garip müzik eşliğinde meditasyon yaptıktan sonra aniden yerden kalkmadan kıçının üzerinde bana doğru döndü. Oturmaya devam ederken kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bana kötü kötü bakmaya başladı. Gözleri bedenimde dolandı, ardından bakışları daha da rahatsız edici bir şekil aldı.

"Bakire misin, doğru söyle," dedi, bunu her zaman yapardı ama bu kez olduğum yerde bumbuz halde ona bakmama neden olmuştu.

* Pagdi: Hintli erkeklerin başlarına taktığı sarık.

Bedirhan bir an duraksadı. Aniden ayağa kalkıp önümde bitti. "Bakire misin, doğru söyle." Eğilip yüzüme dikkatle baktı, yanaklarımın içini dişlerken kaskatı olmuş bedenimi çözerek ondan uzaklaşmanın yolunu arıyordum. Aniden beni kollarımın kenarlarından tutarak sarsınca gözlerim iri iri açıldı: "Yalan söylüyorsun, yalan!" diye bağırdı.

Ablamın yanımızdan geçtiğini gördüm, konuyu anlamadığı için durup dinleme gereği bile duymamıştı. Şok içinde Bedirhan'a bakarken ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Ah..." Gözlerini yumup ellerini üzerimden çekti, aniden bir drama kralına dönüşerek garip bir poz verdi. "Yalan de, dokunmadı bana Bedrom, de... Ben hâlâ senin mandalina kabuğundan yaptığın sütyenlerin bile memesine on beş beden büyük geldiği o küçük Çantaka'nım de... Söyle!"

"Bedirhan..." Ona garip garip baktığıma emindim.

"Sus, bana Bedirhan deme!" Beni yine aniden kollarımın kenarlarından tutarak sarstı. "Çünkü neden biliyor musun? İnanırım!"

"Bedirhan." Sesim şimdi sakindi. "Ne yapıyorsun, Allah aşkına..."

"Ben gece rüyamda bu adamı kurban için hayrına danaya tek başına girerken gördüm. Adam gece boyunca sana gi... Ay tövbe. Bana malûm olmuş resmen... Rüyalarımda onu sevaba çağırırken, o benim küçük memeli deniz kabuklarından sütyen yaptığım çırpı bacaklı kazuletime neler yapmış..." Ağlak bir ifadeyle bana baktı. "Sus, söyleme bana..."

Sessizce yüzüne baktım.

Beni yeniden sarstı. "Kız anlatsana Allah'ın belası!"

Utanarak, "Anlatacak bir şey yok, saçma sapan şeyler düşünme," diye fısıldayarak geri çekildim. Bana uzun süre baktı ama bir şey söylemedi. Sessizliği rahatlamama neden olurken yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm, tam merdivenlere yönelecekken Bedirhan bileğimi tutup beni durdurdu. Gözlerimi ona doğru çevireceğim sırada kulağıma doğru eğilip fısıldadı: "O iyi mi?"

Birkaç saniye süren dokunuşu alevin közü gibi usulca söndü, ellerini benden uzaklaştırdı. Gözlerinin içine soran gözlerle baktığımda, o da bana soruların içinde boğuluyormuş gibi bakıyordu. Ne biliyordu? Nasıl biliyordu?

Kaşlarımı çattığımda, "Olanlardan haberim var," dedi beni şaşırtarak. "Gece Ferit Çakıl buradaydı."

Soğukkanlı olamayan tek insan ben miydim?

İrkilerek, "Burada mıydı?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde.

"Evet, Defne uyuduğu için hiçbir şey bilmiyor." Gözlerini etrafta gezdirip bakışlarını tekrar yüzüme yapıştırdı. "Olanları biliyorum."

"Diğerleri?"

"Defne hariç herkes."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniye sonra, "Ferit Çakıl ne dedi?" diye sordum.

"O kadından bahsetti." Bedirhan'ın yüzünün gitgide daha da sertleşmeye başladığını fark ettim. "O kadın, Billur'un dayısının bahsettiği kadın, doğru mu?"

"Evet. Yani sanırım."

"Güneş." Bedirhan başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Billur olayın şokunda hâlâ. Bu işin sonunda ne olacak bilmiyorum ama Karan bu kez daha yüksek bir uçurumun başında duruyor."

Kalbimin üstünü kara gölgeler sararken, "Biliyorum," diye itiraf ettim. İtiraf etmesi çok zor olsa da Bedirhan haklıydı. Bu kez daha zor bir sınav vermek zorundaydı.

"Babasıyla oturup konuşması gerek. Bu hemen atlatılabilecek bir şey değil. Bu kadar sessiz kalması, bağırıp ortalığı yıkmasından daha tehlikeli. Yaşar Çakıl'ın ölümü onu zaten içten sarstı, şimdi bir de içten çökmeye başlarsa toparlaması daha zor olacak. Ki çok büyük bir deprem gördü. Çöküp çökmediğini bile bilmiyoruz."

Ellerim tetikte bir hisle, "Sence ne yapacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Yüzü bilmediğini doğrulayan bir ifadeyle şekil kazanmıştı. "Şu an bunu yalnızca sen bilebilirsin. Çünkü ben, onu o seni tanımadan önce tanıyordum, seni tanıdıktan sonra onu bir daha kimse tanıyamadı."

Kazanları söndürülmüş bir gemi gibi olmalıydı şimdi kalbi. Alacalı duygular göğsüne oturup onu nasıl darmaduman hâle getirmişti, bilmiyordum. Bedirhan'ın söylediklerinden birçok anlam çıkarabilirdim ama bu anlamların hiçbiri beni doğrudan sonuca götürmeyecekti. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ya da belki de hiçbir şey yapmamalıydım.

Üst kata bir cesedin bedenini terk eden kan gibi tırmandım. Odaların her biri içinden geçtiğim damarlar gibiydi, yavaşça akarak onun olduğu damara ulaştım.

Duşun altında olmalıydı. Tenine çarpan suyun sesini dinliyordum, denizin içini ağrıtan dalgaların sesi gibiydi; tenindeki kayalıklara çarparak içinin ağrısını dışarı kusturuyordu. Birkaç saniyeyi odadaki banyonun kapısında kendi ölümünü izleyen bir hayalet gibi öylece izledim.

Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Bedenim ona bir şeyler söylemişti, ruhum onun ruhuna dolanmıştı ama şimdi sadece ruhum ruhuna dolaşıktı, bedenim uzağındaydı ve düşünceler, yuvalarına ekmek kırığı taşıyan karıncalar gibiydi; durmadan yeni bir fikri sırtına alarak zihnime taşıyorlardı.

Bedenimdeki ağrının geçmesini bekledim. Sonunda suyun sesi kesildi, gözlerim tekrar kapıya çevrildi. Karan'ın sessizliğin içine düşürdüğü adım seslerini dinledim. Ayağının altındaki suya her basışında ıslak bir ses düşüncelerime dalarak kelimeleri ıslatıyordu. Karan duştan belinde mürdüm renginde bir havluyla çıktı. Çıplak bedeninden gözyaşları gibi dökülen su damlalarını izlemeye başladığımda, o da bana doğru yürümeye başlamıştı.

Kafamı kaldırıp gözlerimi bedeninden ayırarak ıslak yüzüne çevirdim. Siyah saçlarından alnına damlayan su taneleri usulca yüzünün sınırlarında kaymaya başlıyorlardı. Bu görüntü bana, yağmurun ıslattığı bir camın zihnimde gözyaşları döktüğü görüntüyü hatırlatmıştı. Aynı dolgunlukta görünen alt ve üst dudağının üzerinde dilini gezdirdiğini gördüm, gözünün altındaki dikiş izinin üzerinden akan su damlası, gözyaşı tanesi gibi duruyordu.

Yaşadığı tüm bu şeylere rağmen nasıl oluyordu da hâlâ böyle müthiş görünmeyi başarabiliyordu?

Gözlerimiz birbirine çarptığında, canavarlar geri çekilerek denizin dibine çöktüler ve saniyenin kalbi, dakikanın kollarında durdu. Birkaç saniyemi onun güneşin karanlık yüzüne benzeyen siyah gözlerine yatırdım. Sonra utanç saklandığı yerden kalktı ve tenime bana ait bir uzuvmuş, benim derimmiş gibi yapışarak benden bir parça hâline geldi.

Yüzünde katlanarak büyüyen duyguların beni kanatları altına aldığını hissettim. Bizi kanatlarında ölüm haberi taşıyan bir baykuş gibi izleyen acılara rağmen içimizde bir yerde hâlâ şenlik ateşi yanıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sormasını beklemiyordum, şayet bu soruyu benim ona sormam gerekiyordu. Duraksayıp gözlerine gözlerime gömdüğüm soru işaretleriyle baktım. Kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

Bir adım gerileyip yatağa doğru ilerledim, yatağın ucuna oturduktan sonra gözlerimi ellerime indirerek konuşmaya başladım. "Merak ettiğin şey vücudumun ne durumda olduğu mu?" diye sordum sessizce, şaşırdığını hissettim. "Önemli olan vücudum mu?"

"Hayır, tamamen sen. Tamamen seni önemsiyorum," dediğinde sesindeki şaşkınlık bir çığ gibi büyüyerek bana doğru yuvarlanmaya başlamıştı.

"Önemsenmesi gereken tek kişi ben değilim Karan," dedim, sesim yorgundu, bedenim yorgundu, zihnim ve zihnimin içine astığım düşünceler yorgundu. Ruhumun ağrıdığını hissediyordum. Benim bile ruhum bu denli büyük bir ağrı çekiyorken, bu kadar kırılmışken, onun ruhunun sağlam kemiği kalmış mıydı acaba? "Beni yanlış anladın."

"Önemsenmesi gereken sensin," dedi sertçe.

Yorgun kahverengi gözlerimi kaldırıp onun çok daha koyu renk olan gözlerine baktım. Gözleri bana geceyi hatırlatıyordu. Soğuk bir geceyi. Karanlığında yükselen ateşlerin içinde yandığım o soğuk geceyi...

"Toprağa gömüp durma," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Ben sana neler olduğunu görebiliyorum... Keşke kör olsam, görmesem, sağır olsam da hiçbir şeyi duymasam, dilsiz olsam da sana şunları söylemek zorunda kalmasam ama... Ali, kötü şeyler oldu. Hiçbiri geçmedi. Daha kötü şeyler olacak. Ama bir gün geçecek. Geçti gibi yapıp durmasana, geçmedi ama geçecek."

Bana ruhunu acıtıyormuşum gibi baktı. Bu bakışı zamanın hiçbir darbesi ruhumdan silemezdi. Gözlerimi korkarak ellerime indirdim, o ise bana bakmaya devam ediyordu ama ona verdiğim gerçekler sanki avuçlarını bile ağrıtıyordu.

"Annenin yaşadığını öğrendin, bu basit bir şey mi?" diye sordum, sesim titriyordu. "Kalkmışsın burada bedenimi düşünüyorsun, bedenin iyi mi diyorsun, sen iyi misin diyorsun... Sen neden kendini hiç düşünmüyorsun?"

"Onun yaşadığını mı öğrendim sadece?" diye sordu bana sakince. Bu sorunun gönderildiği adres benim zihnim olmamalıydı. Dişlerimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma gömdüm. "Annemin annem olmadığını öğrendim, annemin neler çektiğini... Bana baktığında neler hissettiğini..."

Bir anda sessizleşince gözlerimi kaldırıp ona baktım. Şimdi zemine bakıyordu. Öylece bakıyordu. Sadece bakıyordu. Sonra o koyu renk gözler beni buldu.

"Annemin savaşı olduğumu gördüm. En büyük savaşı benmişim onun. Her şeyin sebebiymişim, hiçbir şeyi bilmezken. Sadece onun yaşadığını mı öğrendim şimdi ben?"

"Yine mi kendini suçlayacaksın?"

"Ben en suçlu suçsuzum, bunu sakın görmezden gelme, bunu sakın yok sayma." Bana doğru yürümeye başladı. Tam önümde durunca kafamı kaldırıp onun yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben bir anneyi öldürdüm, bir annenin de rahminde öldüm."

"Suçlu sen değilsin."

"Değilim, biliyorum ama suçsuz da değilim. Her şeyin eniyim ben. En suçsuz, en suçlu..." Gözlerimin içine bakarken yutkundu. "Belki de gözündeki en zavallıyım."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Her şeyin enisin ama bu her şey sadece güzelliklerin olduğu her şey. Sen güzelsin." Elimi uzatıp yanağına dokunmak isteyince, bu dokunuşuma ihtiyacı varmış gibi eğilerek yanağına avucumu bastırmam konusunda bana yardım etti. "Güzel Ali."

Gözlerini yumdu, kaşlarının ortasındaki çukur bana söyleyemedikleriyle doluydu.

"Sana dokundum, zaman silindi tenimden," diye fısıldadı, nefesi avucuma dökülmeye başladığında, şimdi dudakları da avucumun içinde duruyordu.

"Keşke," diye fısıldadım. "Keşke zamanı zihninden de silebilsem."

"Zihnime dokunamazsın," dedi gözlerini açmadan. "Zihnimde sana ait ne kadar zaman varsa, ne kadar an varsa hepsi orada kalmak zorunda. Ben mimiklerine kadar hafızama kazıdım seni. Avucunun içinde kaç çizgi var, kaçı uzun, kaçı kısa, hangisi yamuk, hangisi yarım, hangisi silik... Hepsini biliyorum. Damarlarını biliyorum. Damarlarında yürüyorum. Damarlarımda yaşıyorsun, damarlarımı bazen tıkayıp bazen orada çağlayarak akıyorsun. Damar yolumsun, çocuk suratlı. Bir gün seni bulamazsam, hiçbir ilaç fayda etmez, karışmaz bir daha kanıma."

Yanağını okşarken buruk gözlerle yüzünü izliyordum ama o, gözleri kapalı olduğu için ifademdeki yangını göremiyordu.

"İfade vermem gerek," dedim çatlayan sesimle.

"Dinlensen daha iyi," dedi, bu beni utandırsa da sesimi çıkarmadım. "Ben konuşurum."

"Çabucak aradan çıksın istiyorum." Gözlerini araladı, ıslak kirpikleriyle gözlerimin içine baktı. Bir an onunmuşum, ona aitmişim, ondan bir parçaymışım, onun uzvuymuşum gibi baktığını fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Bedeninin dinlenmesi gerek." İtiraz istemeyen gözlerle bana bakınca yanaklarımın içini halsizce şişirdim.

"Bedenimin dinlenmeye ihtiyacı yok," dedim utangaçlığın getirdiği kuruluğu ses tonuma dağıtarak.

"Seni yeterince zorlamadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Dudağının kenarı tehlikeli bir kıvrımla yukarı doğru çekilince donup kaldım. Bu kadar normal davranmasını beklemediğim gibi, bu hareketinin kalbimi böyle delice hızlandırmasını da beklemiyordum. Doğrulup kalktı ve yanağında duran avucum dizlerimin üzerine düştü. Çıplaklığını benden gizleyen bir havluyla önümde tüm heybetiyle dikilmeye başladı. "Doğru," diye fısıldadı. "Eğer seni zorlamış olsaydım, şu an hastanede olurduk."

Kulaklarım duyduklarını reddederken ona şok olmuş gözlerle bakakaldım. Yanağımdan makas aldıktan sonra odanın ortasına doğru ilerledi. Altındaki havluyu yere bıraktığı an gözlerimi hızla odanın diğer ucuna çevirip derin bir nefes aldım.

Hiçbir zaman onu tam olarak çözemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Hiçbir olaya karşı beklediğim ya da gereken tepkiyi vermiyordu, hep ummadığımı yaparak beni şaşırtıyordu. Bazen onu anlamanın, cennet ve cehennemin sırrını çözmekten çok daha zor olduğunu düşünüyordum.

"Bu arada," dedi elbise dolabından aldığı siyah, ince bir kazağı kafasına geçirirken. "Seni ilk tanıdığımda hastanedeyken sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Hani şu evlilik cüzdanıyla ağrıyı korkutacaktın falan..." Duraksadım. Kaşlarım iyice çatıldı. "Ben de sana o ağrının nasıl geçeceğini söylemiştim. O şeyi yaptık. Artık ağrın olmayacak."

"Ne?"

"Sen ve ben." Bana doğru döndü. Şimdi altında bir boxer, üzerinde de kazağı vardı. "Seks yaptık."

Gözlerim iri iri açıldı. Bu gerçeği yüzüme bir tokat gibi indirmesini beklemiyordum. Karan gözlerinde muzip bir ifadeyle orada durmuş

beni izlerken yüzüm renkten renge girmeye başlamış olmalıydı. Bedenimde öyle bir duygu dolanıyordu ki, zihnim en çok bu duygudan korkuyor, en çok bu duygudan kaçıyordu. Çünkü bu duygu zihnimin içinde saklanan mantığı bulduğu an onu paramparça etmeyi kafaya koymuşa benziyordu.

"O şaşkın bakışlarını benden çek," dedi sertçe. Bakışlarının da sertleştiğini gördüm.

"Neden sertleştin aniden?" diye sordum kısık sesle. "Şaşkın bakmam mı sorun?"

"Sertleştim, evet," dedi anlayamadığım bir tınıyla. Sırtını bana dönüp derin bir nefes aldı. "Ama eminim tek parça kalmak istiyorsundur. O yüzden sus, akılsız."

İma ettiği şeyin ağırlığı altında ezilirken sesimi çıkarmamayı tercih ettim bu defa. İlerleyen saatlerde iki polis memuru eve gelmiş, zor sabit tuttuğum bedenim bir sandalyede dinlenmeye çalışırken benim ifademi almışlardı.

İfadem alındığı esnada Karan salonda, yani yanımdaydı ama polis memurları sadece benimle konuşmuşlar, Karan'ın arada verdiği sert cevapları duymazdan gelerek onu alttan almaya çalışmışlardı. Onun öfkesinin farkındaydılar, Arda'nın hiçbir ceza almadan dışarı salınma ihtimalini düşünmek bile istemiyor olmalıydı ama polis memurlarının söylediği kadarıyla Arda'nın uzun süre gözaltında kalacağı kesindi.

Akşam karanlığı evin içine yattığı yerde huzur bulamamış bir ölünün hayaleti gibi çöktüğünde, sessizliğimi kollarımın arasına alarak bedenimi salonun ortasındaki koltuğa taşımıştım. Bedenimi ılık suyun altında gevşetebildiğimi sanmıştım ama bunu başaramadığımı koltuğa yerleştiğim an duyduğum hafif sızıyla anlamıştım.

Bacaklarımı koltuğun üzerine çekerek bağdaş kurdum, önümde açık duran televizyon ekranından yayılan ışık bedenimi içine almıştı. Ekrandaki yabancıları izliyordum, sesleri yoktu, dudaklarını her oynattıklarında ne söylemeye çalıştıklarını anlamaya çalışıyordum. Kafamda toparlayamadığım düşüncelerin daha da dağılmaya başladığını fark edince, ben de dağılmaları konusunda onlara yardımcı olmaya başlamıştım.

Karan'ın içeri girdiğini fark etmiştim ama gözlerimi televizyon ekranından çekmiyordum. Odanın içinde sessizce ilerleyerek önümden geçti, hemen çaprazımda duran tekli koltuğa oturdu. Gözleri yüzümün

her yerindeydi, bir süre sonra o gözler benden ayrılarak televizyon ekranına çevrildi. Eğer elimde olsaydı göğsünü ikiye ayırır, kalbine gözlerimi diker ve ne hissettiğini görmeye çalışırdım. Belki gördüklerim bana çok ağır gelirdi, beni mahvederdi, benim felâketim olurdu ama bunu yine de yapardım.

Gözlerim ekrandan ayrılarak ona doğru kaydı. Televizyonun ışığı koyu renk gözlerinin içine giriyor, orada rengârenk bilyeler varmış gibi görünüyordu. Bir an için gözüme olduğundan on, hatta yirmi yaş daha yaşlı göründü ama bu fiziksel bir yaşlılık değildi, bu tamamen ruhsal bir yaşlılıktı ve duruşu, ruhunu ele veriyordu.

"Sergen onu buraya getirecek," dedi sonunda konuştuğunda. Gözlerini televizyon ekranından tek bir an olsun çekmeden söylemişti bunu. Kaşlarımın ortasında beliren kuru bir dal gibi görünen o çizgi derinleşerek bir ağacın gövdesine dönüştü. Kimden bahsediyordu? Güneş'ten mi?

"Kimi?"

"Babamı."

Kaşlarımın arasındaki çukur daha da derinleşti. "Neden?"

"Bana her şeyi anlatmak zorunda."

"O bunu yapmak zorunda, peki sen bunları duymaya hazır mısın?" diye sordum yavaşça.

"Sence?" Gözlerini bana doğru çevirdi. "Dün gece buna hazır mıydım?" Yaşlı bir adamın piposunun içini dolduran tütün turuncu bir alevin içinde yanmaya başladığında, yaşlı adamın piposunun içinde ilerleyen duman zamanın ciğerlerine yapıştı; zaman artık çok yaşlıydı. Karan'ın gözlerinin içindeki yorgunlukları saydım. Ucunu kaçırınca yorgunluklar birbirine karıştı, orası çok kalabalıktı, saymayı bıraktım.

"Kendine zaman tanımıyorsun. Öfkeni ya da üzüntünü yaşamaya bile fırsat bırakmıyorsun, kendi kendini tüketmekten yorulmadın mı?" Bedenimdeki acının katlanarak çoğaldığını fark edince, kendimi sıktığımı anladım. "Bunları seni öfkelendirmek için söylemiyorum, şu an zaten öfkelisin. Bunları seni üzmek için de söylemiyorum çünkü şu an zaten üzgünsün."

Yerinden oynamış bir parke gibi kabarmıştı yüreği. Ben ne kadar üzerine basarsam basayım, parke geri oturmayacak, otursa bile olduğu yere yapışmayacaktı ve bir başkası oraya bastığı an yine yerinden oynayacaktı.

"İhtiyacım var Çakıltaşı," dedi yorgun sesinin eşlik ettiği yorgun gözleriyle doğrudan bana bakarak. "Ya içimde patlayacağım ya da o kabloyu kesecek, birlikte patlayacağız."

"Buna hazır olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadım.

"Bunca yıl yaşadım, kendimi her şeye hazırladım." Gözlerini tekrar televizyon ekranına çevirdi. "Ya da her şeye hazırladığımı sanırdım."

Ölümün eşiğinde durmuş gerçekleri artık öğrenmişti ama gerçekleri kurcalayarak ayrıntıları da görmek istiyordu. Onu anlıyordum.

"Ona ne soracaksın?"

"Gökhan'ın anlattıklarının hepsini ondan da dinlemek istiyorum." Boğazına bir şey takılmış gibi bir süre sessizce bekledi. "İkisine de neler yaptığını bilmek istiyorum. Onların onun gözünde ne olduklarını bilmek istiyorum."

"Kimlerin?"

"Güneş ve Işık'ın." Bir an bu iki isim bana öyle ağır geldi ki... Hele onun sesinden duymak bu isimleri... Usulca yutkundum.

"Babanın hangisini sevdiğini mi bilmek istiyorsun?"

Gözlerini yere indirip başını salladı. "Babam için onun bir fahişe mi yoksa sevdiği kadın mı olduğunu öğrenmek istiyorum."

"O bir fahişe değildi. Bunu Gökhan abi de söylemişti." Kelimeler boğazımı düğüm düğüm ediyordu.

"Ona kendini bir fahişe gibi hissettirdiler, sonra da onu delirttiler." Gözlerini bana doğru çevirdi. "O gün beni gördüğünde beni tanıdı, tanımasa bile hissetti. Onu o hâle babam getirdi."

"Olgunsun," diye fısıldadım. Gözlerimin içine yoğun yoğun bakıyordu. "Başkası olsa daha dün öğrendiği bu şey karşısında ne yapardı bilmiyorum ama asla senin yaptığını yapmazdı, bunu biliyorum. Sen çok garipsin." Gözlerimi ondan kaçırıp boşluğa sürükledim. "Ve çok olgunsun."

"Bu olgunluk mu?" diye sordu, sesindeki meraka bulanmış şaşkınlığı hissedince başımı salladım.

"Evet, olgunluk," dedim.

"O zaman sen hiç olgunlaşma."

Tekrar gözlerine baktım, bu defa o boşluğa bakıyordu. "Sergen biliyor mu?" diye sordum. Sonuçta Sergen o gece oradaydı ama hiçbir şeyi tam olarak görmemişti. Gerçi Bedirhan her şeyi bildiğine göre Sergen'in bildiği de kesindi. Yüzünü süzgecimden geçirmeye devam ettim.

"Evet," dedi Karan. "Ben ondan bir şeyleri saklamam. Saklasam da o bir şekilde öğrenir ama bana çaktırmaz."

Gözlerimi salonun içinde dolaştırıp, "Ablam gitmiş," diye fısıldadım. "Billur onu alıp Bedirhan'ın evine gitti, Bedirhan şu an iş yerinde, birazdan o da burada olur." Sakince boşluğa bakmaya devam ediyordu. "O herif gidince, Bedirhan eve gider, ablan ve Billur'u buraya getirir. Kızların şimdilik burada olmasını istemiyorum."

Bu isteğini anlayışla karşılayıp başımı salladım. Çok geçmeden Sergen, yanında Ferit Çakıl ile eve gelmişti. Salonun ışıkları açılmadı, Karan'ın onu görmeyecek olması beni biraz olsun sakinleştirse de televizyonun ışığı Ferit Çakıl'ın yüzünü belli belirsiz aydınlatınca tekrar geriliyordum. Ferit Çakıl, Karan'ın tam karşısında duran tekli koltuğa oturmuştu. Sergen üzerinde oturduğum geniş koltukta, hemen yanımda oturuyordu.

Ferit Çakıl'ın bedeninden yükselen soğuğun kokusunu alabiliyordum, yeni başlayan gecenin soğuğunu eve taşımıştı. Ellerinde yine deri eldivenler olması dikkatimi çekse de gözlerimi ondan uzaklaştırıp Karan'a çevirdim.

Karan sakin görünüyordu ama aslında gergindi, birleştirdiği ellerine bakıyordu. "Anlat," dedi bir süre bekledikten sonra.

"Her şeyi en başından anlatac..." Ferit Çakıl'ın cümlesi Karan tarafından yarım bırakıldı: "Bilmem gerekenleri anlat. Uyduruk hikâyelerini değil. Bilmem gerekenleri."

"Deden bilmiyordu," dedi, işte Karan'ın duymak istediği de tam olarak bu olmalıydı. Gözlerindeki ifadenin yumuşadığını gördüm. Yaşar amcanın ona ihanet etmediğini öğrenmek bile yüklerinin büyük bir kısmını omuzlarından kaldırıp almıştı. "Ailedeki kimse bilmiyordu. Annen bile. Yani... Işık bile."

Karan gözlerini kaldırdı, ölümün gölge gibi dolandığı gözlerini babasının yüzüne sabitledi. Televizyonun ışığı ikisinin de yüzünü aydınlatırken, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Annem bana mektubunda bunları anlattı zaten," dedi keskin, sert bir sesle. "Bana ondan bahset."

"Onu gördüğünü biliyorum," dedi Ferit Çakıl, gözlerini oğlundan ayırıp eldivenin içinde sakladığı ellerine indirdi. "Onu İzmir'deyken gördüğünü biliyorum."

"Ama ben onun kim olduğunu bilmiyordum." Karan şimdi gerçek bir ölüm meleği gibi bakıyordu, sırtındaki kanatları oluşturan tüylerin her biri, bir başkasının ölümünü temsil ediyordu. "Onu seviyor muydun?"

"Dünyadaki her şeyden çok." Ferit Çakıl kafasını kaldırıp kararlı gözlerle oğluna baktı. "Senden bile."

"Benden bileyse, sen o kadını sevmiyordun." Karan bunu alay eder gibi söylemişti. "Sen bu hayatta kendinden başka birini sevdin mi?"

"Anneni seviyordum."

"Hangisini?" Karan bu kez gerçekten gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki bu, sanki dişleri kırılıp damaklarına saplanmıştı. "Kusura bakma ya, daha önce hiç iki tane annem olmamıştı."

Ferit Çakıl duydukları tarafından yaralanıyormuş gibi yüzünü buruşturup, "İkisini de seviyordum. Işık'la evlendiğim zamanlar onu gerçekten seviyordum, bir insan olarak... İyi bir insandı, iyi bir kadındı..." Yutkunurken boğazından kayan yalanların rengini merak etmiştim. "Ama Güneş... Ona âşık oldum. Onu gördüğüm gün ona tutuldum. Ne iş yaptığı, nerede olduğu, kim olduğu umurumda bile değildi. Ona tutulmuştum."

"Nerede çalışıyordu?" Karan'ın sesi buz gibiydi. "Söyle. Senden duymak istiyorum bunu."

Ferit Çakıl gözlerinin kenarını saran çizgilerin derinleşmesine neden olan bir ifadeyle oğluna bakıp, "Pavyon," dedi acılar içinde. "Pavyonda çalışıyordu."

"Utanıyor musun bundan Ferit Çakıl?" Karan'ın yüksek çıkan sesinin etrafı acının telleriyle sarılmıştı. "Utanıyor musun pavyonda çalışan bir kadına âşık olmaktan?"

"Kes sesini." Ferit Çakıl kaşlarını sertçe çattı. "Konuşmalarına dikkat et."

"Etmezsem ne olur?"

"Senin annen pavyonda sadece şarkı söylüyordu, ondan bir fahişeden bahsediyormuş gibi bahsedemezsin!" diye bağırdı Ferit Çakıl, öfkeli görüntüsü ve sesine rağmen yerinden kıpırdamadan yalnızca oturuyordu.

"Ona sen onu bırakıp gittiğin günden sonra neler oldu biliyor musun?" Karan ayağa kalkınca panikleyerek ona baktım. Salonun ortasına doğru yürüyüp televizyonun tam önünde durdu ve babasının gözleri-

nin içine baktı. "Annemi sattılar. Anneme tecavüz ettiler. Annem isteyerek yapmadı, annemi zorladılar, sonra da ona orospu dediler. Sen sesiyle para kazanan o kız çocuğunun ruhunu sattığın gün, o kız çocuğunun parçaladığın ruhunu taşıyan zayıf bedenini kullandılar." Karan babasının yüzüne doğru eğildi. "Şimdi orospu kim? Güneş mi yoksa sen misin Ferit Çakıl?"

Ferit Çakıl dolmuş gözler, sımsıkı kapatılmış ve kasılmış bir çeneyle oğluna bakıyordu.

"Bana güneşi göstererek, *benim adım bu, orospu değilim ben*, diye bağırdı, onu o halde görmek ister miydin?" Karan biraz daha eğildi, artık yüzleri birbirine çok yakın mesafede duruyordu. "Ona o kadar çok orospu demişler ki baba, adını unutmuş, güneşi görünce onu gösteriyor, adım bu diyor, adını artık kendisi de bilmiyor."

"Karan..."

"Beni keşke orada, o pavyonda, onunla bıraksaydın. Senin gibi bir onursuzun değil de bir orospunun çocuğu olarak hatırlansaydım." Karan babasına acıyan gözlerle baktı. "Ağlayacak mısın? Orospu çocuğu oğlunun söyledikleri mi ağlatacak seni? Yoksa bir orospuya âşık olduğun için mi ağlıyorsun?"

"Annen hakkında doğru konuş..." Ferit Çakıl'ın sesi titriyordu. "O, öyle bir kadın değil."

"O öyle bir kadın değil, onu öyle bir kadın yapan sendin!" Karan aniden babasının yakalarına yapışınca, Sergen hızla ayağa kalkarak onu çekip uzaklaştırmaya çalıştı. Karan öfkeli nefesler alıp veriyor, göğsüne kızgın yağlar dökülmüş gibi hırlıyordu. "Şimdi senin mahvettiğin o kadını benim iyileştirmemi mi istiyorsun? Sen o kadın iyileşir mi sanıyorsun lan amın feryadı?"

"Ben..." Ferit Çakıl dişlerini sıkarak konuştu. "Ben yapamazdım, Işık'a bunu yapamazdım, Güneş'i alıp buralardan gitseydim, Işık kahrından ölürdü. O zamanlar, ben Güneş'e âşık olduğum zamanlar, Işık kısır olduğunu, hiçbir zaman bir evlat sahibi olamayacağını öğrenmişti. Yıkılmıştı. Yoksa ben... Ben ilk zamanlar ondan boşanıp Güneş ile evlenecektim, Güneş'i alıp götürecektim, her şey bitecekti..." Eldivenli ellerine baktı, elleri titriyordu. "Yapamadım, Işık'a kıyamadım, bırakamadım onu. Eksik görür kendini, yetersiz bulur kendini diye... Ben kıyamadım."

"Sen ikisine de kıydın."

"Kıyamadım, ben ikisine de kıyamadım." Elleri tir tir titriyordu. "Ben ne onu ezip geçebildim ne de onu bırakıp gidebildim."

"Ben doğunca mı bırakıp gittin o zaman? Gidiyormuşsun işte. Bal gibi gidiyormuşsun." Karan, Sergen'i iterek babasının üzerine doğru yürüdü. "Gözlerimin içine bak lan, bir kere olsun, bir kere olsun gözlerimin içine bakarak doğruları de bana. Söyle. Gözlerimin içine bakıp söyle. Götüm yemedi lan de, ikisini de oynattım parmağımda de, sikimin keyfine yaşadım lan hiçbirinizi takmadım kafaya, umurumda değildiniz de, desene lan, söyle!"

"Umurumdaydınız!" Ferit Çakıl bağırarak titreyen ellerini dizlerine vurdu. "O kadar umurumdaydınız ki, ben neredeyse otuz senemi insan olmadan, yaşamadan, gözlerim hep kapalı, kulaklarım hep sağır, hep bir mezarın içinde geçirdim! Sana bunları söylemek, senin gözlerinin içine bakarak bunları sana söylemek kolay mı sanıyorsun?" Titreyen ellerini gösterdi. "Ben bu ellerle seni ekmek kırıklarıyla dolu bir ekmek bezine sardım, bedenin daha cennetin kanını taşıyordu, ben bir bebeği ekmek kırıklarının içinde ayırdım annesinden! Ben o koridorda yürürken, artık yürüyen sadece bedenimdi. Ben ruhumu da, yüreğimi de, ben Ferit'i de, seni de oraya gömdüm! Biz seninle Güneş'in yanına gömüldük, bedenlerimiz Işık'ın yanında çürüdü!"

"Hâlâ oynuyorsun, hâlâ oynuyorsun sen! Bir kez doğruyu söyle bana, bir kez olsun de ki, canım öyle istediği için bunları yaşadık! De şunu bana!" Ayağa kalkarken acıyı hissetmiyordum. Ellerimi Karan'ın sırtına koydum, sırtı hızla inip kalkıyordu.

"Annene köpekler gibi âşıktım, hâlâ âşığım ama ben ona zarardan başka hiçbir şey değilim. Korkağım ben; korkak, aciz herifin tekiyim. Seni kurtarırım sandım, sana sarılırım her şey geçer, bir gün Tanrı beni affeder sandım. Ben sana sarılamadım. Ben ekmek kırıklarının içinde taşıdığım o bebeğe sarılamadım. Ne bekliyordunuz benden? Beni yaratan o ilahi güç bile tiksiniyordur benden. Neyim senin gözünde? Ne isem, inan bana on katı daha kötüsüyüm, daha iğrenciyim, daha tiksinciyim! Senin gözlerine baktığımda gördüğüm o kadını zihnimden ne zaman silebildi ne beni yaratan o ilahi gücün gücü buna yetebildi. Senin gözlerinde iki kayıp yaşadım ben! Yine de sevdim seni, kendimden çok sevdim, kendimi yok saydım senin için, ezdim geçtim! Ama Güneş'i ezemedim, onu bıraktığımda bile senden çok sevmiştim!"

"Aciz herif..." Karan'ın fısıltısı bir yangının havaya kalkan külleri gibiydi. "Aciz herifin tekisin sen..." Ellerimi Karan'ın sırtına tamamen bastırınca gücünün ne kadar çok tükendiğini avuçlarımın içinde hissettim. İkisi de mahvolmuştu. Hayatım boyunca asla acımayacağımı, üzülmeyeceğimi, hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşündüğüm Ferit Çakıl için ilk kez üzülüyordum, ilk kez böyle yoğun hissediyordum.

"Seni kendimden çok sevdim," diye fısıldadı Ferit. "Sana o izi bıraktığım gece, beni gördüğün son geceydi. Ben senin romanından silinmesi gereken o sayfaydım, baktım sen beni okumaya devam ediyorsun, ben de kendi kendimi o romandan yırtıp attım. Şimdi tutup o yırtık sayfayı romanın eksik kalan yerine yapıştıramazsın, biliyorum. Bunu ben de istemiyorum. Ne senin hayatını, ne Güneş'in hayatını tekrar bir harabeye çevirmek değil niyetim. İsteğim senden... Anneni oradan al, bunu ben yapamam ama sen yapabilirsin. Güneş'in iyi olmasını sağlayabilirsin."

Karan sadece babasına bakıyordu.

"Bunu yapabilirsin. Biliyorum, senden istediğim şey çok büyük bir şey, belki de senden kendini mahvetmeni istiyorum ama zaten mahvolmadın mı? Onu senden başkası iyileştiremez."

"Anlatmaya devam et," dedi Karan yalnızca. "Bana onu anlat."

"Anlatabilecek bir şeyim kalmadı. Onun hakkında bilmen gerekenler bunlar," diye fısıldadı Ferit Çakıl.

"Senin evli olduğunu bilmiyordu, değil mi?" Karan şimdi biraz daha sakin görünüyordu ama hâlâ yangın yerinden farksız olmalıydı. Parmaklarımı Karan'ın sırtında gezdirip sessizce Ferit Çakıl'a baktım.

"Bilmiyordu, bilseydi beni ister miydi sanıyorsun?"

Karan dünyasını altüst eden adama öyle sakin bakıyordu ki, beni asıl bu sakinliği korkutuyordu. Bir süre zihninde konuşan sesi dinledi, belki de artık kendisi olarak hareket etmekten korkuyor, o sese sığınıp o sesi dinliyordu.

"Hayatımı mahvettin," diye fısıldadı sonunda konuştuğunda. Söylediklerinin ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Tonlarca ağırlığa sahip olan bir yük tam kalbimin ortasına binmişti sanki. "Hayatımızı mahvettin," dedi devamında, sesi sigaranın öldükçe uzayan külü gibi griydi. "Amına koydun her şeyin, siktin her şeyi."

"Evet," diye mırıldandı Ferit Çakıl. "Her şeyi ben mahvettim. Biliyorum."

"Mahvettiğin her şeyi toparlamamı bekliyorsun benden, doğru mu?"

"Evet." Ferit Çakıl gözlerini eldivenlerinden çekmeden başını hafifçe salladı. "Toparlayabilecek tek insansın."

"Eğer bir şeyleri toparlamak isteseydim, buna seni öldürmekle başlardım." Sesindeki kurşunlar bir bir saplandı babasına. Gözlerim Sergen'i buldu, ela gözleri şimdi kahverengi görünüyordu, sakin bir ifadeyle abisi bildiği adamı izliyordu. Gözlerim bu defa Ferit Çakıl'a döndü, eldivenlerine sanki orada çok değer verdiği bir şeyi görüyormuş gibi bakıyordu.

"Beni bu yalanla nasıl yaşatabildin ulan?" diye sordu Karan sitemkâr ve öfkeli bir sesle. "Hiç mi acımadı için? Ne bileyim, sen insan değil misin, hiç mi üzülmedin?"

"Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun."

"Sen inanılacak bir şey mi bıraktın ki?"

"Çok vaktim yok," dediğinde kaşlarımı kaldırarak ne söylemeye çalıştığını anlamak için çabaladım. Karan'ın kaşları çatılmıştı. Ferit Çakıl, elindeki eldivenlerden birini çıkardı. Bu yanık izlerinin olduğu eliydi. "Belki sana verdiğim acının yanında hiçbir şey ama ben de kendime cezamı verdim. Sonra ilahi gücün sahibi de asıl cezamı kesti ve yenemeyeceğim bir illet verdi bana." Elini mi yakmıştı? Kendisi mi? Gözlerimi ellerinden çekip Ferit'in yüzüne çevirdim. O, yanmış olan eline bakıyordu. "Elinizin ayağınızın altından çekilip gidecektim ama seni ona gönderebilmenin yolu yok, bunu anladım. Ben de ona gidemem artık. İstesem de gidemem. Dördüncü evre mide kanseriyim."

Sadece birkaç harfin yan yana getirerek oluşturduğu bir enkazdı, iki kelimeden oluşan bir acıydı. Gözlerimde büyüyen şaşkınlığı o an için gizleyemedim, uzuvlarım buz tutmuş gibi olduğum yerde donup kalmıştım. Bunu beklemiyordum.

Öyle bir an gelirdi ki, karşındaki insanın yalan söylemesini dilerdin. Öyle acı gerçekler vardı ki, yalanlar duymak isterdin. Şimdi onun söylediğinin bir yalan olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordum, şimdi bu söylediğinin gerçek olma düşüncesi bile ruhumdan binlerce parça koparıp içimi dağıtıyordu. Karan'a ne yaşatmış olursa olsun, Karan'ın bir kayıp daha verecek olma düşüncesi beni temelimden sarsıyordu.

Sessizlik, yerde oluşan zaman gölünün içinde boğularak can vermeye başladığında, harfler yüzleri suya dönük şekilde suyun yüzeyine çıktı; onlar da ölüydü.

Karan yalnızca, "Anladım," dedi. Soru sormadı, belki endişelendi ama bunu ona tek bir an olsun bile hissettirmedi.

"Ben anneni bir evi dağıtır gibi dağıttım, sonra o evdeki en önemli eşyayı alıp çıkıp gittim. Evi terk ettim. Evi çaresizlikler içinde bıraktım. O ev, annendi. Ondan alıp götürdüğüm o kıymetli parça sendin. Şimdi geri dönemem ama o parçayı ona gönderebilirim, şimdi o evi geri toplayamam ama sen gidersen, o dağınık bir evde yaşamaya da alışır. Yeter ki o parça, o evin içinde olsun."

Söyledikleri bir nehri kurutan güneşin kolları gibiydi, sıcaktı, dokunduğu yeri kurutmaya yemin etmişti ve nehrin etrafındaki zambakları yaşlandırıyordu. Zambaklar güneşin altında fazla kaldıklarında çabuk büyürdüler, büyümeleri onlar için sakıncalıydı, yaşlılığın arkasından ölüm hemen gelirdi ve bir zambak ölümünü bile kimseye hissettirmeden gerçekleştirirdi. Kuruyan nehrin yanında büyüyen o zambak gibi hissettim.

"Benden gidip onu almamı mı istiyorsun?" Karan boğazında bir yumru varmış gibi kara zorla yutkundu. "Eğer hasta olduğunu öğrenmeseydin ve bir de Arda bu olayı deşip durmasaydı, bana tüm bunları söylemeyecektin bile, değil mi?"

"Yanılıyorsun," dedi Ferit Çakıl, sesi yorgundu. "Sana bunları anlatma sebebim ne hastalığım ne de Arda."

"Arda olmasaydı sen bana bunları anlatmayacaktın, boşuna dil dökme, boşuna konuşma."

"O piç kurusu değil, sana bunları ben anlatacaktım. Ondan duymanı istemedim çünkü tüm bunları benim sana söylemem gerekiyordu. Gerçekleri benim ağzımdan duymanı istedim. O yüzden o kadar paniklemiştim. Neden anlamak istemiyorsun Karan? Neden peşin hükümlülük yapıyorsun?"

"Peşin hüküm mü? Bunu genelde sen yaparsın." Karan bana doğru dönünce, gözlerinin iki mezar boşluğu gibi göründüğünü fark ettim. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu. Ruhunu evde kimsenin bilmediği bir odaya göndermişti de kalbi de ruhu geri gelene dek uykuya dalmıştı sanki. "Hâlâ sadece kendini aklayacak şeyler söylüyorsun, sadece kendinden bahsediyorsun. Bana onu anlat dediğimde bile onu seninleyken anlatıyorsun. Hayatının merkezi kendinsin, benim de hayatımın merkezi sen ol istiyorsun. Onun da hayatının merkezi senmişsin zamanında, bunu da biliyorsun." Karan tüm bunları babasına bir

kez olsun bakmadan, benim gözlerimin içine bakıp, benden güç buluyormuş gibi sarf etmişti. "Herkesin merkezinde olduğunda o hastalık senin bedenini terk etmeyecek, aksine ruhuna bile sıçramış olduğunu düşünüyorum. Senin ruhun bile kanser."

Dudaklarımı kanatana kadar ısırmak istedim ama o gözlerimin içine bakıyorken bunu yapamadım. Sanki bunu yaparsam köklerini toprağıma veren o ağaç, benim üzerime yıkılıp benim üzerimde köklerinden kopup ayrılacaktı.

"Ne desen haklısın," dedi Ferit Çakıl, suçluluk her yerine içini saran kanser gibi yayılmıştı. Pişman mıydı? Belki de bu dünya üzerinde pişmanlığı onun kadar net hisseden başka hiç kimse yoktu. Şimdi ne yaparsa yapsın geri kazanamayacağını bildiği bir adam, iki de kadın vardı. Üçünün de hayatını o mahvetmişti. Birini öldürmüş, diğerini gömmüş, diğerini de yapayalnız bırakmıştı.

"Haklı olmak yetmiyor," dedi Karan. "Haklı olmak yetseydi, ben..." Elini göğsünün üzerine koyunca, gözlerim büyük ellerine kaydı, hasarlarla süslenmiş güzel parmaklarını kalbine bastırdığını gördüm. "...ben bu yüreği söküp atmak ister miydim yerinden?"

Yüreğini söküp atma isteği mi uyandırıyordu ona tüm bu hissettikleri? Gözlerimi parmaklarından çekmeden öylece bekledim. Bir insanın acılarını omuzlama isteği bana hep hastalıklı gelmişti ama şimdi ben hastaydım, tüm acılarını omuzlarıma almak isteyecek kadar hastaydım hem de. Tedavim sanki o acıları omuzlarıma alarak yürümekti benim, sanki tek şifam onu o acılardan kurtarmak olacaktı.

Gözlerimdeki gökyüzüne yerleştirilmiş kahverengi bulutlarda oturan o küçük erkek çocuğu şimdi benim gözlerimden onu izliyordu. "Bana anlatacak başka şeylerin yok mu? Vardır," dedi Karan sırtı babasına dönükken. "Kanserin dışında."

Canımı acıtan son sözü, yüzümdeki ifadenin yıkılan bir ev gibi çökerek enkaza dönmesine neden oldu. Karan'ın kopkoyu renk gözleri yüzüme yerleşti, gözlerimdeki kahverengi yara bulutlarının üzerinde oturan erkek çocuğu bacaklarını sallayarak onu izlemeye devam ediyordu.

"Senin o adamdan her şeyi öğrendiğini de biliyorum. Gökhan senin aslında kim olduğunu bilmeden o gece İzmir'de sana her şeyi anlattı." Kaşlarım çatıldı ama gözlerimi Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinden çekmedim, sadece Ferit Çakıl'ın söylediklerine kulak vermeye devam ettim. Gözlerimiz birbirine dikilmiş iki farklı renkteki kumaş parçala-

rı gibiydi. "Benim sana anlatacaklarımın bir önemi yok, zaten benim bile bilmediğim parçalar şu an senin elinde, sen o tabloyu tamamladın, bendeki tablo hâlâ eksik."

"Sen beni mi takip ediyordun?" Karan'ın sesi buzun üstünde yürüyormuşum gibi hissettirmişti. Kelimeler sesinin soğuğunda kayıp yere düşerek parçalara ayrılıyordu.

Ferit Çakıl'ın ayağa kalktığını fark etsem de gözlerimi onun kara gözlerinden çekmedim. "Evet," dedi. "Tıpkı senin beni takip ettirdiğin gibi."

Donup kaldım, Karan bunu fark edince gözlerini gözlerimden çekmeden tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Karan'ın bunca zaman takip ettirdiği adam Ferit Çakıl mıydı? Babasının yerini aslında biliyor muydu? Kafam allak bullaktı.

Diğer Merve'nin bembeyaz çarşafların arasından çıkıp, düşüncelerimden ellerine bulaşmış kan lekelerini çarşaflara dokunarak çarşafların yüzeyine bıraktığını gördüm. Sonra bana baktı, dudaklarında yarım yamalak bir tebessümle bana gülümsedi ve sırtını bana dönüp kan ile lekelediği beyaz çarşafların içinde ilerleyerek gözden kayboldu.

"Her yarrağımı biliyordun yani," dedi kaba bir sesle. "Ne güzel."

"Beni önemsediğini biliyordum." Bu umut dolu sesin içinde hüznü de bulabilirdiniz. "Sergen çok uyanıktı, kimseye göz açtırmıyordu ama ben babamı tanıyordum, seni babam yetiştirmişti ve bu yüzden atacağın adımları az çok tahmin etmek benim için çok da zor olmuyordu. Sergen'in birçok defa benim doktorumla özel olarak görüşmeye çalıştığını duydum, doktorumu sıkı tembihlemiştim, Sergen konu ile ilgili hiçbir şey öğrenemiyordu. Sana basit soğuk algınlıkları, basit mide ağrıları, basit kronik rahatsızlıklar olarak gösteriliyordu her defasında. Uzaktan uzağa elini bana uzatmıştın. Uzattığın o elin içine kanseri koyamadım. Koymak istemedim. Yapamadım."

"Tamam," dedi Karan gergince. "Kes."

"Ben sana ne yaparsam yapayım, senin bana söylediğin her şey içinin ağrısından. Dilindeki zehir bu yüzden. Bu huyun Güneş'e benziyor. O da böyleydi. Onun canını acıttığımda, üzdüğümde onu... Bana böyle zehirli diliyle zarar vereceğini düşünürdü. Ama ben bilirdim, ne derse desin, beni sevdiğini hep bilir, hissederdim."

"Seni sevdiğimi mi düşünüyorsun? Beni ona mı benzetiyorsun?" Karan babasına doğru dönünce siyah gözleri gözlerimi yaradaki kabuğu koparır gibi koparak yere düşürdü. Bakışlarımı boşluklarla dol-

durdum. Yılların soldurduğu bir mektup gibi bugüne kadar taşınan geçmiş, geçmediğini bir kez daha kanıtlıyordu.

"Ona benziyorsun," dedi babası yalnızca.

"Onu tanımıyorum." Karan'ın sesi kuyruğunda iğne taşıyan bir akrebin içinde kan gibi dolanan zehre benziyordu.

"Onu tanımak istiyorsun."

"Sen benim ne istediğimi bilseydin, şu an bu durumda olur muyduk sanıyorsun?" diye sordu Karan.

"Bana hep bir şeyler soruyorsun, verdiğim cevapları yorumsuz bırakıp diğer soruya geçiyorsun. Şu an ağzımı burnumu dağıtmayı istiyorsun, belki beni öldürmeyi... Ama tüm bunları da yapmıyorsun. Karşımda duruyorsun, sadece soru soruyorsun. Seni anladığımı sandığım yerden, aslında seni hiç anlamadığım gerçeğiyle ellerim bomboş geri dönüyorum."

Geçmişin ettiği alaydan sakınmak istercesine, "Annemi aldattın," dedi Karan, Işık onun için hâlâ hayallerinde uyuyan o kadındı, annesiydi. "Ann... Onu." Durdu, şimdi Güneş'ten bahsediyordu. "Onu kandırdın, terk ettin." Babasının üzerine yürüyüp yakınır gibi fısıldadı: "Beni suçladın, mahvettin."

"Haklısın," dedi yalnızca Ferit Çakıl.

"Yani bu yalanı, senin annemi intihara sürüklediğin yalanını, var ettiğin bu günahı..." Elleriyle kendini gösterdi. "Bu günahı," diye irdeledi. "Başka kimse bilmiyor mu?"

Ferit Çakıl paramparça olmuş gözlerini oğlundan çekmeden, "Hayır," dedi. "Arda'nın babasından başka hiç kimse bilmiyor. Arda da muhtemelen bunu babasından öğrenmişti."

"O niye biliyor?"

"O zamanlar çok yakın arkadaştık."

"Büyükbabam bunu nasıl anlamadı?"

"Anlamasına imkân yoktu, Işık kimsenin bilmesini istemediği için çok iyi oynuyordu. Zaten seni çok seviyordu, kimse böyle bir şeye ihtimal vermedi. Hem kimin aklına gelirdi ki?" diye sordu babası, sesi sakindi, anlattıkları ise korkunçtu.

"Şeytan ve senden başka," diye mırıldandı Karan. "Doğrusun."

"Bak oğlum, ben zaten buralardan gideceğim." İşte bunu beklemiyordum. "Artık sessizce uzaklaşmam gerektiğini biliyorum, artık sessizce ölmek istiyorum. Ne kadar zamanım kaldı bilmiyorum. Buralarda

kalamam, senin bileceğin herhangi bir yerde de olmak istemiyorum. Senden tek isteğim, son isteğim, Güneş'i yanına alman. Ben onun ışığını kesen gece oldum, bulut oldum, yağmur oldum ama o, vazgeçmedi benden. Söndürdüm onu, yine de yandı bana. Şimdi sen gidersen, onun elini tutup onu alırsan belki o yeniden doğar."

Bir camın patlayıp kırıklarının etrafa saçılmaya başladığı gibi düşünceler önce zihnimin içinde patladı, ardından da dağılarak etrafa saçılmaya başladı. Ferit Çakıl yaklaşan ölümü kabullenmişti, dördüncü evrenin zaten son evre olduğunu ve tedavi kabul etmediğini biliyordum fakat yine de karşımda duran adamın ölümü bu denli soğukkanlılıkla karşılıyor olması beni şaşırtmıştı.

Karan hiçbir şey söylemedi. Bedirhan'ın içeri girdiğini gördüm, sessizce salonun içinde ilerledi, ince deri ceketini çıkarıp koltuğun koluna koydu ve koltuğa oturup hiçbir şey yokmuş gibi gözlerini Karan'ın önünde durduğu televizyonun görünen belli bir kısmına çevirdi. Ferit Çakıl bir süre beklemiş olsa da oğlundan bir cevap alamamıştı, sonunda beklemenin büyük bir sancı olduğunu fark ederek yavaşça sırtını döndü.

"Şimdi gidiyorum. Belki senin soracakların var hâlâ ama benim anlatacak gücüm kalmadı. Tükeniyorum ben, oğlum. Küle dönmeden hemen önce senin kapına geldim, közüm şu an, üflesen alev alırım ama anlık olur bu. Artık yanamam. Bitti. Yangın söndürüldü. Artık yakacak ne bir ormanım, ne bir ağacım ne de tek bir dalım kalmadı. Söyleyeceklerim bu kadar. Allahaısmarladık."

Hiçbir şey söylemedi sonrasında, birilerinin bir şey söylemesini de beklemedi. Sergen ile girdiği o kapıdan yalnız başına çıktı, sonra da karanlığa karışıp içinde olduğumuz gelecekten uzaklaştı, geçmişin içinde ise aslında hâlâ vardı.

Ve daima var olacaktı.

ÇOK KEZ KENDİMDEN KAÇMIŞTIM,
ÇOK KEZ KENDİMİ TANIMIYOR
GİBİ ÖYLECE YANIMDAN
GEÇİP GİTMİŞTİM.

7. SAHNE

Keman sesinin geceye geçirdiği pençelerinin etrafından karanlığın fısıltıları akıyordu.

Kemanın içine saklanan hangi anı, hangi acıydı bilmiyordum ama o keman çalmaya başlayınca, melekler bile cenneti terk eder, onu dinlemeye gelirlerdi. Bedenimi saran hislerin, bileklerimi acıtan ağrının, tüm bunların bana damarlarımın emaneti olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir insanı kendi damarından başka bir şey kanatamazdı.

Öyle sanıyordum.

Devamlı olarak kemanın bedenine dokundu, devamlı olarak bir kibrit çöpünü kibritin kutusuna sürtüyormuş gibi kemanın yayını kemanın tellerine sürttü; notalar alev aldı, melodi yandı.

Sütyenin demiri göğsümün derisine batıyor, kalbim ağrıyordu. Dizlerimi çıplak karnıma doğru çektim, çenemi diz kapaklarıma bastırıp sırtımın ortasında şeytanın mızrağı gibi duran kemiğin belirginleşip derimi germesini sağladım.

"Kendi canına zorun var senin." Seslerin anlatmaya çalıştıklarına kulak verirken dudaklarımdan dökülen ıslak kelimelerdi bunlar. Birleşince bir tam, bir bütün cümle etmiyordu; artık cümleler bile eksikti, yarımdı, tamamlanamıyordu. "Zorun var canına, canım."

Ne hissediyordu? Melodiler onun yerine konuştuğuna göre, o aslında ağlıyordu. Çünkü sesler ağlıyordu. Çenemi dizime bastırıp gözlerimi karanlık koridora çevirdim, pencereden içeri giren havuzun ve

sokak lambasının ışıkları iki farklı rengin cesedi gibi zemine uzanmışlardı. Sarı ve mavi, iki farklı ceset. Mavi olan cesedin içini terk eden mavi kan, koridoru oluşturan parkeleri aydınlatıyordu, sarı cesedin sarı kanı ise sadece olduğum odanın damarından akıyordu.

Zaman kadar riyakâr olan bir şey daha varsa, bu andı. Zaman her yana yayılırken, an sadece senin yanında durur ve sadece sana dokunurdu. Kemanın sesi koridorun boş duvarlarına çarparak kemikleri kırılmış bir beden gibi yere yığıldı.

Çıplak ayaklarımı soğuk yorgana bastırıp gözlerimi yumdum. Onu hayal etmeye çalıştım. Duydukları, gördükleri, öğrendikleri onu burnuna kadar yükselen suyun içinde boğmaya başlamıştı. Kalbi o suyun içinde boğulan ilk organıydı, ciğerleri öyle çok yanıyordu ki bu suyu ilaç, derman, deva, şifa sanmıştı. Sonra o da boğuldu.

Keşke kalbinin solungaçları olsaydı. Belki o zaman boğulmazdı.

Bir yaranın içinde uyanan iz gibiydi. Yara ise o izin annesiydi, o yarayı oraya bırakan darbe de izin babasıydı. Yara, iz büyümeye başlamamışken onu terk edip oradan kopup düşecekti, iz yalnız kalacaktı.

Yara kapanır, iz kapanmazdı.

Anne babadan vazgeçse de çocuk babadan vazgeçemiyordu. Baba, anneden vazgeçse de çocuk anneden vazgeçmiyordu. Olan ne yarayı oraya bırakan darbeye ne zamanla kuruyup düşen yaraya olurdu aslında. Olan her zaman orada mahkûm hayatı yaşayacak o ize oluyordu.

Bir harabe gibi oturduğum yerden, bir kepçenin içinde harabeden uzaklaştırılan moloz yığını gibi kalkıp uzaklaşmaya başladım. Koridora çıktığımda üzerimde bedenimi saklayan siyah, kısa bir şort ve siyah sütyenden başka hiçbir şey yoktu. Koridorun içinde duran anın var ettiği sesi dinlerken bir süre elim kapının pervazında boşluğa baktım.

Odanın aralık duran kapısına baktım, ardından dayanamayıp o kapıya dokundum ve açılmasını sağladım. Çıplak omuzlarının arkasında gölgesi kanatlarıymış gibi yere serilmiş, sırtında duruyordu. Çenesinin altına aldığı kemanı omzuna sabitlemişti. Zayıflayan damarlarını içinde taşıyan güçlü kolunun hareketlerini izledim. Havaya seslerden harfler çiziyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp zihnime beni mahveden bir anıymış gibi işledim o görüntüyü. Bomboş bir duvarın önünde duruyordu, yüzü duvara dönüktü, sanki yüzünü duvara, sırtını her şeye dönmüştü. Uçları kıvır kıvır duran, onu muzip bir oğlan çocuğuna benzetme-

me neden olan saçlarına baktım bir süre, sonra biçimli ensesine, geniş omuzlarına, kemanı tutuşuna, kemana yaslanışına... Ona.

Her zaman tıraşlı, kısaltılmış ve düzgün gördüğüm o saçlar öyle asi, öyle farklı görünüyordu ki. Artık görüntüsü bile hissettiklerini taşıyordu. *Darmaduman.*

Bu görüntüye bile alışmaya başlamıştım. İnsan her şeye alışıyordu, bu doğruydu.

İçli bir nefes aldığını duydum. Profili görünüyordu, kemanı çenesinin altına sabitlediği için yüzü ifadesiz gibi duruyordu ama kaşlarının nasıl çatıldığını, nasıl titrediğini görüyordum. Uzun kirpikleri ileriyi hedef almış birer ok gibiydi ama gözleri o okların arkasına saklanmış yaralı bir bedendi. Gözlerini yummuş, seslerden bile gizlemişti.

Her şeyden haberinin olması, artık hiçbir şeyi bilmemesinden daha acı verici geliyor olmalıydı. Oysa her şey bir sırken, Karan bir sırrın içinde yaşadığını bilirken bile bu sırrın ona böyle büyük yaralar açacağını düşünemediğinden daha huzurluydu belki de.

O gece, sabahın ilk ışıkları odanın içini doldurup karanlığı saklayana ve tüm sırlar bir süreliğine de olsa toprağın altına gömülene kadar kemanını çalmaya devam etti.

Öğlen sonu ablam buradaydı. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için ortamdaki durgunluğu pek garipsemediği belli oluyordu. Arda olayını geride bırakabilmişti, sonunda normale dönmüş gibi görünüyordu. Artık Sergen ile birlikte yaşayacaktı. Bu fikrin yalın hâlinin kime ait olduğunu merak etsem de hiçbir şey sormamıştım, aralarında bir şey olduğunun zaten farkındaydım.

Öte yandan Ferit Çakıl'ın hastalığını düşünüyordum, gidişatın ne olacağı belliydi ama yine de kafamda asılı duran soru işaretleri vardı ve düşünmek, delirmenin ikiz kardeşiydi.

"Düşünmek delirmenin ikiz kardeşi," diye fısıldadı diğer Merve kafamın içinde bana ulaştığı o odadan başını dışarı uzatarak. *"Ve biz seninle ikiz kardeşiz."*

Karan'ın elinde dizüstü bilgisayarının çantasıyla içeri girdiğini gördüğümde gözlerim ablamdan uzaklaşmıştı. Yüzündeki ifadesizlik hâlâ yerinde öylece duruyordu. Gözlerine baktığımda, yüzündeki ifadesizliğin aksine o siyah gözlerde bir şeylerin yazılı olduğunu gördüm. Bedenimdeki ağrı hâlâ oradaydı, onu o kadar az düşünmüştüm ki, kasıklarımda dolaşıp durmasını görmezden gelmiştim ama oradaydı, vücudum gerçekten son derece halsiz hissediyordu.

Düşüncelerimi ağrıdan uzaklaştırırken, aklımda oluşmaya başlayan diğer sorunların listesini önüme çektim.

"Senin şu Enis var ya," dedi ablam sessizce. Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Ankara'ya gitmiş, bir daha dönmeyecekmiş sanırım."

"Nereden benim Enis oluyor?" Sesimin sert yükselmesi üzerine ablam duraksadı. Karan'ın bakışları kısa süreliğine ikimize dokundu. Oturduğum koltukta küçülerek kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. "Enis'ten hiç hoşlanmıyor, duymasın."

Ablam düşünceli bir şekilde Karan'a baktıktan sonra, "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu. "Karan biraz garip görünüyor. Tamam, o her zaman biraz gariptir ama... Şimdi biraz daha garip gibi. Arda ile mi ilgili?"

"Bu konuları daha farklı bir zamanda masaya yatıralım mı?" Ona yorgun gülümsememi sunduğumda, o da bana anlayışla gülümseyerek başını salladı ve "Olur o zaman," dedi.

Mülteci düşüncelerin sardığı zihnime meydan okuyarak, "Sergen ile ne zamandan beri birliktesiniz?" diye sordum açıkça. Defne'nin gözlerinde bir parıltı gördüm, bu daha önce ablamın gözlerinde rastlamadığım bir parıltıydı; gökyüzünü ateşe veren yıldızlara benziyordu ama yansıttığı ışık kendine aitti, başkasından almıyordu.

"Birliktelik denmez," dedi çekimser bir ses tonuyla.

Karan'ın bilgisayarın tuşlarına dokunurken çıkardığı sesleri dinlerken, "Ne denir?" diye sordum, gözlerimdeki anlayışı görebilmesi için onunla oluşturduğumuz göz kontağını kesmiyordum.

"Bilmiyorum." Gözlerini etrafta gezdirip kızaran yanaklarını benden gizlemeye çalıştı. "Yalnızca... Ben ilk defa böyle hissediyorum. O benim yakınıma geldiğinde kalbim bile tıpkı avuçlarım gibi ter içinde kalıyor."

Yüzüme dağılan ifade bir meşalenin ucunda yanan ateş kadar ışıltılıydı. "Ne zamandan beri böyle hissediyorsun?" diye sordum sakince.

"Bir süredir."

"Bir süredirin yazılı olduğu bir takvim yaprağı, içinde durduğu bir an falan yok mu?"

Yüzünü buruştururken, "Bir süredir işte Merve," diye söylendi.

Onu daha fazla sıkıştırmamam gerektiğini hissettiğimde sadece, "Sergen iyi bir adam," diye fısıldadım.

"Ufacık bir şüphem bile yoktu zaten." Defne gülümsedi. "Onu ilk gördüğümden beri onun iyi bir adam olduğunu biliyorum." Defne oturduğu yerden kalktı. "Bedirhan'ın yanına uğrayacaktım," dedi yüzünü buruşturarak. "Saçlarımın uçlarındaki kırıkları alacakmış. Kırıkları almazsa kıracağı kemiklerimi alçıya aldırmak zorunda kalırmışım."

"Bedirhan'ı kızdırmasan iyi olur," dedim. "Hem sana çok zarar veremez, Billur var, kafasını kırar onun..."

Defne güldü. "Onları aynı yerde çalışırken izlemek komedi filmi izlemekten farksız," dedi keyifle. "Gerçekten çok eğlenceliler. Sen de benimle gelmek ister misin?"

Aslında bu evden çıkmak, mezardan çıkıp çürümüş bedenime hava aldırmak gibi gelecekti ama yine de onu tek bırakmak istemiyordum. Gözlerim ona dokununca, ona dokunduğum gecenin kalbimde bıraktığı izler belirginleşerek kalbimin hızla çarpmaya başlamasına neden oldu. Gün gibi doğan hislerime lanet okuyarak gözlerimi ondan uzaklaştırdım.

"Ben gelmeyeceğim, biraz halsiz hissediyorum," diye mırıldandım.

"Regl falan mı olacaksın?" Bunu sesli sormuştu, bir an yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Yürürken biraz paytaklıyorsun, sabah da ağrı çekiyor gibi görünüyordun."

Karan'ın gözlerinin bizde, kulaklarının konuştuklarımızda olduğunu bildiğim için kendimi ekstra gergin hissediyordum. Ona bakıp yüzünü ağ gibi ören ifadeyi görmek, ne düşündüğünü bilmek istedim ama kocaman açılmış gözlerimi Defne'nin ela gözlerinden ayıramadım.

"Utandırdım mı?" Çekimser gülümsemesi yüzüne dağıldı. "Bir an Karan'ın burada olduğunu unutmuşum."

"Bilmediğim ya da utanılacak şeyler değil, keyfinize bakın," dedi Karan, sesindeki imayı solumuştum, ima yapabilecek kadar keyifli olmadığına emindim ama yine de bunu yapıyordu çünkü benim gözlerimdeki endişeyi görmekten nefret ediyordu.

Defne'nin pancar gibi olan suratına baktım. Gözlerini kaçırıp, "Ne edepsiz bu ya," diye mırıldandı. "Neyse, gidiyorum ben. Biraz daha kalırsam patlamış mısıra döneceğim çünkü..." Başımın üstüne dokunup yavru bir kediyi seviyormuş gibi başımı okşayınca ona alık alık baktım. Bu dokunuşu beklediğim söylenemezdi. "Bu edepsiz adama güvendiğim için seni burada gönül rahatlığıyla bırakıyorum, sana çirkin imalarda bulunacak olursa onun kafasına teflon tavayla vurabilirsin!" Karan'ın güldüğünü duydum, bu içimi ferahlatmıştı. "Ya da Bedirhan

gibi konuşmam gerekecek olursa..." Eğildi ve kulağıma şunları fısıldadı: "Götüne teflon tavayı sok gitsin!"

Gözlerim duyduklarıma inanamadığımı belli edercesine kocaman açıldı, ağzım da bu şaşkınlığa ayak uydurarak genişçe açılmış ve yüzümün sahnesindeki yerini almıştı.

"Duymadığımı falan mı sanıyorsun?" Karan'ın sorusu Defne'nin ona çekinerek bakmasına neden oldu. "Bedirhan'ın yanında kala kala ona benzemişsin, hiç ağzına yakışıyor mu böyle şeyler?"

Defne kem küm ederek etrafına bakarken gerçekten utanmışa benziyordu. Elini ensesine koyup kaşıyarak, "Sadece şaka..." diye mırıldandı. "Hem otuzuna merdiven dayamış bir adam için kulakların fazla iyi duymuyor mu senin ya?"

"Asi," dedi Karan gözlerini bilgisayar ekranından çekmeden. "Sustur ablanı."

Ablam evden ayrıldığında artık Karan ve ben evde yalnızdık. Bilgisayarın başında ne yaptığını merak etsem de bunu ona sormadım. Kafasını toparlamaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden sessizlik hakkımı kullanıyordum.

Karan parmakları klavyenin üzerinde dolaşmaya devam ederken, "Ağrın olduğunu neden bana söylemedin?" dedi ketum bir sesle. Gözlerimi yüzünde dolaştırıp sessizliğime kaldığım yerden devam ettim. Bir an için bu onu öfkelendirmiş olacak ki, kafasını kaldırıp simsiyah gözlerini gözlerime dikerek sorusunu yineledi: "Ağrın olduğunu bana neden söylemedin Asi?"

Gözlerinin içine sakince bakarken, süregelen sessizliğimi bozan harfleri dudaklarıma dokundurmaya başlamıştım. "Ağrım yok," dedim. Amacım yalnızca onu buna inandırmaktı.

"Neden bana yalan söylüyorsun, kız çocuğu?"

"Sana yalan söylemiyorum."

"Ayağa kalkmanı istiyorum." Salonun karanlık köşesinde olduğundan yüzüne yalnızca önündeki sehpanın üzerine koyduğu dizüstü bilgisayarının ışığı vuruyordu. Gözlerinde kabaran kızgınlığı gördüğümde sadece yutkundum. "Ayağa kalk Asi."

"Kalkmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Buna gerek yok."

Parmağını tuşlardan bir tanesine sertçe vurunca irkilerek ona baktım. Ciddi görünüyordu. Kirpiklerine bulaşmış bir öfke usul usul gözlerine akarak onun zaten sert olan bakışlarını hepten sertleştirmişti.

"Kalk, velet," dedi, sesindeki ciddiyeti kavrayınca başta ona meydan okuyan kahverengi gözlerimle baktım, ardından bu meydan okumanın hiçbir işe yaramayacağını fark edince pes ederek ayağa kalktım.

Acımı ondan saklayabilirdim. Acıyı saklamak sanıldığı kadar zor değildi, profesyonel bir oyuncu olmanıza gerek yoktu, gerçek acı saklanmanın bir yolunu her zaman bulurdu. Aslında acı, doldurulduğu kabın şeklini alan su gibiydi. Kimse zaten siyah olan bir kumaşa su döküldüğünde, oraya dokunup ıslaklığı parmak uçlarında hissedene kadar oraya su döküldüğünü anlamazdı.

Kendimi sıkarak salonun ortasına doğru sağlam adımlarla ilerledim. Bunu yaparken karıncalanan bedenime rağmen yüzümdeki ifade hâlâ sağlamdı. Adımlarımın da tıpkı şeklini yitirmeyen yüzüm gibi bana sadık olmasını diliyordum. Karan'ın gözleri uzun süre bedenimde dolaştıktan sonra, "Tamam," dedi sertçe. "Otur."

Bir an bocalayarak, "Eski yerime mi oturayım?" diye sordum saf saf.

"Gel kucağıma otur," dedi gözlerini yüzümden çekmeden. Bilgisayarın ekranından yayılan ışık grileşince Karan'ın ifadeleri usulca gözlerimin önünden silinerek yok oldular.

Yanaklarımın içini dişledim. Karan dudaklarını yaladıktan sonra gözlerini bilgisayar ekranına indirdi. Ona doğru yürümeye başladığımda, ne yapmaya çalıştığımı ben de bilmiyordum, yalnızca daha yakınında, dibinde olmak istiyordum. Karan'ın yanındaki boşluğa oturup gözlerimi bilgisayar ekranına çevirince bir an şaşkına uğrayıp öylece ekrana bakakaldım. Karan beni kolunun altına çekerek yanağımı onun sıcak göğsüne yaslamamı sağladı.

Açık duran sayfanın Billur'un annesinin çalıştığı hastanenin web sitesine ait olduğunu fark ettim. Hastanenin dışarıdan çekilmiş fotoğrafları web sitesinin kapağına yerleştirilmişti, üç saniyede bir görsel ucuz bir animasyon eşliğinde silinerek yerini yine hastaneye ait olan başka bir görüntüye terk ediyordu.

Bu hastanede Güneş'in kaldığını da biliyordum. Bunu o da biliyordu. Güneş'i benden önce o görmüştü. Önceden gördüğü, anlık bile olsa bir şeyler yaşadığı bir insanın hayatında bu kadar büyük bir yere sahip olabileceğini aklının ucundan geçirebilir miydi? Bu, ikimizin o konferans salonundaki sevimsiz diyaloğunun bizi buralara kadar taşımasına benzemiyordu, bu çok daha farklıydı ve çok fazla düşünüldüğünde insana kafayı yedirtebilecek kadar büyük bir şeydi.

Gözümü bile kırpmadan hastanenin web sitesine bakmaya devam ediyordum. Karan çok yakınımdaydı, nefesi tenime ait olan tüm topraklara dolup bendeki tüm tohumları besliyordu ama sanki bir o kadar da uzağımdaydı; aramızda şehirler, yollar, dağlar, insanlar, sokaklar ve kaldırımlar vardı. Farklı yöne giden iki araç gibiydik, farlarımızın ışıkları birbirine dokunmuş, sonra sanki hiç birbirimize dokunmamış gibi farklı yönlere kayıp gitmiştik.

"Ne düşündüğünü merak ediyorum," dedi her şeye rağmen yaşamın pıhtılarını taşıyan sesiyle.

"Hangi konuda?"

Çenesiyle sayfayı gösterip, "Bu konu," dedi sabit bir sesle.

"Senin ne düşündüğün her şeyden daha önemli."

Bana baktığını hissedince ben de ona baktım. Gözlerinde çürümüş duyguların cesetleri onları o kara toprağın içinden çıkarmamı bekliyor gibiydi. Bana böyle baktığı zamanlar, içimde ne var ne yoksa hepsini onun uğruna harcayabilecekmişim gibi güçlü ve bir o kadar da mahvolmuş hissediyordum. Bir insan nasıl olurdu da kendi felâketini böyle büyük bir hayranlıkla izlerdi? Ben izliyordum.

"Ben ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dediğinde ilk kez gözüme hiç olmadığı kadar tükenmiş, hiç olmadığı kadar çaresiz görünmüştü. Bu kadar mı kötü durumda hissediyordu kendini? Tüm sebepler boğazımda bir toplu iğne sürüsüne dönüşerek nefes borumu delmeye başladı.

"Belki de normal insanlar gibi bağırmalısın, bir şeyler çarpıp kırıp dökmelisin... Ne bileyim." Omuz silkerek gözlerimi bilgisayar ekranına çevirdim. "Bu sessizliğin en çok seni yıpratıyor."

"Ben sessiz değilim," dedi, beni yalanlarken kullandığı sakin ses tonu, bir şeyleri saklayabilecek kadar kapsamlı bir karanlığa sahip değildi artık. Her ne kadar onun sesinde bir gece de olsa, o gecenin içinde asılı duran ay, parıltısını kelimelerine yansıtıyordu. Gözlerimi bilgisayar ekranına çevirip birkaç saniyemi sayfadaki yazıları okuyarak harcadım. O ise hâlâ bana bakmaya devam ediyordu.

"Babana üzülüyor musun?" diye sordum, bu soru bir bakıma geçmişin içindeki yaraları teninde taşıyan bir bedene benziyordu; sanki kolları, bacakları vardı ve odanın içinde bir ileri bir geri volta atarken bizi izliyordu.

"Bir insan olduğum için, evet," dedi sertçe. Ona bakma ihtiyacıyla kavrulsam da bu defa ona bakmadım, gözlerim hastanenin doğu cep-

hesinden çekildiğini düşündüğüm bir fotoğrafına kaydı, fotoğrafta hastaların hava alması için çıkarıldığı açık bir alan vardı; bu alan bomboştu. Güneş'i ilk kez gördüğümüz yere benziyordu ama orası değildi, sanırım hastanede buna benzer birçok hava alma alanı vardı.

Gözlerimi Karan'a çevirip, "Peki ölecek olmasına üzülmüyor musun?" diye sordum. Bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bana saf, parlayan bir şaşkınlıkla baktı, ardından başını iki yana sallayıp gözlerini yumdu.

"Bilmiyorum," dedi. "O kadar çok insan kaybettim, o kadar çok insanı toprağa verdim ki, artık gerçekten bilmiyorum."

"Ne hissedeceğini bilmemek korkunçtur," diye fısıldadım.

"Hem de nasıl."

"Ama sen hiç korkmazsın," dedim. Ona biraz yaklaştığımda beni kolunun altına iyice çekerek bedenini bedenime yasladı. Karan buna cevap vermedi. Zihnimin içinde kıvrıla kıvrıla sürünen yılan bunun düşündüğümden daha farklı olduğunu fısıldarken, çatallı dilinin ucundaki zehirli düşünceleri de zihnimin bazı noktalarına bırakarak ilerlemeye devam ediyordu.

"Okulunun açılmasına çok az kaldı, istersen o eve alışana kadar seninle bir süre orada kalabilirim," dedi bana konuyu dağıtmak istiyormuş gibi.

Buradan uzaklaşmak mı istiyordu? Gözlerimi çehresini oluşturan en güzel ayrıntılarında uzun uzun dolaştırdıktan sonra, "Olur," diye mırıldandım. Madem kaçmak istiyordu, sorun değildi, kâbuslarımızın içinde bizi takip eden canavarlardan kaçardım onunla. Elini tutardım, canavar uykumu elindeki mızrakla delik deşik ederken ben sadece koşardım.

Bilgisayarın kapağını indirip aniden kapattığında oda bir anda karanlığın örtüsü altında kaldı. Gözlerim bir ışık aradı, küçücük de olsa bir aydınlık... O aydınlığı bulunca bakışlarım donuklaştı. Havuzun ışığının cam duvardan içeri sızarak karşıdaki pürüzsüz duvara indirdiği darbeleri seyrettim. Işığın hareketlerini takip etmeye başladım. Yağmurun sesi önce uzaktan duyuldu, devamında usul usul bir melodi gibi akarak bulunduğumuz odanın içini doldurdu.

"Bana biraz kahve getirebilir misin?" Karan'ın bu sorusu, dakikaların içini doldurmaya başlamış olan o sessizliğimizi çiğneyip geçtiğinde, dışarıda yağan yağmurun sesi şimdi daha gür duyuluyordu.

"Tabii," dedim, ayağa kalkıp karanlık salonun içinde ilerlemeye başladığım sırada bir an adımım boşluğa düşüyormuş gibi sendeleyince, Karan'ın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını hissettim. Ellerimi karnıma bastırdım ve bedenimde sinsice ilerleyen o sızının geçmesini diledim. Gözlerimi yumduğum esnada tek bir adım bile atmadan öylece orada dikiliyordum, bunu fark ettiğimde aniden kendimi toparlayarak tekrar yürümeye başladım. Güçlü adımları saniyeler içinde bana yetişti. Büyük kollarını bedenime sardığında gözlerim şaşkınlıkla aralansa da sesimi çıkarmadan beni kollarının arasına çekmesine izin verdim.

Kasırganın kökünden söküp götürdüğü o zayıf, küçük ağaç gibiydim.

"Madem canın acıyor, neden bunu benden saklıyorsun sen?" diye sordu, endişeli sesi kafamın içindeki dağınıklığa uzanan eller gibiydi. "Söyle bana, neren ağrıyor?"

Utanarak gözlerimi kırpıştırdım. Yüzünü saçlarımın arasında hissettim. Göğsünü sırtıma bastırınca bedenim ağrı kesici almışım gibi hızla gevşedi, sanki kanıma saniyeler içinde en güçlü ağrı kesiciler, sakinleştiriciler karışmıştı.

"Bir yerim ağrımıyor Karan," diye fısıldadım. "Acımıyor."

"Neden yalan söylüyorsun?" Onu göremesem de o biçimli kaşlarını çattığına emindim. Beni biraz daha sıkı kavrayınca bir an göğsüne gireceğim ve orada kalp gibi atmaya başlayacağım sandım.

"Sadece biraz," diye itiraf ettim beni sıkıştırmaktan vazgeçmeyeceğini kavradığımda. "Çok değil. Çekilmeyecek kadar kötü değil. Az."

Bedenimi ısıran duyguların etkisiyle sırtımı onun göğsüne tamamen bastırıp sessiz kaldım. Belki söylememi istediği binlerce şey vardı ama ben hem utanıyordum hem de yaşananların etkisini bir türlü üzerimden atamıyordum.

"Söylesene," dedi bu defa. "Kötü müydü?"

Bir an sorduğu bu soru deprem oldu, altında durduğum evi yıktı ve beni o evin altında bıraktı. Diğer Merve'nin karanlığın içinde alıp verdiği nefeslerin seslerini duyuyordum, bir şeyler söylemesini bekledim ama sadece yaşıyordu, benimle konuşmuyordu.

Karan'ın neden böyle düşündüğünü merak etsem de sadece, "Ne kötü müydü?" diye sordum aptalı oynayarak.

"Ne söylemeye çalıştığımı gayet iyi biliyorsun, kız çocuğu," diye mırıldandı. Büyük avucunu karnıma bastırınca, o bedenimi sızlatan ağrı aniden buhar olup kalktı ve bedenimi terk etti; yerini daha başka

bir duygunun aldığını fark ettim. Neydi bu? Tutku mu? Ya da daha fazlası mıydı? Şehvet... Belki de bambaşka duygular. Bir sürü duygu, bir duygu demeti...

Belki de dalları seneleri eskitmiş, uzayıp koskoca şehri kaplamış bir duygu ağacı.

"Bu konu hakkında konuşmak... Garip..."

"Yani kötü mü hissettirdi?" Fısıltısı bana o geceyi hatırlatmıştı. İrkilsem de geri çekilmedim.

"Hayır," dedim çıkmaz sokağa girmiş gibi. "Kötü hissettirmedi."

"Ne hissettiğini merak ediyorum," dedi, merakını sesine yansıyan renklerden de hissetmek mümkündü.

"İyi hissettim," diye fısıldadım, dudaklarım saniyeler içinde kupkuru kalmıştı. Dudaklarımdaki kurak yarıklarda söyleyemediğim kelimelerin, kuramadığım cümlelerin hamallığını yapan harfler ölü bir şekilde uzanıyordu.

"İyi hissettin?" dedi sorar gibi.

Pancar gibi olmuş yanaklarımın sıcaklığını kafamın içinde bile hissediyordum. Başımı hafifçe sallayınca kafam onun boynuna sürtündü. "Evet, iyi hissettim."

"Biraz daha aç," dedi, beni köşeye sıkıştırmasının amacını çözmeye çalışırken sırtımı ona biraz daha bastırıp, "Neden bunu soruyorsun?" diye sordum, sesim bana ait değilmiş gibi ürkekti.

"Bedenine nasıl hissettirdiğimi bilmek istiyorum," dedi, sesindeki duyguları öyle profesyonel bir biçimde gizlemişti ki, ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum. Kafasının içinde asla girmeme izin vermediği bir yer vardı, oranın sınırlarına yaklaştığım an bana sınırlarına döşediği mayınlarla gözdağı veriyordu. İçeri girmemi ya da uzaklaşmamı istemiyordu, sadece susuyordu ve ben mayınları izleyerek usul usul oradan uzaklaşıyordum; tabii tamamen uzaklaşmak değildi bu. Köşede izlemeye devam ediyordum.

"Bunu zaten biliyorsun. O gece bunu gördün, bedenimin nasıl hissettiğini bizzat yaşayarak gördün." Cüretkâr kelimelerim dilimin ölümü olacaktı. Dilimi boğazıma asacaktım, dilim ölecekti ve sonra da boğazım dilimin cesedini içine gömüp, o ceset içindeyken boğulacaktı.

"Senden duymak..." Avucunu karnıma tamamen bastırınca gözlerim iri iri açıldı, dudaklarımın aralandığını fark ettim. "...istiyorum. Senin söylemen daha farklı. Senden duymak çok farklı."

"Nasıl anlatılır bilmiyorum, anlatılabilecek bir duygu olduğunu da düşünmüyorum." İçimden şunları tekrar ettim: *Tıpkı sana hissettiklerim gibi, ne hissettiğimi biliyorum ama açıklayamıyorum, anlatamıyorum, anlatılabilecek bir duygu olduğunu düşünmüyorum, beni öldürecek kadar kuvvetli biliyorum ama o duyguyu bir türlü anlatamıyorum.*

O bunları yine duymadı ama sorun değildi, ben anlatamadığım duygunun beni neye esir ettiğini o gece ona açıkça söylemiştim. O duygunun altında toplandığı kelimeyi cümleye çevirmiş, ona bunu düşünmeden sarf etmiştim.

"Canın acıyor mu?" diye sordu yeniden, sanki sormak istediği tüm soruların önünü ben kesiyordum ve o da beni anlayıp o soruları zihnindeki garaja geri çekiyordu.

"Hayır," diye fısıldadım ve ekledim: "Çok değil."

"Sana porselen bir bebeğe dokunuyormuşum gibi dokunmam gerekirdi." Sesinde pişmanlıklar duydum, sesinde pişmanlıklar gördüm, sesinde pişmanlıklar tanıdım. "Canını yakmama ihtimalim yoktu ama daha dikkatli olabilirdim, sana tuvale boyayı sürdüğüm gibi sertçe değil de dokunduğum an yıpranacağını bildiğim eski ve değerli bir romanın sayfasına dokunuyormuşum gibi dokunmam gerekirdi."

"Sen bana zaten öyle dokundun Karan," dedim kısık bir sesle. "Ben senin kendini tuttuğunu, dizginlediğini, daha ileri gidebileceğini, beni mahvedebileceğini zaten biliyordum ama sen bunu yapmadın."

"Evet," dedi, parmaklarını karnıma gömmek istiyormuş gibi tenime bastırınca dudaklarımı yalayarak ıslatma gereksinimi duydum. "Ama benim için en hafifi bile senin için en ağırlarından bir tanesiydi."

Diğer Merve'nin karanlığı ıslatan nefesinin yoğunlaştığını işittim. Bir şeyler söylemesini, kafamı dağıtmasını bekledim ama yapmadı, yalnızca nefes alıp vermeye devam etti. Karan için en hafif sevişme bile benim bedenimi böyle ağrıtabiliyordu, bu demek oluyordu ki onun şu âna dek birliktelik yaşadığı kadınlar çok deneyimliydi. Ona belki de istediği her şeyi veriyorlardı. Bedenim onun kollarındayken ağrımıyor, acımıyor olsa da bu düşünce beni acıyla inletmeye yetti. Karan'ın beni tutan kollarının kasıldığını, beni daha sıkı kavradığını hissettim.

"Çok mu ağrıyor?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Hayır," diye mırıldandım. "Aklıma bir şey geldi, ondan oldu."

"Ne geldi?"

Karnımda duran elinin üzerine avucumu bastırıp, "Sen ne hissettin?" diye sordum anın getirdiği cesareti içimi kemiren merak duygusuyla çiftleştirerek.

Duraksadığını hissettim. Anlık bir bocalama yaşadı, bu bocalamayı bana hissettirmemek istediğine emindim ama damarlarımda çağlayan kan bile o bocalamayı hissetmişti.

"Farklıydı," dedi, sakallarını yanağıma sürtünce yanaklarımızın aynı hizada durmaya başladığını anladım. Onu göremesem bile tenini tenimde hissetmek bambaşka bir duyguydu. Göz ucuyla ona bakmaya çalıştım ama etraf karanlıktı ve o görüş alanımın biraz daha dışında gibi duruyordu.

"Farklı?" diye sordum meraklı meraklı.

"Daha önce hiç almadığım bir hazdı, bana zamanı unutturacak kadar farklı ve... Güzeldi." Kalbimin ışık hızıyla çarpmaya başlamasıyla yanağımı yanağına bastırıp uzamış sakallarının yanağıma batmasına izin verdim.

"Hep deneyimli kadınlar mı oldu?" Buna cevap vermesini istemiyordum, kesinlikle istemiyordum.

"Evet, o işi yaptığım kadınların hepsi benden büyüktü." Dürüst cevabını vermese daha iyi hissedebilirdim. Karnımdaki acının katlanarak çoğaldığını hissettim ama aslında bu acı değildi, bu bir duyguydu, gaddar bir histi.

Kelimeler dilime diken gibi batarken, "Olgun kadınlardan mı hoşlanıyordun yani?" diye sordum.

"Ne istediklerini biliyorlardı, tabii ne istemediklerini de..." Bu cevabı anlayamadığım için garip bir ses çıkardım, bu onu gülümsetti, gülümsemesini beklemiyordum ama gülümseyişini yanağımda hissetmek o kötü hissin anlık da olsa dağılmasına neden olmuştu. "İşlerinde iyiydiler."

Tiksintiyle, "İşlerinde mi?" diye sordum.

"Evet, biz seks yapmıyorduk ya da sevişmiyorduk. Biz iş yapıyorduk. Ben onların işini yapıyordum, onlar da benim. Birbirimizi aşağılamamanın yolu buydu. Birbirimizi aynı şekilde görmekti." Karan derin bir nefes alınca göğsü o nefesin baskısıyla yukarı doğru yükseldi, sırtımı da ileri doğru taşıdı ve ardından bir balon gibi söndü. "Seninle seviştim, sonra da seks yaptım. İkisi de iş değildi, ikisi de histi. İkisi de aktivite değildi, ikisi de sanattı."

"Ama sana iyi hissettiriyorlardı."

"Bedenime mi? Belki. Hiçbir zaman tamamen doyarak kalkmadım o yataktan. Ve hiçbir zaman bir kadını aşağılayarak da kalmadım."

Karnımda duran avucu değilmiş de bıçakmış gibi canım yanarken, "Onlarla aynı yatakta mı yatıyordun?" diye sordum.

"Kendi yatağımda kimseyle birlikte olmadım," dedi, canım hâlâ yanıyordu. "Genelde görüştüğüm kadınların yataklarında oluyordu ama hiçbirinin yatağında uyumadım. Romantik bir ortam yaratmıyorduk. Bunu özellikle istemiyordum, ilgimi çekmiyordu, onların da ilgisini çekmiyordu. Görüştüğüm kadınlar da benim gibi düşündükleri için zor olmuyordu yani."

"Seni öyle şeylerin içinde düşünemiyorum," diye fısıldadım kırgın bir sesle. "Kafamın içindeki seni öyle görüntülerin içine koyamıyorum."

"Beni kendi içinde düşün," deyince irkildim. Beni daha sıkı tuttu. "Kafanın içindeki Karan'ı tanımıyorum, bana benziyor mu bilmiyorum ama beni yalnızca kendi içinde düşün. Bedenimi başkalarının yanında düşünmene gerek yok, artık öyle bir dünya yok. Doymayarak kalkmamın tek sebebi yeterince haz almamamdı, şimdi sana da doyamadığımı hissediyorum ama bunun tek nedeni kafayı yiyecek kadar çok haz almış olmam. Seninleyken her şey çok farklı. Seninleyken çektiğim acı bile diğerlerinden çok daha farklı."

"Öyle mi?"

"Evet, şüphen mi var?" Parmakları karnımda dolaşınca içimin ürperdiğini hissettim, nefesim hızlanmaya başlamıştı. "Varsa da olmasın."

"Yeterince tecrübeli olmamam senin için sorun olmuyor mu?"

"Akılsız akılsız konuşma," dedi, sesi sertti. Parmaklarını karnıma bıçak saplıyormuş gibi batırınca bu kez gerçekten yüksek sesle inledim. "Bilgisizliğin, tecrübesizliğin, gözümün içine ne yapman gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi, benden yardım istiyormuş gibi bakman bile beni ne hâle getiriyor, biliyor musun sen? Bekâret benim için bir kadının namusu değil, hiç olmadı, öyle düşünen insanlardan ölesiye nefret ederdim, hâlâ ediyorum. Asla mantıklı gelmezdi savundukları şey, hâlâ gelmiyor. Bekâret bir kadının sırrıdır, onu kime isterse ona verir ama sırlar önemlidir Asi. Sırlar değerlidir. Sırlar herkese verilmez. Sen bana sırrınla geldin. Sen bana sırrını verdin. Senden öncesine kadar o umurumda olmayan zar parçası, senden sonra benim de en büyük sırrım oldu. Sevmem dediğim, istemem dediğim, kaçarım sandığım her şeyi seninle sevdim, istedim, kaçmak yerine üzerine yürüdüm, hatta arkasından koştum ben."

Soluğumu kesen laflar ediyordu. Issızlığımı, kimsesizliğimi, yalnızlığımı hepsini bozuk para gibi harcayıp bana yepyeni cepler hediye etmişti; elimi ne zaman cebime atsam, bambaşka bir duyguyu avuçlayıp dışarı çıkarıyordum.

"Böyle konuşma," diye fısıldadım, kalbimi ne kadar hızlı çarptırdığını bilse eminim böyle laflar etmezdi. Bazen kalbim duracak, o konuşurken ölüp kalacağım sanıyordum.

Dudaklarını yanağıma sürtünce, sakalları da dudaklarına eşlik ederek tenime sürtündü. Gözlerim kısıldı, damarlarımın uyuştuğunu hissediyordum. "Beni küçük pençelerinin arasına aldın," diye fısıldadı, erkeksi sesi zihnimi delip geçti. "Beni o pençelerinin içine hapsettin."

"Ahlak şubeden Bedirhan Özoğlu, yat yere yat yat yat!" Gözlerim aniden iri iri açıldı. Bedirhan'ın karşıma geçmiş, yüzünde hain bir sırıtışla bizi izlediğini fark edince Karan'a iyice yaslanıp kocaman gözlerle karşımda duran Bedirhan'a bakakaldım. "Ayrılın, yat yere yat yat yat!"

"Gevezelik yapma," diye homurdandı Karan, belime daha sıkı sarılınca utançtan yanan yanaklarımın içini dişledim.

"Ablam yanına gelmiyor muydu?" diye sordum. "Kırıklarını aldıracaktı."

"Ne yanıma gelmesi be? Seni kerizlemiş, evet, şu an kırığıyla birlikte. Robokop olan kırığıyla..." Bedirhan gülerek boynundaki atkıyı çözdü, yeşil atkıyı dirseğinin içine koyup salona doğru ilerledi. Billur da Bedirhan'ın arkasından elinde poşetlerle içeri girmişti. Poşetlerin içinde yemek olduğunu fark edince kaşlarım havaya kalktı. Muhtemelen dürüm ya da ona benzer şeylerdi bunlar, kokuları ağırdı ve sarılı oldukları kâğıdı bile aşarak burnumun direğini sızlatmışlardı. Karnımın guruldamasıyla eş zamanlı olarak utanç içinde Karan'ın kollarının arasından çıktım.

Karan, "O ses senin karnından mı geldi sahiden?" diye sordu, sesindeki muzip tını yüzümün pancara dönmesine neden olurken, çatık kaşlarla ona bakıp Billur'un yanına gittim ve kızın elindeki poşetleri aldım.

"Ayol yok be, şuncacık kızın karnından nasıl gelsin o borazan sesi? Dışarıdaki kekolar arabalarının egzozunu patlatmıştır," dedi Bedirhan.

"Haha," dedim gözlerimi devirerek.

"Uğraşmayın arkadaşımla." Billur bana öpücük atınca ona gülümsedim. Elimdeki poşetleri masanın üzerine bıraktım. Billur da kendini tekli koltuklardan birine attı, ayağındaki bileğini geçen rugan, bağcıklı

botun tekini çıkarıp salonun ortasına fırlattı. Karan onu oldukça sakin bir ifadeyle sessiz ve mimiksiz izliyordu. "Gelirken dürümcü gördüm, fena kokuyordu, hepimize dürüm aldım. Karan reis, sana iki tane aldım. Anca doyarsın..."

"Haha," dedi bu kez Karan tıpkı benim gibi. "O botunu yerden al, yediririm sana onu."

"Yoo," dedi Billur yayık yayık. "Ben dürüm yiyeceğim."

"Dürümün içine botunu koyar, yediririm sana onu."

"Haha," dedi bu defa Billur bizi taklit ederek. "Aman nasıl espritüel..."

"Birbirinize olan sevginiz gözlerimi yaşartıyor..." Bedirhan sahte gözyaşlarını parmak uçlarıyla silip aniden ciddi bir yüz ifadesine büründü. "Vizyonsuz, yol kenarından dürüm aldı, midesi bile vizyonsuz." Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvayıp poşetlerinden birine uzandı. "Ay neyse ben camış gibi açım şu an, sonra vizyonumdan bahsederek kapasiteni arttıracağım Cehennem Süpürgesi, unutturma."

"Benim midemdeki vizyon en birinci gurmede yok bir kere, hadi oradan, Bayır Gülü." Billur botunun diğer tekini de çıkardı. Çoraplarından birinin turuncu, diğerinin yeşil olduğunu görünce bir an gerçekten kendimi tutamayıp güldüm. O da güldüğümü görünce ayak parmaklarını oynatarak gülmeye başladı.

"Gurmeymiş, kaba etimin gurmesi..." Bedirhan ona kötü kötü baktı. "Kaba etimi ye."

"Nasıl kibar, nasıl çıtkırıldım..." Billur sırıttı. "Kaba et ne be?"

"Göstermemi ister misin?" Bedirhan sinir bozucu bir ifadeyle sırıttı. "Hayran kalacağına eminim."

"Edepsizleşme," diye homurdandı Billur.

"Ay yok hayır be, aklın fikrin nerelerimde be senin? Kaba etim derken kıçımdan bahsediyorum ben!"

Aralarındaki çirkin şakalaşma dürümlerimizi yiyene kadar sürmüştü. Karnımın gerçekten aç olduğunu dürümü kıtlıktan çıkmış gibi yediğim zaman anlamıştım. Yemek yemeyi aksatıyordum, açlığı yemeği görene kadar hissetmiyordum. Biri yemek yemeyi hatırlatmasa, günlerce aç şekilde dolaşabilirmişim gibi geliyordu.

O gece düşündüğümün aksine beklenmedik şekilde sakin geçmişti. Gün doğduğunda, yani güneş gökyüzünde sanki dün akşam öldürülmemiş gibi en baştan nefes almaya başladığında üzerimde bir halsizlik vardı. Bedenim artık ağrımıyordu ama kendimi çok yorgun hissediyor-

dum. Fiziksel değil, zihinsel bir yorgunluktu ve bulduğum her köşede uyuyabilirmişim gibi hissediyordum.

Karan her zaman olduğu gibi farkını ortaya koyarak her şey yolundaymışçasına şirkete gitmişti. Ev boştu, tıpkı hemen önümde yerde yatan valiz gibi. Valizin kapağı tıpkı bir tabut kapağı gibi açık duruyordu; içinde bir ceset yoktu.

Ayaklarımı soğuk parkeye sürttüm, yatağın üzerinde oturuyordum. Oda soğuktu, bunun nedeni pencerenin açık olmasıydı ve havaların yavaş yavaş soğumaya başlamasıydı. Valizin içine eşyalarımı doldurmam gerekiyordu, eşyalarımın birçoğu Antalya'ya götürülmüştü ama lazım olanların da valizdeki yerini alması gerekiyordu. Bir an için bu iş gözümde çok büyüdü, yapmak istemediğimi düşündüm.

Billur'un gölgesi odaya düştüğünde elbise dolabının önünde dikilmeye başlamıştım. Düşüncelerimin derinliklerinde uykularından uyanan duygular yine kafamın içinde hiç olmadıkları kadar aktif hareket ediyorlardı. Sırtını kapının pervazına yaslayıp gözlerini yüzüme sabitlediğinde, sanki varlığını yeni fark ediyormuşum gibi sahteden oluşturduğum şaşkınlığı yüzüme yedirdim.

"Hazırlanıyor musun?" diye sordu, gözleri loş bir yeşil rengini almıştı.

"Deniyorum," dedim, sesim yorgundu. Sadece deniyordum. Vurup kafayı yatmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki.

"Şu Ferit olayı..." Duraksamama neden olan ismin geçtiği cümle henüz tamamlanmamıştı. Bakışlarımı fark etmiş gibi birkaç saniye duraksasa da sonra konuşmaya devam etti: "Karan ne yapacak?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, oysa bilmeye herkesten daha fazla benim ihtiyacım vardı.

"Eğer Güneş'e ulaşmak istiyorsanız dayımı arayabilirim." Billur'un sesindeki ikilemde kalmışlığı fark ettim. "Ki bence bunu yapması gerek. O kadının Karan'a ihtiyacı var."

"En doğru kararı Karan verecektir."

"Böyle söyleme. Güneş'in neler çektiğini biliyorsun, dayım size bunu anlattı." Billur hoşnutsuz bir homurtu çıkarınca ona kaşlarımın ortasında beliren yarıkla baktım. "Evet, Karan'ın yaşadıkları çok yıkıcı şeyler ama o kadının günahı ne?"

"Karan'ın günahı ne?" Sesimin sertleşmesi Billur'un duraksamasına neden oldu.

"Karan'ın yaşadıkları..." Sustu, şimdi gerçekten söyleyecek hiçbir şey bulamıyor gibi görünüyordu. O da farkındaydı. "Karan'ın yaşadıkları kolay şeyler değildi."

"Şimdi ondan böyle bir fedakârlık beklenemez, bu yalnızca bencillik olur. Bu, tüm faturayı ona kesmek olur." Elime aldığım kırmızı boğazlı kazağı valizin içine koyup bakışlarımı arkadaşımın gözlerine perçinledim. "Temelinden sarsıldı, bir deprem daha kaldıramaz."

"Onu düşündüğünü biliyorum," dedi Billur. Odaya girince bakışlarımı bedeninde dolaştırıp gözlerimi valize indirdim. "Ama onu düşünmek, onu gerçeklerden kaçırmak demek olmuyor. Aksine, Karan'ın gerçeklerle yüzleşip tüm geçmişine bir set çekmesi gerekiyor. Bence onun buna ihtiyacı var."

"Neye ihtiyacı olduğunu yalnızca kendisi bilebilir," dedim kuru bir sesle.

Oysa canavarların bekçiliğini yaptığı zihninde artık kendine ait parçaları kanlı elleriyle zar zor toparlıyor, düşünceleri kan lekelerinden arındırmak için zihninde birikmiş gözyaşı nehirlerinde yıkıyordu. Gözyaşı nehirlerindeki canavarlar nehrin dibine çökmüş uyurken, kelimeleri sarmış kanın kokusunu alınca gümüş rengi gözlerini açıp bakışlarını nehrin yüzeyini izleyen Karan'a çeviriyorlardı.

"Kendini kandırıyorsun. Bence artık ikiniz de ne istediğinizi bilmiyorsunuz."

"Ama ne istemediğimizi biliyoruz," diye mırıldandım. Saçlarımı sırtımdan alarak omzumun üstüne yerleştirdiğim esnada Billur'un çatık kaşlarla hızla bana yaklaştığını fark ettim.

"Oha, ensene ne oldu senin?"

Yüzümü buruşturup enseme dokunurken, "Ne olmuş?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Mosmor." Saçlarıma dokundu, ardından elini omzuma koyup kaşlarını kaldırdı. "Bir yere çarpmadığına eminim, çünkü bunun çarpmayla olmayacağını bilecek kadar deneyimli olduğumu düşünüyorum." Hain sırıtışı yüzünü renklendirince gözlerim iri iri açıldı, gözlerimi kaçırıp elbise dolabına çevirdim. "Aha! Tam da düşündüğüm gibi yani! Ne duruyorsun kızım, anlatsana?"

Tedirgin gözlerimi hızla Billur'a çevirirken saçlarımı enseme doğru atarak ensemdeki izin örtülmesini sağladım. Kuru dudaklarımı yalayarak, "Bir şey olduğu yok," diye mırıldandım.

"O pek de bir şey yok morluğuna benzemiyor."

"Billur, lütfen. Cidden... Tüm konumuz ensemdeki morluk mu?" Gözlerimi devirdim. "Boş çene çalacağına bana yardım et de şu valizi hazırlayayım."

Dudaklarını büzerek elbise dolabındaki askıda duran hırkayı askıyı tutarak aldı. Hırkayı askıdan çıkarırken, "Çok iyi kafa dağıtma yöntemi," diye mırıldandı. "Moruğun aklı başından gitmiş olmalı."

Yanaklarımın içini ısırarak, "Çirkinleşme," diye homurdandım.

"Eminim çirkin şeyler hissetmemişsindir..."

Saçlarımın altında saklanan ensemin neden morardığını, nasıl morardığını bile hatırlamıyordum. Yanaklarımdaki ısı değişimi yüzünden yüzümün renginin değiştiğine emindim. "Boşboğazlık yapıyorsun," dedim önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Peki yaptınız mı?" Bu beklenmedik sorusu kalbimin son sürat çarpmaya başlamasına neden oldu. En kanlı savaş şimdi benim kalbimdeydi, en hızlı yarış da benim kalbimdeydi; hatta kalbim tam şu an şeytanın gezindiği bir mahşer yeriydi.

"Ne yaptık mı?" diye sordum gergin bir sesle. Anladığım şeyden bahsetmesini istemiyordum, bu konuyu ne diye kapatmıyordu ki hem?

"Salağa yatma, neyden bahsettiğimi bal gibi de biliyorsun. Çocuk mu var senin karşında?" Bana hain bir sırıtışla baktığını görünce gözlerimi devirdim.

"Şu an bir çocuktan farkın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye söylendim.

"Çocuklar böyle şeyler sormaz." Dudaklarını büzüp hırkayı valize koydu, elindeki askıyı bana doğru bir namlu gibi doğrultarak salladı. "Ve sen benim ne demeye çalıştığımı gayet iyi anladın. Rol kesme."

"Öyle bir şey yaptığım yok, rol kesmiyorum."

"Yani diğer şeyi yapmışlığın var." Billur askıyı neşeyle sallayınca ona garip garip baktım. "Sen ve o... Yaptınız yani?" Gözlerini bedenimde gezdirdi. "Neden bu kadar sakin, iyi göründüğü belli oluyor. Antidepresanı epey kuvvetliymiş..."

"Gerçekten korkunç bir mizah anlayışın var." Utancımı belli etmemek için başka konulardan bahsetmek istiyordum ama Billur'un yüzüne oturan o sırıtış öylesine sinir bozucuydu ki, ben neyden bahsedersem bahsedeyim, onun aynı şekilde sırıtmaya devam edeceğine emindim.

"Nasıldı?" Bu soruyu sorarken takındığı ifade tamamen sinirlerimi zıplatmıştı.

"Ben sana Bedirhan'la nasıl yaptığınızı sordum mu?" diye çıkıştım dilimi tutamadan. Diğer Merve'nin çalılıkların arasında kocaman açılmış ağzıyla beni izlediğini gördüm; açık duran ağzının içinde sakladığı dilin üzerinde şaşkınlığına ait kelimeler vardı.

Billur'un utanacağını düşünmüştüm ama o bunun yerine, "İlk seferimizi mi yoksa ondan sonrakileri mi soruyorsun?" diye sorunca benim de ağzım tıpkı diğer Merve gibi kocaman açıldı. Billur iri, yeşil gözlerinin kısılmasına neden olacak bir kahkaha koyuverdi, ardından, "İlk seferimiz hiç romantik olmayacak şekilde koltuktaydı, film izliyorduk... Şu klasik *'bize gel, film izleriz'* muhabbeti var ya, öyle işte... Cidden her şey film izlerken başlıyormuş, bunu anlamış oldum."

"Cidden bunu anlatıyor musun?" Yüzümü buruşturdum. "Nasıl yaptığınızı merak etmiyorum."

"Romantik değildi ama ekstra seksi, ekstra baş döndürücü olduğunu söyleyebilirim..."

"Billur..."

"Cidden." Kaşlarını kaldırıp boşluğa bakarken düşünüyor gibi bir ifade takındı. "Bir seks tanrısıyla yatıyorum, kulağa çılgınca gelebilir ama o kuaför bozuntusu tam bir seks tanrısı."

Dehşet içinde yüzümü buruşturup, "Gerçekten..." diye mırıldandım, elbise dolabına doğru uzandım. "Bedirhan'ın gözümdeki imajını zedelemeye başlıyor bu konuşma, keser misin?"

"Adam ilik kurutacak cinsten..."

"Billur!"

"Günlük hayatında ne kadar süslü ve görkemliyse, emin ol yatakta beş katı falan görkemli... Adam sükseyi hayatının her alanında kullanıyor..." Kıkırdadı, bu beni de güldürmüştü. Başımı iki yana sallayarak elime birkaç askı aldım ve arkadaşıma baktım.

"Seni mutlu ediyor."

"Kâinatın düzenine başkaldırmış bir çılgını yavaş yavaş evcil bir sincaba dönüştürdü," dedi, ardından söylediği şey onun da duraksamasına neden oldu ve odayı inletecek bir kahkaha attı.

"Seni fıstık yerken hayal etmek istemiyorum..."

"Fıstık da şey... Bedirhan." Şimdi daha yüksek sesli gülüyordu, ben de ona karşılık vererek gülmeye başladım. Cep telefonumun melodisi odayı inletmeye başladığında Billur'un gözlerinden yaşlar geliyordu. Gülümsemem yüzümden silinmezken başımı yavaşça iki yana sallaya-

rak komodinin üzerindeki cep telefonumu şarjdan çıkardım ve ekrana baktım. Arayan kişi Karan'dı.

Telefonu açıp kulağıma yasladım, Billur hâlâ gülüyor, bir yandan da benim kenara bıraktığım askılardaki kıyafetleri valize yerleştiriyordu. "Valizin ne âlemde?" diye sordu telefonun diğer ucundan, ses tonunu analiz etmeye çalıştım ama yine renklerin üzerine kara bulutlar dağılmıştı.

"Toparlıyorum," diye mırıldandım, ağırlığımı tek ayağımın üzerine verdim.

"Geldiğimde çıkalım." Bunu beklemiyordum. Sessiz kaldığımı fark edince, "Biraz erken gitmenin yararı var. Oraya adapte olman gerekecek," diye açıklamada bulundu. Diğer Merve'nin gözleri yüzümün her bir zerresini dolaşıyordu, benim de kendisi gibi hissedip hissetmediğimi sorguluyor olmalıydı. Oraya gittiğimizde beni bırakıp dönecek miydi yoksa ben adapte olana kadar tıpkı söylediği gibi benim yanımda kalacak mıydı? Bencilce konuşmamak için ağzımı açmadım.

"Çakıltaşı?" dedi sorar gibi. "Beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Neden cevap vermiyorsun o zaman, yavrum?"

Yutkunup boşluğa baktım. "Cevap vermiyorsam bu tamam demektir," diye açıklamada bulundum ama hayır, aslında tam tersiydi. Bunu bildiğini de biliyordum.

"Burnun uzadı mı?" diye sordu, bu beni anlık da olsa tebessüm etmeye mahkûm etti.

"Hayır," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "Burnum hâlâ çok güzel."

Cansız ve zayıf da olsa güldüğünü duydum. Yangından ateşi kaçırır gibi hissettiren bir gülümsemesi vardı. "Geldiğimde çıkarız," dedi.

"Senin için bir çanta hazırlayayım mı?" diye sordum ikilemde kalmış bir sesle. Aslında bunu hangi cesaretle sormuştum bilmiyordum, kan ânında yanaklarımı doldurmuş ve kalbim göğsüm boyunca kayarak boğazıma tırmanmıştı.

"Olur," deyince duraksayıp alt dudağımı emdim. "Antalya'ya giden yollar karlıdır, eğer karlarla oynamak istersen çantanın içine bir eldiven koymayı unutma. Parmakların donabilir."

"Henüz eylül ayındayız, kar yoktur ki," diye fısıldadım.

"Dağlık alanda vardır."

Beni görmediğini bilsem de başımı salladım. "Eldiven koyarım. Çantaya hangi kıyafetlerini koyayım?"

"Bana en çok hangisini yakıştırıyorsan." Beni neşelendirmek için kurduğunu bildiğim cümlesi bile aslında bana ağır geliyordu. Kendini zorunda hissediyormuş gibi geliyordu bana, sanki mecburdu, sanki iyi gibi görünmek zorundaydı.

Derin bir nefes alarak, "O zaman tüm dolabı çantaya sığdırmam gerekecek," diye mırıldandım, dudaklarımda buruk bir tebessüm şekil aldı.

Billur yüzünü buruşturup fısıldadı: "Ay midem çişimle birlikte tuvalete düşmek istiyor şu an..."

"Eminim ufaklık, şu an beni etkilemek istemezsin," dedi Karan kendisi gibi karanlık bir ses tonuyla.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir şeyler söylemek istesem bile kelimeler karın ağrısı yapıyordu, o yüzden söyleyeceklerimi karnımda öldürüp, "Tamam o zaman," dedim.

"Yanında biri mi var?"

Gözlerimi Billur'dan çekmeden, "Billur var," diye fısıldadım.

"Ben de bu sidik kokusu nereden geliyor diyordum," dedi, dudaklarımı ısırarak gülümsedim. Billur duyamadığı için kaşlarını çatmış garip garip bana bakıyordu.

"Gözlerimin içine bakıyor," dediğimde, Billur'un kaşları daha da çatıldı.

Karan hafif hırıltılı bir gülme sesi çıkardı. "Ne söylediğimi soracak, ona bunu söyleme. Sinirlenip evin her köşesine işemesini istemem."

"Kedi mi bu?"

"Yetim bile çişini kumuna yapıyor Asi." Karan'ın gözlerini devirdiğini görmesem bile hissedebildim. "Ama arkadaşın hâlâ klozet kapağına sıçratarak işiyor."

"Bu söylediğin iğrençti..."

"Arkadaşının yaptığı şey mi yoksa söylediğim şey mi iğrenç olan?"

"Gözümün önünde dedikodumu yapıyorlar!" Billur bana askıyı fırlatınca irkilerek geri çekildim, askı hemen yanımdan geçerek duvara çarptı.

"O bir şey mi fırlattı?" diye sordu Karan hattın diğer ucundan. "Eğer eve zarar verecek olursa önümüzdeki beş yıl boyunca evin boya badanasını o yapar, tuvaletini o temizler, bunu ona söyle."

"Hey moruk!" diye bağırdı Billur, Karan duyabilsin diye bas bas bağırıyordu. "İki ay sonra doğum günündü, değil mi? Kaça giriyorsun, yirmi sekiz mi? Yirmi dokuz mu? Bence direkt otuz diyelim şuna!"

"Telefonu hoparlöre al." Karan'ın keskin sesi duraksamama neden oldu. Dediğini yaptım. Şimdi Billur da onun sesini duyabilirdi. "Bedirhan'ın bir kadında en sevmediği şey tüm bedeni yılan derisi gibi sarmış dövmeler, piercingler, çalı süpürgesine benzeyen ve kadını olduğu yaştan yirmi beş yaş büyük gösteren kızıl renk saçlardır. Bu arada Bedirhan çok titizdir, eminim biraz daha ilerlettiğinizde sana hasta bezi bağlamaya başlayacak. Ya da kim bilir? Belki de burnunu evin halılarına sürterek sana tuvalet eğitimi vermeye çalışır. Tıpkı bir yavru kedi gibi eğitir. Gerçi sen eğitilmezsin. Ayrıca tuvalete senden sonra girmemek için altıma yapana kadar bekliyorum, arkandan biri girdikten sonra giriyorum. Çünkü neden biliyor musun? Senin girdiğin tuvalete girmektense tezekle banyo yaparım daha iyi. Klozet kapağında gözyaşları gibi duran sidiğini hatırladıkça yediklerim ağzıma geliyor. Asi, hoparlörü kapatabilirsin. Arkadaşına da bir reset atman gerekebilir, muhtemelen şu an donmuş ve mavi ekran vermiş bir bilgisayar gibi bakıyor olmalı."

Ağzım açık telefon ekranına bakarken yavaşça hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma yasladım ve gözlerimi arkadaşıma çevirdim. Karan haklıydı, Billur resmen hata vermiş bir bilgisayar ekranı gibi görünüyordu.

Parmağıyla kendini işaret edip, "Benden mi bahsetti?" dedi şaşkına dönmüş şekilde. "Benden mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp yalnızca Billur'a baktım. "Çok mu ağırdı?" diye sordu Karan sakince.

"Yani," diye fısıldadım.

"Tamam, sen onun oturumunu yeniden başlat, ben de işlerimi halledeyim o zaman."

Telefonu kapattığımda Billur uzun süre tavır yapmış, bir ara saç rengini değiştirmeyi düşündüğünü bile söylemişti ama kızıl renk saçı sevdiğini bildiğimden, onu bu kararından döndürmek için biraz uğraşmış ve bu düşünceyi kafasından silmiştim. Hem Karan yalnızca onu kızdırmak için söylemişti bu sözleri. Bedirhan onu olduğu gibi kabullenmiş, olduğu gibi hayatına dahil etmişti. Billur yanımdan ayrıldığında artık evin içindeki tek canlı beden bendim; gölgeler evin içindeki hayaletlerdi ve bazen hayaletlerin benden daha canlı olduğunu düşünürdüm.

Yaşamak için damarda akan kan, göğüste çarpan can yetmeyebiliyordu. Bazen yaşamak için bir bedene değil, bir nedene ihtiyaç duyardınız. Benim yaşamak için bir nedenim vardı, evet ama o nedenin aldığı yaralar beni tekrardan ölü kılıyordu.

Akşamın sırtında taşıdığı palto gökyüzünden sarkarak güneşi örttüğünde saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Onun dolabının önünde, yere koyduğum deri çantanın içini açmış, boş çantayı ona ait kıyafetlerle doldurmaya başlamıştım. İki siyah kazak, bir kahverengi, bir gri, bir de koyu mor kazağını koymuştum. Gümüş grisi rengindeki gömleği ve siyah gömleğini de çantanın içine koyduktan sonra iki siyah kot, bir tane de lacivert kotu çantaya koydum. Çantanın ön gözüne Karan için birkaç tane iç çamaşırı yerleştirdim. İki eşofman, bir kapüşonlu onun işini görürdü. Ne olur ne olmaz diye bir tane de kısa kollu tişört koyduğum çantanın fermuarını çekip kapattıktan sonra çantayı yatağın üzerine bıraktım.

Ablam bir ev tutmuştu, onun için büyük bir adımdı. Sergen hep yanındaydı. Özellikle de geceleri yalnız kalmaktan korkan ablamın yanından bir olsun ayrılmıyordu. Ablamın Karan ile ilgili gerçeği bilip bilmediği konusunda muallaktaydım. Sergen, ablama konuyu anlatmış olabilirdi. Ablam hassas bir kızdı, eminim bunu kafaya takıp belki de kendi kendinin uykularını kaçıracaktı.

Çözümlenmemiş, sonuç yüzü görmemiş meseleler vardı. Bu meselelerin doğuracağı sonuçları çok merak ediyordum. Ferit Çakıl'ın olası bir durumda hastalığı yüzünden vefat etmesi Karan'ı ne yönde etkilerdi hiç bilmiyordum. Yaşar amcayı kaybettikten sonra Karan olduğundan daha sakin bir insana dönüşmüştü. Daha dedesinin yokluğunu kalbinde tamamlayıp bu düşünceyle yaşamaya alışamamışken, Işık'ın öz annesi olmadığını öğrenmiş, bir de üzerine annesinin yaşadığını, kötü şartlar altında hayatta kaldığını, şimdi de bir hastanede akıl sağlığından edilmiş şekilde tedavi gördüğünü öğrenmişti.

Kasığında taşıdığı Kara Güneş'in aslında annesini temsil ettiğini öğrendiğinde nasıl bir tepki verirdi bilmiyordum ama sanırım yine böyle sessiz kalacaktı.

Karan'ın kokusunun ellerime sindiğini fark ettim.

Avuçlarımı yüzüme kapattım, avuç içlerimdeki çizgilere oturmuş acı çikolata kokusunu ciğerlerime doldurdum. Onun kıyafetlerine dokunduğumda bile kokusu bana bulaşıyordu. Artık kokusu bile kendinden sonra hemen bana siniyordu.

Saçlarım yatağa tıpkı suyun içinde kolları etrafa dağılmış bir ahtapotun o dağınık kolları gibi dağılmıştı. Altımda dama baskılı siyah beyaz bir tayt cinsi pantolon vardı, üzerimde ise yalnızca siyah dantel bir sütyen... Billur gittikten sonra üzerimdeki tişörtü sıyırıp atmıştım. Kollarımı açıp yatak başlığına kadar uzattım. Ayaklarım yere basıyordu. Gözlerimi yumdum ve avuçlarımdan aldığım kokunun zihnime yayılarak düşüncelerimi sarmasını bekledim. Avuçlarımı tırnaklarımla oyduğum esnada üzerimde bir başka bedenin ağırlığını hissetmiştim.

Sonra o koku, düşüncelerimi saran o eşsiz koku bu kez bedenimi sardı. Onun ağırlığı bir girdaptı, ben girdabın içinde döne döne eskiyordum, girdap beni parçalıyor, parçalarımı yiyor ve sonra da beni yutuyordu. Kokusu beni damarlarımdan tutarak yaşamın içine geri çekti.

Dudaklarını boynuma sarmaşık gibi dolanmış o yaşam damarına bastırdığında, hayat, gökyüzünden düşen kar taneleri gibi yüzüme ve saçlarıma düşmeye başladı. Yağan kar değil, küldü. Yanmış bir hayat yeniden üzerime kül olup yağıyor, beni bir Anka kuşu olduğuma inandırmaya çalışıyordu. Eğer bir kuş olsaydım, beni taşıyan kanatlarım o olurdu.

İçini oyduğum avuçlarımı usulca indirip onun ensesine bastırdım. Ensesinde birikmiş saç tellerine dokundum, sonra parmaklarım hareket ederek saçlarının arasına taşındı. Zaman, içinde kan kurumuş, akmayı bırakmış bir damar gibiydi. Ve biz, o damarın içinde el ele ilerliyorduk.

Dudaklarını çenemdeki mezara benzettiği çukura bastırdığında gözlerim aralanacak gibi oldu. Saçlarının içinde duran parmaklarımı buz pistinde kayan bir kadının lirik bedeni gibi kaydırarak hareket ettirdim. Dokunuşlarım masumiyetin kanatları gibiydi ama bu kanatlar ölüydü, içinde şehveti gizliyordu.

"Burada böyle savunmasız uzanmış beni mi bekliyorsun?" Sesinin harfleri kasıklarımı ıslatan yağmur gibiydi, çiçekleri suluyor, büyütüyor ve yapraklarını açtırıyordu. Onunla bir bütün olmanın getirdiği heyecan duygusu beni asla terk etmeyecek bir uzva dönüşmüştü. Kolum muydu? Elim miydi? Ayağım mı yoksa gözüm müydü? Kulaklarım yoksa burnum muydu? Gözlerim miydi? Derim miydi? Belki de ciğerlerim, kemiklerim ya da belki kalbimdi.

"Seni bekliyorum," diye fısıldadım, ona sır gibi verdiğim kelimeler bir kılıç olup onun kasığında bekleyen boş kabzaya yerleşti. Kasıklarını çıplak kasıklarıma bastırdığını hissettim, dudaklarım suyu arzulayan o balığın küçük ağzı gibi aralanarak bir parça nefes dilendi.

Pantolonuna soğuk sinmişti, bedeni soğuğun kokusunu hapsetmişti ama hâlâ kendisi gibi kokuyordu. Soğukluğu kasıklarımda hissetmek farklı bir duygunun kafasını kaldırıp gözlerimin içine dikkatle bakmaya başlamasına neden olmuştu.

"Sen beni hep bu şekilde bekleyeceksen işimiz var demektir." Burnunu çenemdeki çukura sürtüp sıcak nefesini boynuma verdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, boynumu saran damarların belirginleşip gerildiğini hissettim. Karan dudaklarını boynuma bastırdıktan sonra bir eliyle saçlarının arasında duran elime avucunun içine aldı, ardından elimi sertçe yatağa bastırıp üzerime tamamen abandı. Soluğumun kesilmesiyle gözlerimi aralayıp bulanık gören kahverengi gözlerimi onun kuzguni siyahı gözlerine mıhlamam bir oldu.

"Hep bu şekilde beklerim." Gözlerim siyah gözlerinden ayrılmadı.

Bana yorgun gözlerinde saklayamadığı o kıyamet rengi duygularla bakıyordu. Yutkunduğumda boğazımı acıtan duygulardı bunlar. Belki başkasında görsem umurumda bile olmayacak olan bu duygular, soluk boşluğuma kurşundan lokmalar gibi diziliyordu.

Bileğimdeki nabzın onun avucunun içine tıpkı avucunun içinde çırpınan bir kuş gibi çarptığını hissedebiliyordum. Bileğimi öyle sıkı kavramıştı ki, kendi nabzımın onun avucunun altındaki atışını ben bile hissedebiliyordum.

"İnanıyorum," dedi, bu cevap her şeye bedeldi. Bu cevap aslında onun olduğu adam göz önünde bulundurulduğunda, çok olağanüstü ve çok derin bir cevaptı. Çünkü o kimseye inanmayacak kadar yaralıyken, bana inanıyordu.

"Ben bunu boşa çıkarmam," dedim garanti verir gibi. Diğer Merve'nin gözlerindeki yansımadan Karan'ın sırtında taşıdığı kanatların tüyleri düşüyordu. Artık sessizdi, durmadan aklımı karıştırmıyordu; artık gözden çıkarılmıştı, bir gün onu öldüreceğimi bildiği için yalnızca beni izliyordu.

Tekrar, "İnanıyorum," dedi. Dudaklarındaki kelimeler, çenemdeki mezarın yarattığı boşluğun içine döküldü. Dudaklarını oraya bastırdı, kelimeleri o çukura gömdü.

Gözlerimin içine oturmuş düşünceleri savalayarak yalnızca onun gözlerinde gördüğüm manzaralara odaklandım. Çocuk parklarına... Gözlerindeki çocuk parklarını seviyordum. Bana olmak istediğim anları yaşatıyor, bir türlü olamadığım o insana dönüştürüyordu.

Zihnimin yedekleyip durduğu düşünceleri silememenin acısını yıllardır içimde taşıyordum. Zihnim bir yapboz gibiydi ama aynı zamanda bütünün kendisiydi; ben ne zaman bir parçayı alıp ondan kaçırmaya çalışsam, o parçanın çok daha belirgin olan rengini, açtığım boşluğa takarak beni daha da derin bir kuyuya iterdi.

"Çok yorgun hissediyorum." Bu itirafı anlık şaşkınlıkla donup kalmama neden olsa da o dizlerimde buz tutmuş yaraların kabuklarının kendini atarak döküldüklerini, kanın buzların üzerinde damarlara ayrılarak ilerlemeye başladığını hissettim.

Alnını alnıma bastırdı. Kalbim yoğun bir duyguyla kavrulurken sadece onu dinledim.

"Her yeri ateşe veresim var. Seni her yerden kaçırmam gerek. Beni ateşe verdiler, seni benden kaçıramıyorum. Sırf ateşin önündesin, ateşin içindesin, ateşin merkezindesin diye her yeri ateşe verme isteğimden geçtim. Ama çok yorgunum." Burnu burnuma sürtündü. Gözlerini kapatınca o uzun kirpikler, gözlerinin altında oluşmuş uykusuzluk kuyularını saçak gibi örttü. "O kadar yorgunum ki, sadece yanına uzanıp seni kollarımın arasına almak ve öylece uyumak istiyorum. Tekrar yorgun hissetmeyene kadar uyumak. Çok uyumak." Yutkundu, yutkunuşunun sesini dinledim. "Belki yıllarca uyumak."

Onun gözleri kapalıyken, benim gözlerim ona boğazımda kalmış cam kırığı gibi baktı. Nabzım hâlâ bileğine vuruyordu. Serbest duran elimi kaldırıp onun yanağına yaslayınca kaynağı kesilmiş şelale gibi durulduğunu gördüm.

Kirpikleri titredi ama gözleri açılmadı, yüzünü saran ifadenin esaretinden kurtuldu, huzurun çehresine yayıldığını gözlemledim. Uzun tırnaklarımı tenine batırmadan, sakallarını parmak uçlarımda hissederek usulca yanağını okşadım. Bir şeyler söyleyemeyecek kadar doluydum, o ise bir şeyleri itiraf edebilecek kadar tükenmişti.

"Senden alıp götürülenler neden bu kadar fazla?" diye sordum kısık bir sesle, bunu kendi isteğim dışında söyleyivermiştim, dudaklarım anlık bir manevrayla benden koparak bana ait değilmiş gibi öylece hareket etmişti.

"Hadi gidelim," dedi sadece. Ama ne gözlerini açtı ne de üzerimden kalktı. Yanağı avucumun içinde, avucunun içinde nabzımla öylece zamanın içinde asılı kaldı.

"Olur Canım Adam," diye fısıldadım yanağını okşarken. "Gidelim."

Antalya'nın Fethiye'ye çok benzediğini sabahının sonbahar, öğlenin yaz, gecesinin ise kara kış olduğunu fark ettiğimde anlamıştım.

Range Rover tuttuğum dairenin olduğu binanın önünde durduğunda saat 01.00'ı gösteriyordu. Cipten indiğim an soğuk bedenime yıldırım gibi düşmüş, dişlerim ânında birbirine vurmaya başlamıştı. Genelde sıcak olarak bilinen bu şehirlerin genlerinde bir dansözlük olduğu konusunda derin şüphelerim vardı. Tuttuğum dairenin olduğu bina bembeyaz bir binaydı, yalnızca balkon demirleri altın rengindeydi ve binanın arkası caddeye, önü eski ve yeni binaların birbirine karışarak oluşturduğu bir mahalleye bakıyordu.

Benim dairemin camları caddenin olduğu yöne bakıyordu. Birinci katta olmasına rağmen balkon kapısını açtığımda ikinci kattaymışım gibi yüksek duruyordu, bunun nedeni zemin kattaki dairenin duvarlarının oldukça uzun olmasıydı sanırım.

Karan cipin bagajından valizimi çıkardı, kendi eşyalarının olduğu deri çantayı da çıkarıp gözlerini yüzüme indirdi. Soğuktan buz kesmiş parmaklarıma nefesimden yayılan buharla sıcaklık vermeye çalışırken komik görünüyor olmalıydım. Uzun süre beni izledi.

Valizin çekçeğini tutup sürüklemeye başladığımda, "Ben halledeRim," dedi ama onu dinlemeden binanın girişine kadar yürüdüm.

Binanın şifresini ev sahibinden öğrenmiştim, küçük kutucuğa şifreyi yazdıktan hemen sonra kapının kilidinin kalkarken çıkardığı sesi dinledim, kapının kilidi kalktığı an kapıyı ileri doğru iterek içeri girdim ve valizimi de arkamdan içeri aldım.

Kapı tam Karan'ın yüzüne kapanırken ayağımı kapının arasına koyarak, "Pardon!" dedim panikle.

"Akılsız, ayağını kıracaksın." Karan gözlerini devirerek kapıyı yavaşça itip içeri girdi. "Böyle dikkatsiz hareketler yapma." Sesi apartman boşluğunda büyüyerek dalgalara ayrıldı, dalgalar duvarları döverek sesleri büyüttü.

"Dikkatliyim ben," diye söylendim huysuzca.

"Evet, az daha ayağını kırıyordun."

"Beni porselenden falan mı sanıyorsun?" Sesimiz yankılar hâlini alarak binanın içinde hayalet gibi dolanıyordu. "Kırılmaz benim ayağım falan."

"Porselen olmadığını kanıtladın," deyince ona garip garip baktım. Ne demek istiyordu? Omuz silkerek, "Bir porselen olmadığını o gece kanıtladın," dedi. Aniden kanın yuvarlandığı yanaklarımın kızarmasını soğuğa bağlayarak gözlerimi kaçırıp önümde duran dört, beş merdiveni valizi sürüyerek çıktım. Bana neşesini toplamış gözlerle baktığını hissedebiliyordum ama imaları öyle utanç vericiydi ki, ona bakamadım.

Kapının önünde durup bir an şokla, "Yok artık, anahtarları unuttum!" diye bağırdım, sesim yine bir yankı dalgası oluşturarak boşluklara çarptı ve büyüyüp parçalara ayrıldı.

"Dikkatsiz, çığırıp durma." Karan anahtarı anahtar deliğine sokunca ona şaşkın şaşkın baktım. Anahtar onda mıydı? Kaşlarımı çattığımı fark etti ve "Şu kaşlarını çatma, erken yaşta kırış kırış olacaksın diye kaç defa söylemem gerek sana?" diye sorup kapıyı açtı. Ardından gözlerinde muzip bir bakış belirdi. "Ben senin aksine çok dikkatliyimdir. Gözümden hiçbir şey kaçmaz."

"Ne?"

Çenesiyle karnımın biraz altını işaret ederek, "Çok tatlı bir bene sahipsin," dedi, ona anlamayan gözlerle bakınca da "Önde değil, arkada," diye açıklama yaptı. Gözlerim iri iri açıldı.

"Ne kadar edepsiz laflar bunlar ya!" Kapıyı itip içeri dalınca arkamda keyifle güldüğünü duydum. Homurdanarak oturma alanına doğru yürüdüm, ortada duran büyük masanın arkasında L şeklinde bir koltuk vardı, koltuk çok büyük değildi ama iş görürdü. Ev iki odadan oluşuyordu, odalardan birine fazlalık eşyalarımı koyacaktım, büyük olan odayı da kendi odam olarak kullanmayı düşünüyordum. Kızarmış yanaklarımla oturma alanının ortasında homurdanarak kapıda duran Karan'a baktım. "Girsene içeri."

"Girersem edepsiz edepsiz laflar ederim, ondan girmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "İyi, don geber orada."

"Donmak mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Kızım burası Antalya, Erzurum'a gelmiş gibi davranmasana..." Duraksadı. "Geber mi? Ben mi gebereyim? Ağlarsın sonra."

Yüzümü buruşturup, "Valizimi içeri koy, öyle don orada," diye söylendim. "Parmaklarım buz gibi oldu. Çekemem daha fazla o valizi ben."

"Önce hizmet edeyim, sonra donup gebereyim burada o zaman..." Başını iki yana sallayarak güldü. Valizi sürüklemeden tek eliyle kaldırıp içeri koyduktan sonra gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Son kararın mı? Ona göre donup gebereceğim burada ben..."

"Tamam, acıdım, içeri girebilirsin."

"Yok ya, bence sen kapının önüne bir kap su, bir kap yemek koy, ben burada bekleyeyim seni," dedi keyifli bir sesle. İçeri girdi, kapıyı kapatmadan önce anahtarı kapının üzerinden aldı. Masanın sırtını yasladığı L şeklindeki koltuğun ucuna oturmuş, ellerimi masanın üzerine koymuştum. Karan oturma alanının içinde olan mutfağın önüne doğru yürüdü, mutfak tezgâhına kısaca göz gezdirdikten sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bir kap su, bir kap yemek konusunda ciddiydim Asi."

"Karnın mı aç?"

"Doğal olarak."

Kaşlarımı kaldırdım. "İyi de mutfak alışverişi yapmadım ki."

"Ha yani diyorsun ki tamam kapıda donup geberme, burada açlıktan geber..."

"Dışarıdan bir şeyler söyleyelim?" Bu fikrime yüzünü buruşturarak, "Şimdiden öğrenciye bağladı bu kız," diye söylendi.

"Ne alakası var? Evde erzak var da ben mi yemek yapmadım?"

"Ramazan paketi bırakacak değillerdi eve, ilk geldiğimizde biraz bir şeyler alıp koymalıydın dolaba. Bugünü hiç hesaba katmadın galiba?"

"Sen neden yükseliyorsun bana? Senin gibi bir damızlık varken, kurbanda yedi kişinin bile giremeyeceği kadar büyük bir büyükbaş varken ramazan paketine ne gerek varmış?" diye sordum homurdanarak.

Bana şok içinde bakıp, "Sen Bedirhan'la çok mu fazla vakit geçiriyorsun?" diye sordu.

"Dışarıdan yemek söylüyorum."

"Binanın karşısında bir tekel var, tekelin önünde domates falan da vardı, oradan yumurta alayım da menemen falan yap bari," dedi homurdanarak. "Ben dışarıdan yemek istemiyorum."

Tırnaklarımla masaya vurarak ritim tutarken, "İsteklerin de bitmiyor, soğuktan parmak ucu felci geçirdim ben, menemen falan yapamam," diye homurdandım.

"Hay böyle işe lanet olsun, tamam, ben yaparım menemen, gelmişken çekinme bir eşarp ver de kafama bağlayıp bir de yerleri viledalayayım."

Sırıtarak, "Aslında iyi fikir," diye takıldım ona. Kafası biraz daha dağılmış gibi görünüyordu. Üzerime giydiğim kapüşonlunun şapkasını kafama geçirdim ve birlikte binanın karşısındaki tekele gittik. Tekelin önüne koyulmuş tahtadan tezgâhın üzerinde patates, soğan, domates, biber gibi Karan'ın görünce keyiflendiği tüketilebilir şeyler vardı. Ka-

ran menemen için gerekli malzemeleri, baharatları aldıktan sonra tekelden ayrılıp eve döndük.

Ben odama geçip, ilk geldiğim zaman getirip elbise dolabına yerleştirdiğim kıyafetlerle üzerimi değiştirdim. Evin içi sıcaktı. Peteklerin sıcak olduğunu fark edince bu sıcaklığın nedenini kavradım ve fazla terlememek için kısa bir şort, bir de askılı badi giyip odadan çıktım. Karan tezgâhtaki musluğun önünde durmuş domatesleri yıkıyordu. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kollarındaki damarları izlerken hemen tezgâhın bitişiğinde duran, çok da büyük olmayan, benimle aynı boydaki küçük buzdolabına yaslandım.

Gözleri kısaca bana dokundu.

"Allah'tan eve çatal kaşık almayı akıl etmişiz," dedi. "Yoksa ilk insanlar gibi ellerimle parçalayacaktım her şeyi..."

Büyük bıçağı çekmeceden çıkarıp doğrama tahtasının üzerine aldığı domatesleri tam doğramaya başlayacaktı ki, "Karan, kabuklarını soysana. Ben öyle yiyemiyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

"Vitamini kabuğunda," dedi bilmiş bilmiş.

"Ama yiyemiyorum."

"Ama vitamini kabuğunda."

"İyi," dedim aniden öfkelenerek. "O zaman artık beni soyma, vitaminim kabuğumda benim."

Bana alık alık baktı. "Geri zekâlı senin kabuğun kıyafetlerin mi? Derin. Senin biyoloji öğretmenin kim? Şikâyet edeceğim onu Milli Eğitim Bakanlığına."

"Sensin geri zekâlı, yaşlı keçi." Kafamı çevirip boşluğa baktım.

"Yaşlı keçi mi?"

"Evet," diye homurdandım.

Elindeki bıçağa bulaşan domates suyu yanağıma sıçrayınca bıçağı bana doğru salladığını anlayıp ona baktım. "Ben değil de daha çok sen bir keçiye benziyorsun şu an. Yatırır kıtır kıtır keserim seni."

"Yatıramazsın da kesemezsin de."

"Kesmem ama yatırırım." Sırıtınca gözlerim düzgün, uzun dişlerine kaydı. Sonra tekrar ona baktım. "Yatırır çatır çutur..." Devamını getirmesine izin vermeden kestiği domateslerden birini alıp suratına attım. "Hay! Kızım kaşındırıyor ama bu ya!"

Bir domates parçası daha alıp yüzüne atınca, "Ama bak kızıyorum!" diye hırladı.

"Kızsan ne olurmuş?"

Aniden bana doğru yürüyünce irkilerek geri adımlar atmaya başladım. Elinde bıçağı tutmaya devam ediyordu. İri iri açılan gözlerimle ona bakarken, "Bak gelme, senden domatesli makarna yaparım, gelme!" diye saçma sapan tehditler savurmaya başladım. Yüzünde domatesin suyunun lekeleri ve çekirdekleriyle bana doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Kalçam masaya çarpınca kaçacak bir yerim olmadığını anlayıp, "Ya gelme!" diye bağırdım. "Niye geliyorsun ya? Gelme!"

"Kızarsam ne olur, göstermeye geliyorum." Bıçağın sapını sıkıca tutunca ona ürkmüş gözlerle baktım. Aslında eğleniyordum, onun da benimle birlikte eğlendiğini biliyordum. "Senin taze etinden kendime kuzu tandır yapacağım."

Gözlerimi kıstım. "Kendi etinden bir şey yapamazsın tabii, kart horoz," diye homurdandım.

Bıçağın sapıyla kendini işaret edip, "Ben miymişim kart horoz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Yapma ya?"

Masanın kenarına iyice sinerek, "Öylesin valla," diye kafa tuttum ona.

"Kümesteki tek civcivdin, ne zaman büyüdün de tavuk oldun, horoza iş atıyorsun?" Aniden belimden yakalayınca çığlığı bastım. Sakallarını yanaklarıma sürterek beni daha sıkı kavradı. Bıçağı masaya bıraktıktan sonra beni aniden kucağına alarak masanın ucuna oturttu. Beni sakallarıyla resmen gıdıklamaya başladığında, onun kucağı ile masa arasında kıkır kıkır gülüyor, bir yandan da onun elinden kurtulmaya çalışıyordum.

Kollarımı onun boynuna sararak onu durdurmaya çalıştım. Sakallarını boynuma sürttü. "Kurtulmak bu kadar kolay mı sandın, velet?" diye sordu. "Sana domates banyosu yaptırırım, sonra durulanmana izin vermem, bütün gece kaşınırsın."

Saçlarını hafifçe çekiştirip, "Tehdit ve şantaj," diye söylendim. "Ev sahibini arar, evime ayı girdi ne yapabilirim diye sorarım bak..."

"Bal ver..."

Kıkırdadım. Onun saçlarını karıştırdıktan sonra, "Çok aptalsın," diye fısıldadım.

"Hayır, çok seksiyim, mükemmelim, yakışıklıyım, karizmatiğim, zenginim, başarılıyım, fenayım..." Güldü ve sonra durdu. Aniden karnı guruldadı. "Ve açım..."

"Menemeni ben yapabilirim." Saçlarını okşadım.

"Yumurta kabuğu değil, menemen yemek istiyorum ona göre..."

Yüzüm düşerken, "Beceriksiz mi demek istiyorsun bana?" diye sordum sakince.

"Hayır. Hem sana yemek yapmayı öğretecektim, unuttun mu?" Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Buradayken bir şeyler öğretirim."

Başımı bana uymayacak şekilde uysalca sallayarak, "Olur," diye fısıldadım.

Duraksayıp kaşlarını kaldırdı. "Bu çok uysaldı ya, karşı çıkıp bilmişlik taslaman gerekmiyor muydu?"

"Aranma bence Çakıl."

Beni kucaklayıp kaldırdı, elini aniden kalçama vurunca gözlerim yerinden fırlayacak sandım. "Hadi bakalım, tosbağa," dedi. "Bakalım menemen yapabiliyor musun?"

"Nasıl yapıldığını anlatırsan yaparım," dedim kucağındayken.

Duraksadı. "Aradığınız aboneye şu anda ulaşılamıyor, sinyal sesinden sonra kendi tarifeniz üzerinden mesajınızı bırakabilirsiniz..."

Aslında basitti. Yemek yapma konusunda facia olduğumu düşünmüyordum çünkü deneyimsizdim ama şimdi ilk kez bir şeyler pişiren biri için bence fena sayılmazdı.

Menemeni Karan'ın tarifiyle yaptıktan sonra masaya geçmiştik, Karan tavadan yemek istediği için ikimiz de tavadan yiyecektik. İlk lokmayı aldığında yüzündeki doğallık dengesi bozuldu, yapmacık bir ifadenin belirdiğini fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Lokmamı ağzıma aldım.

"İyi ya, bayağı iyi yani," dedi sakince.

Lokmamı çiğnerken dilime dağılıp damağımı renklendiren tatla yüzüm buruştu. "Ya bu biraz tuzlu olmuş," dedim.

Ekmeği tekrar tavaya bandırırken, "Biraz mı? İkinci lokmayı alırsam fırlayan tansiyondan nalları dikeceğim," dedi, ona utangaç bir bakış atmıştım ama o bunu görmemişti.

"İyi," dedim tavırlı tavırlı. "Yeme o zaman."

"Açlıktan öleceğime fırlamış tansiyondan ölürüm, hiç kusura bakma."

"İyi geber." Çatalımı koluna acımasızca batırdım. Gözleri irice açıldı.

"Kızım ne yapıyorsun Makas Eller*'i mi izledin, üzerimde deney mi yapıyorsun?" diye sordu panikle.

"İnsan bir eline sağlık der, hataları görmezden gelir!"

* Makas Eller: 20th Century Fox tarafından aile kitleleri için yapılan komedi, dram, macera, romantizm filmidir.

tg: @kaktusunx

"Lan sen kendin hatalarını görmezden gelebiliyor musun? Limon yalayan küçük bebekler gibi yüzünü buruşturdun lokmanı çiğnerken. Bak çiğnerken diyorum, yutsan canlı yayında uçtuğunu iddia eden Sabri gibi yerlerde angalanırdın."

"Hiç de bile. Çok da güzel olmuş. Sadece tuzu biraz fazla kaçmış." Homurdanarak bir lokma daha aldım, tuz ağzımın tadını bozsa da hiç renk vermeden çiğnemeye başladım. "Çok güzel, ellerime sağlık."

"Megalomanyak mısın?" diye sordu bana düz düz bakarak.

Yemek boyunca bana takılmış olsa da yine de yaptığım menemeni afiyetle yemişti. Hoş, yedikten sonra litrelerce su içip, fenalık geçirerek tüm camları açtığı doğruydu. Bazen ona akıl sır erdiremiyordum. Komik ve eğlenceli bir adam mıydı yoksa ilk tanıdığım o karanlık, olgun adam mıydı?

Aslında zamanla onun her ikisi de olduğunu anlıyordunuz. Aslında o hem eğlenceliydi hem de olgundu hem komikti hem de karanlıktı. Aslında Karan'da her şey vardı. Hem aydınlık hem karanlık vardı. Hem güneş hem yıldızlar hem bulutlar hem de ay vardı. Yaşadığı her şeye rağmen dimdik durabilecek kadar güçlü bir karakter, yaralarıyla pişmiş bir ruh vardı.

Oturma alanındaki duvara monte edilmiş televizyon açıktı, ortamı aydınlatan yalnızca bu televizyonun ışığıydı. L şeklindeki koltukta oturuyorduk, yanağım onun omzuna yaslı duruyordu ve konusundan bihaber olduğum bir dizi televizyonda oynuyordu. Saat kaçtı bilmiyordum ama sabaha çok kalmadığına emindim. Parmakları çıplak kolumda dolaşırken aldığı nefesin sesleri de parmakları gibi zihnimde dolaşıyordu.

"Asi," dedi düşünceli bir sesle. O benim adımı fısıldadıktan sonra dalgın olan bakışlarım yavaşça onu buldu. Bana değil televizyon ekranına bakıyordu. "Merak ettiğim bir şey var."

"Hım?"

"Onunla görüşmeyi düşünüyor musun? Yeniden."

Anlayamadığım için kaşlarımın ortasında oluşan çukurla ona bakmaya devam ettim. "Kimle?"

Susmak ve konuşmak arasındaki çizgide duruyordu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, gerçekten susacağını düşündüm ama sonra dudakları kelimelerle buluştu: "Babanla."

Karanlığı yok edecek tek bir parıltı bile olmadığını düşündüğüm zamanlar, çok daha karanlık bir ışığın kolları hayatımı sımsıkı sarıp

sarmalamıştı. Babamın hayatımda koyu renk bir leke olduğunu düşünüyordum, o lekenin kaybolmayacağını biliyordum ama zamanla genişleyerek beni tamamen saracağını, beni de o lekeye dönüştüreceğini bilmiyordum. Şimdi ne söylesem boş gelecekmiş gibi hissettiğimden kafamı kaldırdım ve Karan'ın siyah gözlerine uzun uzun baktım.

"Sormadım say," dedi, sorduğuna pişman olmuştu. Gözlerindeki bataklığa batmaya başlayan kelimeleri izledim.

"Yeniden görüşmeyi düşünmüyorum," dedim, kelimeler dilimdeki ceninlerdi ve ben sonunda onları doğurmuştum.

Buna cevap vermedi. Kendimi kelimelerin ağırlığını sırtında taşıyan, taşıdığı kelimeler yüzünden kambur kalan bir sözcük hamalı gibi hissediyordum.

"Ama bunun nedeni bana hissettirdikleri değil," dememi beklemiyordu. Bakışlarındaki ilgi yüzümün her noktasına eşit bir şekilde dağıldı. "Bunun nedeni tamamen benim."

"Seninle ne ilgisi var?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başta vermek istemediğim bu cevap dilimin ucunda bir çığa dönüşünce dudaklarım tekrar aralandı: "Onu bıçakladım."

Gözlerinde bir şeylere rastlamak istedim. O rastlamak istediğim şeyi onun gözlerinde aradım. Ama orada değildi. Ne kelimeler ne de duygular orada değildi. Uzun süren sessizliğin sonunda, "Bunu isteyerek yapmadın," dedi, sesi sakindi.

"İsteyerek ya da değil, bunu ona yaptım." Yanağımı Karan'ın göğsüne bastırıp gözlerimi televizyona çevirdim. Ekrandaki sarışın kadın ilgi dağıtıcı derecede beyaz olan dişlerini göstererek gülümsüyordu. Bunun bir diş macunu reklamı olduğunu fark ettiğimde iki kaşımın arasında derin bir çukur oluşmuştu.

"Yok yere kendini suçluyorsun." Sesi derindi.

"Bu konuda sana çekmişim o zaman."

Derin bir nefes aldı; o nefesin etkisiyle şişen göğsü başımı yavaşça yukarı taşıdı ve sonra geri indirdi. "Hasta olduğu doğruymuş," dedi.

Ferit Çakıl. Sustum. Ne diyebilirdim ki? Böyle bir konuda yalan atmayacağına zaten emindim.

"Bunun için de kendini suçlamıyorsundur umarım," dedim kuru bir sesle.

"Ona nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

Bu cümlesi benim için beklenmedikti. Ne düşünüyordu? Bir şekilde babasını affetmek mi istiyordu? Yaşananları yok sayamayacağına emindim. Dindiremediği bir öfkeyle savaştığını görebiliyordum. Sessizliğinin benim nazarımda hiçbir manası yoktu çünkü ben onun içindeki soğuk savaşın merkezindeydim.

"Onu affetmek istiyor musun?" diye sordum tek seferde.

"İstemiyorum." Bu cevabı bir an olsun düşünmeden, kafasında tartmadan, doğrudan vermişti.

"O zaman onu affetmeyeceksin," diye mırıldandım. Gözlerimi ekranda küçücük görünen insanlardan ayırmadan parmaklarımı diğer göğsüne sürttüm. "İstemiyorsan istemiyorsundur, sırf yapmak için bir şeyler yapmak zorunda değilsin."

"Affetmeyecek olsam da bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi düşünceli bir sesle.

Ah, sanırım onu anlıyordum. Babam o gün o hastanedeyken damarlarımdan çekilen kanı ona vererek, ondan döktüğüm kanı telafi edebileceğimi sanmıştım ama hayır, damarlarımdaki tüm kanı versem bile o gece döktüğüm kanın hesabı verilemezdi.

"O zaman hiçbir şey yapma," dediğimde şaşırdığını hissettim. "Şu an onun canını yakmak istiyorsun belki de. Bunu yapma. Ondan intikam almak istiyorsun, yapma. Ona kötü sözler sarf etmek istiyorsun, bunu da yapma. O zaman hiçbir şey yapmana gerek de kalmaz."

Buna cevap vermedi. Varsayımlarımın hepsini gerçek bir varsayım olarak havada asılı bıraktı. Ne yapmayı istediği konusunda kafamda büyük soru işaretleri olsa da aslında her hareketinin o soğuk savaşı bitirmek için olacağına emindim. O soğuk savaşı bitirmek için ne yapması gerekiyordu? İşte bunu bilmiyordum.

Yakasına yapışması gereken tek insanın da ölüm zaten yakasında duruyordu ve Karan sırf bu yüzden o yakanın önünde durmuş, yalnızca o yakayı izleyerek içindeki savaşı daha da soğutuyordu.

Koltukta onun kollarının arasında daldığım uyku tedirginlik sarmalıyla doluydu, rüya ya da kâbus görmüş müydüm bilmiyordum, görmüşsem de hiçbirini hatırlamıyordum.

Uykumdan uyandığımda odanın açık kalan kapısından dışarı fırlayan güneş ışığı mutfak parkesinin üzerinde uzanıyordu. Karan da uyuyordu, benim aksime o oturuyordu ve bedeni pek de rahat görünmüyordu ama yine de derin bir uykuda olduğu belliydi. Onun kollarından ayrılıp bu evdeki ilk duşumu aldıktan sonra hazırlandım, ben

hazırlandığım esnada Karan çoktan uyanmış, saçlarımı taradığım sırada da duşa girmişti.

Karan duştayken gökyüzünü saran bulutlar aniden grileşmiş, güneş ise o bulutların altında kalarak ışıktan kollarını yeryüzünden geri çekmişti. Makyaj yapmamıştım, biraz olsun uyuduğum için yüzüm daha canlı, daha renkli görünüyordu. Bugün okula uğrayacak, okulu biraz dolaştıktan sonra da Antalya'yı gezecektik. Bu süre zarfında belki de Karan'ın Güneş ile ilgili olan düşüncelerini bir nebze olsun öğrenebilirim diye düşünüyordum.

Billur bir bakıma haklıydı. Güneş'i orada öylece bırakmak bana da hiç doğru gelmiyordu. Belki Karan'ın yaşadığını bilse... Belki her şey değişirdi? Diğer Merve'nin, *"Böyle şeyler yalnızca filmlerde olur,"* diye alay ettiğini duysam da ona cevap vermedim.

Evden ayrıldığımızda artık yağmur yağıyordu. Yer ve göğün yerini değiştirecek kadar kuvvetli bir yağmur değildi, sadece çiliyordu ama akşama doğru peşinde geceyle birlikte fırtınayı da taşıyacağını bildiğim bir yağmurdu. Önce üniversitenin olduğu alana gitmiştik. Bölümüm, yani Psikoloji, Edebiyat Fakültesi'ndeydi. Edindiğim bilgilere göre bölüm henüz 2014 yılında kurulmuştu fakat aktif bir şekilde çalışan, gayet üretken bir bölümdü.

Oradan ayrılırken kafamın içine çökmüş düşünceler usul usul tekrar ayaklanmaya başlamışlardı. Yağmur damlaları saçlarıma dokunup orada küçük gözyaşı küreleri oluştururken bir an bedenimden ılık bir ürperti geçip gitti. Yağmur bana yakın zamanda yaşanmış bir anının fısıltılarını duyurmuştu. Ona dokunduğum, bana dokunduğu, birbirimize karıştığımız bir anın... Yanaklarımın içini dişlediğim sırada Arnavut kaldırımlardan oluşan taş yolda ilerliyordum. Karan'ın bakışlarını yüzümde hissettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorunca gözlerimi ona doğru çevirip dudaklarına baktım. O dudakların dudaklarıma bıraktığı izleri hatırlamak karnımın karıncalanmasına neden olmuştu. Bana olan bakışları yoğunlaşınca gözlerimi gözlerine taşıyıp omuz silktim.

"Hiç."

Yağmur damlaları yüzüne düşüyor, gözyaşları gibi kayarak yüzünün tuvalini çiziyordu. "Hiç?" Kaşlarını kaldırdı. "Pek hiç gibi görünmüyor."

"Yağmur yağıyor," diye mırıldanıp gözlerimi ilerideki otobüs durağına çevirdim. Sırtında çanta olan birkaç genç kız durakta bekliyordu.

Bir zamanlar onlar gibi olduğumu hatırlayınca içime garip bir ağırlık çöktü.

"Yağmur." Başını salladığını göz ucuyla da olsa gördüm. "Güzel yağıyor."

Ne söylemeye çalıştığımı anlamış mıydı? O da benim gibi o geceyi, o gecenin getirdiği kötülükleri değil de o gecenin getirdiği mucizeleri hatırlıyor muydu? Günlere bölünen ayların içinde yalnızca tek bir gündü, diğer tüm insanlar için belki normal bir günken, bizim için hem yıkımın hem de yeniden doğuşun yaşandığı bir gündü. Bir şey söylemediği için yağmurla ilgili düşünceleri zihnime gömüp göz ucuyla ona baktım.

"Ayşenur'a veteriner olacağım demiştim, görüntülü konuşurken psikoloji kazanmama çok sevindi ama yine de sözümü tutamayacağım için tedirgin hissediyorum," diye mırıldandım.

"Saçmalama." Çatık kaşlarla yüzüme baktı. "Ayşenur senin adına çok mutlu. Hem bir ailede yalnızca bir veteriner olmalı," deyince ona bakakaldım. Beni ailesinden mi görüyordu? Buna neden şaşırıyordum ki? O zaten bunu bana çok uzun zamandır hissettiriyordu. Sadece ondan duymak, benim hissederek yaptığım çıkarımları aniden doğrulayınca daha büyük bir duvara toslamışım gibi hissettirip beni derinden sarsıyordu.

"Şimdi nereye gidelim?" diye sordu sadece, vereceğim cevabı ya da tepkiyi beklemedi.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Gözlerim yüzünde dolaşırken, "Sen nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Antalya sık sık geldiğim bir yer, her noktasını bildiğimden merak ettiğim bir yer de olmuyor hâliyle," dedi düşünceli bir sesle.

"Eve dönelim o zaman," dedim sadece.

Durdu. Eli elimin içine kaydı, elimi sıkıca tuttu. Yağmur şimdi biraz evvelkine göre daha hızlı yağıyordu. Saç diplerim sırılsıklam olmuştu. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet," dedi diğer Merve sesinin duyulmayacağını bile bile. *"Neden bu kadar normal davranıyorsun?"*

Kaşlarımı çattım, diğer Merve haklı olsa da onu duymamış gibi yaparak, "Bir şey olduğu yok," diye mırıldandım.

Parmaklarının parmaklarıma uyguladığı baskı arttı. "Seni yoruyor muyum?" diye sordu, bu beklenmedik sorusu gözlerimin irice açılarak ona dönmesine neden oldu.

"Bu da nereden çıktı?"

"Şu son olaylar, yaşananlar..." Gözlerimin içine bir cevap bekliyormuş gibi bakınca kaşlarım çatıldı. "Seni yordum mu?"

"Beni neden yorasın Karan?"

"Kolay şeyler yaşamadın."

Ona inanamaz gözlerle bakarken, "Hangimiz?" diye sordum dehşet içinde.

Yaşadıklarının içinde yarattığı o girdabı görmüyormuşum gibi, "Ben iyiyim," dedi, buna onun da inanmadığını biliyordum. Yanaklarının içini ısırıp ona bağırma isteğimi durdurmaya çalıştım. Kollarını tutup onu sarsmak ve kendine gelmesini, gerçeği görmesini sağlamak istiyordum. Bu kadar çok önemsememeliydi. Beni bu kadar çok merkeze koymamalıydı. Ne halde olduğunu görmüyor muydu?

Onun gölgesinde saklanan küçük kızı kolundan tutup kendime doğru çektim. "Susuyorum susuyorum ama bir yere kadar!" diye bağırdım öfkeyle. Bir an çevremizdeki insanların bize baktığını hissettim ama bunu umursamadım. Elimi Karan'ın elinden çektim. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Ne yaptım?" Bana şaşkın şaşkın baktığını gördüm. Başımı iki yana sallayarak ellerimi ıslak saçlarımın arasına daldırdım.

"Anlamıyorum Karan. Seni ben mi bu hâle getirdim yoksa sen hep mi böyleydin, bir türlü anlamıyorum."

Adımlarımı hızlandırıp önden önden yürümeye başladım. Arkamdan sakince yürüyor, sessizce beni takip ediyordu. Ona karşı öfkeli değildim, bu öfke anlık gelişse de aslında kendimeydi. Ona ne yapıyordum? Neden çocuğuymuşum gibi her şeyden önce beni düşünme gereği duyuyordu? Bu, kendisine yaptığı büyük bir haksızlıktı.

Cipin park hâlinde durduğu kaldırıma doğru yürümeye başladım. Cipin kapısını açmaya çalıştım ama açılmadı, kafamı ona doğru çevirip, "Açsana," dedim kuru bir sesle.

"Açmayacağım." Yavaş adımlarla cipe doğru ilerliyordu. "Açıkla."

"Neyi açıklayayım?" Kafamdan dumanlar çıkarken ona sakince bakmaya çalıştım.

"Ne demek istediğini açıkla," dedi, gözleri gözlerimdeydi ve adımları sinirimi bozacak kadar sakin, bir o kadar da yavaştı.

"Benimle dalga geçtiğini düşünmeye başladım," dedim yorgun bir sesle. "Kapıyı açar mısın?"

"Seninle neden dalga geçeyim Asi?"

"Bilmiyorum, öyle hissediyorum." Gözlerimi yere indirdim. "Kendine yaptığın haksızlıkları izlemekten yoruldum."

"Seni yordum yani?" diye sordu, tam önümde dikildiğini fark edince irkilerek ona baktım.

"Mankafalı mısın?" Doğrudan sorduğum bu soru anlık duraksamasına neden oldu. Zihnimin içindeki hakimiyeti kaybetmeye başlamıştım. "Her şey normalmiş gibi davranmaktan vazgeç." Titremeye başlayan ellerimi yumruk yaptım, artık onun gözlerine bakamıyordum. "Ben çocuk değilim. Bana her şey yolundaymış gibi hissettirmeye çalışma artık. Hiçbir şey yokmuş, her şey yolundaymış gibi davranıyorsun. Kendini mahvediyorsun."

"Öyle davrandığım yok."

Ona bakmadan yumruğumu daha sert sıktım. "Yok mu? Hiç dışarıdan kendine baktın mı?" Kara zorla ona baktığımda gözlerinde gördüklerim yanan ormanın içinde gökyüzüne doğru uzanarak büyüyen alevlerdi. "Öfkelenmeye gecikiyorsun, acı çekmeye gecikiyorsun, bağırıp çağırmaya, kırıp dökmeye gecikiyorsun. Sen kendine gecikiyorsun!"

Birkaç saniye tanıdı kendisi için. Gözlerinde hiçbir şey değişmemişti, alevler oradaydı. Dudaklarımı dişleyerek tereddüt dolu gözlerimle ona baktım.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sorunca diyecek hiçbir şey bulamadım. Bir an için bu basit sorusu kulağıma hiç olmadığı kadar keder yüklü geldi. Bana doğru bir adım daha atınca kafamı kaldırıp çok daha dikkatli gözlerle onun siyah gözlerine bakmaya başladım. "Ne yapmamı istiyorsun?" Bu sorusu, diğer sorusundan daha kuvvetli bir deprem gibiydi. Önce artçısını yollayıp ardından tüm şehri yıkan o deprem gibi... Beni aniden kolumdan tutunca hissettiğim baskının getirisi olan acıyla yüzümü buruşturdum. "Sokağın ortasında elimde bir içki şişesiyle benim anneme tecavüz etmişler, benim anneme fahişelik yaptırmışlar, benim anneme kafayı yedirtmişler diye yakına yakına zil zurna gezersem acı çektiğime inanacak mısınız?"

Söylediklerini onun gözlerinin içine bakarak dinlemek kalbim patlayacak gibi hissetmeme neden olmuştu.

Bir eli yavaşça belime kaydı, beni kendine bastırdı. Diğer eliyle kolumu sıkıca tutmaya devam ediyordu. Gözlerimde saklayamadığım bir hüzünle onun gözlerinin içine bakarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Zehir dolu bir kadehi dudaklarına götürüyormuş gibi

aralanan dudaklarını izledim. "Ne istiyorsun Asi?" diye sordu kısık bir sesle. "Tanıdığın o adam olarak kalmamamı mı?"

"Ne yaparsan yap o adam olarak kalırsın," dedim kendimden emin bir sesle. Yağmur damlaları yüzünün haritasını oluşturan yollara benziyordu. Karan başını iki yana sallayınca kalbimin parçalanma sesi içimde yankılar uyandırdı.

"Kalmam," dedi.

"Yanılıyorsun."

"Ben yanılmam," dedi bu defa.

"Yanılıyorsun, bunu sen de çok iyi biliyorsun." Yutkundum. Kolumu sıkıca tutması hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi gözlerinin içine şefkatle baktım. "Oyun oynamamıza gerek yok."

"Oynuyorsam kendim için mi oynuyorum?" Çatık kaşlarının altındaki simsiyah gözleriyle gözlerimin içine mezar kuyuları açıyordu. "Senin için oynuyorum."

"Bundan bahsediyorum," dedim acı çeker gibi bir ses çıkararak. Bir an o acıyı o bana veriyormuş gibi hissetmiş olacak ki kolumu tutuşunu gevşetti. "Benim için bir şeyler yapmana gerek yok. Zaten yanımdasın."

"Benden istediğin şey ne?" Sorusu bir süre duraksamama neden oldu. Ne istediğimi bilmiyordum, sadece iyi olsun istiyordum. Göstermelik bir iyilik değil, gerçekten iyi olmasını istiyordum.

"İyi hissetmeni..."

"İyi hissediyorum," dedi harflerin üzerine basa basa. "Başka ne istiyorsun?"

"İyi olmanı."

Gözlerimin içine saf gerçeklikle baktı. "Bağırıp çağıran, kırıp döken bir insanın iyi olabileceğine mi inanıyorsun? İçime attığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "İçine atıyorsun."

"Belki normal bir insan bir şeyleri kırıp dökerek, ortalığı ateşe vererek iyi olabilir ama ben olamam. Ateşin üzerine elimde ateşle gidersem, yalnızca o ateşi büyüttüğümle kalırım. Çığlıkların yükseldiği bir yere bağırarak gidersem, sesin daha da yüksek çıkmasına neden olurum. Zaten kırık dökük bir harabeyi yeniden kırıp dökmeye çalışmamın hiçbir anlamı olmaz; kıramam, dökemem. Bana kafamın içindeki ormanı yakmadığım için mi kızıyorsun?" Parmaklarını tenime gömünce hafifçe inledim. "Kafamın içinde sen varsın, yapamam."

"Kendini zerre düşünmüyorsun," diye sitem ettim. Kırgınlıkların çit çektiği gözlerime dikkatle bakmaya devam ediyordu.

"Seni düşünüyorum, bu beni ben yapıyor."

"Her yolu bana çıkarmana gerek yok," diye fısıldadım.

"Girdiğim her yola çıkmaya başlamasaydın o zaman," dedi sadece.

"Kendine haksızlık ediyorsun." Başımı iki yana salladım. "Bu kadarına gerek yok."

"Buna ben karar veririm," dedi kendinden emin bir sesle.

"Madem yoluna çıkıp durdum, yolun oldum. Bırak o zaman ben de bir şeylere karar vereyim. Senin için."

Gözlerini yumup bir süre öyle bekledi. Öfkesini dindirmeye çalışıyordu. Onun gibi bir adamın bu denli dengede kalabilmesi beni şaşırtsa da aslında ona imrendiğim doğruydu. Nasıl olmuştu da mayasındaki öfkeye, mayasındaki yıkıma rağmen bu şekilde sapasağlam kökleri olan bir ağaç gibi yerinde durabiliyordu?

"Sen dümenin kendi elinde olduğunun farkında değil misin?" Kaşlarını çattı. "Gemiysem, biliyorsun ki dümenim çok uzun zamandır zaten senin elinde."

"Ama rotayı sen çiziyorsun," diye fısıldadım.

"Rotayı ben çiziyorum çünkü eğer bir girdaba kapılırsak bunun sorumlusu ben olacağım. Eğer bizi sen bir girdaba sürüklersen, ömür boyu bununla yaşamak sana çok ağır gelir." Belimi daha sıkı kavrayıp beni kendine bastırınca gözlerimi gözlerinden ayırıp boynundaki dövmeye indirdim.

"Beni düşünüyor gibi yapıyorsun ama aslında çok bencilsin," diye mırıldandım.

"Doğru. Sen de çok bencildin değil mi?" Alnını alnıma bastırdı. "Sencil oldum demiştin bana, şimdi de bencilsin diyorsun. Bu da sencil olduğum anlamına geliyor. Sen de öylesin. Bencilsin."

Gözlerimi ısıran gözyaşlarına rağmen ağlamadan, "Evet," dedim. "Sencilim. Sen de bencilsin."

"Öyleyim."

"Bana kızdın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Kızdım."

"İyi, göster o zaman. Susup durma."

"Yatırıp kıçını şaplak manyağı yapayım yani?" Bir an güleceğimi sansam da öyle olmadı. "Çok düşünüyorsun Çakıltaşı. Buna gerek yok."

"Gerek olup olmadığını sana soracak değilim."

"Bence sen akrep değil oğlak burcusun, ne bu inat ya? Keçigillerden oğlak Asi."

"Sen de akrep değil boğa burcusun bence. Danagillerden boğa Karan."

"Hadi oradan, serseri." Saçlarımın üzerini öptü. "Kırmızı pelerin gibi hareketler yapma..."

"Hım?"

"Diyorum ki, delerim seni, içinden geçerim..."

Ağzım kocaman açıldı. Yavaşça omzuna vurup yüzümü buruşturdum. "Ne biçim laflar bunlar ya?"

"Ama boğa dedin bana..."

"Benden olsa olsa matador olur, kırmızı pelerin falan olmam ben..." Güldüm. "Durmuş benimle tartıştığı şeye bak ya!"

Kolumu bırakıp beni tamamen sardı. "İlla boynuzumu bir yerlerine sokacağım yani..." dedi her şey yaşanmamış, o cümleler sarf edilmemiş gibi.

"Ne diyorsun ya?"

"Sus sus..." Beni daha sıkı sardı. "Bir atarlar, bir artistlikler, beni arkada bırakıp yürümeler falan..."

Kimseyi umursamadan kollarımı onun boynuna sardım. Dudaklarımı yanağına sürterek kulağına yaklaştırdığımda o da bana sarılıyordu. "Yine de zorunda gibi davranma," dediğimde şaşkınlığını hissettim. Bedeni anlık olarak gerildi ama sonra gevşedi. "İyiymiş gibi, geçmiş gibi, hiçbir şey olmamış gibi. Buna gerek yok."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi sadece. Bana kızmadı, içinde soldurduğu öfke ateşinin közlerini izlememe izin verdi ama o közleri avuçlamamı yasakladı.

Antalya'nın çarşısını gezmiştik, saat kulesinin yakınlarında bir şeyler yemiştik, sonra da mutfak için alışveriş yapmıştık. Tekrar eve döndüğümüzde artık dışarıda yağmur, kıyameti omuzlarına palto olarak giymiş bir meleğin gözyaşları gibi yeryüzünü dolduruyordu. Sıcak kahveyle doldurduğum geniş, beyaz kupayı avuçlarımın arasında Karan'a götürüp ona uzattım. Kupayı elimden alıp gözlerini yüzüme çevirdi. Dışarıda yağan yağmurun gölgeleri yüzüne düşüyor, yağmur damlaları camdan değil de onun yüzünden kayıyordu sanki.

"Kendine yapmayacak mısın?" diye sordu. Soluk, griye kucak açan mavi renkteki gökyüzünün kasveti içimi sakinlikle doldurmuştu.

"Kendime de yaptım," dedim tezgâhı işaret ederek. Tezgâhta ona getirdiğim kupanın bir diğer eşi duruyor, kupanın içinden yukarı doğru duman yükseliyordu. Dönüp kendi kahve kupamı da aldıktan sonra masanın diğer ucundaki sandalyeyi çekip üzerine oturdum. Karan koltuktaydı.

Gözleri beni takip ediyordu. Kahvemden bir yudum alıp yağan yağmurun sesine kulak verdim. O da benim gibi yağan yağmurun sesini dinliyordu ama gözleri üzerimdeydi, o bakmasam da bana baktığını hissedebiliyordum. "Kahvenin yanında ne güzel giderdi, biliyor musun?" diye sorduğumda dikkati dağılmış olacak ki kaşlarını kaldırarak anlamadığını belirten gözlerle bana bakmaya devam etti. "Kahvenin yanında diyorum, ne güzel giderdi, biliyor musun?"

"Ay kurabiyesi," dedi.

"Evet, o da güzel gidiyor ama bence tiramisu da güzel gidebilirdi."

Kaşları tekrar havalandı. "Tatlıyla aran olmadığını düşünüyordum," dedi, sesi sakindi. Dışarıda yağan yağmur kadar...

"Evet," dedim. "Yanılmıyorsun. Tatlıyla aram zaten yok."

"O zaman neden tiramisu?"

Güldüm. "Çünkü yapabildiğim tek tatlı o," dedim keyifli bir sesle.

Dudaklarıyla buluşturduğu kupayı geri çekerken yüzünü buruşturarak güldü. "Kimden öğrenmiştin?" diye sordu, gözleri yüzümü esir almış bir zaman parçası gibiydi.

Kahvemden bir yudum alarak, "Babaannem," diye mırıldandım. Babaannem öldükten sonra güzel olan her şeyin olabilme ihtimali de ölmüştü sanki. Onu bir çocuğun kahramanını sevdiği gibi sevdiğim zamanlar olmuştu. Babam ondan pek hoşlanmasa da ona saygı gösteriyordu. Babaannem öldükten sonra babamın uzun süre sessizliğin kuyularına gömüldüğünü hatırlıyordum. Uzun süre ne bana ne anneme ne de ablama tek kelime etmemiş, evdeki varlığı ve yokluğu bile hissedilmez olmuştu.

"Babaannen," dedi düşünceli bir sesle. Düşünceli sesi beni geçmişin denizinden çekip çıkardı. Anılarla sırılsıklamdım ve geçmişte saklanan diğer anılar dalgalar hâlinde yükselerek bana yaklaşmaya devam ediyordu. "Ondan hiç bahsetmedin. Sadece isim meselesini biliyorum. Defne'yi çok sarsan bir olaydı sanırım. Kimliğinden o ismi çıkartacak kadar sarsılmış babaannenizi kaybedince."

"Babaannem farklı kadındı. Bu yüzden geçmişime bile bahsetmem ondan." Gülümsedim, bu kederli bir tebessümdü. Karan'ın tedirgin

bakışları hafifleyerek yerini meraka teslim etti. "Sakindi, duru bir yapısı vardı. Bazen tıpkı annem gibi onun da kendisini savunamayan bir kadın olduğunu düşünürdüm ama sonra bu düşüncemi çürütür, çok güzel savaşırdı karşısındaki insanla. Annemle araları pek iyi olmasa da anneme kötülüğü de dokunmadı hiç. Sadece pek konuşmazlardı."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Konuşmaya kaldığım yerden devam ettim.

"Bazen halamın onun kızı olduğuna inanmak istemem, çok zıt kutuplar. Halam dedikoducudur, kötü niyetlidir, ağzı da bozuktur. Babaannemin tam tersidir yani." Dudaklarımı yalayıp kahvenin tadını damağıma hapsettim. "Hoş, babamın da onun oğlu olduğuna inanasımın gelmediği çok oldu."

"Babaanneni seviyordun," dedi, sesindeki şaşkınlığa anlam yükleyemesem de başımı sallayarak onayladım onu.

"Ona hiç onu sevdiğimi söylemedim, dilsiz gibi bir çocuktum zaten, pek konuşmazdım, çokça susardım." Parmaklarım kupanın kulpunda dolandı. "O da dilsiz olduğumu görür, dilimi koparmaya çalışmazdı."

"Neden vefat etti?"

"Şekerden." Dudaklarımı birbirine bastırdım, bunu daha önce kendimle bile konuşmamıştım. "Tatlıyı çok severdi. Tatlı yediği zaman mutlu olurdu. İnsanı bu denli mutlu eden bir şeyin aynı zamanda onu öldürecek şey olması ne garip, değil mi? Oluyor işte. Bir şeyi çok sevdiğim zaman iki defa düşünüyorum bu yüzden. Ya o da beni öldürecek olan o şeyse?" Duraksayıp gözlerimi kaldırdım ve Karan'ın kuzguni karası gözlerine baktım. O gözlerde büyüyen kasırgalar usul usul ifadesini sararak bendeki kelimeleri yutmaya geliyordu.

"Beni severken de iki defa düşündün mü?" diye sordu tansiyonumun yükselmesine neden olan bir dürüstlükle.

"Hayır," diye fısıldadım duvarlarımı bu kez kendim paramparça edip içinden geçerek. İçinden geçtiğim duvarlar etrafa dağılırken ona doğru koşarak. "Seni aniden sevdim, düşünmeye zamanım olmadı. Kaza kurşunu gibi. Birinin elinde silah vardı. Hedefi ben değildim ama oradan geçiyordum. Vurulması gereken en son insandım ama ben vuruldum. Kan kaybetmeye başladım, nabzım yavaşladı, ölümün içinden geçtim. Sonra sırtım ölüme dönük senin önünde durdum. Silah senin elindeydi. İkinci defa düşünme şansım yoktu. Oyuncaklarımı yere bıraktım, ellerim bomboşken seni sevdim."

Düştüğü o çukurun dibiydim, bana o çukurdan çıkmak istemediğini söyleyen siyah gözlerle bakıyordu. Bir şeyleri dile getirebilmek benim için çok zorken, şimdi en zor olanı kelimelerle süsleyerek onun önüne sunuyordum. Aklını söylediklerimde bırakmış gibi görünüyordu.

Kahvesini dudaklarına yaklaştırırken, "Senin yaptığın tiramisu nasıl oluyor, merak ettim," dedi, duydukları ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama üzerinde durmaması benim işime gelmemişti.

Gözlerim mutfak tezgâhına kaydı. Yanaklarımı saran utanç baskısına rağmen sakin görünmeyi başarabilmiştim. Aldıklarımızın birçoğu poşetler hâlinde tezgâhta duruyordu. "Tiramisu için yeterli malzeme var aslında," diye mırıldandım. "Kakao kullanmayan bir kızın mutfağına neden kakao alırsın ki?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Omuz silkerek, "Özel günlerinde tatlı şeyler isteyebilirsin," dedi. "Bunun sevip sevmemenle, kullanıp kullanmamanla ilgisi yok."

"Pandispanya da almışsın," dedim gülerek.

"Pandispanya mı?"

"Pasta keki," diye açıkladım.

"Pasta falan yapmak istersin, canın sıkılır diye. Hem ben onları sepete doldururken sana gösteriyordum, sen de başını sallıyordun."

"O sırada gösterdiklerine bakmıyordum bile," diye itiraf ettim.

"Evet, beni sevdiğin için o sırada sıkı kalçalarıma bakıyordun," dedi melodik bir sesle. Gözlerim iri iri açılırken ona şaşkın bir ifadeyle baktım. "Ne? Yalan mı?" diye sordu.

"Kalçalarına da bakmıyordum," diye homurdandım.

"O zaman nereye bakıyordun?" Bana dikkatle bakıyordu.

"Telefonuma," diye homurdandım.

"Cep telefonunu değiştirme zamanımız geldi," dedi alakasızca. Sonra ekledi: "İçine sadece benim onay verdiğim numaraları kaydederiz hem, ne dersin?"

"Hattımı değiştirmeyi düşünüyorum," diye mırıldandım. Kahvemden bir yudum alarak ayaklandım ve tezgâhın önüne geldim. Poşetleri karıştırırken kaşlarım çatılmıştı. Ne kadar gereksiz şey varsa hepsini toplamıştı resmen. Mutfak dolaplarım da, buzdolabım da yeterince büyük değildiler, tüm bunları nereye sığdıracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ama yeni bir cep telefonuna ihtiyacım yok. Benimki iş görüyor."

"Sana göre iş görüyor, bana göre gördüğü yok," deyince ona cins bir bakış attım. "Ne var? Samsung kullanıyorsun. Kaçıncı devirde yaşı-

yoruz? O yeşil Androidlerin eşya mezarlığına gitmesi, yerine o günahı temsil eden ısırılmış elmanın gelmesi gerekmiyor mu?"

"Isırılmış elmanla mutluluklar. Ben telefonumdan memnunum."

"Geçenlerde mesaj yazarken ekranı dondu diye dudaklarını oynatarak küfrediyordun. Sesini duymasam da dudaklarının aldığı şekilden ettiğin küfrü kelimesi kelimesine anladım," dedi keyifli bir sesle. "Şarjı da pek dayanmıyor."

"Eski bir model olduğu için böyle. Yoksa markasından memnunum," diye söylendim. "Hem neden ezip duruyorsun, ne gerek var?"

Dirseklerini masanın üzerine bastırıp yüzünü avuçlarının arasına alarak, "Yüzünün aldığı şekli izlemek çok keyifli oluyor, ondan," dedi.

"Hayatında hiç bu marka cep telefonu kullanmamışsın gibi konuşuyorsun," diye söylendim.

"Kullanmadım. İlk akıllı cep telefonum iPhone 3 falandı sanırım..."

Gözlerimi devirerek, "Ondan öncesinde de tuşlu telefon mu kullanıyordun?" diye sordum.

"Evet, sen bilmezsin." Bana pis pis sırıttı. "O zamanın en fiyakalı cep telefonlarıydı. Nokia 7610 ve Nokia 6600. Liseye gidiyordum o zamanlar. Ergenlerin Bluetooth aracılığıyla birbirine porno gönderdiği zamanlardı."

Yüzümde dehşet dolu bir ifadeyle ona bakıyordum şu an. "İğrençsin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Sağlıklı bir ergendim," dedi yine gülerek. "7610'un tuş takımı çok kıyaktı, herkes hasta kalıyordu o telefona..."

"Havalı ergen," dedim başımı iki yana sallayarak gülerken. "Telefonunla hava mı atıyordun yani?"

Bana ciddi ciddi baktı. "Hayır, porno izliyordum."

"Rezil ergen anılarını dinlemek istemiyorum." Poşetleri karıştırmaya döndüm. Bana baktığını hissediyordum ama ona bakmak yerine poşetleri karıştırıyordum.

"İçten içe benimle ilgili her şeyi merak ediyorsun." Söylediği şey duraksamama neden oldu. Haklıydı. Ama en azından bu kadar müstehcen olan şeyleri bilmeme gerek yoktu bence.

"Tiramisu yapacağım," dedim sakin bir sesle.

"Porno izlediğim için porno starı öldürmek falan istiyorsun sanırım..." Bunu gülerek söylese de ben gülmüyordum.

Gözlerimi kısarak malzemeleri yavaşça tezgâhın üzerine sıralamaya başladım. Ben bunları yaparken bir süre sessiz kalmış olsa da sonunda

oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Şimdi arkamda dikiliyordu. Nefesini ensemde hissettim. Parmaklarını belimin kenarlarına bastırınca duraksayıp gözlerimi kakao paketine indirdim.

"Sorun ne?" diye sordu. Yağmurun sesi sanki yağmur mutfağın içine yağıyormuş gibi yakından geliyordu. Gözlerimi ocaklığın sırtını yasladığı mermere çevirdim, mermere düşen yansımamız dikkatimi çekti.

"Sorun yok," dedim kuru bir sesle.

"Bir sorun olmasa bu kadar sessiz kalır mıydın?" Kalır mıydım? Bilmiyordum. Bir su bardağı aldım, o sırada sırtım onun göğsüne yapıştı ve bu ikimizin de duraksamasına neden oldu. Henüz dolaba koymadığımız süt kutusunu açtıktan sonra iki su bardağı sütü boş bir kaba doldurdum. Bunu yaparken bedenim her hareketimde onun bedenine sürtünüyordu. Biraz un, bir yumurtanın sarısı ve biraz toz şekeri de sütün içine koyduktan sonra biraz karıştırıp küçük bir tencereye aldım. Ben tiramisunun sosunu muhallebi kıvamına gelene kadar karıştırırken o hâlâ arkamda duruyor, belimin kenarlarını tutarak kendini bana bastırıyordu.

"Konuşmayacak mısın?"

Hazır kekin tabanını ıslatmak için bir kâseye biraz sıcak su, biraz çekilmiş kahve, biraz toz şeker koyup karıştırmaya başladım. Bu sırada tiramisunun sosu iyice muhallebi kıvamına gelerek koku salmaya başlamıştı. Karan dudaklarını saç diplerime bastırdı. Hazır kekin tabanını hazırladığım ılık karışımla ıslatmaya başladım. Tatlı kaşığıyla gezdirdiğim karışım kekin kalıbını nemlendirirken, Karan'ın dudaklarını boynumda hissettim. Alt dudağımı yavaşça ısırdım, ardından emdim ve kalbimin atış seslerini duymazdan gelmeye çalıştım.

Muhallebi kıvamına gelen karışımı ocaktan indirdiğimde kalçalarım Karan'ın kasıklarına sürtünmüştü. Labne peyniri hazırladığım krema sosuna ekleyerek çırpmaya başladım. Her defasında bana biraz daha yaklaşıyormuş gibi hissetmek başımı döndürüyordu. Bedeni bir kalıp gibi bedenime yerleşmişti. Pasta kekinin diğer tekini de biraz ıslattım. Kekin tabanını servis tabağına yerleştirdim. Hazırladığım krema sosunu yavaşça üzerine yayıp kekin diğer eşini üzerine yerleştirdim, kalan kremayı da kekin üzerine yaydıktan sonra son olarak kremanın üzerine kakao serpiştirdim.

Karan'ın dudaklarını boynumdaki damarda hissettim. Boynumu aşan dudakları şimdi damarlarımda dolaşıyordu.

"Bu hazır," diye mırıldandım, alnımın üzerini saran ter damlacıklarının sebebi yanan ocağın önünde durmuş olmam değildi, kesinlikle bana bu kadar çok yakın olduğu için böyle terlemiştim.

"Güzel," dedi, sesi erkeksiydi.

"Buzdolabına koyacağım. Bir iki saat buzdolabında kalırsa iyi olur," diye mırıldandım, sesim heyecanımı toprağın altına gömemiyor, saklayamıyordu.

"İstediğin kadar kalabilir," dedi, sesinin karanlığı kalbimin irkilerek kasılmasına neden oldu. Kasıklarını kalçalarıma iyice bastırınca bir an elimi ayağımı koyacak yer bulamadım.

"İzin verirsen koyacağım," diyebildim.

"İstersen ben koyayım," dedi erkeksi bir sesle, donup kalmama neden olan cümlesini şu şekilde devam ettirdi: "Tiramisuyu buzdolabına."

"Kendim halledebilirim." Yutkunarak servis tabağını tuttum, Karan'ın çekilmesini beklerken sertçe yutkundum. "Müsaade edersen."

"Etmezsem?" Sesi, nefesinin boncuklarıyla süslenerek boynuma kolye gibi döküldü.

"Oyun oynamanın sırası değil," dedim kuru bir sesle.

"Oyun oynamıyorum." Parmaklarını belime bastırınca sanki üzerimde ince bir kazak yokmuş gibi irkilerek dudaklarımı ısırdım. "Sadece merak ediyorum, ne hissettin?"

"Ne konuda?" Yutkunup gözlerimi tiramisuya indirdim.

"Yetişkin filmleri izlemem konusunda," dedi hiç düşünmeden.

"Hiç..." Kekelememek için kendimi toparladım. "Hiçbir şey."

Parmakları belimin kenarındaki baskısını arttırınca bir an gerçekten inleyeceğimi sandım. "Bir anda öfkelenmişsin gibi hissettim?" dedi sorar gibi.

Derin bir nefes alarak, "Neden öfkeleneyim? Sonuçta küçüktün," dedim.

"Şimdi izlersem sorun mu yani?" Kaşlarını kaldırdığını hissetmiştim. Dudaklarını tekrar boynumun sınırlarına getirince bedenim ateş altındaymış gibi hissettim.

"Ortada hiçbir sebep yokken neden öyle şeyler izleyesin ki?" diye sordum, bu soruyu sormak benim için çok zordu, vereceği cevaplar yaralayıcı olabilirdi ya da gururum incinebilirdi.

"İzlemem," dediğinde her ne kadar çaktırmamaya çalışsam da içim büyük oranda rahatladı.

"Bana böyle şeyler anlatma," diye mırıldandım sonunda kendimi tutamayarak. "Bilmek istemiyorum."

Şaşkınlığı bir mürekkep misali benim sayfama bulaşmaya başladığında, "Neden?" diye sordu.

"Bir kadının yalnızca izleyerek bile olsa seni tatmin edebildiği düşüncesi beni rahatsız ediyor," dedim kendimi tutamayarak.

Servis tabağını tezgâha geri bırakarak ona doğru döndüm. Yüzü yüzüme çok yakın duruyordu ama aramızdaki boy farkından dolayı bu yakınlık her an öpüşmeye dönüşecekmiş gibi değil de her an alnımı öpecekmiş gibi durmasına neden oluyordu. Kafamı kaldırıp onun koyu renk gözlerinin içine pençe gibi indirdiğim kahverengi gözlerimle baktım. O gözlerde şaşkınlığın tüm tonlarını görebiliyordum.

"Kafamın içinde devamlı olarak bu tür soruların dönmesini istemiyorum. Anlıyor musun? Bu benim için çok yorucu. Beni sen değil, sana hissettiklerim yoruyor." Yavaşça dönüp servis tabağını aldım, onun yanından sıyrılıp geçtiğimde bu atağı beklemediği o kadar belliydi ki.

Benim de bir sınırım vardı, onun görmediği bazı şeyler benim canımı yakabiliyordu. Bana komik ya da eğlenceli gelmiyordu, bana can acıtıcı geliyordu ve kötü hissettiriyordu.

Servis tabağını buzdolabına koyup kapağı kapattığım an eli bileğime bir yılan gibi dolandı. Kafamı çevirip hâlâ bıraktığım yerde kaşları çatık şekilde duran adama baktım.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu bana sorgu dolu gözlerle bakarken.

"Sana göre belki de bunlar komik anılar ama bana göre değil," dedim. "Sonuçta onu izlerken bazı şeyler hissediyordun. Bedenin bunlara tepki veriyordu." Anlamsız bir hissin içimi kapladığını fark edince kaşlarımı çatarak bakışlarımı ondan çekip boşluğa diktim. "Bu çok aptalca. Neden böyle hissediyorum?"

"Aptalca olan ne? Söyle bana." Parmakları bileğime baskı uygulayınca dişlerimi sıkarak ona baktım. Ağzıma geleni söylemek istiyordum ama bunu yapmaya hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Sanki tek sorunumuz buymuş gibi hareket etmenin çok mantıksız olacağını düşünsem de içimi kemiren bu duyguyu ateşe vererek küle döndüğü ânı izleyemiyordum. Daha çok, bu duygu beni ateşe verip küllerimi izliyormuş gibi hissediyordum.

"Ben anlatamıyorum," dediğimde bana bakakaldı. "Tam berraklaşıyorum, çamurlu suyuma taş atıp duruyorsun. Kendim bile kendi bu-

lanıklığım yüzümden kendi içimdeki şeylere erişemiyorken sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

"Az önce anlattın." Sesi ete batan bıçak gibiydi. "Beni sevdiğini söyledin."

Bunu ondan duyunca irkilerek gözlerinin içine baktım. Haklıydı. Ona bunu söylemiştim, ona bunu bir bütün olmadan hemen öncesinde de söylemiştim. Kendime bile açık açık haykıramayacağım bir şey olarak düşündüğüm bu şeyi bir gün ona söyleyebileceğim kimin aklına gelirdi ki?

Diğer Merve'nin siyah çalılıkların içinde ilerlediğini gördüm. Sırtı bana dönüktü, beyaz elbisesinin uzun etekleri çalılıkları saran büyük, siyah dikenlere takılarak yırtılıyordu; elbisesinin beyaz kumaşları parçalanmış, dikenlerin üzerinde asılı kalmışlardı. Bana bakmadan usulca benden uzaklaşmaya devam etti.

"Aynı şeyler değil," dedim. Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki, tekrar ve tekrar, binlerce kez tekrardan ona hissettiğim bu şeyi haykırmak istiyordum.

"Ne demek değil? Beni sevmenden daha zor ne olabilir ki?" Büyük bir çaresizlikle sorduğu bu soru, ucunda zehir taşıyan bir ok gibi göğsümün ortasını delip geçti, ucu sırtımdan çıktı, zehri içime aktı.

"Bu duygu." Boş duran elimi kaldırıp göğsümün üzerine koydum. "Şuramda bir duygu var. Seni severken hissettiğimden daha farklı, daha karmaşık, daha zor."

Gözlerinin elimi üzerine koyup bastırdığım göğsüme indiğini gördüm. Kıyamet gecesi rengindeki gözleri göğsümde duran elimi uzun uzun izledikten sonra tekrardan kahverengi gözlerime taşındı.

"Bana o duygunun ne olduğunu söyle," dedi sadece.

"Bilmiyorum."

"Bilmen gerek." Gözlerimin içine bilmemi istiyormuş gibi bakıyordu. O da bunu bilmek istiyordu. "Biliyorsundur."

"Bilmiyorum. Bilsem bir çaresine bakardım," dedim. Derin bir nefes aldım. "Hiçbir hisse benzemiyor."

"Ama bir his?"

"Evet," dedim. "Hem de çok büyük bir his."

Tamamen bana doğru dönüp, "Kıskançlık mı?" diye sordu. Olduğum yerde hafifçe sıçramama neden olan bir soruydu bu. Bu hissin temelinde aslında tanıdığım, uzun zamandır bir arada yaşadığım bir duygu mu uyuyordu? Kıskançlık mı? Onu kıskanıyordum, bu doğruydu

ama onu kıskandığım zamanlar bu kadar yoğun hissetmiyordum. Sanırım artık ona olan duygularımın farkında olduğum için bu his daha da ağırlaşmış, belki de bir cenin gibi göğsümün rahminde büyümüştü.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım zayıf bir sesle.

"Önceden beni kıskanmıyor muydun?" Sorusu tökezlememe neden oldu. Kafamı iki yana sallayarak, "Kıskanıyordum," diye itiraf ettim, dilimi ısırmak istesem de bana duygularım konusunda yardım edebilmesi için ona kendimi tamamen açmam gerektiğini fark etmiştim.

"Önceden beni kıskanıyordun..." Dudaklarını yaladı, yüzü ifadesiz gibi görünse de aslında çoktan şeffaf bir ifade yüzünü örmeye başlamış, gözlerinin bile o şeffaflıkla duru bir su gibi parlamasına neden olmuştu. "Yani bu his kıskançlık da değil."

"Bilmiyorum." Gözlerimi kaçırdım. "Çok aşırı bir his."

"Aşırı bir his."

"Evet," dedim. "Hem de çok aşırı bir his."

"Bana bak."

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Neden bakacakmışım?" diye sordum.

"Çünkü bana bakmanı istiyorum," dedi, sesinin tınılarıyla bir melodi zihnime düğümler atıyordu.

"Bu sana bakmam için yeterli bir sebep değil," diye mırıldandım.

"Asıl yeterli olan sebep ne, biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Çünkü bana bakmak istiyorsun."

Nasıl böyle emin olabiliyordu bilmiyordum ama evet, gözlerimin açık olduğu her an ona bakmak, onu görmek istiyordum. Bu da çok aşırı bir histi. Gözlerim usul usul onu kadrajı altına aldığında, dudaklarını sarmış yarım yamalak tebessümde takılı kaldım. Beni bileğimden tutup çekerek ona doğru yaklaşmamı sağladı. Bir eli ondan kaçma olasılığımı göz önünde bulundurarak bileğimi tutarken, diğer elinin büyük avucu yanağıma yerleşti.

Parmakları yanağımı tüy gibi yokladıktan sonra, "Bu hisse bir isim koysan bu hissin ismi ne olurdu?" diye sordu.

"Pençe," dedim hiç düşünmeden. "Bu hissin ismi pençe olurdu."

Gözlerinde kendi yansımamı gördüm. "Neden pençe?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Çünkü ne zaman o hissi yaşasam sanki kalbime pençe atıyormuş gibi hissettiriyor."

Yüzünü sarmaya başlayan şefkat, kanatları olan bir melek gibiydi ve o meleğin kanatlarından kopan tüyler benim üzerime düşerek yağmur gibi yağıyor, bana o meleğin tüylerinden bir elbise dikiyordu.

"Sanırım o hissi tanıyorum," dedi, ona soru işaretlerinin yerleştiği kahverengi gözlerimi dike dike baktığımda başını iki yana sallayarak güldü. "O pençe, beni seni hedef almaya başlamadan çok önceleri yaralamaya başladı."

"Çok aptalca," diye mırıldandım. "Sadece aptal bir film izlemişsin oysa."

"Ben de aynısını senin ayıcığın için düşünmüştüm," dedi, ona şaşkınlıkla baktım. "Çok saçma, sadece aptal bir ayıcık demiştim."

"Ayıcığım ve o çirkin filmleri aynı kefeye koyamazsın," diye söylendim uysal bir sesle. Dikiş yerlerinden sökülmüş ayıcığım aklıma gelince farkında olmadan dudaklarım büküldü. Bunu fark etti ama üzerinde durmadı, konu hakkında daha fazla yorum da yapmadı.

Kilit vurulmuş o ahşap kapı gibi sessizliğe gömüldüğümde, "Bazen kafanın içindekileri görememek bana zulüm gibi geliyor," diye beklenmedik bir itirafta bulundu.

İçimde ilerlerken karşılaştığım düşünceler bazen yıkımlarla dolu olurdu. Bazen o düşünceler en gerçek kaçışların, en büyük vazgeçişlerin, en ıssız yalnızlıkların sığındığı limanlar oluyordu. Eğer zihnimin içini tamamen görebilseydi o limanları ateşe verirdi.

Yalnızca bir anlığına da olsa kafamın içinden uzaklaşıp, her şeyi orada bırakarak, "Nasıl kadınlardan hoşlandığını merak ediyorum," dedim ana ayak uydurarak. "Mesela görünüş olarak?"

"Etmiyorsun," diye seslendi diğer Merve çalılıkların diğer ucundan. Kollarındaki yara izlerini ovalayıp duruyor, kanı kollarına dağıtarak kollarına garip şekiller çiziyordu. *"Neden ona yalan söylüyorsun?"*

"Bunu daha önce konuşmuştuk, tekrar konuşmamızın mantığını çözemedim," dedi Karan sakince.

Yanağımı onun avucuna bastırarak, "Görünüşlerinden bahsetmemiştin," diye mırıldandım. "İçimdeki pençeyi eğitmek istiyorum. Eğitebilmem için senin bunları anlatman gerek."

Kendimi mi kandırıyordum? O pençe, duyduklarıyla daha da saldırganlaşıp benim göğsümü paramparça etmeyecek miydi? Karan'ın siyah gözlerine bakarken tekrar kafamın içine çekildiğimi fark ettim, düşünceler fırıldak gibi etrafımda dönüyordu.

"Ya düşündüğün gibi olmazsa?" diye sordu sanki içimi okuyormuş gibi.

Yağmurun gölgeleri onun yüzünün bir kısmını tuvali olarak kullanırken, yüzünün diğer kısmı ise fırtına toplayan bulutlar gibi koyu gri görünüyordu.

"Sadece bilmem gerektiğini düşündüm."

Başparmağını elmacık kemiğimde dolaştırıp, "Kendimden yaşça büyüktüler," dedi. İçim sızlarken başımı salladım.

"Bunu söylemiştin. Görünüş olarak diyorum."

"Hiçbiri birbirine benzemiyordu ki," deyince içimde garip bir kıpırdanma hissettim. Yani o zevki sık sık değişen bir adam mıydı? Bir gün benden sıkılır mıydı? Bu düşünce kahır bulutları gibi içime çökerek her yana dağıldı. "Sadece orijinal sarışın olan kadınlardan uzak duruyordum, doğal sarışınları az çok ayırt edebiliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Karşımdaki orijinal bir sarışınsa ve mavi gözlüyse onu direkt eliyordum, yokmuş gibi davranıyordum."

Işık Çakıl'a benzeyen kadınlar... Görüntü olarak bile olsa ona benzeyen kadınlara dokunamıyordu demek ki. Funda'nın hiçbir zaman orijinal bir sarışın olmadığına emin olsam da, "Funda'yla da mı bu yüzden olmadı?" diye sordum.

Bana alayla baktıktan sonra, "Funda benim çocukluk arkadaşımdı. Ayrıca o sarışın da değil," dedi aynı alay dolu sesle. "Hem dedim ya, ben kendimden büyük kadınlarla görüşüyordum. Yaşıtlarım ya da benden birkaç yaş bile olsa küçük kadınların beni anlamayacağını düşünüyordum. Hem bir süre sonra romantik bir ilişki bekleyişi içinde olma durumlarını da göz önünde bulundurarak hayatın farkına varmış olgun kadınlara yöneliyordum."

Ona yumruk atmamak için Allah şahit, çok zor tutuyordum kendimi.

"Olgun kadınları mı seksi buluyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Ne alakası var?" Kaşlarını kaldırıp bana garip garip bakmaya başladı.

"Öyle bakma," dedim sakince. En azından öyle göründüğümü düşünüyordum. "Hem illaki vardır görüntü olarak seni etkileyen fiziksel özellikler?"

Gözlerini devirerek, "Hadi ama..." diye söylendi.

"Seni dinliyorum."

Yanaklarının içini şişirdikten sonra, "Kendi kendini öfkelendirmekten başka neye yarayacak bu?" diye sordu.

Diğer Merve, *"Sana sağlam bir tekme atmaya. Tam iki bacak arana. Küçük canavarını uykusundan uyandırıp onu acılar içinde kıvrandırmaya,"* diye homurdandı, bu kez ona katılıyordum.

"Bilmek istiyorum," diye ısrar ettim. "Anlatmayacak mısın?"

Bileğimi serbest bırakıp diğer avucunu da yüzüme bastırdı. Avuçlarının arasına aldığı suratım onun ellerinin içinde küçücük kalmıştı. Sadece bir anlığına da olsa kendimi huzurlu hissettim, sonra onun dudaklarından dökülecekleri düşününce bu huzur usulca dağıldı.

"Söyle," diye tehdit dolu bir ses çıkardım.

"Dolgun göğüsler," dediği sırada ona alık alık bakıyordum. "Yani bu öncedendi..."

"Dolgun göğüsler." Başımı salladım. "Dolgun yani?"

"Öncedendi," dedi gözlerini devirerek.

Gözüm masada duran kahve kupasına kaydı, eğer kupadaki kahve soğumamış olsaydı ona gösterirdim ben öncedeni. Dişlerimi sıkarak, "Başka?" diye sordum.

"Dolgun kalçalar," dedi, tamam bacaklarım ince olabilirdi ama kalçalarım gayet dolgundu, o da bunun farkında olacak ki, "Seninkiler dolgun," diye ekledi.

Diğer Merve, *"Şu an mutluluktan twerk yapmak istediğini biliyorum,"* diye mırıldandı kulağıma. Haklı olabilirdi.

"Başka?" diye sordum.

"Başka yok, bu kadar," dedi. "Kaşı şöyle olsun, gözü böyle olsun diye düşünen bir adam değildim, hiç olmadım." Gözlerimin içine beni buna inandırmak istiyormuş gibi bakınca başımı sallayıp onu onayladım.

"Büyük göğüsten sınıfta kaldım," dedim kendi söylediklerime inanamayarak.

"Öncedendi," dedi tekrardan. "O pençeyi yönetebileceğini sanıyorsun ama şu an bahsettiğin pençe seni yönetiyor." Yanaklarımı daha sıkı tutup kafamı kaldırdı. Burnumu çekerek gözlerine bakmaya devam ettim. "Unut bunu, eskidendi."

"Bedirhan'ın dediği kadar var mıyım?" diye sordum saf saf.

Bir an gerçekten güleceğini sandım. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Bir daha görmem gerek," dedi, onun bacak arasına dizimle hafifçe vurunca, "Şaka şaka," dedi panikle. "Valla dediği kadar değilsin."

"Tiramisu yiyelim," dedim huysuzca.

"Ama buzdolabına yeni koydun."

"Umurumda değil. Ağzın yanar inşallah!" Ellerini itip buzdolabına doğru döndüm. Bana garip garip baktığını fark etsem de umursamadan buzdolabını açıp servis tabağını dışarı çıkardım.

"Regl falan mı olacaksın sen?" diye sordu bana, onu duymazdan gelerek yanından geçip tiramisu tabağını tezgâha bıraktım. Bıçakların olduğu çekmeceden büyük, siyah bir bıçak çıkardığımda bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim. Gözlerimi ona çevirerek elimde tuttuğum siyah saplı, büyük bıçakla ona baktım.

Tek kaşını kaldırarak, "Beni mi doğrayacaksın yoksa?" diye sordu yavaşça.

"İyi fikir," dedim dudaklarımı bükerek. "Sonra da parçalarını o yaşlı kadınlara gönderirim." Bu söylediğime kendim de sinir olmuştum.

"Yaşlı mı? Olgun, dedim. Yaşlı demedim," diye söylendi. "Yaşlı bir kadınla olacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Sorusu sinirlerimi tamamen tepeme toplarken, "Doğru, sadece yaşlı bir kadın değil. Sen yaşlısın, onlar senden büyüklerse, ekstra yaşlı oluyorlar. Bir ayakları çukurda, bir gözleri toprakta oluyor." Bıçağın ucuyla onu işaret ettim. "Belki de çoktan merhume olmuşlardır?"

Yüzünde aydınlık bir ifade belirmeye başlayınca hırsla önüme dönüp tiramisuyu dilimlemeye başladım. "Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?" diye sordu sesine sahte bir kızgınlık tınısı ekleyerek.

"Değil misin?"

"Durmadan yaşımdan vuruyorsunuz beni."

"Tabak versene," dedim söylediğini yok sayarak.

Yüksek mutfak dolabını açıp dolaptan iki tane tabak çıkardıktan sonra tabakları tezgâha bıraktı. Dilimlediğim tatlılardan birer dilim alarak boş tabaklara yerleştirdikten sonra elektrikli su ısıtıcısına biraz kahve suyu koydum ve su kaynamaya başlarken dolaptan yeni kupalar çıkardım. Bu kupaların rengi griydi, bir tanesinde küçük, diğerinde büyük bir fil figürü vardı.

Ben kahveleri tazelerken Karan çoktan masaya dönmüş, telefonunu kurcalamaya başlamıştı. Elimdeki kupalarla masaya döndüğümde gözlerim kısaca telefon ekranına kaydı, Sergen ile yazıştığını fark edince gözlerimi onun özelinden ayırıp tabağa koyduğum tiramisu dilimlerini almak için tezgâha döndüm.

Onun telefonun ekranına baktığımda aklıma Arda beni alıkoyduğu zaman onun telefonunda gördüğüm fotoğraflar gelmişti. O pençe bu kez daha farklı bir noktama indiğinde bu hissin daha farklı bir his olduğunu fark ettim, her defasında bir pençe içimi hedef alıyordu ama her defasında hissettirdiği şey çok başka oluyordu. Kenarına çatal koyduğum tabakları masaya taşıdıktan sonra onun karşısına oturdum.

Karan kahve kupasını masada sürükleyerek kendine doğru çekince çıkan ses kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Filler," dedi kısık bir sesle. "Bunları birlikte mi almıştık?"

"Evet." Çatalı elime alıp tiramisunun üzerindeki kakaodan oluşan tozu yardım.

"Güzellermiş." Kahveden bir yudum alıp çatalının kenarıyla tiramisuyu kenarından böldü, böldüğü parçayı çatalıyla aldı ve ağzına attı. Gözlerimi kaldırıp beklenti dolu bakışlarımı onun yüzüne diktim. Beğenip beğenmeyeceğini merak ediyordum. Beni bir beceriksiz olarak görmesini istemiyordum. En azından becerebildiğim, güzel yapabildiğim bir şey olduğunu düşünmesini istiyordum.

Uzun süre ağzında beklettiği parçayı sonunda çiğnediğini görünce, kalbimde oluşan o beklenti hissi kasılarak büyüdü, korkuya dönüştü. Neden korktuğumu kendimde bilmiyordum.

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını yalayarak, "Bayağı iyi," dediğinde o kalbime oturan öküz sonunda oradan kalkarak kalbimi rahat bırakmıştı. Ben de tiramisudan bir parça aldıktan sonra, "Afiyet olsun," diye fısıldadım ve aldığım parçayı ağzıma attım. Fena değildi. Tatlıyla aram olmasa da içinde kahve olan bir şeyi sevmememin imkânı yokmuş gibi görünüyordu.

"Babaannenden mi öğrenmiştin?" diye sordu, sesindeki merak biraz daha hevesli bir şekilde kafamı sallamama neden oldu.

"Evet. Onu yaparken izlerdim ama o onu izlediğimi anlamazdı. Gizlice izliyordum."

"Seni küçük sapık takipçi," dedi gülerek, büyük dişlerine bakarken yanaklarımın içini dişledim. Gülümsemesi bana kendimi iyi hissettiriyordu. Tiramisudan bir parça daha alıp ağzına attı, ardından kahve ile pekiştirdi.

"Ay kurabiyesi kadar güzel değil," dedim. Bir an canımın ay kurabiyesi çektiğini fark ettim. Öyle bir istekti ki bu, karnım az daha gurulda-yacaktı. Tiramisudan bir parça daha alarak o isteği yok etmeye çalıştım.

"Fethiye'ye dönünce bizim dayıya uğrar alırız, yeriz sıcak sıcak," dedi, başımı sallasam da benim canım şu an istiyordu.

İkimiz de tabağımızdaki tatlıyı silip süpürmüştük. Ben bulaşıkları lavaboya taşıdım, tiramisunun olduğu servis tabağını da buzdolabına kaldırdım. Kalan kahvemi fondip yaptıktan sonra kupamı da bulaşıkların arasına bırakarak üzerimi değişmek için odama geçtim. Odanın kapısını kapatmamıştım ama bu açıdan Karan'ın beni görmesi imkânsızdı. Üzerimdeki kazağı çekip çıkardım, altımdaki taytı da çıkardıktan sonra şimdi yalnızca iç çamaşırlarıylaydım.

Elbise dolabıma doğru yürüdüğüm sırada bir çift gözün radarında olduğumu hissedince tüm tüylerim dikildi, irkilerek kapıya doğru döndüm. Karan kollarını birbirine bağlamış, omzunu kapının pervazına yaslamıştı, gözleri bedenimde sanki yüzyıllardır ona ait bir parçayı inceliyormuş gibi dolaşıyordu.

Beni defalarca kez iç çamaşırlarıyla, hatta iç çamaşırları bile olmadan gördüğü halde yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. Uzun zamandır örülmüş o duvarların önünde değil, arkasında onun yanındaydım ama şimdi sanki duvarlar sallanıyor, üzerimize yıkılacak gibi oluyordu.

Onun siyah gözlerinde bir canavar yaşıyordu, bu canavarın evi bir çocuk parkıydı ve çocuk parkının kumlarının altında derin bir su kuyusu vardı. Canavar gündüzleri o su kuyusuna iniyor, derin suya atlayarak en karanlık noktalara yüzüyordu, gece olunca ise tekrar çocuk parkına çıkıyor ve salıncaklar da sallanıyordu. Bu yüzden soğuk gecelerde çocuk parklarına çiy yağardı. Aslında yağan çiy değildi, canavarın bedeninden akan suların damlalarıydı.

Canavarın siyah gözleri üzerimdeydi.

"Devam et," dedi çenesiyle beni işaret ederek. "Ben yokmuşum gibi."

Elbise dolabını açıp dolaptan askıya asılmış yeni kıyafetler çıkardığımı görünce, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "İç çamaşırlarını da değiştirmen gerekmiyor mu?"

Canavarın siyah gözlerine baktım. Çocuk parkında bedeninden akan su damlalarıyla ilerliyor, salıncakların örgü gibi görünen zincirlerine dokunuyor, salıncakları sallıyordu. Sonra o gece yarısı içeri adım atan küçük kız çocuğunu gördü. Salıncağın zincirini tutarak küçük kıza baktı. Küçük kız da ona bakıyordu.

"Onlar temiz," diye fısıldadım.

"Kirletirsem çıkarman gerekecek mi?" diye sordu. Kalbim arsız bir ritimle göğsümü yeniden oymaya başlamıştı. Bazen kalbimin, göğsümün içinde bir tünel kazdığını düşünürdüm.

Şimşeğin ışığı odamın içini doldurdu, koyu gri renginde olan odam bir anda gümüş rengini aldı. Yutkunarak ona bakmaya devam ettim. Cevap vermedim. Belki de veremedim.

Bana doğru bir adım attığında, ışık geri çekilerek odayı tekrar gri bir karanlığa hapsetti. Ardından Karan'ın adım sesini takip eden gök gürültüsü odanın içini doldurdu.

Neredeyse önümde durana kadar bana doğru ilerledi.

Kafasını indirdi ve o derin, siyah gözleriyle bana baktı. Canavar, çocuk parkının içinde bedeninden damlayan sularla küçük kıza doğru yürümeye başladı. O gözlerde beni derin sulara çağıran bir davet gördüm, kendimi o suyun dibine bırakma isteği tıpkı damarımda ilerleyen kan gibi içimde ilerlemeye başladı.

Karan kollarını çıplak bedenime sardığında yağmurun sesi kalbimin sesinden daha kuvvetliydi. Bulutlar damarlarımdı ve yeryüzüne düşen her damla kalp atışlarımdı.

Canavarın ıslak kolları bedenimi sarmıştı.

Bir eli ensemi örten saçlara kayınca gözlerimin tıpkı o kuyunun duvarlarını kaplayan derin su gibi karardığını hissettim. Beni tamamen kendine doğru çevirip saçlarımı kavradı. Tutuşu şefkatli değildi, aksine ihtiras dolu bir hissin bedenimde kulaç atmaya başlamasına neden olmuştu. Bedenimi ateşe veren hislerin uzuvlarımdan yükselen alevleri Karan'a sıçrıyor, onun da tıpkı benim gibi tutuşmasına neden oluyordu.

Kapkara bir ölüm kuyusu gibi duran gözlerindeki derin sulardan içmek için, damarlarımın iplerine bağladığım gözlerimin kovasını onun sularına bırakıyor, suları yukarı taşımaya çalıştıkça damarlarımı onun derin sularında koparıyordum. Gözlerim usul usul o derin suların dibine batmaya başlamıştı.

"Az önce o pençeyi göğsümde hissediyordum," dedi karanlık bir sesle. Dudaklarının dudaklarıma dokunması için ölüyordum. Karanlığın örttüğü gözlerim gözlerini takip ederken bana doğru eğildiğini fark etmemle tırnaklarımı kendi avuç içlerime geçirmem bir oldu. Dudakları dudaklarıma son derece yakınken, "Şimdi o pençeyi kasıklarımda hissediyorum," diye fısıldadı karanlık, arzularla çevrili bir sırrı bana açıklıyormuş gibi.

O duyguların pençesi kasıklarıma geçtiğinde, inlememek için kendimi zor tutup dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Yağmurun gölgesi yere serilmiş, sanki parkenin üzerinde yağıyormuş gibi büyüyerek etrafı sarmaya başlamıştı.

Dudakları dudaklarıma tutundu, zaten beklediğim bu dokunuş bir yıkıma dönüşerek içimi bir felâkete sürüklemeye başladı. Dili usulca araladığı ağzımın içine dalarak orayı darmaduman ederken, göğsümü işgali altına alan duygular çok çetin hareket ediyor, ellerindeki kan kovalarıyla kalbimdeki kanı çekerek kasıklarıma boşaltıyorlardı.

Dudakları dudaklarıma göğse boşaltılmış bir silahın içinden düşen mermiler gibi düşmeye başladı. Beni çaresizce değil de tüm çareler bende gizliymiş gibi öpüyordu. Akıl sır ermeyecek kadar ihtiraslı, ateşli, tutkulu ve şehvetliydi. Birbirini takip eden tüm duygulardı, domino taşları gibi birbirlerine dokunuyorlar ve her duygu birbirinin üzerine devrilerek içimdeki yıkımı oluşturuyordu.

Dudaklarının egemenliği tüm özgürlüğümü kısıtladığında, artık onu öperken titremiyor, kıvranıyordum. Ensemde biriken siyah saçları avuçlarının arasına alarak sertçe çekince başım havaya kalktı, çenem onun çenesine vurdu ama dudaklarımız ayrılmadı. İçimde dalgalanan istek tüm tırnaklarını bana batırarak benden onu dileniyordu.

Karan ağzımın içine doğru inledi, bu inilti daha önce duymadığım kadar karanlıktı ve hiç göremediğim kadar derin bir noktasından gelmişti. Belki de o derin suyun içinden gelmişti.

Canavarı içinde saklayan o derin suyun içinde yavaş nefesler alan o korkunç yaratığın kalp atışlarının sesi olabilir miydi?

Bu nasıl bir duyguydu?

Bu duygunun bir açıklaması var mıydı?

Bu duygunun varlığı o kadar ağır geliyordu ki, yokluğunu düşünmek bile tüm parçalarımı koparmışlar gibi sancılar içinde kıvranmama neden oluyordu. Düşünmek bile istemiyordum. Karan saçlarımı daha sıkı kavrayıp çekerek kafamı tamamen kaldırmamı sağladı. Gözlerimi onun gözlerine dokunması için ona doğru doğrulttuğumda, gözlerinde o yaratığı değil, o düşmüş meleği, o kanatları yakılmış varlığı gördüm. Kanatları sırtından dışarı fırlayarak omuzlarını kaplamış, iki yana açılarak ikimizi arasına almıştı sanki.

Ona olan bakışlarımdan lav gibi dökülen tutku onu inletti.

Kanatları usulca bir kıskaç gibi döndü, bizi içine alıp zamandan saklayarak örttü. Yağmur şimdi odamın içinde yağıyor, kanatları bizi

yağmurdan koruyordu. Karan'ın bir eli belime kaydı, çıplak belime dokununca ürperdim, sıcak avucunun baskısı beni inletti. Ağzının içine doğru bıraktığım o yangın yeri inilti onun simsiyah gözlerinin bir ölüm çukuruna dönüşmesine neden olmuştu. Şimdi gözlerinin bebeklerini bile seçemeyeceğim kadar siyahtı gözleri... Hem korkuyu hem de tutkuyu aynı anda hissettiriyordu bana.

Saçlarımı hafifçe çekince ağzına doğru bir kez daha inledim. Dişlerini dudaklarıma geçirdi, sivri dişini dudağımda hissettim, bir süre sonra ikimizin de ağzına uğrayan kanın tadı damaklarımıza dağıldı. İçgüdülerini dışarı salan bir tat olsa gerekti bu, öyle yabani bir şekilde inledi ki, bir an ne yaparsam yapayım onu sakinleştiremeyeceğimi düşündüm. Beni parçalayabilecek kadar saldırganlaşmış olmalıydı.

Karan saçlarımı tekrar asılıp bu kez acıyla karışık inlememe yol açtı. İniltim onun başını döndürüyormuş gibi hırıltılar çıkararak dilini ağzımın içine soktu, onun dilinin ıslaklığını ağzımın içinde hissetmek kasıklarıma kaynar su dökülmesine neden oldu.

Sanki bir bıçak göğsümden aşağı, kasıklarıma sarkmıştı ve usul usul sallanıyordu; bıçağın sapı kalbimdeki damar ile bağlanmıştı, bıçak ne zaman sallansa kasıklarım bıçağa doğru kollarını açarak bekliyordu.

Belimde duran eli kalçama kaydı, külotumun üzerinden kayıp geçti, külotun açıkta bıraktığı kalçamı avucunun içine alıp bana tüm gücünü hissettirerek sıktı. "Ahh!" Dişlerini geçirerek kanattığı dudaklarımdan dökülen bu inilti onun kasıklarındaki yangının harlanmasına neden olmuştu. Karan aniden saçlarımı bırakıp diğer elini de sertçe kalçamın üzerine koydu, koymamıştı, âdeta kalçama vurmuştu. İrkilerek tekrar inlememe neden olan bu hareketinin akabinde beni aniden kalçalarımdan tutarak kucaklamasıyla kollarımı onun boynuna sardım.

Gözlerimde alev alev büyüyen tutkuyla ne söyleyeceğimi bilemez şekilde onun dudaklarından ayrılmadan onu öpmeye devam ettim. Beni aniden kucağına aldığı için dişleri dudaklarıma daha fazla batmış, bu canımı ciddi anlamda yakmıştı ama umursamamıştım.

Parmakları kalçalarıma bıçakların uçları gibi battı. Beni tek kişilik yatağa taşıyıp, yatağa yatırdı. Elleri kalçalarımın altında kalmıştı. Dudaklarımız kısaca birbirinden ayrıldığında, onun dudağına bulaşmış kanın rengi göğsümün çok daha hızlı bir biçimde inip kalkmasına neden oldu.

İki bacağımın arasında dizlerinin üzerinde durarak doğruldu. Önümde dalları görkemli bir ağaç gibi dimdik duruyordu. Kazağının

boğazını tutup yukarı çekti, kollarını da boynuyla birlikte kazağın içinden kurtarıp kazağı odanın bir köşesine fırlattı.

Gözlerim esmer tenine kaydı. Göğsünde gözü çok da yormayan tüyler vardı, onu erkeksi gösteriyordu ve kasları aklımı başımdan alacak kadar sert duruyordu. Dokunduğumda bir mermere dokunuyormuşum gibi hissettirecek olsa da o kas kütlesinin altında akan sıcak kanı, çarpan şefkatli kalbi hissedeceğimi de biliyordum.

Karan tekrar üzerime uzandı, kemerinin soğuk tokası kasıklarıma yaslandığında bu beni elimde olmadan inletti. Göğüslerimin Karan'ın bedeninin baskısıyla ezildiğini hissettim ama sütyenden dolayı onu tam olarak hissedemiyordum. Bir an bu sinirlerimi bozdu.

Parmaklarım onun yüzünü karışlayarak siyah, dalgalı duran gür saçlarına kaydı. Saçlarının uçları kıvırcık görünse de bu çok yoğun bir kıvırcık değildi, asi bir görüntü çiziyor ve beni fazlasıyla cezbediyordu.

Uzun tırnaklarımı saçlarının içinden tırmık gibi geçirince gözleri kısıldı. Tekrar büyük bir açlıkla dudaklarıma yapışıp ellerini bileklerime koydu, bileklerimi avuçlarının içine alıp ellerimi saçlarından uzaklaştırarak yatağa serdi. Bir an çırpınıp kollarımı kaldırmak istedim ama bileklerimi resmen yatağa mühürlemiş, hareket etmeme engel olmuştu. Bu, onun dudaklarını sertçe ısırmama neden oldu. Dudaklarını ısırdığım esnada gülümsediğini hissettim.

"Ellerimi bırak," diye inledim dudaklarına doğru.

"Bırakmıyorum, bıraktır."

Güçlü sesi başımı döndürürken dudaklarını ağzımın içine çekip usul usul emdim. Kemerinin soğuk tokası kasığıma batıyor, beni farklı duygulara sürüklüyordu. Avucunu nabzıma bastırınca gözlerim tamamen kararadı. Bileklerim uyuşmuştu ama yine de son sürat çarpan nabzımın nasıl dalgalandığını onun avucundan hissetmek mümkündü.

"Kendi kanını mı emiyorsun?" diye sordu aklımı başımdan alan bir tonlama kullanarak.

"Ellerimi bırak," diyebildim, sesim acı çekiyormuşum gibi çıksa da aslında bunlar kasıklarıma ekilmiş zevk tohumlarının su isteğiyle kavrulan dudaklarından dökülen kelimelerdi.

"Çok cesursun, yalnız olduğumuz evde kapı açıkken böyle durabilecek kadar hem de," dedi.

Kasıklarımdaki sızının sebebi kemerin tokası mıydı acaba? Kararmış gözlerimi güçlükle aralayıp ona bakmaya çalıştım ama içerisi koyu gri olduğundan onun yüzünü artık net olarak seçemiyordum.

Şimşeğin ışığı sanki sesimi duymuşçasına odamı gümüş rengine boyadığında onun siyah gözlerindeki cennet kulesini gördüm, sanılanın aksine simsiyah duvarları olan bu kulenin her bir penceresinde farklı bir zevkin ışığı yanıyordu. Gözlerim gümüş rengi ışığın yayıldığı pencereye takılı kaldı. O pencerenin olduğu duvarların içinde kasıklarımı yakan berrak sular vardı.

İniltiyi anımsatan, titreyen sesimle, "Daha önceleri de beni defalarca kez böyle gördün," diye mırıldandım. Aslında ondan beklediğim daha açık cümlelerdi, tamamen onu göreceğim kadar açık cümleler... Diğer Merve şimdi çalılıkların arasında derin bir sessizliğin koynundaydı. Kafamın içinde yapayalnızdım. Burada yalnızca Karan'laydım.

"O zamanlar senin..." Bana kendini bastırınca kemerinin soğuk, demir tokası kasığımı ezdi. Gözlerim şimdi zifir rengiydi. "...küçük deliğine hiç girmemiştim."

Nabzımı hızlandıran cümlesi içimdeki o ahlaksız hislerin büyüyerek beni dallarının altına almasına neden oldu. O ahlaksız hislerin dalları beni onun yakıcı güneşinden korurken, aslında beni daha fazla yanabilmem için kuruttuğunu bilmiyordum.

Kasıklarımı farkında olmadan ona bastırınca dudaklarını çeneme bastırıp hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme tamamen tehlikelerle çevriliydi, mayınlı bölgeydi, dikenli teller ile örülmüştü.

"Bana ne yapacaksın?" diyebildim, dudağımdaki kanı yalayıp kanın metalik tadının damağıma yayılmasına izin verdim. Saçlarım darmadağınık olmuş, suyun içinde yüzen ahtapotun simsiyah kolları gibi yatağa dağılmıştı. Belki de o kara örümceğin kolları gibi...

"Sana bir şey yapmamı istiyor gibi konuştun." Dilini çeneme sürttü, boynuma indirdi, dövmem boyunca kaydırarak iki göğsümün arasına taşıdı. Sütyenimin demirinin üzerinden geçerek iki göğsümün altına getirdi. Siyah gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sana adını unutturacağım."

Dili göbeğime kayınca kendimi kasıp nefesimi içeri doğru çektim, belim kavislendi. Kaburga kemiklerim belimin aldığı kavisle doğru orantılı olarak derimi yırtacak gibi dışarı doğru vurgu kazanıp belirginleştiler. Karan'ın dili göbeğimde dolaşıp kasıklarıma kaydı. Biraz evvel kemerinin soğuk, demir tokasıyla buz gibi yaptığı kasığıma sıcacık dilinin darbelerini vurmaya başladı.

İç çamaşırımın terden olmadığına emin olduğum bir baskıyla nemlendiğini hissettim. Yanaklarımın içini ısırarak onun roman siyahı

gözlerini izlerken bir sonraki hareketinin ne olacağı merakıyla yanıp tutuşuyordum.

Zihnimin içinde parçalara ayrılmış görüntülerin her birinde beni farklı bir yerde, farklı bir şekilde, farklı bir tutkuyla sertçe beceriyordu. Bir an için böyle ilkel, böyle yabani, böyle müstehcen şeyleri düşünmenin ağırlığıyla kaşlarımı çattım.

Karan'ın gözleri gözlerimden ayrılmadı. Gözlerimi kapatıp hissettiğim duygu karmaşasının getirdiği yoğunlukla uzun uzun inledim. Karan'ın dudakları dil darbeleriyle ödüllendirdiği kasıklarıma dokundu. Kasıklarım sanki bir dudaktı ve Karan o dudakları öpüyordu. Gözlerimi açıp nasıl göründüğünü görmek istedim. Ona baktım. Tuhaftı.

Kasıklarımdaki sıcaklık anbean artarken o tıpkı dudaklarımı öptüğü gibi kasıklarımı öpüyor, kasıklarımla âdeta öpüşüyordu. Bu hem görüntü olarak hem de his olarak külotumdaki nemin giderek daha da artmasına neden olmuştu.

Karan parmaklarını iç çamaşırımın ortasına bastırınca nemi parmak uçlarında hissetti. Gözlerini kaldırıp bana öyle bir baktı ki, yerin yarılmasını ve içine düşmeyi diledim.

"Islanmışsın," dedi ilkel bir sesle, gözlerinde de o ilkel parıltılar dolaşıyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

Kısık sesle yutkunup sadece ona baktım. Dudaklarını kasıklarıma bastırıp beni külotumun üzerinden hafifçe okşamaya başladı. Çok yüksek bir yerden aşağı düşüp duruyordum ama bir türlü dibi görmüyor, yere çakılmıyordum; durmadan düşmeye devam ediyordum. Nabzım öyle hızlıydı ki, bir bıçak derime hafifçe batsa, kanım aniden fışkırmaya başlayacaktı.

"Küçük tomurcuğun şişmiş," dediğinde ona anlamayan gözlerle baktım ama o kadar çok zevk alıyordum ki, anlamasam da olurdu. Orada bir dağ vardı da üzerine kar yağıyordu, Karan da parmaklarıyla karları dağıtıyordu sanki.

"Tepen," dedi beni şaşırtarak. Ona neden öyle diyordu? Düşünecek kadar berrak değildi kafamın içi. Tek bir şeye odaklanmıştım. Tek bir şeyi istiyordum. Parmağıyla bahsettiği yeri okşayıp, "Bak," dedi. "Nabzı parmak uçlarıma çarpıyor."

"Yaptığın eziyet etmek," diye inledim sıkıntıyla. Neden böyle hissediyordum? İçimde bir boşluk vardı da o boşluğu yalnızca o doldurabilir gibiydi.

"Daha eziyete başlamadım bile, küçücüğüm," diye fısıldadı zehir gibi sesiyle. Öyle bir zehirdi ki bu, kanıma karışmasına gerek yoktu, koklasam bile beni öldürebilecek kadar kuvvetli bir zehirdi.

Parmağı oraya dokundukça nem artıyor, bahsettiği yer mümkünmüş gibi daha da yükseliyordu sanki. Kısık iniltilerim patavatsız hırıltılara dönüştü. Bana bunu nasıl yapabiliyordu? Bunu nasıl bu kadar iyi becerebiliyordu? Vücudumu benden daha iyi tanıması başımı döndürüyordu.

Artık gökyüzü karanlıktı, gece alelacele içeri dalmış, odayı kapkaranlık bir kuyuya çevirmişti.

Kadınlığım tarifi mümkün olmayan bir hisle kasılmaya başladığında farkında olmadan kalçamı havaya kaldırıp, Karan'ın beni okşayan parmağına doğru bel vurdum. Bunu birkaç kez kendi iradem dışında, çılgın bir arzuyla yapmaya devam ettim.

Sonunda bu Karan'ın sabrını parçalara ayırmış olacak ki, Karan, "Duvarların için aldığın ışıklar nerede?" diye sormasıyla gözlerimi gözlerine diktim. Onu görmek çok zordu, sokakta yanan sokak lambasının ışığı odaya zar zor dokunuyor, Karan'ın sadece gözlerinin şeklini ortaya koyuyordu.

"Ne?"

"Işıklar nerede?"

"Çekmecede," dedim ne olduğunu anlayamadan. "Komodinin çekmecesinde."

Karan üzerime abanarak komodinin çekmecesini açtı. Duvara dolayıp asmak için aldığım yılbaşı süsü olarak da kullanılan led ışığı oradan çıkarıp aldı. Siyah kabloya asılmış yüzlerce küçük lambayı karanlıkta seçmek zorlaşsa da onları görebiliyordum.

"Doğrul, küçücüğüm," dedi kesik kesik çıkan sesiyle.

Ne olduğunu anlayabildiğim söylenemezdi. Resmen istek anonsu veren bedenimle, kasıklarımın tüm alarmları etkinken öylece uzanmış onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Büyük bir serinkanlılıkla kabloları açtı, düğüm düğüm olmuş kabloları açarken dudaklarını birbirine bastırıp, ağzına yuvarlanan küfürleri yutuyordu.

Sonunda hepsini açtıktan sonra kabloyu bir kenara koydu, kemerinin tokasını hafifçe çözdü ama açmadı, tokası yana doğru bir kanat gibi açılarak sarktı. Tekrar kablolara uzandıktan sonra gözlerini yüzüme çevirdi.

"Bir şey yapacağız, eğer sevmezsen söyleyeceksin bunu. Tamam mı?" diye sordu.

Nabzım bedenimin altında can bulurken, "Tamam," diyebildim.

Karan beni bileğimden tutup daha dik bir konuma getirdi. Kabloyu aldığında meraklı gözlerim onu takip ediyordu. Kabloyu yavaşça boynuma sarınca duraksadım, gözlerimde engel olamadığım bir ifadeyle ona bakakaldım ama yüzümü tam olarak seçip seçemediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Korkma," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sana zarar verecek bir şey değil."

Kaşlarım çatıldı.

"Öyle bir şey yapmam," diye garanti verdi. Ardından kabloyu boynumun biraz daha aşağısına doladı, devamında kabloyu usul usul bedenime sarmaya başladı, kollarım kablonun dışında kalmıştı. Belime kadar sardığı kablonun bedenimdeki duruşu çok sıkı değildi, dökümlü bir elbise gibi duruyordu. "Yavaşça kalk," dedi. "Dizlerinin üzerinde dur."

Dediğini hiç düşünmeden yaptım. Çünkü merak zihnimin her köşesindeydi. Karan kabloyu kalçalarıma sardı, iki bacak aramdan geçirdi, bir bacağıma sardı, ardından kablonun diğer ucuyla bacaklarımı birbirine yapışmayacak şekilde geniş bırakıp diğer bacağımı da sardı. Kablonun boş kalan uçlarını sırtımdan geçirip kollarımı da hareket ettirebileceğim kadar serbest bırakarak kabloyla sardı.

Kablo çok uzundu, hâlâ büyük bir miktar bedenime dolanmadan öylece duruyordu. Altındaki kotu bir anda çıkarıp kenara attı. Boxerını da çıkarmıştı ama bu esnada ona bakmamıştım. Karan kabloyu uzatarak bu kez kendi boynuna, yavaşça bedenine sarmaya başladığında, göğsümün altında çarpan kalbimin şekli dışarıdan bile görülebilirdi.

Gözlerindeki ifade sertleşmişti. Beni belimden tutarak kendine çekince, dizlerimin üzerinde emekleyerek ona sokuldum. "Böyle çok iyi," dedi sertçe. Sütyenimin klipsini çözdü. Sütyenim kabloya takılsa da Karan onu söker gibi koparıp bedenimden aldı. Çıplak göğüslerim öylece gözler önüne serildiği için kızarmıştım. Ben daha olayı kavrayamadan külotumun kenarını tutup külotu yırttı, külot parçasının kumaşını kadınlığıma sürterek onu bedenimden ayırdı. İşte şimdi çırılçıplak kalmıştım.

"Böyle inanılmaz güzel olacak."

Ben söylediği şeyin anlamına varamamışken küçük fişi yanımızdaki prize taktı. Bedenimi saran lambaların aniden yanmaya başlamasıyla gözlerim korkuyla iri iri açıldı. Karan da benim gibi ışık saçıyordu.

Kırık beyaz tonlardaki gümüş rengi ışıklar bedenimizde ahenkle dans eden bedenlere dönüşerek yanıp sönmeye başladılar. Gözlerim bir an onun çıplak kasıklarına kaydı, aletinin nasıl büyüyerek karnına doğru yaslandığını gördüm, bu dilimin damağımın daha da kurumasına neden olmuştu. Gözlerimi hızla onun gözlerine çıkarıp ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle ona baktım.

Bana yaklaştı. "Korkuyor musun?" diye sordu. Bedenini saran ışıklar yüzüne çarpıyor, gözlerinin içinde alevleniyordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadım. "Korkmuyorum."

Bir eli enseme kaydı, saçlarımı avuçlarının içine alarak ensemi sıkıca kavradı. Dudaklarımız bu kez daha zarif bir şekilde birbirlerini buldu. Onun etli dudakları dudaklarımın üzerini bir tabutun kapağı gibi örttüğünde, ruhumun attığı zafer çığlıklarını duyuyordum. Dili ağzımın sınırlarını geçti, damaklarımda tüy gibi dolaştı. Damarlarımla zamanı örüyormuşum gibi hissediyordum. Benimle tenimdeki ışıkların ısınmasına neden olacak kadar uzunca bir süre öpüşmeye devam etti.

Beni yangından can kaçırır gibi öpüyordu.

"En çok benden kork, en çok benden korkma," diye fısıldadı dudakları dudaklarıma dokunmayı sürdürürken.

"En çok senden korkuyorum," diye itiraf ettim, anın getirdiği kalp çarpıntısı göğsümün içini sallıyordu. "En çok senden korkmuyorum."

Bana biraz daha yaklaşınca ereksiyonu karnıma dokundu. Sıcacık varlığını hissetmek onun bile duyabileceği kadar yüksek sesle yutkunmama sebep oldu. "Beni hissediyor musun?" diye sordu.

"Seni hissediyorum."

Saçlarımı arkaya doğru çekerek boynumu açtı. Gözlerimi tavana çevirip alt dudağımı dişledim. Dudaklarını boynumda hissettim, parmakları çıplak kalçamda dolaşmaya başladı. Yağmurun sesi zihnime öylesine çok sinmişti ki, o ses sanki hep oradaymış gibi normal karşılıyor, onu yağmurun değil de zihnimin sesiymiş gibi dinliyordum. O an, yağmurun o hırçın sesi gerçekten zihnimin haritası, pusulası oldu. Ben elimde olmayan bir istekle onu karnından iterek tam gözlerinin içine baktım.

Karan'ın duraksadığını hissettim. Gözlerim ereksiyonuna kaydı, can çekişir gibi görünüyordu. Hem çok güçlüydü hem de çok muhtaç duruyordu. Karan'ın bedeni ışıkların etkisiyle bir güneş gibi parlayıp bir karanlığa gömülürken dizlerimin üzerinde yavaşça eğildim.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu. Gözlerimi kaldırdım ve Karan'a baktım, o bakış, her şeyin ipini koparan, kibritin ucuna alev aldıran bakıştı.

Belki normal şartlarda düşündüğümde iğrenç gelecek, varlığından bile bihaber olduğum isteklerin kamçılarını kasıklarımda hissetim. Onun ereksiyonunun şişmiş başına dudaklarıma dokunduğum an, onun dudaklarından eşi benzeri duyulmamış iniltilerin döküldüğü andı.

Belimi biraz daha kavislendirip tamamen eğildim. Karan dengesini koruma isteğiyle duvara tutundu. Dilimi onun gizliliğinde dolaştırdığımda sanki damarlarım patlayacaktı. Karan saçımı tekrar kavradı, bu kez tutuşu daha sertti ve yüzüme sabitlediği gözlerinden de ateşler bedenime akıyordu.

"Sikeyim, ne yaptığını sanıyorsun o küçük ağzınla?" Kararmış gözleri de sesi gibi sertti.

Ne yapacağımı bilmesem de belki içgüdülerim beni yönlendirir diye düşünerek gözlerimi kırpıştırıp onun ereksiyonunun başını usulca ağzıma aldım. Bir süre bekledim, farklı bir şeyler hisseder miyim diye beklemiş olsam da hayır, bunu istediğimi şimdi daha iyi anlıyordum. O an her şeyi, altında kalacağımı bildiğim ve dibinde öylece durduğum duvarı bile yıkarak onu dudaklarımın arasına, ağzımın içine aldım.

Karan saçlarımın diplerinin sızlamasına neden olacak bir kuvvetle saçlarıma asılıp başını geriye doğru attı. İri âdem elması boğazının nehrindeki akıntıya kapılmış bir kayık gibi ileri geri gidip geldi. Karan yüksek sesle inlerken kadınlığım kasılıyordu.

Karan'ın bedenini sarmış olan ışıklar bile Karan'ın hırıltılarına eşlik ederek yanıp sönüyor, bazen gevşek dolanmış olsa da sanki onu boğuyormuş gibi tamamen onu sarıp sıkıyordu. Karan saçlarımı tutarak bir sonraki hareketimi planlamam konusunda bana yardımcı olurken ağzımın içinde kayan bir uzvunun bana nasıl böylesine garip bir zevk verebileceğini sorguluyordum.

"Ah, sikeyim!" Gözlerini gözlerime indirip bana derin, boğucu, öldürücü gözleriyle baktı. "Adını unutması gereken kişi sendin, ben değil!"

Bir an bu söylediği gururumu okşadı. İçimdeki cazibesinin farkına yeni yeni varan o kadının tüm hünerlerini sergilemek için benden izin beklediğini fark ettim. Uzun tırnaklarımı Karan'ın sert ereksiyonunun derisine sürterek hayalarına doğru indirdim. Kalbim ağzımda atıyor, o

benim ağzımda ilerliyordu. Karan bir eliyle yüzümü avucunun içine aldı, diğer eliyle saçlarımı tutuyor ve beni yönlendiriyordu.

"Çok iyi," diye inledi, başı geriye doğru düşer gibi oldu ama son anda toparlayarak tekrar gözlerimin içine bakmaya başladı. "Ah, o küçücük ağzınla neler yapıyorsun öyle? Siktir! Ahh!"

Ona yoğun duygular hissettirmenin getirdiği öz güven duygusuyla dilimi ereksiyonunun gövdesinde gezdirdim, engebeli gövdesini saran damarlar toprağı yararak dışarı çıkan ağaç kökleri gibiydi. O kökleri usul usul yalayarak yukarı doğru ilerledim, onu tam tekrar ağzıma alıyordum ki beni saçlarımdan tutarak havaya kaldırdı ve o an dudaklarım beklediğim şeyle değil, onun dudaklarıyla çarpıştı. Beni delirmiş gibi, kendinden geçmiş gibi ihtirasla öpmeye başladı.

Başta neden beni geri çektiğini anlamasam da onun beni öpüşüne aynı istekle, ihtiyaç duygusuyla karşılık verdim. Öyle açık saçık, öyle müstehcen bir öpüşmeydi ki bu, çenemde bile onun ağzının ıslaklığını hissediyordum.

"Yapma," diye inledi ağzıma doğru, sonra beni tekrar öptü, durdu, "Yapma," dedi tekrardan, beni çok daha sert bir şekilde öpmeye başladı. "Beni o küçük ağzınla boşaltacaksın, yapma."

"Karan," diyebildim.

Beni aniden tutup çevirdi, şimdi sırtım onun göğsüne doğru dönmüştü. Bir elimi yatağımın kadife başlığına koydum, diğer elim karnımın üzerine inmişti. Işıklar bedenimde yanıp sönmeyi sürdürürken Karan'ın sakallarını yanağımda hissettim, yanağını yanağıma sürttü, ardından ereksiyonunu da kalçalarımın arasından içeri iterek kadınlığıma sürtmeye başladı. Elini karnıma koyup elimi tuttu, ona doğru biraz daha eğilmemi sağladığında şimdi onun aletini kadınlığımda daha net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Karan," diye kıvrandım, sesim dumanlıydı.

"Küçük kızım."

Saçlarımı omzuma atarak dudaklarını enseme sürttü. Ereksiyonunu tüm kudretiyle oramda hissettiğimde kısık kısık inliyordum artık. Karan beni aniden belimin iki kenarından tutarak tamamen eğilmemi sağladı. Ellerimi yatağın üzerine koyup bir kedi yavrusu gibi öylece durmaya başladım. Gözlerim kayıp duruyor, bedenim istekle sızlıyordu.

Karan'ın arkamda eğildiğini hissettim, ardından kalçalarımın arasına tükürdü ve benim ağzım kocaman açılırken o sıvının kadınlığıma kadar aktığını hissettim. Karan dudaklarını kalçama bastırdı, dişlerini

kalçama sürttükten sonra doğruldu ve ereksiyonunu biraz evvel kadınlığıma akıttığı tükürüğüne sürterek o sıvıyı tamamen kadınlığıma dağıttı. Şimdi dizlerim ve hatta ayak bileklerim titriyordu.

"Al beni içine," diye fısıldadı karanlık sesiyle.

Ereksiyonunun başını içimde hissettiğimde başta gözlerim iri iri açıldı, dudaklarım da gözlerime uyum sağlayarak aralanmıştı. Boğazımın derinliklerinden kopup gelen o çığlık, parçalara ayrılarak binlerce iniltiye dönüştü ve dudaklarımdan dökülmeye başladı. Acı verici bir histi, bedenim bu hisse henüz alışmış değildi ama yine de tamamlanıyormuşum gibi geliyordu. Karan birkaç saniye kıpırdamadan, benimle büsbütün olmuş şekilde içimde bekledi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi titriyordu, sanırım onun pek de iyi olduğu söylenemezdi.

"İyiyim," diye inledim.

Bir elini kalçama indirdi, orayı hafifçe ayırınca kadınlığımın önce kasıldığını sonra da gevşediğini hissettim. Diğer eli hâlâ belimdeydi, parmak izleri belimi sarmış olmalıydı. Öyle bir bastırıyordu ki, sanki parmak uçları etimin içine saplanacaktı. Zonklayan aletini usulca içime doğru itti, tamamen içime gömülmemişti. Zaten bu çok zordu, o fazlasıyla büyüktü ve benim kapasitemi aşıyordu.

"Siktir, çok dar."

Dudaklarını enseme bastırdı, ardından yanağını tekrar yanağıma yaslayıp yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi. Bir elimi kaldırıp yatak başlığına tutundum. Bedenim onun altında eziliyordu. Bir süre onun içimde kalp gibi atan uzvunun nabzını hissetmeye devam ettim. Karan sakallarını yanağıma sürtmeye başladığında artık aletinin sadece yarısını içime yavaşça sokup çıkarıyordu.

Kadınlığım kaybettiği zevki tekrar onun kalp gibi çarpan uzvuyla bulduğunda artık kendimi dizginleme gereği duymuyordum. Acı da oradaydı ama acıdan daha büyük bir şey vardı, içimde nabız gibi çarpan bir zevk... Bunu görmezden gelemez, yokmuş gibi davranamazdım.

Kalçamı farkında olmadan hafifçe kıpırdatarak aletinin içimde daha derinlere ulaşabilmesi için küçük, muhtemelen ona oldukça sevimli gelen uğraşlarla onu içime almaya çalışmaya başladım.

"İstiyor musun?" diye sordu güler gibi bir ses çıkararak, oysa nefes nefeseydi. Şakağından akan terin kendi şakağımdan kayışını hissedebiliyordum. "Daha derine mi istiyorsun?" Aletini aniden biraz daha

derine itince yüksek sesle inleyerek gözlerimi kıstım. "Böyle mi?" diye sordu titreyen sesiyle. "Güzel mi?"

"Güzel," dedim kendimden geçmeye başlarken. "Devam etmeni istiyorum."

Karan sihirli cümleyi duymuş gibi kalçamı biraz daha ayırdı. Avucunu karnıma bastırıp içimdeki ilerleyişlerini daha istikrarlı bir biçimde sürdürmeye başladı. Dizlerim acıyor, bedenim ışıklar saçarken dizlerimin üzerinde durabilmenin yollarını arıyordum. Karan bunu anlamış gibi o küçücük yatakta zorlanarak yana doğru devrilip beni üzerine çekti. Bunu yaparken içimden çıkmadığı için başta derin bir acı duysam da içimden çıkmadığı için memnundum.

Kafamı koluna koymamı sağladı, beni tekrar sırtım ona dönük şekilde çevirip yan yattı ve benim de aynı onun gibi yan yatmamı sağladı. Bir bacağımı dizimden kırarak kaldırdı. Şimdi bedenim gerilmiş bir yay gibiydi.

Sakallı yüzü yüzümde dolaşırken dudakları yüzümün her bir köşesine nefesinin içine sindiği asi öpücükler konduruyordu. Bacağımı biraz daha kaldırdı, içimdeki zonklayışlarının arttığını fark ettim. İçime her girişinde hayalarının kalçalarıma vurarak çıkardığı o iç gıcıklatan sesleri dinliyordum. Dudaklarımdan dökülen nefes ve inilti seslerinin haddi hesabı yoktu, aynı zamanda odaya gölgesini düşüren yağmurun sesi de artık yalnızca ses değil, çığlıktı.

Bedenimden gözyaşları gibi kayan ter damlaları ışıkların etrafından akıp geçerken içim ürperip duruyordu. Karan dişlerini omuzlarıma geçirdi, her defasında kalçalarıma çarparak sesler çıkaran hayalarının doluluğunu hissedebiliyordum. Bu çok baş döndürücü bir olaydı.

Benim bedenim onun bedeninin bilgisi ve büyüklüğü göz önünde bulundurulduğunda ufacık ve bilgisizdi ve o beni yakarak eğitiyordu.

"Seni paramparça etmekten korkuyorum," diye fısıldadı titreyen sesiyle. "Öyle çok zevk alıyorum ki, her şeyi unutuyorum, adımı bile."

Titreyerek, "Durma," diyebildim.

Karan, ona olan açlığımı duyuyordu. Ona olan açlığımı görüyordu. Bunun farkındaydı. Tıpkı benim gibi. Beni aniden altına almasını beklemiyordum. Şimdi ayırdığı bacaklarımın arasında, oluşturduğu gölün içindeydi. Gözlerimi kaldırıp bulanık gören gözlerimi yüzüne sabitledim.

Alnından akan ter damlaları yüzüme düşmeye başladığında, sanki o buluttu ve yağmurları benim topraklarıma akıyordu. Ellerimi güçsüzce

kaldırıp onun beline sardım. Işıkların aydınlattığı adamı daha derinlerime kabul etmeye başladım. Kolları kafamın iki yanına dikilmiş sokak lambaları gibiydi, ışıklar saçıyordu ve güvenilirdi.

O sokak lambalarına tutundum. Tırnaklarımı kollarına geçirip hissettirdiği bu girdabın gitgide büyüyerek benimle birlikte onu da içine almasını istedim.

"Karan," diye inledim boğuk bir sesle. Bu ses ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama içimde kasıldığını hissettim, ardından tıpkı benim gibi Karan da inledi.

Artık kendimi kontrol edemiyordum. Bu oda bir kutuydu ve ikimiz bu kutunun içine kilitlenmiştik, zaman kutunun dışında akarken kutunun içi bir bilinmezlik deniziydi. Dalgaların onu alıp bana çarptığı bir bilinmezlik denizi...

Karan yüzüme doğru eğilince kollarını saran damarlar o güvenilir ağacın kökleri gibi belirginleşti. Alnından, yüzünden damlayan terler yüzüme yağıyordu. Bedenimizi saran ışığın ısısı gitgide daha artmaya başlamıştı sanki.

Karan bu defa o sokak lambalarını başımın iki yanından alarak bacaklarımı tutup ayırdı. Müstehcen bir görüntü çizdiğimi bilmenin utancı, tüm bu zevk bir dalga gibi kıyımı darmaduman edip geri çekildiği zaman beni saracaktı fakat şimdi hiç utanç duygusu hissetmiyordum.

Ne kadar kalleş bir duyguydu bu.

Karan'ın parmakları kalçalarımın altını saracak şekilde beni sıkıca tutunca dudaklarımdan dökülen iniltilerle ona baktım. O ise benim en namahrem bölgeme, onunla birleştiğim noktaya kendini kaybetmiş bir ifadeyle bakıyordu. İzliyordu. Onun bunu izlediğini bilmek, hatta görmek beni olduğumdan çok daha fazla heyecanlı kıldı.

"Ne kadar güzel olduğunu keşfet," dedi, güçlükle konuştuğunu titreyen sesinden anlamak mümkündü. Bir kez daha yukarı aşağı hareket eden bedenimle kıvranırken inledim. Bu, içimde bir kez daha kasılmasına öncülük etti. "Sikeyim, beni içine nasıl aldığına bak. Bunu izle."

Kuruyan dudaklarımı yalayarak gözlerimi karnıma, oradan da birleşme noktamıza indirdim. Gördüklerim beni altüst edecek kadar etkileyici, bir o kadar da garip bir şeydi. Nefesim göğsümü yakmaya başlamıştı. Bu çile ne zaman bitecekti? Kendimi uçurumun önüne gelip, düşmeme son adım kala geri çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Oysa ben düşmek istiyordum. Parçalara ayrılmaya ihtiyacım vardı.

Gözlerini gözlerime bir mum gibi dikti. O mum usul usul erimeye başladığında artık kasılmalarından sona geldiğimizin farkındaydım. Kendinden geçmiş gibi inliyor, bacaklarımı gere gere kendini bana iterek beni parçalıyordu. Çok farklıydı, hiçbir zaman düşünmediğim için hakkında fikrim olan bir şey de değildi ama o kadar farklıydı ki, ne kadar düşünürsem düşüneyim aldığım bu zevkin birazını bile hayallerime sığdıramazdım. Ellerimi onun kasıklarına koyup, avuçlarımı şişmiş kasıklarına bastırarak içime girip çıkışlarını hafifçe doğrulup izlemeye başladım. İniltileri iniltilerime karışıyordu, çıkan sesler beni kahredecek kadar can yakıcı, baş döndürücüydü.

Gözlerimi o ışıklarla taçlandırılan büyüleyici görüntüden ayırıp kafamı hafifçe kaldırdım ve kendini bana diken adama baktım. Hafifçe eğildi, dudakları dudaklarıma dokundu ama bu bir öpüşme değildi, iniltilerini duyuyor, dinliyor, onun iniltilerine kendi iniltilerimle karşılık veriyordum.

"Gelecek gibi hissediyorum," diye fısıldadım, aslında bahsettiğim şeyin tam olarak ne olduğunu bile bildiğim söylenemezdi, sadece bir histi. Bu yokuşun sonunda düşeceğim çukurun ne olduğunu bilmenin dudaklarımda oluşturduğu kelimeler bu cümleyi inşa etmişlerdi.

Kapkara gözlerinin gümüş rengi ışıkların bekçiliğiyle parıl parıl parladığını gördüm.

"Etrafıma akıt," dedi, anlamak da güçlük çektiğim bu şeyin ne demek olduğunu bedenim benden iyi biliyordu. Bedenimin sesine kulak verdim.

Cennet kaleleri yanmaya, cennet kuleleri yıkılmaya, cehennemin vadilerine ateşler değil sular çarpmaya, cehennemin yokuşlarından ışıklar akmaya başladı. Ciğerim nefesimle deşiliyormuş, kalbimi damarlarım boğup öldürüyormuş gibi hissettiğim o saniyeler, sarsıla sarsıla onun etrafında akmaya başladığım saniyelerdi.

Anlık beyaz ışığı gördüm, sonra gördüğümün aslında bedenimize dolanmış olan gümüş rengi ışıklar olabileceğini düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Oysa Karan sakin değildi. Çıldırmıştı. Benim aktığımı hissetmek onu yerle bir etmişti. Öyle hızlı, öyle sarsıcıydı ki, eğer o yokuştan yeni yuvarlanmış olmasam tekrar yuvarlanırdım.

"Geliyorum, yavrum," dedi o çağlar boyu geri gitmeme neden olan, kendimi bir mağaranın içinde, ateşin önünde hissetmeme sebep veren sesiyle. "Geliyorum," diye hırladı. İçime her çarpışında şehrimdeki bir

ev yıkılıyordu. Volkanlar patladı, lavlar şehre aktı. Karan içimde bir volkan gibi patladığında, lavları içime, lavları duygularıma, lavları benliğime, lavları ruhuma akıyor, yayılıyordu.

Gözlerimin önünde şimşek gibi çakan duygularla başımı geriye doğru attım. O an yatağa devrildim ve içimden çıkmayan Karan da üzerime abanarak yatağa uzandı. İçimdeki hareketlerini kesmese de içimde parça parça kesildiğini biliyordum.

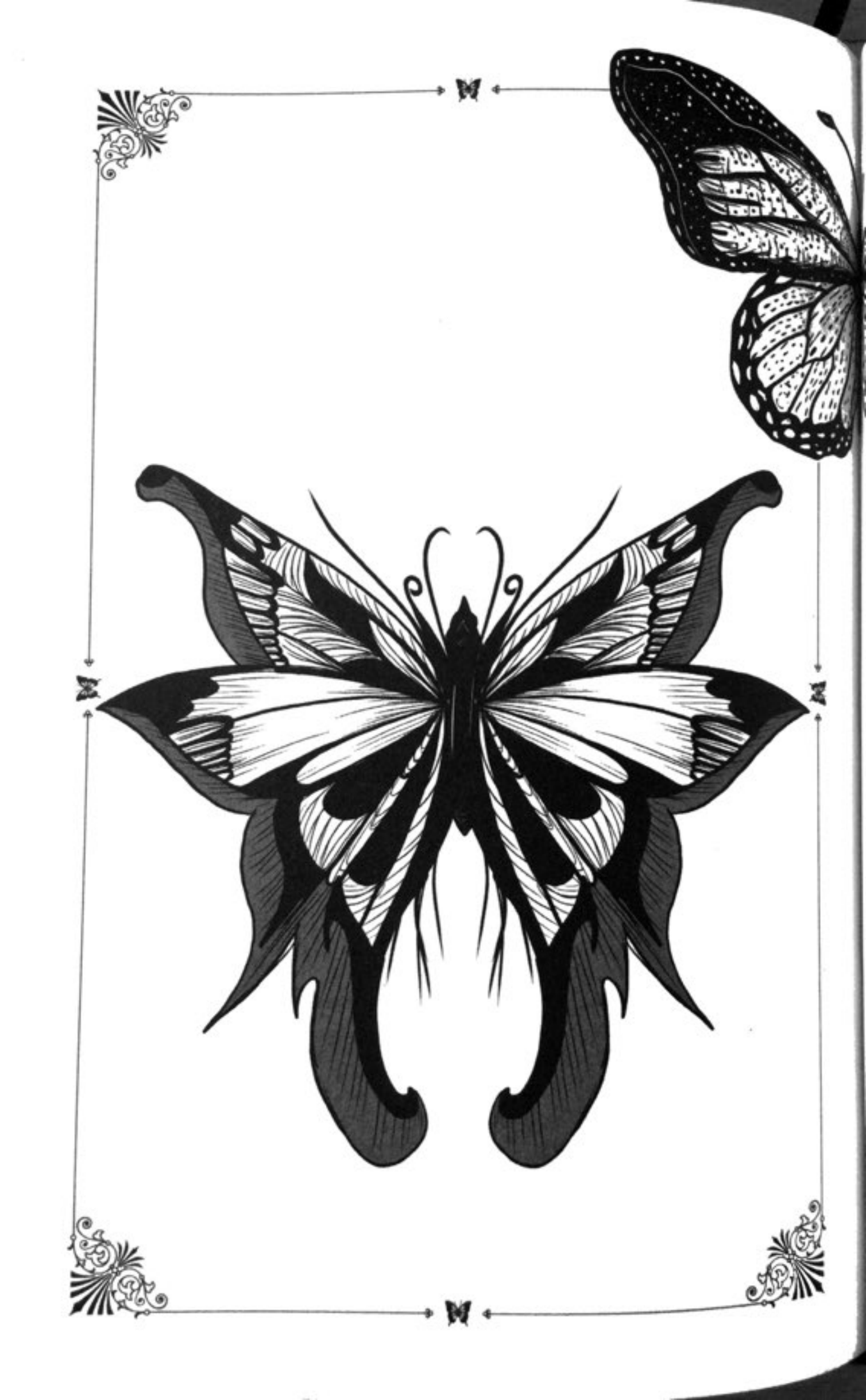
"Beni sen öldüreceksin," dedi yorgun bir sesle. "Ölürsem sadece senin yüzünden öleceğim ben."

İçimde hâlâ hareket ediyordu. Hareketleri yavaş, ölçülüydü. Kollarımı boynuna sarıp ensesinin biraz üzerindeki saçlarıyla oynarken gözlerimi yumup gülümsedim. İçimdeki nabzının sesini dinledim.

Dudaklarını nefes boşluğuma bastırdı ve sonra fısıldadı:

"Benim için bacaklarını araladığında seni bir makasa benzetiyorum. İçine yerleşiyorum ve yavaş yavaş parçalanıp etrafa dağılmaya başlıyorum." Yutkundu, yutkundum. "Pençeni geçirdin."

8. SAHNE

Cam bir tabutun içinde uzanıyordum.

Yağmur o cam kapağın üzerine yağıyor ama beni ıslatmıyordu, toprak cam kapağın üzerine atılıyor ama beni içine gömmüyordu. Bir cenin gibi orada yeniden büyüyordum, bir cenin gibi orada doğacağım günü bekliyordum.

Cennetteki melekleri düşündüm, bembeyaz kanatların arasında bedenlerini yaşatan o melekleri... Bulutlarda uyuduklarına inanmazdım çünkü gökyüzü cennet değildi, bulutlar yağmurların yatağıydı. O halde melekler nerede uyuyordu? Bana kalırsa onlar camdan bir tabutun içinde uyuyorlardı.

Kesilen kanatlarım köklerinden yeniden çıkmaya başladıkları için sırtım ağrıyordu.

Değişmiştim, bu kaçınılamaz, yok sayılamaz bir gerçekti. Tüm duvarları ellerimle yıkmış, sonra da onları çok daha farklı bir şekilde, yüzeylerinde soluk alabileceğim pencereler ve içinden çıkıp gidebileceğim kapılar olacak şekilde en baştan inşa etmeye başlamıştım.

İnsan değişmeye önce bedeninden değil, ruhundan başlarsa o insan gerçekten değişiyordu. Ruhu değişen bir insanın düşünceleri de onu terk eden eski ruhuyla birlikte zihninden uzaklaşıyor, yepyeni bir ruh ve yepyeni düşünceler o insanın benliğine, zihnindeki boşalan kütüphaneye işliyordu. İnsan aslında en çok kendini yaralıyordu.

Kendi yaralarımı kendim sarmayı denemiştim, bunu duvarlarımı yıkıp onları yeniden pencereler ve kapılar ekleyerek dikmeye başladığım zaman gerçekten denemiştim ama ne kadar sarılsa da o yara kabuk bağlıyordu ve yaraların kabukları kaşıdığın an tekrar kanıyor, çok çabuk kopuyordu.

Hangimiz yaramızın kabuğunun kendi kendine düşmesine izin vermiştik ki? Ya koparıyorduk onu ya da kaşıyıp kanatıyorduk. Öyle ya da böyle, kendimize en büyük zararları hep yine kendimiz veriyorduk.

Benim bedenim aynıydı, aynı derinin içindeki o yılandım ama zehrimi akıtmıştım, artık çatallı dilimin ucunda zehir taşımıyordum. Benim ruhum farklıydı, artık zehir taşımadığının farkında bir yılan gibi yalnızca kendini savunuyor ama ne kendisini ne de çevresindekileri zehirlemeye kalkışmıyordu.

Ve yaralarım vardı. Kabuk bağlamasa bile kabuğun kendi kendine düşmesine izin vermediğim yaralardı bunlar. Kopup düşse yalnızca izi kalacak o yarayı ya kaşıyordum ya da ben koparıyordum. Bunu değiştirememiştim. Değiştirmek de istemiyordum çünkü bu beni insan kılıyordu.

Onu tanıdığımda kendi zehriyle zehirlenen bir yılandım, kendimi sokuyordum, bana dokunanları sokuyordum, yaklaşan her şeyi tehlike olarak görüyordum. Tıpkı zehirli bir ok yılanının hemen yanında duran bir dal parçasını bile tehlike olarak görüp ona saldırması gibi... O kadar çok tehlike altında hissediyordum ki, yalnızca nefes alan bir insana değil, o insanın bana bıraktığı hatıralara bile saldırıyordum.

Mahvedilmiş duyguları, kendi kendini esir etmiş bir tutsağın kalbinde hissediyordum. O tutsak bendim. Kendimi esir etmiştim. Tarumar edilmiştim. Bunu bana o tutsak yapmıştı, bunu bana ben yapmıştım.

Şimdi altımda su gibi akıp giden yolu izlerken göğsümü ağrıtan anıların içinden seçerek gözümün önüne getirdiğim bazı görüntüler canımı eskisi kadar yakmasa da kendime yaptıklarımı görmek, beni tekrar bozguna uğratıyordu. Şu an olduğum insan ve başlarda olduğum o insan arasındaki fark, aslında en gerçek sancıya dönüşüyordu. Çünkü bu farkı görmek, kendi kendime bir tokat vurmaktan farksızdı.

Radyoda Sezen Aksu'dan bir parça çalıyordu. Daha önce dinlemediğim ama kulak aşinalığımın olduğu bir parçaydı bu. Fethiye'ye dönü-

yorduk. Okulun başlamasına şunun şurasında sayılı gün kalmıştı ama ben bu son günleri Fethiye'de değerlendirmek istiyordum.

Yağmurun usul usul düştüğü ön camı saran yağmur damlalarına bakmak için gözlerimi önüme çevirdiğim an Karan silecekleri çalıştırdı, duş alırken omuzları dolduran o su damlalarına benzeyen damlalar aniden silindi. Birkaç gün önce yaşadığımız o garip deneyimin izleri halen daha vücudumdaymış gibi hissediyordum.

Artık nerede o ışıklardan görsem bu ânı hatırlayacaktım.

Biraz sonra yağmur bıçak gibi kesildi, gözlerimi yol kenarlarına çevirdiğimde kahverengi gözlerimin yuvalarından fırlayacağını sandım. Yol kenarları kar birikintileriyle doluydu. Hemen ileride karların arasında bir çoban önüne kattığı kuzu sürüsüyle ilerliyordu.

Seraların yarım ay şeklindeki tavanlarına birikmiş karlara bakarken heyecanla, "Kar yağmış. Eylül ayında?" dedim sorar gibi. "Mümkün mü böyle bir şey?"

"Seni dağ yolundan götüreceğimi söylemiştim," dedi toprağı bile ateşe verebileceğine inandığım sesiyle. "Buralara yağması normal."

"Bembeyaz olmuş her yer!" İrice açılmış gözlerimi ona çevirince zaten bana baktığını gördüm. Yanaklarımın içini dişleyip gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Gözlerinde bu hâlimi görmekten memnun bir ifade belirmişti. Gözlerimi kaçırdım.

"Ne oldu?" diye sordu, o sırada direksiyonu hafifçe sola kırmıştı. "Çok mu heyecanlandın?"

"İlk kez görmüyorum sonuçta," diye büyüklük tasladım.

"Evet, üçüncü görüşün falandır," dedi keyifli bir sesle.

"Çokbilmiş." Kollarımı göğsümün üzerinde bağladıktan sonra bakışlarımı tekrar karlara çevirdim. O çocuksu mutluluk yine içimi doldurmuştu. Karan'ın aracı daha yavaş sürdüğünü fark ettim. Muhtemelen karları doyasıya izlemem için yapmıştı bunu.

"Montunu giyip, bereni ve eldivenlerini takarsan oynamana izin verebilirim," dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım.

"Beni çocuk falan mı sanıyorsun ya?"

Göz ucuyla bana bakıp, "Çocuk olmadığını biliyorum," dedi alay ederek.

Hatırladıklarım boynumun bile yanmasına neden olacak şeyler olduğundan burnumdan soluyarak tekrar önüme döndüm. "Çocuk muyum ben karla oynayacağım?"

"Karla oynayacak kadar çocuksun en azından," dedi. "Giyecek misin montunu?"

Ne kadar inat etmek istesem de bir yanım gerçekten karlarla oynamak, soğukluğunu hissetmek istiyordu. "Tamam," dedim gönülsüz görünmeye çalışarak. "Madem bu kadar ısrar ettin..."

"Yo," dedi kısaca. "Etmedim." Aracı aniden hızlandırmasını beklemiyordum.

"Ya dur!" diye çemkirdim. "Tamam, oynamak istiyorum."

Başını iki yana sallayarak aracı sağa çekti. Arka koltuktaki montumu alıp siyah kazağımın üzerine geçirirken sakince beni izliyordu. Aynı şekilde kedi kulakları olan siyah beremi taktım, bu onu bir an güldürse de aldırış etmedim ve aracın kapısını açıp dışarı çıktım.

"Hey, eldivenlerini takmadın!" diye seslendi arkamdan.

"Sen tak onu, üşümüyorum ben!" diye karşılık verdim.

Montumun fermuarını göğsümün üzerine kadar çekip gözlerimi bembeyaz bir rüyayı anımsatan o görüntüye çevirdim. Olumsuzlukların sarmalı sanki çok uzaktaymış da ben bir masalın içindeymişim gibi hissettiren bir görüntüydü bu.

Yol kenarında olduğum için karların az olduğu kısım biraz buzlanmıştı, botlarım bir an kayacak gibi oldu ama dengemi koruyarak karların kalın bir birikinti hâlinde durduğu yere kadar yürüdüm. Karan da cipten inmiş, beni takip etmeye başlamıştı.

Ellerimi karlara bastırmak için eğildiğim sırada Karan'ın bedenini arkamda, kasıklarını kalçalarımda hissettim. Gözlerim iri iri açıldı, tam dengemi kaybedip yüzüstü karlara çakılacaktım ki büyük kolu bir filin hortumu gibi belimi sararak bu düşüşe engel oldu.

"Ne yapıyorsun?" dedim hâlâ eğilmiş bir vaziyette onun kollarının arasında dururken. Kendini kalçalarıma biraz daha bastırınca korkuyla etrafıma baktım. Çevremizde inin cinin top oynadığını görünce rahat bir nefes alarak doğruldum. Sırtım onun geniş göğsüne yaslandı, soğuğun çerçevesinin içine aldığı bir fotoğraf gibi duran bedenim, onun bedeniyle birleştiği an, anıların içinde dolaşan bir el ona dokunmuş gibi ısındı.

"Düşüyordun," diye fısıldadı kulağıma doğru, ses tonu nabzımın köklerinin bedenime dağılarak hızla hareket etmesine neden oluyordu. "Tuttum."

Bedenimi tehlike çanlarının birbirine vurduğu o yasak kiliseden uzaklaştırarak karların içinde yürümeye başladım. Henüz sonbaharda olmamıza rağmen kar, ayak bileklerimi içine alıp yok edecek kadar çok yağmıştı.

"Eldivenlerini tak, velet," diye söylendi ama onu duymazdan gelerek eğildim ve avuçlarımı bembeyaz örtünün üzerine bastırdım. Yumuşak ve soğuktu.

Karda, ölümün soğukluğu vardı.

Avuçlarımın içinde biriktirdiğim karlar avuçlarımın içinde bir meleğin ölmüş kanatlarını anımsatan soğukluk ve beyazlıkla öylece uzanırken avuç içlerime baktım. Bir an bu soğuğu sorguladım, bu soğuğun ölüm ile benzerliğini sorguladım.

Kar taneleri parmaklarımın arasından dökülmeye başladı, avucumun içinde kalanlar da avucumun içindeki sıcaklığa meydan okuyamayarak eriyip suya dönüştü. Tıpkı toprağa karıştığı an çürüyüp yalnızca kemiklerini arkasında bırakan insan bedeni gibi. Bir süre sonra o su da tıpkı zamanın topraklardan sildiği kemikler gibi avucumdan silinip gitti.

Ellerim bomboş kaldı ama soğuk hâlâ avuçlarımın içindeydi.

Tıpkı ölüp zamanın içinden silinen bir insanın arkasında bıraktığı o acı gibi.

"Annemin ayakları çok üşümüştü," diye fısıldadım ama bu fısıltıyı sadece avuçlarım duydu.

Aniden ensemdeki saçları aşarak tenime yayılan soğuk irkilerek çığlık atmama neden oldu. Simsiyah saçlarıma tutunan kar taneleri saçlarımdan birer birer düşüp yere dökülürken dehşet içinde Karan'a baktım. Avucunda kalan karları avuçlarını birbirine çarparak silkeliyordu.

Gözlerimi kısıp, "Bunu sen istedin!" diye homurdandım, eğilip avucumun içine aldığım buz gibi karı avuçlarımın arasında bir top şekline getirip ona fırlattım. Kartopu siyah paltosunun üzerinde parçalara ayrıldı, kar taneleri simsiyah kumaşın üzerinden kayarak dökülmeye başladı. Avuçlarımın soğuktan sızladığını, parmaklarımın kızardığını hissettim.

"Iskalıyorsun küçücüğüm," dedi, eğilip büyük avuçlarına doldurduğu karlara korku dolu gözlerle baktım. Benim ellerim onun ellerinin yanında bebek eli gibiydi. Onun koca ellerinin ise bir bebek mezarından farkı yoktu. Savaş kesinlikle adil şartlar altında gerçekleşmiyordu.

"Ama senin elin kocaman ya!" diye bağırdım yenilgiyi geri püskürtme çabasıyla. "Olmaz ki öyle!"

"Kaçacak mısın yoksa atayım mı?"

Avucunun içinde biriktirdiği karı bana atmak için elini havaya kaldırınca karların içinde bata çıka koşmaya başladım. Karan elinde yarattığı bedenimde çığ etkisi yaratacak olan o kartopunu bana usta bir sporcu gibi fırlatınca kartopu kafama çarptı.

Bir an hafif olacağını düşündüğüm o kar sanki kafama kürekle vurulmuş gibi hissetmeme neden oldu. Kendimi karların içine yüzüstü yapışmış halde buldum.

Arkamdaki dana ise kahkahalar atıyor, gelip beni kaldıracağına, "Lan nasıl çakıldı ya, bok çuvalı gibi!" diye dalga geçiyordu.

Söylediği şeyin şokuyla düştüğüm yerden doğrulmaya çalıştım. Yerdeki kar birikintilerini avuçlayarak ona doğru atıp, "Bok çuvalı mı?" diye sordum bağırarak. "Ben burada düşmüşüm, adamın söylediği şeye bak. Nasıl eğleniyor benimle ya!"

Gülmeye devam ederek gelip beni karların arasından çıkardı. Üstüm başım kar içindeydi. Söylenerek karları silkelediğim sırada aniden beni kucakladı. Dudaklarımdan firar eden şaşkınlık narası onu daha da keyiflendirirken beni karların içinde yavaşça döndürdü. Bacaklarım havalanıp bir rüzgârgülünün kanadı gibi dönmeye başlayınca irkilerek onun boynuna sıkıca sarıldım. O beni kucağında döndürdükçe kar taneleri yarattığımız rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Kendimi bir kar küresinin içinde gibi hissetmiştim.

"Düşeceğiz," diyebildim gülüşlerimin arasından. "Yapma, başım dönüyor!"

"Düşersen kucağıma düşersin," dedi beni umursamadan.

O kadar çok döndürüyordu ki beni, gerçekten başım dönmeye başlamıştı ama bu baş dönmesi dudaklarımda sarhoş kahkahalara dönüşmüştü. Bembeyaz bir örtünün üzerinde simsiyah iki leke gibiydik ama bu lekenin üzerindeyken sanki tertemizdik.

Sonunda yavaşladı ama hâlâ dönüyorduk. Dudaklarımdaki kahkahalar hızlı alınıp verilen yorgun nefes seslerine dönüştü. Ensesini okşayarak alnımı alnına bastırdım ve bacaklarım hâlâ hafifçe havada dönerken dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

"Senin yanında mutluyum," diye fısıldadım. Sanki Ayşenur şimdi uzandığı yerde hafifçe gülümsemiş, benim bu cümleyi kurduğumu

duyarak huzurla gözlerini uykuya yummuştu. Karan'ın gözlerindeki o parıltıyı izledim.

"Ben de," dedi, ağır ağır durdu. "Ben de senin yanında mutluyum."

Onun kollarındayken mutlu olmamanın yolu var mıydı? En paramparça olduğum anlarda bile kırıklarım kendime batarken o beni kollarına alırdı ve kırıklarım battıkları yerde çiçeklenirdi. Onun bana iyi geldiğini biliyordum. Aynı zamanda ben de ona iyi geliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Cipi tekrardan çalıştırdığında kendimi hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Arka koltuktaki sırt çantama uzanmış, çantamın ön gözüne koyduğum gofreti çıkarıp paketini açarak yemeye başlamıştım. Normalde çikolata ile arası olan bir insan olmasam da canım tatlı bir şeyler çekmişti. Regl olmama az kalmış olmalıydı, zaten bedenimdeki halsizliği de saatlerce süren uykular bile alamıyordu. Kanamam başladığı zaman bu yorgunluğu bir nebze olsun üzerimden atabileceğime emindim.

Fethiye tabelasını arkada bırakarak ilerlemeye başladığımızı fark ettiğimde neredeyse öğlen olmak üzereydi ama hava bozuk olduğundan gökyüzü griydi ve yağmur bulutları bizi takip eden kayıp zaman gibiydi.

Sırt çantamın ön cebindeki minik jelibon paketini çıkarıp gözlerimi tekrar yola çevirerek, "Fethiye geride kalmadı mı?" diye sordum merakla.

"Evet," dedi sadece.

Kaşlarımı kaldırıp jelibonun paketini açtım, kolalı jelibondan bir tane alıp ağzıma attıktan sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Gözlerini bana doğru çevirdi ve "Çok fazla abur cubur yiyorsun," dedi. "Bunun yerine yemek yemelisin. Acıktığın zaman bu tür şeylerle karın doyurmamalısın."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum bir kez daha. Söylediği şeyi yok saymama bozularak gözlerini elimdeki jelibon paketine indirdi.

"Kolalı jelibon mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Çocuk musun sen?"

Yanaklarımın içini şişirip gözlerimi devirdim. "Her zaman çocuk diyorsun, velet diyorsun, kolalı jelibon yemesem yetişkin olacak değilim senin gözünde."

"Akıllı kız," dedi, başını iki yana sallayarak güldü. Gözlerini yola çevirdi. Önümüzde ilerleyen yük kamyonunu sollayıp önüne geçti, cipi biraz daha hızlandırınca yorgunluktan ağrıyan ayaklarımı torpidonun üzerine uzattım.

"Nereye gidiyoruz peki?"

Karan buna cevap vermek istemiyormuş gibi duruyordu. Ona inat ve ısrarla baktığımı görünce, "İzmir'e," dedi kısaca.

Donup kalsam da bunu ona çaktırmamaya çalıştım. Jelibonlardan bir tanesini ağzıma atıp bacaklarımı torpidodan indirdim. Yavaşça çiğnediğim jelibonun tadı bu kez hoş değil de acı bir şeyi yiyormuşum gibi damağıma yayılmaya başlamıştı. Tedirgin gözlerimi Karan'ın profilinde dolaştırdım.

"Babanın dediği şeyi yapmaya mı?" diye sordum, sesimdeki sorgu bir anlığına benim bile moralimi bozmuştu.

"Bilmiyorum," dedi, gerçekten bilmediği yüzünü saran o karman çorman ifadeden de belliydi. "Bunu gittiğim zaman görmek istiyorum."

Ne istediğini bilmiyordum. Ölü toprakların duyguları örttüğü siyah gözlerinde yine o geceye rastlamıştım. Umut ilmek ilmek çözüldü, karamsar bir örtü duyguların ziyafetiyle süslenmiş masayı örttü. Geleceğin içine yayılan o ışık gürdü ama bu ışık yol göstermiyordu, amacı daha çok kör etmek gibi duruyordu.

Onu geçmişin yaşandığı topraklara geri götürmek, geleceğin içinde intiharını gerçekleştirişini izlemekten farksız olacaktı. Onu geçmişin yaşandığı o şehirde, o pavyonda, o depoda hayal edebiliyordum. Omuzlarında dünyadan ağır bir yükle, elinde tuttuğu idam ipiyle şehrin sokaklarını, kaldırımlarını geziyordu ve o pavyonun önünde duruyordu. İçeri giriyordu. Pavyonun eski, rutubetli merdivenlerini inerek depoya varıyor, deponun paslı demir kapısını itip içeri giriyor ve geçmiş, o içeri girdiği anda onun üzerine çöküyordu.

Sessizliğim onun kararsızlığını besliyordu. Aracın içini dolduran o sessizlik, fırtınanın yaklaşmadan hemen önce gökyüzünün şeklini değiştirdiği gibi yüzlerimizdeki ifadeyi, gözlerimizdeki parıltıları değiştirmişti.

Bir yanım Güneş'in bu hayatı hak etmediğini, artık kurtulması gerektiğini savunsa da öteki tarafım sessizce Karan'ı izleyip, tüm bunlardan nasıl sağ çıkacağını düşünüyordu.

Araç İzmir'e bulutların arkasında saklanarak bizi izleyip bizi takip eden güneş batmadan hemen önce girmişti. İzmir'in girişinde büyük bir gökkuşağı gökyüzünde bir kadının saçlarının arasında duran taç gibi görünüyordu. Aracın silecekleri sık sık çalışıyor, küçük damlaların düştüğü camı silerek berraklaştırıyordu ama çok geçmeden o damlalar bilekten akan kan, gözden akan yaş damlaları gibi tekrar camın yüzeyini dolduruyorlardı.

Araç uzun süre İzmir'in içinde ilerlemeye devam etti.

Aracın tekerlekleri İzmir'in sokaklarını ezip geçerken zihnimin içine iş lekesi gibi sinen düşünceler kalbimin içini dolduran duyguları ağrıtıyordu. Sonunda akşam olmaya başladığında İzmir'in zar zor aralanan trafiğini aşarak hastanenin olduğu semte gelmeyi başardık. Hastaneyi henüz görememiştim ama hastanenin buralarda bir yerlerde olduğuna adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

Gözlerimi onun durgun bir deniz gibi görünen yüzüne çevirdim. "Karar verdin mi?" diye sordum hafif bir sesle. Kararı her ne olursa olsun onun yanında olacaktım, bunu çok iyi bildiğine emindim.

Ruhuma batan o garip acıyı görmezden gelerek onun yüzüne ilgiyle bakmaya devam ettim ama o bana bakmadı. Düşüncelerimi içine sakladığım ışıksız evlerin perdeleri çekilmişti, bir süre sonra beni meşgul eden o düşüncelerin uykuya çekildiklerini fark ettim.

Şimdi hastanenin önündeydik. Araç ise çoktan durmuş, sessizlik yıllarca beklemiş bir şarap gibi dudaklarımızın kadehlerini doldurmaya başlamıştı.

Üst dudağımdaki ölü deri bir ceset gibi dudağımın üzerini örtmüştü, dudağımı dişlerimin arasına alıp o deriyi acımasızca yüzdüm. Karan'ın başını arkaya doğru atıp koltuğa yaslanması ve gözlerini aracın tavanına dikmesiyle göğsümdeki ağrının katlanarak çoğaldığını hissettim.

Kendimi hiç olmadığım kadar sersemlemiş hissediyordum.

Karan'ın telefonu çalmaya başladı. Gözlerini yumdu, melodiyi duymak istemiyormuş gibi kaşlarını çatarak beklemeye başladı ama telefon susmuyor, devamlı olarak çalmaya devam ediyordu.

"Asi," dedi, ona dikkatle baktığımı fark ediyor muydu bilmiyordum ama hemen, "Efendim?" diye cevap verdim.

"Yaklaş." Dediğini yaptım. "Elini paltomun iç cebine sok." Ona yakın olmanın getirdiği garip hisle yüzünü inceledim. Teninden yükselen pahalı parfüm kokusunu bastıran acı çikolata kokusunu solurken

dediğini yapıp elimi paltosunun iç cebine soktum. "Telefonu çıkar." Telefon hâlâ çalıyordu, telefonu cebinden çıkarıp elime aldım. "Aç."

Ağzımın içinde dudağımdan kopardığım ölü deriyle oynarken başımı salladım. Gözlerimi ekrana çevirdim. Arayan kişi Sergen'di. "Sergen arıyor," dedim tedirgin bir sesle.

"Aç."

"Ne diyeyim?"

"Söylememen gereken bir şey yok," diyerek içinde bulunduğumuz durumun normal olduğunu ima etti. Başımı tekrar salladıktan sonra telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Abi?" dedi Sergen telefonun diğer ucundan.

"Ben Merve," diye fısıldadım yavaşça.

"Merve?" Sergen'in şaşkınlığını hissettim. "Abimi telefona verebilir misin?"

"Veremem," dediğimde Sergen'i göremesem de kaşlarını çattığına emindim.

"Neden?" Aniden sesi gürleşti. "Bir sorun mu var yoksa?"

"Telaşlanmana gerek yok," dedim. Gerçekten telaşlanmasına gerek yok muydu? "O iyi, biz iyiyiz. Sadece yorgun hissediyor olmalı."

"Siz neredesiniz?" Sergen'in sorgu dolu sesi dudaklarımı ısırmama neden oldu. "Antalya'da mısınız?"

Karanlık bir gölge şehrin üzerinde duruyor, şehri izliyormuş gibi hissediyordum. "Hayır," dedim, ne diyeceğimi bilememe sancısıyla Karan'a baktım, onun yüzündeki haritada beni çıkışa ulaştıracak bir cevap aradım ama bulamadım. "İzmir'deyiz," dedim kuru bir sesle.

Sergen'in tok sesinin parçalanarak sessizliği ördüğünü fark ettim. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp o an Sergen'in yüz ifadesini, içinde bulunduğu durumu, olduğu ortamı hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Bir belirsizlik önümde dağ gibi dikiliyordu ve ben o dağın arkasında ne olduğunu bilmiyordum.

Bu çok zor bir şeydi.

Bu çok acı bir şeydi.

"Hastanede mi?" diye sordu sakince. "Orada mısınız?"

"Önündeyiz." Yutkunup dilimin yeni kelimeler örmesini bekledim. "İçeri girecek miyiz bilmiyorum."

Karan sertçe yutkundu, gözlerim hareketlenen âdem elmasına takıldı. Sergen'in aldığı derin nefesin sesini duydum.

"Oraya gelmem gerekiyor mu?" diye sordu. "Billur annesini arasın mı?"

"Gerek yok. Billur yanında mı?"

"Evet. Gelelim mi?"

"Sorun değil." Gözlerim yüzünde kristalleşen ifadeleri takip etti. Karan bana bakmasa da ben ona dikkatle bakmaya devam ediyordum. "Kendimiz hallederiz."

"Bir sorun olursa..."

"Seni ararım," dedim sessizce.

"Peki. Beni haberdar et, olur mu?" Sesindeki tedirginliği hissettim. Karan'a gerçekten çok değer veriyordu, bunu hissedebiliyordum. Bunu dışarıdan yabancı bir göz bile rahatlıkla fark edebilirdi. Billur'un arkadan gelen sesini duyunca gözlerimi yumdum. Telefonu ısrarla istiyordu. Sergen ısrarlara dayanamayıp telefonu Billur'a verdi.

"İzmir'de misiniz?" diye sordu Billur.

Gözlerimi açmadan, "Evet," dedim sadece.

"Hastanede misiniz? Annemi arayayım mı?"

"Hastanenin önündeyiz ve hayır, buna gerek yok. Girmeyebiliriz." Tedirgin gözlerle Karan'a baktım, hâlâ aynı şekilde duruyordu. Düşünceliydi. Ona hak veriyordum. Dedesini kaybettiği şehirde geçmişini de kaybetmiş, şimdi o geçmişi bulmaya gelmişti.

"Dayımı arayayım mı?" Bu sorusu duraksamama neden oldu. "Dayım her şeyi biliyor, ona anlattım." Ona kızmak istesem de kızamadım. "Öğrendiğinden beri Karan'ın gelmesini, Güneş'i görüp onunla konuşmasını istiyordu. Dayım size yardımcı olur. Dayımı arayayım mı? Yanınıza gelsin."

Karan'a baktım. Telefondan yükselen sesler dışarı duyulduğu için Billur'un söylediklerini duyduğunu biliyordum. Karan gözlerini yumup, "Gelsin," dedi sadece. Sesi öylesine yorgundu ki...

"Olur," dedim. "Gökhan abi gelse daha iyi olur."

"Tamam. Hastanenin önünden bir yere ayrılmayın, en geç yarım saate yanınızda olur."

"Tamam," diye mırıldandım. "Dikkatli ol."

"Sen de dikkatli ol Buzlar Kraliçesi."

Telefonu kapatıp kucağıma koydum. Gözlerimi Karan'dan çekmeden derin bir nefes alarak, "Gökhan abi gelecek," diye fısıldadım, bil-

diğini bilsem de yine de onunla konuşmak istediğim için söylemiştim bunu. Karan başını hafifçe salladı.

"Gökhan Abi gelmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var," dedim kendimi tutamayarak.

Diğer Merve'nin o erimiş buzların yarattığı soğuk suyun içinde yalnızca gözleri görünürken beni izlediğini görebiliyordum. Saçları suyun yüzeyine simsiyah yosunlar gibi dağılmıştı, suyun içinde usulca hareket ediyorlardı. O kahverengi gözlerde içine bile isteye girdiğim labirenti görüyordum. O labirentin içinde ilerliyordum. Labirentin içinde düşüncelerimden, korkularımdan, duygularımdan beslenen bir canavar vardı. Labirentin çıkışına ulaşamazsam o canavar sonunda yiyecek bir şey bulamayacak, açlıktan delirip bana saldıracak ve beni yiyecekti.

Siyah gözleri bir kurşunun namludan fırladığı gibi fırladı, ağır çekimde hareket eden o kurşun usul usul benim gözlerime saplandı ve gözlerim büyük bir hızla kan kaybetmeye başladı.

"Söyle Çakıltaşı."

İçimde korkunun kalp atışlarını duyabiliyordum. Bu kalp atışları durduğunda, korku içimde öldüğünde, acının cesetleri içimde canlanarak içimde beni canlı kılan parçaları koparıp yiyerek beslenmeye başlayacaklardı.

Ellerimi parmaklarıma indirdi. "Saklamak istemiyorum."

Derin bir nefes aldığını duydum. Şimdi ben ona bakamıyordum ama onun gözleri kanayan yaramdaydı.

"Seni dinliyorum."

"Dövmenle ilgili." Derin bir nefes alarak tırnaklarımı birbirine sürttüm, ardından dayanamayıp kendi etimi tırnakladım. Yaşar amcanın Ege Güneşi bizi içinde gökyüzüne taşırken anlattığı şeylerin patlarken arkasında bıraktığı cam kırıkları içimde taşıdığım kelimeleri kesmeye başlamıştı.

"Güneş'in oğlu Kara Güneş ile ilgili mi?" diye sorunca kalbimin atış seslerinin çoğaldığını hissettim. Ona bakmadan başımı salladım. "Söyle."

"O dövme seni temsil etmiyor," dedim bir çırpıda. İçimde uluyan acıya rağmen kendimi sıkıyordum.

"Biliyorum," dedi sadece.

Duraksayıp kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Ne?"

"Annemin yazdığı o mektubu okuduktan sonra o güneş resmini neden çizdiğini, o güneş resminin arkasına neden öyle bir not eklediğini anlamak çok da zor olmuyor." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Yaşar amca söylemişti," diye fısıldadım.

"Kadının ismini biliyordu ama o kadının gerçek annem olduğunu bilmiyordu." Başını sallayıp burukça gülümsedi. "Yıllarca beni kandırdığını sansa da aslında kandırılan büyükbabammış."

"Bunu sana öğrendiğim zaman söylemediğim için bana kızgın mısın?"

Gözlerini tırnakladığım ellerime indirip, "Şunu yapma," dedi sertçe. Parmaklarım gevşedi. Gözlerini tekrardan gözlerime çevirdi. "Sana kızmadım. Bunu beni düşündüğün için sakladığını biliyorum. Ama bunu hep yapamazsın, bir insanı düşündüğün için bir gerçeği o insandan saklamak bir süre sonra o insanı daha büyük hayal kırıklıklarına uğratır. Ve sen bunu yapmak istemezsin."

"İstemem," dedim başımı olumlu yönde sallayarak.

Yağmur şimdi yağmasa da birkaç saate kalmaz gökyüzünün koynundan kopup yeryüzünü doldurmaya başlayacağına emindim.

"Suçlu olmayan tek insan senken yalnızca senin yüzünün kızarması beni mahvediyor." Yanağıma dokundu, parmaklarının ilk kez bu kadar soğuk olduğunu düşündüm. Gözlerimi gözlerinde gezdirip o güzel gözlerinde bir şeyler aradım. Kayda değer bir şeyler... Bir his kırıntısı... Bugün saklambaç oynamaya karar vermişti tüm hisleri.

"Ne olursa olsun, senden saklamamam gerekirdi ama Yaşar dede o kadar çok üzülüyordu ki, onu daha fazla üzmek istemedim. Seni kaybetmekten korkuyordu."

Dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "Ona dede dediğini duysa bastonunu havaya kaldırıp senin için makarena dansı yapardı."

Bu beni hüzünlü bir şekilde de olsa gülümsetti. "Onu özlüyorum," diye fısıldadım. "Ona ihtiyaç duyuyorum."

Bu itirafım Karan'ın gözlerinde kapkaranlık duyguların büyüyüp, harelerinden taşarak bir insanı yok edecek büyüklükteki bir özleme dönüşmesine neden oldu. "Ben de," dedi yorgun sesiyle. "Ben de ona ihtiyaç duyuyorum."

"Ama bunu kaldıramayabilirdi," diye fısıldadım. "Sana bu yapılanı..." Bir an bu söylediğim bana öyle ağır geldi ki, sanki dağlar kalbimin üzerine yıkıldı, başımın üzerine kan renginde karlar yağdı.

Onun zihninin içini hayal ettim. O zihnin içindeki dünyanın tavanındaki gökyüzüne baktım. Gökyüzünün başı ve ayakları lacivert, kalbi griydi. Göğüs kafesinin ortasında bir yangından yükselen dumanlar gibi hareket eden kopkoyu renk bulutlar vardı. O bulutların içinde kalbe ait damarların kanları çekilmiş, boşalan damarlar ışıklarla dolmuş, gümüş renginde parlıyorlardı.

Karan sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Yumruğunu sıktığını fark ettim. O yumruk, bir vuruşta bir kalbi ânında durdurabilecek kadar güçlü bir acıyı içinde biriktiren bir yumruktu.

"Şehirden ayrılmadan önce dedemin yanına uğrayacağım," dedi düşünceli bir sesle.

Başımı sallamakla yetindim. Karan'ın tarafındaki kapının camına vurulunca irkilerek gözlerimi camdan dışarı çevirdim. Gökhan abi oradaydı. Karan kapıyı açıp dışarı çıkınca ben de Karan'ın cep telefonunu montumun cebine koydum ve montumun fermuarını çekerek dışarı çıktım.

Gökhan Abi'nin elindeki bira şişesi dikkatimi çekmişti. Ağır adımlarla onlara doğru yürüyüp tam yanlarında durdum. İlerideki sokağın lambası yanmıştı, birkaç doktor hastaneden çıkarak araçlarına doğru ilerliyordu. Gökhan abiye baktığımda o renkli gözlerindeki dolulukla Karan'a baktığını gördüm. Bedenindeki ağır parfüm kokusunun yanı sıra yine bedeninden gelen alkol kokusunu alabiliyordum. Çok erken saatlerden beri içiyor olsa gerekti.

Karan sakince ondan sadece birkaç santim kısa duran Gökhan abiye bakıyordu.

"Seni ilk gördüğümde seni tanıdığımı hissetmiştim," dedi Gökhan abi titreyen bir sesle. Dağ gibi adamın sesinin titremesi bir an için bana öyle çok dokundu ki... Sessizce bir Karan'a bir de Gökhan abinin acılar içindeki suratına bakıyordum. "Adını duyduğumda, yıllar önce işlenmiş bir günahın acısını tekrar içimde hissetmiştim."

Karan, "Bu konuşmayı yapmamıza gerek yok," dedi sakince.

"Kader seni burnumun dibine getirdi." Birasından bir yudum aldıktan sonra bira şişesini korkuluğun üzerine bıraktı. "Eğer soyadının Çakıl olduğunu bilseydim anlardım. Sana soyadını sormam gerekirdi."

"Kendini neden suçluyorsun?" Karan son derece soğukkanlı bir yüz ifadesiyle Gökhan abinin suratına bakıyordu.

"Anneni kandırdım," dedi. Omuzları düşmüştü, yine de şimdi sesi daha güçlüydü. İlk gördüğüm zamanki Gökhan abi gibi. "Babanın anneni mahvetmesine göz yumdum. Onun mahvoluşunda en az baban kadar benim de parmağım var."

"Kimsenin günahını yüklenmek zorunda değilsin. Sen sana söyleneni yaptın. Herhangi bir şeye mecbur değildin," dedi Karan umursamazca.

"Annene yalan söylemeye de mecbur değildim."

"Bu senin seçimindi."

Gökhan abi başını yavaşça salladı. "Evet," dedi. "Öyleydi."

"Onu görmek istiyorum," dedi Karan. Bu söylediği başladığım o yolun sonundaki sonumu görmüşüm gibi irkilmeme neden oldu. Karan o yolu çoktan bitirmişti, o sonu çoktan görmüştü, o yolun sonunda kendini de yol ile birlikte bitirmişti.

O, kendi yarattığı bir canavarın onu parçalamasına izin veriyordu.

"Bu saatte onu görmenin imkânı yok," dedi Gökhan abi. Gözlerini hastaneye çevirdi. "Yıllardır onu ziyarete gelen kimse olmadı. Bazen beni içeri alıyorlar, onun eski bir ahbabı olduğumu bildiklerinden." Gözlerini tekrar Karan'a çevirip acı dolu bir yüz ifadesiyle Karan'ın gözlerinin içine baktı. "Onun kanını taşısan da yasal olarak onun çocuğu değilsin. Onun hiçbir şeyisin. Seni asla içeri almazlar."

Karan ona bir tokat vurulmuş gibi afallamıştı ama bunu çaktırmamak için ekstra çaba gösteriyordu. Güneş'in hiçbir şeyiydi... Bunu duymak onu yaralamış olmalıydı. Acaba şu an ne hissediyordu? Tazeliğini yitirmemiş bir acı hissediyordu. Sadece bunu biliyordum.

"Yasalar umurumda değil Gökhan," dedi Karan sapasağlam bir sesle. O sesin sahibi olan ruh sapasağlam mıydı? Sanmıyordum. "Onu görmek istiyorum."

"Yüzleşmek zorunda kaldığın bu geçmişin yarasını taşıdığını biliyorum." Gökhan abinin cümlesi Karan'ın yüzünde herhangi bir değişim doğurmadı. "Bak," dedi elini Karan'ın omzuna koyarak. Karan, Gökhan abinin omzunda duran eline sakince baktı. Ama bu daha çok, elini oradan çekmesi gerektiğinin uyarısını taşıyan bir bakıştı. Gökhan abi usulca elini geri çekerek, "Bunu yapamayız Karan," diye yakındı. "Yasal süreç başlatılırsa bunu yapabilirsin. Yapman gereken onun annen olduğunu kanıtlayacak bir dava açman. Sonrasında istersen onu buradan alıp götürebilirsin bile. Ama şu an yapamazsın."

"Yanlış," dedi Karan adamın gözlerinin içine bakarak. "Ben istediğim her şeyi yaparım."

"Bunu yapamazsın, evlat." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Bu süreç anneni de hırpalayacak."

"Ne istersem onu yaparım."

"Çocuk gibi davranıyorsun."

Karan kaşlarını çatarak, "Hayatında kaç defa çocukluğu çalınmış bir adam gördün de konuşuyorsun?" diye sordu sertçe. Bu Gökhan abinin duraksamasına, ardından başını önüne eğerek sessiz kalmasına neden oldu. "Seni buraya boşuna çağırmadım. Gül cemâlini, kaşını gözünü görmeye mi çağırdım sanıyorsun? Beni içeri sok. Ne yap ne et beni içeri sok."

"Karan..."

"Kız kardeşin şu an hastanede mi?" diye sordu Karan. "Billur'un annesi."

"Evet," dedi Gökhan abi ikilemde kalmış bir ifadeyle. Gözleri kısaca beni buldu, benden yardım ister gibi bana bakmıştı ama yapacak bir şeyim olmadığından gözlerimi kaçırmıştım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Doktorların hastaneyi boşalttığı saatler bunlar," dedi Karan sakince. Çenesinde biriken sakalları kaşıyıp hastaneye doğru baktı. "Nöbetçi doktor acilde olur, koridorlar boşalır, özellikle hasta odalarının olduğu koridorlarda in cin top oynar."

Tüm bunları hastaneye yatırıldığı zamanlardan mı biliyordu? Sessizce onu dinlerken kalbim avuçlarımın içindeydi de avuçlarımı sıkıyordum, kalbimi boğuyordum sanki.

"Kameralar ne olacak?" diye sordu Gökhan abi.

"Güvenliğin her an oturup kameraları izlediğini falan mı sanıyorsun?" Karan kaşlarını çatarak Gökhan abiye sert bir ifadeyle baktı. "Kameralar görüntü için, öylesine süs diye koyulmuş hiçbir boka yaramayan aksesuarlardır. Emin ol." Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşini arayacak mısın?"

"Bu yaptığımız çok saçma."

"Arayacak mısın?" diye diretti Karan.

Gökhan abi yanaklarının içini havayla doldurdu, ardından sıkıntılı bir nefes vererek, "Arayacağım," dedi. Kot pantolonun cebinden cep telefonunu çıkarıp bize sırtını döndü. Kız kardeşini arayıp telefonu kulağına yasladı ve bizden yavaşça uzaklaşmaya başladı. O sırada öylece

durmuş Karan'ı izliyordum. Çok geçmeden onun siyah gözleri de beni buldu. Birbirimizi izlemeye başladık.

"Bu yaptığın şey ya başına bela olursa?" diye sordum sonunda konuştuğumda. Dudaklarımın arasından hafifçe sızan buhar, soğuğun ne kadar çetin olduğunun kanıtıydı. Hava bu gece çok soğuk olacaktı sanırım. Oysa insanlar bir yerlerde denize girmeye devam ediyordu.

"Bir sorun çıkmayacak," dedi, sesi kendinden emindi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "İzinsiz bir şekilde hastaneye girip bir hastanın odasına çıkmak suç değil mi?"

"Hastaneye girmek ne zamandan beri suç?" Bana garip garip baktı. "Bu kadar gerilmene gerek yok."

Ellerimi montumun ceplerine soktum, telefonuna dokundum. Sergen'i aramam gerektiğini söyleyen bir tarafım beni dürtüp duruyordu ama bunun Karan'ı çok kızdıracağına emindim. Doğru olan yolu seçmeye çalışmam gerekiyordu ama vaktim kısıtlıydı, Karan kafasına koyduğunu yapan bir adamdı.

"Billur'un annesinin başı belaya girer mi?"

"Hayır," dedi Karan. "O bize sadece odanın nerede olduğunu söyleyecek."

"Gökhan abi yanımızda olacak mı? Hastane yönetimi Gökhan abinin Billur'un annesinin kardeşi olduğunu biliyordur," dedim saçma sapan varsayımları sıralayarak.

"Sadece ikimiz olacağız. Sen," dedi parmağıyla beni işaret ederek, ardından parmağını kendine çevirdi, "ve ben."

Başımı sallayıp, "Bir sorun çıkarırlarsa da hastaların odasını karıştırdık deriz," dedim.

Karan yanaklarının içini şişirip gözlerini devirdi. "Bu kadar takma."

Rahatlığı beni daha da huzursuz etmişti. Gökhan abi telefonunu cebine koyarken bize doğru yürüyordu. "Tamamdır," dedi beklemediğim bir rahatlıkla. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. O da gevşemişe benziyordu. "Geceleri Güneş'in kaldığı odaya bakan kameralar devre dışı bırakılıyormuş zaten."

Karan gülünce ona baktım. Neden gülüyordu? Kaşlarım çatıldı.

"Söylemiştim," dedi bana göz ucuyla bakarak.

"Bu yüzden Yeşim onu bahçeye çıkaracak. Siz de o sırada arka kapıdan bahçeye geçeceksiniz. Böylelikle kameralar ne sizi ne de Güneş'i çekmeyecek." Gökhan abi ensesini ovaladı. "O saatlerde Yeşim'in göre-

vi o koridorda olduğu için kimse ondan da şüphelenmez. Zaten şüphelenmelerini gerektirecek bir şey olmayacağını düşünüyorum. Güneş'e onun oğlu olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Karan buna cevap vermedi.

"Ne zaman?" diye sordum gözlerimi Gökhan abiye çevirip dikkatle ona bakarak. Söyleyeceği her şeyi can kulağıyla dinleyecektim, bu konuya çok büyük önem veriyordum ve tedirgin hissediyordum.

"Birazdan. Kamera on beş yirmi dakikaya devre dışı kalır." Gözlerini Karan'a çevirip dikkatle ona bakarken, "Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Billur konuyla ilgili ser verdi, sır vermedi."

"Uzun hikâye." Karan paltosunun iç cebinden gümüş rengi desenleri olan siyah bir sigara tabakası çıkardı. İçinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi, gözlerini yüzüme çevirip paltosunun cebinden siyah, üzerinde maça ası olan bir zippo çıkardı. Zipponun ucundan fırlayan ateş, sigaranın ucunu usulca tutuşturduğunda Karan sigaradan içeri derin bir nefes çekti ve sigaranın ucunda yanan turuncu ateş harlanarak kızıla dönüştü. Karan sigara tabakası ile zippoyu iç cebine koyduktan sonra sigarayı büyük parmaklarının arasına aldı.

"Baban mı anlattı?" diye sordu Gökhan merakla.

"Sayılır."

"Nerede o kansız?" diye sordu bu kez Gökhan abi, sesi öfkeli çıkıyordu. "Birkaç defa buraya gelmiş. Yeşim anlattı. Araya insan sokarak kendini içeri aldırmış ama Güneş'i görmemiş, uzaktan izleyip gitmiş."

Gökhan abinin anlattığı şeyler kelimelerle can bulmamıştı yalnızca, tıpkı bir film sahnesi gibi hepsini hayal etmiştim. Gözümün önünde Ferit Çakıl vardı, bir ağacın arkasında durmuş, orada, bahçede öylece yalnız başına oturan Güneş'i izliyordu. Ona olan öfkeme rağmen içimi pare pare eden bir görüntüydü bu. Sonra yine ona karşı oluşturduğum kabuğun altına girdim.

"Nerede olduğunun hiçbir önemi yok." Karan konuşurken sigaranın dumanı dudaklarının arasından tıpkı kelimeler gibi dışarı sızıyordu. "Ne yaptığının da."

"Sonunda vicdana geldi demek ki." Gökhan abi güldü. "Bu saatten sonra onun vicdanı sadece hayal kırıklığı getirir insanlara."

"Konuyu kapatır mısın?" diye sordum ters bir sesle. Gökhan abinin gözleri bu defa beni buldu. Ona ciddi bakışlarımın arkasındaki yaralarımı göstermeden, "Ferit Çakıl hasta," dedim. Yüzündeki ifade

dondu. "Vicdanını rahatlatmak için değil, bir şeyler için çok daha geç olmaması için bunu yaptı."

"Daha erken davranabilirdi, değil mi?" diye sorduğunda ona verecek cevap bulamadım. Aslında haklıydı. İnsanlar neden ölümle burun buruna kalmadığı sürece kendi dışında hiçbir şeyi düşünmüyordu? Belki de yaşamın getirdiği ilk çaba, bencilliği ruhumuza giydirmekti. Kafamda tekrardan uyanan düşüncelerle savaşmaktan yorgun düşmüştüm.

"Ne babam sikimde ne de babamın vicdanı." Karan'ın sesi bir bıçak kadar keskin, damardan akan kan kadar sıcaktı. Gözleri damarlı bileğini saran siyah kayışlı saate indi. Siyah gözleri zamanın içinden geçti. Ardından gözlerini kaldırıp hastanenin bahçesine baktı. "O bizi arayacak mı?" diye sordu.

"Evet." Gökhan abi ellerini ceplerinin içine soktu. "Biz yine de arka tarafa dolaşalım. Vakit kazanmış oluruz."

"Senin gelmene gerek yok," dedi Karan. "Sağ ol."

"Unut bunu, geliyorum." Gökhan abi Karan'ın cevabını beklemeden önden önden yürümeye başladı. Karan gözlerini devirip söylenerek cipi uzaktan kumandası ile kilitledikten sonra elini elime kaydırdı ve yürümeye başladı. Parmaklarım parmaklarına dolandığında heyecan buradaydı ama korkular ve beklentiler de buradaydı. Beklentilerin insanı yorduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Hastanenin arka tarafındaki patika yoldan inmeye başladık. Patika yolun etrafında çam ağaçları, küçük süs bitkileri vardı. İlerideki büyük, beyaz binanın kapısından birkaç hemşire çıktı. Hemşireler bizi görmemişti ama yine de yüreğim ağzıma tırmanmıştı. Kendimi kusacak gibi hissediyordum.

Karan'ın parmaklarını biraz daha sıkarak kavradım ve ondan güç dilendim, oysa güce ihtiyacı olan oydu. Omzumun üzerinden ona baktığımda karanlığın dokunduğu yüzünün sınırlarındaki ifade kalbimi ağrıtacak kadar yoğun görünmüştü gözüme.

Merak ediyordu. Hissediyordu. Hissetmenin kanserini hücrelerinde, hissetmenin sancısını göğsünde, hissetmenin yangınını damarlarında hissediyordu.

İleride yokuş gibi inen Arnavut kaldırımlarından oluşan bir yol vardı. Meleklerin gözyaşlarını içinde taşıyan bulutlar hareket ederek gecenin içinde bizi takip ediyorlardı. Biraz sonra göğün üzerinde gümüş

rengi damarlara ayrılan şimşeğin ışığı hastanenin bahçesini aydınlattı. Endişeyle etrafıma bakındım.

Ardından o şimşeğin gümüş rengi ışığı zayıflayıp grileşti ve devamında gökyüzü yine simsiyah oldu.

"Bahçe bu binanın arkasında. Yokuşu indikten sonra biraz daha yürüyeceğiz, o kadar," dedi Gökhan abi. Önden önden yürüdüğü için sesi çok net gelmiyordu. Fenerbahçe'nin 100. Yıl marşı çalmaya başlayınca olduğum yerde sıçradım ama adımlarım durmadı çünkü adımlarımı elini tuttuğum Karan yönetiyordu. Bu melodinin Gökhan abinin telefonundan yükseldiğini fark ettim.

"Yeşim arıyor," dedi. "Sanırım onu çıkaracak."

Karan'ın parmaklarımı saran parmaklarının sıkılaştığını hissettim.

İçimde yaşayan o canavarın kalp atışlarını ilk kez duyuyordum. O bir ölüydü, şimdi ise dirilmişti, belki de yeniden doğmuştu. Canavar ilk adımlarını kalbimin etrafında attı. Kaburgalarımı merdiven olarak kullanıp boğazıma kadar tırmandı. Soluk boşluğumdan geçti, damarlarıma tutunarak kendini çıkarabildiği kadar yukarı çıkardı, zihnime ulaştı. Diğer Merve'nin canavarı o soğuk suyun içinde, yalnızca gözleri görünürken ve saçları suyun içinde yüzerken izlediğini görüyordum. Diğer Merve bir süredir o suyun içinde sadece gözlerini gösteriyordu.

Canavar derin suyun önüne geldi, eğildi ve kelimelerin buz kalıpları şeklinde yüzdüğü derin suya elini uzattı. Diğer Merve'nin kahverengi gözleri canavarın hareketleriyle şekilleniyordu.

Yokuşu kasılan midemle indim. Biraz daha yürüdük. Bahsedilen bahçenin karanlıktaki görüntüsü zihnime bir mezarın görüntüsü gibi kazınmıştı. Karan'ın buz gibi olan parmaklarına rağmen ellerimiz ter içindeydi.

Gökhan Abi, "Oradalar," deyince kalbim aniden boşalan bir vites gibi hızlandı, ardından sanki artık atmıyormuş gibi sustu. Karan'ın adımları bıçak gibi kesilince ben de onunla birlikte durdum. Omzumun üzerinden ona baktım. İleriye bakıyordu.

Sadece bakıyordu.

Aynalar ve aynaların sırtındaki yüzler ona çevrilmiş gibi, tüm ışıklar ona doğrultulmuş ve tüm görüş alanları karanlığa gömülmüş gibi bakıyordu. Her şeyi bırakıp geri dönmeye, buradan uzaklaşmaya meyilli gibi dursa da yine de o adımı tekrar atacağını, geçmişin içine sırtında şimdiyle gireceğini biliyordum. Parmaklarımı parmaklarına güç

vermek ister gibi bastırdım. İleride iki gölge gibi görünen kadınlara bakıyordu.

Gözlerimi onun gözlerinin bir düğme gibi dikildiği kumaşa çevirdim. O kumaşın üzerindeki kadınlardan biri yavaşça diğerini bankın üzerine oturttu ve ardından usul usul oradan uzaklaşmaya başladı. Bir süre sonra uzaklaşan kadın, yani Billur'un annesi ve Gökhan abi yan yanalardı.

Banktaki kadın yıllardır olduğu gibi şimdi de yalnızdı.

Onu yalnızlık mezarına sevdiği adam gömmüştü. Diri diri gömmüştü.

Yağmur tanelerini serpiştirmeye başlayan bulutların da kalbi ağrıyordu. Küçük damlalar yüzümü ıslatırken aynı damlaların Karan'ın yüzünü de ıslattığını gördüm. Meleklerin gözyaşları yeryüzüne dökülüyor, üzerimize saçılıyordu. Karan'ın da parçaları tıpkı meleklerin gözyaşları olan yağmur damlaları gibi etrafa saçılıyordu.

"Bana söz ver," dedi gözlerini yüzüme çevirmeden. "Sana gözlerime bakma dediğim anda, gözlerime asla bakmayacaksın."

Bir an ona bakakaldım. "Söz ver," dedi sertçe. Hâlâ orada, karanlığın içinde yapayalnız oturan o kadına bakıyordu.

"Tutamayacağımı bildiğim sözler vermem," diye fısıldadım.

"Akılsız çocuk," diye fısıldadı, yine bana bakmıyordu. "İnatçı velet."

"Yapmak istediğini yap Karan. Çok geç olmadan."

Karan elimi bırakmadı. Ama bu defa o adımı attı. Ağır da olsa ona doğru yürümeye başladık. Ne hissediyordu? Tam şu an? Ben karman çormandım. O benden daha karman çormandı demek ki. Ben paramparçaydım. O benden daha paramparçaydı demek ki. Dağılmıştı etrafa. Saçılmıştı. Ruhumu incitecek kadar yüksek bir yerden düşmüşüm gibi hissettiriyordu.

O bankın neredeyse önüne geldiğimizde o kadın kafasını yavaşça kaldırıp ona yaklaşan adım seslerinin sahiplerine baktı. Altında durduğu ağacın dallarına bağlanmış sokak lambası cızırdayarak yanında, solgun gümüş rengindeki ışık onun yüzünü yavaşça aydınlattı. Biz ise karanlığın içindeydik. Bizi göremiyordu.

Onun o kopkoyu kahverengi, siyah gibi görünen gözlerini ilk kez capcanlı görüyordum. Kaşlarını çatmış, ışığın yüzüne vurmasından dolayı rahatsız olmuş bir bakışla karanlıktaki bedenleri görmeye çalışıyordu.

Meleklerin gözyaşları arka arkaya düşmeye başladı.

Karan elimi sıktı. Bu defa ben de onun elini sıktım.

Güneş'in dalgalı siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Simsiyahtı ama içlerinde beyaz teller de vardı, saçlarına kederin karları yağmıştı. Yine de gürdü saçları. Dağınıktı da. Kendisi gibi. Darmadağındı Güneş. Üzerindeki kül rengindeki hırkaya iyice sarılıp ürpere ürpere karanlığa, hemen dibinde olduğumuz halde göremediği bize merakla bakıyordu.

Yaşını almış bir kadın için fazla güzel değil miydi? Fotoğraftaki hâlinden eser olmayacağını düşünmüştüm ama hayır, yıllar ve acılar sanki güzelliğine daha da ızdırap verici bir güzellik katmıştı. Bir çemberin içindeydi ve çember dardı, hareketleri bile o çembere göre şekilleniyor gibiydi. Başını biraz daha uzatıp çatık kaşlarla karanlığa baktı. Sonra durup yavaşça havayı kokladı. Gözlerini tamamen karanlığa dikti.

"Kara?"

Karan'ın o sımsıkı tutuşu, tüm gücünü kaybetmiş gibi gevşedi. Elimi bırakmadı ama artık tutmuyordu da.

Güneş başını omzuna doğru yatırdı. Karanlığa baktı, gözleri dolmuş muydu? Benimkiler dolmuştu.

Tekrar ağlamaklı bir sesle, "Kara?" diye fısıldadı.

Karan'ın elini yavaşça bıraktım. Karan, karanlığın içinden geçerek yavaşça ona doğru bir adım attı. Artık o ışığın altında duruyordu. Bir yere tutunma ihtiyacıyla yanda duran ağaca doğru yürüyüp, ağacın gövdesine tutunarak yaşlı gözlerle onlara baktım.

Güneş oturuyor, Karan ayakta hemen onun önünde duruyordu.

Güneş'in gözünden bir damla yaş yanağını yara yara çenesine kadar aktı ama Güneş aynı zamanda gülümsüyordu da.

Şimdi ağacın gövdesine tutunduğum için Karan'ın profilini de görebiliyordum. Burnumu çektim. Canavar hâlâ suyun önündeydi, kelimelerin buz parçası gibi dolaştığı suya dokunmak istiyordu ama diğer Merve'nin bakışları onu korkutuyordu.

"Geldin mi?" diye sordu saf saf.

Karan'ın dişlerini sıktığını gördüm. Yanağına açılan mezar gibi çukur aslında tüm hislerin nasıl bir bir öldürüldüğünü gösteriyordu bana. Karan başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Güneş de onun gibi ağır ağır başını salladı. "Geldin."

Karan ona doğru bir adım daha attı. Simsiyah gözlerini Güneş'in tıpkı onunki gibi görünen gözlerine dikmişti. Tam Güneş'in önüne geldiğinde bir dizini kırıp yere bastırdı. Yağmur onun siyah saçlarını ıslatmış, ağırlaştırıp alnına düşürmüştü. Karan bir elini Güneş'in dizlerinin üzerinde duran ellerinin üzerine koydu, o an diğer dizi de yere dokunmuştu ama sanki bunu kendi isteyerek yapmamıştı da gücünü kaybetmişti.

Güneş gözlerini ellerine indirdi.

"Geldim," diye fısıldadı Karan başını eğip gözlerini kaldırarak Güneş'e bakarken.

"Geldin, Kara," dedi Güneş, gözlerinden akan gözyaşı Karan'ın onun ellerinin üzerinde duran elinin üzerine damladı. Gülümsüyordu.

Karan o gözyaşını hissedince kaşlarını çatıp beni parçalayan ifadesiyle, "Geldim," dedi sakince, oysa içi karmakarışıktı. "Geldim anne."

Bir tüfek kalbimin içinde patlayıp göğüs kafesimi tuzla buz etti. Karan için bu kelimeyi söylemek ne kadar zorsa, aslında Güneş için bu anı yaşamak da o kadar zordu. Güneş'in gözyaşları yüzünü yağmurun pencereyi yıkadığı gibi yıkamaya başladığında, Güneş ellerini kaldırdı ve Karan'ın eli de onunkilerle birlikte havaya kalktı. Güneş, Karan'ın yüzünü avuçlarının içine aldı. "Oğlum," dedi, sanki yaşananlar onun aklıyla oynamamış, yıllardır o sapasağlam kadınmış, hiçbir zaman düşünceleri onu terk etmemiş gibi. "Sensin."

"Ne yaptılar sana böyle?" diye fısıldadı Karan yüzü Güneş'in avuçlarının arasındayken. Ellerini kadının ellerinin üzerine koyup, "Ne yaptılar sana?" diye sordu. "Sana bunu neden yaptılar?"

Güneş sadece gülümseyerek ağlıyordu. Belki de Karan'ın söylediklerini tam olarak anlamıyordu. "Ben orospu değilim," dedi aniden kendini savunmak istiyormuş gibi. "Biliyorsun, değil mi?" Karan yüzünü daha sıkı avuçladı. "Annenim senin, değil mi? Değilim ben orospu, değil mi?"

Karan dişlerini sıkarak, "Değilsin," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Öylesin. Annemsin."

Gökhan abinin karanlığın içinde ellerini yüzüne örtmüş ağladığını görebiliyordum. Gözyaşlarımı avuçlarımla silerken sessizce hıçkırdım. "Sen bana geldin, ilk geldiğinde bile bildim seni ben, değil mi? Anneler bilmez mi, değil mi?" Karan'a doğru eğilip yaşlarla dolu yüzünü Karan'ın yüzüne sürttü. Dizlerimin üzerine yavaşça oturdum, eğer bunu

yapmasaydım gerçekten dayanamayıp düşecektim. "Bilmez mi anneler? Bilir, değil mi? Bildim ben. Bilir anneler. Sen ölmedin, ben hep bildim. İnandıramadım kimseyi. Bildim. Ölünü gösterseler bana, ben yine inanmaz bilirdim. Bilir anneler, değil mi?"

Durmadan aynı şeyleri o ağlamaklı sesiyle söyledikçe kendi suratımı parçalayarak ağlamak istiyordum.

"Hiçbir anne orospu değildir, değilsin." Karan annesinin yüzünü büyük avuçlarının içine aldı. "Kim diyor sana bunu? Öldürürüm hepsini."

"Yok yok, öldürme kimseyi. Değilim, değil mi?"

"Değilsin." Karan gülümsedi, ilk kez dudaklarının titrediğini görüyordum gülümserken. "Güneş'sin sen."

"Annenim, değil mi?"

"Öylesin." Karan annesinin gözlerinden akan yaşları başparmağıyla sildi. "Aksini iddia edene ne yaparım, biliyor musun?"

"Yapma bir şey, yapma." Yüzünü Karan'ın avucuna bastırdı. "Geldin bak, onlar deli, ben değilim. Hepsi deli. Kötü deliler." Karan titreyen dudaklarıyla gülümsedi.

"Evet," dedi. "Öyleler."

"Hepsi kötü deli." Güneş aniden kollarını Karan'ın boynuna sardı. "Vermem seni kötü adamlara. Uyutup seni kaçıracaklar mı yine benden? Uyutamazlar. Uyumam bu sefer."

Karan yüzünü annesinin saçlarının arasına gömerken, "Anne?" diye fısıldadı titreyen, çatlak sesiyle. "Sana burada ne yapıyorlar?"

"İğne, çok iğne." Karan'a daha sıkı sarıldı, onu gerçekten kimseye vermek istemiyor gibiydi. "Hele o sarı kafalı şişman, durmadan iğne yapıyor, bağırıyor bana hep. Ona seni gördükten sonra oğlum geldi, dedim, bana deli şarkıcı, dedi. Hakkını yemem, orospu demiyor bana hiç ama şişman deli o."

Karan büyük elini annesinin başına koyup yağmurdan ıslanan saçlarını okşadı. "Sana öyle diyen var mı aralarında?" diye sordu.

"Yok."

"Kötü mü davranıyorlar peki sana?"

"Yok yok, üzülme." Karan'ın boynunu serbest bırakıp yüzüne baktı. Yağmur aniden hızlanınca dudaklarında yitik bir gülümsemeyle elini havaya kaldırıp, "Bak," diye fısıldadı. "Yağıyor..."

Karan gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. Ağacın dallarından yüzüne düşen yağmur damlalarını hissederken gözlerini yummuştu. Güneş,

yüzünde o hayran gülümsemeyle Karan'a bakarak elini Karan'ın yanağına koydu, oğlunun yüzünü okşadı.

"Yağmur seni her zaman sakinleştirir," diye fısıldadı Güneş.

Dizlerimdeki acıyı yok sayacağım kadar fazla yanıyordu canım. Bir haksızlığı izliyordum. Bir kadına yapılan haksızlığı...

"Ben yokken sana ne yaptılar?" diye sordu Karan gözlerini açmadan.

"Çok ağladım," dedi Güneş küçücük bir çocuk saflığıyla. "Durmadan çığlıklar attım. Çok acıdığını söyledim, duymadıkları için attım çığlıkları." Güneş dudaklarını büküp yaşlı gözlerle oğlunun yüzünü izlemeye başladı. "Seni geri kazanmak gözümde her şeye değerdi. Çekilecek acıya, yenecek dayağa, kırılacak kemiğe, uğranılacak tecavüze..." Güneş durdu, korkarak geri çekildi ve ellerini Karan'ın yüzünden çekti. "Zorla dokunmalarına."

Karan gözlerini açtı. Şimdi gözleri cehennem kızılıydı. Yıkımdı bu yaşadıkları. Cehennemden çıkıp gelen bir histi bu. Bir anda hissetmiştim, bir anda yıkılmıştım, bir anda parçalanamayacağımı sandığım yerlerimden bile parçalanmıştım.

"Sadece ağlamayı bilen, bir adama zevk veren bir beden değilim ben."

"Sana kim söyledi bunu?" Karan'ın sesi de gözleri gibi bulanıyordu. "Elbette öyle değilsin."

"Attığım çığlıkları duymadılar." Başını iki yana salladı. "Duymadılar, kulaklarını tıkadılar." Ağlıyordu, hem de öyle bir ağlıyordu ki... Ne yaşadığını bilmeyen biri bile sadece ağlayışını izleyerek ağlamaya başlayabilirdi. "Onlar kulaklarını tıkadı diye benim çığlıklarım hiç dinmedi. Ben hep çığlık attım, onlar hiç duymadılar. Sonra bağırsaydın, dediler. Bağırdığımda kulak tıkayanlar. Bağırdım, hep bağırdım. Bağırdım. Çığlıklar... Bağırdım. Feryatlar... Bağırdım." Güneş oturduğu yerde titreyerek sallanmaya başladı. "Bağırdım..."

Karan, Güneş'i omuzlarından tutarak titremesine engel olmak ister gibi, "Bana kim olduklarını söyle, hepsine ödeteyim bunu," dedi.

"Neden bana dokunuyorsun?" Güneş korkuyla Karan'a baktı. "Bırak beni!" diye bağırdı aniden.

Karan donuk gözlerle annesine bakakaldı. "Ben..."

"Dokunma bana!" Güneş korkuyla Karan'ı itti. "Ne istiyorsun benden?"

Diz çöktüğüm yerden yavaşça doğrulup ne olduğunu anlamaya çalıştım. Allak bullak olmuştum. Karan, Güneş'e tekrar dokunmaya

çalışınca, "Ben o işi yapmıyorum!" diye bağırdı korkuyla, gözleri iri iri açılmıştı. "Nereden buldun beni? Ben o pavyonda hiç çalışmadım, bırak beni!"

"Benim," dedi Karan afallamış bir sesle. Gözleri kan çanağı gibi olmasına rağmen ağlamıyordu.

"Erol!" Güneş korkuyla titreyerek bankın diğer ucuna gitti, hırkasının iki yanasını birleştirip kollarını bedenine sardı. "Dokunma bana, istemiyorum, ne olursun."

"Erol kim?" Karan'ın sesi titriyordu.

"Dokunma bana, istemiyorum."

Karan dizlerinin üstünden kalkmadan tekrar annesine yaklaşıp kadının koluna dokundu. Güneş bakışlarını yavaşça Karan'a çevirdi, tam o sırada şimşeğin gümüş renkli ışığı bahçeyi aydınlattı ve karanlığın kollarındaki bedenim de tıpkı Karan ve annesi gibi bir süreliğine aydınlandı. Ardından tekrar karanlığa gömüldüm ve göğün çığlığı yeryüzüne döküldü.

"Ferit," diye fısıldadı bu defa Güneş.

Aklı ona oyunlar oynuyordu. Karan'ı bambaşka adamlar olarak görüyordu. Gözlerimdeki yaşlar ve yağmur damlaları birbirine karışmıştı. Güneş aniden Karan'ı paltosunun yakalarından kavrayıp onu sarstı. "Oğluma ne yaptın? Oğlum nerede Ferit? Ne yaptın oğluma? Öldürdün mü? Oğlum nerede Ferit?" diye bağırmaya başladı. Her kelimesinin sonunda Karan'ı sarsıyor, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Ferit, bana bunu neden yaptın?"

"Ann..."

"Öldürdüysen cesedini göster, ne olursun." Sarsılarak ağlarken yakasını tutuşunu gevşetti. Alnını Karan'ın boynuna bastırıp hıçkırdı. "Bari ölüsünü göster, ne olursun."

Karan dudakları hafif aralı şekilde ileriye öylece bakakaldı. Annesi boynunda hüngür hüngür, sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Ne olursun," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Öldürdüysen ölüsünü ver."

Karan yutkundu, âdem elması boğazından usulca kaydı, tekrar yukarı çıktı. Kirpiklerinin tuttuğu damlayı gördüm, bu damlanın meleklere ait olmadığını biliyordum. Bu yağmur değildi. Bu. Bu hardı. Bu yangındı.

"Bana bunu neden yaptın?" diye sordu ağlarken, alnını Karan'ın boynuna iyice bastırdı. "Ben sana ne yaptım?"

"Nasıl yaptın?" diye sordu Karan sessizce.

"Öldürdüysen ölüsünü göster," dedi Güneş hıçkırarak. "Ne olursun."

Karan kollarını annesinin omuzlarına sarıp, büyük ellerini kadının sırtına bastırırken o damla kirpiğinden düşüp göz çukurunu doldurdu. "Buradayım," dedi Karan titreyen bir sesle. "Sana yemin ederim, buradayım, anne."

"Oğlum!" Güneş, Karan'ın yakalarını bırakıp kollarını bu defa onun boynuna sardı, Karan'ın şakaklarını öpüp onu tutarak bağrına doğru çekti, içimi cız ettirerek onu bağrına bastı. "Kara'm, bak, yağıyor!"

Yağmur öyle bir hızlandı ki, şimdi göz gözü seçmiyor, Güneş'in haykırışlarla dolu gözyaşları yağmurun sesine eşlik ediyordu.

"Buradayım, yemin ederim. Benim."

Güneş, Karan'a sarıldı ve sadece sarsıla sarsıla ağladı.

Ne kadar uzun süre öyle kaldılar hesap edemeyecek kadar garip hissediyordum. Tek bildiğim, uzun sürmüştü. Billur'un annesi ve dayısı bize doğru yaklaşmaya başladıklarında Karan bankta, annesi kolunun altına oturmuş sessizce boşluğu izliyordu. Sırılsıklamdık hepimiz. Yağmur yavaşlamış, dinecek gibi ufakça atıştırmaya başlamıştı.

"Karan, artık gitmemiz gerek," dedi Gökhan abi. Dikkatimi çeken şey, Güneş'e asla bakamıyor olmasıydı. Güneş de ona bakmıyor, onu tanımıyor gibi yalnızca Karan'a sokulup başını Karan'ın göğsüne yaslayıp duruyordu.

"Gidecek misin?" diye sordu çocuk gibi kafasını kaldırıp Karan'a bakarak.

Karan, "Seni de götüreceğim," dedi. "Birlikte gidiyoruz."

Karanlıktan usulca çıkarken Güneş'in gözleri bana kaydı, o güzel gözlerin bana düşmanca değil de güzel bir şeye bakıyormuş gibi sıcacık bakması beni rahatlatmıştı.

Gökhan abi şok içinde, "Ne diyorsun? Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Şu an yapamazsın."

Yeşim teyze başını iki yana sallayarak, "Bu pek iyi olmaz," dedi. "Çıkışı onaylanmamış bir hastayı çıkaramazsın."

"Hasta diye bahsettiğiniz kişi benim annem." Güneş bu cümleyi duyunca yanağını oğlunun göğsüne tamamen bastırıp çocuk gibi gülümsedi. "Onu burada bırakmayacağım."

"Kimlikte her şey farklı Karan," dedi Yeşim teyze. "DNA testi gerekli. Bunun için de yarın örnek vermen, yedi gün beklemen gerek."

"Yedi gün boyunca onu burada bırakmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Karan gözlerini Yeşim teyzeye dikti. "Onu iyileştirmiyorsunuz. Daha beter hâle getiriyorsunuz. Onu burada bırakmayacağım."

"Bunun böyle olacağı belliydi," dedi Gökhan abi, derin bir nefes alıp o nefesi geri verdi. Yeşim teyze alkol kokusundan rahatsız olmuş olacak ki Gökhan abiden uzaklaşarak yüzünü buruşturdu. Ardından bakışları yeniden Karan'a çevrildi.

"Annenin yanında olacağım, merak etme," dedi güven vermek ister gibi.

"Ben seni istemiyorum," dedi Güneş o kız çocuğu gibi incelen sesiyle. "Ben onunla gideceğim."

Yeşim teyze, Güneş'e yaklaşmaya çalışınca Güneş kaşlarını çatarak Karan'a daha çok sokuldu. "Yapma böyle," dedi Yeşim teyze omuzlarını düşürerek. "Güneş, oğlunun başının ağrımasını istemezsin, değil mi?"

"Sen şu an oğlumun başını ağrıtıyorsun, hemşire," dedi Güneş çenesini dikerek.

Karan gözlerini annesine indirdi, şefkatle gülümsediğini gördüm. Sonra gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Dudaklarındaki o kıvrım beni de gülümsetti. Muhtemelen şu an ıslak bir fareye benziyordum. Güneş'in söylediği Gökhan abiyi güldürmüştü. Yeşim teyze söylenmeye başladı.

"Bakın, eğer bir sıkıntı çıkarsa sizi kesinlikle tanımıyorum," dedi. "Anladınız mı? Sizin başınız çok ağrımaz ama benim başımı gerçekten ağrıtır hastane yönetimi."

Yeşim teyzenin söylediğini yok sayan Güneş, "Bu kız kim?" diye sordu beni işaret ederek. Bana gülümsediğini fark ettim.

"Asi," dedi Karan gözlerini benden çekmeden. "Asi Merve."

"Merhaba," diye mırıldanıp burnumu çektim, kırmızı burnuma baktı, ardından tekrar gözlerimin içine baktı.

Güneş merakla, "Okulda mı tanıştınız?" diye sorunca duraksadım.

Karan dudaklarını birbirine bastırarak, "Evet, okulda sayılır," dedi.

Başımı salladım. "Öyle sayılır," diye mırıldandım.

Yeşim teyze, "Tedavisi ne olacak peki?" diye sordu, tedirgin görünüyordu. "Bazen hayal ve gerçeği karıştırabiliyor."

"Siz bir çaresini bulabildiniz mi?" Karan gözlerini Billur'un annesine dikti. "Kaç senedir burada, düzeleceğine daha kötüye gitmedi mi? Bundan sonrasına ben karar vereceğim."

"Çok inatçısın. Gerçekten Billur'un arkadaşları olduğunuza inanıyorum." Yeşim teyze başını iki yana salladı. "Onu götürmek konusunda kararlı mısın Karan?"

"Evet," dedi Karan bir an olsun düşünmeden. Gözlerini annesine çevirdi. "Çok ıslandı, üşüyecek." Gözlerini bana çevirdi. "Sen de çok ıslandın. Artık gidelim."

"O zaman bizim eve gidiyoruz," dedi Gökhan abi. "Bu şekilde ıslakken Fethiye'ye gidemezsiniz. Hem Güneş'in buradan çıkışını yapabilmek için DNA testi şart. O yüzden burada kalmak zorundasınız. Hem zaten iki üç saate Billur burada olur."

Gözlerimi Gökhan abiye çevirdim. "Nasıl yani?"

"Çocuklar beni aradıklarında yola çıkıyordular, otobüsle bile beş saat sürüyor Fethiye ve İzmir arası. Altlarındaki arabayla en fazla üç buçuk saate burada olurlar."

Karan, "Arabayı Sergen kullanıyorsa iki buçuk," dedi.

O zaman buraya varmalarına çok da kalmamıştı. Tüm yaşananlar neredeyse bir buçuk, iki saat sürmüştü, Gökhan abi gelene kadar da zaten yarım saat geçmişti. Muhtemelen biz Gökhan abilerin evine varana kadar Billurlar çoktan İzmir'e girmiş olurlardı, hatta belki bizden önce eve bile varabilirlerdi. Karan haklıydı, Sergen'in kullanacağı herhangi bir arabanın bile jet hızıyla geleceğine emindim.

"O zaman artık gitseniz iyi olur," dedi Yeşim teyze. "Kontrol etmem gereken hastalar var. Hem biraz daha burada kalırsak birine yakalanacağız."

Karan annesini yavaşça kaldırdı. Annesini paltosunun içine alıp yürütmeye başladı. Her şey rüya gibi ilerliyordu. Hâlâ tam olarak algılayamıyordum. Birazdan yattığım uykudan uyanacak, gördüğüm rüyayı unutacak gibi hissediyordum. Cipin önüne gelene kadar rüyadan uyanacağım anı beklemiştim.

Güneş ve ben arka koltuğa bindik, Gökhan abi öne, Karan'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturmuştu. Güneş bana karşı daha sakin bir yaklaşıma sahipti. Beni tehlike olarak görmemesi, bana gülümsemesi kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu.

Özellikle Gökhan abilerin evine doğru yola çıktığımızda Güneş'in tıpkı bir çocuk gibi dizime uzanıp orada uyuyakalmasını beklemiyordum. Yol boyunca karanlık aracın içinde dizimde yatan kadının yüzündeki çizgileri izlemiş, sessiz sessiz ağlamıştım.

Düşündüğüm gibi olmuştu. Gökhan abilerin evinin önünde Sergen'in aracı park hâlinde duruyordu. Güneş öyle derin bir uykudaydı ki, Karan onu kucağında indirmiş, binaya kucağında taşımıştı. Gökhan abi kendi anahtarıyla evin kapısını açarken içeride bizi beklediğini bildiğim kalabalığın gözlerine sinecek o meraklı bakışları görmekten çekiniyordum.

Kapı açıldığında ilk gördüğüm kişi Billur'un anneannesi oldu. Dudaklarında kederli bir tebessümle önce bana, ardından oğluna ve Karan ile Karan'ın kucağındaki kadına baktı. Billur üzerinde bol bir hırkayla koridora çıktı. Bir an duraksayıp Karan'ın kucağında uyuyan Güneş'e bakakaldı. Ardından çakır gözlerini bana çevirdi.

"Hoş geldiniz," dedi şaşkın bir sesle.

"Geldiler mi?" Bu ses Bedirhan'a aitti. Yutkunarak gözlerimi koridorun diğer ucunda beliren arkadaşıma çevirdim. Bedirhan da tıpkı Billur gibi Karan'ın kucağında uyuyan Güneş'e bakakalmıştı. Gözleri yavaşça bana doğru döndü, o gözlerdeki sorguyu görünce yavaşça omuz silkip yorgun bir tebessümle ona bakmaya devam ettim.

"Oğlum," dedi Billur'un anneannesi. "Ben sana anneni yatıracağın bir oda göstereyim, gel benimle."

Karan yavaşça başını salladı. Bir sessizlik çöle çökmüş sıcak gibi ortama çökmüş, herkesin dilini damağını kurutmuştu. Karan, önünde Billur'un babaannesi ile yavaşça koridorda ilerleyip odalardan birine girdi ve gözden kayboldu.

Sergen üzerinde bir gömlek ve takım ceketi, altında ise kot pantolonla salondan kafasını uzattığında üzerimdeki ıslak montu çıkarıyordum. Gözlerimiz birbiriyle buluştu. Sergen'in arkasında ablamın durduğunu gördüm, bana sorular soracağını düşündüğüm ablam sessizce beni izlemekten ileri gitmiyordu.

"O Güneş miydi?" diye sordu Bedirhan sessizce. "Annesi."

Başımı salladım. Gökhan abi, "Yapması gerekeni yaptı," dedi. "Ben bir duş alacağım. Kafam başçavuşun sikine döndü."

"Sana giyecek bir şeyler vereyim," dedi Billur beni kolumdan tutup yavaşça koridora doğru çekerek. "İyi misin? Yüzün bembeyaz."

"Gördüğü şeyler pek de kolay şeyler değildi," dedi Gökhan abi banyoya doğru yürürken.

Billur beni bu evdeyken kaldığı odaya soktu. Odadaki gece lambasını yaktıktan sonra elbise dolabına doğru ilerleyip dolaptan birkaç par-

ça kıyafet çıkardı ve yatağın üzerine attı. Odası tıpkı ona benziyordu. Duvarlardaki posterleri izlerken olduğum yeri sorguluyordum. Bu gece bir ben değil, herkes tarumar olmuştu.

"Asi," dedi Billur önümde eğilip ellerimi ellerinin içine alarak. "Neler oldu?"

Beni her seferinde başladığım noktaya taşıyan acı içimi düğüm düğüm ediyordu şu an. Ama huzurlu bir yanım vardı. Aylar önce bana bunlar yaşayacağımız söylenmiş olsaydı gülüp geçer ya da karşımdakine delirip delirmediğini sorgulayan gözlerle bakardım.

"Çok garip şeyler," diye fısıldadım buruk bir sesle. "Hafızamdan silemeyeceğim kadar derin şeyler."

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Güneş'e çok kötü şeyler yapmışlar Billur," diye fısıldadım. "Çok kötü şeyler."

Billur'un yüzünü sarmaya başlayan korku, devamında bir şeyleri biliyor olmanın sancısıyla birleşti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Kolay şeyler yaşamadığını yani."

"Daha fazlası. Kesinlikle daha fazlası var." Güneş'in yüzündeki o gülümseme, gözlerinden akan yaşlar, hissettiği korku... Hepsi bir tokat olup yüzüme çarpıp duruyordu. "Ona bunu neden yaptılar?" diye sordum, gözlerimden yaşlar boşalmaya başladığında Billur, "Hey hey!" dedi panikle. "Tamam." Beni kollarının arasına çekip bana sıkıca sarıldı. "Geçti."

"Keşke onun için de geçse," dedim. Gözlerimden akan yaşlar yüzümü ılık bir yağmur gibi duruluyordu. "Gözlerindeki korkuyu gördüm. Bir kadının gözlerinde o korkuyu görmek ne kadar..." Söyleyecek bir söz bulamadım. Neydi? Bir kadının gözlerinde o korkuyu görmek neydi?

"Allah'ın belaları," diye fısıldadı Billur bana sarılmaya devam ederken. "Kim bilir bizim bilmediğimiz başka neler yaptılar ona."

"Bir kadın olmanın nasıl ağır bir yük olduğunun kanıtı o," dedim. "Onu sadece bir et parçası olarak görmüşler, anlıyor musun? Onun gibi binlercesi var. Katlanamıyorum bu düşünceye."

"Bazı kötülüklerin cevabını Tanrı bile veremiyor Asi," dedi Billur kısık bir sesle. "Bazı kötülüklerin cevabını şeytan bile veremiyor."

"Şeytanı bile korkutacak kadar kötü insanlar var," diye fısıldadım, sesim çatlayıp duruyordu. "Güneş o insanlarla tanıştı. Onlarla biz de tanışabilirdik. Onlarla binlercesi tanışıyor."

"Geçti," dedi bana sarılarak. Geçmediğini, bu vahşetin bir yerlerde devam ettiğini o da çok iyi biliyordu.

Bir süre öylece bekledik. Sonra üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulup Billur'un benim için verdiği lacivert eşofman takımını giydim. Midem kasılıp duruyordu. Billur'un odasından çıktığımızda gözüm Karan'ı aradı ama annesiyle birlikte o odada olduğunu fark edince sessizce Billur'un arkasından mutfağa girdim. Billur'un dedesi mutfak masasına oturmuş gözlüğünün camını siliyordu. Beni görünce hemen gülümsedi.

"Hoş geldiniz, kızım," dedi başını hafifçe sallayarak. "Aç mısın?"

Açtım ama midem hiçbir şeyi içine alamayacak kadar çok bulanıyordu. Başımı iki yana sallayıp, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ağzımdaki acı tat ben konuştukça artıyor gibiydi.

Billur'un dedesi içeride çok kalmadı. Temizlediği gözlüklerini takıp yavaşça mutfaktan çıktı. Billur'un yaptığı kahvenin kokusunu solurken mutfak masasında oturuyor, boşluğu izliyordum. Gözlerinin sık sık bana dokunduğunu hissetsem de bakışlarındaki çağrıyı cevapsız bırakıyordum.

Bedirhan içeri girdi. Gökhan abinin banyodan çıktığını ortamı bir anda saran sabun kokusundan anlamıştım ama onu göremedim. Hemen karşıma oturduğunda sonunda gözlerimi boşluktan çekip arkadaşıma çevirdim. Ellerini masanın üzerine koydu, masanın üzerinde yumruk yaparak bana göz kırptı.

"Bir şeyler yesene," dedi ilgili bir sesle. "Bembeyazsın."

"Midem bulanıyor, içim bir şey kabul etmez," dedim, sesim halsizdi.

"Hastanenin haberi yokmuş," dedi Bedirhan yavaşça.

Başımı salladım. "Karan'ı biliyorsun."

"Bu işin sonunun böyle olacağını da biliyordum." Tıpkı benim gibi başını salladı. "Şu anne meselesini öğrendiğimden beri bu sonun nasıl olacağını biliyordum."

Çaresizliklerle bezeli sesimle, "Kötü bir şey olmaz, değil mi?" diye sordum.

"Yok," dedi Bedirhan sakin bir sesle. "Bir şey olacağını bilsem burada götümü yaya yaya oturur muyum kız ben?" Göz kırptı. "Sergen sizin o doktor bozuntusunu aradı. Kartal'ı. Konuşuyorlar şu an. Kartal'ın taşşaklı babası arayacak hastaneyi."

İçimdeki ani rahatlamayla derin bir nefes verdim. Ablam da artık her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyor olmalıydı. Dalgın gözlerimi masanın üzerine sabitlediğimde beni düşüncelerimden sıyıran kişi yine Bedirhan oldu: "Peki Ferit Çakıl konusunda ne yapacağıyla ilgili sana bir şey söyledi mi, Çantaka?"

"Söylemedi," dedim kuru bir sesle. "Ama babasını önemsemiyor."

"Buna inanıyor musun?"

"Hayır," dedim bu defa yüzümü buruşturarak. "Önemsediğini biliyorum. Hem de adım gibi."

"Sence ne yapacak?"

Gözlerimi Bedirhan'ın gözlerine diktim. "Sen ne yapardın?" diye sordum.

"Bana ve anneme bunları yapmış biri ölsün, bana ne?" diye karşılık verdi.

"Bunun cevabı bu olmalı zaten," dedim ketum bir sesle. Güneş'in o hâlini gördükten sonra Ferit Çakıl için merhamet beslememin hiçbir yolu yoktu. O, başına gelen her şeyi misliyle, en fazlasıyla hak ediyordu.

"Bence gördükleriniz ağır şeylerdi ve Karan bunları gördükten sonra Ferit'i haritadan siler." Bedirhan kaşlarını kaldırdı. "Doğru muyum?"

"Aksine, onun silahı görmezden gelmek. Ölüme terk edecek babasını. Bundan iyi intikam mı olur?" diye sordum içimdeki bulantı katlanarak artarken. "Kılını bile kıpırdatmadan almış olacak intikamını."

Bedirhan ellerini masanın üzerinden çekti, kollarını göğsünün üzerinde toplayıp bana şeytandan çaldığı tebessümüyle karşılık verdi. "Büyüdün," dedi kendinden emin bir sesle. "Artık buna gerçekten inanıyorum."

"Büyümek kalbini toprağın altına gömmek demekmiş."

"Hayır," dedi. "Büyümek kalbi göğsünde atmaya devam ederken susturmak demektir."

Bir şey söyleyemedim. Artık Karan dışındaki her şeye kalbimi susturabiliyordum. Bu da demekti ki, ben Karan'a karşı hep çocuktum. Büyümüyordum.

"Kahve?" dedi Billur sorar gibi. Önüme bir fincan dolusu kahve bıraktı. Kahve içmek sinirlerimi yatıştırıp beni biraz olsun sakinleştirebilirdi ama midemin hiçbir şey alabileceğini zannetmiyordum.

"İstemiyorum," dedim kendime inanamayarak.

"Yağmurun altında fazla mı kaldın?" diye sordu Bedirhan kaşlarını çatarak. "Mideni üşütmüş olmayasın?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "İyiyim."

Ablamın elini omzumda hissettim, ona bakmadım ama arkamda durduğunu biliyordum. Eğildi, uzun saçları yüzümü içine alırken gözlerimi yumup bekledim. "Karan'a baksana," diye fısıldadı sessizce. "Odadan çıkmadı hâlâ."

"Yalnız kalmak istiyorlardır," diye mırıldandım.

"Kadın uyuyordu. Sen gidip bir bak yine de," dedi ablam. "Hem bir ihtiyaçları falan var mı diye sorarsın."

Mutfaktan bir türlü bedenini terk edemeyen ölü bir ruh gibi ayrıldım. Karan ve Güneş'in koridorun sonundaki odada olduklarını biliyordum. Ellerimde nedenini bilmediğim bir titreme vardı, ayaklarım da uyuşuyordu ve sanki adımlarımı boşa atıyordum. Yere kapaklanmamak için dua ederek odanın kapısının önünde durdum. Kendime birkaç saniye tanıdım.

Kapıyı tıklatmayı düşündüm ama Güneş'in uyanma ihtimalini göz önünde bulundurunca bu düşünceyi kafamda eledim. Kapıyı yavaşça açıp yarattığım o dar aralıktan içeri baktığımda, önünde durduğum göl şimdi buzlarla çevriliydi ve yüzeyini saran kalın buzların üzerinde duygularım kayıyordu.

Güneş, tek kişilik bir yatağın üzerinde uzanmış uyuyordu, eli Karan'ın avuçlarının içindeydi ve Karan yerdeydi. Başını yatağın kenarına koymuştu, o da tıpkı annesi gibi uyuyordu. Bir an gözüme o kaybettiği küçük çocuğu bulmuş, o çocuğu kaybettiği yere geri koymuş gibi göründü. Çocuk artık onun içindeydi. Yara bere içindeydi ama oradaydı. Ait olduğu yerde. Karan'ın kalbinde, zihninde, düşüncelerinde ve hislerinde.

Bu hüzünlü tablo, gözlerimde biriktirdiğim yaşların tekrar gözlerime batarak akmak istemelerine neden oldu. Çok geçmeden kendimi o kapı eşiğinde ağlarken buldum. Sırtımda duran ışık karanlık odayı belli ölçüde aydınlatmıştı, kapıyı usul usul kapatmaya başladığımda onları tekrardan karanlığın topraklarına gömdüm.

Gözlerimden ardı sıra kesilmeksizin akmaya başlayan yaşlar görüş alanımı puslandırmıştı. Kendimi dopdolu hissediyordum. Duyguların kendilerini biriktirdiği bir fıçı gibiydim ve gözlerimdeki o iki kahverengi delikten duygular sızıyordu.

Zar zor taşıdığım bedenimi banyoya atıp elimi yüzümü yıkamak için lavaboya doğru ilerledim. Kasılan midemin içindekileri daha fazla tutamayacağını fark ettiğimdeyse klozetin önüne koşup, dizlerimin üzerine oturdum ve klozetin kapağını kaldırarak aniden kusmaya başladım. Midem öyle çok kasılıyordu ki, sanki içimde litrelerce zehir dolaşıyordu ve ben her öğürüşümde içimden zehirleri atıyordum. Uzun saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim, bir elimi klozetin kenarına bastırıp tekrar öğürdüm ve o an banyonun kapısı açıldı. Utançla öğürmeye devam ediyordum. Kendimi durdurmak istesem de bu elimde olan bir şey değildi, insan içindekileri çıkarmaya başladığında kendini durduramazdı. Hisler de böyleydi. Hissetmeye başladığın zaman kendini durduramıyordun.

"Bebeğim?" dedi Billur panikle. Anlık bir rahatlama duygusuyla bir daha öğürdüm. Midemdeki kasılmaların hafiflediğini hissetsem de kendimi durduramıyordum.

Beni bu halde gören kişinin Billur olmasına sevinmiştim. Başka birinin beni bu haldeyken görmesi beni şu an hissettiğimden çok daha fazla utandırabilirdi.

Billur siyah, gür saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru topladıktan sonra alnımı okşayıp, "İyi misin?" diye sordu korkularını gizleyemediği endişeli sesiyle. "Bir hastaneye gidelim mi?"

Elimi kaldırıp zorla salladım. Son kez öğürdükten sonra acıyan dizlerimin üzerine verdiğim yükü geri çekerek fayansa oturdum. Sifona basmak için kalkmaya çalıştığım sırada Billur beni durdurup benim yerime bunu yaptı.

Saçlarımı okşayarak beni yatıştırmaya çalışırken, "Sen mideni üşütmüşsün," diye fısıldadı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Abur cubur bir şeyler atıştırmıştım," dedim zayıf, titreyen sesimle. İçim en baştan bulanmaya başlayınca yerde kayarak sırtımı duvara yasladım ve kafamı kaldırıp tavanda yanan beyaz ampule baktım. Başımda çıldırtan bir ağrı vardı, beyaz ışığa bakmak başımdaki ağrının daha da dallanıp budaklanmasına neden oluyordu ama gözlerimi ışıktan ayıramadım.

"Doğru dürüst bir şeyler yemezsen tabii böyle olur. Bir de yolculuk yaptın, üzerine yağmurda da kaldın." Billur elini alnıma koydu, ateşimi ölçmek ister gibi bir süre parmaklarını alnımda gezdirdi. "Ateşin yok," diye fısıldadı. "Bir şeyler yersen belki toparlarsın?"

"Yiyebileceğimi sanmıyorum." Öksürüp boğazımı temizledim. Ağzımda acı bir tat vardı. Bundan nefret ediyordum. Duygularımı böyle yoğun hissettiğim zamanlar kusmaktan gerçekten nefret ediyordum.

"Böyle olmaz ama." Billur derin bir nefes alıp çöktüğü yerden doğrularak kalktı. Bana elini uzatınca bordo ojeli narin parmaklarına baktım, ardından bana uzanan eli tutup olabildiğince yavaş bir biçimde ayağa kalktım. "Yüzünü yıkayalım," dedi beni lavabonun önüne doğru çekiştirerek.

Suyu açtığında gözlerim kalbi boşaltan kan gibi dökülen berrak suya kaydı. Billur avucunu suyun altına uzattı, diğer eliyle beni belimden tutarak lavabonun tezgâhına yaklaştırdı. Avucunun içine doldurduğu suyu yüzüme çarpınca anlık bir ferahlama yaşadım. Ardından gözlerimde saklamaya çalıştığım o gözyaşları tekrardan gözlerimden süzülmeye başladılar.

Billur hiçbir şey söylemedi. Ağlamam konusunda yorum yapmaması beni rahatlatmış, gözyaşlarımın çok daha özgürce yanaklarımdan akmasına neden olmuştu. Yüzümde gözyaşlarıma karışmış su damlalarıyla ellerimi lavabo tezgâhının soğuk mermerine bastırdım ve hemen karşımda duran aynaya baktım. Arkadaşımın yansıması ile yan yana duran yansımam ne kadar yorgun olduğumu anlamamı sağlamıştı. Billur'un aksine benim gözlerimin altında koyu renk halkalar oluşmuştu, gözlerim kıpkırmızıydı ve yüzüm hiç olmadığı kadar zayıf görünüyordu.

Oysa bu sabah görüntümün normal olduğundan öylesine emindim ki.

"Ağrı kesici ya da sakinleştirici bir şeyler vermemi ister misin?" diye sordu, ilgili sesi canımın daha da acımasına neden olmuştu. Elini belime koyup bana aynı sesinde hissettirdiği ilgiyi gözlerinde de göstererek uzun uzun kahverengi gözlerime baktı. "Miden bok gibi biliyorum ama istersen balkonda kahve de içebiliriz? Hem temiz hava almış olursun hem de sohbet etmiş olursun."

"Olur," dedim kuru, etrafını sarmaşık gibi huzursuzluğun sardığı sesimle. "Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Karan ve Güneş ne yapıyor?"

"Uyuyorlar," dedim, dilime ağır gelen harflerin sızısını ağzımın içinde hissettim.

Billur'un bakışları yumuşadı. "Onlar uyandığında Karan'ı hastaneye götürmemiz gerek. Olan biteni anlatmalı ve teste girmeli. Aynı zamanda Güneş'i de götürmesi gerekiyor test için."

Derin bir nefes alıp, "Bedirhan, Kartal'ın babasının her şeyi halledebileceğini ima etti," dedim gözlerimi tekrar yansımama çevirerek. Rezalet görünüyordum. "Sence bahsettikleri adam her şeyi halledebilir mi? Bir sorun çıkmaz, değil mi? Çünkü Karan'ın annesini geri vereceğini sanmıyorum."

"Kartal'ın babasının eli kolu çok uzun. Adamın ismini annem bile duymuş, o kadar ünlü bir cerrah. Mutlaka yapabileceği bir şeyler vardır," dedi Billur yatıştırmak ister gibi. "Ama ben hâlâ şaşkınım." Gözleri aynaya düşen yansımama kaydı. Orada onunla göz göze gelmiştik. "Ben Karan'ın Işık Çakıl'dan başkasını kabul edebileceğini düşünmüyordum. Uzun süre Güneş'i reddedeceğini düşünmüştüm. Beni çok şaşırttı."

"Karan, Işık Çakıl'ı yok saymaz," diye fısıldadım. "Işık Çakıl, onun her şeyiydi. Ama Güneş'i de öylece bırakmaz. Ben bu gerçeği öğrendiğim andan itibaren böyle olacağını biliyordum... Yani bunun böyle olacağından emindim." Gözlerimi Billur'a çevirdim. "Karan, çocukluğu eksiltilmiş bir adam. Annesizliği iliklerine kadar hissetmiş. Anneyi kaybetmenin ne olduğunu bilen bir adam. Güneş'e sahip çıkması çok normal değil mi?"

"Bu dünyada Karan'ı senin kadar iyi tanıyan bir başkasının olduğuna inanmıyorum, biliyor musun?" Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Kenarda duran beyaz havluyu alıp bana uzattıktan sonra, "Kahveleri yapıp balkona geleceğim, beni orada bekle," dedi ve banyodan çıktı.

Yüzümü kurulayıp banyodan çıktığımda balkona gitmek yerine bir süre o odanın kapısında öylece dikilmiştim. İçim sızlıyordu. Daha sonra balkona çıkıp sokağın sessizliğini izlemeye başladım. Yağmur atıştırıyordu ama çok şiddetli değildi, sesi bile bir iniltiden farksızdı. Sokak lambasının ışığının içinden geçerek yeryüzüne düşüşünü ruhumu ele geçirmiş derin bir sessizlikle izliyordum.

"Merve?"

Kalın sesi gölün dibinde bir hazine sandığının içinde cesedi uyuyan ölü denizkızının parlayan pulları gibi zihnimin içinde parladığında, omzumun üzerinden Sergen'e baktım. Balkon kapısının önünde du-

ruyordu. Gözlerindeki soru işaretleri beni anlık huzursuz etse de sonra gevşeyerek, "Efendim?" diye fısıldadım sorar gibi.

Ellerini ceplerine koyarak, "Ferit Çakıl bir saat kadar önce Fethiye'yi terk etmiş," dedi, duygusuz sesinin dümdüz bir metin gibi okuduğu kelimelerin zihnimde bir sıraya girerek birleşmesi için kendime zaman tanıdım. Sergen'in gözlerindeki soru işaretleri büyüyor, soru işaretlerinin dev gölgeleri bedenimin üzerine düşüyordu.

"İyi yapmış," dedim yalnızca.

Sokak lambasının gümüş rengi ışığı Sergen'in yüzünün yalnızca yarısını aydınlatıyordu. Sergen'in kuracağı cümlelerin artık çok da sağlıklı olmayacağını fark etmiştim. Bundan sonraki kurulan cümlelerin hepsi Ferit Çakıl'ın gidişi ya da Güneş'in burada oluşuyla alakalı olacaktı.

"Nereye gittiği bilinmiyor," dediğinde duraksayıp gözlerimi Sergen'in hiçbir şey okunmayan poker suratında dolaştırdım. "Abim bu zamana kadar onu adım adım izlemem için bana kesin emir vermişti. Ferit Çakıl beni fark ettiğinde bu görevi benim yerime İsmet devraldı. Ferit Çakıl, İsmet'i tanımadığı için onu izlemek daha kolay oluyordu ama İsmet izini kaybetmiş. Tek bildiğimiz şu an Fethiye'de olmadığı."

Kaşlarımın ortasında oluşan çukur, düşüncelerin girdabı üzerinden geçtikçe derinleşiyordu. "Nasıl kaybedebilirsiniz ki izini?" diye sordum.

"Fethiye otogarından normal bir otobüse binip Göcek'e gitmiş. Göcek'ten sonrası yok. Otogardan aniden kayboluyor. Büyük ihtimalle özel bir araca geçti, İsmet onu bulamamış."

"İzlendiğini biliyordu kesin," diye fısıldadım. Şakaklarımı ovup gözlerimi sokağa çevirdim. Bir kedi yavrusu yağmurdan korunmak için gri renk bir otomobilin altına saklanmış, ıslanan patilerini yalıyordu. Bu görüntü bir anlığına içimdeki kaskatı kesilmiş hislerin yumuşamasına yol açtı.

"Büyük ihtimalle abimin Güneş Karayazgı'nın yanında olduğunu da biliyordu," dedi Sergen yavaşça

"İstediğini almış oldu." Soğuk korkuluklara dokunup derin bir iç çektim. "Güneş'in oradan kurtulmasını, Karan'ın yanında kalmasını istiyordu. Şimdi huzur içinde ölebileceği bir yer arıyordur kendine." Aniden bu söylediğim şey kulağıma öyle gaddarca geldi ki... Yine de bunun için kendime üzülme şansı tanımayıp düşüncelerimi toparladım.

Ortada bir gerçek vardı. Ferit Çakıl gitmişti.

"Daha fazlasını hak ediyordu." Sergen'in ifadesiz görüntüsüne ters düşecek öfkeli sesi sırtıma diken batmış gibi hissetmeme neden oldu. Gözlerimi ona doğru çevirdim.

Diğer Merve hâlâ o derin suyun yarattığı gölün içindeydi.

Canavar ise onun karşısında duruyor, Merve'nin suyun yüzeyinde görünen koyulaşmış kahverengi gözlerini izlerken içinde garip bir korku duygusu hissediyordu. Kelimeler diğer Merve'nin koyu renk saçlarının etrafına toplandı, ardından mermi kovanları gibi etrafa saçılarak gölün yüzeyini kaplamaya başladılar. Canavar irkilerek geri çekildi, göle düşen yansımasına baktı. Yansımasının üzerine doğru yüzen bir kelime dikkatini çekti.

Bu kelime öfkeydi.

"Karma," dedim düşünceli bir sesle. "Karmaya inanır mısın Sergen?"

"Fazla değil."

Gözlerimi Sergen'e doğru çevirdim. "İnan. Tanrı hiçbir iyiliği karşılıksız bırakmaz. Aynı zamanda hiçbir kötülüğü de karşılıksız bırakmaz. Zamana bırakır, o kadar."

"Ferit Çakıl karmadan fazlasını hak ediyordu." Sergen gözlerini gözlerimden ayırıp sokak lambasının yaydığı ışığa dikti. "Abimin neler çektiğini biliyorum. Abimi yapayalnız bırakmıştı."

"Şimdi o da yapayalnız," diye fısıldadım. "Biliyorsun."

"O yaşını başını almış bir adam. Abim küçüktü. Çok küçüktü." Gözleri yeniden beni buldu. "Bu yaşadıklarını hak etmiyordu. Hangimiz dünyaya iki tane anneyle geliyor? Ferit, abime bu kötülüğü yaptı. Bir anneyi kaybedersin, bu kaderdir ama ortada iki anne olduğu zaman bu bir insanı iki defa kayıp yaşamaya mahkûm eder."

"Annesi şu an hayatta."

"Ama bir gün onu da kaybedecek." Sergen balkona çıkıp tıpkı benim gibi korkuluklara tutundu. Gölün önünde duran canavar sessizce yansımasını ve yansımasının üzerinde yüzen kelimeyi izliyordu.

Billur elinde iki kahve fincanıyla balkona çıktı. "Fedai?" dedi sorar gibi, kaşlarını kaldırmıştı. "Dedikodu mu yapıyorsunuz bakalım?"

"Konuşuyoruz sadece," dedim, Billur'un elindeki kahve fincanlarından bir tanesini alıp kalçamı soğuk korkuluğa yasladım. "Ablam uyudu mu?"

"Sadece birkaç saat dinlenebilmişti. Yol da insanı yoruyor." Billur kahve fincanını avuçlarının arasına alıp kahvesinden bir yudum içti.

Ben de midemdeki sızıyı yok sayarak kahveden bir yudum aldım. Billur, Sergen'e, "Sana da kahve yapayım mı?" diye sordu.

"Yok, sağ ol." Sergen soğuğun melodisini taşıyan buharlı nefesini dışarı vererek, "Ben Defne'ye bakayım," dedi yavaşça.

"Uyuyor," dedi Billur.

"Olsun, ben yine de bakayım."

"Bak tabii, ailemizin âşık robotu..."

Sergen, Billur'a ters ters bakıp, "Senin çişin gelmiş," dedi mekanik bir sesle.

Billur aniden bacaklarını birbirine bastırarak, "Deme öyle ya, duyarlıyım bu konuda. Ânında çişim geliyor benim!" diye homurdandı.

Bedirhan aniden arkada belirip kollarını Billur'un beline sardığında Billur korkuyla yerinde sıçradı. Kahvenin birkaç damlası fincanın dışına taşmıştı. "Anında çişin mi geliyor senin, Cehennem Süpürgesi?" dedi yüzünü Billur'un kızıl saçlarının arasına gömerek. "Dikerim o çırpı bacaklarını birbirine. Denizkızı olarak devam edersin hayatına. İçine içine işersin..." Bedirhan yavaşça güldü. "Yaratığa benzeyen denizkızlarından ama..."

Sessizce onları izlerken kelimeler kıyıyı vuran dev dalgaların usulca geri çekildiği gibi dilimin ucundan çekilerek zihnimin açıklıklarına geri dönmüştü. Karan artık zincirlerini kırmıştı, birlikte zincirlendiği canavarı da peşine katarak geleceğe doğru koşuyordu ama peşinde geçmişin gardiyanları da ellerinde silahlarla onu takip ediyordu. Bunu biliyordu.

Sabahın ilk ışıkları, karanlık tarafından çalınmış, bulutların acı yüklü göğüslerini doldurarak yeryüzünden silinmişlerdi. Şafak lacivert renk bir sabahlığı omuzlarına almış, gökyüzünde usulca salınıyordu. Yarısını içtiğim kahve buz gibi olmuş, korkuluğun kenarına bıraktığım fincanın içinde geceyi yansıtan durgun bir su gibi uzanıyordu. El ayak çekilmişti. Yalnız başıma kalmıştım. Son bir saattir burada öylece durmuş, ara sıra atıştırıp geri çekilen yağmurun gökyüzüne halı gibi serdiği bulutları izliyordum.

Avuç içlerimi soğuk korkuluklara bastırıp yağmurun soğuk ile karışmış kokusunu içime doldurdum. Şakaklarım sızlıyor, midem hâlâ kasılıyordu. Diğer Merve hâlâ o soğuk gölün içindeydi. Göl karanlığın gökyüzünden sıyrılmasıyla lacivert rengini almıştı ve gölün üzerinde yüzen kelimeler mum gibi yanıyordu. Canavar gölün kenarındaki ça-

murlu toprağa oturmuş, dizlerini karnına çekmiş ve çenesini de dizlerine koymuş sessizce diğer Merve'nin gözlerini izliyordu.

Sıcak ellerini belimde hissettiğimde gözlerimi yumdum. Yüzünü büyük bir ağırlıkla saçlarımın arasına gizledi ve arkamda üzerine kar yağmış bir yanardağ gibi dimdik durdu. Uyanmıştı.

Uzun parmakları karnıma kadar uzandığında korkuluğun buz gibi olmasına neden olduğu parmaklarımı onun karnımın üzerinde duran parmaklarına bastırarak, "Günaydın," diye fısıldadım, sesim bir savaşçının damarlarını terk edip savaş alanına akmış kan gibi durgundu ve soğumuştu.

"Hiç uyumadın mı?" Çatallı sesinin içime bıraktığı hislerle boğuşmaya başladım. Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı aralamadan verdiğim cevap, parmaklarını karnıma bastırmasına neden oldu. "Buz gibi olmuşsun Çakıltaşı."

"Hava alıyordum," diye mırıldandım.

"Kaç saattir hava alıyorsun?" Sıcak nefesi ensemi örten saçları aşarak tenime yayıldı. "Seni uyutmadığım için bana mı kızgınsın?"

Kaşlarımın ortasında büyüyen yarıkla, "Bunu düşündün mü gerçekten?" diye sordum, sesim hafifti. Bir aracın motorunun çalışırken çıkardığı sesi duydum. Sokakta bizim dışımızda uyanık biri daha vardı ve sokağı usulca terk etmeye hazırlanıyor olmalıydı. "Sadece düşünüyordum. Tüm bu olanları..."

"Geçirdiğim en tuhaf gecelerden birisiydi," diye itiraf etti, sesi hâlâ çatallı geliyordu. "Tanımadığım bir kadının başucunda uyudum." Onu göremesem de kaşlarını çattığını hissettim. Kendisiyle savaşıyordu. "Yirmi yedi yaşındayım ve ilk kez annemin başucunda uyudum. Hepsi birleşip bir bütün olunca beni bile aptallaştırabiliyor. Garip hissediyorum." Parmaklarını karnıma bastırıp sürttü, yüzünü boynuma sokunca sakalları tenime sürtünüp diken gibi battı. "Kendim bile ne yaptığımın farkında değilim. Ne yapıyorum ben?"

"Ne yapıyormuşsun?" Kaşlarımı kaldırıp yan gözle ona bakmaya çalıştım. Sakallarını boynum boyunca sürttü, yanağını yanağıma bastırdı. Derin bir nefes aldım. "Her ne yapıyorsan, kötü bir şey yapmadığını görüyorum. Normalde sorgulayıp, kabullenme konusunda biraz zorlanacağını düşündüğüm bir konuydu ama onun hâlini gördün Karan..." Doğru kelimeyi ararken dudaklarımı dişledim. "O senin kabullenmeni, sorgulamanı bekleyecek halde değil. Şimdi gidip ona sorular sorsan

bile beklediğin cevapları ondan alamazsın. Çünkü tıpkı sende olduğu gibi, çoğu şeyin cevapları onda da yok. Birbirinize tutunmaktan başka çareniz yok."

"Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye sordu beklemediğim bir şekilde okları bana döndürerek.

"Nasıl olabiliyorum?"

"Böyle iyi." Kaşlarını çatınca şakaklarının baskısını şakaklarımda hissettim. "Böyle olgun."

"İyi mi?" Derisini yüzdüğüm dudağımı yalayınca dudağımdaki açık yaranın sızısı ağzımın içine kadar yayıldı. Zonklayan dudaklarımla, "Bu iyilik ya da olgunluk değil, farkındalık. Durumun farkındayım ve bu duruma göre hareket etmeye çalışıyorum, hepsi bu."

"İyisin," dedi yavaşça. "Hak etmediğim kadar hem de."

Yüzümü buruşturdum. "Yine başlama."

"Tamam," dedi beklenmeyecek şekilde uysalca. "O uyandığında hastaneye gitmemiz gerek. Şu test zımbırtısı için."

"O?" dedim sorar gibi.

"O işte."

"O değil, annen," diye fısıldadım, bu bana bile garip geliyordu.

Karan, "Garip geliyor," dedi düşünceli bir sesle.

"Bana bile garip geliyor, sana ne hissettirdiğini tahmin etmek güç değil."

"Cep telefonumu sen mi yanıma bıraktın?" diye sorunca dalgın bir şekilde başımı salladım. "Kartal aramış, sessizde olduğu için duymadım. Mesaj çekmiş. Babası hastane yönetimiyle görüşmüş birkaç saat önce."

"O saatte?" Kaşlarımı kaldırdım. "Babası milletvekili falan mı? Ne bu yetki?" diye sordum sorgunun topraklarından çıkıp gelen bir şaşkınlıkla.

"Eli kolu uzun adam."

"Bir doktorun bu kadar köklü olması garip," diye mırıldandım.

"Tıp dünyası onun bir üstünün Tanrı olduğunu düşünüyor," dediğinde irkildim. "Ciddiyim," diyerek bana sıkıca sarıldı.

"Bu konuyu hiç kurcalamasam iyi olacak," dedim durgun bir su gibi.

"Bence de. Boş ver." Bir süre bu şekilde bekledik, sonunda konuşan yine Karan olmuştu. "Bir şeyler sordular mı?"

Başta kimlerden bahsettiğini anlamadım, sonra jetonum düşünce, "Sormalarına gerek yoktu, kendi gözleriyle gördüler ya zaten," dedim anlayışlı görünmeye çalışarak. Her şeyin normal göründüğüne onu inandırmaya çalışıyordum ama aslında bu çok zordu. "Bir de bilmen gereken bir şey var."

"Nedir?"

Gölün içinde yüzen ateşten kelimeleri izlemeye başladım. Avucumu uzatıp göle dokunsam suyu dalgalandıracak, kelimelerin ateşlerini söndürecektim ama doğru kelimeleri gölün içine uzanarak toplamam gerekiyordu.

Aslında kendinden kaçan bir insanın kendine doğru koştuğunu bu gölün önünde, canavarın yanında durmuş, gölün içinde yalnızca gözleri görünen diğer Merve'yi izlemeye başladığımda anlamıştım. Diğer Merve suyun derinliklerine gömüldü, saçları sık yosunlar gibi suyun etrafında yüzdü ve ardından onlar da gözden kayboldu.

Dalgalanan su, kelimeleri gölün kıyısına doğru itip önüme serdi.

"Baban gitmiş."

Dibi görünmeyen gölün içinde yüzmeye başladı. Onu göremesem de gölün her yerinde olabileceği olasılığı gözümü korkutuyordu. Gözlerim kelimelerde dolaşsa da zihnim o gölün içi gibiydi ve diğer Merve kulaç attığı her yerden bir parça koparark zihnimi dağıtıyordu.

Bir an Karan'a bakmanın bir istek değil, bir ihtiyaca dönüştüğünü fark ettim.

"İyi yapmış," dedi rüzgâr gibi kuru bir sesle.

Ona şaşkınlığın boya gibi renklendirdiği yüzümle baktım, bunu beklemiyordum. "Nasıl yani?"

Gözlerindeki kelimeleri alabilmek için bakışlarını kazmaya başladım. O ruha gömdüğü hisleri gözlerine hibe etmediğinden midir bilinmez kazdığımda bulduğum yalnızca simsiyah ölü toprakları olmuştu. Bir uçurumun kenarında elini tuttuğu çocukluğuyla babasının gidişini izliyordu.

"Onu cezalandırmamı bekledi, fark etmedin mi?" Ona boş sokaklarda ilerliyormuşum gibi hisseden hafiflemiş ruhumla bakıyordum. Rüzgâr eteklerimi uçuşturuyor, saçlarım lacivert gecenin koynunda soğukla dans ediyordu. "Onu cezalandırsaydım vicdanı hafifleyecekti, bu yükten kurtulacaktı. Sırtındaki yükü benim önüme atacak, hafiflemiş ruhunu sığdırdığı hasta bedenini alıp uzaklara gidecekti. Onu cezalan-

dırmak yerine onun cezalandırdığı kadının yanına geldim, onu aldım ve babama karşı kayıtsız kaldım. O da gitti. Onun beklediği şey buraya gelmeden hemen önce onun hesabını kesmemdi."

Gökyüzünü anımsatan yüzündeki fırtınaları izliyordum. Elinin tersiyle yanağımı okşadı.

"Çok safsın, küçücüğüm," diye fısıldadı. Yüzündeki göğe sığınmış bir yıldız gibi gözlerinin içinde parlıyordum. "Onun yalnızca kendini düşündüğünü anlamayacak kadar safsın hem de. Ona hiçbir şey yapmayacağımı anlamanın yüküyle, bana bırakamadığı tüm o ağırlıklar sırtındayken çıkıp gitti. Bu ona atılan en büyük tokattı zaten."

"Ama o... Güneş'i düşünmüyor muydu? Tek istediği onu alıp ona sahip çıkman değil miydi?" diye sordum yokuşlarından aşağı koşarken.

"Düşünüyordu ama kendini daha çok düşünüyordu. Onu affetmemi bekledi, affetmeyeceğimi anladığında pişman etmemi ve o perişan haldeyken gidişini izleyip vicdan azabı çekmemi istedi. Çünkü uzun yıllardır o vicdan azabıyla tek başına yaşıyor." Gözleri rüzgârın dokunduğu güçlü bir ağacın dalları gibi duygularla sallanıyordu. "Muhtemelen arkasında iz bırakmıştır, bir umut bulurum onu diye."

"Sorun da bu," dedim gözlerine dikkatle bakarak. "Sergenler onu sadece Göcek'e kadar takip edebilmiş, Göcek'ten sonra kaybolmuş."

"Eğer gerçekten kaybolmak isteseydi Göcek'e kadar takip edilmesine izin verir miydi?" Bana hafifçe gülümseyince ona havanın içinde kimsesizce salınan rüzgârın yalnızlığıyla öylece bakakaldım. Babasını tanıyordu, belki de bu yüzden hiç kimsenin göremeyeceği ayrıntıları görüyor, hiç kimsenin görmesine izin vermeden yanan canını herkesten saklıyordu.

"Ben..."

"Sorun değil. İnan, artık hiç sorun değil." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ben bu savaşta yeterince kale feda ettim. Artık hiçbir kalem yıkılmaz, merak etme."

Başımı salladım. Biliyordum. Kaleleri kuşatılmış, ateşe verilmiş, yıkılmıştı. Şimdi elinde tacıyla tekrar kalelerinin önünde duruyordu. Arkasında o yangının dumanları yükseliyor, yıkılmış kalelerin içinden ağır yaralı duyguları aksayarak çıkıyordu. Şimdi her zaman olduğundan daha güçlüydü.

Şimdi, kimsenin savaşmayı göze alamayacağı kadar güçlüydü.

Çünkü bazen hazineler,
ruhunun yerini saklayan
haritalar gibidir. Bazen
hazinelerini saklamalısın ki,
kimse haritanı ele geçirmesin,
bulmasını istemediğin hiçbir
yanını bulup seni izin vermediğin
sürece göremesin.

9. SAHNE

Başhekimin gözlerindeki tedirgin ifadenin dinen yağmurun ardından gökyüzünü terk eden bulutlar gibi dağılmaya başladığını gördüm.

"%99,9 anneniz, evet," dedi başını sallayarak. Testin sadece yirmi dört saat içinde sonuç vermesini beklemiyordum ama Kartal'ın babasının ne kadar güçlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. "Yine de Güneş Karayazgı'nın taburcu işlemini başlatma konusunda emin misiniz?" Başhekim burnunun ucuna indirdiği yuvarlak gözlüklerinin altından Karan'a baktı. "Anneniz sık sık sinir krizleri geçiriyor ve karşısındaki kişiyi tanıma konusunda güçlük çekiyor."

Güneş deri koltuklardan birine oturmuş tırnaklarını birbirine sürtüyor, ellerini izliyordu. Karan gözlerini annesine çevirdi, uzunca bir süre onu izledikten sonra, "Evet," dedi. "Tedavisine evde devam edeceğiz."

"Sizin için zor olacak. Özellikle şehir değiştirmek Güneş Hanım'ı epey zorlayabilir."

"Dediğim gibi, çıkış işlemlerini yapalım."

"Peki Karan Bey." Başhekim yaşına rağmen gür olan beyaz saçlarını eliyle düzeltip çaprazında duran telefona uzandı. Telefonun beyaz kablosuyla oynarken bir numara çevirdi, telefonu kulağına yasladı. "Çıkışı yapılacak, evet. Güneş Karayazgı. Evet." Başını sallayıp gözlerini Karan'a çevirdi. "Gerekli belgeleri ofisime yollar mısınız? Evet. Teşekkür ediyorum."

Telefonun ahizesini sertçe kapattıktan sonra ellerini yumruk şeklinde masanın üzerine koydu.

"Uzunca yıllar Güneş Hanım için birilerinin gelmesini bekledim. Ailesinden birini, en azından tanıdığı birini görürse durumunda biraz olsun ilerleme kaydedebiliriz diye düşünmüştüm. Birçok uzman hekimimle bu konuyla alakalı uzun görüşmelerimiz olmuştu. Güneş Hanım için gelen bir bey vardı, Gökhan Bey. Güneş Hanım onu bile tanımıyordu. Tanıdığında da yalnızca o gün ile alakalı şeyler soruyordu." Başhekim gözlerini masaya indirdi. "Sizi kaybettiği gün ile alakalı şeyler."

Karan'ın yüzünde cam gibi parçalanan ifade dikkatimi dağıtınca oturduğum yerden kalkıp Güneş'in yanına oturdum. Beni sadece iki gündür tanıyor olmasına rağmen bana gülümseyip, üzerinde Billur'a ait olan bol hırkanın iki yakasını birleştirdi. "İyi misin?" diye fısıldadım.

"İyiyim tabii, o varken kötü olur muyum?" Çenesiyle Karan'ı işaret etti. "Çok güzel, değil mi? Ben doğurdum."

Bir an söylediği şey beni yüksek sesle güldürünce Başhekim ve Karan'ın gözleri bize doğru döndü. Başhekim gülümsüyordu. Güneş de benim gibi kıkırdayarak gözlerini tekrar ellerine indirdi, tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Bu hikâyeyi siz de biliyordunuz sanırım," dedi Karan. "Benle ilgili olan."

"Tek bildiğim bebeğini kaybettiğiydi. Sonra bebeğin yaşadığına dair söylentiler kulağıma geldi, doğruluğunu Gökhan Bey'den öğrendiğimde sizi bulmayı düşünmüştüm. Eğer Yaşar Çakıl'ın torunu olduğunuzu bilseydim, yani en azından soyadınızı öğrenebilseydim size mutlaka ulaşırdım. Gökhan Bey bebeğin babasıyla ilgili bilgi vermeyince ısrar edemedik."

Kapı tıklatıldı, ardından içeri uzun boylu, sarışın bir kadın girdi. Kadın topuklu ayakkabılarının topuklarını tıkırdatarak masanın önüne geldi, elindeki belgeleri masanın üzerine bırakıp, "Buyurun, hocam," dedi.

"Teşekkür ederim Pınar. Çıkabilirsin."

Kadın odadan çıktığında Başhekim belgeleri inceliyordu. Karan hiçbir şey sormadı. Konu ile ilgili bilgi sahibi olmanın moralini bozduğunu fark etmiştim. "Bu belgeleri protokol gereği imzalamanız gerekiyor. Ayrıca tüm sorumlulukları aldığınızı da beyan etmiş oluyorsunuz." Başhekim belgeleri Karan'a uzattı. "Okuduktan sonra imzalayabilirsiniz."

Karan'a baktım, gözlerini kısaca yazılarda gezdirdikten sonra gerekli yerleri imzalayıp siyah dolma kalemi masanın üzerine sertçe koydu. "Ödemeyi nereye yapmalıyım?" diye sordu.

"Ödeme yok Karan Bey." Gülümsedi. "Ama bir dahakine hastanemden hasta kaçırmadan önce benimle konuşun. Belki size bir yardımım dokunur."

Karan, "O an şartlar bunu gerektiriyordu," dedi sakince.

"Normalde bu yapılana kayıtsız kalmamam gerekiyordu ama söz konusu Kayhan Alaşan olunca akan sular duruyor, biliyorsunuz." Elini Karan'a uzattı. "Sizi tanıdığıma sevindim. Dedenizi çok severdim. Birkaç defa yemek yemişliğimiz oldu. Sohbeti çok güzeldi, çok iyi bir adamdı. Mekânı cennet olsun."

Karan, adamın elini sıkıp, "Sağ olun," dedi durulmuş bir ifadeyle.

Başhekimin odasından çıkarken Güneş özgür hissediyor muydu bilmiyordum ama ben özgür hissediyordum. Koridora serpiştirilmiş deri kaplamalı sandalyelerde oturan Bedirhan ve Sergen bizi görünce ayaklandılar. Hemen ileride, koridorun sonunda ablam ve Billur bize doğru yürüyorlardı.

"Ee? Tamam mıdır?" diye sordu Bedirhan meraklı meraklı, gözleri Güneş'e kaydı, Güneş'in yanağından bir makas alıp gözlerini Karan'a çevirdi. "Ayol çatlatmasana beni, Katana Beyciğim, ne oldu?"

"Tamam, çıkardık işte," dedi Karan sadece.

"Kız sen özgür kız mısın artık?" Bedirhan, Güneş'in koluna girerek onu ileri doğru çekti. Karan'ın gözleri kısaca annesine kaydı, ardından Sergen'e baktı.

"Çok sevindim abi," dedi Sergen çatık kaşlarla. "Bir sıkıntı çıkmamasına ayrıca sevindim. Bir de karakolluk olmadık Allah'tan."

"Sıkıntı yok, kardeşim. Eyvallah." Karan, Sergen'in omzuna vurdu. "Asi'nin üç beş gün içinde Antalya'ya dönmesi gerek. Okulu başlayacak. Muhtemelen Defne'nin de Fethiye'ye dönmesi gerekiyordur. Bu gece dinlenelim, yarın yola çıkar Fethiye'ye döneriz."

"Tamamdır abi."

Hastaneden ayrıldığımızda kafamda artık eskisi kadar büyük soru işaretleri yoktu. Güneş, Bedirhan ile çok iyi anlaşmıştı. Bedirhan onu güldürüyor, diğer insanların aksine onu korkutmadan onunla diyalog kurabiliyordu. Güneş'i Bedirhan ve diğerlerine emanet edip Yaşar amca ve Türkan'ın mezarlarını ziyarete gitmiştik. Karan uzun uzun susmuş-

tu dedesinin mezarının önünde. Belki bu sessizlik çok şey anlatıyordu ama bunu yalnızca Yaşar amca anlayabilirdi.

Her şeyin hızla olmasa bile usul usul normale döndüğünü hissediyordum.

Dağılmış bilyeler gibi olan hikâyemiz, şimdi o bilyelerin evi olan filesine toparlandığı gibi toparlanmaya başlamıştı.

Fethiye'ye döndüğümüzde başta evin büyüklüğü Güneş'i korkutmuş olsa da Güneş o geceden bu yana hiç kriz geçirmemişti. Davranışları küçük bir çocuğun davranışları gibiydi ama en azından iyiydi. İşinde uzman bir doktor gün içinde en az iki kez Güneş'i görmek için eve geliyor, ona zihniyle oynayacak ilaçlar değil de bedenini ve bünyesini toparlayacak vitaminler veriyordu.

Bunları tıpkı film izleyen bir yabancı gibi film setinin tam ortasında durmuş gözlerimi dinginçe yumup geri açarak izliyordum.

Yavaşça ilerleyen zaman, bir zamanlar açtığı yaraları usulca iyileştirmek için işliyordu.

26 Ekim, Çarşamba

Sisin bulut gibi çöktüğü sokaklarımda karanlığın dalları kurumuş, içine düşüncelerimi sığdırdığım binalar temelden sallanmaya başlamıştı.

Kalabalığın içinde sakin ama kararlı adımlarla ilerlerken iki elimle tutup göğsüme bastırdığım kalın defterin telleri tenime batıyordu. Uzun, siyah paltomun içinde belimi açıkta bırakan kahverengi, kısa bir kazak, altımda da dizlerinde yırtıkları olan siyah bir kot pantolon vardı. Süet topuklu botlarımın takırtıları kalabalığın uğultusunu dirsekleriyle iterek koridorda çınlıyordu.

Bataklık misali kelimeleri içine yutan dilimi bıçak açmıyordu. Hazal'ın bakışlarını yüzümde hissedince gözlerim omzumdan kayıp ona doğru dokundu. Hazal'ı henüz bir buçuk aydır tanıyordum. Aynı bölümdeydik, derslere birlikte giriyorduk. Kumral, benden birkaç santim kısa, güzel bir kızdı. Buz mavisi gözleri çekikti, burnu küçük ve kalkık, dudakları burada gördüğüm dudaklarında kilolarca dolgu olan kızların aksine ince ve küçüktü.

Kestane rengi düz saçlarından büyük bir parçayı kulağının arkasına iterek, "Notlarını vereceksin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, bunu daha kaç kez soracaksın?" Ona yorgun bir şekilde gülümsedim.

"Sadece emin olmaya çalışıyordum," dedi dişlerini göstererek gülümseyip. "Seninki bugün mü gelecekti?"

Bir an parlayan gözlerle Hazal'a baktım. Heyecanın yansıması gözlerimi kaplamış olmalıydı. "Evet," dedim, kalbimin atış seslerini duyabiliyordum.

Neredeyse bir aydan fazla olmuştu, Karan ve Güneş aynı evde kalıyorlar, Karan bazen onu da alıp yanıma geliyordu. Derslerim iyiydi, hocalardan birine ciddi anlamda sinir olsam da sıkıntı çıkarmıyordum. Antalya'ya alışmış sayılırdım. Sadece bazen Fethiye'deki hayatımı özlüyordum.

"Gözlerin parıldıyor," dedi kıkırdayarak. Lavabonun kapısını itip içeri girdiğinde ben de arkasından girdim. Kapıya dokunmadım, kapı sallanarak kapandı. Aynanın önünde bordo rengi rujunu dudaklarında kaydıran kız dışında lavaboda kimse yoktu. Hazal elini musluğun altına uzattığı an, su büyük bir hiddetle akmaya başladı. "Tam bir aptal âşık gibi bakıyorsun."

"Ben mi?" Ona garip garip baktım. Kalçamı lavabo tezgâhına yaslayıp topuklu botumun ucuyla yeri eşeledim. Kucağımdaki deftere daha sıkı sarılırken, "Öyle bakmıyorum," diye homurdandım.

"İnandım." Hazal güldü. Bordo ruj süren kız topuklu ayakkabılarının sesini ekstra duyurmak ister gibi salına salına yürüyüp önümüzden geçip gittiğinde Hazal onun arkasından alayla bakıyordu. "Üzerinde dimdik durmayı bile başaramadığı ayakkabıyla nasıl yürüdüğünü gördün mü?" Başını iki yana sallayarak güldü. "Final haftası yine aynı kızı pijamalarla göreceğiz. Var mısın iddiaya?"

"Yokum çünkü biz de pijamalarla olacağız o sırada," dedim yorgun bir sesle.

"En azından senin gözlerinde çapak görmem," dedi gözlerini devirerek. "Çoğu yüzünü bile yıkamadan gelecek çünkü... Ee, ne zaman gelecek seninki?"

Gözlerimi mermer zeminde gezdirirken, "Eve gelir büyük ihtimalle," dedim. "Yoldadır şu an." İçimin aniden bulandığını hissedince diken üzerinde duruyormuşum gibi gerilerek doğruldum.

Hazal'ın bakışlarını yüzümün sınırlarında hissettim ama o bakışlara karşılık veremedim.

"İyi misin?" diye sorduğunu duydum. Elimdeki kalın defteri lavabo tezgâhına bırakıp hızla tuvalet kabinlerine doğru yürüdüm. Açık duran kabinden birine girdiğimde Hazal'ın arkamdan geldiğini duymuştum ama ona bakamamıştım bile.

Sadece, "Gelme," diyebildim ve yoğun temizlik malzemesi kokan klozetin kenarlarına tutunarak diz çöküp öğürmeye başladım. Midem kasılıyor, gözlerim yanıyordu.

Sabah yediğim zeytinli açmanın tadının neden garip geldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Açma kesinlikle bozuktu. Ağzımda yediğim o iğrenç şeyin tadıyla öğürürken Hazal'ın, "Yine mi mideni üşüttün?" dediğini duydum.

Sifona basıp doğrulurken, "O zeytinli açmanın suçu," diye homurdandım. "Tadının iğrenç olduğunu söylemiştim."

"Ama inatla yemeye devam ettin," dediğinde onu göremesem de gözlerini devirdiğini biliyordum. "Gel inadı bırak, Tuna'nın yanına uğrayalım. Parazit falan olmasın?"

"Ya ne paraziti?" Kabinden çıkıp lavabonun önüne geldim, elimi musluğun altına uzattım. Ellerimi sabunladıktan sonra yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladım. Kâğıt havluyla ellerimi kurularken, "Hasta değilim," diye direttim.

"Yine de Tuna'ya gidelim. Fikret Hoca bakar sonuçlara. En azından bir ilaç falan yazar," dedi inatla.

Gözlerimi devirdim ve dediğini kabul ettim. Tuna, Hazal'ın erkek arkadaşıydı. Üniversitenin laboratuvarında çalışıyordu. Ona şikâyetlerimi anlatmış, zeytinli açmayı bolca kötülemiştim. Zeytin sevmeyen bir insanın zeytinli açma yemesi nasıl ironiyse, zeytinli açma yiyerek zehirlenmesi de ayrı bir ironi olsa gerekti. Tuna kan tahlili için iki küçük tüpü kanımla doldurdu ve birkaç saat sonra uğrayıp sonuçları almamı söyledi. Sonuçları Fikret Hoca'ya gösterecektim.

Karan'ın doğum gününe bir haftadan daha az vakit kalmıştı. Kampüsün kafeteryasında oturmuş sonuçların çıkmasını beklerken zihnimi meşgul eden konu buydu. Ona ne almam gerektiğini, nasıl bir sürpriz hazırlamam gerektiğini hiç bilmiyordum. Sadece bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Başka bildiğim hiçbir şey yoktu.

Boynumdaki çakıl taşı kolyesinin ucuyla oynarken, "Ya sabah birkaç lokma da olsa açma yemiştin, umarım kan testini etkilemez," dedi Hazal düşünceli bir sesle. Esspressosundan bir yudum alıp gözlerini

kalabalıkta gezdirdi. "Hava yine kapattı. Yağmur yağacak. Tüh, alışverişe gidecektim." Bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama sessizce kolyemin ucuyla oynamaya devam ediyordum. "Hey, dünyadan Merve'ye?" Elini sallayarak ona bakmamı sağladı. "Daldın gittin."

"Bir şey düşünüyordum."

"O belli zaten. Ne düşünüyorsun? Karadeniz'deki gemilerini mi? Korkma, batmazlar."

Gözlerimi devirerek, "Espri anlayışın Billur'unkinden daha kötü," dedim huysuzca.

"Kızıl saçlı arkadaşından bahsediyorsun, değil mi?" Kahvesinden bir yudum aldı. "Hani şu sevgilisi bomba gibi olan..."

"Bu söylediği duyarsa kafanda yolunmadık saç bırakmaz," dedim, beni güldürüyordu. Kötü niyetli bir kız değildi, aksine samimi ve içtendi. Onun kötü niyetli olmadığını bildiğimden söylediklerine gülümsemem daha kolay oluyordu.

"Ama gerçekten çok kral sevgilisi var ya," dedi sırıtarak. "Tuna duysa soluk boğazıma kan alırken koluna doladığı lastiği dolar... İyi fantezi aslında..."

"Deli." Telefonumun titremesiyle irkildim. Bir mesajım vardı.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Nasılmış benim Miss Turkey Memesizler Kraliçe'm? (14:13)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Kız, bak bir. Babamın hayrına yazmadım. Bir şey yumurtlamaya geldim. (14:14)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne oldu? (14:15)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Aa üstüme iyilik sağlık, düzlüğe bak. Kız çitilerim senin kafanı. Farkında mısın ünlü bir sanatçı sana mesaj çekti. Heyecandan elinin ayağının birbirine dolanması gerekiyordu şu an. Tekrardan yazıyorum şimdi. Heyecanlan ve bunu bana hissettir, tamam mı? (14:17)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Nasılmış benim Survivor Kokonat Güzeli memesizim? (14:18)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Aaa, inanamıyorum. Bedirhan bana mesaj çekmiş! Çok heyecanlandım, ellerim titriyor. (14:19)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Flash TV oyuncu seçmelerine katılsan onu bile geçemezsin, bu neydi şimdi gudubet karı? (14:20)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Anca bu kadar şaşırıp heyecanlanabiliyorum... (14:20)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Sana şuradan Karan'ın spor salonunda kaslarından şıpıdık şıpıdık ter akarken çektiği bir fotoğrafını gönderirim, telefon nasıl kullanılıyordu unutur üzerine otursun telefonun... (14:21)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Şimdi o fotoğrafı göndermezsen adam değilsin. (14:22)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Send me Karan's nude. (14:23)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Aa azgın karıya bak, çıkan yangında İngilizceyi söktü... (14:24)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Tövbe bismillah. Estağfirullah estağfirullah estağfirullah... (14:24)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Selam ve dua ile... (14:25)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ee ne yumurtlayacaksın? (14:26)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Yerinde olsam Karan'ın doğum günü için plan yapmazdım... (14:27)

Anlamayan gözlerle birkaç saniye ekrana baktım, ardından bir mesaj daha bildirim paneline düştü.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Çünkü o gün, onun senin için farklı planları var... :D (14:27)

Anlayamadığım için yüzümü saran o belirsizlik ifadesi, Hazal'ın, "Tuna mesaj attı," demesiyle yerini düzlüğe terk etti. Kafamı kaldırıp arkadaşıma baktım. Birkaç saniye yüzüme bakakalsa da sonunda toparlayıp, "Acil bizi çağırıyor yanına," dedi, sesi gergindi. "Bir şey mi oldu acaba?" Kahvesinden son yudumu alarak ayaklandı. "Hadi, kalk bir gidip bakalım."

Oturduğum yerden doğrulup kalktım. Bedirhan'ın ifadesini sonra alacaktım. Laboratuvara doğru yürürken kendimi bitkin, halsiz hisse-

diyordum. Laboratuvarın arka çıkış kapısı hemen kampüsün dışına açılıyordu. İleride otobüs durakları vardı. İşim biter bitmez kendimi otobüs durağına atar, eve giderdim. Bu düşünceyle girdiğim laboratuvarın içinde bana sabitlenmiş tedirgin yeşil gözleri fark ettiğimde gözlerimi Tuna'ya sabitleyip kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Merve," dedi Tuna sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. "Haberin var mıydı?" Kumral ve çilli bir adamdı, çilleri koyu kahverengi rengindeydi, gözleri çok canlı bir yeşildi.

"Neler oluyor?" diye sordum, endişelenmeye başlamıştım. "Neyden haberim var mıydı?"

Tuna elinde tuttuğu kâğıdı kaldırdı. "Bundan," dedi. Ona anlamayan gözlerle baktım.

Telefonum çalmaya başladığında Tuna'ya doğru yürüyüp, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum ve telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Yavrum?" dedi Karan.

"Efendim?" Rulo şeklindeki kâğıdı Tuna'nın elinden aldığımda Tuna hâlâ dikkatli gözlerle bana bakıyordu.

"Dışarıdayım ben. Dersin bitti mi?"

"Evet," dedim heyecanla. "Bu kadar çabuk gelmeni beklemiyordum." Bir an Tuna'nın söylediğini bile umursamadan hızla laboratuvarın kapısına doğru yürüdüm, kampüsün bahçesinin dışında Range Rover'ının önünde dikildiğini görünce yüzümü sarmaşık gibi saran güllerin yanaklarıma yaydığı rengi hissettim. Elimi ona doğru salladım. Kalçasını kaputa yaslamıştı.

Beni görünce o da elini kaldırıp bana doğru salladı. "Hadi," dedi. "Gel."

"Merve. Kâğıda bak," dedi Tuna.

Telefonu kapatıp, "Defter sende kalabilir," diye mırıldandım Hazal'a bakarak. Ardından laboratuvarın kapısından çıkıp yürümeye başladım. Bu sırada rulo şeklinde sarılmış kâğıdı açmaya çalışıyordum.

Kâğıdı açtığımda adımlarım yavaşladı. Gözlerim kâğıdın üzerini saran kelimelere doğru kaydı. Her bir küçük adımım beni Karan'a yaklaştırırken, kelimeler zihnime su gibi akıp zihnimde bir göl oluşturmaya başladı.

Kelimeler bir hayatı düğümleyebiliyordu. Bir romanın sayfalarında kendini bulabiliyor, kelimelerin altını çizerken o kahramanın hissettiği duyguları kalbinin tam merkezinde sen de hissedebiliyordun.

Kelimeler bazen bir ip olup seni kuyunun dibinden yukarı çekiyor, bazense o ip boğazına dolanıp senin infazını gerçekleştirebiliyordu.

Şimdi bir çocuk parkının içindeydim. Kar taneleri siyah saçlarıma tutunuyor, kısa, beyaz elbisemin eteklerinden parkın karlara gömülmüş zeminine mürekkep damlıyordu. Kar taneleri saçlarımın arasında eriyor, gökyüzünden yağmur ve kar ile karışık kelimeler yağmaya başlıyordu.

Çıplak ayaklarımın izlerini parkın her bir köşesine bırakarak kendi etrafımda dönerken açık duran avuçlarıma düşen kelimeler avuç içlerimdeki çizgilere saplanıyor, orada alev alarak avucumun içinde yanan mumlara dönüşüyordu. Ve gece, avuçlarımın içinde yanan kelimeleri izlerken romanın son sayfasını terk eden bir adam gibi ağır ağır gökyüzünü terk ediyordu.

Canavarların kahkahaları çocuk parkının her yanını sardı. Karların içinde çınladı. Kelimeler yağmurun damlalarını sırtlanarak ıslak bir şekilde avuçlarıma düşerken, avucumdaki ateş her defasında biraz daha büyüyüp ellerimden ışıklar saçmama neden oluyordu. Gökyüzüne doğru uzanan o ağacın dallarında oturan canavarlar avuçlarında ufaladıkları kelimeleri başımdan aşağı atınca, bir romanın sayfası benim için aralandı ve o romanın ilk satırlarına gözlerim düştü.

Ellerim romanın ilk sayfasında gezindi ve pasajları birbirinden ayırdı.

Zihnim sayfanın ortasında duran bir cümlenin içine saklandı. Şimdi o romandaki tek bir sayfaydım.

Parmaklarım kelimelere dokunuyor, gözlerimin hapsedildiği o sayfayı zihnim söylüyor, parmaklarım yazıyordu. Şimdi o romanın yazarıydım.

Kelimeler kirpiklerime tutunuyor, zihnime akıyor, kalbime dokunuyordu. Şimdi o romanın okuruydum.

Şimdi kelimeler ördüğü o ruhu gömdükleri sayfanın içinde canlandırıyorlardı. Şimdi o romanın tüm sayfalarıydım, o romandım.

Aniden yağmur bastırdı. Gözlerimi kelimelerden ayırıp onun siyah gözlerine çevirdim. Karan karşımdaydı.

Bebeği ise karnımdaydı.

10. SAHNE

Ne yaşayacağına bir roman sayfasının karar vereceğini öğrenen kadının her şeyi öğrendiği o cümle gibiydim.

Bir mürekkep yağmurunun altında koşmaya başladığında, roman sayfası onun kaçabileceği tüm sokaklar, altında saklanabileceği tüm saçaklardı. Duyduğu ağrıyı kelimelerin anlattığını, onu onun kaburgasıyla kurulmuş cümlelerin var ettiğini öğrendiği için bundan sonra gelen hiçbir cümleyi okumak istemiyordu.

O romanın sayfasında, beni takip eden kelimelerden kaçarken dağ gibi büyümüş, önümde yol gibi uzamış cümlelerle karşılaşıyordum. Harflere çarpıyor, kelimelerin içinden geçiyor, cümlelerle yüzleşiyordum. Sayfanın sonuna geldiğimde kafamı kaldırıp kelimeleri omurgamdan aldıklarıyla sayfaya yerleştirmiş kadına kaburgalarımın altında patlayacak gibi şişen kalple bakıyordum.

Kelimeleri benden kopardığı parçalar olarak yerleştirdiği bu sayfaya beni hapsetmiş, sessizce beni izliyordu.

Bir sonraki adıma o karar verecek olsa da o adımın parçası yine benden kopacaktı.

Ben her yazarın yarattığı o kitabın içine hapsettiği insanların katili olduğunu düşünürdüm. Okuduğum her romanda, yazar bir kadınsa kitaptaki kadını onun gibi hayal eder, yazar bir erkekse, bu defa kitaptaki adamı onun gibi hayal ederdim.

Katilimin kelimeleri yerleştirmek için hazırlanırken beni izleyen gözlerine baktığımda, bana benzemeyen yüzüne rağmen göğsünün altında şişmiş kalbinin benim kalbime ne kadar çok benzediğini düşünmüştüm.

Ne zaman onunla bir sayfanın içinde denk gelsek, sessizce birbirimizi izliyorduk.

Bir süre sonra benden kopardığını sandığım parçaların aslında kendisine ait olduğunu fark ettim.

Şimdi harfler cenin gibi rahmime düşüyor, birleşip oluşturduğu kelimenin ağırlığını önce bedenime sonra da ruhuma ekliyordu. Roman sayfasına parçalarını düşüren o kız, şimdi toparlanıp bir bütün olmuş parçalarını içinde taşıyordu.

Şimdi kendine ait olan o parçaların bekçisiydi, ev sahibiydi, yurduydu.

Şimdi her şey bir roman sayfasının üzerinde dolaşan gözlerin içindeydi. Parçalarını roman sayfasına düşüren kızın içinde bulunduğu zaman bile...

Sonbaharın buz tutmuş dudakları yüzüme dokunduğunda avucumun içinde güneşi tutuyormuşum gibi parmaklarımı ve avuç içi çizgilerimi tutuşturan kâğıdın sıcaklığı, onu tutan elimin bileğindeki damarlara alevlerini dokundurarak damarlarımdan kalbime tırmanıyordu. Bana bakan soğuk kış gecesi rengindeki gözleri derisi yüzülmüş bir kelimenin içinde uyuyan anlam gibi gözlerime çarptığında, kelimeler kalbimi sıyıra sıyıra öğrendiğim gerçeği içime yediriyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Avucumun içinde kapanan bir yara gibi kaşınan kâğıdı sıktığımda Karan, bana doğru yürümeye başlamıştı. İçimde bir yırtık gibi büyüyen şaşkınlığın dalgaları, yüzümü oluşturan tüm ayrıntıların bulanarak ifademi dağıtmaya başlamasına neden oldu.

Karan'ın kaşlarını çatarak hafifçe gülümsediğini gördüm. Gülümsemesini taşıyan dudaklarının asılı olduğu başını yavaşça omzuna doğru yatırdı ve gözlerindeki soru işaretleri yüzüne döküldü.

Ona baktığımda beni asla terk etmeyeceğini bildiğim kalp çarpıntısı şu an yalnızca sadece çarpıntı değildi, taşikardi kriziydi. Birlikte geçtiğimiz o sokakta yağan yağmura tutulmuştuk ama o ıslandığımızın farkında bile değildi. Bir elini yavaşça belime sarınca o güven verici

dokunuşu tüm hislerin tek bir noktaya devrilerek orada büyümesine neden oldu.

Dengemi kara zorla sağladığımı anlayınca, "Yavrum?" dedi hatıralarımda bile bir an olsun susmayacak olan o buğulu sesiyle.

Onun siyah gözlerinin içine sesimi kaybetmiş gibi baktım. Saçlarım omuzlarıma zihnimi ağırlaştıran kelimeleri sırtlanarak döküldüğünde, Karan gözlerini yüzümde gezdirip parmak uçlarını belime bastırdı. Gözlerinden kopan saniyeler, gözlerime düşmeye başladı.

Dudaklarını tıpkı bir merhem gibi alnıma sürdüğünde, alnıma kanla yazılmış yazının yüzüme aktığını hissettim. O yazılar ifademi oluşturmuştu. Ona söyleyebilecek bir şeyler olmasını istiyordum. Ona bu durumu hemen şimdi burada söylesem ne hissederdi, bilmiyordum. Çünkü ben de ne hissettiğimi bilmiyordum.

Çok büyük bir lokma boğazıma takılıp kalmıştı ve ben o lokmayı ne kadar çiğnersem çiğneyeyim boğazımdan dökülmesini sağlayabilecek kadar küçültemeyecekmişim, parçalayamayacakmışım, sindiremeyecekmişim gibi hissediyordum. Hissedebildiklerim yalnızca bunlarla sınırlıyken, hissetsem bile çözümleyemediklerim sırtıma gölgesi düşen bir canavarın karanlık gölgesi gibiydi.

"Bir sorun mu var?" Dudakları hâlâ alnımın sınırlarındayken kurduğu bu cümle karnımın kasılmasına neden oldu. Daha sonra bu kasılmaların, bulantıların, geceleri beni uykumdan uyandıran tuhaf hissin nedenini daha iyi kavramaya başladım. Karan'ın kökleri karnımı sarmıştı ve orada onun köklerinden doğan yeni bir ağaç filizlenmişti.

Onun köklerinin oluşturduğu ağacı içimde yaşatıyordum.

Onun köklerinin oluşturduğu ağacı içimde büyütüyordum.

Yüzü yüzümün sınırlarına yakınken, bana gitgide daha da derinleşen çukurun iki kaşının ortasında oluşturduğu göçükle baktı. "Sen iyi misin?" Gözleri avucumun içinde neredeyse sıkıp top hâline getirmek üzere olduğum kâğıda kayınca, o tuhaf duygudan şişen kalbimin bir balon gibi patlayacağını sandım. "O nedir?" diye sordu bana. Korkuyla kâğıdı arkama saklayacakken bir an duraksayıp sadece yüzüne aval aval baktım. Olduğum yere çökmek ve bu ilginç duygunun bendeki yan etkisini kusarak içimden atmaya başlamak istiyordum.

Sakin tutmaya çalıştığım sesimle, "Hazal'ın test sonuçları," dedim. "Tuna onda parazit olabileceğinden şüphelenmişti." Alnımdaki ter

damlaları tenimin altında döküldüğü için derimin üzerinde kabaran gözyaşları gibiydi.

"Neden sende?" diye sordu. Kâğıdı daha sıkı tutup kelimeleri okuyabilmesini engelledim. Hazal'ın laboratuvardan çıkmaması için dua ederken, "Tuna onu görememiş, bana verdi," dedim titreyen sesimle.

"Tuna'ya birkaç günlüğüne Fethiye'ye gideceğini söylemedin mi?" Bana garip garip baktı. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmiş gibi görünüyordu ama hiçbir fikri olmadığından ağzımdan çıkanları dikkatle dinleyip sonuca ulaşmaya çalışıyordu.

"Söyledim," dedim aniden yükselen sesimle. Ardından derin bir nefes alıp, "Kâğıdın fotoğrafını çekip Hazal'a yollayacağım," diye mırıldandım.

"Tuna'nın vermesi daha mantıklı olmaz mıydı?" Yüzünde allak bullak bir ifade oluştu, sesinde de aynı karmaşayı soluyunca bir anda kollarımı onun boynuna sardım, avucumun içinde kalp gibi atan kâğıdı daha sıkı kavrayarak gözlerimi yağmurun ıslattığı caddeye çevirdim. Kokusu ciğerlerimi deşerek içimi sarmaya başladığında, beni ânında hafifletme, yatıştırma etkisine sahip olduğunu bir defa daha hatırlamış oldum.

"Neler oluyor?" Belimi sıkıca sarıp yüzünü saçlarıma gömdü, ardından güldüğünü duydum. "Beni fazla özlediğin için mi bu kadar aptallaştın bir anda, akılsız."

"Evet," dedim kalbim bir insanın avucuna düşmüş o yaralı kuş gibi göğsümün altında çırpınırken. "Seni özledim ve bu duygu... Bu duygu beni..." Gözlerim tekrar elimdeki buruşmuş kâğıda kaydı. "Bu duygu da ne?" diye fısıldadım.

Dudaklarını boynuma sürterek, "Hangi duygu?" diye sordu kısık bir sesle.

Buna cevap veremedim. Sessizliğim beni daha sıkı sarmasına neden oldu. Yağmur damlaları buruşturduğum kâğıdın üzerine düşüp, kelimelerin gözlerinden dökülen gözyaşları gibi sayfadan akmaya başlamıştı. Bir süre öyle kaldık. Tek kelime etmedi, tek kelime etmedim. Ona sarıldım ve bu duygunun hafifleyeceği ânı bekledim. Oysa beklemek, o duygunun doğumunu kendi ellerinle yaptırıp, duygunun çığlıklarını duymak için ona hafifçe vurup beklemek gibiydi.

Kâğıdı kotumun cebine sığdırabilecek boyuta getirdiğimde artık cipin içindeydik. Emniyet kemerimi bağlayamamıştım çünkü parmak-

larımdaki titremeyi görmesini istemiyordum. Bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için bu duygudan kaçmak istiyordum ama duygu tıpkı zaman gibi her yerdeydi.

Roman sayfasını takip eden gözlerin sahibi kelimeleri beni eksiltecek yerlerden koparıp sayfaya ekliyordu.

Karan'ın gözlerini profilimde hissettim. Tırnaklarımdaki siyah ojeleri soymaya başladığımı o esnada fark etmiştim. "Emniyet kemerini bağlasana," dediğinde kafamı sallayıp ona bakmadan kemerin kayışını tutarak çekmeye çalıştım. Beceremeyince titreyen parmaklarımı yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Karan beni, beni yoran bir sakinlikle izliyordu.

"Asi," dedi sonunda uğraşmayacağımı anladığında.

Ona bakmadan, "Hım?" diye mırıldandım.

"Artık bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Diğer Merve içine gömüldüğü gölün yüzeyine kafasını çıkardığında, etrafına dalga dalga yayılan su, suyun üzerinde yüzen kelimeleri kıyıya sürükledi. Diğer Merve tekrardan suyun içine girdi, yine en başında olduğu gibi şimdi yalnızca gözleri suyun dışındaydı ve kıyıya sürüklenen kelimeleri izliyordu. Canavar kıyıdan uzaklaşmıştı.

Sonra o kelimeler gölün hayaletleri gibi etrafa dağılarak canavarı takip etmeye başlamışlardı.

Diğer Merve'nin suyun içinde dalga sesi gibi yükselen sesini duydum: *"Onun bebeğini taşıyorsun, içinde bir çocuk taşıyorsun. İçinde kendinden sonra ilk kez bir çocuk taşıyorsun. Hem de bu defa canlı bir çocuk taşıyorsun, ölü bir çocuk değil. Bir ceset değil. Bir can taşıyorsun. Ölmemiş bir çocuk, kalbinin atış seslerini duyabileceğimiz bir çocuk..."*

"Sus," dedim aniden. Bunu Karan'a söylememiş olmama rağmen Karan'ın duraksadığını fark edince telaşla ona doğru döndüm. Kuzguni siyahı gözleri örümceğin iki yana açılmış bacakları gibi duran kirpiklerinin ortasında doğrudan beni hedef almış, beni izliyor, şaşkınlığın dalgaları o siyah okyanusun içinde büyüyerek kıyılarıma doğru yaklaşıyordu. "Sana demedim," diye mırıldandım şaşkına dönmüş ifademi toparlayamadan. "Yani..."

"Yorucu bir gün müydü?"

Sesindeki anlayışla sakinleşip başımı salladım. "Kafamın içinde konuşup duran hocaya sus demiştim," dedim yorgun bir tebessümle.

"İlk dönem oluyor öyle," dedi. Bana doğru döndü, büyük bir sakinlikle kemerimi bağladıktan sonra yüzüme düşen siyah saçlarımı kulağımın arkasına itti. Yanağımı okşayınca mayıştığımı hissettim. Ona tedirgin gözlerle baktığımı görebiliyordu, bunu ondan saklayamadığım için kendimi tokat manyağı yapmak istiyordum. "Hiçbir şey senden önemli değil. Özellikle de okul. Bunu unutma."

Aynı yorgun tebessüm içinde tereddütleri de barındırarak yüzümü sardı. "Hadi gidelim," diyebildim. Konuşmaya devam edersem titreyen sesim her şeyi ele verecekti. Her şeyi. İçimdeki korkuyu, şişmiş kalbimdeki o dizginleyemediğim heyecanı, kanımın içinde yüzen o duyguyu... Ve romanın sayfasını dolduran kelimeleri...

Aracı çalıştırdığında içimde kalp gibi çarpan korku duygusu beni takip eden bir canavara dönüşmüştü ve aracın tekerleklerinin çiğnediği her yolu karanlıklar altına alarak arkamızdan geliyordu. Geçip gittiğimiz, arkamızda bıraktığımız her yer ışıkları sönmüş bir ev gibi karanlığa gömülüyordu.

Eve geldiğimizde kendimi ılık duşun altına atmadan hemen önce o kâğıdı sırt çantamın gizli gözüne tıkıştırmıştım. Karan bir şeyler atıştırırken ben banyoda başımdan akan suyun altında öylece boşluğa bakıyordum.

Çıplak bedenime dokunup yere dökülen suyun içinde yüzen kelimeler banyonun giderine takılıyor, ardından suyun baskısıyla oradan içeri girip benden uzaklaşıyorlardı. Ne kadar uzun süre suyun altında kaldım bilmiyordum ama kabinden çıktığım anda banyonun duvarları yoğun bir sis altında kalmıştı.

Lavabo aynasının önündeki rafta duran cep telefonuma uzandım. Derin bir nefes alıp müzik uygulamasına girdim. Karan'ın öğürmelerimi duyamayacağı bir şarkı açıp o şarkının banyoyu inletmeye başlamasına izin verdiğimde midem yine aynı yoğunlukla kasılıyordu ama şimdi ne olduğunu bilmenin bulantısıyla klozetin önüne oturmuş, kenarlarına tutunarak öğürüyordum.

Öğürmelerim bittiğinde içimde birikmiş duyguların da tıpkı bu şey gibi kalbimi bulandırmaya başladığını hissetmiştim. Bir süre klozetin önünde öylece oturup boşluğu izledim. Çırılçıplaktım, bedenimden sular süzülüyordu ve en tuhafı da ben hamileydim.

Doğrulup sifonu çektikten sonra gözlerim hâlâ bir kâğıt kadar düz olan karnıma kaydı. Orada çok küçük bir çıkıntı aradım ama bula-

madım. Parmaklarımı göbek deliğimde gezdirdim, biraz aşağı indirip karnımın etrafına dokunurken içimde tuhaf bir panik hissiyle onu aradım. Sadece birkaç saattir bildiğim orada olduğu gerçeği, onun orada olmama korkusuyla büyüyüp beni yarattığı tedirginlik girdabının içine çekmişti.

Şimdi ne yapacaktım? Bunu Karan'a nasıl söyleyecektim? En önemlisi de ben bunu ona söyledikten sonra olacak olanlardı... Henüz okula yeni başlamıştım, Karan onca şey yaşamıştı, hâlâ bir şeyler tam olarak rayına oturmamıştı ve şimdi bu... Bu ikimiz için de garip bir durumdu. Bunu ona söyleyebilmem için önce bu gerçekle kendim olarak yüzleşmem gerekiyordu.

Bu gerçeğe önce kendim alışmam, sonra da onu alıştırmam gerekiyordu.

Evden içini doldurduğum küçük bir sırt çantasıyla ayrılmıştık. Bendeki sessizliğin farkındaydı ama bu sessizliğin aslında içimdeki duyguları bastırmak için giydiğim bir maske olduğunu bilmiyordu. Hâlâ ellerim titriyor ve hâlâ zihnim olup biteni gerçek olarak adlandıramıyordu. Bir rüyadaydım ve birazdan uykudan uyanıp kan ter içinde etrafıma bakınacaktım sanki.

Yolculuk boyunca uyuyor numarası yaparak kollarımı birbirine bağlamış, küt küt atan kalbimi sakinleştirmek için çaktırmadan kolumu kalbime bastırmıştım. Cip Fethiye sınırlarına girdiğinde, yalancıktan yattığım uykudan uyanmış, gözlerimi ön cama sabitleyerek ön cama düşen yağmur damlalarını seyretmeye başlamıştım. Henüz karanlığın esareti şehri zincirlememiş olsa da gökyüzü griden laciverte geçiş yapıyordu.

"Yol boyunca neden uyuyormuş gibi yaptın?" Sorusu gözlerimin usulca ona doğru dönmesine neden oldu. Birkaç saniye yüzünü izleyip vakit kazanmaya çalıştım. Yakalanmıştım. İçimdeki paldır küldür hissi ona açıklayamamanın getirdiği sıkışıklık hissiyle, "Ne?" diye sordum, amacım sadece biraz daha vakit kazanmaktı.

Göz ucuyla bana baktı. Cip ışıklarda durduğunda siyah gözler yüzümü esir almıştı. Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden onun söyleyeceği şeyi merakla bekliyor, bir yandan da konuyu kapatmasını istiyordum. Derin bir nefes aldı. "Bir dümenler çeviriyorsun, görmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sorusu bir sorudan daha çok beni bir şeyleri fark ettiğiyle yüzleştiren bir cümle gibiydi. "Sendeki sadece

yorgunluk değil. Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Var bir karın ağrın, belli ama neyle ilgili çözebilmiş değilim."

"Karnım ağrıyor, evet," dedim saf saf. "Yolculuktan sanırım. Araba tutmuş olabilir."

"Küçük burnun mu büyümeye başladı senin?" Yüzüme doğru eğildiğinde göğsümü yumruklayan kalbim göğsümü delip dışarı çıkacak sandım. "Seni araba tutmaz."

Gözlerim trafik lambasına doğru kaydı. "Işık yandı, geç," diyebildim.

Bana ilk zamanlarımızı hatırlatmak için, "Kırmızıda mı yol araçlarındı yoksa yeşilde mi?" diye sordu. Bir an zihnime sızan bu anı gülümsememe neden oldu.

"Bilemiyorum Karan Bey. En azından artık emniyet kemerim bağlı..."

"Seni küçük sinsi velet..." Saçlarımı karıştırıp aracı tekrar sürmeye başladı. Darmaduman ettiği gür saçlarımı düzeltme gereği bile duymadan sırtımı koltuğa tamamen bastırıp gözlerimi altımızda akıp giden yola çevirdim. İçimde girdap gibi büyüyen bu sırrı daha ne kadar saklamam gerektiğinin hesaplarını yaparken çoktan eve varmıştık.

Yağmur şimdi gökyüzünün zarını yırtmış gibi yağıyordu. Alçı kolonun önünde durmuş kapının açılmasını beklerken gözlerim Karan'daydı. Anahtarını unuttuğu için kendi kendine söyleniyordu.

Kapı aralandığı esnada gözlerimi Karan'dan ayırıp kapının diğer ucunda bizi bekleyen bedene çevirdim. Karşımda Güneş'i bulmayı beklemiyordum. Karşısında bizi görünce çehresini parlatan bir gülümsemeyle bize bakmaya başladı.

"Anne?" dedi Karan, kalbimi hızlandıran kelimesi dudaklarını şekillendirdiği sırada kahverengi gözlerim onu bulmuştu. Yüzündeki o mermer gibi ifade dağılmış, yerini daha yumuşak bir ifade almıştı. Güneş'e anne demek onu zorlasa da yine de bu kelimeyi içinden geldiği için söylediğini biliyordum.

Bazen böyleydi işte. Bir şeyi çok istesek bile o şey bize farklı hissettirdiği için o şeyden kaçmak da isterdik.

Gözlerim karnıma indi, bu kimsenin fark edemeyeceği bir refleks olsa da içimden geçirdiğim düşüncenin haklılığı altında ezildiğimi hissettim. Karan'ın telaşlı sesini duyduğumda gözlerimi karnımdan yavaşça uzaklaştırdım: "Gülseren nerede?" diye sordu annesine panikle.

Güneş birkaç saniye bekledi. O ismin sahibinin yüzünü hatırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sonunda başını hızlıca sallayıp, "Yemek pişiriyordu," dedi. "Kara kız gelecek diye yemek yapıyordu."

Duraksayıp ona baktım. Gözleri beni buldu. "Merhaba," dedim kısık bir sesle.

"Merhaba," dedi, sonra bana ılık ılık gülümsedi. "Kara kız."

Gülseren Hanım'ın, "Karan Bey?" dediğini duydum. "Güneş Hanım kapıyı açmak isteyince kıramadım."

Karan yavaşça başını sallayıp, "Anladım," dedi. İçeri girdiğimizde salonda bazen yemek yediğimiz büyük masanın üzerindeki yapboz parçaları dikkatimi çekmişti. Güneş yapboz parçalarının başına oturdu ve resmi tamamlamak için parçaları aramaya başladı. Karan'ın kolunu belimde hissettim. "Doktoru önerdi," diye açıkladı. "Puzzle yapmanın yaşadığı unutkanlıklara iyi geleceğinden bahsetti."

Başımı salladım. "Ablam da gelecek değil mi?"

"Bedirhanlarla gelecek," dedi. "Ver sırt çantanı, yukarı çıkarayım." Çantama doğru uzanınca çantanın içindeki kâğıdın varlığını hatırlayıp geri çekilerek Karan'a tedirgin kahverengi gözlerle baktım. Kaşlarını çatıp huzursuz bir ifadeyle, "Garip davranıyorsun," dedi.

Sessizce yüzüne baktım. Garip davrandığımı biliyordum ama ne yapabilirdim ki? Nasıl normal davranılırdı bilmiyordum şu an. Ablamlar gelene kadar neredeyse hiç konuşmamıştım. Ağzımın üzerinde dilimi tehdit eden bir bıçak varmış gibi...

Dizüstü bilgisayarı bilgisayar çantasından çıkardığım esnada ablam avuçlarının içinde tuttuğu turuncu bir kupayla bana doğru geliyordu. Bilgisayarın kapağını kaldırdım, başlatma düğmesine bastığım anda bilgisayarın ışığı yüzümü aydınlattı. Gözlerimi kısarak bilgisayarın parolasını yazdım.

Ablam, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu gülümseyerek.

Ona baktım, yüzündeki canlılık dikkatimi çekerken internet tarayıcısının üzerine tıkladım. "İyi," diye mırıldandım. Kafam bir türlü toparlanmıyordu ve bu kötüydü. Ablamın dikkatini çektiğine emindim.

Karşımdaki boş koltuğa oturduğunu fark ettim. Psikoloji ile ilgili makaleler okuyarak kafamı dağıtma çabasında içerisindeydim ama yüklenen sayfadaki metnin içine yerleştirilmiş hiçbir cümleyi algılayamıyor, okuduklarımdan hiçbir şey anlayamıyordum.

"Geldiğimden beri garip görünüyorsun," dedi ablam, sesindeki sorgu bir türlü kavrayamadığım dikkatimi tamamen parçalara ayırdı. Kafamı kaldırıp yüzümde sakin bir ifadeyle ona baktım.

"Yol yorgunluğu?" dedim yüzüme dağılmış saf bir ifadeyle.

Billur'un sesini duyunca gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim. "Yüzün de bembeyaz."

"Yüzüm beyaz değil." Kaşlarımı çatıp bilgisayarın kapağını sertçe kapattım. "Yorgunum, bunun nesini anlamıyorsunuz ki?" Aniden öfkeyle dolmuşum gibi hissediyordum. Üzerime gelmelerinin haklı bir sebebi vardı, bunun farkındaydım ama dört bir yandan kuşatılmış gibi hissettiğim için saldırganlaşmam normaldi. Bilgisayarı koltuğun üzerine bıraktım. Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp bakışlarımı kimsenin izlemediği, öylesine çalışan televizyona çevirdim.

"Regl falan mı olacaksın?" diyerek güldü Billur. Yaklaşık iki aydır kanamam olmadığını hatırlayınca oturduğum yerde irkilerek Billur'a baktım. Bakışlarımdaki değişimi fark ettiği için kaşları çatılmış, o eğlenceli surat ifadesi dağılarak yerini sorguyla dolu bir çehreye devretmişti. "Asi?" dedi şaşkın şaşkın. "Neden far tutulmuş tavşan gibi bakıyorsun güzelim?"

"Psikoloji yaramadı, psikolojisi bozuk insanın o bölümü okuması normal mi ya? Daha da delirdi yavrucak," diyen kişi Bedirhan'dı. "Kız köy yumurtasının kabuğundan bile daha küçük memeye sahip serpme kahvaltım, neyin var senin?" Boynundaki atkıyı çıkardıktan sonra atkıyla bana vurup hemen yanıma oturdu, beni kolunun altına çekerek bana sarıldı. "Hasta mı oldun diyeceğim de zaten hastasın, ruh hastası."

Yanağımı Bedirhan'ın omzuna bastırdım. Aniden ona sokulmam onu şaşırtmış olsa gerek gözlerini indirip uzun uzun yüzümü izledi. Ardından elinin tersiyle alnıma dokunup, "Kız ateşi de yok bunun ama..." dedi ikilemde kalmış gibi. "Kedi yavrusu gibi ne sokuluyorsun sen bana? Bünyem bu kadar uysallığa alışkın değil benim..."

Güçlükle gülümsedim. Elini tutup kaldırdım ve başımın üzerine koydum. "Sus ve sev beni," dedim konuyu dağıtmak ister gibi.

Saçlarımı okşadı, ardından onları sertçe karıştırıp güldü. "Yolarım saçını başını, yelloz," dedi keyifli bir sesle. "Bitli seni. Saçındaki yağ ile üç ailenin karnını doyuracak yemek yapılır..."

Karanlık bir sokakta, rehberliğini yıldızların yaptığı bir kaybolmuşluk duygusuyla öylece ilerliyormuşum hissi veren bir şeyler içimi dal-

galandırıyordu. Bedirhan'ın parmakları saçlarımda dolaşırken zihnimi meşgul eden düşüncenin karnında uyuttuğu kelimelere ulaşmak ister gibi tırnaklarımı kelimeleri altında saklayan deriye batırarak o düşüncenin karnını yırtmaya çalışıyordum.

"Ee?" dedi Bedirhan bir anda. Önünde durduğum göle düşen yansımam dalgalandı, o karanlık sokağı aydınlatan yıldızların önünü bulutlar kesti, düşüncenin karnı yırtılarak ikiye ayrıldı. "Sergen'le yaşamanın zorluklarını anlat bana, Cinli Defne," diye dalga geçti. "Şarj sorunu yaşıyor musunuz? Donma problemi falan oluyor mu?"

Yanağımı Bedirhan'ın omzuna bastırarak güldüm. Ablam gülmeme bozulmuş gibi bana düz düz baktıktan sonra, "Billur'la yaşamak ne kadar kolaysa, Sergen'le yaşaması da o kadar kolay bence," dedi. Billur, ablama alık alık bakıp, "Beni niye bombalıyorsun şu an?" diye sordu.

"Haklısın..." Bedirhan saçımı okşarken derin bir nefes alıp uzaklara daldı. "Kaç klozet kapağı değiştirdim, bunu yalnızca klozet kapağı satan mağazalar bilir. Sayemde üçüncü şubeyi açtılar..."

Billur, "Artık klozet kapaklarına damlatmıyorum!" diye isyan edince bir an herkes sustu ve sessizce Billur'a bakmaya başladık. "Ne bakıyorsunuz?"

"Eğitiyorum, öğreniyor yavaş yavaş," dedi Bedirhan. Güneş'in salona girmesiyle Bedirhan'dan yavaşça uzaklaşıp gözlerimi ona doğru çevirdim. Çekingen gözlerini salonda gezdirdi, her birimize tek tek baktıktan sonra ağır adımlarla koltuğa doğru yürüyüp, Defne'nin yan tarafındaki boşluğa oturarak saçlarını kulağının arkasına itti. "Kız?" dedi Bedirhan onun çekingenliğini kırmak istiyor gibi. Güneş'in gözleri Bedirhan'a çevrildi. "Valla şuradaki bütün çırpı bacaklılara taş çıkartırsın sen ha."

Güneş utanarak gülümsedi. "Hepsi güzel," dedi başını sallayarak. "Çok güzel kızlar."

"Ay yalan atma. Kızıl saçlı olan çok çirkin," dedi Bedirhan. Billur ona dilini çıkardı, Bedirhan gözlerini kısarak tekrar konuştu: "Hatta o kadar çirkin ki, onun kadar çirkinini hiç görmemiştim."

"Nedense en güzel oymuş gibi bakıyorsun ama," dedi Güneş saf saf. Bedirhan'ın duraksadığını hissettim. Billur sırıtıyor, Defne de kıs kıs gülüyordu. Bendeki sessizlik sanki genetikmiş, bu sessizlikle doğmuşum gibi sakince onları izliyordum.

"Kız neresi güzel? Anacım sen hepsinden güzel olmaya güzelsin de, bir göz doktoruna görünmen şart..."

Güneş burnunu kaşıdı, bu hareketi çok çocuksu gelmişti gözüme. Derin bir nefes alarak, "Karan'ı gördünüz mü? Ben göremedim. Nerede?" diye sordu.

"Babür'le birlikte çalışma odasındalar," dedi Bedirhan.

"Şu adama Babür deyip durmasana," diye homurdandı ablam, Sergen'e böyle seslenilmesi onu gerçekten rahatsız ediyordu. Bana göre bu sevimliydi ve ne yalan söyleyeyim, Sergen'e cidden uyuyordu.

"Babür kim?" Güneş kaşlarını kaldırdı. "Kötü adamlardan değil, değil mi?"

"Kız yok," dedi Bedirhan gülerek. Ellerini kaldırdı, bir robot gibi hareket ettirdikten sonra ekledi: "Şuna benzeyen var ya, o."

Sonra hepimizin kahkaha atmasına neden olan o soruyu sordu Güneş: "Haa, Sergen mi?"

Güneş'in yaraları kolay iyileşecek türden yaralar değildi ama en azından bizim yanımızdayken kendini daha hızlı toparladığını düşünüyordum. Bunu onu gözetimi altına alan doktoru da söylemişti. Güneş tedaviye olumlu yanıt veriyor, gökyüzünü ısıtacağı günün gelmesini beklerken yaprak dökmeye devam ediyordu. Karan ile aralarındaki bağ zamanla daha da güçlenecekti, şimdiden iplerini birbirlerine sıkıca sarıp düğümlemeye başlamışlardı zaten.

İçimde köklerini taşıdığımı hatırlayınca sohbetten koptuğumu hissettim. Sonra kendimi yine o gölün önünde, gölün kıyısına doğru yüzen alev almış kelimeleri izlerken buldum. Diğer Merve gölün içinde, kelimelerin arasında yavaşça yüzüyor, bana bakmıyor, beni görmüyor, beni duymuyor, beni hissetmiyordu. Sonra yağmur başladı ve kelimelerin üzerinde yanan alevlerin ışığı zayıflarken, düşen damlalar gölün içinde genişleyen daireler oluşturdu.

Ablam ve Billur birlikte mutfağa geçtiklerinde Gülseren Hanım, Güneş'i üst kata çıkarmıştı. Gündüz kuşağına ait yemek programının tekrarının oynadığı televizyon ekranından uzaklaştırdığım gözlerimi Bedirhan'a çevirdim. Telefonuyla ilgileniyordu.

Bir an karnıma yayılan kökleri ona göstermek, o köklerin varlığından ona bahsetmek istedim.

Sonra bu istek bir fırtına gibi duygularımı dağıttı, içimden geçip giderken gerisinde büyük bir enkaz bıraktı. Ona baktığımı fark edince

gözleri beni bulmuştu. "Çepiç?" dedi sorar gibi. Göz kırparak bu soruyu jest ve mimiklerine döktü.

Kanımda alev alev yanan hissi içime gömerek, "Mesajda bahsettiğin şey neydi?" diye sordum sessizce. Bu sessizliğin temeli benim içinde bulunduğum duruma sığdırdığım duygulardan kaynaklı olsa gerekti. Kalbim çok yavaş atıyormuş gibi hissediyordum.

Bedirhan gözlerini salonun içinde gezdirdi, tekrar bana baktığında onu izlemeye devam ediyordum. "Boşuna sürprizle uğraşma diye söyledim, planı Karan yapıyor işte," dedi ama pek inandırıcı kurmamıştı bu cümleyi. Gözlerine çok daha dikkatli baktığımda kaşlarını çattı. "Bir sanatçı asla arkadaşlarını ele vermez!" dedi abartılı bir sesle. "Hiç öyle bakma." Ağzına eliyle görünmez bir fermuar çekti. "Benden sana tek kelime işlemez."

"Gerçekten hiç ele vermedin şu an." Onu çimdiklediğimde gözleri iri iri açıldı, oturduğu yerde sıçrayarak ellerime kendini savunmak ister gibi vurdu.

"Beni çimdikledin mi seni pis hain canavar?" diye sordu kocaman gözlerle. "Nadide bir sanat eseri parçası olan vücuduma... Benim bir bakirenin teninden daha el değmemiş olan heykel tenime... Mona Lisa ile aynı sergide, Mona Lisa'nın içinde olduğu camekânın içine koyulan ikinci tablonun vücut bulmuş hâline çimdik attın, öyle mi?"

"Söylemeyecek misin?" diye ısrar ettim.

"Söylemeyeceğim." Bana tavır alarak başını farklı yöne çevirdi. "Şimdi çimdiklediğin tenimden özür dile. Hemen."

"Seni çimdik manyağı yaparım." Etini parmaklarımın arasına bir kez daha kıstırdım. Bu, onun çığlık atmasına neden oldu.

"Bana çimdik atma!" diye bağırdı az daha gülmeme neden olacak tonda bir sese şive ekleyerek.

"Söyle," diye homurdandım. "Söylesen ölür müsün?"

"Ecelimle öleceğimden değil de, Karan'ın öldürme ihtimalini göz önünde bulunduruyorum."

"Anlaşıldı, o gıcık ağzından tek kelime alamayacağım."

"Gıcık ağzımdan mı?" Dişlerini gösterdi. "Tüm dişlerim orijinal. Dudaklarımda da hiçbir işlem yok. Şu doğal güzelliği görüyor musun?"

"Daha çok kesme şeker isteyen bir ata benziyorsun şu an," diye söylendim huysuzca.

"Hadi oradan gergedan suratlı, ata benzeyen tek yanım cillop gibi, tay gibi, at gibi olan vücudumdur benim." Beni iterek ayağa kalkıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. Gülümseyerek arkasından kalktım ama onu takip etmek yerine üst kata tırmandım. Yediğim akşam yemeği içimde bir türlü öğütülemiyor, sanki çiğnemeden yutmuşum gibi büsbütün duruyordu. Ya da bana öyle geliyordu... Üst katın karanlık koridorunda ilerlerken midem yeniden kasılmaya başlamıştı.

Avucumu soğuk duvara bastırıp yalpalamaya başlayan adımlarımı durdurdum. Başım dönmeye başlamıştı. Duvarların dalgalandığını, iki duvarın birbirine yaklaşıp uzaklaşarak bükülmeye başladıklarını gördüğümde yüzümü buruşturarak diğer avucumu ağzıma örttüm. Her an bulunduğum yerde dizlerimin üzerine düşecek ve kusmaya başlayacakmışım gibi hissediyordum. İçimi saran kasılmalar çoğalınca güç bela attığım adımlarımın taşıdığı bedenimi banyonun önüne kadar getirmeyi başardım.

Dışarıda esen rüzgârın uğultusunu duyuyordum, bunun nedeni koridorun sonundaki pencerenin üste doğru açık olmasıydı. Cehennemi donduran soğuğun dünyaya indiğini hissettiren o üşüme hissiyle lavabonun kapısını aralayıp kendimi içeri attım ve kapıyı tam olarak kapatamadan hızla klozetin önüne doğru koştum. Kapıyı kapatmamam iyi olmuştu çünkü açık olan pencereden içeri sızan sokak lambası karanlık koridoru aydınlatıyor, koridora az da olsa sızan ışık banyonun içini de kör bir biçimde aydınlatıyordu.

Kusmaya başladığım esnada kimsenin sesimi duymaması için tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyor, yanaklarımdan aşağı sarkan saçlarımın kirlenmemesi için kendimi klozetten uzak tutmaya çalışıyordum. Bir süre sonra gözlerimden süzülmeye başlayan yaşların sebebini anlayamadan olduğum yerde iki büklüm durarak kusmaya devam ettim.

Bu normal miydi? Ne kadar süre daha devam edecekti? Bu sabaha kadar yalnızca midemi üşüttüğümü, yediklerimi sindiremediğimi, bu tür basit nedenleri önüme alarak bir süredir devam eden bulantıyı ve kusmayı doktora anlatmak yerine zihnimde ertelemeye çalışıyordum.

Kelimeler, yağmurun kör ettiği karanlık ormanın içinde onlardan kaçan canavarı koşturmaya devam ediyorlardı.

Öğürmelerim sona erdiğinde titreyen ellerimi sifona uzatacaktım ki biri benim yerime sifona bastı. O an, arkamdaki bedenin gölgesi üzerime düşmüş, beni bir bulut gibi örtmüştü. İçimdeki kapıları kıran kor-

ku bedenimi ele geçirdi ve titreyen parmaklarımı klozetin kenarlarına bastırarak kafamı kaldırıp arkamda dikilerek beni altına alan gölgenin sahibine baktım.

Bu kişi Güneş'ti.

Anlık rahatlama hissi bedenimi bir ağrı kesicinin kanıma karışıp etki ettiği gibi içimdeki korkuyu dindirirken gözyaşlarımın yanaklarıma yapıştırdığı saçları geri iterek gülümsedim. Aramızdaki mesafeyi sıfırlayan şefkatli bakışlarını yüzümün her bir köşesine dokunurken iliklerime kadar hissetmiştim. Eğildi, beni kollarımın kenarlarından tutarak yavaşça ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, zaman ikiye bölünmüş gibi hissediyordum, bu his sesime de yayılmıştı.

Saçlarıma dokundu, kulaklarımın arkasına zar zor sıkıştırdığım saçlarımı biraz daha geriye iterek yüzümü tamamen ortaya çıkardı ve diğer eliyle çenemi tutup kaldırdı. Güneş, benden birkaç santim daha uzun bir kadın olduğu için kafamı kaldırıp ona baktım.

Aramızda, suya düşen harfleri yalnızca çizen o insanın okuyabileceği bir bakışma geçti. Sanki kafamızdan aşağı kar taneleri dönerek düşüyor, saçlarımıza tutunarak orada eriyor ve romanın sayfasını dolduran kelimeler saçlarımızda asılı kalıyordu.

"İlk zamanlar böyle oluyor, bir süre sonra kendi kendine geçecektir. Endişelenme," dedi anaç bir tavırla. Yüzüne zamanın içinden son hızla geçip yola dağılmış kâğıt ve yaprakları uçuşturan o arabanın direksiyonunda oturuyormuş gibi baktım.

"Ne?"

"Ben de Kara'yı içimde taşırken bir dönem her şeyi çıkarıyordum." Ellerinden birini aşağı indirip karnıma koydu, avucunu karnıma bastırıp gülümsedi. "Her şey yolunda. İyisiniz."

O an bir trenin içindeydim. Tren son hızla bir tünelin kalbine giden damara saplanıyor, tünelin damarının içinden hızla geçerek dışarı çıkıyordu. Camın kenarında oturmuş içinden geçtiğim zamanı izliyordum. Sessizdim. O an yine o gölün önündeydim. Yüzen kelimeleri tıpkı yüzen balıkları yakalamaya çalışıyormuş gibi elimi suya uzatıp yakalamaya çalışıyordum. Çaresizdim. O an annemin kendini astığı koridorun içindeydim. Duvarlar üzerime yıkılıyor, o ip yavaşça boynuma dolanıyordu. Kaybetmiştim. O an fakültenin arka bahçesindeydim. Elimde bir kâğıt tutuyor, kelimeleri sindirmeye çalışırken Karan'ı izliyordum. Kazanmıştım.

O an gökyüzüne asılı bir buluttum. Güneşin önünde duruyordum. Işık içimden geçiyor, kalbime saplanmış bir bıçak gibi sırtımdan çıkarak beni parçalıyor, yavaşça dağılıyordum. Yağmur dinmişti.

"Kimseye söylemezsin..." Gözlerinin içine içimi yaralayan bir beklentiyle baktım. "...değil mi?"

Tansiyon aletinin bağlı olduğu bilekteki nabız yükselince ibre ok gibi yukarı doğru fırladı. Güneş'in cevabını beklerken kalbim ağzımda, dilimin üzerindeydi ve atışları çok yavaştı.

Kaşlarını kaldırıp, "Kara'ya söylemedin mi?" diye sordu yavaşça.

"Henüz değil..." Yutkundum. Ağzıma acı bir tat yayıldı. "Söylemedim."

Güneş'in şaşkınlığı bir sis bulutu gibi üzerimize çöküp her yanı sardı. Ben o sis bulutunun içinde ilerliyormuşum gibi hissediyordum.

"Ama onun bunu bilmesi gerekmez mi?" Koluma dokundu. "Seni bırakıp gitmesinden... Bebeğinizi kaçırıp gitmesinden mi korkuyorsun?" diye sorunca ona bakakaldım.

Sanki kendimin karşısında duruyordum. Yansımam orada, yolun ortasında durmuş beni izliyor, beyaz elbisesinin eteği rüzgârın etkisiyle yana doğru uçuşuyordu. Bir kamyon son hızla ona çarpıyor, yansımamın gözleri gözlerimden ayrılmadan yavaşça yere yığılıyor ve yansımam kamyonun altında kalıyordu.

Geçmişin içinden sızan kanın hareketlerini zihnimde hissettim.

Ben de tıpkı onun bana dokunduğu gibi onun koluna güvenle dokunup, "Biliyorum," dedim titreyen bir sesle. Bana gülümsedi, rahatlamışa benziyordu. "Yapmayacağını elbette biliyorum. Sadece... Uygun zamanı bekleyelim, olur mu? Bu sırrı benimle saklar mısın?"

Bir an durup uzun uzun yüzüme baktı. "Oğlumdan bir şeyler saklamamı mı istiyorsun?"

"Hayır... Yani evet. Yani sadece bir süreliğine."

"Neden?" Avucuyla karnımı okşarken diğer eliyle omzumu sıvazladı. "Mutlu olur. Olmaz mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Bunu hiç düşünmemiştim. Ne hissedeceği konusunda kafamın içinde yaratacağım her cevap sadece içi bomboş bir çukurdan ibaretti.

Gözlerinde bitmek tükenmek bilmeyen bir şefkatle gözlerimin içine bakarken, "Korkuyor musun?" diye fısıldadı. "Korkma. Ben seni korurum."

Ona gülümsedim. Koyu renk gözleri bana Karan'ı hatırlatıyordu. Kokusu tıpkı ruhu gibi sakin ve güzeldi. "Bana yardım edeceksin, değil mi?" diye sordum ona sığınma fikrini özümseyerek.

"Ona bunu söyleyeceksin ama değil mi?" diye sorarken başını yavaşça sallıyordu. En azından ben olup biteni Karan'a anlatana kadar Güneş'in sırrımı saklayacağına inanıyordum.

"Evet, tabii ki," diye fısıldadım. "Ama şimdilik bunu ona belli etmememiz gerek."

"Etmem," dedi hızlıca başını sallayarak. "Hatta unutmuşum numarası yaparım şimdi." Güldü, bu beni de güldürdü. "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Korkmuyorum," dedim içimi saran, ruhumu kuşatan korku gölgelerine rağmen. Oysa o kadar çok korkuyordum ki...

Banyonun lambasının yanmasıyla kafamı kapıya doğru çevirdim. Güneş hızla avucunu karnımdan çekti. Zamanın tozları bulunduğumuz ortama dağılmıştı. Karan'ın simsiyah gözlerini gözlerime bir kanca gibi geçirmesiyle duygularımın kalbimin içine tepetaklak düşmesi bir oldu. Kalbimin hızlandığını hissettim.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu, gözleri gözlerimden usulca kopup annesine çevrildi. "Karanlıkta?"

"Laflıyorduk," dedim yavaşça.

Tekrar bana baktı. "Karanlıkta?" diye sordu, başımı sallayınca bu defa, "Banyoda?" diye sordu. Kaşları havaya kalkmıştı.

Yelkovan bir adım attı. Karan'ın gözlerini kaplayan bakışlar duygularıma eşlik ederek kalbimi daha da hızlandırdı.

"Olamaz mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Kadınlar her yerde laflayabilir. Bu algıyı yıkmalısın." Güneş'e baktım. "Değil mi ama?"

Güneş başını hızlıca sallayarak, "Doğru, evet," dedi. "Deli hemşire ve deli temizlik görevlisi de odamdaki tuvaletin önünde laflıyorlardı hep."

Karan kaşlarını kaldırdı, yüzündeki suçlayıcı ifadenin silinmesini bekledim ama o ifade güçlenerek şüpheye evrildi. Karan'ın gür kirpiklerinin arasındaki o sorgulayıcı bakışları izledim. "Her neyse," dedi bir süre sonra. Birkaç saniye bekledi, ardından, "Anne," dedi, neden beklediğini anlamıştım. Hâlâ zorlanıyordu bu kelimeyi dillendirirken. "Vitaminlerini almamışsın. Gülseren Hanım her yerde seni arıyor."

"Gülseren deli mi? Tuvalete bile benimle gelmek istiyor," dedi Güneş yüzünü buruşturarak.

"Gülseren sıkı takipçin olsa gerek," dedim gülerek.

"İstemiyorum. Hep beni izliyor. Azrail gibi başımda..."

Güneş'in bu isyanı Karan'ı da güldürmüştü. Gülseren Hanım'ın, "Her yerde sizi arıyordum," diyen sesini takip eden görüntüsü gözlerimin önüne düştü. Avucunun içinde biri yuvarlak sarı, diğeri mor bir kapsül şeklinde olan hapları tutuyordu ve diğer elinde de bir bardak su vardı.

"İlaçlarımı kendim içebilirim. Kaç yaşında kadınım ben..." Güneş durdu, birkaç saniye bekledi. "Kaç yaşında olduğumu saymayı bırakalı epey zaman oldu aslında. Biz kaç yılındayız?"

Gülseren, "Güneş Hanım, kendinizi yormayın. Hadi ilacınızı için de sizi yatırayım," dedi kibarca.

"Yatırmak mı? İstersen kundakla bir de," dedi Güneş, Gülseren'e kötü kötü bakarak. "Kadın, sen deli misin?"

"Senin iyiliğini istiyor," dedi Karan yatıştırıcı bir sesle.

Güneş, Karan'a gülümseyerek başını salladıktan sonra bana baktı. Bana göz kırptığında bir an duraksadım, sonra anlaşmamızı hatırlayınca rahatlayarak ona yavaşça gülümsedim. Güneş ve Gülseren banyodan uzaklaştıklarında Karan ile baş başa kalmıştık. Bana yaklaştı. Bir an ona nasıl davranmam gerektiğini kestiremeyip sadece öylece durdum ve onun gözlerinin içine baktım. Siyah gözlerinde yüzen duyguları izlemeyi sevsem de şu an o duyguları izlemek bana yalnızca panik hissettiriyordu. İçimde dallanıp budaklanan bir panik...

Diğer Merve gölün içine yayılan siyah, uzun saçlarının arasında karanlıklara gömülmüş yüzünü kıyıya çevirdi. *"Ne oldu?"* diye sordu, sesi bir an için ormanın içinde canavarı kovalayan kelimeler kadar suçlayıcı geldi kulağıma. *"Korkuyor musun? İçindeki ölü çocuğu kabullenen adamın, içinde kalbi atan çocuğu istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Ne düşünüyorsun?"* Durdum, ne düşünüyordum? *"Ona ne hissettireceğini mi düşünüyorsun? Onun hissedeceği şeylerden mi korkuyorsun? Yoksa onun hissedeceği şeyin sana hissettireceklerinden mi korkuyorsun? Neden korkuyorsun?"*

Diğer Merve'nin suda büyüyen dalgalar gibi büyüyen sesi zihnimin içinde bir çığ olup kelimeleri içine aldığında romanın bir sayfasını daha geride bırakmış, yeni bir sayfasında gözlerimi yavaşça aralamıştım.

Karan'ın güçlü parmaklarını belimin oyuntusunda hissettim. Dokunuşu tüy gibi hafif olmasına karşı olabildiğince güçlüydü. Bana hafifçe dokunuyor olmasına rağmen parmak uçlarındaki nabzı bile derimin altında, tenimin içinde hissedebiliyordum.

"Seni özledim," dedi, dudakları alnıma sürtününce hızla çarpan kalbimin bir kan havuzunda yüzmeye başladığını hissettim. Parmak uçlarımı notalarını benim şekillendirdiğim bir piyanoya dokunuyormuş gibi omuzlarına koyup, güçlü omuzlarına dokunduğumda gözlerini saran gri şüphe bulutlarının dağılarak yerini özlemin yoğunluğuyla ısınmış siyah güneşin yerine bıraktığını gördüm.

"Neden ona bunu söylemiyorsun?" diye seslendi bana tekrardan. Onun sesini duyduğumda kamyonun altında kalmış, kanı yola yayılmış yansımamın açık duran cansız gözlerine bakarken buluyordum kendimi. *"Neyden korkuyorsun? Neyden korktuğunu söylesene. Zihnini benden saklama. Söyle. Ben senin zihnine ait değil miyim? Beni ait olduğum yerden ayırdın. Söyle. Neden korkuyorsun?"*

İçime abanan hissin yırttığı sayfalar başımdan aşağı yağarken, "Seni özledim," dedim ona iyice sokularak.

Başımın üzerini öptü. O beni öptüğünde yer ile gök yer değiştiriyor, cennet ile cehennem birbirine kavuşuyordu. Karan'ın dudakları dudaklarıma dokunmak için yüzümün sınırlarına yaklaştığında, az önce kustuğum için panikleyerek kendimi geri çektim. Gözleri gözlerime şaşkınlıkla dokundu.

"Dişlerimi fırçalamadım," dedim utanarak. Söylediğim şey şaşkınlığını kelimelerle beslemişe benziyordu. Yüzüne dağılmış o şaşkınlığı silmeden, "Ne önemi var?" diye sordu.

"Benim için var," dedim.

Dudaklarını dudaklarıma tekrar yaklaştırmaya çalışınca avuçlarımı göğsüne bastırdım. Gözlerini devirip, "Ne oluyor?" diye sordu sertçe. "Seni anlayamıyorum."

Gölgesine sığınmak isteyen tarafım yüzüme beklentiyle bakıyor olsa da ben sessizce Karan'ı izliyor, o yanımın sesini duymazdan geliyordum. "Sen odaya gidip beni bekle, ben dişlerimi fırçalayıp geleyim," dedim sonunda konuştuğumda. Bana garip garip bakmaya devam ediyordu. O bakışların yoğunluğu altında ezildiğimi hissettiğim için, "Ya da istersen Bedirhanların yanında bekleyebilirsin. Gitmediler, değil mi?" dedim.

"Gitmediler," dedi Karan, gözleri yüzümün her köşesindeydi. Sınırsızca geziniyordu. "Muhtemelen burada kalırlar."

"Güzel." Başımı sallayarak kendi sesimi onayladım. İçimde yitip gitmeyen ona sarılma isteğine boyun eğmek istememe rağmen ondan bir adım geride durmak bana çok zor geliyordu. "Onların yanına mı gideceksin?" diye sordum.

"Hayır Asi," dedi sertçe. "Seni odada bekliyorum." Gözlerini dudaklarıma indirdi. Kalbimin atış sesleri bulunduğumuz ortamı dört bir yandan sarmıştı. Kalp atışlarımın sesi öyle gürdü ki, bunu duyduğuna emindim. Karan'ın gözleri dudaklarımdan, göle düşen yağmur damlalarının bulutlardan koptuğu gibi koparak uzaklaştı. Ardından banyodan çıktı ve beni kafamın içindeki canavarla yalnız başıma bıraktı.

Dişlerimi fırçalayıp, yüzümü uzun uzun soğuk suyla duruladıktan sonra nihayet odaya gidebilmiştim. Odanın içi karanlıktı, havuzun ışıkları bile yanmadığından odaya dokunan tek ışık sokağın sonunda yanan lambanın loş renkteki ışığıydı ama o kadar azdı ki, odanın içi siyah beyaz bir film karesine ait gibi gri görünüyordu. Gözlerim o gri rüya kapanında gördüğüm düşün kahramanını aramaya başladı.

Sonra onu gördüm.

Yatağın üzerinde sırtını yatak başlığına yaslamış uzanıyordu ama başı yastıkta değil, havada duruyordu. Gözlerinin beni takip ettiğini fark ettiğimde odanın içinde içeriye gömülmüş bedenini arayan bir hayalet gibi yavaşça ilerliyordum. Yatağın ucuna oturdum, gözlerimi onun gri görünen silüetine dikip omuzlarımın kalkıp inmesine neden olacak bir nefesi ciğerlerime doldurdum.

Ona içimdeki karmaşadan bahsetsem, o karmaşanın temelinde onun köklerinin olduğunu anlatsam, beni anlar mıydı?

"Seni kızdırdım mı?" diye sordum, sesim bir makasın tam ortasından geçtiği kâğıt parçası gibi ikiye ayrılmıştı; yarısında korku yarısında da üzüntü vardı. Onu kırmış olmaktan korkuyor, onu kırmış olabilme ihtimalime üzülüyordum.

Aldığı nefesin sesini dinledim. Canavar ormanın içinde büyümüş yabani dallara çarpıyor, tenini oluşturan yara kabukları koparak kanamaya başlıyor, onu kovalayan kelimeler ise canavarın kanının kokusunu aldıkça daha da hızlanarak onunla alay eder gibi kahkahalar atıyorlardı. Ormana yayılan kahkaha seslerinin içindeki fısıltılar en acımasız cümleleri oluşturan ilahiler gibiydi.

"Sana yalnızca ne zaman kızarım, biliyor musun?" Büyük parmakları bileğimi sardı. "Kendini benden saklar, sakınırsan." Beni yatağın üzerine doğru çekti. Dizlerimin üzerinde yatağın üzerinde durmaya başladım. Eli belime kaydı. Dudakları dudaklarımla buluşmadan hemen önce, "Seni bulmak için yirmi altı yıl harcadım, beni kendinden mahrum etme," diye fısıldadı.

Erkeksi sesi dudakları dudaklarıma dokunduğu an kesildi ve aynı zamanda kendi sesinin kesildiği gibi benim de nefesimi keserek beni öpmeye başladı.

Dudakları dudaklarımda bozulan yeminler gibiydi. Söylenmemiş sözler, gidilmemiş şehirler, uğranmamış sokaklar, koparılmamış takvim yaprakları, okunmamış roman sayfaları gibiydi...

Beni mahvediyor ama aynı zamanda beni var ediyordu.

Avuçlarım kaygıyla yaralanmış bir ruhun koparılmış eklemleri gibi onun yanağına yerleşti. Sakallarına dokundum. Sakalları avuç içlerime kirpinin sırtına dokunmuşum gibi hissettirirken alnına düşen dağınık, dalgaları saçlarını kendi alnımda hissettim. Beni yavaşça altına aldı ve bu defa sertçe öpmeye başladı.

Zamanı doğuran lahza yanıyordu.

Zamanın külleri tavandan üzerimize yağarken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı. Karan'ın eli üzerimdeki kazağın eteğine indi, kazağın ucunu kaldırınca karnım açıldı. Gözlerimi açıp onun siyah gözlerine çevirdim, dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve dövmeme doğru indi. Dövmemin üzerini öptüğü sırada gözlerim artık gri tavandaydı.

"Asi," diye fısıldadı, parmak uçlarını karnımda hissedince bedenim bir yay gibi gerildi. Bedenimde gerilmiş bir ok gibi bedenini bana doğru nişan aldı. "Merve," dedi, sesi başımın üzerinde bir bulut gibi parçalara ayrıldı ve kar taneleri olarak yüzüme yağmaya başladı.

"Ali," diye fısıldadım tenimin altında dalgalanan karanlıkla.

Parmak uçları karnımdan kayarak göğüs kafesimin ortasına doğru ilerledi. İleri gidersek olabilecekleri düşündüğümde geri çekilme isteği bir bayrak gibi zihnimin içinde dalgalanmaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir yanım ateşlerin içine atlayıp Karan ile yanmak istese de diğer yanım bu yangında kaybedebileceklerimi bana gösterip beni geriye doğru çekiyordu. Hiçbir şey bilmediğim için ne yapmam gerektiğini de bilmemem normaldi. Yine de parmak uçlarından tenime düşen ateşleri huşuyla karşıladım.

"Seni bağırta bağırta..." Sustu, cümlesini tamamlamasına engel olmak adına dişlerini sıkmıştı. Yüzü şimdi yüzümün üzerinde bir çatı gibi duruyordu ve ben yanaklarında oluşan sessizlik mezarlarını ilgiyle izliyordum.

Parmak uçlarını göğüs kafesimin ortasına bastırarak konuştu: "Yapamam. İniltilerini kimsenin duymasını istemiyorum ama seni inletmek de istiyorum. Bu yüzden duracağım." Burnunun ucunu burnuma sürttü. "Seni yapayalnızken, sadece benimleyken, seni sadece ben duyabilirken inletmeyi seviyorum."

Yanaklarımdaki baskı tenimi alev alev yanmaya itmişti. Karan dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktıktan sonra doğrulup yatağın diğer ucuna uzandı. Bir süre ikimiz de tepemizde asılı duran tavanı izledik. Parmak uçları parmak uçlarıma dokunuyordu. Sonra onun elini tuttum ve parmaklarımız birbirine geçerek bir bütün oluşturdu.

"Okul seni çok mu yoruyor?" diye sordu, sesinden anladığım tek şey derin düşünceler içerisinde olduğuydu.

"Hallediyorum," dedim yavaşça. Evet, bölümüm çok kolay sayılmazdı. Zaman geçtikçe daha da zorlaşacağına adım kadar emindim ama bugünkü hallerimin sebebi bu değildi. İçimi kasıp kavuran söyleme isteğine engel olabilmek adına sessiz kaldım ve sayfalarca sürecek cümlemi tek bir kelimeye sığdırdım.

Elimi daha sıkı tuttu. "Farklı bir bölüm istemediğine eminsin?" dedi sorar gibi.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu sevdiğimi fark ettim."

Kafasını omzuna doğru çevirip yanağını yatağa bastırarak bana baktı. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Yüzüne serilen gölgelerle bile güzel görünmeyi başarabiliyordu. "Çoğu zaman yanına gelemediğim oluyor. Evde tek kalmak sorun oluyor mu?" diye sordu, bunu kafasına çok taktığını şimdi daha net görebiliyordum.

Onu rahatlatmak istercesine, "Hayır," diye fısıldadım. "Hem Hazal karşı binada yaşıyor. Senin olmadığın gecelerde yanımda kalıyor."

"Hazal demişken, sonuçları ne yaptın?" diye sorunca bir an yüzümdeki ifade donup kaldı. "Fotoğrafını çekip yollayacağım falan demiştin. Onun mantığını hâlâ çözemedim ben."

Kafamı hızla toparlamaya çalışarak, "O an yorgunluktan saçmaladım. Tuna sonuçları bana verdiğinde Fethiye'ye gideceğimi bilmiyordu. Benim de son anda aklıma geldi," diye çevirdim.

"Sonuçlar neyle ilgiliydi?" Karan gözlerini yüzümde gezdirdi. "Kötü bir şey yokmuş, değil mi?"

"Yok," diye mırıldandım. "Midesini üşütmüş. Tuna parazitten şüpheleniyordu ama basit bir şey sanırım. Bir sorun yok."

Diğer Merve gölün içinde sırtüstü uzanmış yüzerken gökyüzünü izliyor, yüzüne düşen yağmur damlalarını gözlerini kırpmadan ifadesiz suratında misafir ediyordu. Yavaşça fısıldadı: *"İğrenç yalan söylüyorsun. Seni anlamadığına emin misin? Karşındaki adamı hafife alma."*

Karan, diğer Merve'yi onaylar gibi bir süre yüzümü izledikten sonra gözlerini tavana doğru çevirdi. Sonra aniden doğrulup kalktı ama elini geri çekmediği için hâlâ el ele tutuşuyorduk. "Ne oldu?" diye sordum panikle. Ben de onun gibi doğrulmuştum.

"Bir şey vardı, unuttum," dedi karmaşık bir sesle.

"Hım?"

Gözleri birleşmiş ellerimize kaydı. Bırakmak istemiyormuş gibi uzun uzun ellerimizi izledikten sonra elimi yavaşça bıraktı ve yataktan kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Ben oturmuş merakla onu beklerken bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Odanın diğer ucundaki aynalı dolabın çekmecesinden bir kutu çıkarıp yatağa döndü. Bir dizini yatağa bastırarak dizinin üzerine oturdu ve kutuyu bana uzattı.

Kutuya hiçbir şey anlamamış gözlerle baktıktan sonra kafamı kaldırıp gözlerimi bu defa onun gözlerine çiviledim. Yüzüne astığım bakışlarım kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Açmayacak mısın?" diye sordu, erkeksi sesinin kıvrımlarında beliren gizli bir emir kipi olduğunu sezmiştim.

"Bu ne?"

"Açarsan görürsün Çakıltaşı?"

Kaşlarım çatılırken simsiyah paketi üzerindeki bandı soyarak açtım. Bir an durdum ve paketin içinden çıkan dikdörtgen şeklindeki kutuya bakakaldım. Bu son model bir cep telefonunun kutusuydu. Elimde duran son model iPhone cep telefonunun kutusundan ayırdığım gözlerimi onun gözlerine geri asarak, "Bu ne?" diye sordum yeniden.

"Neye benziyor? O cep telefonunu kullanmaktan çağ atladığımızı unuttun sanırım? Elindeki de bir cep telefonu," dedi alayla. Bunu beni küçümsemek için yapmadığını biliyordum. Aksine, eğer alınsaydım

bunu asla tekrarlamazdı. Tek amacı biraz gülümsetmek, biraz kafamı dağıtmaktı.

"Elimdekinin ne olduğunu biliyorum," dedim sakince. "Peki neden?"

Gözlerini devirerek, "Yemen için," dedi bezmiş bir sesle. "Neden olacak Çakıltaşı? Yeni bir cep telefonuna ihtiyacın vardı, ben de bu fırsatı kullandım. Geçenlerde konuşurken sesin kesik kesik geliyordu. Son zamanlarda şarj problemi yaşadığını da biliyorum."

Yüzümü buruşturup gözlerimi kutuya indirdim. "Yine de buna gerek yoktu Karan," diye mırıldandım. "Hâlâ iş görüyordu bendeki. Kullanılamaz hâle geldiğinde yenisini alırdım."

"Sana ulaşabilmem her şeyden daha önemli," dedi omuz silkerek. "Ya benden uzakta olduğun sırada kullanılmaz hâle gelseydi? Her ihtimali düşündüm."

Mahcup olsam da başımı sallayarak kabullendim. "Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkür etmek yerine," dedikten sonra, "neden beni öpmüyorsun?" diyerek yüzüme doğru eğildi. Onu ağır ağır öpmeye başladığımda bu öpüşmenin sonu yavaşça ayrılıp yatakların diğer ucunda uyuyamayacağımız kadar ateşliydi ama bu ateşi avucumda tutsam bile ne onu ne de kendimi yakamıyordum.

Beni öperken dudaklarına sığdırdığı ruhu hissettim. Benim dudaklarımdan onun dudaklarına açılmış bir kapıdan içeri giriyor, her bir adımında arkasında duyguların yarattığı bir kuyruk onu takip ediyordu. O ruhun tadını alıyordum. O ruhu iliklerime kadar hissediyordum. Bir elim göğsüne gitti, gömleğini kavradım. Dudakları dudaklarıma dokunurken ruhunu ruhuma düğümlüyordu.

Kalbimin atış sesleri onun damarlarının içinde ilerleyen bir canavar gibiydi ama bu canavar henüz çok küçüktü, bir çocuktu, korkmuştu ve güvenli bulduğu damarların içinde ilerlerken boğulduğu gözyaşları sonunda durmuş, hıçkırıkları susmuştu.

Bir eli bacaklarıma kaydı. Bacaklarımı yankılarını ruhumda hissetmeme neden olacak bir sakinlikle okşadı. Parmak uçlarında akan kanın uğultusunu tenimin altında hissetmeye başladığımda bu duyguya daha fazla meydan okuyamayacağımı anlayıp kısık sesle inledim. Karan durdu.

Hislerime yenik düştüğümden bir an için bunu algılayamadım ve ona beklentiyle bakmaya başladım. Nabzımın gürültüsü odanın içini dışarıda esen rüzgârın sokakları doldurduğu gibi doldurmuştu. Kalbi-

min atışları yavaşlamaya başladığında aslında içten içe durması gerektiğini bildiğimi fark ettim. Cep telefonumun melodisi odanın içinde çınlamaya başlayınca yataktan kalkıp uzaklaştım. Eski cep telefonuma düşen aramanın sahibi Hazal'dı. Bir süre Hazal'ın ismine baktıktan sonra bakışlarım bir noktaya takılı kaldı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Karan.

Nefesimin zayıf sesini dinledim. "Hazal," dedim göz ucuyla Karan'a bakarak. "Hemen geliyorum."

"İstersen ben çıkarım," dedi doğrularak. Onu durdurdum.

"Hayır, zaten bir şeyler atıştıracaktım."

Uyuşmuş ifadesiyle yüzüme baktı. Sanırım tuhaflığımı yadırgamamaya başlamıştı. Odadan çıktığımda Hazal ikinci kez telefonumu uzun uzun çaldırmaya başlamıştı. Telefonu açıp kulağıma yasladım ve karanlık koridorda yürürken arkadaşımın sesinin zihnime doluşmasını bekledim.

"Sen şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdı telefonun diğer ucundan. Tiz sesi gözlerimi kısmama neden oldu. "Bekle, bunu neden bana söylemedin?"

"Bilmediğim için?" dedim sorar gibi.

"Siktir!" Bir daha bağırdı, gözlerimi devirmeden edemedim. "Karan'ın yanında mı okudun kâğıdı? Ne tepki verdi?"

"Yanında okudum sayılır ama hiçbir şey bilmiyor," diye mırıldandım.

"Ne demek hiçbir şey bilmiyor?" Şaşkınlığı hattın diğer ucunda olmasına rağmen dalga dalga yayılarak beni çemberinin içine almıştı. "Bunu ona söylemedin mi? Kızım, sen çıldırdın mı? Farkında mısın bilmiyorum ama hamilesin! Karan'dan başkasının bebeğini taşıyamayacağına göre, bunu bebeğin babasına söylemen gerekmez mi? Ne bekliyorsun, karnının burnuna kadar büyümesini falan mı?"

Sesinin dışarı yankılar yaptığını fark edince telefonun kenarındaki ses kısma düğmesine hızlı hızlı basarak sesini alçaltabildiğim kadar alçalttım. "Hazal, bağırma," diye fısıldadım etrafıma bakınarak. "Sayende şimdi cümle âlem öğrenecek zaten."

"Doğru olması gereken bu çünkü!"

"Sakin olur musun? Bu basit bir şey değil. Yani öylece söyleyemem, anlıyor musun?" Derin bir nefes alıp gözlerimi önüme serilen merdivenlere indirdim. Merdivenler karanlıkta çok daha ürkütücü görünüyordu. Merdivenin üst basamağına oturup gözlerimi boşluğa diktim.

"Kolay şeyler yaşamadık. Henüz bugün öğrendiğim bir şey ve ben bile olayı idrak edebilmiş değilim. Şu an kendimin bile anlamakta güçlük çektiği bir şeyi Karan'a nasıl anlatabilirim ki?"

"Nasıl sakin kalabildin?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Ben olsam olduğum yere düşüp bayılırdım. Hem Allah aşkına, neden korunmuyordunuz? O koskoca adam, korunması gerektiğini bilmiyor muydu? Şu an hamile olduğunu bilmesine gerek bile yok, bence bunu direkt tahmin etmeli." Konuşurken saçıyla oynayıp gözlerini devirdiğine emindim. "Ayrıca Tuna'nın söylediği kadarıyla bebek hemen hemen iki aylık olmak üzereymiş. Hiç mi fark etmedin? Tatlım, neden regl olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Normalde de gecikebiliyorum bazen. Bu yüzden dert etmemiştim. Hem daha önce beş yüz kez falan bu durumu yaşamışım gibi her şeyi bilmemi bekliyorsun, farkında mısın?"

Yaşanan kısa sessizliğin arkasından, "Ona ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" diye sordu, düşünceli sesi dikkatimi çekmişti. "Bir sorun çıkarmaz, değil mi?"

Duraksadım. Ne gibi bir sorun çıkarmasından endişeleniyordu? "Nasıl yani?"

"Baba olmaya hazır değilim muhabbetleri falan..." Hazal'ın duraksadığını hissettim. Ben de duraksamıştım.

En büyük çaresizliği nasıl oluyor da ölüm ânında değil, ölümün ardından yaptıklarınla yüzleştirildiğin yerde hissediyorsan, şimdi ben de en büyük çaresizliği olasılıkları önüme almaya başladığım anda hissediyordum. Saniyeler içinde bulunduğum anın duvarlarını çaresizlikle örmeye başlamıştı.

"Karan öyle biri değil ya," dedi beni yatıştırmak istiyor gibi. Evet, değildi. Sorun şuydu ki, Karan kendini böyle bir şeye hazır hissetmese bile benim için bu şeyi sırtlanacak kadar bana düşkündü. Hayatının merkezindeydim, hatta bazen hayatının ben olduğumu hissettirecek kadar ben odaklı yaşıyordu.

Karnımdaki köklerin ağırlaşarak beni bataklığa çekmeye çalışan o çamur gibi beni dibe çekmeye başladığını hissettim.

"Evet," dedim sessizce. "O öyle bir adam değil."

"O zaman sorun yok, mutlu bile olabilir? Sonuçta olgun bir adam. Belki de bir çocuğu olacağını öğrenmesi onu heyecanlandırır?" Güldüğünü duydum. "Sana minnettar olmalı, kızım," dediğinde beni neşe-

lendirmeye çalıştığının farkındaydım. "Fıstık gibi bir kadından bebeği olacak."

İçimi burkan düşüncelerin geçmesini istiyordum. Bu kötüydü. Saatlerce ağladıktan sonra kızarmış gözlerinle bembeyaz bir ışığı izliyormuş gibi gözlerimi, hatta beynimin içini acıtıyordu.

Hazal ile sona erdirdiğimiz konuşmanın izleri zihnimdeki gölün içinde boğulmaya başladığında merdivenleri bir ölünün arkasında bıraktığı nefes gibi arkamda bıraktığım duygularla indim. Kül rengini almış suratımda saatin yelkovanı ve akrebi vardı sanki. Rakamlar ve sayıların dağıldığı suratımda zaman belirsiz bir evren gibiydi ve o evrendeki cehennemi içimde biriktirdiklerimle yakmaya başlamıştım.

Mutfağa girip lambasını yakmadan ölü adımlarıyla ilerleyerek tezgâhın önünde durdum. Kristal camdan top şeklindeki sürahinin içindeki durgun, şeffaf suyu izlemeye başladım. O durgun suyun içimde yanan cehennemi söndüremeyeceğini bilsem de kristal bardağı ağzına kadar o suyla doldurup suyu tek dikişte içtikten sonra bardağı âdeta kıracak gibi sertçe tezgâha bırakıp sırtımı tezgâha döndüm.

Kalçamı tezgâha yasladım, avuçlarımı tezgâhın kenarlarına bastırıp soğuğu avuç içimdeki çizgilerime hapsettim. Dışarıda hareket eden araçların ışıkları içeri dalıyor, bir bıçak gibi mutfağı keserek benim de içimden geçiyor, sonra da uzaklaşıp gidiyorlardı.

Karan'ı hazır olmadığı bir şeyin içine çekmekten çok korkuyordum.

Ben de buna hazır mıyım, değil miyim bilmiyordum.

Mutfağın kapısı aralandığında kafamı kaldırıp düşüncelerimin yığıldığı gözlerimi kapıya çevirdim. Gümüş rengi bir duman mutfağın içine akmaya başlamıştı; yine zihnimin kıyılarından uzakta, o gölün önüne son derece yakında bir yerde olduğumu biliyordum. Mutfağın duvarları erimeye, eriyen duvarların siyah boya gibi ağır ağır yere akmaya başladığını gördüm.

Gölün etrafında esen buz gibi rüzgârın dokunuşlarını tenimde hissettim. Duman bir hayaletin kolları gibi bedenime dolanarak beni sardı ve ardından dumanların arasından çıkıp gelen o kadının bana benzeyen bedenindeki yabancı ruhun varlığını içeride hissettim.

Gerçekliğin kafamın içinde olduğunu bilsem de içinde durduğum sanrı kafamın içinden çıkıp gelmişti. Gölgeler geri çekildi, ışıklar kaçmaya başladı. Dumanların içinde duran kadının gözlerin boşalmaya başlayan yaşlar siyahtı.

Bir süre sonra o yaşların mürekkep olduğunun farkına vardım.

Sadece birkaç saniye içinde yüzü mürekkep lekesiyle dolan, yüzü benim yüzümün birebir aynısı olan kadın ellerini uzun saçlarına uzattı ve saçlarını avuçladı. Saçları tomar tomar dökülerek avuçlarının içini doldurmaya başladığında kalbim sanki atmıyordu, yalnızca göğsümün altında karanlık bir gölge gibi damarıma bağlı duruyordu. Kadının, yani bana benzeyen bedenin avuçlarını dolduran saç telleri kelimelere dönüşüp yere, dumanların içine dökülmeye başladı.

Kelimeler, tabuttan önce tabutun gömüleceği toprağın önüne gelen insanlar gibi etrafımı sarmaya başladı.

"Çürüyorum sayfaların arasında, çürüyorum," dedi can çekişiyormuş gibi çıkan sesiyle. "Teslim olma kafanın içindeki kelimelere."

Gözlerim bedeninde dolaştı. Beyazken kirden gri olmuş elbisesi askılı ve kısaydı. Kolları, bacakları, yüzü yara bere içindeydi ve mürekkebin izleri yüzünden yavaşça kaybolacağı an gözyaşları gözlerinden tekrar dökülmeye başlıyor, mürekkep yüzünü yeniden yıkıyordu. Kollarında ve bacaklarında ona ait dikenlermiş gibi duran tenine batmış bir sürü makas olduğunu gördüm. Gri saplı makasların boyutları farklı farklıydı ve etraflarından kan sızıyordu.

Bir süre onu izledikten sonra, onun gölün kıyısından kaçmaya başlayan, kelimelerin kovaladığı o canavar olduğunu fark ettim.

Artık zihnimde bana benzeyen bir kadın daha uyanmıştı.

Ve o kadın, kelimelerin kovaladığı yaralı bir canavardı.

Canavar yanım, kelimelerden kaçan o kadın, koluna saplanmış olan büyük makası sertçe çekip çıkardı, tenini altından kan ile birlikte kelimeler dışarı fışkırdı. Makası kaldırıp kanlı ucuna bulaşmış harflere korku dolu gözlerle bakarken bedeni titriyordu. Sonra kahverengi gözlerimin içine baktı.

Makası kaldırdı.

Nefes boşluğundaki dövmeye saplayacağı anda gözlerimi yumup onun gözlerindeki korkudan sıyrıldım.

"Asi?" İrkilerek gözlerimi açtığımda Billur biraz önce o canavarın durduğu yerde duruyor, gözlerinde saf bir korkuyla yüzüme bakıyordu. Hızla etrafıma baktım. Duvarlar yerinde duruyordu. Geçen araçlardan birinin ışığı mutfağı rengiyle boyadı, ardından tekrar karanlığa maruz kalan bedenlerimiz gölgelere dönüştü.

"Su içmek için..." Sesimin titrediğini fark edince susup arkadaşımın gözlerindeki korkuya odaklandım. O canavarın gözlerindeki korku kadar dehşet verici olmasa da belirgindi.

Billur bana doğru bir adım atıp başını hafifçe yatırdı, yüzünde karman çorman bir ifade belirmişti. "Asi?" dedi sorarcasına. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım sonunda dayanamayarak. "Gerçekten bilmiyorum."

Hızla yanıma geldi. Elini omzuma koyup sıkarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Biri mi canını sıkıyor? Yoksa Karan'la mı kavga ettin? Ne oldu, anlat bana." Endişeli gözlerine uzun uzun baktım.

"Hayır, biri canımı sıkmıyor ya da onunla kavga etmedik," diye mırıldandım.

"Bak, bana anlatmazsan sana yardım edemem, biliyorsun değil mi?" Gözlerimin içine güven veren yeşil gözleriyle bakıyordu. Karnımdaki kökler duygularımı da mı ele geçirmişti bilmiyordum ama bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Zihnimin içindeki odaların hepsi alev altındaydı. Canavar da diğer Merve de sessizdi, göl donmuş, ormanın içinde koşan kelimeler küle dönmüştü. Ellerimi yüzüme örtüp gözyaşlarımı durdurmaya çalışsam da başarılı olamadım. Billur anın getirdiği şaşkınlığı kolayca üzerinden fırlatıp attıktan sonra beni kollarının arasına çekti ve benim avuçlarım hâlâ yüzümdeyken bana sıkıca sarıldı. Dirseklerimin onun bedeninin baskısıyla ezildiğini hissettim.

Kirpiklerimin arasından yuvarlanan gözyaşları aktıkları anda yanaklarımı yakıp tutuşturuyordu sanki.

"Asi, anlatmazsan gidip yaşlı kıytırık moruğun götünü tekmeleyeceğim!" dedi beni kendine bastırarak. "Bebeğim, neler oluyor? Hadi, söyle bana!"

İçimdeki duyguların hepsi aynı anda çığlık atıyor gibiydi. Çığlıklar dönüştükleri felâketi üzerime yıkarken kendimi çok savunmasız ve kaybolmuş hissediyordum. Çok dolmuştum. Bugün yaşananlar kotamı doldurmuştu, benim bir sınırım vardı ve sınırım çoktan aşılmış, taşmaya başlamıştım. Burnumu aşan bir suyun içinde nefes almaya çalışıyordum ve bunun imkânsız olduğunu boğulmaya başladığım zaman değil, su beni boğup öldürdüğü zaman anlıyordum. Yüzme bilen bir insanın suya karşı koymayı bırakıp, yenilgiyi kabullenmek yerine yenilgiyi isteyerek suyun getireceği ölümü kucaklaması gibiydi.

Ellerimi yüzümden çekip Billur'un göğsüne yasladım. Billur bana sarılmaya devam ederken gözyaşlarım da yanaklarımdan dökülmeye devam ediyordu. Sonunda beni kollarımın kenarlarından tutarak kendinden uzaklaştırıp, "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde gördüklerim cansız bir hayal gibi göğsümün üzerine serilmişti.

Kalbimi sıkan hissi dirseğimle iterek, "Hamileyim," diye fısıldadım. Harfler ateş olup Billur'un yüzüne sıçramış gibi Billur'un yüzündeki ifadeyi tutuşturdu.

Gözlerinden ışıklar geçti, gözlerinden gölgeler geçti, gözlerinden insanlar ve anılar geçti. Gözlerinden zaman geçti. Şaşkınlık bir çiçeğin yaprakları gibi açılıp tüm çehresini kapladığında dudaklarındaki o hafif aralıktan bir çığlığın yükselmesini bekledim ama yapmamıştı. Sanki sesi bile şaşkınlığın dokunuşlarıyla kısılmıştı.

Ona bir şey söylemesini bekliyormuş gibi baktım ama o bana sadece yüzünde yükselen alevlerin yaktığı ifadesiyle sessizce bakıyordu. Kollarımı tutan parmaklarının gevşediğini hissettim. Duraksadı, başını yavaşça geriye doğru çekip yavaşça omzuna yatırdı. "Ne?" dedi şaşkına dönmüş bir sesle.

Başımı sallayıp söylediğim şeyi onayladım. "Doğru duydun," diye fısıldadım.

"Ne dediğinin farkında..." Duraksadı. "Ne?" Gözleri irice açıldı. Aniden kollarımı daha sıkı kavrayarak, "Hamile misin?" diye sordu, sesi yüksek çıksa da kimsenin duymadığına emindim.

Başımı sallayarak, "Hamileyim," diye fısıldadım. "Sessiz olur musun?"

"Hamilelik derken şu sperm hücresinin yumurta hücresini döllemesiyle oluşan şey olan hamilelikten mi bahsediyorsun?" Bana delirmiş gibi bakması beni ürkütse de başımı salladım. Yanaklarımdan akan gözyaşlarının yüzümde kurumaya başladığını hissettim.

"Evet, neden saçmalıyorsun?"

Ellerini bedenimden çekerek karnını gösterip, "Sen şuranın şişmesi sonucu içeriden ağlak bir şeyin çıkmasından mı bahsediyorsun?" diye sordu dehşet içinde. "Sen," dedi beni işaret ederek ve ardından kendini işaret edip, "ve ben gibi canlı bir şeyi içinde taşımaktan söz ediyorsun?" diye sordu. "Kakasını ve çişini altına yapan, her şeyi bize yükleyip yan gelip yatan o küçük canlıdan mı bahsediyorsun? O şeyden içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Billur, biri duyacak," dedim endişeyle.

"Senin o şeyi içinde taşıman sorun değil ve birinin bunu duyması sorun öyle mi?" Gözlerini karnıma indirdi. "Aman Tanrım içinde bir canavar mı besliyorsun?"

"Canavar mı?"

"Aman Tanrım o bizim yaşlı moruğun spermlerinin senin yumurtalığınla münasebeti sonucu oluşan bir şey." Bana dehşet dolu gözlerle baktı. "Bebeğim, o Tazmanya canavarından ve Karan'dan sonraki en tehlikeli şey olabilir. İyi misin? Seni yiyor mu? O şeylerin taşıyan kişinin kanıyla beslendiğini duymuştum." Dizlerinin üzerine çöküp karnıma bakınca gözyaşlarımı elimin tersiyle silip gözlerimi Billur'a indirdim. "Seni küçük vampir, arkadaşımın kanını rahat bıraksan iyi edersin." Kafasını kaldırıp bana dehşetle baktı. "Asi, o seni yiyor!"

"Tek sorun bu mu?" diye sordum duygularım allak bullak haldeyken.

Duraksadı. Başını sallayıp çöktüğü yerden kalkmadan kapıya baktı. Bir süre düşündü. "Daha önemli ne olabilir ki?" diye sordu, sonra aniden gözleri iri iri açıldı. "Siktir!" diye bağırdı. Eğilip elimi ağzına bastırmaya çalıştığımda çırpınarak benden kurtuldu. "Sikeyim, sen hamile misin?"

"Artık biraz sessiz olur musun?" Burnumu çekip etrafıma baktım. "Cidden, söylediğime pişman etmek üzeresin."

"Karan ne dedi bu duruma?" Yere oturmasını beklemiyordum. Ona tuhaf tuhaf baktım. Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi ellerini havaya kaldırdı. "Bak, eğer sorun çıkarıyorsa onu temizlerim ve sonra da çocuğunun babası olurum." Bana göz kırptı. "Sorun mu çıkarıyor o tek taşaklı?"

"Tek neyli?" Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Aslına bakacak olursan, o bunu bilmiyor bile."

"Haa iyi o zaman." Durdu. "Ne?"

"Bilmiyor." Omuz silktim. "Henüz söylemedim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ben de bugün öğrendim," dedim kuru bir sesle.

Birkaç saniye süren duraksaması, "Ne kadarlık?" diye sormasıyla yerini sakinliğe terk etmişti. "Yani şu içindeki canavar?"

"İkiye yakınmış," diye mırıldandım, durgunlaşmıştım.

"Bak sen şu tek taşşaklıya, tek atışta hedefi vurmuş, öyle mi?" Yüzüne komik denilebilecek bir ifade ekledi. "Vay canına!"

"Billur, çok mu ani oldu da böyle oldun sen?" diye sordum. Eğilip yüzüne baktım. "Sence ortada çok daha ciddi bir konu yok mu?"

"Evet, elbette var." Omuz silkti. "Ne söylememi bekliyorsun? Seni yargılamamı ya da zaten korkudan tüm gün kül rengi bir suratla dolaşan arkadaşımı daha da korkutmamı mı?" Yavaşça doğrulup kalktığında gözleri yüzümde dolanmaya devam ediyordu. "Hayır, bebeğim. Ben filmlerdeki olayı dramatize eden arkadaş modeli değilim. Gerçekçiyim ama biraz da uçarı bir kadınım. Korkularını bir kenara bırak." Parmağıyla karnımı işaret etti. "Çünkü o canavar senin tüm duygularını seninle birlikte hissediyor."

Tünelin sonundaki ışığı kaybetmiş bir insandan farkım yokmuş gibi geliyordu bana. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedim sonunda dürüstçe. Gerçekten bilmiyordum. Yolunu kaybetmiş bir kırlangıç gibiydim, sağa sola çarpıp duruyordum ve kanatlarımdan dökülen tüyler yeryüzüne döküldükçe ben eksilen tüylerim yüzünden artık çok daha zor uçuyordum.

Billur tezgâha yaslanıp sözlerimi onaylar gibi başını salladı. "Bilmediğini biliyorum. Bu yüzden bir fikrim var." Omuzlarının yükselmesine neden olan bir nefes aldı. "Ona bunu neden onun doğum gününde söylemiyorsun?" diye sordu. Duraksayıp anlamadığımı belirten kahverengi gözlerimi yüzünde gezdirdim. Omuz silkerek, "Onun doğum gününe birkaç gün kaldı. Belki de bu onun için beklenmedik bir sürpriz olur?" diye sordu.

İkilemde kalmış gibi, "Sürpriz mi?" diye sordum. "Ya onu kendini hazır hissetmediği bir şeyin içine sürüklüyorsam?"

Billur yüzünü buruşturup, "Adam yirmi sekiz yaşına giriyor Asi. Ona on sekiz yaşında, tek cinsel aktivitesi mastürbasyonken bir anda bir kadınla yatıp çocuğu olacağını öğrenen bir liseliymiş gözüyle mi bakıyorsun?" diye sordu dehşet içinde. "Hazır hissetmeseydi korunmaz mıydı? Bu adam aptal değil. Koskoca adam. Eğer böyle bir durum onu korkutacak olsaydı emin ol önlemini alırdı." Eliyle kafasını gösterip parmağını salladı. "Çalıştır saksıyı, bebeğim."

"Ama Bedirhan'ın söylediği kadarıyla onun doğum günü için bir planı varmış zaten," dedim Billur'un söylediklerini zihnimde yerli yerine koymaya çalışırken.

Billur'un bir anda bana doğru dönüp, "O siktiğimin salağı, baş döndürücü cazibesiyle beni yakıp kavuran seks tanrısı sana Karan'ın planından mı bahsetti?" diye bağırınca irkilerek geri çekildim.

"Ne? Bunu sen de mi biliyorsun?"

Billur duraksadı. "Neyi?"

"Planı?"

Dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırarak, "Yo?" dedi kısaca.

"Yalan atıyorsun."

"Yo?"

"Billur."

"Ona o gece söyle," dedi Billur konuyu değiştirmek ister gibi. "Bence ortam bu konuşma için epey uygun olacak."

"Ne biliyorsun?"

"Bebeğim, o çılgın seks tanrısıyla aynı yatağı paylaşıyor olabilirim ama asla onun kadar açık ağızlı değilim." Sırıtarak göz kırptı. "Tek taşaklının beni tek memeliye dönüştürmesini istemem." Göğüslerini tuttu. "Seviyorum bebeklerimi yahu. Üstelik iki tane olmalarına rağmen beni yemiyorlar..."

"Ona şöyle seslenme," dedim gözlerimi devirerek. Sonra aynı endişe yine içime kuyularını kazmaya başlayınca durgunlaşıp sessizce boşluğa baktım.

"Hadi ama," dedi omzuma dokunarak. "Korkma. Tamam, içinde seni yiyen bir canavar olmasından kork... Ama Karan'ın tepkisinden ve sonrasında olacaklardan korkma."

Arkadaşımın güven dolu sözlerini büyük bir sakinlikle dinledim. Beni yatıştırmak için uzun uzun konuşmuştu ama içeride bir yerde onun da benim gibi endişeli olduğunu hissedebiliyordum. Kabul etsem de etmesem de ben bir süre sonra yirmi bir yaşına girecektim ve hamileydim. Hem yaşım hem de bulunduğum durum beni tedirgin ediyordu ve tedirgin olma konusunda haklı olduğuma emindim.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama Billur'u dinleyecektim. Şimdilik bir şey yapmamam daha doğruydu. O gecenin gidişatına göre Karan'a bunu o an söyleyebilirdim. O gece beni nelerin beklediğini bilmiyordum.

Eminim Karan da onu nelerin beklediğini bilmiyordu.

"Başka kimseye söyledin mi?" diye sorduğu sırada sigarasının ucunu ateşe veriyordu.

"Güneş biliyor," dedim kısık bir sesle.

Öksürük krizine girmesine neden olan kesinlikle sigara değil, benim cevabımdı. Sigarasının dumanı dudaklarını alelacele terk ederken, "Sen çıldırdın mı?" diye sordu. "Güneş bir kız çocuğu gibi. Henüz tedavisi tamamlanmadı. Ya Karan'a söylerse?"

"Söylemez," dedim kendimden emin bir sesle. Billur bundan pek emin değilmiş gibi tedirgin gözlerle bana bakıyordu. "Söylemeyecek," diye güvence verdim. "Üstelik ona bunu ben söylemedim. Kendisi anladı."

"Ne bu? Kâhin ya da müneccim falan mı?"

"Beni kusarken gördü."

"Her kusan hamile olsaydı şu an kırk dokuzuncu çocuğumu kucağıma alıyor olurdum."

"Her şeye verecek bir cevabın var," diye homurdandım.

"Çok şükür," dedi sırıtarak.

"Ben yokken..." Gözlerimi pencereden dışarı çevirip uzakta bir ateş böceği gibi yanan sokak lambasını izlemeye başladım. "...ben yokken bir şeyler oluyor mu? Karan yanıma hep geliyor, evet ama bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Rahat ol," dedi. "Karan iyi. Herkes iyi."

"Arda meselesi hakkında bir gelişme var mı?"

"Adamın sicili mi yoksa benim vücudum mu deseler, kesinlikle bakire ve dövmesiz bir rahibe olduğumu düşünürüm. O kadar diyorum... Uzun süre dışarı çıkabileceğini sanmıyorum. Zaten şehir dışına sevk edilmiş. Cezası epey uzun olacağa benziyor." Sigarasından bir duman alıp tezgâhın üzerine oturdu. "Ah, sanırım işemek istiyorum."

Gülümsedim. "Peki... Ferit Çakıl ile ilgili bir şeyler oldu mu?" diye sordum merakla. Karan bana bu konu hakkında da tek kelime bile etmemişti. Amacının beni endişelendirmek istememek olduğunu bilsem de merak ediyordum ve merak, aslında en büyük endişe çukuruydu.

Billur sigarasının dumanını dışarı bırakırken verdiği nefes sesini dinledim. "Adam yeryüzünden silinmiş gibi Asi. Sanırım ülkede değil. Bedirhan ve Sergen konuşurken birkaç kez kulak misafiri oldum. Karan onu aramasa da Sergen merak edip biraz araştırmış. İzini bulamamışlar."

Sessizliği giyinip kelimelerin ışığını söndürdüm. Billur sigarasını tezgâha bastırıp söndürdükten sonra uzanıp yanağımı sertçe öptü.

"Şimdi gidip kızımın içine canavar bırakan o tek taşşaklının klozetine sidik bombasıyla saldıracağım. Sen de gidip uyuyacaksın ve içine işeyen o şanslı canavarın dinlenmesini sağlayacaksın," dedi göz kırparak. "Tamam mıdır?"

"Tamam," dedim kısık sesle.

"Güzel." Tezgâhın üzerinden yere atlayıp kollarını kaldırarak çıkışa doğru yürüdü. "Yüce çişim aşkına, teyze oluyorum! Onu en güzel şekilde eğiteceğim." Aniden bana doğru dönüp beni işaret etti. "Ona nasıl işenir, bunu öğreteceğim!"

"Çişin gelmiş."

Yüzünü buruşturdu. "Altıma işiyorum, oğlum," dedi ve aniden koşarak mutfaktan çıktı.

31 Ekim
03:00

Gara yirmi altı adımlık mesafede uyuyan kadının gözlerinde taşıdığı yaraları hatırlıyordum.

Benim için zordu. Zamanı yakmayı onu kaybettiğim gün öğrenmiştim. Şimdi burada, bembeyaz çarşafları ellerimle itip içlerinden geçerek yürüyormuşum gibi hissettiren mezarların arasında ilerliyordum. İçimdeki köklerin damarlarıma karışarak benimle bir bütün olduğunu artık daha net hissediyordum. Oysa o köklerin içime yayılmaya başladığını öğreneli henüz beş, bilemedin altı gün olmuştu.

Gece aniden yoklayan gözyaşlarının sonucu henüz güneşin bile uğramadığı şehirde ayak izlerimi bırakarak bu mezarlığa gelmem olmuştu. Karan'ın kollarının arasında aniden boğulduğum gözyaşları onu her ne kadar şaşkına çevirmiş olsa da içimdeki çukur öyle derindi ki, gözyaşlarım içimi doldurdukça daha da şiddetli ağlayarak ona sarılmaya devam etmiştim.

Ve bu gözyaşlarının sonucu burada olmaktı.

Karan'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Biraz ileride beni bekliyordu. Benimle içeri girmesini istemeyen bendim. Her ne kadar karanlığın ve sözde ölülerin beni korkutacak olduğunu düşünüp benimle gelmek istese de onu arkamda bırakmıştım. Terleyen avuç içlerimi taytımın kumaşına silip annemin mezarının önünde tabuta konmamış bir cenaze gibi dimdik durdum.

Sadece sustum. Uzun uzun onun isminin yazılı olduğu taşı izledim. O taş, kalbimden daha ağır olamazdı. O taş, yaşadıklarımdan daha sert de olamazdı. O taş, annemin ayakları kadar soğuk hiç olamazdı.

Ne söylenirdi ne konuşulurdu hiç bilmiyordum. Başardığım şeylerin yanı sıra kaybettiklerim ve altında kaldıklarım vardı. Ona iyi haberler vermek istesem de kötü haberler hayatımın her döneminde benimle kalan sadık bir yoldaştı.

Karnımda Karan'ın köklerini taşıdığımı bilseydi ne tepki verirdi bilmiyordum, bu ona göre iyi bir haber mi olurdu yoksa kötü bir haber mi, hiç bilmiyordum. Sadece umuyordum. Gittiği yerde mutlu olduğunu, beni gördüğünü, duyduğunu, her şeyden haberdar olduğunu, beni unutmadığını ve hâlâ var olduğunu... Sadece umuyordum.

"Seninle..." Sustum. Tekrar ve tekrar sustum. Susabileceğim daha ne vardı, daha neyi susabilirdim bilmiyordum ama ben bu bilinmezlikle yine sustum. "Hep bir anne kız gibi... İyi arkadaşlık edebilen bir anne kız gibi... Olabilmeyi..." Gözlerim adını oluşturan harflerde dolaşırken kelimelerden korkan o canavar sessizce beni izliyordu. "Hep istedim."

Adının yazılı olduğu soğuk taşa dokunduğumda kalbimdeki yangının buz tuttuğunu hissettim.

"Düştüğümde dizimi sana üfletmek değildi niyetim. Düştüm diye seninle gülebilmek istedim." Sesim kısıktı, anıların rengi artık çok soluktu ve yaşanan o günler sanki milyonlarca yıl kadar geride kalmıştı. "Onu ilk önce sana anlatmak, anlam veremediğim o hissi senin gözlerinde anlayıp, senin imalı bakışlarından utanmak istedim. Sonra yine gülmek... Saatlerce. Belki karnımız ağrıyana kadar. Çatlayana kadar gülmekten. Gözlerimizden yaşlar dökülene kadar... Gülmekten." Dudaklarım kelimeleri bozarak anlamları dilime tutuşturmaya başladı. "Biz seninle ağlayamadık bile birlikte, diz dize, ne bileyim dayak da yemedim senden. Bilemiyorum ki işte. Fiske vurmadın, fiske vurmadan beni nasıl bu kadar dağıttın inan bilmiyorum. Kızmıyorum sana, kızmadım hiç. Bencildin bana göre, beni de sevdin biliyorum ama sanırım seninle duygularımızı gösterememe özrüne sahibiz. Sana çekmişim, kızma bana. Diyemedin ya bana hani, doyasıya böyle, kızım diye, gülemedik biz ya hani..."

Gözlerim şimdi yine doluydu.

"Anne, ben şimdi sana tekrar sarılamadan, seviyorum anne, kurtuldum anne, başardım anne, kaybettim anne..." Sesim titriyordu. "Yenildim, vuruldum, sendeledim, düştüm, kalktım, koştum anne..." Yutkundum. "Diyemeden ve sarılamadan sana... Ben şimdi nasıl anne olacağım, anne?"

Bazı sonların kaçışı yoktu. Bazı sonlar, en başından yaşanırdı. Tıpkı yazarın yazacağı romanın başına oturmadan hemen önce kafasında tasarladığı o son gibi...

Tanrı, o yaratan ilahi güç her birimize bir rol, bir başlangıç ve bir son belirlemişti.

Annem bir kış gecesi koltuğa oturmuş kırmızı elmanın o bir türlü barışamadığı kabuğunu soyarak en sevdiği diziyi izlerken onu izlediğimde bugünün yaşanacağını bilseydim saklandığım yerden çıkıp ona sarılmam daha kolay olurdu.

Her sabah evden çıkmadan önce koridorda karşılaştığım annem, köpüklü ellerini önündeki önlüğe silerken ona bomboş gözlerle bakmaktansa ona sıkıca sarılırdım.

Annem gözyaşlarını geri itmek için tavana bakarken, elleri köpüklerin yayıldığı soğuk tezgâhtayken ve çaresizlik Azrail gibi ensesindeyken onu mutfağın kapısının aralığından gizlice seyretmektense, onu kollarımın arasına çekip ona sıkıca sarılarak teselli ederdim.

"Anne, bunu nasıl kaldıracağım, nasıl sırtlanacağım, nasıl omuzlayacağım bilmiyorum." Kirpik diplerimi ağrıtan bir acı hissediyordum. "Yarın bunu ona söyleyeceğim. Ne hissedecek ne düşünecek, korkacak mı yoksa bana daha mı sıkı sarılacak bilmiyorum. Hoş, o korktuğunda bile bana sarılmaktan vazgeçmez, bunu biliyorum. Sadece..."

Gözlerimin önündeki son resmi asla silinmiyordu. Bana yaptığı kötü bir şeydi, bunu biliyor muydu? Bana zihnimden asla uzaklaştıramayacağım, zamanın bile silemeyeceği bir resim bırakmıştı. O resimde o vardı, boynunda bir iple resmin ortasında asılı duruyordu ve kalbimin asılı durduğu damar aşınıyor, o ip bir türlü aşınıp kopmuyordu.

Soğuk taşın üzerindeki harflerde dolaşan parmak uçlarımı adını oluşturan ilk harfe bastırdım.

"Anne, rüyalarıma gelmeni istiyorum. Çünkü seni hatırladığım son hâlin bana yalnızca acı veriyor."

Gökyüzünde ışık gibi duran elin sahibini izlerdim. Tanrı orada benim için vardı. Işığıyla dünyayı aydınlatır, kötülüklere son verir, acıları

dindirir, çocuklara büyük avucunu uzatarak onların başlarını okşardı. Ben henüz yaşım daha çok küçükken bana uzatılan o avucun ucundan sarkan gri ipe tutunurdum, yaşıtlarım o avucun içinden sarkan ipe salıncaklar kurup sallanırken ben o ipi boynuma dolar, Tanrı'ya bakardım.

O hiçbir zaman ipi yukarı çekmez, beni kalbi astığı damar gibi avucundan sarkıttığı iple gökyüzüne asmazdı. Salıncağını reddederdim, beni asma düşüncesinden ise o nefret ederdi. O görkemli ışığı bir bizim evimize uğramaz, yalnızca benim acılarımı dindirmez, babamın kötü gölgesini yeryüzünden silmezdi.

Sonrasında aslında hiçbir şeyin onun hatası olmadığını anladım.

Tanrı hata yapmazdı. Tanrı hiçbir kulunu hatalı yaratmazdı. İnsan hatayı kendi var eder, sonra da bu hata yüzünden onu yaratan gücü suçlardı. Babamın isyanlarını dinlerken en çok bunu sorgulardım. Çünkü babam ne zaman bir hata yapsa, suçlusunun Tanrı olduğunu düşünür, Tanrı'nın ışığının evimize düşmesine engel olacak kelimelerin gölgelerini bulut gibi tepemize dikerdi.

İnsan bir kez kötülüğün gölgesinde yaşamaya başlayınca, kötülük yapmasa bile o gölgenin altında aldığı her bir nefesin bedelini ödüyordu.

Elini omzuma koyup beni tekrar içinden çıkamadığım labirentin duvarlarıyla yüzleştirdi. Göz ucuyla Karan'a baktım. Siyah gözlerini bastıran karanlığa rağmen görebiliyordum ama yüzünü var eden ayrıntıların hepsi silinmişti.

"Gidelim mi küçücüğüm?" diye sordu bana soluk veren sesiyle.

Başımı olumlu şekilde salladıktan sonra gözlerimi mezara indirdim. Onun sesini yeniden duymak, onun yüzünü yeniden görmek, onun kokusunu yeniden solumak için neler vermezdim. İnsan bir defa kaybettiğinde, bir daha asla kazanamayacağı bir şeyse hele kaybettiği... Bir daha hiçbir zaman aynı hissetmiyordu. Özlediği hiçbir hissi bir kez daha tam göğsünün ortasında, yüreğinin içinde, ruhunun derinliklerinde hissedemiyordu.

Ne yaparsam yapayım, onu bir daha göremeyecek, sesini bir daha duyamayacak, kokusunu bir daha onun teninden yayılırken soluyamayacak, ona bir daha hiç ama hiç sarılamayacaktım. Bu gerçek, kalbime şiş sokulmuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Gidelim Canım Adam," dedim gözlerimi boşluklara bırakıp ifadelerimi o boşluklarda kaybederek.

Range Rover'ın önüne gelene kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Donuk bakan gözlerim içimi saran buzlar gibi çözüldüğünde bakışlarım yavaşça onu buldu. Ona bir şeyler söylememi bekliyor gibi bakıyordu. Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden omuzlarımdan atamadığım o çaresizliğin yüküyle yavaşça omuz silktim. Bu, gözlerinde aniden beliren şefkatin büyüyerek tüm yüzüne dağılmasına, elinin belime kayarak beni kollarının arasına çekmesine neden oldu.

Yağmur şehrin kabuğunu yumuşatmak ister gibi yeryüzüne dökülmeye başladığında, gökyüzünde yara izi gibi beliren ışığı izliyordum. Bir katilin ruhunu ele geçiren öldürme isteği gibi ruhumu ele geçiren zamanı durdurma isteği birbirine çok benziyordu.

Elimde bir bıçak olsa, bu bıçak zamanı kesebilecek kadar güçlü olsa, hiç düşünmeden zamanı keser, onu öldürmek pahasına bile olsa durdururdum.

Bugün ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ve bu belirsizlik yalnızca bana değil, ruhuma da korku salıyordu.

Cip evin önünde durduğunda şafak söküyor, gökyüzünde yara gibi kanayan ışık yeryüzüne yağmur ile el ele düşüyordu. Uzun süre araçtan inmeden içeride öylece oturduk.

Sonunda, "İstersen bu gece dışarı çıkmayalım," dedi sakin sesinin arkasına saklamaya çalıştığı saf bir hüzünle. Planından bahsetmemişti, sadece dışarı çıkacağımızı söylemişti ama son birkaç saattir hissettiklerim ona ağır gelmiş olacak ki, dışarı çıkmak istemediğimi düşünüyordu.

"Çocukluk ettim, değil mi?" diye sordum gözlerimin gerisinde kuruyup tuza dönüşen gözyaşlarım kirpik diplerimi ağrıtırken.

Bana şaşkınlıkla baktığını hissettiğimde ben de ona baktım. Karan'ın yüzüne itirazın rengi yayıldı, o renk ifade tablosunu oluşturacak olan darbelerin batıp çıktığı boyaydı. Elini bana doğru uzatınca hırçın duygu yeniden kalbimi hırpalamaya başladı. Ne yapacağını anladığımda gözlerimi yumdum. Parmak uçları ifadeleri gömdüğüm yüzüme dokundu, sonra büyük avucu yüzümü kapladı ve yanağımı sıcak bir yastığa bastırır gibi onun güçlü, içindeki çizgilerin kör çukurlar kadar derin olduğu avucuna bastırdım.

"Gözlerime bak küçücüğüm," diye fısıldadı.

Ağrıyan kirpiklerimi yavaş yavaş aralayıp kirpiklerimin arasında beliren acıyan, yorgun kahverengi gözlerimi onun gece siyahı gözlerine kanca gibi taktım. "Benim küçük kızım," dedi şefkatin parça parça

yayılarak bambaşka duyguları da beraberinde getirdiği sesini bana bahşederek. "Anneni bu kadar çok mu özledin?"

"Anne bu..." Gözlerimi gözlerinden çekmeden yutkundum. "Özlenmez mi?" İçimdeki özlemi kamçılayan kendi sözlerimdi. Şimdi bu özlem, kelimelerin kırbacını sırtında hissettikçe şahlanarak içime yayılıyor, ruhumu çığlıklarıyla sağır etmeye çabalıyordu.

"Doğru," dediğinde gözlerine çöken ifade canımı yakmıştı. Onun sırtında cesedini taşıdığı erkek çocuğunun cansız bedeninden hâlâ kan sızıyor, o kan ise Karan'ın sırtındaki kanatları ıslatıp tüylerin koparak yere dökülmesine neden oluyordu. Bazen o önümden yürüyüp gittiğinde, arkasında onu takip eden ölü kanatlar olduğunu düşünürdüm. Yerde ölü siyah kanatlardan kopmuş binlerce kanlı tüy... Kalbimin sızladığını hissettim.

"Çocukluk ettim..." dedim kısık bir sesle. Gözlerimi boynundaki sayıya indirip derin bir nefes aldım. "...değil mi?"

"Neden çocukluk edesin?"

"Saçma sapan ağlayıp sızlanıyorum," diye mırıldandım, sesim bile zonkluyormuş gibi hissediyordum. Tıpkı göğsümün altını işgal eden kalbim gibi... "Düşünmeden konuşuyorum, belki de konuşurken bilmeden senin canını yakıyorum. Çocukluk ediyorum."

"Zaten çocuksun," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama..."

"Annen için ağlaman, onu özlemen kadar doğal bir şey daha olabilir mi sanıyorsun?" Yanağımı okşayınca gözlerimi dövmesinden uzaklaştırarak kopkoyu duran gözlerine çevirdim. Kuyu gibi bakan gözlerine dolmuş karanlık suyun dibinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Konuşmaya devam etti.

"Bu çok normal. Bir gece ansızın uykudan uyanıp, ağlayarak yorgana sarılmak nedir bilmiyorum. Çünkü ağlamadım. Kendime ağlamak için fırsat verseydim belki hislerimi daha kolay tanır, onları daha kolay anlardım. Ama bir gece ansızın uykudan uyanıp bir sigara yakmayı, gözlerini duvara dikip karanlığı izlerken ciğerlerini zehirleyip o kadını düşünmenin ne demek olduğunu biliyorum. Belki ağlamadım ama ağlayamayan insanların yaptığını yaptım. Bir sigara yaktım."

"Onu özlüyorsun," dedim yavaşça.

"Hiçbir kuvvet onu zihnimden ve kalbimden silemez." Işık'ı hâlâ deliler gibi seviyor, deliler gibi özlüyordu. Buruk bir şekilde başımı sal-

layıp burnumu çekerek ona baktım. "Hiçbir anne, çocuğunun içinden silinmez. Annelerimizin bize bıraktığı ruhları taşırız. Bu yüzden kötü insanlar yaptıkları kötülükler yüzünden Allah'ı, küçük çocuklar da hataları yüzünden annelerini suçlarlar." Güldü. "Tıpkı bir zamanlar olan ben ve şu an gördüğüm sen gibi."

Elimi yanağımda duran elinin üzerine koydum ve eklemlerini okşayıp gülümsedim. "Artık annemi hiç suçlamıyorum, biliyor musun?" diye fısıldadım.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "O zaman benim gözümde hâlâ öyle olsan bile sen artık bir çocuk değilsin."

Sessizce dudaklarımı avucunun içine bastırdım. Bu adam benim yaşadığını sandığım bedenime bir ruh dikmişti.

Eve girdiğimizde kendimi hâlâ son derece ağır hissediyordum. Gözyaşlarım kurumuş, gözlerim acılarla dolmuştu ve kafamdakiler susmuş olmasına rağmen yüreğimdekiler hâlâ gürültü yapıyordu.

Anlam veremiyordum.

Bu duygu yoğunluğu benim için çok fazlaydı. Hayatının büyük bir bölümünü neredeyse hiç ağlamadan, gözyaşlarını yastık altına saklayıp sonra da orada kaybeden o kızı o gece o ev yanarken o yangının içinde bırakmıştım sanki. Ya da içimdeki kökler, Karan'ın içime cam kırıkları gibi dağılan parçaları beni böyle bir insan olmaya zorluyordu. Duygularımın önüne geçemiyordum. Bu geçici bir şey olabilirdi ama şimdilik geçirdiği tek şey bendim.

Salonda ilerlerken koltukta uzanan beden dikkatimi çekmişti. Televizyon açıktı, televizyonun ışığı o bedene çarpıyor ve bedenin sahibini aydınlatıyordu. Güneş, televizyon seyrederken uyuyakalmış olmalıydı. Gülseren Hanım'ın bugün için izin kullandığını hatırlayınca gözlerim Karan'ı aradı.

Karan, elinde el örmesi bir battaniye ile içeri girince merdivenlere yönelip gözlerimi ona doğru çevirdim. Annesinin üzerini örttü, ardından kadının etrafa dağılmış saçlarını okşar gibi düzelttikten sonra televizyonu kapatıp bana doğru yürümeye başladı.

Güneş, sırrımı tek bir an olsun kimseye belli etmediği için ona minnettardım. İkisi adına mutluydum.

Üst kata çıkıp şafağın aydınlığını sığdıramadığı odaya girdik. Odanın içi gri görünüyordu. Eşyalar bir an için gözüme hiç olmadığı kadar ürkütücü görünmüştü. Karan'ın adım seslerini dinledim. Odanın için-

de avuçlarında cinayet mumları yanan bir ölüm meleği gibi ilerliyordu. Ardından parmak ucuyla bastırdığı yangının ilk alevi tavana doğru uzandı ve o alev, Karan'ın sigara dalını tutuşturdu. Yangın söndü, alevler geri çekilerek ortamı karanlığa bıraktı.

Karan'ın sigarayı içerken etrafa yayılan nefes sesini dinleyerek yatağın ucuna oturdum. Saçlarımın dipleri ıslak, uçları kuruydu ve düz saçlarımın uçları dalgalı, yıpranmış görünüyordu. Parmaklarıma doladığım saçlarımı izlerken Karan'ın dudaklarından dökülen sigara dumanı odaya dağılarak bir bulut oluşturdu ve bulut başımın üzerine dikilip zihnimdeki fırtınayı beslemeye başladı.

"Biraz uyusana," dediğinde kafamı kaldırıp bulutların sahibine baktım. İki parmağının arasına şeytanın yaktığı bir ceset gibi tutuşturduğu sigarayı dudaklarıyla buluşturdu. Kara gözleri bendeydi ama aynı zamanda sanki her yerdeydi. Odanın duvarları onun siyah gözleriydi, beni izliyordu. Üzerimizdeki tavan onun gözleriydi, beni izliyordu. Üzerinde oturduğum yatak, ayağımı bastığım parke, tenime dokunan kıyafetlerim bile onun gözleriydi, hepsi beni izliyordu.

Pürüzlü sesimle, "Uykum yok," diye mırıldandım, sesimin içinde boğulduğu göl yosun bağlamış kelimeleri boğazıma doluyordu.

"Uzun bir gün olacak," dedi, dudaklarındaki ufak aralıktan sızan gri dumanı seyrettim. "Dinlenmen gerek."

Parmağıma doladığım saça gözlerimi indirdiğim anda aldığım nefes omuzlarımın havaya yükselmesine neden oldu, ardından da omuzlarım aşağı çöktü. "Evet," diye onayladım onu. "Uzun ve..."

"Ve?"

Diğer Merve, *"Zor,"* dedi ruhsuz bir sesle. Onu onaylasam da Karan'a bunu söylemedim.

"Baksana," diye fısıldadım. "Saçlarımın uçlarını kesebilir misin? Çok hasar almış görünüyor. Kırılmış."

Karan beklemediği bu isteğime başta anlam veremeyen gözlerle baktı, devamında yüzünü kaplayan o şaşkınlık rüzgârın önüne kattığı bir sonbahar yaprağı gibi sokakları gezerek uçup gözden kayboldu.

"Saçlarını kesmemi mi istiyorsun?" diye sordu, bu defa sesinde şaşkınlık yoktu, sesinde anlam yükleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Evet. Sadece kırıklarımı kesmeni istiyorum."

Karan uzunca izlediği gözlerime içinde doğduğum bir roman sayfası gibi bakmıştı. "Keserim," dedi ve yine beni çileden çıkaran o şeyi yaparak sigarasını avucunun içinde söndürdü. "Kırıklarını."

Gözlerimi yumruk yaptığı avucuna indirdim. İzmaritin cesedinin kokusu saniyeler içinde odanın içine yayılarak Karan'ın işlediği cinayeti duyularımın önüne serdi. "Bunu yapma," diye fısıldadım eline uzanıp, yumruk yaptığı elini avuçlarımın içine alarak. "Canını yakmıyor mu?"

"Hayır," dedi rahatça. "Terapi gibi. Hem hissetmiyorum." Avucunu açtı, ölü izmarit yere düştü ve küller de gri kar taneleri gibi arkasından yağmaya başladılar. "Avucumun içindeki deri sert, ateşi belli dereceye kadar asla hissetmiyorum."

"Yalan söyleme," dedim kuru bir sesle.

"Hissediyorum ama çok değil," dedi bu kez.

Hiçbir şey söylemedim. Avuçlarımın içini eline sürterek sanki mümkünmüş gibi o acıyı ondan almaya çalıştım. Karan benden uzaklaştığında ellerim dizlerimin üzerine düşmüş, gözlerim sessizce onu takip etmeye başlamıştı. Geçen sefer bana aldığı cep telefonunu çıkardığı çekmecenin önünde durdu. Çekmeceden gri, sapı da tıpkı kendisi gibi metal olan bir makas çıkarıp bana doğru döndü. Yan tarafında duran pencereden içeri sızan grimsi mavi ışık yüzüne döküldüğünde elinde tuttuğu o makas sanki onun silahıydı ve o şimdi gerçek bir ölüm meleği olarak tam karşımda duruyordu.

Adımları cenneti terk eden o melek, alacağı canın izini süren görevli gibi ağır ağır odanın içine düşmeye başladığında göğsümün derinliklerine saklanan kalbimin sessizliği damarlarımdaki kanın bile yavaşlamasına neden olmuştu.

Zaman da kalbim ve kanım ile birlikte yavaşlamıştı.

Karnımdaki köklerde akan yaşamı hissediyordum. Onun bana attığı her adım, karnımı saran köklerin güçlenerek kalınlaşmasına, beslenerek büyümesine neden oluyordu.

Tam önümde durdu, makasın ucuyla yatağı işaret ederek, "Üzerine çık, velet," dedi, sesindeki baskınlık damarlarımın uğuldamasına yol açınca başımı sallayıp yatağın üzerine çıktım ve tam ortasına gittiğim yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdum. Karan dizini yatağa bastırdığı an yatak onun ağırlığıyla çöktü, ardından onun sıcak nefesini ensemde ve zihnimin derinliklerinde, düşüncelerimi gömdüğüm sokaklarımda

hissettim. O sokaklardan rüzgâr gibi esip geçti, düşüncelerimi oluşturan evlere, ağaçlara, tabelalar ve ışıklara çarptı.

Parmaklarını saçlarımda hissettim. Alnımdan başlayarak geriye doğru taradığı saçlarımın dipleri ağrıyordu ama bunu ona söylememiştim. Makasın ağzının açıldığını hissettim ama Karan makası saçlarıma vurmadı, bunun yerine saçlarımı okşamaya devam etti.

"Bazen düşünüyorum," dediğinde parmakları zihin hapishanemi arasında saklayan saçlarımın oluşturduğu demir parmaklıkları sıkıp sallayan mahkûm gibi hırçınca saçlarımda dolaşıyordu. "Eğer o gün, orada, o konferans salonunda olmasaydım ya da sen o soruyu hiç sormasaydın... Ne olurdu?" Sorusunun yankıları kalbimde sürerken konuşmaya ve saçlarımı okşamaya devam etti. "Orada, tüm parıltınla otururken ve bana kafa tutarken... Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiştim. Benim açımdan."

Ne demeye çalıştığını anlayamasam da "Eğer o gün hiç yaşanmasaydı, herhangi bir yerde karşılaşsak yine ilgini çeker miydim?" diye sordum saf bir merakla.

"Daha önce karşılaşmadığımızı mı düşünüyorsun?"

Kalbim aniden hızlandı. "Daha önce karşılaştık mı?" diye sordum dizginleyemediğim heyecan duygusuyla.

"Evet," dedi bir anlık donup kalmama neden olan bu cevap gözlerimi karşımızda duran duvara dikmeme neden oldu. Ellerim titremeye başlamıştı. "Tabii başta onun sen olduğunu bilmiyordum."

"Ne?"

Makasın açık ağzı saçımın ucuna dokununca gözlerim kısıldı. Karan devam etti: "Seni gördüğümde trafikteydim. Yağmur yağıyordu. Karanlık bir sokaktan bana doğru geliyordun." Makas saçlarımın ucundan küçük bir parçayı kesip kopardı. Saçlarım, küçük cam kırıkları gibi yatağa dökülmeye başladı. "Siyah saçların beyaz tenini örtmüştü. Saçlarını kulağının arkasına ittiğin an ışık yanmış, arkamdaki araba kornaya basmaya başlamıştı. Gözlerim sendeydi. O an hareket edemedim. O an hiçbir şey yapamadım. Birkaç saniyenin içine öyle bir an sığdırmıştı ki varlığın. Yaşını bilseydim olduğun yere bile bakmazdım. On dokuz yaş benim için büyük değil, ben kendi yaşımdaki insanları bile olgun bulmuyorum."

Kalbim küt küt atarken, "Beni ne zaman tanıdın?" diye sordum.

"Seni ikinci kez yağmurun altında gördüğüm gün."

Beni gördüğünü, beni izlediğini, beni izlerken bir anlığına zamanı durdurmak istediğini bilmek titreyen ellerimi karnıma bastırmama sebep olmuştu. "Eğer trafikte olmasaydım ve arkamdaki gevşek kornaya basıp duruyor olmasaydı arabadan iner, arkandan gelirdim," dedi dürüstçe.

Kasılan kalbimle, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Beni durduran yeterli olgunluğa sahip olmamandı Asi. O gün seni gördüğümde ise normal bir kadındın, yağmurlu o gecede karanlık sokaktan çıkıp gelen o kadındın. Durum farklıydı. Olduğumuz konum farklıydı. Peşinden gelirdim," dedi. Ona bakmak istesem de bunu yapamadım.

"Bunu... Yani beni daha önceden gördüğünü neden bana anlatmadın?" diye sordum yavaşça.

Güldüğünü duydum. "Senin de bana anlatmadığın şeyler olmadı mı hiç?" diye soruma soruyla karşılık verdi. Avucumu karnıma tamamen bastırıp yutkundum. Sustum. Haklıydı. Vardı. Ama bugün her şeyi ona anlatacaktım.

Zor olsa bile bunu yapacaktım. Çok zor olsa bile...

"Saçlarını çok kısaltmak istemiyorum," dedi, zaten neredeyse hiç dokunmamıştı. Yatağa cam kırıkları gibi yayılan siyah saçlarıma baktım. Saçlarım hâlâ aynı boydaydı, uçlarından kırpılan kırıkları izlerken gülümsedim.

"Hiç kesmemişsin ki."

"Saçlarımın kırıklarını kes dedin, kalbimin kırıklarını kes demedin," dediğinde duraksadım. "Eğer kalbinden başlasaydım, yatak değil şehir kırıklarla dolup taşardı."

Yavaşça ona doğru dönüp, elinde bir cinayet silahı gibi tuttuğu makası alarak yatağın ucuna bıraktım. Bir elim yavaşça kemikli yüzüne kaydı, sakallarını hissettim. "Heyecanlıyım," dedim, başta anlamayınca, "Bugün için," diye ekledim. Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Ben de," demesini beklemiyordum. Mideme kramp saplanırken yüzümde allak bullak bir ifadeyle ona bakakalmıştım. Yoksa her şeyi biliyor muydu? Her şeyi bugün anlatacağımı, hamile olduğumu bugün söyleyeceğimi Billur ona söylemiş olabilir miydi? Yoksa Güneş ona anlatmış olabilir miydi? Yoksa çantamdaki kâğıdı mı bulmuştu? Belki de... Belki de gizlice kusarken beni görmüştü ve bu kanıya varmıştı.

Kalbim son sürat çarparken, "Ne?" diye sordum ama Karan başını iki yana sallayarak beni kollarının arasına çekti.

Sabaha karşı yattığımız uykudan öğlen sonu uyanmıştım. Uyandığımda Karan yanımda değildi. Ağzımda kekremsi bir tat, midemde de bir süredir beni terk etmeyen o kasılmalar vardı. Karan'ın bana hediye ettiği cep telefonuna uzanıp bildirim panelini kontrol ettikten sonra kendimi tekrardan yumuşak yorganın içine bırakarak beyaz bir bulutun içine gömülür gibi yorganın dibine gömülmüştüm.

İçimde hâlâ korku, panik havası vardı. Karan'ın her şeyi biliyor olma ihtimali beni ödlek bir tavuğa dönüştürmüştü resmen. Yatağın içinde cenin pozisyonu alıp bulantımı bastırmak için gözlerimi kapattığım saniyelerde odanın kapısı gürültüyle açıldı.

"Kalk kalk kalk!" diye bağırdı zihnimi döven cırtlak ses. Gözlerimi devirerek yüzümü yumuşak yastığa bastırdım ve iniltiyle karışık isyan dolu bir ses çıkardım. Bedirhan birden kıçıma vurunca irkilerek kafamı kaldırıp yatağın başında dikilen inatçı adama baktım. "Göt büyütmeye mi geldin buraya diyeceğim de o götü büyütebilmek için beş tane silikonu aynı anda taktırman lazım!" diye cırladı. "Kız, kalksana. Akşam oldu akşam!"

Yatağa geri sinerek, "Yorgunum," diye inledim. Hayır, yorgun değildim. Yalnızca kendimi akşam için hazır hissetmiyordum.

"Cehennem Süpürgesi!" diye bağırdı Bedirhan. "Düşündüğüm gibi. Sorun çıkarıyor bu küçük karı!"

"Nani nani, daat!" diye bağıran Billur gözlerimi devirmeme neden oldu. "Bayır Güllerine Acil Yardım Ekibi BGAY emir ve görüşlerinize hazırdır, şizofren şehzadem!"

"Kız şizofren ne, salak?" Bedirhan, Billur'un kafasına vurdu. "Şehzadem diyeceksin sadece. Padişahım da diyebilirsin."

"Sen bana vurdun mu?" Billur yumruğunu sıkarak Bedirhan'ın üzerine yürüyünce Bedirhan geri adım atıp yavaşça, "Ay yok ne vurması, sosisli poğaçam... Ay dövecek misin şu an beni? Kız yapma, bak o tırnaklarını yeni tımarladım. Yazık, günah... Sanat o."

"Ya lütfen," diye inledim. "Lütfen beni rahat bırakın, lütfen ya, lütfen."

"Bırakamam, efendim, ben seni rahat bırakırsam Karan beni hadım bırakır." Bedirhan kötü bir kahkaha attı. "Ve eminim Çalı Süpürgesi arkadaşın bunu asla istemez."

Billur, Bedirhan'a vurup, "Düzgün konuş, parmaklarını kırıp şekillerini değiştiririm!" diye tısladı.

"Bana bak kırmızı fasulyem, sanat icra ettiğim parmaklarıma herhangi bir komplo, suikast düşüncesi içerisine girmeye devam edecek olursan o kafanı kopartır, saç modeli denediğim bir manken olarak kullanırım kelleni!"

"Geri bas, kuaför parçası. Ben sana üç beden büyük gelirim," dedi Billur, Bedirhan'ın üzerine yürüyerek.

"Hoşt," dedi Bedirhan alayla. "Kız sen değil miydin gördüğün şeye bu bana üç beden büyük gelir diyen, şimdi gelmiş bana ben sana üç beden büyüğüm diyor... Kime ne büyük geldi, gördük..."

"Çirkinleşiyorsunuz ama," dedim yattığım yerden kalkmadan.

Bedirhan yorganı üzerimden çekerken, "Kaldır kız sen de kıymetlini, yıkık," dedi. "Hazırlanacağız!"

"Ne hazırlanması ya?" Doğrulup yorganı geri almaya çalıştım ama Bedirhan yorganı çekerek yatağın üzerinden aldı. "Ya versene şunu, yatacağım ben!"

"Bugün yapman gereken şeyler yok mu yani?" diye sordu Billur gözlerini yüzüme dikerek.

"Evet, yok mu?" Bedirhan durup kaşlarını kaldırdı. "Mesela silikon taktırmak?"

Bedirhan'ın sululuklarına aldırış etmeden Billur'a baktım. Büyük, siyah halka küpeleri neredeyse suratı kadardı ama ona yakışıyordu, Bedirhan'ın şıklığının aksine Billur salaş görünüyordu. Birbirlerinin zıttı gibi duran bu ikiliyi izlerken yorgun bir nefes alıp yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdum.

"Aa, hâlâ kalkmıyor!" diye söylendi Bedirhan huysuzca.

"İzin verirseniz giyineyim o zaman," dedim Bedirhan'a cins cins bakarak. "Çıkacak mısın odadan?"

"Ay olmayan memeni görmemden korkuyorsan, tatlım beş kilometre uzaktaki karıncaya bakmak ve senin memene bakmak inan aynı etkiyi yaratır." Yüzüme doğru eğildi. "Yani hiçbir şey göremem."

"Çok alındım," diye homurdanıp yastıkla suratına vurdum. "Sana ne benim göğüslerimden ya? Sen git önce o rampalı saçını kes, kuaför olmuşsun ama terzi kendi söküğünü dikemiyor işte!"

"Kuaför değilim ben, hadsiz!" Bedirhan yüzüne vurduğum yastığı alıp bana dehşetle baktı. "Milyon dolarlık suratıma pervasızca yastık

savurduğu yetmedi, dünyaya bin yılda bir gelecek kadar mükemmel bir sanatçıya kuaför diyor. Üstüme iyilik sağlık ulan!"

"Ulan mı?"

"Kanka, o tamamen benimle takılmaktan oldu," dedi Billur. "Bana da yapma ulan ay demişti."

"İçinde durduramadığın o kıroyu görebiliyoruz Bedirhan," dedim gözlerimi kısarak.

"Ya benim içimdeki kıro bile sizden daha elit, daha vizyon sahibi," dedi aniden boğuklaşan sesiyle. Bazı anlarda bu ses tonunu kullanıyor, beni şaşırtıyordu, evet ama şimdi şaşırmamıştım. Bazen maskesini yüzünün yarısına kadar yukarı çekip bize gerçek benliğini ucundan da olsa gösteriyordu.

"Gerçek sesini duyduğumda kucağına atlamak istiyorum," diye mırıldandı Billur. Bedirhan ona yan gözle bakarken sonunda dayanamayıp yataktan kalktım. Tekli koltuğun sırtına serilmiş gri hırkayı üzerime geçirirken Bedirhan yine etrafımda dolanmaya başlamıştı.

"Önce duşa giriyorsun, o yağlı kafanı bir kutu şampuanla bir güzel yıkayıp arındırabildiğin kadar arındırdıktan sonra saçlarını yapıyorum, kıyafetini seçiyoruz, makyajını yapıyorum ve gece için bir afete dönüşüyorsun. Tabii önüne bir hortumla dikilip tazyikli suyu suratına tutana kadar... Sonra yine aynı sıçansın." Parmaklarıyla beni işaret edip sırıttı. "Kabul et, harikayım ve bu akşam için bir tarih yazacağım."

"Bana edecek başka hakaretin kaldı mı?" diye sordum, gözlerime yerleştirdiğim boş bakışlara uzun uzun bakıp dilini şaklattı.

"Yok, şimdilik kalmadı ama sen saçını yıkayana kadar ben yeni hakaretler üretirim."

Kaşlarımı kaldırıp sabır dilenir gibi başımı salladıktan sonra banyoya geçtim. O sırada hâlâ odada olduklarını biliyordum. Seslerini duyabiliyordum ama suyu açtığım an sesleri zihnimden silinerek yerini suyun sesine bıraktı. Akan suyun altına doğduğum gün olduğum gibi çırılçıplak girdiğimde saçlarımı ağırlaştıran su, dün gece tenime takılan saç kırıklarını önüne katarak bedenimden akıp gidiyordu. Musluğu çevirip suyu kapattım ve sessizlik etrafa çarparak kulaklarımı doldurdu. Bedirhan ile Billur'un odada olmadığına kanaat getirdiğimde bedenimi içine hapsettiğim beyaz bir bornoz ve önüme kattığım buharla birlikte odaya girdim.

Düşündüğümün aksine Billur hâlâ odadaydı ama Bedirhan çıkmıştı. Gözlerim yatağa uzanmış tavanı izleyen Billur'a dokundu, Billur'un yeşil gözleri de yavaşça bana çevrildi ve uzun uzun birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Bugün büyük gün, ha?" dedi ellerini yatağa bastırıp yavaşça doğrularak.

Dişlerimle alt dudağımı sıyırıp, "Sanırım," diye fısıldadım.

"Sanırım mı?" Billur'un kaşları ânında çatıldı. "Ne demek sanırım Asi? Söylemeyecek misin? Artık saklayamazsın."

Makyaj masasının önüne doğru yürüdüm. Masanın önündeki pufa oturup gözlerimi Billur'a diktim. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Durmadan ağlıyorum, neden ağladığımı ona açıklayamıyorum, sadece ağlıyorum. Bir şeyleri bahane ederek ağlamaktan bıktım. Bu duyguları durduramıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bana neler oluyor, anlamıyorum."

Çenesiyle karnımı işaret edip, asi bir ifadeyle, "İçindeki canavar yüzünden," dedi.

"Ona canavar deme," diye homurdandım.

"Üzgünüm, anne mamut," dediğinde ona düz düz baktım. "O surat ifadesiyle tıpkı mamutlara benziyorsun."

"Neye benzediğim umurumda değil," dedim gözlerimi devirerek. "Bunu taşımak için... Seçilmiş en yanlış beden benim bedenim."

Billur yüzünü saran öfke sarmaşığını benden saklama gereksinimi duymadı. Öfkelendiğini görmek beni şaşırtmamıştı ama bu konuya içten içe ne kadar önem verdiğini görmemi sağlamıştı.

"Saçmalıyorsun," dedi, siniri yanan bir ateşin içine düşen çıra parçaları gibiydi. "Ne varmış bedeninde? Eminim benim annemden daha iyi bir anne olursun." Kollarını geriye doğru gererek gözlerini tavana çevirdi. "Asi, tamam, kabul. Kolay şeyler yaşamadın. Karan da yaşamadı ama kötü şeyler yaşayan yalnızca ikiniz değilsiniz. Şimdi karnında bir mucize taşıyorsun ve bunun seni mutlu etmesi gerek. Evet, korkuttuğunu biliyorum ama yine de mutlu olmalısın, bebeğim." Gözlerini yüzüme çevirdi. "O bir mucize. Ama evet, hâlâ seni yediğine emin olduğum bir mucize."

"Eğer yerimde olsaydın ne hissettiğimi anlardın," dedim yavaşça. Kendimi karman çorman hissediyordum. Aslında beni anlayabilmesi için benim yerimde olmasına gerek yoktu. Nasıl bir insan olduğumu

biliyordu. Hayatımın öncesini ve şimdisini de biliyordu. Nasıl bir his taşıdığımı anlaması çok da zor olmazdı.

"Kolay olmadığını bildiğimi söyledim zaten, bebek," dedi Billur, omuz silkerek dudaklarını büzdü. "Ama artık yirmi bir sayılırsın. Koca bir bebek gibi davranmanın zamanı değil, değil mi ama?"

Gözlerimi çıplak ayaklarıma indirip birkaç saniye bekledim. Dudaklarımı yaladığımda düşünceler birbirine çarpıp devrilen domino taşları gibiydi. "Bundan sonrasını kestiremiyorum," diye mırıldandım.

"Kim bundan sonrayı kestirebilir ki? Makas bizim değil, zamanın elinde. O neremizi isterse oramızı kesmeye devam edecek. O yüzden bu kadar düşünme," dedi ve göz kırptı. "Hadi, şimdi seni biraz tazeleyelim. Siktir ya, cidden bir mamuta benziyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Mamuta benzemiyorum."

"Evet, benziyorsun." Ayaklarını sallayarak güldü. "Ama o tek taşşaklı senden daha çok benziyor."

"Sen ve Bedirhan benim sınavımsınız," diye homurdandım.

"Fırsat ayağınıza geldi. Bedirhan alana, Billur bedava." Billur kıkırdayarak yataktan kalktı. "Üzerine rahat bir şeyler giy... Ay dur ya, bu da çok Nuri Alço gibi oldu... Giyin işte. Gazoz falan da vermeyeceğim, korkma." Duraksadı. "Çişimi yapıp geliyorum."

Günün kalanında Bedirhan'ın beni öldürmekle tehdit ederek saçlarıma sardığı bigudilerle bana sürdüğü siyah ojeleri izlemiştim. Yoğun, siyah bir göz makyajı yapmıştı ama büyük ihtimalle ne yaşanırsa yaşansın ağlayıp o göz makyajının altında bir pandaya dönüşecektim.

Güneş, saçlarıma takılan pembe bigudilerle oynarken neşeli görünüyordu, artık daha fazla diyalog kuruyor, kendini geri çekmektense bize katılıyordu. Aynı ojeleri ayaklarıma Billur sürmüştü, ne kadar huylansam da o bunu yaparken zevk almış gibiydi. Bedirhan'ın bilerek üç ton koyu sürdüğü fondöten yüzünden suratımda tüp patlamışa dönmüştüm, Bedirhan'ın yarım saat kahkaha atmasına neden olmuştu bu. Sonra fondöteni silmiş, yerine kendi tonum olan fondöteni sürerek yüzüme yedirmişti.

Ne zaman bana fondöten sürse, o fondöteni yedirirken beni âdeta pataklıyordu.

Ten makyajım bittiğinde ablam da artık buradaydı. Sergen ile kapı aralıklarında cilveleştiklerini görmek beni şaşırtmıyordu, birlikte kaldıkları evde daha fazlasının yaşandığına emindim. Sanırım hormon-

larım yüzünden içimde dedikoducu bir kadının yaşadığı bir oda daha inşa edilmişti.

Şeftali tonlarındaki allığı elmacık kemiklerime tombul bir fırçayla yediren Bedirhan'ı sorgu dolu gözlerle izliyordum. Üzerimde gümüş rengi saten bir gömlek, altımdaysa bedenimi sımsıkı saran siyah bir pantolon vardı. Karan'ın hediye ettiği su damlası şeklindeki elmas bilekliğimi de bileğime takmıştım. Her ne kadar istemesem de Bedirhan'ın zoruyla burnu hafif sivri, ince topuklu siyah bir bot giymiştim. Bedirhan dudaklarımı neredeyse bomboş bırakmıştı, kremsi bir his bırakan rujun rengi kendi dudaklarıma çok yakın bir tondaydı.

Tombul fırçanın kılları yüzümü gıdıklarken Bedirhan fırçayı burnuma sürtüp yüzümü buruşturmama neden oldu. "Bakma bana öyle," dedi. "Az kaldı işte."

"Karan'ın planı ne?" diye sordum merakla.

"Doğum günü sürprizi gibi bir şey," dedi Bedirhan kısık sesle, kimsenin duymasını istemiyor gibiydi. "Bayağı organize etti. Bozma işte."

"Saat on ikiden sonra doğum günü olan kişi ben değilim, Karan," dedim. "Bu geceyi benim organize etmem gerekmiyor muydu?"

Yüzümü tekrar fırçanın kıllarıyla gıdıklayınca eline vurdum. "Amma mızıkçısın ha. Adamcağız uğraşmanı istememiş, senin telaşlanacağını bildiğinden güzel bir gece organize etmiş. Tadını çıkarsana," diye söylendi. "Fazla abartılı olmadın, güzel görünüyorsun." Gözlerini şöyle bir yüzümde gezdirip büyüklük taslayarak gözlerimin içine baktı. "Hadi, söyle bana. Harika olduğumu söyle," dedi.

"Bunu senin söylemen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Harikayım."

"Bana söylemen gerekiyordu."

"Sana söylüyorum işte. Sana harika olduğumu söylüyorum..."

Ablam içeri girince hiçbir şey söylemeden Bedirhan'a bakmaya devam ettim. "Çok güzel görünüyorsun," dedi Defne heyecanlı heyecanlı.

"Değil mi?" diye sordu Bedirhan. "Ben yaptım."

Güneş yatağın ucunda oturmuş meraklı gözlerle bizi izliyordu. Defne ona gülümsedi, Güneş de ablama gülümseyerek karşılık vermişti. Billur, "Karan aşağıda seni bekliyor," diyerek içeri girince kalp atışlarımın yankılar uyandırarak göğsümü doldurmaya başladığını hissettim.

Panikli gözlerim Billur'u buldu. Bana güven veren gözlerle bakıyor, her şeyin yolunda gideceğine inanmamı istiyor gibi görünüyordu.

Bileğimde su damlası şeklindeki elmas bilekliği hatırlayınca gözlerim bileğime indi. Derin bir nefes aldım.

Cep telefonumu küçük çantamın içine koyduktan sonra odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Karan'ın salonda sırtı bana dönük şekilde beklediğini gördüğümde damarlarım bileklerimi sarıp sıkan ipler gibiydi.

Görkemli sırtını saran ceket takımına aitti, simsiyahtı ve jilet gibi görünüyordu. Tıpkı takımının ceketi gibi pantolonu da siyahtı, ütülenmişti ve kısmen dardı. Onun uzun bacaklarını ortaya seriyor, ne kadar görkemli olduğunu bana sergiliyordu.

Merdivenleri ağır ağır inip onun omzuna dokundum. İrkildi, bana doğru döndüğü anda sakallarını tıraş ettiğini gördüm. Kısalttığı sakalları yüzünü yeşertmeye devam ediyordu ama eskisi kadar gür değildi. Saçlarını da kısaltmıştı, yine de o siyah saçlar gür ve dalgalıydı. Gözlerim dövmesini açıkta bırakan gömleğine indi.

Koyu gri gömleği pahalı bir kumaştandı. Gözlerimi gömleğinden ayırıp siyah gözlerine çevirdiğimde ise o bakışlara kor gibi düşen yansımam tenimin ısınmasına neden oldu.

Eli belime kaydı. Bedenimi bedenine sahiplenircesine bastırıp gözlerini gözlerimden çekmeden, "Rujun bitti, şimdi de gözlerini silmem için mi uğraşıyorsun?" diye sordu, kısık sesi gözlerimin de kısılmasına neden olmuştu.

"Bedirhan'ın suçu," dedim gülümsememe engel olamadan.

"Hain, beni mi yakacaksın?" diye bağırdı Bedirhan arkamdan ama onu duymazdan geldim.

"Abi." Sergen'in sesi Karan'ın dikkatini dağıtmıştı. Karan gözlerini sesin merkezine çevirdiğinde ben hâlâ büyülenmiş gibi onu izliyordum ama içimde dindiremediğim o endişe karnıma kuyularını kazmaya devam ediyordu. "Masayı hazırlıyorlar. Saat kaçta orada olacaksınız?"

Yemek... Gözlerim farkında olmadan kısıldı. Romantik bir akşam yemeği... Acaba yemeğin ortasında söylesem ne tepki verirdi? Ağzındakileri yüzüme püskürtür müydü? Ya da sessizliğe gömülüp öylece yüzümü mü izlerdi? Bilmiyordum.

Gölün kıyısında gölgeler büyüyordu. Canavar gözyaşlarını kollarına silip, mürekkepten yaşları kollarına bulaştırarak kollarının birer roman sayfasına dönüşmesine neden olurken, diğer Merve yeniden

gölün içindeydi. Kelimelerin yüzdüğü gölün ortasında hareketsiz duruyor, bulutların arasında duran ayı seyrediyordu.

"Saat belli değil. Önce birkaç küçük işimiz var," dedi Karan, gözlerindeki uyarıyı görür gibi oldum. Sanırım planının açık edilmesi onu biraz rahatsız etmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp beklemeye başladım.

Evden ayrıldığımızda saat dokuza geliyordu. Cip Fethiye'nin sokaklarında salınmaya başlamıştı. Belli aralıklarla yolun kenarına yerleştirilmiş sokak lambalarını takip eden gözlerim, içimdeki harbin kanlı izlerini taşıyordu.

"Bu geceyi benim planlamam gerekirdi," diye mırıldandım. Ona bir hediye bile almama izin vermemişti. Neden her şeyi tek başına yapmak istiyordu, bunu anlayamıyordum.

"Bu geceyi ben planladım çünkü bunun böyle olması gerekiyordu," dedi kısaca.

Gözlerimi ışıklardan çekmedim. İçimdeki savaştan bihaber olduğu için sakin görünmeye çabalayarak, "Şimdi nereye gidiyoruz Çakıl?" diye sordum dalga geçer gibi. Bu, onu da güldürdü.

"Şimdi birlikte kahve içmeye gidiyoruz," dediğinde duraksayıp omzumun üzerinden ona baktım. "Her zamankinden," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Peki."

Çok geçmeden caddedeki kahve dükkânının önündeydik. Tanıdık yaşlı yüzü gördüğümde, anılar üzerime yıkılmış gibi bir süre öylece yaşlı adamı izlemiştim. Adam kahvelerimizi bana yakın geçmişi hatırlatan karton kutulara doldururken, "Uzun zamandır yoksun," dedi, bir an gözlerim onun her zamankinden daha yaşlı göründüğünü fark etti.

"Okul için Antalya'dayım," diye mırıldandım. Gülümsedi.

"Uzun zamandır," dedi tekrardan.

Bir şey diyemedim.

"Kurabiyelerden de olsun mu?" diye sordu Karan'a doğru dönerek. İçerisi taze çekilmiş kahve, kurabiye ve anılar gibi kokuyordu. Loş sarı ışıklandırmanın altında her şey daha eskiydi, sanki ait olmadığımız bir zamanda, eski bir anının tam ortasındaydık. Yeniden... Bazı anıları diriltip içlerine girmek, onları en baştan yaşamak mümkün müydü?

"Ay kurabiyeleri?" Karan bana baktı. "Olsun."

Başımı salladım. "Olsun."

Yaşlı adam gülümseyerek ay kurabiyelerini kese kâğıdının içine doldurmaya başladı. Kahvemden bir yudum alıp onun ağır hareketlerini

büyük bir huzurla izledim. Kahve dükkânından çıktığımızda caddeyi dolduran araçların ışıkları şehrin zeminine onlarca mum dikilmiş gibi yanıyor, caddeyi aydınlatıyorlardı. Geceye bekçilik eden ışıkları seviyordum.

Bulanan mideme rağmen ay kurabiyelerini yiyordum ve bundan zevk alıyordum. Araca doğru yürüyeceğimizi sanmışken Karan beni kolumdan tutarak ara sokağa çekti. Bir zamanlar sık sık uğradığım kitapçı eskiye ait bir anı gibi karşımda dimdik durduğunda bir an dizlerim tutmadı. Karan anlamış gibi beni içeri çekti. Rüzgâr çanlarının sesini dinledim, sayfaların kokusu hatıralarımı okşadı ve gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı.

Ağlamadım. Ama kendimi sıkmasam gözyaşlarına boğulacağıma emindim.

Özdemir abi beni sanki aylar geçmemiş de dün akşam okul çıkışı yanına uğramışım gibi gülümseyerek karşılamıştı. Yeni kitaplardan bahsetmiş, bana bir de kitap önermişti. Tüm bunlar olurken Karan gözlerindeki parıltılarla beni izliyor, bense ağlamamak için kendimi sıkarak anılarımın içinde yeniden nefes alıyordum.

Kitapların sıralı durduğu rafların oluşturduğu labirentin içinde ilerlerken gözlerim kitaplarda dolanıyordu. Normalde kitapçı bu saatlerde kapanırdı ama açıktı. Bunun nedenini sormadım, bunun kasıtlı yapıldığını biliyordum. Bu, Karan'ın planının bir parçasıydı.

Beni o kadar var ediyordu ki, bir gün onsuz kalırsam hiç var olmamışım gibi yok olacaktım.

Bulutların yeryüzüne çöktüğü bir kış gecesini hatırlatan sisli gözlerine baktığımda, bana verdiği mutlulukların onu nasıl tatmin ettiğini görmüştüm. Kitapçıdan Özdemir abinin bana hediye ettiği, Küçük Prens'ten sonra beni en çok etkileyecek ikinci kitap olduğuna inandığım Şeker Portakalı ile ayrılmıştım. Şeker Portakalı'nı göğsüme bastırarak soğuğun çöktüğü karanlık sokakta yürürken dudaklarımda silemediğim bir tebessüm vardı.

Karan vardı. O varken, dudaklarımda gözlerimden yaşlar dökülürken bile tebessümler vardı.

Cip fakültenin önünde durduğunda gözlerim Şeker Portakalı'nın üçüncü sayfasından ayrılarak ön camdan dışarı doğruldu. Çiseleyen yağmuru izlerken neden okulda olduğumuzu anlayamıyordum.

"Neden buradayız?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Anlatacağım," dediğinde ona baktım. Bana bakıyordu. Yana yakıla, harabenin içinden yaralı halde çıkardığı ve iyileştirmek için kendini parçaladığı o küçük kıza bakıyordu: Yakıcı bir his bedenimde dalgalanmaya başladığında derin bir nefes aldım. "Gel benimle."

Aracın kapısını açıp karanlığın kollarına teslim olduğunda bir süre oturduğum yerden kalkmadan onu izledim. Sonra kitabı torpidonun üzerine koyup kemerimi açtım ve araçtan inip onun yanına gittim. Eli elime kaydı. Elimi sıkıca tuttu. Yüzü ifadesizdi.

Kalbim heyecandan doğan tepkisini göğsümü hırpalayarak gösteriyordu. İçeri girdiğimizde gözlerim fakültenin karanlığa gömülmüş pencerelerinde dolaştı. Bir zamanlar o pencerelerden birinden dışarıyı izler, hocanın sesi zihnime yayılırken hissettiklerimin beni paramparça etmesine izin verirdim. Bunu kimseye göstermeden, hissettirmeden, belli bile etmeden yapardım. İnsanlar bana bakınca donuk gözler, buz gibi bakışlar ve mesafeli tavırlar görürdü.

Oysa ben yalnızca gördükleri değildim. Ben göremedikleri her şeydim.

Ben her eve uğrayan o huzursuzluk, tatsızlık, kavgaydım. Ben her kalbe bir defalığına bile olsa uğramış olan o korkuydum, acıydım, kindim, kırgınlıktım. Ben her babanın üzerine basıp kızına doğru yürüdüğü o yoldum. Ben her annenin mutfakta bulaşık yıkarken ağlamamak için baktığı tavandım. Ben her kız çocuğunun hayatına bir kez bile olsa girmiş olan o oyuncaktım, bez ya da porselen bebektim, yırtılmış ya da kırılmıştım.

Ben bu fakültenin bahçesinde yürürken hep tedirgin olan ama asla kimseye hissettirmeyen, insanların ne düşündüğünü merak eden ama bunu asla onlara belli etmeyen kızdım. Yağmurlu günlerde şemsiyelerinin altında geldikleri bu bahçeye ıslak saçlarım, çıplak ellerimle gelirdim.

Ben kabul etmek istemeseler bile hepsiydim. Herkestim. Herkesin içinde var olmuş bir yaraydım. Ben reddettikleri gibi hiçbir şeydim. Hiç kimseydim. Öldüğünde bile fanusundan çıkarılmayan o balıktım. O zamanlar çok yalnızdım. Bir zamanlar sessizce kalabalığı yararak indiğim o merdivenleri, Karan ile bomboşken çıkmaya başladığımızda içimde yara gibi kanayan geçmiş sanki hâlâ burada sahne almaya devam eden bir müzikaldi.

Saatin neredeyse on iki olmak üzere olduğunu gördüğümde karşımda büyük, yuvarlak bir saat duruyordu ve sokak lambasının ışığı pencereleri aşarak üst katın üçe ayrılan koridorlarını aydınlatıyordu. Yemek ne olacaktı?

Kaygıyla Karan'a baktım ama onun son derece rahat olduğunu görünce şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Karan elimi daha sıkı tutarak beni konferans salonunun olduğu yere doğru yürütmeye başladığında bir an o gizlediğim şaşkınlık alev alarak ifademi tutuşturdu. Konferansın yapıldığı amfinin çift kanatlı kapısının birini itip açtığında irkildim. Karanlık önümüze sessizliği arkasına katarak yığıldı.

Karan beni elimden tutarak içeri çekecekken, "Neler oluyor?" diye sordum panikle.

"Yarım kalmış bir romanı tamamlamanın tek bir yolu vardır, o da onu ya yakıp tamamen yok etmektir ya da yeniden yazmaktır," dedi ve beni içeri çekti. "Şimdi o romanı yazacağız."

"Ne?"

"Kürsüye çık," dedi elimi bırakarak. "Mikrofon orada duruyor."

"Ne?"

"Hadi," dedi. Kürsü bir anda aydınlanınca irkilerek olduğum yerde sıçradım. Bu, Karan'a malûm soruyu sorup cevabını tokat gibi aldığım kürsüydü, mikrofonun duruşunun bile aynı olduğuna yemin edebilirdim. Karan karanlığın örttüğü koltuklara doğru yürümeye başladığında kalbim ağzımın içinde atıyormuş gibi hissediyordum.

Karan sanki oturduğum yeri ezberlemiş gibi ona soruyu sorduğum koltuğa oturdu. Gözlerini yüzüme dikip kürsüye çıkmamı beklemeye başladı. Her şeyi bildiği için bunu ona kürsüde mikrofonu ağzıma dayayıp söylememi istiyor olabilir miydi? Yoksa... Gerçekten biliyor muydu? Titreyen adımlarımla merdivenleri tırmandım. Kürsünün önüne geldiğimde şimdi tavandan aşağı akan spot ışığının tam altında duruyordum.

Etrafta yemek masası olmadığına göre bu bir oyundu. Bu gece basit bir akşam yemeği yiyeceğimizi düşünmüştüm ama yanılmıştım. Her şeyi öğrenmişti ve bu yüzden yemeği iptal edip beni buraya getirmişti. Başka açıklaması olamazdı. Ona bir açıklama yapma isteğiyle parmağımı mikrofona sardığımda kalbimin atış seslerini duyduğuna emindim.

"Ben..." diye fısıldadım. "Seninleyken hiç maske takmadım. Sana hiç yalan söylemedim." Durup ona baktım. Karanlıkta olsa da yüzünü

görebiliyordum. Beni ilgiyle izliyordu. "Sadece... Çok korkmuştum." Karan'ın bileğine sarılı saate baktığını görünce yutkunup mikrofonu daha sıkı kavradım. "Nasıl hissedeceğini bilmediğim için..."

"Her şeyi başlattığın soruyu sorduğun yerdeyiz," dedi Karan, kafamı kaldırıp ona baktım.

"Karan..."

"Şimdi sana bir soru da ben soracağım. Burada," dedi, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Hamile olup olmadığımı soracaktı. Doğru olup olmadığını soracaktı. Ona yalan söylemeyecektim. Gözlerim dolmaya başladığında mikrofonu daha sıkı kavradım. Sanki tutup sıktığım mikrofon değil, kendi kalbimdi.

"Şimdi sana senin her şeyi başlattığın soruyu sorduğun yerden soruyorum. Benimle..."

"Karan..." dedim aniden yüksek sesle.

Sonra aynı anda konuştuk.

"...evlenir misin?"

"...evet, hamileyim!"

Önünde durduğum gölden sular, içinde durduğum sayfalardan kelimeler, gözlerimden yaşlar taşmaya başladığında donup kalmıştık. Siyah gözleri yuvalarından çıkacak gibi görünmesine rağmen üzerine çöken sakinlik, benim kalbimin tam çığlık atacakken durmasıyla garip bir sessizliğe dönüştü.

Aynı anda, "Ha?" diye fısıldadığımızda hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Sonra bir tangırtı duyuldu.

Billur'un sesi tangırtıyı takip etti: "Yok bir şey yok, Bedirhan bayıldı, devam edin siz."

Sergen'in sesi Billur'un sesinin arkasından geldi: "Billur, baksana bir Defne de bayıldı galiba. Göremiyorum, çok karanlık."

Titriyordum. Bedenimi aydınlatan ışık tenimdeki sayfada yazan tüm kelimeleri ele veriyordu. Bana evlenme teklifi mi etmişti? Burada, her şeyi başlattığım yerde başlattığım o şeyin devamını getirmek mi istiyordu? Bahsettiği romanı hatırladım. Siyah gözlerinin içine bakarken o romanın sayfaları başımdan aşağı dökülüyordu. Ben bir romana başlamıştım, yarım kalmıştı, o romanı yakmak değil, devamını yazmak istiyordu.

Karan olduğu yerde donmuş gibi kıpırdamadan gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Titreyen adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Merdivenleri ağır ağır indim, koltukların arasından geçtim ve tam önünde durdum. Kafasını yavaşça kaldırıp önce gözlerimin içine baktı, ardından o felâketim olan siyah gözler karnıma kaydı.

Tekrar bana baktığında, gözlerinin kenarlarında biriken duygular parlıyordu. "Doğru mu?" diye fısıldadı. Sesini ilk defa bu tonda duyuyordum. İlk defa bu Karan'la tanışıyordum.

Gözyaşları gözlerimden dökülürken başımı salladım. Karan derin bir nefes verdi, dudakları aralanmıştı, bedeninin sarsıldığını gördüm. Aralıklı dudaklarının içine çektiği sesli nefesi tekrar geri bıraktı ve gözlerimin içine romanının son sayfasına gelen o yazar gibi baktı.

"Sana hiç yalan söylemedim," dedim, romandan bir kelime karnıma düşmüştü, o kelime içimde bir cümle olacaktı, doğacaktı ve bir sayfa olacaktı, büyüyecekti ve bir roman yazacaktı.

Karan titreyen bakışlarını tekrar karnıma indirip, "Orada mı?" diye sordu, sesi titriyordu, dudakları aralıktı ve nefesi karnıma çarptıkça gözyaşlarım daha da şiddetli akmaya başlıyordu. "Benim mi?" Kafasını kaldırıp karanlık bulutların arasından yüzünü gösteren o ay gibi bana yüzünü gösteren ışıkla gözlerimin içine baktı. "Bizim mi?"

"Burada." Parmaklarımı karnıma koydum. "Senin." Gözyaşlarım çeneme kadar akarken gülümsedim. "Bizim."

"Bu, evet mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Evet," diye fısıldadım.

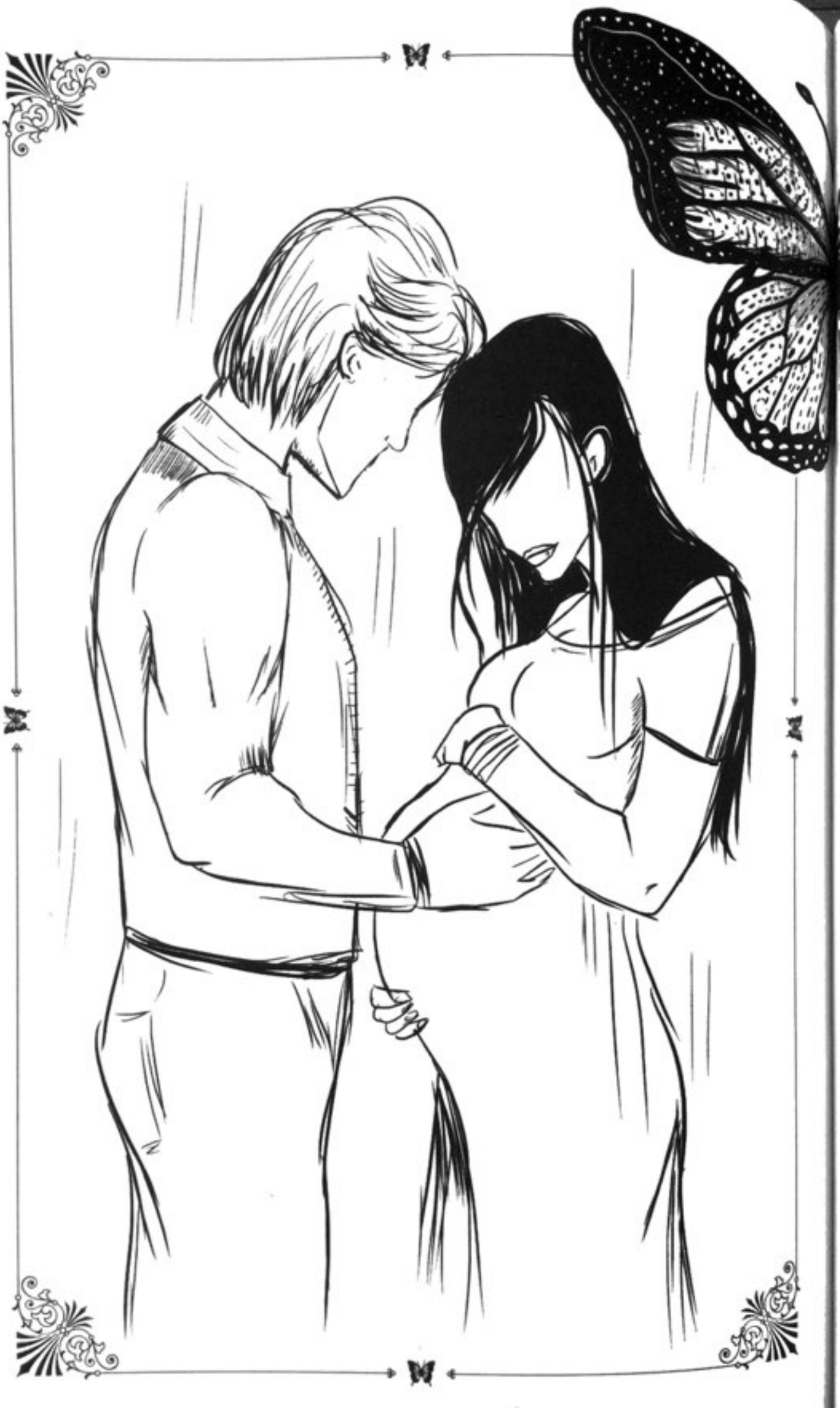
Ayağa kalkıp beni sarmasını bekledim. Ya da bunun gözlerimi açtığımda uyandığım için ağlayacağım kadar güzel bir rüya olmasını... Karan yanağını karnıma bastırarak bir çocuk gibi yavaşça sokulup bana sarıldı. Hâlâ o koltukta, her şeyi başlatan soruyu sorduğum yerde oturuyordu. Ona tokat gibi çarpan cevabı vermiştim.

Ödeşmiştik.

Ellerimi onun başına koyup saçlarını okşamaya başladım.

O ise bir çocuk gibi sessizce karnıma sarılıp öylece durmaya...

11. SAHNE

Şehre ne zaman yağmur düşse, zaman o an tekrardan bizim için yanmaya başlayacak.

O gün, o şehirde, o evin içinde, bir yangının önünde, bir anın sonunda, bir acının başlangıcında, bir kuyunun dibinde, elimde bir makasla aynanın karşısında, cam kırıkları parmak uçlarıma dökülürken ölmeliydim.

Ateşin sadece yaktığını sanırdım, ateş olduğumu anladığımda ateşin de yaktığıyla birlikte yandığını anlamıştım.

Ellerimde kupkuru olmuş kelimeleri yangınıma taşıdım, alevler ruhumdan yükselirken o ateşi ellerimle büyüttüm. O ateş büyüdüğünde, ben bir yangına dönüştüğümde, kendimle birlikte etrafımdaki her şeyi yakmaya başladığımda, kendimi söndürebilmek için bir gram canım bile kalmamıştı.

Pamuklar içinde büyütememiştim ruhumu. Yumuşacık yataklara sermemiştim onu, sırf bu yüzden belki de yumuşacık yatakların altındaki tek bir çivi bazı ruhları rahatsız edip acıtırken, ben o çivinin varlığını bile hissetmemiştim. Çünkü ben zaten bir çivinin üzerinde yatırıyordum ruhumu. Büyük bir çivi, her gece karnımdan içeri saplanırdı ve ruhum çivinin üzerinde can çekişerek öylece uzanırdı.

Ruhum daha fazla donmasın diye kendimi cayır cayır yakardım. Sönmüş bir cehennem gibiydim, bir noktam devamlı olarak yanmaya devam etse de söndürdüğüm her duvar buz tutmuştu.

"O geceyi hatırlıyor musun Asi?" diye sordu diğer Merve, şimdi kelimelerin yüzdüğü gölün kıyısında, çamurların arasında uzanıyor, gökyüzünde hareket eden lacivert bulutların altına aldığı gümüş renginde-ki dolunayı izliyordu. *"Bir daha hiçbir zaman o sabah uyandığımız kız çocuğu olamayacağımızı anladığımız geceyi."*

"Hatırlıyorum," dedim beyaz çarşafları elimle itip gözlerimi ileride-ki gri gökyüzüne çevirerek. Yüksek bir binanın en üst katında, çatısın-daydım ve bembeyaz çarşaflar rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu.

"Peki diğer geceyi hatırlıyor musun?"

Bu ses, kelimelerden korkan canavara, yüzü bana benzeyen o yaratı-ğa aitti. Çarşaflar yüzüme çarparken gözlerimi binanın dibinde intihar hissini kanıma ulaştıran zemine indirdim.

"Hangi geceyi?" diye fısıldadım, intiharın damarlarında dolaşan ka-nının kokusu gökyüzünü sarmıştı, gri gökyüzü bir anda damarın içini dolduran kanın rengini aldı. Artık kızıldı.

"Babanı hatırla. Başını okşayışını o kedinin... Korka korka. Hatırla."

Gözlerimi yumdum.

"Mehmet," diye seslenen genç kadının uzun saçlarının uçları dalgalı, saç-larının diplerinden daha açık bir renkteydi. Yüzünü göremiyordum. Sonra tamamen kayboldu.

Bir koridordaydım.

Karanlık, eski koridorun içinde ilerlerken sesin geldiği yeri bulmaya çalışıyordum. Duvarda eski bir tablo, tablonun yanında üç küçük çerçeve asılı duruyordu. Gözlerim gri görünen çerçevelerde dolaşırken tekrar o sesi duydum.

"Mehmet, baban gelecek, hâlâ o kediyle mi oynuyorsun?"

Gözlerim çerçevedeki fotoğrafa dokundu. Ortada duran çerçevenin içine yerleştirilmiş fotoğrafa çığlık gibi gömülen bir bakışla hapsedilmiş o küçük erkek çocuğuna baktım. Çerçeveye yaklaşıp parmaklarımı camına dokundurduğumda parmak uçlarıma doluşan toz birikintisi orada kirli, koyu gri bir tabaka oluşturdu.

"Anne!"

İrkilerek koridorun diğer ucunda parçalara ayrılan sesiyle tüm evi kal-kan gibi saran o erkek çocuğuna baktım. Dizlerinde yaralar vardı, gözü-nün altı morarmış gibi duruyordu, dudağının patlak olduğunu fark edince

içimin sızladığını hissettim. Ellerinin arasında boz renkte bir kedi yavrusu tutuyordu. Kediyi korkarak tutuyordu ama yine de sıkıca tutuyordu.

"Anne, geceleri çok soğuk oluyor bahçe. Odamda kalsın mı, ne olursun!"

"Babandan yediğin zırnık yetmedi mi? Kemiklerini mi kırdıracaksın sen bu adama?" Tanıdık sesin sahibinin kafası odalardan birinden dışarı uzandığında olduğum yerde donup kaldım. Babaannemin gençlik fotoğraflarında gördüğüm yüzü tam karşımda duruyordu ama o beni görmüyordu bile.

Fırtınanın içine topladığı çığlıklar bulutların göğsünü doldurduğunda, gözlerime sinen zaman genişleyerek saatin tik taklarına ayrıldı. Saatin göbeğine dağılan sayılar kahverengi gözlerimin etrafına dağılarak zamanı gözlerimin içine sığdırdığında şimdi o küçük çocuğa bakıyordum. O, benim babamdı.

Kalbimin vuruşları yavaşladı.

"Günah değil mi? Ben onu çok seviyorum hem." Babam kediyi göğsüne bastırınca yavru kedi miyavladı. Babamın gülümseyişi yüzüne tıpkı güneşin ışıklarının gökyüzüne dağıldığı gibi dağılarak ifadesini aydınlattı.

"Sevdiğin o şey yüzünden nasıl dayak yediğini unuttun herhalde?" Babaannem odadan çıktı. Kapının zil sesi koridorun duvarlarına yayılmaya başladığında babamın küçük gözlerinde korku yeşermiş, babaannem telaşla, "Odana gir çabuk, odana!" diye bağırmıştı. "Görmesin, yemin billah elinden alamam seni!"

"Anne, Boncuk'a bir şey yapar mı babam, yapmaz değil mi?"

"Hâlâ kediyi düşünüyor, hay Allah yahu!" Babaannem babamı omuzlarından iterek bir odaya soktu, kapıyı da arkasından kapattı. "Dün babası kediye vurmasın diye kedinin üzerine uzanıp tonla sopa yedi, hâlâ akıllanmıyor," dedi tedirgin bir sesle. Kapının zili tekrar çaldı ve ardından biri kapıyı öfkeyle yumruklamaya başladı.

"Açsana şu amına koyduğumun kapısını!"

Sırtımı duvara yaslayıp babaannemin kapıyı açmasını beklerken ne olduğunu anlayamıyordum. Tavandan önüme mürekkep damlıyor, mürekkep birikintisi gitgide genişleyerek oluşturduğu halenin içine çıplak ayaklarımı alıyordu. Kapı açıldığında öfkenin bedeninden ışık gibi süzüldüğünü gözlerimle gördüğüm o adam içeri girdi. Bu adamın dedem olduğunu biliyordum, dedemi hiç tanımamış olsam da onu fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla biliyordum.

"Bu siktiğimin kapısını neden geç açıyorsun?" diye sordu dedem, yüzüne yayılan sert ifade babaannemi korkutmuştu.

"Şey..." Kekeleyerek konuşuyordu. "Geçsene içeri." Duraksadı. "Sen yine mi içtin?"

"Hesap mı soruyorsun?" Yüzünde beliren alayı izledim. Bu eve bir zulüm bırakıyormuş gibi hissettiriyordu. "Çekil ayak altından!" Büyük ellerini babaannemin göğsüne bastırıp, ona duyduğu yalnızca saf bir nefretmiş gibi onu öfkeyle iterek koridorda ilerlemeye başladı. Önüme geldiğinde büyük adımlarıyla mürekkep birikintisinin içinden geçti ve ayaklarının altında ezilen mürekkep bacaklarıma sıçradı. Kelimeler bacaklarıma yerleşmeye başladığında o adamın yanımdan geçip gidişini sessizce izlemiştim.

"Mehmet nerede?" diye sordu ileride durduğunda. Gözlerimi sırtına çevirdim, heybetli bir adamdı. O koca bedeniyle bir çocuğa bağırsa bile o çocuğun ödünü koparabilecekken, o koca bedenine, dev gibi cüssesine aldırmadan ufacık bir çocuğu dövüyor muydu?

"Sana o sokak köpeği oğlun nerede diye sordum? Yine eve it mi soktu?" diye kükredi. Odanın kapısının arkasına saklanmış, kucağında kediyle korku dolu gözlerini karanlık odada gezdirirken yüreğinde nasıl bir korku saklıyordu acaba?

"Sokmadı, ne sokacak? İzin vermiyorum ben," dedi babaannem telaşla. Gözleri babamı içine itelediği odanın kapısına kaydı. "Çok yorulmuş bugün. Erkenden yattı."

"Sabah erkenden uyanıp mahallenin itlerine ekmek dağıtmak için bu kadar erken saatte yatıyor, değil mi?" Adam bir anda bana doğru dönünce beni görmediğini bildiğim halde kalbimin hızlandığını hissettim. O gözlerinden kor alevler dökülüyor, o alevler biriktiği yerde cehennem olup yanarak adamın öfkesini harlandırıyordu. "Kaldır o pezevengi. Bu gece uyumayacak."

"Sen çıldırdın mı Osman?" diye sordu babaannem. "Günah, ne istiyorsun ufacık çocuktan? Bırak uyusun."

Adam sadece iki büyük adım atıp, mürekkebi etrafa sıçratarak babaannemin yanına vardı ve büyük, nasırlı ellerini babaannemin boynuna sarıp sertçe sıktı.

Babaannemin gözlerinde korku tıpkı aniden bastırıp sokağın renklerini yutan karanlık gibi etrafı sararak yüzüne dehşeti düşürdüğünde, "Sen benim ne dediğimi duymadın galiba, ha?" diye sordu adam dişlerinin ara-

sından. "Sen mi uyandırırsın yoksa ben kulaklarından tutup kaldırayım, sallandıra sallandıra mı çıkarayım odadan?"

Gölgem evin içine düşüp, içimde taşıdığım zamanı da etrafa döküp saçarken tırnaklarımı avucumun içine gömdüm. "Yapma Osman," dedi kesik kesik verdiği nefeslerle. "Evde tat, huzur bırakmadın."

"Öyle mi?" Babaannemi aniden boğazından tutup duvara savurunca, içimden taşan endişe dudaklarımdan çığlık olarak döküldü.

Odanın kapısına doğru döndü, kalbim göğsümün içinde göğsüme kurulmuş bir bomba düzeneği gibi geri sayıma başlamıştı. Kapının kulpunu kavradı, aşağı doğru çekti ve kapı yavaşça aralandı. Zihnime tohum gibi ekilen korku hissi tüm bedenimi saran bir damar gibiydi ve kapı aralandığı an o damar yırtılmış, içinden kan fışkırmaya başlamıştı.

"Yapma," diyerek adama doğru yürüsem de ona sesimi duyuramadım. "Lütfen," diye fısıldadığım anda o tokat sesi zamanın içine yayıldı, gölün içinde yüzen kelimeler dondu, gökyüzündeki dolunay yere düşmüş porselen bir tabak gibi çatlayıp kırılmaya, parçalanarak bulutlara batmaya başladı. Bulutlar kanadı, gökyüzünden kızıl renkte yağmurlar yağdı.

"Ulan hergele!" diye bağırdı adam. "Ulan gevşek! Bu ne lan? Bu it ne lan?" Küçük çocuğun çığlığını duyunca olduğum yerde sarsılarak avuçlarımı kulaklarıma bastırdım.

"Babacığım," diyordu korku dolu sesi zihnimi darmaduman ederken. "Babacığım, Boncuk'a vurma ne olursun, tamam dışarı bırakacağım onu. Tamam babacığım, tamam vurma ona babacığım." Çocuğun tenine düşen tokatların sesleri atmam gereken adımların önüne geçmiş, ayaklarıma ip gibi dolanmıştı. "Babacığım!" diye çığlık attı. "Boncuk! Babacığım, öldürme Boncuk'u! Babacığım..." Kedinin boğazından acı dolu bir miyavlama sesi yükseldiğinde olduğum yerde donup kaldım. "Boncuk..."

"Boncuk," diye fısıldadım gözlerimden bir damla yaş süzülürken.

Adımlarım yavaş yavaş çözülüp beni o odanın kapısına taşıdığında gözlerim yerde uzanmış, bomboş gözlerle bir köşeye bakan, sırtına kemer darbeleri indirilirken sesi dahi çıkmayan o küçük çocuğa kaydı.

Çocuğun izlediği yerde, babasının az önce boğazını sıkarak öldürdüğü yavru kedinin cesedi vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Şimdi o bomboş bakan gözler gözlerimi bulmuştu.

"Baba," diye fısıldadığımda küçük çocuğun gözlerinin kenarından bir damla yaş süzülüp şakaklarına doğru aktı.

Hâlâ bana bakıyordu.
Fısıldadı:
"Boncuk..."

26 Kasım

Zamanı yenemeyeceğini anladığın zaman, onunla savaşmayı bırakıp, onunla yaşamaya alışıyordun.

Önünde durduğum bembeyaz porselen detaylara sahip aynaya düşen yansımamı izlerken gözlerimde beni asla terk etmeyen o buz gibi bakış vardı ama şimdi o buzların üzerine güzel resimler çizilmiş, binlerce fotoğraf asılmıştı.

Siyah melek kanadından düşen tüylere benzeyen tüylerin oluşturduğu elbisem, özellikle Bedirhan'ın dudağını uçuklatmıştı. Çünkü o gerçekten bembeyaz bir gelinlik giyip, kuğu gibi süzülmemi bekliyordu.

Ama ben siyah kuğu olmayı seçmiş, her daim onda var olduğunu düşündüğüm kanatların tüylerinden yapılan elbisemin, kendimi ait hissettiğim bir gelinliğin içindeyken bu aynanın önüne geçmiştim.

Saçlarım iri su dalgaları şeklinde omuzlarıma kadar akıyor, saçlarıma yerleştirilmiş mor dağ zambakları siyah gelinliğim ile yarattığı uyumla dikkat çekiyordu. Gelinliğimin eteği çok kabarık olmasa da şişkin duruyordu. Arkada çok da abartılı olmayan uzun, tüylerden oluşan bir kuyruğu vardı. Sütyen yakaydı, yakaların uçlarını alan sütyen şekli sivri duruyordu ve uçlarında gerdanıma doğru dimdik duran tüy taneleri sütyenimi oluşturuyordu. Gözlerimde buğulu, çok fazla yorucu görünmeyen siyah bir göz makyajı vardı, dudaklarım saçlarıma takılan dağ zambakları renginde bir ruj ile renklendirilmişti.

Tenim simsiyah gelinliğin altında olduğundan çok daha beyaz görünüyordu.

Yüksek ihtimalle okulu dondurmak zorunda kalacaktım. Eğitimimi bırakmak gibi bir düşüncem olmasa da en azından onun köklerini karnımda taşıdığım süre zarfında Fethiye'de olmak istiyordum.

Düğün apar topar olduğu için hazırlanmak için çok zamanımız olmamıştı. Yirmi bir yaşımın bana geldiği günü bile kutlama fırsatımız olmamış, son yirmi gündür hazırlıklarla uğraşırken gerçekten çok yorulmuştuk. Benim için düğün olmasa da olurdu ama Karan'a göre anılar yaratmaya devam etmem gerekiyordu. O, benim bunu içten içe

de olsa istediğimi biliyordu. İçinde bulunduğum lüks yat suyun dalgalarının dansına eşlik ederek sallandığında gözlerimi aynadan uzaklaştırdım.

Evet, suyun üzerindeydik. Hayır, burada değil, Kelebekler Vadisi'nde evlenecektik.

Karan henüz beni, ben de Karan'ı görmemiştim. Karnımdaki köklerinin ona nasıl hissettirdiğini bilmesem de son günlerde hep bir panik hâlinde olduğunu görüyordum. Geceleri kulağını karnıma yaslıyor, kafasının ağırlığını karnıma vermeden sessizce karnımı dinleyerek dalıyordu uykularına. Belki korkuyordu, belki karman çorman hissediyordu, belki hâlâ algılama konusunda güçlük çekiyordu ama içini saran o çocuksu heyecanı da saklayamıyordu benden. Belki de bu heyecanı kendinden bile saklayamıyordu.

Billur ateş kırmızısı elbisesinin içinde salınarak içeri girdiğinde gözlerim arkadaşımı buldu. Hemen arkasından yeşil elbisesiyle ablam içeri girmişti. Ablam üzerimdeki gelinliğin tüylerine dokunurken gözlerinde cam gibi parlayan yaşları görebiliyordum.

"İlk duyduğumda senin bir manyak olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı, sesi de titriyordu. Yüzümün her köşesini ezberlemek istiyormuş gibi bana baktığında ona gülümsedim. "Ama siyah senin rengin. İnanılmaz görünüyorsun..."

"Sen de çok güzelsin," dedim heyecandan titreyen ellerimi gizlemeye çalışarak.

"Siyah bir kuğuya benziyorsun," diye mırıldandı Billur. "Sanırım ağlayacağım..."

"Ağlaması gereken benim," dedi Defne burnunu çekerek. "Rol çalmayı kes."

"Darısı Sergen ve senin başına," diye homurdandı Billur. Ablam ona yan gözle baktı.

"Bedirhan'la sen varken bize fırsat gelmez," dedi iğneleyici bir sesle.

"Bedirhan hâlâ köşede yas tutuyor," dedi Billur gülerek. Dişlerimi göstererek gülmeme neden olan anı zihnimde tekrardan can bulmuştu.

Bedirhan, her şeyi başlattığım yerde söylediğim şeyle yıkılmıştı. Hamile olduğum gerçeği Karan'dan sonra en çok onu etkilemişti. Konferans salonunun sahne arkasında oturup saatlerce kolonyalarla ovduğumuz bileklerinin nasıl kızardığını hatırlıyordum.

Her seferinde ayılıyor, *"Bana bunu nasıl yaparsın?"* diye ağlayarak tekrar bayılıyor, ardından bir daha ayılarak, *"Sen benim el değmemiş kazuletimdin, sen benim açılmamış bok goncamdın,"* diyor ve sonra tekrar bayılıyordu.

Hatta bir ara Karan'ın yakalarına yapışmış, Karan şaşkınlıkla olayı idrak etmeye çalışırken, *"Seni kart horoz, yaşlı keçi, ne yaptın el kadar çepicime? Seni ırz düşmanı!"* diyerek onu sarsmıştı ama muhtemelen Karan bunu hatırlamıyordu bile.

"Dedikodum mu oluyor?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp kapının önünde simsiyah takımının içinde gerçekten göz alıcı görünen Bedirhan'a baktım.

"Harika görünüyorsun," dedim kendimi tutamayarak. "Siyahlar içinde..."

"Matemdeyim, tatlım," dedi ve ellerini pantolonunu ceplerine sokup omzunu kapının pervazına yasladı. "Ve evet, matemdeyken de star benim."

Gülümseyip ona elimi uzattım. Başta ıkır cıkır etse de sonunda dayanamayıp yaslandığı yerden ayrılarak bana yaklaştı, elimi tuttu. Beni kollarının arasına çekip, "Kara köpek," dedi şefkatle. "Ne güzel olmuşsun. İlk denediğinde de çok güzel görünüyordu ama şimdi daha güzel durmuş."

Sergen kapıyı tıklattı. Tıpkı Bedirhan gibi siyah bir takım giymişti ama Sergen'in gömleği koyu gri rengindeydi. Gözleri beni bulduğunda kaşlarının havaya kalktığını gördüm.

Ağır adımlarla içeri girip elini ablamın beline sararak, "Çok..." dedi ve duraksadı. "Farklı görünüyorsun Merve. Bir gelin gibi değil de... Yani bir gelin gibi ama..."

"Bu herif salak," dedi Bedirhan gözlerini devirerek. "Şekerim, sen gidip Karan'ın sağdıçlığını yapsana." Gözlerini kısıp Sergen'in ablamın belini saran koluna baktı. "Ulan, yani ay, ırz düşmanı. Çek lan elini. Birdiniz iki mi oldunuz? Sökerim kolunu senin, yedek parçanı da bulamazlar kolsuz gezersin ailenin ırz düşmanı robotu Babür!"

"Bulaşma oğlum bana, önüne bak," dedi Sergen ifadesiz bir sesle.

"Sana buradan bir bakarım, bütün devrelerin yanar..." Bedirhan ellerini kaldırıp yumruklarını sıkarak sıktığı yumruklarını havaya salladı. "Hadi hadi, gelsene! Fight!"

"Sululuk yapma. Abim birazdan burada olur. Hadi biz vadiye inelim, onlar en son gelecekler. Konuklara bir merhaba deriz, bir sorun var mı diye kontrol ederiz."

"Ne inecekmişim o kumların içine ben be?" diye cırladı Bedirhan. Ayaklarını gösterdi. "Sen bu ayakkabıların markası ne biliyor musun, varoş robot? Ben burada kalacağım..."

Billur, Bedirhan'ın koluna girerek, "Danacık, ayakkabılarımızı çıkaracağız zaten. Kuma ayak basıp çılgınlar gibi eğleneceğiz," dedi.

"Kız yok ay..." Bedirhan yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ben plaja bile sarı çizmeyle gidiyorum. Tabii en pahalı olanından alıyorum, öyle gidiyorum..."

"Denize de mi çizmeyle giriyorsun?" diye sordu Billur dehşetle.

"Evet," dedi Bedirhan. "Sonra da çizmenin içi su dolunca batıyorum, boğuluyorum. Sahil güvenlik kurtarmak için gelince güvenliği de boğuyorum. Hep beraber, cümbür cemaat boğuluyoruz..."

Billur, "Ben kimle yatıp kalkıyorum ya?" diye sordu kendi kendine.

"Ne varmış be bende? Sen kurban ol bana. Bulmuş da bunuyor."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp arkadaşlarımın tatlı atışmalarını izlemeye devam ettim. Sonunda Bedirhan'ı ikna edip odadan çıkardıklarında içeride yalnızca ablam kalmıştı.

Elleri ellerime kaydığında gözlerimiz birbiriyle o ince çizgide buluştu. "Babamın burada olması ne kadar doğru bir fikir?" diye sordu kısık sesle.

Ona her şeyin sırrını zihnimden taşan sanrılarla çözdüğümü söyleyemeyeceğim için, "Bilmiyorum," diye mırıldanmakla yetindim.

Burada olduğunu biliyordum. Konukların geldiği teknelerden birinin içinde denizi aşarak benim için vadiye gelmişti. Henüz onu görmemiştim, onu gördüğümde ne hissedeceğimi de bilmiyordum ama burada olması gerekiyormuş gibi geliyordu.

Aramızda hiçbir şey sonuca kavuşamayacak, zaman bizi birbirimize düğme ve delik gibi ilikleyemeyecek de olsa şu an burada olması gerekiyordu.

"Ya senin canını yakarsa?" diye sordu.

Bir an ona kirpiklerin arasından düşüp göz çukuruna yığılan o gözyaşı damlası gibi baktım. Babamın ruhumu hâlâ sancıtabilme yetkisi var mıydı bilmiyordum ama bir yanım o yetkiyi artık ondan aldığımızı

söyleyip duruyordu. Kelimelerden korkan canavar kafasını saklandığı ağacın arkasından çıkarıp uzaktan beni izlemeye başladı.

"Benim canımı yakmayacak," dedim kendimden emin bir sesle. O kadar çok darbe yemiştim ki, yediğim her darbeyle daha da sertleşmiştim. Şimdi birisi kalkıp elindeki silahının tüm şarjörünü üzerime boşaltsa, kurşun saplandığı derimden geri fırlayıp bana şarjörü boşaltan kişiye saplanırdı. O kişiyi yaralar, o kişiyi kanatır, o kişiyi öldürürdü. Ablam gözlerimin içindeki sokakta kaybolmuş gibi tedirgin ve korku dolu gözlerle bana baktı.

"O zaman ben vadiye gidiyorum," dedi bir süre sonra.

Başımı sallayıp elbisemin tüylerinden birini düzelttim.

Saatin ortasında duruyordum, saniyelerin kanatları ikiye açıldığında omuzlarımda zamanın bıraktığı izler vardı. Akrep ve yelkovan tıpkı bir bıçak gibi sırtıma saplandığında ve zaman benim içimde kanamaya başladığında şimdi o çalılıkların arasında eski, yaralı derisini bırakan yılan gibiydim; yepyeni derimle beni yaralayan zamanın içinden geçiyordum ve zaman tarafından tanınmamanın güvencesiyle kıvrılarak geleceğe doğru ilerliyordum.

Parmaklarım tüylerin arasında dolanmaya başladı, bir süre sonra karnımda durdular ve karnıma dokundum. Dokunuşlarım bir melodinin omurgasını oluşturan notalar gibiydi.

Beni idam eden tüm acılar ruhumun içinde ölü bulunmuştu ve tıpkı bir mezar görevi gören ruhum, bu işkenceden büyük yaralar alsa da sağ çıkmayı başarabilmişti. Şimdi mutluydum.

Salıncaklar ruhumun güçlenen dallarına kurulmuş, içimde her gün birini öldürdüğüm binlerce bana benzeyen çocuk salıncakta sallanabilmek için ruhumun dallarının önünde sıraya girmişlerdi.

Tekne dalgaların dokunuşlarıyla beşik gibi sallanmaya başladığında artık bu odadan çıkmanın zamanıydı. Karanlık, yakamozun üzerine ensemi örten siyah saçlar gibi örtmüş, deniz geceyi gördüğü anda hırçınlaşarak kabarmaya başlamıştı.

Çıplak ayaklarımla yavaşça içinden çıktığım odanın kapısını kapadım ve bembeyaz teknenin içinde siyah, küçük bir lekeymişim gibi ilerlemeye başladım. Gökyüzü grimsi bir maviydi, gecenin karanlığı bastırmak üzereydi ve yağmur damlaları belli belirsiz düşerek tenimde bulutların göğsünden düşen gözyaşlarına dönüşmüştü.

Teknenin kemeresinden arkamda bir fırtınayı bırakmış, önüme serilip yanmaya başlayan güneşe doğru ilerliyormuşum gibi geçtim. Onu gördüğümde ayaklarım üç, ellerim beş, yüreğim yedi yaşındaydı ve yirmi bir yaşındaki bedenim taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Kırık beyaz ceketi, kırık beyaz pantolonu ile sırtı bana dönük şekilde yatın burnunda duruyordu. Elleri cebindeydi, siyah saçları yeni kesilmişti ve rüzgâr ondan aldığı acı çikolata kokusunu kollarında bana doğru taşıyor, avuçlarımın içine bırakarak yanımdan geçip gidiyordu.

Kendi inancımın önünde duruyordum. O benim inancımdı. Kendi umudumun önünde duruyordum. O benim umudumdu.

Kalbimin atışları tıpkı bize epey uzakta duran kıyıda yanan mumların ışıkları gibi göğsümün içinde yalpalayarak yanıyordu. Yağmur taneleri küçük küçük düşerek çıplak omuzlarıma konmaya devam ederken, kıyıda yanan mumların alevlerinin yağmur damlalarına direndiğini fark ettim. Rüzgâr, yağmurdan yanaydı ve alevleri söndürmek için onlara çarpıp duruyor, onları oradan oraya savuruyordu.

Arkasında, geçmişinden kaçan bir kız çocuğuydum, onun geleceğinde benim için bir sığınak vardı ve ben geçmişin içinde boğulurken, o acımasız geçmişin karanlık dalgaları beni içine alarak alabora ederken, geçmişimin üzerinden geçerek geleceğe ilerleyen gemisini görmüştüm.

Yardım çığlıkları atamasam da, yuttuğum sular yüzünden sesimi çıkaramasam da, beni yutmaya çalışan dev dalgaların içindeki çırpınışlarını görmüş, beni öldürmek üzere olan dalgaların içindeki boğuşmama kayıtsız kalmamıştı.

Arkasında olduğumu bildiği halde dönüp bana bakmadı. Çıplak adımlarımla yağmurun zemini kaplayan gözyaşlarının üzerinden geçerek ona doğru ilerledim.

Bana doğru döndüğünde yatın altından dökülmeye başlayan gümüş rengi ışık, denizin ortasındaki yatı parıltılı bir halenin içine aldı ve o halenin altında uzanan deniz ışıkla yanmaya başladı.

Kısaltılmış sakalları kemikli yüzündeki kemiklerin daha da belirgin görünmesine neden olmuştu. Kısık bakan, çekik ama içleri iri o siyah gözler gözlerime dokunduğu anda bir çağ yangını başladı.

Tüm bedenini bana doğru çevirdi, şimdi gerçekten önümde duruyordu. Kırık beyaz ceketinin içinde bembeyaz ipek bir gömlek vardı, gömleğin düğmeleri göğsünün biraz üzerine kadar çözülmüştü ve kırık beyaz ceketinin cebinde saçlarıma yerleştirilen mor dağ zambaklardan

bir tanesi asılı duruyordu. Gümüş rengi ışığın çemberinin içinde dururken onun siyah gözlerinin manzarasına daldım. O siyah gözlerde simsiyah bir aynaya düşmüş gibi görünen yansımamla karşılaşmıştım.

Bana bakarken gözleri yıldızlardı ve o yıldızlar ışığını göğsünün altındaki güneşten alarak cayır cayır yanıyordu.

Gözleri gözlerimden terminalde, şehirleri birbirinden ayıracak olacak olan o otobüsün önünde, birbirinden kopmak zorunda kalan iki el gibi koptuğunda bakışları bedenimde gezindi. Dudaklarında yara gibi açılıp ikiye ayrılan tebessümden sızan mutluluğun kanıydı.

"Aradığım siyah çakıl taşını buldum," diye fısıldadı, sesi hatıralarımın inini buldu, kapıyı kırıp içeri girdi ve o günün renklerini, seslerini, tatlarını, kokularını, hislerini önüme yayarak onları bana yeniden sundu.

Elini ceketinin cebine soktuğunda bakışlarımı ondan koparamasam da hareketlerini rahatlıkla gözlemleyebiliyordum. Parmakları ceketinin cebinde bir şeyi arıyor gibi dolandı, o esnada gözleri yeniden gözlerime dikilmiş ve iki farklı kumaştan tek bir elbiseye dönüşmüştük.

Parmaklarının arasında tuttuğu siyah, kare şeklindeki kadife kutuyu cebinden çıkardığı sırada gözlerim gözlerinden çözülmüş bir ip gibi ayrılarak kutuya indi. Sırtımın sızladığını, kelimelerin köklerinin sırtımdan dışarı uç vererek romanın sayfasına uzanmak için dışarı çıkmaya çalıştıklarını hissettim. Gözlerim yeniden gözlerine mıhlandığında dilim damağım kurumuş, ay saklandığı bulutların arasından çıkarak gümüş bir kolyenin ucu gibi parlamaya başlamıştı.

Kutunun açılırken çıkardığı tok sesi dinledim. Nabzımı içinde taşıyan sarmaşıklar bileklerimde döne döne kalbime kadar uzandı, kalbimin asılı durduğu damar alev alıp yanmaya, ateşi lav olup kalbimin üzerine akmaya başladı. Parıltısının yüzüme vurduğunu hissettiğim şeye bakmak için tekrar gözlerimi gözlerinden kopardım ve o an yağmur damlalarını kirpiklerimde hissettim.

Su damlası şeklindeki iri tektaşın parıltısı gözlerimi kamaştırmış, dudaklarım aralanmıştı.

"Yağmur damlası," dedi zihnimin içini okuyormuş gibi. "Senin için özel tasarlandı."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu..."

"Siyah elmas," dediğinde kaşlarım çatıldı. Yüzük gümüş rengi gibi duruyordu ama etrafı öyleydi, ortasındaki yağmur damlası siyaha yakın bir renkteydi.

"Neden bu kadar mas..."

"Şşş." Beni susturunca tekrar o siyah gözlere hapsoldum.

Neden bu kadar zahmete girmişti ki? Bir elini elime uzatıp elimi yavaşça yukarı kaldırdı, gözlerimiz o çizgide hâlâ yan yana duran iki yıldız gibi parlamaya devam ediyordu.

Parmak uçlarımı dudaklarına sürttükten sonra yüzüğü kutudan çıkardı, yüzük parmağıma kaydırdığı halkayı izledim, ardından o halkanın bedeninde duran görkemli büyük taşın parıltısı tekrar yüzümü aydınlattı.

Cebinden bu defa kutuda olmayan bir erkek alyansı çıkarınca ona baktım. Alyansı bana uzattı. Alyans koyu griydi, siyaha yakın bir renkti ve zarif duruyordu.

"Bir kadının bana tasma takabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi gülümseyerek. Gözlerim hazine değerindeki gülümsemesine takılırken, kelimelerinin birleşerek oluşturduğu zincir kalbime dolanıyordu. "Şimdi o kadına tasmayı ben uzatıyorum, bana takması için."

Alyansı avucumun içine bıraktı. Sonra büyük elini bana doğru uzatıp parmaklarını birbirinden uzaklaştırarak araladı. Avucumun içinde kor parçası tutuyormuş gibi hissettiğim saniyelerde titreyerek kara zorla o alyansı onun yüzük parmağına geçirdim ve o an, karada patlayan havai fişekler gökyüzüne yayılan damarlara dönüşerek ışıklarını yüzümüze yağdırdı.

"Söylesene, nabız kuyusu," diye fısıldadı göğsümü delmek için patlayan bir kurşun gibi. "Damarlarım dolandı mı bileğimde atan kalbine?"

Gülümsedim.

"Biliyor musun, damar yolu?" dedim yavaşça. "En çok sende kaybolduğumu ve en çok seninle doğru yolu bulduğumu."

Karadan uzakta, denizin ortasında patlayan havai fişekleri izlerken şimdi yatın burnundaydık, ellerim soğuk korkuluklara dokunuyordu ve Karan'ın kolları bir filin hortumu gibi belime sarılmıştı, beni sahiplenircesine tutuyordu.

Bu olanlara hâlâ inanamıyordum, hâlâ birazdan uyanacağım o rüyanın ortasındaymışım ve uyanmamak için kendimi sıkıyormuşum gibi hissediyordum.

"Çok dalgınsın," dediğinde Karan'ın sesi dalga dalga zihnime yayılarak beni gerçeğin içine taşıdı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedim yavaşça. Kalbimin atış seslerini duyabiliyor muydu? Göğün kucağına uzanan havai fişeklerin patlarken çıkardığı seslere benziyordu.

"Biliyor musun, ben de," diye fısıldadı, beklenmedik itirafı kalbimin yumuşamasına neden olmuştu.

Ellerimi karnımda duran büyük ellerinin üzerine koyup parmaklarını okşarken, "Kafamın içinde hep bir yol ayrımındaydık. İkimiz de farklı yollarda birbirimize döndürdüğümüz sırtlarımızla öylece yürüyorduk. Birbirimizden uzaklaşıyorduk. Bizi içine sığdırabildiğim tek son buydu..." dedim. Yüzümü acıyla buruşturdum. Benim buzlarım hâlâ ruhumu içinde saklayan o mahzen olsa da artık o düşünceyle kendini parçalayan küçük kız çocuğu değildim. "Şimdi anlıyorum. Biz bir yol ayrımına gelsek bile aynı yolu seçeriz seninle."

Gülümsediğini hissettim. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen çok fedakârsın," dedim, başımı arkaya doğru atıp ona tersten baktım. "Ve ben çok sencilim."

"Galiba yok mu artık?" diye sordu gülerek.

"Yok," diye fısıldadım utanarak. "Galiba yok, sanırım yok. Vadeleri doldu onların. Artık yoklar."

"O zaman bana fedakârsın deme," dediğinde ona garip garip baktım. "İçin içinden yok oldu, için oldum, de. Fedakâr değilim ben. İçimsin sen benim."

Gözlerim kısıldı. Karan dudaklarını alnıma bastırınca alnı çeneme sürtündü. Yavaşça çekildi. Başımı kaldırıp gözlerimi kıyıya çevirdim. "Kalabalığı görüyor musun?" diye fısıldadım şaşkınlığımı gizleyemeden.

Bir elini kalbime, diğerini karnıma bastırdı. "Sadece bu iki kişilik kalabalıkla ilgileniyorum," dediğinde sesi bir babanın dudaklarından dökülen sevgi sözcükleri ve içi uyku dolu ninni yastıkları gibiydi.

Yatın motoru sessizce çalıştı. İçinde durduğumuz gümüş rengi ışık halesi suyu yararak bizi takip etmeye başladığında yavaş yavaş kıyıya yaklaşmaya başlayan yatın içinde, sırtımı dağıma yaslamış, bizim için toplanan kalabalığı izliyordum. Yat, kıyıya tam yanaşamayacağı için kıyıya yakın bir noktada durdu. Karan elimi bir an olsun bırakmadan beni yatın merdivenlerine kadar getirdi. Merdivenlerin bittiği yerde bir sandal bizi bekliyordu.

Sandalın içinde siyaha boyanmış çakıl taşları ve hafifçe çiseleyen yağmura meydan okuyarak yanan, bazıları simsiyah bazılarıysa bem-

beyaz olan kalın mumlar vardı. Sandala bindiğimizde Karan da ayağındaki ayakkabıları çıkarmıştı. Gülümseyerek gelinliğimin tüylerini geriye çektim. Karan kayıkları yavaş yavaş çekerek bizi kıyıya götürmeye başlamıştı.

Sandal kıyıya yaklaştıkça ellerim titremeye başlamıştı ama nedeni soğuk değildi, aksine bu akşam hava ılıktı, yağmur bulutların kalbinden yağıyor olmalıydı. Çünkü yağmur ne zaman bulutların kalbinden yağsa hava ılıklaşır, ne zaman zihninden yağsa her yer buz tutardı.

"Sakin ol," dedi Karan gülümsemesi yüzünden silinmeden. Mümkün olmadığı için gözlerimi karıştırıp terli avuç içlerimi elbisemin tüylerine silmeye çalıştım. Tüyler sert olduğu için zorlanmıştım. Karan, "Neden bu elbiseyi seçtin bilmiyorum ama en doğru seçim olmuş," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım.

"Senin kanatlarının arasında olduğum için," dedim heyecanla, sonra duraksayıp gözlerimi kaçırdım. Yüzümdeki ifadeyi sertleştirmeye çalıştım. "Senin siyah kanatların olduğunu düşünürdüm hep. O kanatların arasında uyuduğumu..."

"Herkes bize bakıyor, dudaklarına yapışmak zorunda bırakma beni."

İçimde tepeme dikilecek bir gökkuşağı gibi büyüyen hislerin yoğunluğunu gizleyemeyeceğimi anladığımda, "Geri dönelim mi?" diye sordum panikle.

Bir an bana bakakaldı. "Ne?"

Durmak nedir bilmeyen paniğimin etkisiyle terleyen yüzümü ellerimi sallayarak serinletmeye çalıştım. Karan bana şaşkınlıkla bakıyordu. Son günlerde kendim gibi değildim, sanki bedenimi başka biri kullanıyordu ve ben o kişi ne isterse onu yapıyordum.

"Ben ciddiydim aslında," diye mırıldandım korku dolu gözlerimi gözlerine mıhlayarak.

"Yavrum, sen iyi misin?" Karan gülerek küreğin birini bırakıp elini bana doğru uzattı. Ona yaklaştım ve yanağıma dokunmasına izin verdim. Gözlerim ânında kısılırken dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı. Bedenimden bir toz bulutu gibi kalkan huzursuzluğun uzaklaşmaya başlamasıyla gevşedim.

Sandal kıyıya geldiğinde ayakları suyun içinde, elbiselerinin kuyrukları suyun yüzeyinde yüzen arkadaşlarımı gördüğümde dudaklarıma bıçaklarla çizilmiş bir iz gibi yapışan gülümsemem genişlemişti. Billur, Hazal, Büşra ve hatta Damla bile oradaydı. Elbiselerinin etekleri

suyun içinde yüzerken bize gülümsüyorlar, ellerinde tuttukları demet demet zambaklarla bizi bekliyorlardı.

Sandalın ucu kıyıya vurduğu an içinde durduğumuz su dalgalandı. Bedirhan ve Sergen şampanyaları patlattı ve ardından bir keman melodisi duyuldu. Ruha huzur, mutluluk aşılayan güzel bir melodiydi bu, saniyeler içinde tüm konuklar ayaklanmış, bir alkış selinin içinde çıplak ayaklarımla suyun içine girmiştim.

Siyah gelinliğimin kuyruğu ıslanıp ağırlaşmıştı. Karan ile el ele kıyıya çıktık, zambakları başımızdan aşağı attıklarında tenime takılan çiçekler dışındaki tüm zambaklar dalganın kıyıya vurmasıyla suyun kollarına kavuştu ve yüzmeye başladılar.

Mor balıklar gibi suyun içinde yüzen zambakları izlemeye başlamıştım. Dalga onları önce kıyıya vurdu, ardından geri çekti ve sonra çiçekler ile dalgaların o hırçın dansı başladı.

Az ileride elinde bir şampanya şişesiyle dikilen siyah gömleğinin önünü tamamen açmış, siyah pantolonunun paçalarını bilekleri görünecek şekilde yukarı sıyırmış Kartal'ı görünce gülümsedim. Yanında Ayşenur vardı, Ayşenur toz pembe bir gelinlik giymiş, uzayan saçlarını sımsıkı bir balerin topuzuyla şekillendirmişti. Lavin, krem rengindeki ince askılı elbisesiyle Kartal'ın arkasında kollarını göğsüne bağlamış öylece dikiliyor, gülümseyerek bize bakıyordu.

Karan elimi tutup beni vadi ile denizin kalbine, kumsala götürdü.

"Bu vadiye seksen çeşit kelebeğin seksen birincisini getirmiştim," dediğinde sarhoş gibiydim, başım dönüyordu. Dudakları yukarı kıvrıldı, parmakları yavaşça karnıma dokundu. "Şimdi seksen ikinci kelebek de burada."

Tam ortaya geldiğimizde gözlerim etrafa dağınık şekilde yerleştirilmiş beyaz saten kumaşların sardığı sandalyelere kaydı. Tanıdığım, sevdiğim herkes buradaydı... Billur'un dayısı Gökhan abi, dedesi ve anneannesi, hatta annesi... Ve orada, az ileride takım elbisesiyle oturan, kucağında biri turuncu diğeri siyah olan iki balığın yüzdüğü fanusu tutan babam...

Kemanın sesi vadinin yüksek dağlarına çarparak dört bir yana dağıldığında, karanlık saklandığı köşeden gözlerini göstermiş, lacivert gökyüzü sıyrılarak usul usul siyah renk bir tabloya dönüşmeye başlamıştı. Konfetiler patladı, şampanya ve şarap şişelerinin patlama sesleri de buna karışmıştı.

Karan'ın omuzlarına koyduğum titreyen ellerimi omuzlarına tamamen bastırdım ve ilk dansımızı edeceğimiz an geldiğinde gözlerimiz vadinin kalbinde birbirine dokundu. O an, ışıkların tenimize sim gibi aktığı saniyelerde yağmur damlaları tenimize Tanrı'nın mutluluk gözyaşları gibi dökülmeye başlamıştı.

Sonra o şarkıyı duydum.

Öyle bir rüya...

"Bir şarkı yanaştı, iskeleye," diye fısıldadım şarkının sözlerini tekrar ederek. "Kelimeler sana benzedi."

Belimi sardığında mumların alevleri dalgalanıyor, yağmurun damlaları tenimize düşüyordu. "Sonra bir yağmur indi, sonra ebem kuşakları..." Gülümseyerek mırıldanmıştı bunları. Gözlerimin içine baktı ve "Sonra sen geldin," diye fısıldadı.

"Sen geldin," dediğimde hafifçe sallanıyorduk.

"Bütün sokaklara..."

"Öyle bir rüya, öyle..." dediğimde beni yavaşça döndürdü, gelinliğimin kanatlarına tutunan tüyler tenine çarptı. Bedenlerimiz yeniden birleşti.

"Öyle bir rüya, öyle..."

"Öyle bir rüya, öyle..."

"Öyle..."

Şarkının nakaratında herkes şarkıyı mırıldanıyordu. Dudaklarımdan dökülen kahkahalar, Karan'ın gülümsemesiyle birleşti, yağmur yavaşça yağmaya devam ediyor, mumların alevleri titreyerek yanarken her yana ışıklar saçıyordu.

Hüsnü Arkan ve Birsen Tezer'in ruhumu temizleyen sesleri vadinin içinde dağılıp yok olduklarında, kemanın sesi yeniden dört bir yanımızı sardı. Şimdi herkes bizimle dans ediyordu. Bedirhan, Billur'u gülerek döndürüyor, Billur'un ıslak ve kırmızı elbisesinin etekleri Bedirhan'ın bedenine çarpıyordu. Sergen ve ablam birbirlerine sarılmış gülümseyerek sallanır gibi hareket ederlerken, Kartal ve Lavin de birbirlerinin yüzlerini izleyerek dansa eşlik ediyorlardı. Ayşenur, Karan'ın ceketini tutup hafifçe çekiştirince Karan yavaşça benden ayrıldı ve Ayşenur'a gülümsedi.

"Benimle de dans edecek misin abi?" diye sordu Ayşenur gülümseyerek. "Yenge Ablam kıskanır mı?"

"Hayır," dedim Ayşenur'un kızarmış yanaklarını okşayarak. "Damat senindir."

Ayşenur olduğu yerde yavaşça zıpladı. Karan ile dans etmeye başladıklarında kalabalığın sardığı yerdeki boş iki sandalyeye bakakaldım. O iki sandalye Yaşar amca ve Türkan için ayrılmıştı. Onları da burada sayıyorduk. Sanki Yaşar amca oradaydı. Evet, oradaydı. Bastonunu yavaşça yere vurarak başını sallıyor, şarkıya ritim tutarken gülümsüyordu ve her defasında kafasını eğip başını Türkan'ın başına yaslıyordu.

İçime mutluluk ile karışan hüzün, Güneş'in bana el salladığını görmemle yerini geniş bir gülümsemeye terk etti. Sapsarı elbisesinin içinde tıpkı adı gibi görünüyordu. Kendini iyi hissettiğini, burada gerçekten iyi olduğunu görmek beni öyle mutlu ediyordu ki...

Babama kayan gözlerim tekrar durgun bir su gibi yüzümün üzerinde uzanmaya başladı. Hâlbuki o durgun suyun içinde en gerçek fırtınalar, en güçlü hortumlar uyuyordu. Dans eden bedenleri yararak babama doğru yürümeye başladığımda ablamdan ayrılan Sergen arkamdan ilerliyordu.

Ona doğru dönüp, "Yetim'in çiftleştiği kedi... Fındık. Fındık'ın doğurduğu yavrulardan birini getirdiniz, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Sergen. "Getireyim mi?"

Gözlerim dans pistine döndü. Karan, Ayşenur'u döndürüyor, Ayşenur kahkahalar atarak anın tadını çıkarıyordu. "Evet," dedim yavaşça. "Babamın yanına getirebilir misin?"

Sergen duraksadı, gözleri ileride oturan babama kaydı, sonra tekrar bana baktı. "Onun yanına gitmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Parmaklarının arasında duran fanusa sıkıca tutunan babama bakıp, "Evet," diye mırıldandım. "Yavruyu getirir misin?"

Sergen hiçbir şey söylemeden kalabalığa karıştı. Basın burada olmadığı için patlayıp duran flaşlar da yoktu, bu yüzden kendimi daha rahat hissediyordum. Yetim ayları geride bırakıp büyüdüğünde sonunda onu dişi bir kedi ile çiftleştirmiştik. Dişi kedi doğum yaptığında ben henüz Antalya'daydım, yavrular daha çok küçük olmalarına rağmen sağlıklıydılar ve Fındık biraz hırçın bir kedi olduğu için onları emzirmeyi bırakmıştı.

Çıplak adımlarım kumların içine batmaya başladı. Kuyunun içine kapattığım sayfalar derin suyun yüzeyinde yüzüyor, kuyunun aralıklarından içeri akan ışık üzerlerine akarken kelimeler dağılıp okunmaz

hâle geliyordu. Kıyıya vuran dalgaların sesleri kemanın sesine katılarak bir ahenk oluşturmuştu. Avuç içlerimdeki terleri silip babamın önüne dikildim. Gözlerini fanusun içinden ayırdı, kafasını yavaşça kaldırdı ve geçmişimde uyuyan canavarın gözleri aralandı; kahverengi gözler şimdi beni izliyordu.

"Baba?"

Gülümsedi. Gözleri tekrar fanusun içine kaydı. "Merak etme," dedi hafif bir tonlamayla. "Onlara daha büyük bir akvaryum aldım ama gezmeye çıkacağımız zaman bu fanusu kullanıyoruz."

"Ne güzel," diyebildim. Zaman ondan kötülüklerini söküp alamamıştı belki ama yüreğinin içinde gizlenen o yaralı çocuğu geri vermişti.

Uzun süre onu izledikten sonra yavaşça eğilip onun dizine dokundum. Ona bunu ben mi yapmıştım? Yoksa gördüğüm sanrılardaki kâbusları başlatan babası mı? Babam gözlerimin içine baktı, ona dokunmamı beklemiyordu, aslına bakılacak olursa onu çağırmamı da beklemediğine emindim.

"Balık kızların için yeni bir arkadaş buldum," dediğimde bana dikkatle bakmaya devam ediyordu. "Hani o ölen balık var ya, onu temsil edecek."

Diğer Merve, "*Yani annemi,*" diye fısıldadı.

Babam şaşkın bir şekilde beni izliyor, anlamaya çalışıyordu. Sergen elinde üzeri kapalı karton bir kutuyla yanımıza gelmişti. Karton kutudan dışarı küçük bir pati çıkınca babam duraksadı. Kutunun içindeki boz renkli dişi yavru kediyi çıkardığımda, babam hâlâ algılamaya çalışıyordu.

"Balık kızlarının yeni arkadaşı Boncuk," dedim kediyi babama doğru uzatarak.

Babamın irkildiğini hissettim ama bunu bana belli etmemeye çalışıyordu. Kahverengi gözleri bir benim gözlerime çarpıyor, bir yavru Boncuk'u buluyordu. Şaşkınlığı havaya karışmaya başlamış soğuk kadar serindi. "Boncuk'u koruyacak mısın?" diye sordum ve o an hızla kafasını salladı.

"Korurum kızım," dedi heyecanla.

Kediyi ona uzattım, başta sadece kediyi izlese de sonra elindeki fanusu Sergen'e uzattı ve Boncuk'u kucağına alıp bağrına bastı. Onu balıkları ve kedisiyle bırakmak zorundaydım. Artık ikimiz de özgürdük, ikimiz de geçmişin içinde öldürdüğümüz ve köşeye bıraktığımız

cesetlerin önünden geçip gitmek, geleceğe yürümek zorundaydık. O da biliyordu bunu. Bu yüzden zorluk çıkarmıyor, fazlasını istemiyordu.

Yine de elimi onun üzerinden çekemezdim. Bunu yapmak istemiyordum. O bilmese bile ben hep bir şekilde onun sırtında gibi duran ama bana ait olan kanatları onun arkasına saklanarak onun için açmaya devam edecektim.

Nikâh memuru vadiye küçük beyaz bir yatın içinde gelmişti. Yat küçük olduğu için kıyıya yaklaşabiliyordu. Bu yüzden çok zorlanmadan kıyıya yanımıza inmeyi başarmıştı. Vadinin içine doğru, ağaçların sıklaştığı yerdeki bembeyaz masanın arkasında duran sandalyelerin sırtındaki porselen kanat detayları dikkatimi çekmişti. Abartılı görünmüyordu, aksine olabildiğince sadeydi ama yine de görkemli, ilahi bir havası vardı.

Karan ile o porselen kanatların altında duran yerlerimize oturduğumuzda kalbimin içindeki o çığlık sesleri yine artarak göğüs kafesimin deprem oluyormuş gibi sarsılmasına sebep oluyordu. Nikâh şahitlerimizin oturacağı sandalyedeki yerlerini alan Kartal ve Bedirhan'ı izlerken titreyen ellerimi masanın arkasına saklamıştım. Bedirhan mutlu görünmüyordu, bir kolunu arkasındaki sandalyeye yaslamış, Kartal'a yandan kötü bakışlar atarak çenesini dikip duruyordu.

"Sen neden buradasın?" diye sordu küçümseyen gözleri Kartal'ı süzerken. "Farkındaysan burası bir ameliyat masası değil, nikâh masası."

Kartal göz ucuyla Bedirhan'a bakıp, "Evet, estetik yaptırmaya geldiysen yanlış masaya geldin," dedi alayla. Nikâh memurunun dudakları yukarı kıvrıldı ama onları duymuyormuş gibi yaparak gözlerini konuklara, ardından da Karan ve bana çevirdi.

"Benim var ya benim, vücudumdaki kıllara tek bir lazer darbesi bile değmedi... Doğuştan gelen bir güzelliğim var. Ne estetiği? Hem olsa bile sana ne? Seni estetik bile paklamaz. Sen anca marangoza gidersin, odunsu bedenine şekil verdirirsin. Tipe bak, hadi be oradan hadi, dön be önüne! Muhatap olma benimle. Salon adamı çizgimden bir çıkarım, dağıtırım bu düğünü!"

"Bedirhan," dedi Karan uyarıcı bir sesle.

"Sen sus, sen hiç konuşma... Bu herifin bu masada ne işi var?" diye cırladı Bedirhan.

"Nikâh şahidi olduğum için olabilir mi?" Kartal yamuk bir şekilde güldü. "Hem de Karan'ın."

"Ne?" Bedirhan gözlerini Karan'a dikti. "Hem kızcağızımı hamile bırakıyor hem de bu eksik gömleği şahidi yapıyor... Irz düşmanı seni! Bir de senin nikâh şahidin, öyle mi? Kırdın beni god damn it!"

"Sen benim şahidimsin," diye fısıldadım ortamı sakinleştirmek için.

"Seni seviyorum," dedi Bedirhan bir Türk filmi sahnesinin ortasındaymış gibi hüzünlü bir poz vererek. "Kadersizim, bahtsızım, gazozuna ilaçlar mı koydu bu adam? Söyle bana! Kandırdı el kadar çocuğumu, evcilik oynayacağız deyip ev gibi vücuduyla üzerinden geçti kızımın..."

"Bedirhan," diye fısıldadım. Konukların gülme sesleri uğultu gibi yükseliyordu.

"Sus yavrum, sus kadersizim." Ceketinin cebindeki siyah mendili çıkarıp açtı, gözlerinin kenarlarını sildi. "Başlayın, Memur Bey," dedi diğer eliyle nikâh memurunu işaret ederek.

"Başlayın," dedi Karan sertçe. "Yoksa birazdan bu masa nikâh masası değil, dayak masası olacak." Bedirhan'a uyarı dolu bir bakış atınca Bedirhan irkilerek ağzına görünmez bir fermuar çekmeden hemen önce söylendi: "Ay hep bu Merve karısı yaptı zaten. Kandırdı oğlumu benim."

"Değerli konuklar," dedi nikâh memuru mikrofonu dudaklarına yakın bir noktaya getirip, konuklara doğru dönerek. "Asi Merve Karakuyu ve Karan Ali Çakıl'ın nikâh törenlerine hoş geldiniz, onur verdiniz." Bir alkış sesi vadiye yayıldı. "Asi Merve Hanım ve Karan Bey, Fethiye Belediyesi Evlenme Dairesine evlenmek üzere başvurdunuz. Yaptığımız incelemeye göre evliliğiniz ile ilgili yasal bir engelinizin olmadığını tespit ettik. Şimdi bu gece burada bir kez de konuklarımızın ve şahitlerimizin huzurunda bu evlenme arzunuzu sözlü olarak beyan etmenizi istiyorum. Sayın Asi Merve Karakuyu, kendi özgür iradenizle hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan Sayın Karan Ali Çakıl'ı ömür boyu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"İyi düşün!" diye bağırdı Billur konukların arasından, gülüş sesleri uğultu şeklinde etrafı sardı ve bu beni de gülümsetti.

Duygularım yangın yeri gibiydi. Biraz önce ter içindeki avuçlarım şimdi buz gibiydi, üşüyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıp gözlerimi Karan'a çevirdim. Siyah gözler yüzümdeydi, tenimin sokaklarına sinmiş bir gece gibi her yanıma yayılmıştı. "Evet," diyebildim, titreyen sesim kısık çıksa da cevabım bir alkış kıyametinin kopmasına neden oldu.

"Sayın Karan Ali Çakıl, siz de kimsenin etkisi altında kalmadan, kendi özgür iradenizle, Sayın Asi Merve Karakuyu'yu ömür boyu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Yaşadığımız güzel günleri düşün Karan," dedi Kartal yüksek sesle. Konukların kahkaha sesleri yine bir uğultu oluşturmuştu ama ben Kartal'a tip tip bakıyordum.

Karan'ın dudakları yukarı kıvrıldı, etli dudaklarını yavaşça yaladıktan sonra gözlerini bana doğru çevirdi. "İçim içimden çıkana dek, evet," dedi, alkış sesleri kıyıyı döven dalga gibi vadinin yüksek dağlarına yayıldığında çatık kaşlarla ona baktım.

"Hani için içinden çıkmıştı?"

"İçim sensin artık, seni de hiçbir şey içimden çıkaramaz," dedi kısık sesle.

"Ne oldu lan buna?" diye homurdandı Kartal.

"Sen sus, sıra bizde," dedi Bedirhan dirseğiyle Kartal'ın boşluğuna vurarak.

"Teşekkür ediyorum her ikinize de." Nikâh memuru bu defa Kartal ve Bedirhan'a baktı. "Sayın Bedirhan Özoğlu ve Kartal Alaşan, siz de şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Kartal sakince.

"Ediyorum bari," dedi Bedirhan yarım bir ağızla.

"Ben de sizleri Türk Medeni Kanunu'nun bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyorum."

Bedirhan irkildi. "Umarım bizi değildir," dedi korkulu gözlerle. Kalabalıktan bir kahkaha sesi daha yükseldi. Şimdi nikâh memuru da gülüyordu. İmzaları atarken ellerim tir tir titriyordu. Nikâh memuru ayağa kalkınca hepimiz ayağa kalktık ve küçük, kırmızı cüzdanı bana uzattı.

Üzerindeki yazı ânında dikkatimi çekmişti. Aile cüzdanı. Karan beni belimin kenarlarından tutarak kendine doğru çekti. Dudaklarını alnıma bastırdı, gözlerim kapanırken yavaşça ayağının üzerine bastım. Çıplak ayağım çıplak ayağına baskı uygularken alnıma doğru hafifçe inledi.

"Bunu sana kim öğretti?" diye sordu dudaklarını şakaklarıma sürterek.

"Billur," dedim yavaşça.

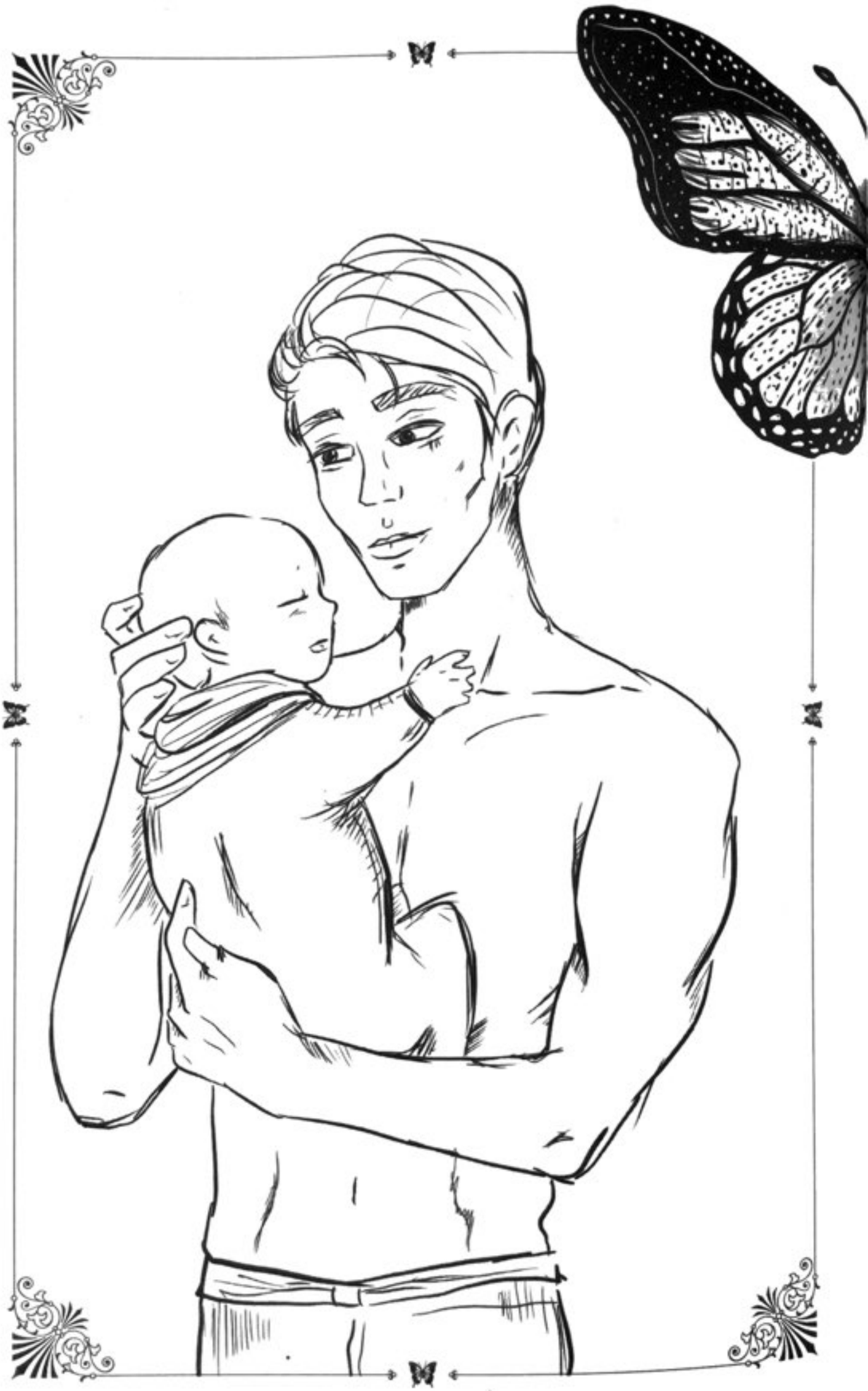
"O sidikli..."

Gülümseyerek ona bakmaya başladım. Karan hiç beklemediğim bir anda yüzümü avuçlarının içine aldı. Yağmur taneleri irili ufaklı yüzümüze dokunurken ben artık Asi Merve Çakıl'dım.

"Asi Merve Çakıl," dedi içimi okumuş gibi. "İşte şimdi, gerçekten hoş geldin."

Ve o malûm şarkının melodisi duyuldu...

Hoş geldin.

12. SAHNE

Yağmurun soğuğu,
Karların buzusun.
Cehennemde günahların yüzdüğü bir nehir,
Cennette melekleri attıkları o ateş havuzusun.
Anneciğim, anneciğim, söyle bana orada mutlu musun?

Bana kirpiklerinden beşikler,
Dudaklarında eskimiş bir anı gibi geçmişten kopuyor
Gözyaşlarıyla ıslanmış ninniler,
Yazıyor o kadın, parmaklarında doğuyor, kalbinde eksiliyor kelimeler.
Anneciğim, anneciğim, beni yazan bu keder dolu eller,
Söylesene bana, aslında kiminler?

Ben uyurken senin rahminde,
Bir adamın sıcak nefesi usul usul dolaşıyor ciğerlerinde.
Ne zaman bakacağım o merak ettiğim yüzüne,
Anneciğim, anneciğim, beni doğurmadan ölme.

Mahsur kaldığım bu başımdan aşağı yağan kan yağmurunda,
Boğuluyorum rahminin kan dolan duvarlarında,
Ölümün soğuk parmakları dokununca sana,
Anneciğim, anneciğim, durma, yüzmeyi öğret bana.

"Hâlâ neden dağ evinde olduğunu anlamıyorum. Doğumuna on günden az zaman kalmadı mı?"

Billur'un yeşil gözlerinde bir ağacın dalından kopan ölmüş yapraklar gibi yüzen endişeyi gördüğümde büyümüş karnımı okşadım. Şehrin gürültüsünden uzakta, bu dağ evinde rahattım. Sıcak burayı etkisi altına almıyor, güneş beni burada daha az kavuruyordu. Bebeğimi gürültüden, radyasyondan, yorucu sıcaktan uzakta kucağıma almak istiyordum. Doğuma gideceğim günü kararlaştırmıştık. Doğumun başlayacağını düşündüğümüz günden bir gün öncesi hastaneye yatış işlemim gerçekleşecekti.

"Doğumdan bir gün önce yatışım yapılacak zaten," diye fısıldadım elini sıkarak. Artık içimde bir canavar değil, aramızda büyüyüp kâbuslardan bile koruyacağımız bir kız olacağını kabullenmişti. *Bir kız çocuğu...* İçimde en büyük korkularımdan birini taşıyordum ama bunu kimseye söyleyemiyordum.

"Karan buna nasıl göz yumuyor?" diye homurdandı Billur. "Şehirden siklerce metre uzaktayız."

Sırtımı yeşil, şişkin yastığa yaslayıp ayaklarımı önümde duran cevizden yapılma ahşap sehpaya uzattım. "Sana kalsa şimdi burada doğuracağım zaten," dedim gözlerimi devirerek. Telaşını anlıyordum. Bazen etrafımdaki herkesin benden daha panik içinde ve heyecanlı olduğunu düşünüyordum.

Aşermelerim çok olmamıştı. Gecenin bir yarısı mevsimi olmadığı halde istediğim meyveler dışında... Hamileliğim boyunca çok kilo almamıştım. Bedenim hâlâ inceydi, sadece önümde top gibi taşıdığım bir karna sahiptim. Doktor bunu sağlıksız bulmamıştı, aksine ikimizin de sağlığının son derece yerinde olduğunu söylemişti.

Güneş mutfaktan dışarı kafasını uzatıp bize doğru baktı. Ona gülümsedim. "Canın bir şey istiyor mu?" diye sordu bana ıslak ellerini yeşil mutfak önlüğüne silerken. Bir an gözlerim ıslak ellerine kaydı, sonra ellerini önlüğe silişini izledim. Bana tuhaf bir şekilde annemi hatırlatmıştı. Gözlerimi bir anıdan koparıyor gibi o görüntüden koparıp yere serdim.

"Yok," diye fısıldadım buzun altında yüzen balık gibi. "Teşekkür ederim."

Güneş'in içli nefesini duydum. "İştahı da kapandı bu aralar. Doğuma az kaldığından oluyor bunlar..."

Billur başını sallayıp saçlarımı okşadı. "Karanlar nerede kaldı?" diye sordu Güneş'e doğru dönerek. "Gittikleri yeri satın alıyorlar herhalde?"

Güneş'in omuz silktiğini görür gibi oldum. Karnımdaki hareketliliği hissedince avucumu karnıma bastırıp karnımı yavaşça okşadım. Bu hareketliliği ilk defa hissettiğim günü hatırlıyordum. Derin uykumdan çığlık atarak uyanmıştım. Karan'ın paniğini, başını karnıma koyup ne olup bittiğini anlamaya çalışışını hatırlıyordum. Yakın geçmiş beni gülümsetti.

"Bedirhan da yanında, değil mi?" diye sordum merakla.

"Evet. Bir yere uğrayacağız dediler, gidiş o gidiş." Elini karnımın üzerine koydu, karnımda duran parmakları okşayıp gülümsedi. "İsmine hâlâ karar veremediniz mi?" diye sordu.

Solgun ifadem ânında aydınlanmıştı. Artık ne o göl vardı zihnimde ne de kelimelerden kaçan canavarın sesini duyuyordum. Diğer Merve de gölün içine gömülmüş, sadece saçları görünürken benimle olan bütün bağını kopartmıştı. Şimdi sadece onun kalp atışlarını duyuyor, onun içimdeki hareketlerini hissediyordum.

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Karan onun cinsiyetini öğrendikten sonra gördüğü cisimlerin bile adını beğenip, adı bu olsun mu Asi, diyor bana..."

Billur, "Hadi oradan, moruk ne olacak," dedi yüksek sesle gülerken. "Kızın adını Cip koyuyormuş..."

"Ya da Range Rover Çakıl..." dedim dalga geçerek.

Zaman dağ evinin duvarlarında dolaşan bir örümcek gibiydi. Saatin nabzı durmuştu, gözlerim bir an tutunacak bir rakam, herhangi bir sayı aradı, sonra zamanın içinden büyük bir hızla düşmeye başladığımı anladım ve bir ağrı, zaman rahmimden düşecekmiş gibi bedenime saplanarak tüm kemiklerime yayılmaya başladı.

İrkilerek karnıma dokundum, ağrının özünün nerede olduğunu kavramaya çalışırken panik tenimde dalgalanmaya başlamış olmalıydı. Soluk boşluğumdan aşağı inen nefes geri çıkıp ağzımın içini doldurduğunda, ciğerim hızla büzüştü ve o an nefesim kesildi.

Billur'un panik dolu sesi çok uzaklardan duyulan bir çığlık sesi gibi zihnime yayıldı, düşüncelerimi yığdığım odaların kapılarına çarptı,

duvarlardaki çerçeve içlerine koyulmuş kelimeleri düşürüp parçaladı, zihnimi darmaduman etmeye başladı.

"Neler oluyor?" dediğini duysam da sanki o an yanında değildim, o an zamanın rahminde bir cenindim, zamanın göğüslerinden zehir içen bir bebektim, zamanın yatağını ısıtan bir fahişeydim, zamanı öldüren bir katildim, zamanın öldürdüğü bir kurbandım.

"İyiyim," dedim aniden içime doluşan nefes içime yayılırken. "Karnım kasıldı sadece."

Ağrı, kıyıyı döven o şiddetli dalga gibi bedenime çarpmış, ardından usulca geri çekilerek beni terk etmişti.

Billur ellerini alnıma koyup, "İyisin, değil mi?" diye sordu, göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"İyiyim yahu," dedim gülmeye çalışarak. "Arada böyle küçük kramplar giriyor."

"Ne oluyor?" dedi Güneş tekrardan mutfaktan çıkarak.

"Yok bir şey," dedim Billur'un elini sıkıca tutup onu susturarak. "Her şeyi abartıyor."

"Abartmıyorum, nefesin kesilmişti!"

"Bu koca göbekle nefesimin kesilmesi normal değil mi?" dedim eğleniyor gibi görünmek için çabalarken. Billur uzun süre yüzüme baktı, sonra öfkelenerek telefona uzanıp bir numara tuşladı ve telefonu kulağına yasladı. Range Rover'ın sesini duymuştum.

Oturduğum yerden yavaşça kalktığımda Billur telefonda ablam ile konuşuyordu. Ağır adımlarla kapıya yürürken Billur'un gözlerinin sırtıma bir ok gibi saplandığına emindim.

Tekrar karnımın kasıldığını hissettim ama ağrı sırtına aldığı saniyeleri omuzlarından su gibi akıtarak benden uzağa gitmiş, karanlık bir kapının ardına saklanarak beni izlemeye başlamıştı.

İçeri önce Bedirhan girdi, yanağımdan bir makas aldı, gözlerini karnıma indirdi ve kocaman duran karnıma göz kırptıktan sonra ellerindeki poşetleri sallayarak, "Dağ evinin neşesi geldi!" diye bağırdı ve büyük adımlarla benden uzaklaştı.

Karan, kulağına yaslı duran telefonu kapattığında tam önünde duruyordum. Kollarını belime doğru kaydırdı, karnım ikimizin arasına bir duvar ördüğünden fazla yaklaşamadı.

Dudaklarını alnıma sürterek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu yavaşça.

"Evet." Başımı sallayıp ona dikkatle bakmaya başladım. "Neredeydiniz?"

"Holdingle ilgili bir şeyler," dedi geçiştirmek ister gibi. Cep telefonu yeniden çalmaya başladı. Siyah gözlerini dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle izlerken, tam şu an bana araf gibi geliyordu. Bir an neden böyle hissettiğimi algılayamayıp yüzümü buruşturdum. Karan durakladı, telefonu açarken gözleri yüzümün her bir zerresinde dolanıyordu.

"Evet, Sergen?" dedi, kaşları havada duruyor, sorgulu gözleri yüzümü turluyordu.

"Her şey yolunda," dedim yalnızca onun duyabileceği bir ses tonuyla. Avucumu yanağına örttüm, sakalların sardığı yanağını okşarken yüzünü saran kemikleri avucumun içine dikilmiş mumlar gibi net bir biçimde hissetmiştim.

"Evet, o ihaleyle ilgili sorunlar ortadan kalktı. Sana attığım maili okudun mu?" Gözleri hâlâ yüzümde dolaşıyordu. "Ha, evet. Evet. Orada yazdığı gibi." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Evet, o iyi," dedi. Sergen'in beni sorduğunu fark edince, "Selam söyle," diye fısıldadım.

"Selam söylüyor." Güldü. "Onun da sana selamı var, yavrum."

Başımı sallamakla yetindim.

"Ne?" Karan kaşlarını çatınca otomatikman benim de kaşlarım çatıldı. "Dağ evindeyiz biz. Yine de bir uğrayacağım, tamam. Sen Fuat Bey'e mail at." Telefonu kapatıp ince blazer ceketinin içine koydu. "Benim merkeze inmem gerek, yavrum," dedi gözlerinde nabzımı ölçmek isteyen bir ifadeyle doğrudan kahverengi gözlerimin içine bakarak.

İçimde onu göndermek istemeyen küçük bir kız çocuğu karnımı tırmalarken, "Tamam," diye kabullendim hemen. "Geç kalmazsın, değil mi?"

Siyah gözler gözlerimin içine tutunmaya devam ediyordu. Tıpkı uçurumdan düşmek üzereyken bir dala tutunup o dalın kökünü kaldırıyormuş gibi... Gözlerimdeki ifadeleri kaldırdı, altlarından kelimeleri çıkarmaya başladı.

"Geç kalmam," dedi sonunda konuştuğunda. "İyisin, değil mi?"

"Evet. İyiyim."

Dudakları dudaklarıma yavaşça dokundu, gözlerim bu dokunuşla ânında kısılmıştı. Dudakları dudaklarımı keşfetmeye başladığında, parmakları tenimde dolaşıyordu ve parmaklarından bedenime sinen her bir dokunuş, iz bıraktığı yere tereddüdün gölgelerini de ekiyordu.

Zaman hâlâ dağ evinin duvarlarına ağını örmeye devam eden o örümcekti.

Duvarlarda dolaşırken gözleri üzerimizdeydi.

Öpüşündeki şefkat tutku olup beni şehvetin bataklığına saplamak için kollarımdan tutarak çekmeye başlamıştı. Sonunda dudaklarından ayrılıp, "Endişelenme," dedim. Göz altlarındaki koyu halkaların nedeni bir süredir uykularından uyanıp saatlerce beni izlemesinden kaynaklıydı. Bana her an kırılabilecek bir porselenmişim gibi davranıyordu. "Hem Bedirhan burada. Annen de burada."

"Sidikliyi insandan saymadığımı nasıl da biliyor..." dedi dalga geçercesine.

"Uğraşma kızla." Elimi göğsünün ortasına bastırıp avuçlarımın içinde kalbini hissetmek istiyormuş gibi bir süre öylece bekledim. "Hadi, git."

Gözleri elime kaydı. "Hiç de gitmemi istiyormuş gibi görünmüyorsun şu an..."

"Ama gitmen gerek." Elimi geri çekmeden kaydırıp düşürdüm. Gözlerimiz bir asrı yakıyormuşuz, alevler yükselirken üzerimize doğru yürüyen zamana meydan okuyormuşuz gibi uzun uzun birbirlerini izledi. Karan dudaklarını dudaklarıma tekrar bastırdı, orada uzun süre kalmadı ve ayrılıp cipine doğru yürümeye başladı. Durdu.

"Merve," dediğinde ona bakıyordum. Gülümsedim, gülümsedi. "İçim içine."

Gülümsemeye devam ederken, "İçin içime," diye karşılık verdim. O cipe binene kadar kapının önünde onu izlemeye devam etmiştim.

Range Rover dağ evinden uzaklaşırken sessizdim.

"Kız!" dedi Bedirhan aniden sessizliğin içine nifak tohumu dikerek. Olduğum yerde korkuyla sıçrayınca kollarımı tutup, "Ay pardon, sen hamileydin!" dedi panikle. "Kız, ödünle birlikte çocuğu şuracıkta kapının ağzına pırtlatma."

"Yine çok enerjiksin Bedro," diye takıldım. Bedirhan kolumun kenarını tutup beni yürütmeye çalışınca ona kafasının üzerinde uydular varmış gibi baktım. "Bedirhan, sadece hamileyim."

"Ay o göbeği nasıl taşıyorsun sen ya, yemiş yemiş sıçmamış su aygırı müşterilerime benziyorsun şu an. Gazın var gibi duruyorsun..."

Ona kötü kötü baktım.

Tam içeri doğru yürüyecekken o sinsi ağrı, saklandığı karanlık kapının arkasından çıkıp yüzünü bana gösterdi. Onun acımasız gözleri, dudaklarından akan kan ve yüzüne yayılmış kinle ilk karşılaştığım andı.

Kapının kenarındaki alçı duvara tutunup dengemi kaybetmemek için tüm yükümü duvara verdim. Bedirhan'a baktım. Güzel yüzü dağınık duran kelimeler gibiydi. Tek bir cümle olmasına rağmen sayfanın etrafına dağılmış, birbirinden ayrılmış kelimeler... Gözleri farklı bir yerde, dudakları farklı bir yerde, bana uzanan kolları ve bedenini dik tutan ayakları bambaşka yerlerdeydi. İçinde acının aktığı bir damar gibi bedenimde zonklamaya başlayan ağrı, dudaklarımdan dökülen iniltilere öncülük etti.

Bedirhan'ın bana dokunduğunu hissettim ama sanki ben suydum, beni tamamen tutmak mümkün değildi, bana ne zaman dokunulsa ele gelen yalnızca parçalarım olacaktı ve sonra dağılacaktım, akacak, sonra da yok olacaktım. Bedirhan bedenimi tutarken sanki kolum onun elinde kalmıştı ama bedenim kolumdan ayrı şekilde hâlâ duvara yaslı duruyordu.

"Siktir, neler oluyor?" diye bağırdığını duydum, sesi kafamın içinde binlerce parçaya bölünmüş bir bardak gibi patladı, harfler cam kırıkları gibi zihnime dağıldı, bazı harfler zihnime batarken bazıları sessizce düştüğü yerde parladı.

"Bedirhan," dedim, sanki sesim bile zihnimin içinde yamuluyor, bulanıyor, dağılıyordu.

"Güzelim?" Beni sıkıca tuttu, ellerinde parçalanıyormuşum gibi hissetsem de ona sığındım. Bedenim yığılıp kalmıştı. Ayak seslerini duydum, Billur ve Güneş'in sesi birbirlerine girmişti.

"Bedirhan, çok acıyor," dediğimde gözlerimden dökülmeye başlayan yaşların farkına yeni varıyordum.

"Hemen hastaneye gitmeliyiz!" diye bağırdı Billur.

Bedirhan beni hiç zorlanmadan kucakladı. Bedenimi dağ evinden dışarı çıkardıklarında kafamın üzerinde duran gri bulutların sardığı gökyüzünü izliyordum. Acı her yerdeydi.

Acı içimdeydi. Acı dışımdaydı. Acı gökyüzünde, acı yeryüzünde, acı bulutların içinde, acı toprağın altındaydı. Acı, zamanın ta kendisi olmuş, bedenimin etrafında akmaya başlamıştı.

Bedirhan'ın adımları dağ evini geçip toprak yola çıktığı anda bıçak gibi kesildi. Kesilen adımlarına ayak uyduran nefesim de kesilmişti.

"Karan'ı ara, hemen!" dedi Güneş dehşet içinde. "Billur, hemen! Bedirhan, neden duruyorsun?"

"Suyu gelmiş," dedi Bedirhan dehşet içinde.

O an, zamanın içine sessizlik yıldırım gibi düştü.

O an, sessizlik acımı besleyen en büyük silahtı.

Billur'un telefonla konuşmaya başladığını duyuyordum ama kelimeleri anlamıyordum. Bedenim nöbet geçiriyormuş gibi titremeye başladığında bir şeylerin normal seyrinde gitmediğine emindim. Gözlerim bulutlardan aşağı sarkmış saate dokundu, saat durmuştu, yavaşça sallanıyor, gözlerim onu takip ederken bedenim acıyla savaşmaya çalışıyordu.

"Karan'ın gelmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye fısıldadığında çaresizliğin sesini duymuştum. "Suyu geldi." Sonra bedeni benim bedenim gibi titremeye başladı. "Ve kanıyor... Kanaması var!"

"Ne yapacağız?" Güneş'in endişeli sesini duydum. "Doğum başlamış. Bebeği içinden almazsak bebek zehirlenir, bebek de ölür o da..."

Duyduklarım nabzımı ateşe veren kibrit gibiydi; ucunda yanan alevde yansımamı görüyordum.

"Yapabilirim." Uzun sürmüştü bu cevabı vermesi Bedirhan'ın. Kendisiyle savaşıyordu. Benim acıyla savaştığım gibi... Bedenim onun kollarının arasında sarsılarak titremeye devam ederken gri yağmur bulutları gökyüzünü tamamen kapladı ve göğü sildi, yok etti. Bulutlardan aşağı sarkan saat düşüncelerimi kovmak ister gibi yavaşça sallanarak beni hipnoz etmeye devam ediyordu.

Bedenimdeki ışık, bulutların teninin altına gömülmüş damarlara benzeyen şimşeklerin ışıkları gibi bedenimde bir yanıyor, bir sönüyordu.

"Bedirhan," diye fısıldadım acının çatallaştırdığı sesimi ona duyurmak ister gibi haykırarak. "Ne olursun, bir şey yap. Ona bir şey olmasını istemiyorum. Ne olursun, lütfen. Korkuyorum, lütfen. Korkuyorum..." Sesim cılızlaştığında gözlerimden akan yaşlar şakaklarımdan kayarak kulaklarımın içine giriyor, seslerin daha da boğuk gelmeye başlamasına neden oluyordu. "Çok korkuyorum."

"Su," dedi Bedirhan titreyen bir sesle. "Onu daha fazla hareket ettiremem. Sıcak su." Dizlerinin üzerine çöktüğünde, bedenim toprağın altına gömülmek için sırtlanılmış bir tabut gibi aşağı çekildi. Bedirhan beni toprağın içine yatırdı. Bulutların damarlarında akan kan çağladı, bedenim ışığa bulandı. Tanrı'nın avuçlarında ezdiği roman sayfalarının hışırtısı gibi yükselen şimşeğin sesini dinledim.

Gözyaşlarına boğulmuştum.

Artık bilincim bir okyanusun ortasına bırakılmış sandık gibiydi. Dalgalar ona çarpıyor, o nereye gittiğini bilmez halde yapayalnız, biçare yüzüyordu. Bazen öyle bir dalga çarpıyordu ki, tepesi takla geliyor, suyun dibine gömülüp tekrar yüzeye çıkarak can çekişmeye devam ediyordu.

"Yardım et," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Bedirhan, yardım et ne olursun, çok korkuyorum."

"Güzelim." Bedirhan'ın elleri yüzümü sıyırdı. Gözyaşlarımı avuçlarının içiyle sildi. "Korkmak yok, Çantaka. Korkmak yok."

"Lütfen," dedim bilinçsizce. Acı eşiğim yüksekti, her türlü ağrıya karşı koyabilirmişim gibi hissederdim ama bu çok farklıydı. Rahmim un ufak oluyor, nefesin dokunup dağıttığı bir karahindiba gibi bacaklarımın arasında dağılarak iç çamaşırıma akıyordu sanki.

Okyanusun ortasında bir ileri bir geri sallanan, dalganın çarpmasıyla alabora olan o sandık usulca dibe batmaya başladığında, kapağı açılmış, içindeki hazineler okyanusun kollarına sarılarak suya dağılmaya başlamıştı.

Aniden bastıran yaz yağmuru şiddetle yüzüme yağmaya başladığında, uzun, siyah saçlarım toprağın üzerinde karanlık bir odada öldürülmüş cesedin bedeninden hâlâ akmaya devam eden, karanlıkta simsiyah görünen kan nehri gibi yayılarak bir göl oluşturmuştu. Altımdaki taytın çıkarıldığını fark ettim ama bunu hissetmedim. Bedenim acıyı daha net algılıyor, diğer tüm faaliyetleri hissizlikle karşılıyordu. Ressamın paletini doldurmuş renkler, yüzüme şiddetle yağan yağmurun acıma karıştığı gibi birbirine karışarak fırçanın ucunu doldurdu, ressam fırçanın ucunu bembeyaz kâğıda vurduğu an gözlerimden o yarım kalacağını bildiğim tablonun renkleri akmaya başladı.

"Burada olmaz!" diye bağırdı Billur, o an toprağın üzerinde kayan tekerleğin sesi depremin ardından yükselen çığlıklar gibi her yanı sardı. Karan gelmişti.

"Merve!" diye bağırdığını duydum. Kapıyı çarptığında o çarpılan kapının arasında bir uzvum kalmış ve çarpmanın etkisiyle uzvum kopmuştu sanki. Yağmur sadece saniyeler içinde saçlarımı sırılsıklam yapmış, toprağı çamurlaştırarak içine gömülmeme neden olmuştu.

Bir hastanın damarlarında dolaşan serum damlası gibi içimde dolaşıp beni örten ağrının perdesini havalandıran sesini dinledim. Bilincim

artık toprakların altında, cehennemin dibinde, yakılan cennet kapılarının arkasındaydı.

"Bedirhan," diye fısıldadığımda Bedirhan'ın korkuyla kızarmış gözlerini gördüm. Karan bana doğru koşuyordu ama bulutlardan aşağı sarkmış saat durduğu için bir türlü bana ulaşamıyordu. "Çok korkuyorum."

Ve bilincim beni sanrılarımdan birinin içine çekti. Terk edilmiş bir evin içinde, bacaklarımdan akan kanlarla ilerlerken, gözlerimde evin koridorunun sonundaki pencerenin kenarına yapıştırılmış mumun alevi titriyordu. Ayaklarımda yağmurun ıslattığı toprağın doğurduğu çamurlar vardı. Bu evin dibinde bir yatır vardı, çocukluğum o yatırdan korkup yorganın altında saklanarak geçmişti. Oysa bu evin altında bir yatır yoktu. Bu evin içinde bir baba, bir anne, iki kız çocuğu ve bir de canavar vardı. Annemin kendini astığı koridorun ortasına geldiğimde kafamı kaldırıp tavandan sarkan ampule baktım. Ampulün içinde su vardı, siyah bir balık ampulün içinde yüzüyordu.

Üşüyordum.

Kollarımı bedenime sardığım anda karnımın dümdüz olduğunu fark ettim. Korku bir gölge gibi üzerime çöktü. "Kızım?" diye fısıldadım korkuyla açılan gözlerimi karnıma indirerek. Avuçlarımı karnıma sürtüp, panikle karnımın herhangi bir yerinde saklanmış olmasını dileyerek karnımda onu aradım.

Kafamın üzerindeki ampul bir anda patladı. Su kafamdan aşağı boşaldı ve balık kafama çarparak yere düştü. Su birikintisinin içine düşen balık çırpınmaya başladığında, gözlerimden akmaya başlayan gözyaşları çeneme kadar ulaşmıştı. Dizlerimin üzerinde, avuçlarım hâlâ karnıma basılı halde çöküp gözlerimi can çekişen siyah balığa diktim.

Balığın çırpınışlarını izlerken gözyaşlarım gözlerimden içimdeki çaresizlik gibi sızmaya devam ediyordu.

"Çok kanaması var," dediğini duydum, biri sanrılarımın içinden bana sesleniyordu. Gözyaşlarımı bileklerime silip gözlerimi etrafa yayılan cam kırıklarında gezdirdim. Cam kırıklarından birinde Bedirhan'ın yüzünü gördüm. Bana bakıyordu ve gözlerinde saf korkuyu görüyordum. Parmaklarını bacaklarımda hissettim. Karan'ın siyah gözleri kül gibi üzerime yağmaya başladığında gözlerimi yumdum. Hâlâ o cam kırıklarının önünde duruyordum ama onları gördüğüm cam kırığına bakmıyordum.

Balık çırpınmaya devam ediyordu. Can çekişiyor, son nefesini verecek gibi acıyla titriyordu. Tekrar cam kırığına baktım.

"Lütfen," dedi siyah gözleri gözlerime kurşun gibi girip, beni seslerin mezarlığında benim için açılmış o boş mezarın içine diri diri yatırarak. "Lütfen."

Gözlerimi tekrar cam kırığından çektim ve o an, uyuduğum odanın kapısı zihnimi tırmalayan bir gıcırtı eşliğinde usulca aralandı.

Kapıdan çıktım. Siyah saçlarım yüzümün yarısını örtüyordu. Cam kırıklarının parladığı, suyun etrafıma dağıldığı yerde bir çocuk gibi oturup kollarımı dizlerime sardım ve çamurun kirlettiği ayak parmaklarımı içeri çekerek odadan çıkan kendime baktım.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi yorgundu, saatlerce ağlamış sonra da gözyaşları yanaklarında kururken uyuyakalmış gibi yorgundu. Takvim yaprakları aralanan odanın kapısından dışarı doğru uçuşmaya başladı, sonra o yapraklar arkamda durdu ve ayakta duran bedenimi içine alan kanatlara dönüştü. Dizlerimi karnıma tamamen bastırdım, kendime sarılıp ona baktım.

Gözlerimi tekrar o cam kırığına indirdim. Yağmur bedenimi gölün içine gömülmüş bir ceset gibi yıkarken elimi kaldırıp Karan'ın yanağına dokundum. Güneş'in bacaklarımı ikiye ayırdığını hissettim. Bedirhan'ın alıp verdiği korku dolu nefeslerin sesleri zihnime yayılıyordu. Acı şimdi her yerde değil, tüm evrenlerde, tüm sanrılarda, tüm düşünceler ve hayallerdeydi.

Çok kanıyordum. Kendi kanımın bataklığına gömülüyormuşum gibi hissediyordum.

"Hastaneye gitmeliyiz!" diye bağırdı Karan. Büyük, güçlü elleri kollarımı kenarlarından kavradı. "Onu kaybedemem." Beni dizlerine yatırıp ıslanan saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştı. "Onu kaybedemem!" Acı yüzünden odağını kaybetmiş gözlerimi ona çevirmeye çalıştım. "Lanet olsun," diye fısıldadı, dudakları bu kelimeleri bir sırrı kendi içine yedirmeye çalışıyormuş gibi yavaşça şekillendirmişti. "Seni kaybedemem."

"Gidersek yolda onu kaybedeceksin zaten," dedi Bedirhan aniden gaddarca. "Şu kanamayı görüyor musun? Ne dersen de, ya o bebeği burada doğuracak ya da... Doğuracak!" diye bağırdı. "Şimdi titremeyi kes!"

"Canım acıyor," diye fısıldadığım anda gözlerimi cam kırığından çektim.

Mutfağın kapısı aralandı.

Takvim yapraklarının sırtına kanatlar gibi gerildiği yansımam karşımda dururken, mutfaktan çıktım. Bacaklarıma sardığım kollarımı yavaşça gevşetip geri çekilerek gözlerimi mutfaktan çıkan yansımama verdim. Şimdi iki kişiydiler. Hayır, üç kişiydik. Üç aynı insandık. Elinde tuttuğu fincanın içinden gelen kanla karışık kahve kokusunu soluyordum. Beni gördüğünde bana o buz gibi bakan gözlerini bıçak gibi sapladı.

"Ait olduğun yerdesin, yine buradasın," dedi acımasızca.

"Karan," diye fısıldadım, acılar içindeki bedenimin sesiydi bu ama hareket eden benim dudaklarımdı.

"O seni buradayken bulamaz." Kahvesinden bir yudum aldı. O esnada mutfağın aralık duran kapısından sayılar, rakamlar, yelkovan ve akrep dışarı doğru uçuşmaya başladı. İrkildim. Akrep mutfağın kapısının önünde duran yansımamın ensesine saplandı, ucu boğazından dışarı fırlarken dövmeyi paramparça etmişti. Sayılar boynuna tıpkı saati sardıkları gibi sarıp bir daire çizdiler ve ardından yelkovan da ensesinden içeri saplanıp boğazından dışarı çıktı. Yansımam hiçbir şey hissetmiyormuş gibi acı acı gülümsediğinde, boğazından aşağı kanlar akıyor, göğüs kafesi kanın rengiyle ıslanıyordu.

Gözlerimi balığa indirdim. Acılar içinde görünüyordu.

"Karnım bomboş," diye fısıldadım. "Neden?"

Sırtında takvim yapraklarından kanatları olan yansımam, "Sen acılar geçer sandın," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım. "Acılar senin içinde çürüyordu, sen geçiyor sanıyordun. Şimdi acınla yüzleşiyorsun. Geçmediğini, hâlâ içinde olduğunu, içinde çürüyüp daha karanlık bir hâle geldiğini görüyorsun." Bana doğru bir adım attı. "Çürüyorsun Asi. Çürüyoruz. Hep birlikte çürüyoruz. Burada, bu evde, anıların içinde, zamanın nefesi hâlâ ensemizdeyken hep birlikte çürüyoruz."

Cam kırığına bakmak istedim. Sanrının içinden çıkmam gerektiğini biliyordum. Cam kırığındaki yansımamla göz göze geldiğim anda yine oraya çekildim. Islandığım yağmurun altında acılar içinde çığlıklar attığım yere... O âna...

"Ikın güzelim!" dedi Bedirhan. "Ne olursun Merve. Ikın!"

Karan ellerimi tutunca tırnaklarımı onun ellerine batırıp var gücümle Bedirhan'ın dediğini yaptım. Karnım parçalanıyormuş gibi gerildi. Leğen kemiklerim genişlerken nefesim tekrar kesintiye uğradı.

"Yapamıyor, anlasana!" diye bağırdı Karan, içindeki duyguların gürültüsü zamana yayıldı. Zaman içimdeki acıydı. Acımın katlandığını hissettim. "Neden yapamıyor? Ondan başka hiçbir şey umurumda değil. Bir şeyler yap!"

"Öyle deme!" diye çığlık attım, sonra nefesim karanlık sokağın içinde kayboldu ve gözlerimi cam kırığından çektim.

Çırpınan balığın yansıması cam kırıklarını tıpkı acının aynası gibi kullanıyor, yerde balıktan binlercesi varmış, hepsi çırpınıyormuş gibi görünüyordu.

Yelkovanın soluk boşluğunda dönmeye başladığını gördüğüm o yansıma elindeki kahve fincanına indirdiği gözlerini yavaşça kaldırıp bana baktı.

"Çabuk geçer sandın," dedi bir gerçeği yüzüme vurmak ister gibi. Ona gözyaşlarımı durduramadan öylece bakıyor, hiçbir şey söyleyemiyordum. Sadece ağlıyordum. Çok ağlıyordum. "Kalanlar vardı, göremedin. Çürüttün içinde. Geçmedi. Geçti sandın. Geçiremedin. Sen bizi buraya hapsedip tekrar yaşayabileceğini mi sandın?"

"Ne diyorsun?" diyebildim.

"Bizim özgür kalabilmemiz için artık ölmen gerek."

"Yapma," dedim korkuyla.

"Neyi?"

"Beni öldürecek misin?" diye sordum. Diğer Merve'nin sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ya da kelimelerden korkan o canavarın... Zihnim öyle sessizdi ki, buna katlanamıyordum. Bunu tek başıma aşamazdım. Bunu tek başıma geride bırakamazdım.

"Seni ben öldürmeyeceğim," dediğinde bana doğru bir adım attı. Parmağını soluk boşluğundaki yelkovanın üzerine koyup yelkovanı hızla döndürmeye başladı. Şimdi her şey daha hızlıydı, gözlerim bu hıza yetişemiyordu. "Seni zaman öldürecek."

Kadınlığım ikiye ayrılıyormuş gibi hissetmemle, güçsüz çığlığımın koruluğun içine yayılarak büyük bir fırtınaya dönüşmesi bir oldu. Karan'ın avuçlarını yüzümde, dudaklarını alnımda hissediyordum. Bulutlardan aşağı sarkan saat çalışmıştı, yelkovan öyle hızlı dönüyordu ki...

"Karan," diye fısıldadım, yağan yağmur her yeri griye boyamıştı. "Canım Adam."

"Yavrum," dedi titreyen sesiyle.

"Acımıyor," diye yalan söyledim.

"Hadi, bir nefes daha Merve!" diye bağırdı Bedirhan. "Hadi güzelim, hadi ıkın, ne olursun ıkın!"

Karan titriyordu. "Yalancı domuz," dedi gülümseyerek, gülüşünün bile titrediğini ilk kez görüyordum.

"Acımıyor Ali," diye fısıldadım. Kadınlığım bir meleğin sırtında duran kanatlar gibi açıldı, meleğin sırtından boşalan kan kanatlarının rengini de kızıla boyamıştı.

"Geliyor, başı göründü!" Bedirhan'ın söylediği şey, Billur'un korkuyla çığlık atmasına, Karan'ın gözlerinin kahverengi gözlerimden kopup Bedirhan'a dönmesine neden oldu. Güneş dizimi okşarken ağlıyordu. Billur da ağlıyordu. Hatta, Bedirhan'ın da ağlamak üzere olduğunu biliyordum.

Titriyordu.

"Ikın güzelim, yalvarırım ıkın. Bitti bu çile, tamam mı? Sana söz veriyorum bitti. Kanamanı her şeyim pahasına durduracağım, sadece yalvarıyorum ıkın!" diye bağırdı Bedirhan, bir süre sonra o da ağlamaya başlamıştı.

Bedenim daha fazla ne kadar acı kaldırabilirdi bilmiyordum ama söyleneni yaptım. Nefesim göğüs kafesimi patlatmak isteyen bir havaya dönüştü, şişirdi, şişirdi, şişirdi... Kemiklerim ayrılıyormuş, tüm kemiklerim çatlayarak birbirinden ayrılıyormuş gibi hissettim.

"Evet!" diye bağırıyordu Bedirhan, ben ise acının elindeki bıçağın önüne yatmış o bıçağı bana arka arkaya saplamasına izin verirken sadece sessizce ıkınıyordum. "Heyt be, Çantaka!" diye bağırdı ve o an bir şey oldu.

Bir ses duydum.

Yağmurun sesi gibiydi.

Yağmur hızlandı.

Ve yağmur, çığlıklar koparırarak ağlamaya başladı. Gözlerim bacaklarımın arasına kaydı. Makasın sesini duydum. Bedirhan'ın kucağındaki kanlar içinde duran o şeye baktığımda, gözlerimden yaşlar tıpkı bulutlardan boşalan yağmurlar gibi boşalıyordu.

Bedirhan, yağmurun ıslatıp alnına düşürdüğü saçları gözlerinin bir kısmını benden saklarken, kucağında cennetin kanını taşıyan kız çocuğunu Karan'ın kollarına bıraktı. Dizinde yattığım Karan'ın yüzüne çevirdiğim gözlerim, ölmeden de cenneti görebileceğimi kanıtlamıştı bana.

O siyah gözlerde her şey vardı.

Bir romanın sayfalarına sığdırılamayacak hisler vardı.

"O..." diye fısıldadım. Karan yavaşça eğilip bana onun yağmurun yıkadığı yüzünü gösterdi.

Kanımın bedenimi terk ettiğini hissediyordum.

Başım dönüyordu.

"Bizim," dedi Karan onu bana göstermek için biraz daha eğilerek. Onu kucağıma almak için titreyen, çamurlu kollarımı Karan'a uzattım. Hissettiğim acıya, bedenimi kaybeden kana rağmen onu kucağıma almayı başarabilmiştim.

"Yağmur," diye fısıldadım cansız sesimle.

"Yağmur."

Gözlerim bir boşluğa takıldı.

Karan'ın donup kaldığını hissettim. "Asi?"

"Karan! Onu kaybediyoruz!" Bedirhan çılgına dönmüş gibi bağırıyordu.

Acı cennete bile ulaşmıştı.

Biri bebeği kucağımdan aldığında başım geriye doğru düştü. Karan'ın gözyaşları yağmur damlaları gibi yüzüme akarken, "Ne olursun," dedi. "Ne olursun beni... Ne olursun bizi bırakma."

Saat bulutların üzerinden kayarak üzerime doğru düşmeye başladığında nabzımın damarlarımın içinde parçalara ayrıldığını hissettim.

"Çakıltaşı?"

Gözlerimden akan yaşlarla önümde duran cam kırıklarının içinde ölmek üzere olan balığın yansımasını izliyordum. İkisi de sessizdi. Evin dış kapısının açıldığını duysam da kafamı çevirip kimin geldiğine bakmadım. Muhtemelen diğer yansımam okuldan gelmişti. Çenemi dizlerime bastırdım.

Bedenimden kan yayılıyordu.

Adım sesleri koridorun içine düşmeye başladı.

Biri yere bir şey koydu.

Alnımı dizime bastırıp gelen kişiyi görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum. Gölgesi üzerime bulut gibi düştüğünde, artık göğsümün altında bir kalp atmıyor, damarımda sıcak kan dolaşmıyordu. Biri omzuma dokundu. "Rahat bırak beni," dedim titreyen sesimle. "İstediğin oldu."

Omzuma dokunmaya devam ediyordu.

"Zaten var olmak istemiyordum, değil mi?" diye sordum, sesim kırk yerinden kırılmış kemik gibiydi. "Şimdi artık var olmadığım için ağlıyorum. Ne kadar saçma, değil mi?"

Cevap vermedi.

Kafamı kaldırıp omzumdan elini çekmeyen yansımama baktım. Gözyaşlarımın bulandırdığı gözlerim bir süre karşımdaki kişiyi görmeme engel olsa da sonra tünelin sonundaki o ışık göründü. Gözlerimden akan yaşların şiddetlenmesine neden olan yüzün sahibi annemdi. Kollarını bedenime sardığı an ona hüngür hüngür ağlamaya devam ederek büyük bir çaresizlik, parçalara ayrılmış bir özlem duygusuyla sarıldım.

Yağmurun soğuğu,
Karların buzusun.

"Anne," diye fısıldadım. "Anne, ben geldim."

Bana daha sıkı sarıldı. O bana sarılırken korku bedenimden usulca uzaklaşmaya başlamıştı. Uzun süren bekleyişin ardından bedenlerimiz birbirinden ayrıldı. Annemin yere koyduğu şeyin bir fanus olduğunu fark etmiştim. Fanusun içinde biri büyük, diğeri daha küçük iki siyah balık yüzüyordu.

Cehennemde günahların yüzdüğü bir nehir,
Cennette melekleri attıkları o ateş havuzusun.

"Bunlar ne?" diye sordum, bana cevap vermedi.

Yerde, cam kırıklarının arasında cansız bir şekilde uzanan siyah balığı avucunun içine aldı. "Bazen yaşaman gerekir," dedi balığı izleyerek. "Zamanı geldiğinde ölebilmen için."

Anneciğim, anneciğim, söyle bana orada mutlu musun?

Avucunun içindeki balığı yavaşça fanusun içine bıraktı. Balık önce suyun dibine çöktü, ardından yukarı doğru çıktı ve cansız bir şekilde suyun üzerinde öylece asılı durdu. Burnumu çekerek balığı izliyordum.

Bana kirpiklerinden beşikler,
Dudaklarında eskimiş bir anı gibi geçmişten kopuyor
Gözyaşlarıyla ıslanmış ninniler,
Yazıyor o kadın, parmaklarında doğuyor, kalbinde eksiliyor kelimeler.
Anneciğim, anneciğim, beni yazan bu keder dolu eller,
Söylesene bana, aslında kiminler?

Biri küçük diğeri büyük olan iki siyah balık, ölü balığa doğru yüzmeye başladığında damarlarımın içindeki hareketliliği hissettim.

Ben uyurken senin rahminde,
Bir adamın sıcak nefesi usul usul dolaşıyor ciğerlerinde.
Ne zaman bakacağım o merak ettiğim yüzüne,
Anneciğim, anneciğim, beni doğurmadan ölme.

Küçük balık başıyla ölü balığın sırtına vuruyor, büyük balık çaresizlikle ölü balığın etrafında yüzüyordu.

Mahsur kaldığım bu başımdan aşağı yağan kan yağmurunda,
Boğuluyorum rahminin kan dolan duvarlarında,
Ölümün soğuk parmakları dokununca sana,
Anneciğim, anneciğim, durma, yüzmeyi öğret bana.

"Zamanı gelmedi, kızım," dedi annem.

"Ama ben..."

Göğsümün altında dalgalanan kalbimi hissedince irkilip avucumu kalbime bastırdım.

Son gördüğüm, annemin gülümseyen yüzü olmuştu.

Bir süre sonra uzaklardan gelen bir ses duydum.

"Nabız alıyorum."

BİR YAZAR
KARAKTERİNİ KALEMLE YAZAR,
BIÇAKLA DEŞER.

13. SAHNE

Karan Ali Çakıl'dan...

Damarlarımın bedenimi sarmış idam ipleri olduğunu düşünürdüm.

Yirmi altı yıldır içinde yaşadığım bedende ruhumu soluklandırabileceğim bir balkon yoktu. Gözlerim açık pencerelerimdi ama ruhum, gözlerimin önüne gelip soluklanmaktan korkardı. Her zaman birinin gözlerinin gerisinde bir silahla gözlerimi izlediğini hissederdim. Ruhumu gördüğü an onu vurup indireceklerdi.

Şanslıydım, kalbim bir damara bağlıydı ama ruhum, hiçbir zaman bir damara ait olmamıştı.

Karan Ali Çakıl.

Ali'yi insanlar tanımaz, Karan'ı gösteririm, Çakıl ise ikisini de içine gömdüğüm şehir gibidir; işte ben o şehrin sahibiyim.

Bir süre önünde durduğum kürsünün arkasında yayılmış çocukların çığlıklarını dinledim. Ben onların hevesle yürüdükleri o yolu, ayağımda taş gibi ağır bir yükle yürüyeli seneler olmuştu. Ayağında taş ile yolları yürümüş birinin, yol kenarında açan çiçekleri koparark yürümeye çalışan çocuklara bir şeyler öğretmek için burada olması kadar saçma bir şey daha yoktu.

Onlara bakmıyordum. Baksam da onları görmüyordum.

Sorularını soracaklardı ve cehennemin dibine geri dönecektim. Cennetin önünde melek kılığına sokulmuş bir şeytan gibiydim, kapı-

nın arkasında durmuş sesimden bir şeyler dinlemek isteyen deneyimsiz meleklerin heyecanını görmek istemiyordum. Yüzlerindeki o umut bir gün biri tarafından öldürülecekti.

Nefes alan şeylerin aldığı son nefesi gören son kişi olmayı sevmem.

Sonra deneyimsiz meleklerin içinde birinin sesini duydum. Ses cennetten geliyordu, kapının hemen arkasındaki kalabalığın içindeydi ama cennete ait değildi; benim topraklarıma aitti.

"Peki siz?" diye sormuştu. Gözlerim sesin sahibini bulmak isteyen bir avcı gibi elindeki silahı önüne alıp namluyu ileriye doğru hedef alarak kalabalığın içine girdi. "Siz çok mu çalıştınız yoksa diğer gruptan mısınız?" Onu gördüm. Gözleri kapalı sorduğu bu sorunun merkezinde ben vardım, elinde tuttuğu yayı germiş ve oku bana fırlatmıştı. Oku havada yakalarken gözlerim bir süre beyaz teninin üstüne yerleştirilmiş ayrıntılarında takılı kaldı. Bir tablo resitali gibiydi. Kendi kendini kendisi tablolaştırmış, şimdi de onu önüme getirip koymuştu ve bana onu tanıtıyordu.

Kendini. Çizdiği kendini. Ve gözlerini açtı. Onu gördüm. Cennete ait olmayanı.

"Diğer gruptan," dedim, bana bakmasını istiyordum. Bana bakması gerekiyordu. "Çalışmayı sevmem."

O kahverengi gözlerini gözlerimden çekmeden bana uzun uzun bakabilen tek kadındı.

"Kadın mı?" Bu ses Ali'ye aitti. *"O bir çocuk, kendine gel. Beni bir şeyleri düşünmeye mahkûm etmeni sevmiyorum."*

Meydan okuma yok mu gözlerinde Ali?

"Yok, çocuğun teki işte. Yeni nesil böyle asi oluyor."

Ali'ye hak verdiğimi hissettim.

Bir süre yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Gözleri siktiğimin kuyusuna benziyordu.

"Başka sorun var mı?" diye sordum, elime bir kalem alıp kürsünün üstüne oturmak, gömleğin düğmelerini karnıma kadar açtıktan sonra onu resmetmeye başlamak istiyordum. Sol elim kaşınıyordu, canım sadece kalem çektiği zaman sol elim kaşınırdı. Bir de bizim moruk hesabıma öylesine birkaç milyon dolar yatırırsa. Yatırmadığına eminim, o halde elimin canı kalem çekiyor. *"Sen hastasın,"* dedi Ali elindeki kalemi döndürerek o duvarın üzerinde oturmuş beni izlerken. *"Biz hastayız."*

"Yok," dedi, ses tonunu bir şeye benzetmeye çalıştım ama yok. Benimle aynı yere ait, evet. Kadınsı mı? Değil. Çocuksu mu? O da değil. Yaşı olmayan bir şeye baktığımı hissettim. "Teşekkürler."

Çocuğa benzemiyor mu suratı Ali?

"Çocuk suratlı," dedi Ali kalemi çevirirken. Onu kimse duymuyordu.

"Rica ederim," dedim. Seni küçük kedi yavrusu, tırmalasaydın bir de. Bunu demedim.

Konuşma bitene, soruları yarım ağızla cevaplayana kadar içim içimi yedi. Onu izlemeden de edemedim. Amfiden çıktığım an, kaşlarımın ortasında deprem sonrası göçüğü gibi oluşmuş bir çukur, zihnimde girdap gibi dönen düşünceler vardı.

Bir şey var Ali. Bir şey var.

"Ne var, oğlum? Yok bir şey," dedi Ali bezgin bir sesle. Koridorda kendimden emin adımlarla ilerliyordum.

Bir şey var oğlum Ali, anlamadın mı?

"Neyi lan neyi?"

Bir şey kaldı Ali.

"Ne kaldı?"

Orada bir şey unuttuk Ali.

"Ceplerini kontrol et."

Sığmaz cebime.

"Aldık başımıza belayı, hadi hayırlısı," dedi Ali. Buna cevap vermedim.

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, zaman salıncakta sallanan bir çocuk iken küçük bir kız çocuğu doğmuş. Kız çocuğunun gözleri kömürden, gülüşü hazinelerden, ruhu cennetten miş. Tanrı'nın bahçesinden topladığı elmaların içinde günah olduğunu bilmez, o elmalardan ısırsa bile Tanrı ona küsmezmiş.

Bir gün Tanrı ona dünyayı tanıma fırsatı vermiş. Bir kadının rahmine onu meyve gibi ekmiş.

Orada köklerine ayrılmış, kadının topraklarına karışmış, filiz vermiş, sonra bir gün doğmuş.

Sonra büyümüş, beş yaşına gelmiş. O gün kafasını kaldırmış, bir zamanlar evinde yaşadığı, bahçesinde oynadığı Tanrı'ya bakmış.

Zaman, ilk kez o gün gerçekten onun için akmaya başlamış.

"Babacığım!" dediğinde gözlerim cennetin bahçelerinde oyunlar oynayan küçük kız çocuğuna kaydı. Ona baktığımı hissettiği anda saatin kadranından bir an gibi kopan gözleri beni buldu. Karanlık zamanın içinden çekilerek güneşi doğurdu. Tenimin altında bana ait bir hastalık gibi yayılan izler karanlık duyguların mezarı olduğunda ona gülümsedim.

Bana gülümsedi. Her şeyin başladığı yerdeydik.

Öğrenci olarak çıkıp gittiğim, rehberlik danışmanı ve eğitim görevlilerinden biri olmak istediğim için yüksek lisansımın bitmesini beklediğim bu fakültedeydim. Bir zamanlar sessizliğim olan bu amfilerde, artık benim sesim yankılacaktı.

"Anneciğim," dediğinde yine bir koridordaydım, koridorun sonundaki duvarda asılı duran bir saat, saatin içinde rakamları temsil eden fotoğraf kareleri vardı.

Dışarıda yağan yağmuru işaret etti, ardından kürsüde konuşma yapan babasına çevirdiği gözlerindeki o ışıldayan ifadeyle gülümsedi.

"Babam yağmuru çok seviyor, değil mi anneciğim?" diye sordu. Bedirhan'ın kucağındaydı. Aslına bakılacak olursa, doğduğundan beri onun kucağından indiği söylenilemezdi. Bedirhan'ın hemen yanında Güneş oturuyor, ilgiyle öğrencilerle konuşan oğlunu izliyordu.

Yağmur yanaklarının içini havayla doldurup, kurum siyahı gözlerini yüzüme çevirdi. "Ne zaman bitecek?" diye mızmızlandı. Bembeyaz teni, simsiyah iri gözleri ve siyah saçlarıyla porselen bir bebeğe benziyordu.

"Şşh," diye fısıldadım. "Sessiz ol. Birazdan bitecek."

"Bedro, ben çok sıkıldım ya," dedi dudaklarını büzerek. "Babamı indirsene oradan. El âlemin çocuklarıyla ilgileneceğine kızıyla ilgilensin."

Bedirhan, "Junior Çantaka," dedi sakallarını Yağmur'un yanaklarına sürterek. "Az kaldı kız, ne bu acele? Gerçi ananın karnından da aceleyle çıktıydın sen..."

Sessizce Yağmur'un siyah saçlarıyla oynarken Karan'ı seyrediyordum. Siyah gözleri, ilk zamanlar olduğu gibi gözlerime dokunuyor, bakışlarımız buluşunca o orman tekrardan alev alarak yanmaya başlıyordu.

"Billurcan nerede?" diye sordu Yağmur, Bedirhan'a dönerek. "Karnımda canavar var diyordu bana. Canavar onu yiyormuş, beni de yermiş."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Billur hamileydi, evliliklerinin henüz birinci yılı bile dolmamıştı. Ablam ve Sergen'den birkaç ay sonra onlar

da nikâh masasına oturmuşlardı. Ablamın da yakında hamilelik haberini alacağıma emindim.

Bedirhan, Yağmur'a Billur'un içinde canavar taşımadığını uygun bir dille anlatmaya çalışırken o siyah gözler gözlerimden yavaşça uzaklaştı ve bugün burada, onu tanıdığımda olduğu yaşta olduğumun farkına vardım.

Yirmi altı yaşındaydım. Geriye baktığımda, onunla geçen yedi sene, kızımızla geçen beş senem kafamın içinde tüm diriliğiyle yaşamaya devam ediyordu. On dokuz yaşında başlayan hikâyemin her günü, sanki ilk günüydü.

Zaman ellerimden birçok şeyi alıp götürmüştü. Ama zaman bana ellerinde güzelliklerle gelmiş, zaman benden aldıklarıyla ördüğü idam iplerini boğazına geçirmişti. Zaman defalarca kez kendini öldürmüş, defalarca kez kendini doğurmuştu.

Gölün dalgalandığını hissettim.

Diğer Merve parmaklarını suyun içinden dışarı uzattı, ardından bileğini, kolunu, saçlarını ve kafasını gördüm. Gözleri suyun yüzeyine çıktığında yıllardır görmediğim o kahverengi gözler şimdi tekrardan gözlerimin içine bakıyordu. İnsanın en çok kendisine çarptığında paramparça olduğunu kendime çarpa çarpa öğrenmiştim. Bir adamın nabzının dönemeçlerinden geçip, damarlarında ilerlerken kendime yenilmiştim.

Güneş'in yağan yağmura gülümseyerek baktığını, Yağmur'a bunu göstererek, "Bak, yağıyor," dediğini duymuştum. Sonra Yağmur'un yanaklarından öpmüş, gözlerini tekrardan oğluna çevirmişti.

"Başka bir sorusu olan var mı?" diye sordu ölüm meleğinin kanatlarından dökülen tüyler gibi üzerime dökülen koruyucu sesiyle.

Şimdi onu izlemek, ona dokunmak kadar heyecan vericiydi.

"Var baba!" diye bağırdı Yağmur bir anda. Konferans salonunun koltuklarını dolduran öğrencilerin gözleri bize doğru döndüğünde, ben hariç herkes şaşkınlıkla Yağmur'a bakıyordu. Karan'ın duraksadığını fark etmiştim. Dudaklarıma yıllar boyunca benimle kalacak bir iz gibi bulaşmış gülümsemem silinmedi.

Yağmur kaşlarını çatarak, "Tahminen ne zaman sorumluluklarının farkında bir baba olup benimle ilgilenirsin?" dedi.

"Güzel soru, anası kılıklı," dedi Karan başını iki yana sallayarak gülerken. "Gel buraya."

"Damarlarında kan gibi ilerlediğim zamanı hatırlıyorum," dedi diğer Merve, uzun zaman sonra yeniden sesini duymuş olmama rağmen sakin görünüyordum.

Yağmur kollarını boynuma sarıp yanağımı sertçe öptü, ben de dudaklarımı onun saçlarına sürtüp, "Yavaş, koşma," diye uyardım ama o beni dinlemedi.

Acıyı oynatan ipler artık zamanın parmak uçlarına takılı değildi. *"Artık seni kabullendim,"* diye fısıldadığımda ayaklarım gölün içindeydi. Kelimeler yüzerek bileklerime dokunuyor, ardından yavaşça uzaklaşıp bu defa onlar benden kaçmaya başlıyordu.

"Beni defalarca kez öldürmeye çalıştıktan sonra mı?" Diğer Merve suyun içinden çıkardığı dudaklarını yaladı, kelimeleri sakindi, bir müddet sonra aslında onun da tıpkı kelimeleri gibi sakin olduğunu anlamıştım.

"Artık seni suçlamıyorum," dedim yavaşça.

Kızım her zaman olduğu gibi beni dinlememişti. Ruhumun bir kopyasını içinde taşıyormuş gibi asice koşarak babasına doğru ilerliyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım.

Zihnimi işgal eden o koridorun ortasında durmaya devam ediyordum, koridor bomboştu, kelimeler artık yoktu ve romanın son sayfasına birkaç adım kaldığı için karakterler sayfaları boşaltmaya başlamıştı. Tıpkı teneffüs zili çaldığı için sınıfları boşaltıp bahçeye inen öğrenciler gibi...

Diğer Merve suyun üzerine uzanıp gözlerini doğan güneşe çevirdi. Güneş, karanlık gökyüzünde asılı duran sarı bir leke gibiydi. *"Kendini bağışladın, artık ne beni suçlarsın ne de kendini,"* dedi, suyun içinde suçluluk duygusundan arınmış bir sandal gibi yüzüyordu. Oysa içinde binlerce günah taşıyordu.

"Kendimi bağışladım," dedim. Kızım merdivenleri tırmanırken zaman tekrar yavaşlamıştı, sallandığı salıncağı durdurup parkın çıkışındaki takvim yapraklarını izliyordu. Yağmur merdivenleri hızla tırmanıyor olmasına rağmen ben o adımları öyle yavaş görüyordum ki gözlerim bu yavaşlık yüzünden yorulup odağını kaybetti.

Koridorun sonundaki duvarda asılı olan durmuş saate bakmaya devam ettim.

Farklı roman sayfalarında yaşayan insanlar yanımdan gelip geçmeye başladığında gözlerimi koridorun ikiye ayrıldığı yere çevirdim,

omzumun üzerinden dar, karanlık koridora baktım. Orada bir kadın vardı. Kısa saçları omuzlarındaydı, kâkülleri alnını örtmüştü. Karanlık koridorun sonundaki pencereye kalçasını yaslamış, elindeki kâğıtlara bakıyordu.

"Gidip onu da bağışla o zaman," diye fısıldadı diğer Merve, sonra gölün içindeki görüntüsü zihnimden bir silgi yardımıyla siliniyormuş gibi yavaşça yok olmaya başladı.

Yağmur, merdivenlerin önünde dizlerinin üzerine düşünce oturduğum koltuktan hızla kalkıp korku dolu gözlerle kızıma baktım. Karan'ın ışık hızıyla kürsünün önünden ayrılıp, gözlerine yayılmış korku duygusuyla Yağmur'a doğru ilerlediğini görünce olduğum yerde durup onlara baktım.

Pencerenin önünde duran kadın kafasını kaldırdı. Karanlık koridorda, sırtına aldığı pencereden yayılan ışığın önünü kestiği için yüzü görünmüyordu. Topuklarımın üzerinde dönerek kararlı adımlarla o kadına doğru yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı koridora yayılırken, kadın beni izliyordu.

Birkaç adım sonra ayağımdaki topuklu ayakkabılar topuklu botlara dönüştü, üzerimde siyah bir kazak, altımda siyah bir pantolon vardı ve siyah saçlarım dağınıktı. Ardından birkaç adım sonra üzerimde lise üniforması vardı, saçlarım bir kalem ile toplanmıştı. Birkaç adımdan sonra üzerimde mavi bir önlük vardı, saçlarımı kendimce örmeye çalışmıştım, saçlarım dağınıktı.

Kadının önüne geldiğimde beş yaşındaydım, kızımla yaşıttım.

Üzerimde bir kot etek, koyu mor külotlu çorabım ve bana birkaç beden büyük olan çizgili montum vardı. Elimde tuttuğum ayıcıkla kafamı kaldırdım ve kadının gölgelerle örülmüş yüzüne baktım.

Avucunu başımın üzerine koydu, yavaşça okşadı.

"Sen benim kalbimin asılı olduğu damarsın," dedi çocuksu sesiyle, oysa bedeni büyük bir kadının bedeni gibiydi. Bu sesi daha önce duyduğuma emin bir şekilde kadının gölgelerle örtülmüş yüzüne bakmaya devam ettim. "Ne zaman ki seni unuturum, o gün bu kalbi durdururum."

"Sen kimsin?" diye sordum, sesim küçük bir çocuğun sesi gibi çıkmasına rağmen yirmi altı yaşında bir kadın gibi hissediyordum.

"Ben Binnur Şafak Nigiz," diye fısıldadığında, elinde tuttuğu kâğıtların altında bir kitap sakladığını fark ettim, kâğıtları kaldırmış, kitabı bana uzatmıştı. Gözlerim kalın kitaba kaydı.

Saçlarımı okşayıp, "Al," dedi.

Oyuncak ayımı bırakmadan kitabı onun elinden aldım.

Siyah bir kitaptı. Kitabın üzerine yerleştirilmiş harflere baktım.

Asi Çakıltaşı, Altıncı Perde.

Sayfayı çevirdim.

Kalbin Asılı Olduğu Damar.

"Kalbin asılı olduğu damar," diye fısıldadım yavaşça.

"Neyt," diye fısıldadı. "Kalbin asılı olduğu damar anlamına geliyor. Bu kelimeyi hiç unutma. Beni hiç unutma. Çünkü ben seni hiç unutmayacağım. Bundan sonra sen daima mutlu olacaksın."

Kitaba bakarken kelimeleri kalbime devamlı olarak işledi.

Kafamı kaldırdığımda kadın orada yoktu, pencereden içeri gümüş rengi bir ışık sızıyordu. Işık gözlerimi yakmaya başlayınca kirpiklerimi birbirine bastırdım, ardından gözlerimi elimde duran kitaba indirdim.

Kitap orada değildi.

Elimde bir ayna duruyor, yirmi altı yaşındaki hâlim o aynanın içinden bana bakıyordu.

O an, artık çocuk değildim.

Yirmi altı yaşında genç bir kadındım.

O an, romanın son sayfasındaydım.

Bir mum yandı karanlıkta, ışıkta bir mum öldü. Küçük bir kız çocuğu vardı, dizlerinin üstüne düşmüştü, yaralarını bir adama gösterip adama o yaraları öptürmüştü.

Gülümsedim.

Karan'a baktım, Yağmur acıyan dizlerini Karan'a gösterirken dudakları büküldü, Karan eğilip koyu mor külotlu çorabın parçalanan yerinden küçük kızının yaralı dizine üfledi, dudaklarını yaraya bastırdı.

Yağmur ilgiyle babasını izlerken burnunu çekti.

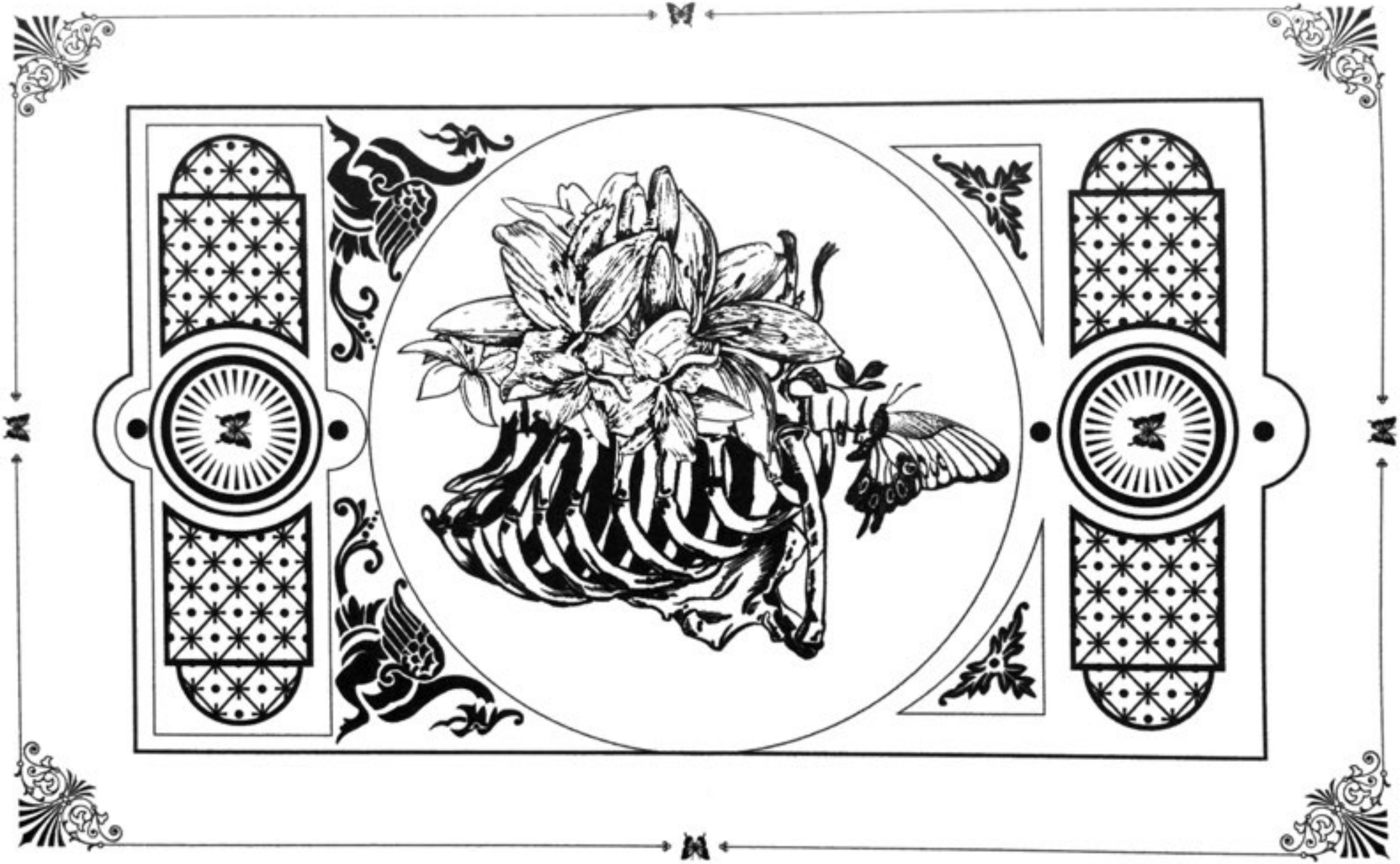
Dudaklarım titredi, tekrar yukarı kıvrıldı.

Soluk borumdaki deliğe bir örümcek ağ ördü, ağda yirmi altı pencere vardı.

Dışarıda yağan yağmurun yirmi altıncı damlası pencereden aşağı kaydı.

Bir makasın açık duran ağzı usulca kapandı.

"Bitti babacığım. Artık acımıyor."

1. ÖZEL SAHNE

Parmakları bir tüy gibi karnımda dolaşırken sessizliği bölen alıp verdiğimiz nefeslerin sesi ve kalp atışlarımızın gümbürtüsüydü. Henüz pek de belirgin olmayan karnımda sanki melodileri var ediyormuş gibi dokunmaya devam etti. Yatakta ona doğru kayıp başımı omzuna yasladım. Sokulmam hoşuna gidiyormuş gibi çenesini saç diplerime bastırdı. Sıcak teninden yayılan şefkati hissederken kokusu öyle yoğundu ki, varlığıyla uykumun gelmeye başladığını hissettim.

"Ne zaman hareket etmeye başlar acaba?" Bu soruyu saf bir merakla sorduğunda gözlerimi aralayıp kafamı geriye atarak ona bakmaya çalıştım. Parmakları çıplak karnımda dolaşmaya devam ediyordu.

"Muhtemelen boyutu ceviz kadar olan bir şeyin hareket etmesini bekliyorsun."

"Bir şey dediğin şey, benim çocuğum. Doğru konuşursan çok sevinirim."

"Senin çocuğun da benim neyim?"

"Ceviz dedin farkındaysan." Parmak uçlarıyla karnıma masaj yaparken, "Cevizmiş, sen bakma ona. Duyma hiç onu. Sen prensesim, en kötü ihtimalle de prensim olacaksın..."

"En kötü ihtimal mi?" diye homurdandım.

"Erkek durmadan başımıza bela açar," diye söylendi. "Hele bana benzerse, kesin her gün vukuat."

"Ayrım mı yapıyorsun sen?"

"Hayır. İkisine de aynı ölçüde âşık olurum ama bu evde bir tane daha Karan'a katlanabilir misin bilemem..." Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttığını gördüm. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. O yangın hâlâ oradaydı, gözlerimiz arasında büyüyor, birbirlerine sıçrıyordu.

Gözlerimi tekrar yumarken, "Biraz uykum geldi, gevezelik yapma," diye takıldım ona, güldüğünü duydum. Beni kendine iyice bastırdı ve vücut sıcaklığının tüm hatlarıma dağılarak beni tamamen gevşettiğini hissettim.

"O zaman uyu kız çocuğu," diye fısıldadı, o melek yine oradaydı, onun sesindeydi, onun dokunuşlarındaydı, bana hissettirdiği her duygu o meleğe ait bir tüy gibiydi; hissettirdikleri işte bu kadar fazlaydı.

Uyku yavaş yavaş gelse de bilincimi bir anda esir aldı. Her zaman karanlıkla savaştığım kâbuslar artık yoktu; yine karanlıktaydım ama karanlık bu defa çok huzurluydu ve güvende hissettiriyordu. O hayatıma girdiğinden beri, karanlık güneşin altından bile daha aydınlıktı.

İnsanın her zaman, her koşulda sığınabileceği bir limanı olması bambaşkaydı. Karan Ali Çakıl benim limanımdı. En başından beri öyleydi.

Gözlerimi içimi sıyıran bir istekle açtığımda oda olduğundan daha karanlıktı, havuzun dibinde yanan ışıklar bile camdan içeri sızmayı kesmişti. Karan'ın düzenli nefes seslerini dinlerken bir süre durup içimde patlayan bu anlamsız şeyi durdurmaya çalıştım ama gözümün önüne gelen, iştahımı açan ve bana çıldırıyormuşum gibi hissettiren duyguyu durduramayıp, "Karan," diyerek göğsüne dokundum. "Karan?"

"Yavrum?" diyerek hızla açtı gözlerini. Bir an paniğini görünce onu uyandırdığıma pişman olarak karanlığa rağmen aydınlık olan yüzüne bakakaldım. "Asi, bir yerin mi ağrıyor?" Yüzüme düşen saçları hızla parmaklarıyla geriye itip yüzümü okşarken, "Bebeğim?" diye sordu.

"Bir yerim ağrımıyor."

"Ne oldu o zaman? Kötü bir rüya mı gördün?"

"Ben çocuk muyum?" diye homurdandım.

"Çocuğumu taşıyor olabilirsin ama hâlâ küçük kızımsın, önceden, şimdi ve daima."

Gözlerinin içine baktım, siyah gözleri karanlıkta yol gösteren bir fener gibi parlıyordu. "Şimdi sana bir şey diyeceğim ama yapmak zorunda değilsin. Yani..."

"Ne istiyorsun söyle, yapmayacağım hiçbir şey yok senin için." Elini karnıma koydu. "Ve onun için."

"Biliyorum saat çok geç ama..."

Karan eğilip abajurun lambasını yaktı, ortama hafif kızıl bir ışık yayılırken gözlerimiz buluştu. Siyah gözlerindeki endişenin daha da derinleştiğini gördüm. "Asi, söylesene. Çatlatma adamı."

"Benim canım çok fena kivi çekti." Gözlerimi kaçırdım. "Biliyorum, çok saçma ama içim bir tuhaf oldu. Bir şey içimi tırmalamış gibi."

"Kivi mi?"

"Evet."

Başını hızlıca salladı. "Bulurum ben hemen kivi." Yataktan hızla kalkmasını beklemediğimden ona bakakaldım. Altında siyah kotu vardı ama üstü çıplaktı, tekli deri koltuğun üzerindeki siyah boğazlı badiyi alıp üzerine geçirdiği sırada gözlerim kasığındaki güneş dövmesine kaydı. Müthiş büyüklükteki güçlü vücudunu izlerken yanaklarımın ısındığını hissettim. Karan yatağa doğru eğilip çenemi tutup kafamı kaldırdı. Gözlerime bakıp, "Ben şimdi kivi bulup gelirim," dedi. "Hemen geleceğim."

"Mecbur değilsin."

"Senin istediğin her şey benim mecburiyetim ve ben bu mecburiyetten öyle çok keyif alıyorum ki."

"Mecburiyetinim demek," diye mırıldandığımda dudaklarındaki tebessümü gizleyemedi. Bana ondan başka bir yolum olmadığını, olsa da asla seçmeyeceğimi biliyormuş gibi baktı. Siyah gözleri derin bir kuyuydu, geçmişimin ve geleceğimin uyuduğu mezarlıktı, saklandığım mağaraydı, sığındığım liman, göğsümde asılı duran kalpti. Ona baktığımda her şeyi aynı anda görüyordum. Huzuru. Aşkı. Var olmanın eşsizliğini. Olmak istediğim insanı. Bir noktada o, ölümü bile güzelleştiriyordu. Bir gün onunlayken ölecektim ve bu ölüm, varlığımın ne kadar gerçek olduğunu gözler önüne serecekti.

"Sadece mecburiyet diyemem," dedi. "Varım, yoğum, kimim kimsemsin."

Sertçe yutkunup, "Kalbime oynamayı iyi biliyorsun Çakıl," diye dalga geçtim. "Bayılıyorum bu huyuna."

"Bu kadar açık sözlü olursan senin canın kivi, benim canım da seni çeker yalnız..."

"Karan... Kivi..."

Bir an telaşa kapılarak, "Tamam bebeğim," dedi ve hızlıca kapıya yöneldi. "Geç kalmayacağım."

Başımı hızlıca sallayıp, "Dikkatli ol," diye fısıldadım.

"Senin için daima," dedi ve odadan çıkıp gitti.

Arkasından bir süre baktım. Kapı kapandığında, o artık orada olmadığında bile baktım. Yüzüme yayılan o aptal tebessüm yavaşça kaybolurken yorganı bacaklarıma çekip yavaşça yatağa gömüldüm. Komodinde duran kitaba uzanırken zihnimi, içimi karışlayan o istekten uzak tutmaya çalıştım. Kivi istemek de neyin nesiydi? Düşünce tekrar ağzımı sulandırınca homurdanarak kitabın kapağını açtım.

Ama istek o kadar fazlaydı ki sonunda dayanamayıp kitabın kapağını kapattım ve kucağıma koyup henüz belli olmayan karnıma dokundum. Bu karnın altında yeni bir dünya vardı. Ve ben bu dünyaya yabancıydım.

Kapı yavaşça tıklatılınca kaşlarımı kaldırdım. Güneş içeri girdiği anda dudaklarımda anlayışla çevrelenmiş bir tebessüm belirmişti. Bize yeni adapte oluyordu, artık daha konuşkandı, hâlâ çekingen olduğu anlar olsa da hislerini daha net belli etmekten kaçınmamak için çabalıyordu. İçeri süzülürken üzerindeki sabahlığın kuşağını sıkıca bağladı. Hâlâ bedenini korumak zorunda hissediyor olması içime inanılmaz bir acının yayılmasına neden oldu. Gözlerinde çekimser bir parıltıyla bana gülümseyince o acı daha da büyüdü ve beni tam anlamıyla kapladı.

"Uyumamışsın," diye mırıldandım. "Uyku mu tutmadı?"

"Dolaştım. Evi dolaştım." Yatağın ucuna oturdu. "Karan gitti. Gördüm. Geri döner mi?"

"Tabii ki."

Gülümsedi, bu onu mutlu etmişti. "Geri döner," dedi. "O çok başka."

Başımı salladım. "İyi iş çıkarmışsın..."

Bana anlamayan gözlerle bakıp, "Nasıl ki?" diye sordu aynı bir çocuğun saflığıyla.

"Yani... Harika bir çocuk doğurmuşsun demek istedim."

"Zamane gençlerinin cümleleri de tuhaf." Eliyle ağzını örterek yavaşça kıkırdadı. "Nereye gitti? Saat çok geç, dikkatli gitseydi. Hemen gelseydi..."

"Benim için kivi bulmaya gitti."

Güneş birdenbire duraksadı. "Kivi mi?"

"Evet. Canım alakasızca çok fazla kivi çekti. Ona gitmese de olabileceğini, sorun olmadığını söyledim ama dinlemedi."

"Yemezsen olmaz, olmazsa olmaz," dedi birden. "Sen aşermişsin. Aşerdiğin şeyi yemezsen bebek zarar görür."

Paniğimi gizleyemedim. Onun zarar görme ihtimalini düşünmek bile beni dehşete düşürmeye, korkudan kendi kabuğuma çekilerek titrememe yetti. Güneş paniğimi görünce saçlarıma dokunmak için bana sokuldu. "Korkma korkma, aşerdiğin şeyleri ye sen. Bunları çocuğun istiyor, sen değil. Onun canı çekmiş demek ki."

"Ama o bu dünyayla ilgili hiçbir şey bilmiyor ki."

"Biz de hâlâ her şeyi biliyor değiliz," diye fısıldadı Güneş.

"Aşerdiğim bir şeyi yiyemezsem ona bir şey olmaz değil mi?"

"Yok yok. İnanış bu. Bir şey olmaz," diye fısıldadı. "Olsa Karan'a olurdu."

Güneş'in kelimeleri yüzünden içimde önlenemez bir acı hissettim ama bir şey diyemedim. Güneş karnıma dokundu, dokunuşu sıcak ve anaçtı; beni rahatlattı. Parmakları karnımda dolaşırken, "Okul," dedi. "Doğumdan sonra okuluna devam edeceksin, değil mi?"

"Evet." Bunu istiyordum. Karan da ben de bu konu hakkında konuşmuştuk. Evliliğimizin hemen ardından çıktığımız kısa tatilin ana konusu geleceğimdi. Bebeğimi sağlıklı bir şekilde dünyaya getirdikten sonra ilk işim okuduğum bölüme dönmek, okulumu tamamlamaktı. Evet, bir okuldan mezun olmuştum ama esas istediğim bölümden henüz mezun olmamıştım, hedeflerim vardı, bir zamanlar olduğum kızın aksine şu an olduğum kadının yapmak istediği şeyler vardı.

"Ben sana yardımcı olurum," dedi Güneş gülümsemesi derinleşirken. "Bebeğe bakman konusunda."

Ona güvenen tarafım bu fikri ânında benimsedi. Dudaklarımdaki tebessüm genişledi ve bir sırıtışa dönüştü. "Teşekkür ederim. Babaannesiyle eğlenceli zamanlar geçirecek. Çok şanslı."

"Babaannesi..." Bir çocuğun sevinciyle ellerini birbirine çarptı. "Ben babaanneyim."

"Evet. Hem de çok güzel bir babaanne. Çok şanslı."

"Güzel miyim?"

"Çok güzelsin," diye mırıldandım.

"Karan bana benziyor mu? Bana benziyorsa kesin güzelimdir. Oğlum çok yakışıklı çünkü."

"En çok sana benziyor."

"Güzel bir babaanneyim," dedi ve karnıma baktı. Bir süre babaanne olacağını henüz yeni fark ediyormuş gibi heyecanını gizlemeden benimle bu konu hakkında konuştu; hatta konuşan ben değildim, oydu. Sanki anlatacak tonlarca anısı vardı. Gözyaşlarıyla ıslanmış geçmişinin içinden nasıl oluyordu da bu kadar ışıltılı, güneş gibi yanarak, parlayarak çıkabiliyordu? Onun ismini yansıttığını fark ettim.

Her insan biraz ismini yansıtıyordu. Hayatıma dokunan herkesin ismi, onun yansıması gibiydi.

Karan'ın geldiğini arabanın sesini duyduğumda fark etsem de Güneş ile sohbet etmeye devam ettim. Çok geçmeden eve girmiş, üst kata çıkmıştı. Kapıyı açtığında annesiyle bizi yatakta derin bir sohbetin -daha çok annesinin kıkırdayıp bir şeyler anlattığı- içinde bulunca elinde tuttuğu poşeti yavaşça aşağı indirip gülümsedi. Siyah gözleri gülümseyişiyle birlikte kısılmış, dikiş izi gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklara karışarak kaybolmuştu.

"Ne kaynatıyorsunuz?"

Güneş irkilerek oğluna doğru döndü, genişçe gülümserken bedeninin gevşediğini fark ettim. Artık Karan'a da bana da tamamen alışmıştı; onu bize alıştıran biraz da Bedirhan'ın şakacı tavrıyla Güneş'e yakınlaşmasıydı. Bedirhan hasarlı kabuğunun içindeki Güneş'i bizim için usulca dışarı çıkarmayı başarmıştı. Şimdi tek yapmamız gereken o hasarlı kabuğa geri kaçmasını engellemekti.

"Merve'nin okulundan konuşuyorduk. Doğumdan sonra devam edecekmiş. Çok sevindim."

"Edecek tabii. İstediği her şeyi, istediği her an yapabilecek güçte benim kızım." Karan'ın kelimeleri kalbimin atışlarını hızlandırdı. Poşeti yavaşça sallayarak odanın ortasına doğru ilerledi. "Kivi buldum. Bulmak için üç manav uyandırıp, ikisiyle ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu da."

"Kavga mı ettin?" diye söylendim.

"Hayır. Medeni bir tartışmaydı."

"Hiç inanmadım."

"Kivi?" diye sorarak poşeti bana doğru uzatınca ona kötü kötü bakıp poşeti elinden kaptım. Karan sırıtarak beni izlerken kolunu annesinin omzuna atmış ve annesine sarılmıştı. Kivilerden birini poşetten çıkardığım esnada beni izlediklerini biliyordum. İçimde beni tırmalayan

o açlığın yine yükseldiğini hissedince kivinin rahatsız edici yüzeyini üzerimdeki tişörte silip kiviyi birden ısırdım. Kabuğuyla ısırdığımı gören Karan'ın gözleri irice açılırken, Güneş, "Ayy!" diye bağırdı.

"Kızım o öyle yenir mi?" diye sordu Karan dehşet içinde. "Tükür şunu."

"Böyle istiyorum!" dedim ağzımdakini hızla yutarak. Kiviyi arkama sakladım. "Böyle yiyeceğim ben."

"Yavrum zararlı. Kabuğunu soymamız lazım. Iy. Asi. Iy." Elini ağzına götürdü. "Nasıl böyle çekebilir canın ya, nasıl? İçeride bebek değil de Shrek yavrusu mu var, nasıl kabuğu löp diye yutabilirsin ya?"

"Canım istedi, ayrıca Shrek nedir ya? Gerçi sana benzerse belki de Shrek gibi olur, bilemeyiz." Kabuklu kiviyi bir kere daha ısırdığımda Karan yüzünü buruşturdu.

"Annem, normal," dedi Güneş sevecen bir sesle. "Bu süreçte duvardaki boyayı bile aşerip yemeye çalışabilir. Canı deterjan çeken kadınlar bile oluyormuş."

"Deterjan mı?" Karan duvarlara baktı. "Kız, doğru söyle bana. Ben yokken hiç evi yemeye çalıştın mı?"

"Hayır," diye homurdandım. "İlk kez böyle oluyor. Yani ilk kez canım bir şey çekti."

"Yani yarın evi yeme ihtimalin çok mu yüksek demek bu?"

"Haha." Kivime baktım. "Beni kızdırırsan seni de yerim."

"Asla hayır demem."

Güneş gülümsedi. "İyi geceler çocuklar," dedi yavaşça ayaklanıp odanın çıkışına doğru ilerlerken.

Karan yeniden kollarımın arasına girene kadar kivimle vakit geçirmeye devam ettim. Karan beni kollarının arasına aldı, bir çocuğu sarıyor gibi sardı ve nefesi saçlarımı okşarken sabah ezanının sesi odayı doldurdu. Çok geçmeden derin bir uykuya daldığını fark ettim.

Sonra yine o şey oldu ve birden kaşlarımı çatıp, "Karan!" diye seslendim ona.

"Bebeğim?" diye sıçrayarak uyandığında utanarak gözlerinin içine baktım.

"Turşu."

2. ÖZEL SAHNE

Onun ellerini tuttuğum ilk günü hatırlıyordum.

Parmaklarının parmaklarıma dolanışını, nabzının nabzım oluşunu, damarlarındaki canlılığın ruhumdaki ölümü dirilterek beni yeniden doğuruşunu...

Karan Ali Çakıl'ın benim için cennetten gönderildiği günü hatırlıyordum.

Cehennemdeki cezam işte tam da o gün sona ermişti.

Karan Ali Çakıl'ın cehennemi inip, beni yanına cennete alabilmesi için ateşlerin içinden geçerek bana doğru gelişini, o siyah, o görkemli, o tüm sevaplarımı bağlayarak günahlarımdan utandığım siyah kanatlarını hatırlıyordum.

Parmaklarım yavaşça göğsünde turladı. Sıcak, yuva bildiğim göğsündeki yumuşak tüyler henüz yeni yeşeriyordu, bu beni gülümsetti. Derin bir nefes alarak başımı omzu ile kalbi arasındaki düğüm yolunda dinlendirdim.

"Beni uyutup uyuyan yüzümü mü izliyordun yoksa?" Gözlerini açmadan kurduğu soru cümlesini taşıyan boğuk sesi kalbimin atışlarını hızlandırdı.

"İyi fikir," diye mırıldandım, burnumu yavaşça göğsüne sürterek ona alttan alttan baktım. Gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri bir yelpaze gibi gözlerinin altındaki çukurlara yayılmıştı ve simsiyah saten çarşaflar gibi parıldıyordu. Ciğerlerimi okşayan acı çikolata kokusu göğsüne

yattığım zamanlar daha da net geliyordu. Keskin kokusuna âşıktım. Ona âşıktım.

Boğazındaki küçük hırıltıyı dinledim, sonra gözlerini yavaşça açtı ve kuzguni siyahı gözlerinin ilk gördüğü tavan oldu; bakışlarını takip ettiğimde gözlerini yavaşça bana indirdiğini fark ettim, sonra da gözlerimiz sonunda buluştu. Kuzguni siyahı gözleri, dışarıdaki geceden bile siyahtı.

"Gece dışarıda kapkaranlık, sen nasıl bu yatakta güneş gibi doğuyorsun?" diye sordu yavaşça, sesini taşıyarak yüzüme akan sıcak nefesini hissettim. Bakışları hızlıca yüzümün her noktasında dolaştı. "Gözlerindeki gamzeler de güneşin bile silemediği yıldızların mı?"

"Gecenin bir yarısı yine bana deliriyorsun herhâlde," diye mırıldandım alay eder gibi ama yanaklarıma şiddetle akan kan yine tenimin rengini değiştirmişti. Bu değişimi dudaklarında önlenemez bir gülümsemeyle seyretti Karan Ali.

"Benim sana deli olmadığım bir an bile yok, hiç olmadı." Gülümseyince gözlerim dudaklarına kaydı. Onun gülümseyişi kışı yaza taşıyan fırtına gibiydi; yine onun gülümseyişi Kutuplarda çöl yangınları demekti. Parmaklarının gücünü belimde hissettim, çıplak belimi karış karış geçen sıcak parmak uçlarının dokunuşu beni gevşetti. Siyah saçlarım göğsüne yayıldı ve gözlerimiz birbirinden ayrılsa da duygularımız orada, aynı kalbin içinde yaşayan güçlü atışlar gibiydi.

Birden çenemi tutup kafamı kaldırarak ona bakmamı sağlayınca kirpiklerimin altında gizlenemeyen bir hayranlıkla yüzünü hedef aldım. Gözleri bir süre yüzümde esir kaldı, sonra parmağını çeneme sürterek gamzemi yavaşça ezdi. Sanki gamzem bir mezardı, onun parmak ucu bir adamdı ve mezarım o adamın yuvasıydı.

"Yaklaşsana bir bana Asi Çakıltaşı," dediğinde sesinin tınısındaki değişim beni büyülemişti. Göğsünde kayarak ona sokulup, bu kez ben ona üstten üstten bakmaya başladığımda saçlarım uzun duvarlar gibi bizi aralarına alarak saklamıştı. Gülümsedi, gülümsedim. Dudaklarımız kopma noktasına birlikte ilerledi ve sıcak nabzı dudaklarından dudaklarıma sarmaşık gibi dolarak beni yaşamla ödüllendirdi. Beni öpmeye başladı, onu zaten öpmek için tutuşuyordum.

Dudakları dudaklarımdaki dansını hızlandırdığında birden beni üzerine doğru çekti ve bedenim bedeninin üzerine yığıldığında, alabildiğine siyah olan gür saçlarım yüzümün kenarlarından yüzüne sarkarak

bizi karanlık bir mahzenin içine gizledi. Öpüşü öylesine ısrarcıydı ki, kendimi ona bastırırken bulmuştum. Bedenimiz birbirinin cehennemini harlamak için birbirine sataşan iki düşman şeytan gibi günahlarla yanıyordu. Bir eli hızla kalçalarıma aktı, çok geçmeden kalçalarımdan yukarı tırmandı ve geceliğimin eteğinden içeri girerek çıplak belime doğru yola koyuldu.

"Seni istiyorum," diye fısıldayınca gözlerimi kıstım. "Bu hayatta hiçbir şeyi istemedim seni istediğim kadar. Hiçbir şeye açlık duymadım, hiçbir şey için delirmedim, hiçbir şey için kalbimi ortaya koymadım. Yalnızca senin için. Yalnızca sana."

"Seni her zaman istiyorum," diye karşılık verdiğim anda, siyah bir meleğin kanatlarından dökülen sesi anımsatan o gür sesine bir hırıltı sığdırdı ve karnımda onun için bir oyuk açıldı. "Tüm hallerim yalnızca sana. Her zaman böyleydi. Her zaman senin içindim Ali. Her zaman benim içindin."

"Her zaman birbirimiz içindik," dedi dudaklarıma doğru, yakıcı nefesi damaklarıma bir mürekkep gibi damlayıp tüm benliğime onu anlatan kelimeler çizdi ve beni bir roman sayfasına dönüştürdü. "Yalnızca sen ve ben Asi. Yalnızca biz." Dudaklarıma ısrarcı bir şekilde düşen öpüşüne karşılık verirken ellerim gür, siyah saçlarına kaydı ve saçlarını parmaklarımın arasına hapsederek çekiştirdim. Bu öpüşmemizi daha da güçlü hâle getirdi.

Sonra onun güçlü ağlayış sesini duyduk ve birden ikimiz de donup kaldık.

Yağmur'un...

"Yalnızca sen, ben ve Yağmur demek istemiştim," dedi gözlerini devirerek. Dudaklarımı dudaklarına sürterek yavaşça üzerinden doğrularak kalktığımda bana küçük, yaramaz bir çocuk gibi bakıyordu; istediğini alamadığı için gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı.

"Kızın gecenin bu saatlerinde alarm gibi ötmeye başlamasa olmaz," dedi Karan homurdanarak.

Ona kötü kötü bakarken üzerinden inmiştim. "Yalnız ben onu tek başıma yapmadım," diye söylenip koyu mor, saten sabahlığı üzerime geçirdim.

"Evet," dedi. "Ben de oradaydım." Kuzguni siyahı gözler hızla bedenimde gezindi. "Her saniyesine değerdi."

"Yaşlı sapıklar gibi konuşma," dedim sırıtarak. Gülüşüme uzun süre baktıktan sonra pazuları genişleyen kaslı kolunu kafasının altına alarak yavaşça sırıttı.

"Gamzeleri gördüm, bu kez gözlerinden akıp yanaklarına gömülmüşler." Dudaklarını yavaşça yalarken tekrar gülmüştü. "Hep gül. Aksi benim içimi ağlatır."

Duraksadım. O hep böyleydi. İçimde bir yaraydı cümleleri, yine içimde merhemdi cümleleri; içimde yangındı, suydu içimde; hardı ve köpüren bir okyanustu cümleleri.

Yağmur'un hıçkırıkları evi sarınca, hızla odadan çıktım ama Karan'ın kuzguni bakışları hâlâ kalbimin ortasından aşağı sarkan bir madalyon gibi içimdeydi. Yağmur'un odası, Karan ile yatak odamızın çaprazındaki ilk odaydı; bazı geceler bizimle aynı odada kalsa da son zamanlarda Bedirhan onu uyutmak için geldiğinden kendi odasında uykuya dalıyordu. Bedirhan ile Yağmur arasında güçlü bir bağ oluşmuştu; ben hayatımı, Yağmur da tutunduğu yaşamı tıpkı ben gibi Bedirhan'a borçluydu.

Yağmur'u kollarımın arasına almamla boğulduğu gözyaşları zamanın içinden çekilerek yerini sessizliğe bıraktı ve küçük kızım yüzünü boynuma saklarken gözlerini yumdu. Yanaklarından sicimle inen gözyaşları boynuma doluyordu, nefes alıp verişi birdenbire düzene girmişti.

Bir süre onu kucağımda yavaşça salladım, artık bir bebek olamayacak kadar büyük, bir çocuk denilemeyecek kadar da küçüktü; siyah saçlarına dudaklarımı bastırdığımda düşüncelerim yavaşça zihnimden uzaklaştı ve onun varlığıyla kutsandığımı hissettim.

Yağmur'un odasının kapısının açılmasıyla bakışlarım usulca kapıya yöneldi, Karan oradaydı, kapının aralığından yüzünde uykuyu sırtlanmış bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Odanın içini aydınlatan mor gece lambasının tenimize çizdiği aydınlığın aksine, Karan orada, sırtına koridordan aldığı karanlıkla bizi izliyordu. Bize onun tek ışığı bizmişiz, güneş onun için doğmuş, gece arkasında kalmış gibi bakıyordu.

"Uyudu mu bile?" diye sordu, sesindeki merak beni gülümsetti. Söz konusu Yağmur olduğunda küçük bir erkek çocuğu gibi meraklı ve öğrenmeye aç oluyordu. Onu birçok defa çocuk gelişimiyle ilgili kitapların başında uyuklarken yakalamıştım; her ne kadar kabul etmese de

ofisinde de o kitaplardan düzinelerce olduğuna emindim. Sergen öyle söylemişti.

"Yalnız olmaya katlanamıyor," dedim ve o an, birkaç yıl önceki Asi Merve gözlerimin önünde belirdi; artık o sadece bir hayaldi, sesini neredeyse hiç duymuyordum, benimle konuşmuyor, mutluluğumu izlerken yorumsuz kalıyordu; sanki o da bunu hak ettiğimizi düşünüyordu ama bu mutluluğa adapte olamadığından bir adım geride durmayı tercih ediyordu.

"Onu yalnızlığa alıştırmayacağım," dediğinde sesinde gözlerindeki siyahlığın aksine ak bir his vardı; içimi genişleten o his birden kalbimin kan değil, huzur pompalamaya başlamasına neden oldu. Duru bakışlarım yüzünde dolaştı, Karan bir bana, bir boyun boşluğumda uzanan küçük kız çocuğuna bakıyordu. "Asla."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Sen, ben ne zaman yalnız olsam, oradaydın. Olmadığın zamanlarda bile." Birden bakışları gözlerime tutundu, kahverengi gözlerimdeki yara kabukları artık yoktu, yara iyileşmişti, izi kalmıştı ama artık ne kaşınıyor ne de kanıyordu; soluk bir leke gibi öylece duruyordu. "Karan Ali Çakıl, benim için hep vardın."

"Ben senin için her zaman olurum," dediğinde biliyordum, çünkü zaten öyleydi. "Ben senin için bir gün olmasam bile olurum."

Duraksadım, kaşlarımın ortasında oluşan yarığa gülümseyerek baktı ama ben o gülümsemenin ışıltısına rağmen ona karşılık vermedim. "Saçmalamayı bırak," diye homurdandım. "Kafamın içine öyle şeyler yerleştirme benim Karan. Ağzından yel alsın."

"Sırf şöyle paniklediğini görmek için yapıyorum, bu beni şerefsiz yapar mı?"

"Yapar," diye söylendim.

"Vay şerefsiz ben vay..."

Yağmur'u yavaşça kollarının arasına aldı ve ikisine bakarken dudaklarımdaki tebessümü yok edemedim. Ölmek üzere olduğum o anı hatırladım. Yağmur'a can veren bedenim kendi canını kaybetmek üzereyken, her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyorken annemi görmüştüm. Geri dönmeyebilirdim, annemle çekip gidebilirdim belki ama yapamamıştım; şimdi ikisini izlerken ölümün parmaklarından sıyrıldığım o andan sonra beni bekleyen mutluluğu hatırlıyorum.

O günü, dün gibi hatırlıyorum.

Yağmur'un kokusunu soluduğum o ilk büyülü ânı hatırlıyorum. Yaşama yeniden tutunmuş, ölümü geride bırakırken onu kollarımın arasına almıştım.

Küçük burnu, pembe yanakları, öne doğru kavisli duran nar çiçeği dudakları vardı. Siyah, dalgalı saçlarımın arasından sarkan mor kurdelemle uzandığım o yatakta kızım kucağımdayken, artık başka bir kadın gibi hissediyordum kendimi. İri, simsiyah gözleri sanki beni görebiliyormuş gibi doğrudan bana dokunurken kalbimin atışları o kadar ağırdı ki sanki bir hologramdım, yaşamıyordum ve kızımın kollarımdaki görüntüsü bir hayalden ibaretti.

Karan gözlerini kızımıza dikmiş çaprazımda otururken parmaklarım Yağmur'un dolgun kızıl yanaklarında dolaşıyor, bir tüy gibi kızıma dokunurken ne hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum. Aramızda asla kopmayacağına emin olduğum bir bağ, her saniye giderek daha da sağlamlaşarak bizi birbirimize bağlıyordu. O gün, dün gibi hafızamda canlı ve tazeydi.

"Mucizevi," diye fısıldamıştı Karan, irkilerek ona baktığımda, kuzguni siyahı bakışlarının kızında olduğunu görmüştüm. Gözleri yavaşça bana dokunmuş ve onu ilk kez gördüğümde hissettiğim her neyse, on katını hissettiğimi fark etmiştim. Ona bakmıştım ve şimdi olduğu gibi o gün de kalbim gümbürdemişti. Ona bakmıştım ve can çekişen hayatımın dirildiğini hissetmiştim.

"Bu kız çocuğu bizim," diye fısıldadığı ânı hatırlıyorum; sesi nasıl da titriyordu. Gözlerinin ışıltısını görmüştüm; bir bana bir Yağmur'a bakmış ve "İkiniz de benimsiniz kız çocuğu," demişti. "Siz benim nedenimsiniz."

"Onu kucağına alacak mısın?" Kızımıza baktım. Ona ilk baktığım an, hâlâ taptaze ve yepyeniydi. Sanki şimdi yaşanıyordu. İri siyah gözleri etrafta dolaşıyordu; muhtemelen doktorların söylediği gibi hâlâ bir şeyleri göremiyordu ama öyle bir bakışı vardı ki, sanki hayatı tanıyor, gerçekleri ve bizi en net hâliyle şimdiden görüyordu. O kadar dikkatli bakmasına şaşırmıştım. Göğsümü kaplayan korkuyla onu yavaşça kendime bastırıp burnumu burnuna sürttüğüm ânı hatırlıyorum. "Sana yemin ederim sen benim gibi olmayacaksın," diye fısıldadığımda güven benden ona bir dere gibi akmış olmalıydı. "Seni bu hayattan koruyan kişi ben olacağım."

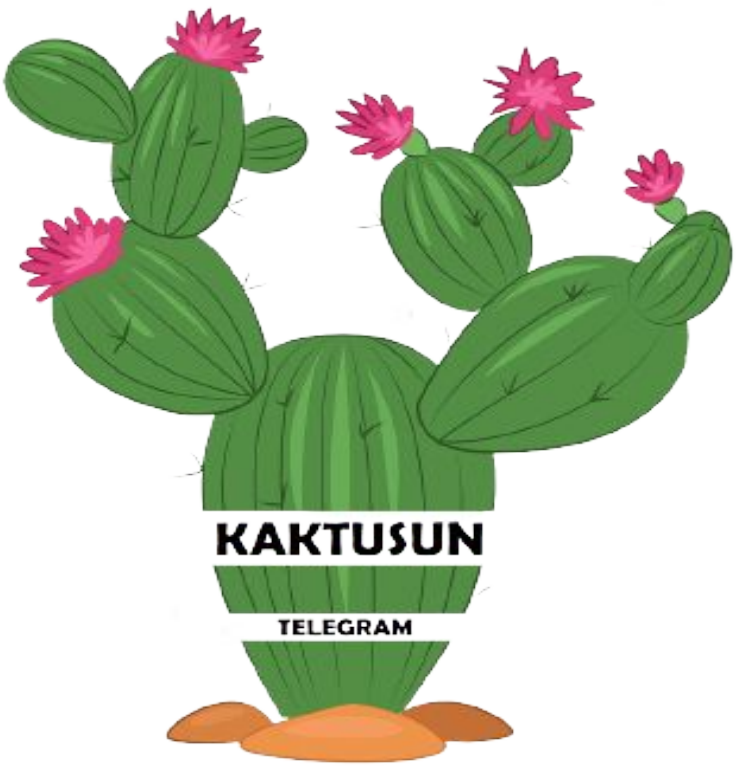
Karan'ın parmaklarını saçlarımda hissetmiştim. Her zamanki şefkat oradaydı; kara kanatlarını açıp beni ve kızımızı içine alarak dünyadan saklamıştı. Gözlerim onun kuzgunilerine dokunmuş ve bir gün olmasam bile kızımın asla yalnız olmayacağını görmüştüm. O gözler bizim güvencemizdi.

O gözler, benim ilk ve son aşkımın gözleriydi.

Karan, yaşananlardan günler sonra kızımız kucağında öylece karşımda dururken, dalgın bir şekilde mırıldandım.

"Yemin ederim, artık hiç acımıyor baba."

SON

tg: @kaktusunx